Quỷ Cổ Nữ

Đau thương đến chết

Phần 1 - VẠN KIẾP

Phần dẫn

Mây trĩu nặng. Một đêm oi bức thường thấy vào cuối mùa hè ở thành phố Giang Kinh.

Trương Thông từ trong quán cà phê "Đừng quên em" trước cổng trường đờ đẫn đi ra, định ngửa mặt lên trời than thở, nhưng vừa ngẩng đầu lên thì anh bỗng chết lặng, hai mắt mở to vì kinh hãi.

Trên vòm trời đen đặc xuất hiện bốn chữ màu đỏ thẫm:

Đau thương đến chết

Từng nét chữ như được viết bằng máu, nhìn kỹ hơn thì đúng là viết bằng máu thật. Máu tươi đang từ các nét chữ rớt xuống và một giọt rơi ngay trên môi Trương Thông.

Lẽ nào những lời của người ấy đều là thật?

Trương Thông không muốn tin. Đó chỉ là những lời nói quá ư hão huyền mà thôi. Anh cố dụi mắt, trên trời làm gì có dòng chữ nào, càng không hề có máu tươi rơi xuống. Có lẽ vì mình quá đau đớn nên mới có ảo giác quái đản như vậy.

Những lời nói của Phó Sương Khiết vẫn như từng mũi kim nhói vào tai Trương Thông. "Anh ấy... rất cầu tiến, năm sau sẽ có bằng tiến sỹ - tiến sỹ tại chức, anh ấy... theo đuổi em rất quyết liệt, em... thực tập ở phòng anh ấy, nửa năm trời ngày nào cũng ở bên nhau, em thật sự không biết phải làm thế nào. Nói chung là anh ấy... chín chắn hơn anh, rất tâm đầu ý hợp với em, cho nên em không muốn làm khó cho mình, cũng không muốn lừa dối anh... Anh là người tốt, rất đẹp trai, là "bản sao của Lưu Ngọc Đống" (1), anh là ngôi sao bóng rổ của trường, chắc không ít con gái theo đuổi... chúng ta vẫn là bạn tốt của nhau, được không?"

Ngay từ lúc Phó Sương Khiết hẹn anh ra đây gặp gỡ, Trương Thông đã có linh cảm chẳng lành. Quán cà phê "Đừng quên em" dường như đã trở thành nơi các cặp tình nhân trong trường khi đã nhạt tình lựa chọn để chia tay. Từ ngày khai trương đến nay, đã có không biết bao nhiêu cặp uyên ương từ đây mà chia đi đôi ngả. Trước đây nửa tiếng, Phó Sương Khiết vẫn là cô bạn gái xinh đẹp mà Trương Thông hằng nâng niu trân trọng, còn lúc này, anh ngơ ngẩn nhìn theo nàng duyên dàng ngồi vào chiếc xe hơi Chi-ê-ta (2) nghênh ngang phóng vụt đi.

Mình chỉ có xe đạp, đương nhiên không "chín chắn" rồi. Đáng lẽ phải sớm nhận ra cô ấy mới đúng là người "cầu tiến".

Nhưng còn tình yêu say đắm suốt ba năm nay? Những tình cảm trong sáng sôi nổi thuở ban đầu và chuỗi đam mê nồng nàn khăng khít, lẽ nào lại đơn giản tan biến như thế này? Trương Thông nhận ra mình quả là chưa chín chắn. Chàng trai có tầm cao 1,89m đứng ngay trên đường, nước mắt giàn giụa.

Chớ để nước mắt rơi, nhất là không thể để bạn bè trông thấy, vì hình

ảnh của mình vẫn thật sự quan trọng.
Anh cố kìm nén những ký ức vừa ngọt ngào vừa khổ sở. Lồng ngực anh đau nhói.
Thì ra đây là "cảm giác đau nhói trong tim"? Thế mà anh cứ tưởng những ca khúc diễn tả thất tình chỉ toàn là cái thói "không ốm mà rên"!
Anh chợt cảm thấy hình như từ sau kỳ nghỉ hè, những chuyện đen đủi cứ liên tiếp đến với mình. Khi thực tập ở bệnh viện đã xảy ra vài sự cố lớn nhỏ, trong giải vô địch bóng rổ các trường đại học toàn thành, anh thi đấu thất thường, từ vị trí trung phong bị đưa ra rìa ngồi chơi xơi nước. Còn bây giờ, người yêu suốt mấy năm qua bỗng nói lời chia tay sau một ly cà phê. Tất cả là thế nào vậy?
Đứng lặng hồi lâu, quán cà phê phía sau lưng đã đóng cửa, xung quanh tối đi và trở nên yên tĩnh, chỉ còn ngọn đèn đường gần đó trải trên mặt đất bóng đen trông dữ dội của anh. Anh biết dù mình vẫn đang đứng thẳng nhưng cõi lòng thì đã như cái bóng đang nằm một cách bạc nhược trên đường kia.

Đi thôi, dù sao ta cũng phải bước đi.

Anh gắng hết sức cất bước về phía cổng trường ở bên kia con đường.
Nhưng dường như trong lồng ngực anh vẫn chất đầy những niềm thương cảm và phiền muộn, nên mỗi bước đi lại nhói lên một cơn đau. Anh thấy chóng mặt nên đành đứng lại và hít thở sâu.
Để hít thở dễ hơn, anh ngẩng đầu và lại một lần nữa chết lặng. Trên nền trời đen thẫm là bốn chữ "Đau thương đến chết" bằng máu, từng

giọt máu tươi nhỏ xuống từ các nét chữ, rơi vào môi anh, anh thấy rõ ràng máu dính âm ấm trên môi.

Lần này, Trương Thông ngờ ngợ lấy tay quệt lên môi và chìa ra khoảng sáng lờ mờ của ánh đèn đường, trên ngón tay đúng là vết máu đỏ sẫm!
Lẽ nào những lời ông ta nói... là sự thật?

Đôi chân Trương Thông bắt đầu run run.

Anh chợt thấy mũi nóng rát, bèn đưa tay quệt và không thể không mỉm cười: hoá ra là mình bị chảy máu cam. Chắc là tức giận vì thất tình nên bốc hoả lên đầu rồi. Lúc này lại phải ngửa mặt lên trời để máu đỡ chảy ra, chứ thực ra làm gì có dòng chữ bằng máu nào? Chỉ là mình hù hoạ mình mà thôi.

Bên tai chợt vẳng đến tiếng thét inh ỏi, Trương Thông sững sờ, nhận ra mình đang đứng giữa đường. Ánh đèn pha chói mắt chiếu thẳng vào người, một chiếc ô tô đang lao tới. Anh muốn co chân chạy nhưng lồng ngực lại nhói đau, cất bước rất khó khăn.

Trong phút gay cấn ấy, anh chợt nhìn thấy một bóng người mặc áo mưa dài, chiếc mũ chóp nhọn dựng lên che lấp gần như toàn bộ khuôn mặt.

Lẽ nào đúng là người ấy?

Tiếng bánh xe phanh gấp trên mặt đường rít lên chói tia trong đêm thanh vắng, sau một tiếng "ầm" vang lên là những tiếng kêu hoảng loạn "đâm phải người rồi, mau gọi xe cấp cứu!"
Trên bãi cát bên hồ bơi Chiêu Dương, Sương Khiết uể oải nằm trên ghế, sau cặp kính râm là cặp mắt vô hồn, thẫn thờ nhìn mặt hồ lặng sóng.
Bàng Quân bước lên bờ, sau khi bơi một vòng thật thoải mái, nhìn thấy bộ dạng ỉu xìu của Sương Khiết, anh vừa ái ngại vừa bực mình: cô ấy sao thế nhỉ? Liệu đến bao giờ thì mới thôi?

Anh bước tới, vẫn giữ được vẻ bình thản, hiền hoà đặt tay lên bờ vai đề trần của Sương Khiết, nhẹ nhàng nói: "Kìa, em ngồi đây lâu như vậy, người còn chưa dính tý nước nào. Em cũng biết thời tiết ở Giang Kinh, sắp đến mùa mưa, trời sẽ trở lạnh, hôm nay trời còn đẹp, có lẽ là dịp cuối cùng để đi bơi, sao em không tranh thủ bơi cho đã?"
Sương Khiết lạnh nhạt nói: "Hôm nay em thấy không mấy thoải mái, anh cứ bơi đi, em ngồi đây ngắm và phơi nắng cũng rất dễ chịu rồi".
Bàng Quân không kìm được cơn giận nữa, nắm chặt cánh tay Sương Khiết, nói gay gắt: "Em vẫn còn nhớ đến chuyện của Trương Thông chứ gì? Cậu ta bất cẩn bị xe đâm, đó là do cậu ta đen đủi, sao em cứ đăm chiêu như đưa đám mãi thế?"

Sau cặp kính râm, nước mắt Sương Khiết trào ra: "Anh ấy bị xe đâm sau khi em nói lời chia tay. Anh ấy là một cầu thủ rất nhạy bén, sao có thể nói là bất cẩn được? Em nghe nói, trước khi chiếc xe tải đó đi tới, anh ấy đã đứng rất lâu ở giữa đường, mọi người gọi mà anh ấy

cũng không hề phản ứng, rõ ràng vì đã nghĩ quẩn..."
"Dù cậu ta tự sát vì thất tình thật, cũng chỉ cho thấy cậu ta không đủ cứng rắn, chứ liên quan gì tới em? Chẳng lẽ em không có quyền tự do lựa chọn tình yêu hay sao?"
"Chẳng lẽ em không có quyền tự do đau xót à?" Sương Khiết giận dữ đứng dậy, cô vẫn bị Bàng Quân nắm tay kéo lại. Cô gỡ bỏ kính râm, lạnh lùng nhìn Bàng Quân. Bàng Quan chợt thấy ớn lạnh bèn bỏ tay ra.
Sương Khiết bước thẳng về phía hồ, Bàng Quân gọi với theo, cô cũng không buồn quay lại, chỉ nói: "Em xin tiếp thu ý kiến của anh, bơi một lần cho đã!"
Những người ngồi trên bãi cát nghe tiếng tranh cãi của đôi trai gái đều chăm chú nhìn họ, Sương Khiết bèn nhìn lại như muốn nói: có gì hay mà nhìn? Chưa thấy ai giận dỗi nhau bao giờ à?
Chợt một bóng người trông kỳ quái lọt vào tầm nhìn của cô: phía trước khoảng rừng đằng xa, một người cao gầy, đội sùm sụp mũ mưa dựng lên, khiến người ta không nhìn rõ mặt.
Lẽ nào là người ấy?
Sương Khiết tiếp tục meo theo mép nước, cô càng cảm thấy có điều không ổn, bèn đưa mắt nhìn lại lần nữa, người mặc áo mưa ấy đã biến mất như bóng ma, cô thấy rờn rợn, có ý muốn quay về, nhưng nước hồ trước mặt như có ma lực hút cô đến đó.
Bàng Quân thoáng cảm thấy bất an, lại gọi lần nữa, nhưng Sương Khiết đã xuống nước rồi.
Nước hồ có thể rửa sạch các vệt nước mắt, đó là mong muốn duy nhất của Sương Khiết lúc này.
Cô hít một hơi dài, chúi đầu lặn xuống, chân tay khẽ khua lên trên để

toàn thân chìm xuống, cô như để tâm đến cảm giác rơi xuống độ sâu, hình như làm thế này mới có thể làm vơi bớt mặc cảm tội lỗi của mình.

Nước hồ gần bờ không sâu, nên Sương Khiết xuống được tận đáy hồ, đột nhiên toàn thân cô như bị co rút.

Trên lớp cát đáy hồ, hằn sâu bốn chữ: "Đau thương đến chết".

Dường như mỗi chữ đều viết bằng máu, mà đúng là máu thật!

Những vệt đỏ tươi loang dần trong nước, chầm chậm trôi về phía cô.

Trời ơi, lẽ nào những điều người ấy nói là thật?

Không thể! Sương Khiết lại nhìn thật kỹ, cô nhận ra rằng không thể nhìn rõ đáy hồ vì ánh sáng quá yếu, không thể đọc chữ, và càng không thể trông thấy máu. Tất cả chỉ là do mình tưởng tượng ra.

Nhưng cô vẫn thấy sợ bèn thôi khua nước, rồi từ từ nổi lên; khi đã thấy ánh sáng ở phía trên đầu, cô bất giác cúi nhìn xuống đáy hồ một lần nữa, và cô vẫn thấy rõ ràng bốn chữ bằng máu "Đau thương đến chết" in trên nền cát. Vài vệt nước đỏ loang ra từ những chữ ấy lại còn quấn lấy cô, cùng dâng lên phía mặt nước.

Tim cô đột nhiên thắt lại.

Đã vào giữa thu, trong phòng thực nghiệm giải phẫu của tổ nghiên cứu giảng dạy giải phẫu trường Đại học Y số 2 Giang Kinh ngập tràn cảm giác lạnh lẽo dường như vĩnh viễn không thể xua tan. Phó giáo sư Chương Vân Côn mặc áo blu màu xanh nhạt, đeo khẩu trang chuyên dùng, đi găng cao su, trợ lý của ông đã xếp ngay ngắn các dụng cụ phẫu thuật như dao mổ, kim, cưa, panh, kéo, kẹp mạch máu...

Trưởng phòng bảo vệ của trường - Vu Tự Dũng, cũng mặc áo choàng trắng theo quy định của phòng giải phẫu, đeo khẩu trang

đứng ở góc phòng, nhìn thi thể của nữ sinh đặt trên bàn mổ, lại nhìn Chương Vân Côn; dù không thể thấy xúc cảm trên mặt Vân Côn nhưng nhìn đôi mày ông nhíu lại thì cũng có thể đoán được phần nào.

Hẳn là ông chợt nhớ về những chuyện cũ cách đây 11 năm: "Vụ án mưu sát phòng 405" - những cái chết đầy bí ẩn (3).

"Thầy Vân Côn ạ, những cái chết của mấy sinh viên gần đây không thấy có vẻ gì là ngẫu nhiên, nhưng vẫn rất khác với "Vụ án mưu sát phòng 405". Các sinh viên này đều chết vì những nguyên nhân có thể xác định được". Ông Dũng cảm thấy lúc này mình nên nói vài câu gì đó.

"Tôi biết chút ít về cảnh ngộ của nữ sinh này, còn những người kia thì không rõ, liệu anh Dũng có thể kể sơ qua không, chưa biết chừng sẽ giúp tôi xác định nguyên nhân của ca tử vong này".

Ông Dũng thở dài, nói bằng giọng trầm trầm: "Đến hôm nay đã có 5 người chết, đều là sinh viên năm thứ hai của Viện Lâm sàng. Đầu tiên là nam sinh Trương Thông, chết vì tai nạn giao thông ngay trước cổng trường. Nghe nói tối hôm đó cậu ấy vừa chia tay với người yêu, có người thấy cậu ấy đứng lặng giữa đường rất lâu, nên cũng có khả năng là tự sát. Người thứ hai, lại chính là Phó Sương Khiết, người yêu cũ của Trương Thông. Cô này yêu một anh tiến sỹ ở Bệnh viện trực thuộc số 1 nên đã bỏ Trương Thông. Sau khi Trương Thông chết một tuần, cô ta bị chết đuối ở hồ Chiêu Dương. Theo như người yêu mới của cô ta kể lại, trước khi xuống nước, tâm trạng của cô ta rất không ổn, hình như cảm thấy có trách nhiệm trong cái chết của Trương Thông nên hai người đã cãi nhau, bởi vậy cái chết của Sương Khiết có khả năng liên quan đến Trương Thông.

Toàn trường xôn xao bởi hai tai nạn này, nhưng có thể giải thích được nguyên nhân nên mọi người cũng không căng thẳng lắm; cho đến khi liên tiếp xảy ra ba cái chết sau đó thì cả trường mới thật sự quan tâm. Ba sinh viên này, một người bị ngã từ trên gác xuống trong khi đang lau cửa kính làm vệ sinh; một người vi phạm quy định của trường, thuê nhà ở bên ngoài, chết vì ngạt khí gas; còn nữ sinh Ân Văn Phương này, thầy cũng biết rồi, cô ấy thực tập ở khoa sản Bệnh viện trực thuộc số 2. Trong khi tham gia ca mổ đẻ bình thường, cô bất chợt ngất xỉu, ngã vào bàn mổ, bị kéo đâm vào cổ... Những cái chết này có phần ly kỳ, nhưng qua điều tra chi tiết và sự xác nhận của nhân chứng thì hoàn toàn là sự cố bất ngờ. Nhưng vì trường ta có lịch sử "Vụ án mưu sát phòng 405" nên phải xử lý hết sức thận trọng. Chúng tôi đã liên hệ với Sở công an, đang thuyết phục họ tổ chức điều tra, nhưng cũng chẳng mấy hy vọng vì không có bất cứ dấu vết nào chứng tỏ đây là các vụ giết người. Chính chúng tôi cũng không biết nên điều tra cái gì, những cái chết này rõ ràng đều là các sự cố, thì đề phòng sao được? Nghĩ đi nghĩ lại, chúng tôi cùng bệnh viện và các thầy chủ nhiệm bộ môn đã vận động được gia đình Văn Phương cho phép giải phẫu tử thi, ít ra cũng có thể tìm ra nguyên nhân khiến cô ấy ngất đi hôm đó".

Vân Côn cau mày nói: "Tôi cũng không đảm bảo là sẽ làm rõ được. Giải phẫu bệnh lý có tác dụng rất lớn với việc xét đoán, nhưng cũng chỉ có giới hạn". Ông nhanh chóng ghi nhận những thông tin mà Tự Dũng vừa nói, đồng thời tiếp tục quan sát kỹ thi thể của Văn Phương từ đầu đến chân.

Đột nhiên ông dừng lại, ngón tay trỏ gõ nhẹ vào vùng mắt cá chân của thi thể. Ông cầm kính lúp, khom người quan sát khu vực này.

Chừng ba phút sau ông chợt đứng thẳng lên.

"Còn chi tiết nào nữa không, xin anh Dũng cứ cho tôi biết".

Chú thích

(1) Tên một cầu thủ bóng rổ nổi tiếng thời đó.

(2) Tên một loại ô tô Trung Quốc, sản xuất tại Thiên Tân. Dùng hai chữ Hán "Tiệp Đạt".

(3) Xem "Kỳ án ánh trăng" tiểu thuyết cùng tác giả, NXB Văn hoá Thông tin xuất bản năm 2006.

Đau thương đến chết

Phần 1- Chương 1
TẤM GIẤY MỜI CHẾT CHÓC

Kể từ đầu mùa thu, Giang Kinh đã mưa dầm dề, dường như sông Thanh An và hồ Chiêu Dương bỗng rủ nhau quyết ý tắm ướt cái thành phố này.

Mạnh Tư Dao ôm con mèo Linda xuống xe, làn mưa mau hạt táp vào mặt, những làn gió lạnh từ hồ Chiêu Dương thổi lại khiến cô bất giác rùng mình. Cau mày nhìn lên, bầu trời đầy mây xám xịt cũng như cô lúc này đang trĩu nặng tâm tư. Những người từng biết Tư Dao đều không hiểu nổi một người như cô sao lại có thể buồn? Một cô gái xinh đẹp, thanh tú và linh lợi, rất hay cười, nụ cười có thể làm xiêu lòng những người khô khan nhất. Nhưng gần đây, chính xác là từ khi cha mẹ cô qua đời vào năm ngoái, dù cô vẫn thể hiện vẻ tươi tắn, trong sáng nhưng thực ra đôi lúc lại bất chợt thấy cô rầu rĩ, rồi dần dần trở nên âu sầu ủ dột, buồn bã đa nghi, nhạy cảm và dễ xúc động. Nhất là gần đây, công ty cũ mấp mé bờ vực phá sản, nơi ở cũ của cô thì đầy những bóng ma quái. Cô đã chuyển nhà, vừa để tiện đi làm ở công ty mới, vừa để đoạn tuyệt với ký ức, chấp nhận đền cho chủ nhà một khoản tiền vì tự ý chấm dứt hợp đồng thuê. Mọi việc

đều chẳng suôn sẻ.

Tư Dao thẫn thờ một lúc, cho đến khi Thường Uyển đi xe đến tiễn cô - khẽ vỗ vỗ, kéo tay cô nói: "Ô tô của công ty chuyển nhà đã đến, cậu không để mắt trông, coi chừng họ làm hỏng mất các thứ đồ quý của cậu".

Đây lại là một chỗ nương thân mới của mình và Linda.

Tư Dao thở dài, ngẩng nhìn một lượt để đánh giá căn nhà mới: cửa vòm kiểu Tây Ban Nha, phòng rộng kiểu nhà thờ đạo Hồi, mái nhà cong kiểu Trung Quốc. Cách thiết kế pha trộn này vốn rất dễ trở thành nửa dơi nửa chuột, nhưng ở đây lại hài hoà đến mức hoàn hảo, cho thấy kiến trúc sư là người có biệt tài và trình độ rất cao. Đây vốn là một ngôi biệt thự, nghe nói là tác phẩm "vặt vãnh" của một kiến trúc sư danh tiếng, nhưng hiện nay đã được chia thành bốn căn hộ để cho thuê. Khi đến xem phòng cách đây một tuần, Tư Dao đã thích ngay và ký hợp đồng luôn.

Thường Uyển đứng bên cạnh bỗng rùng mình, chăm chú nhìn về phía cửa. Đứng trước cửa là một người con gái xấp xỉ tuổi họ, mặc váy đen, tóc búi cao, da trắng như tuyết, trong ngày mưa mà lại đeo kính râm. Nhìn thấy khách, cô ta lịch sự bỏ kính ra, nét sắc lạnh phóng ra từ đôi mắt.
"Ai thế?" Thường Uyển hỏi nhỏ.
Tư Dao đang nghĩ vẩn vơ nên không biết Thường Uyển nhìn thấy gì: "Cậu nói sao?"
Khi Thường Uyển nhìn kỹ lại, chỉ thấy một nhân viên vận chuyển đang vác chiếc bàn trang điểm của Tư Dao bước vào cửa, không thấy bóng dáng cô gái mặc váy đen ấy nữa.
"Có ma!" - Thường Uyển hét toáng lên - "Rõ ràng tớ vừa nhìn thấy..."
Người ấy lại xuất hiện ở cửa.
Tư Dao nhận ra cô ta, đó là một trong những người khách thuê phòng ở biệt thự này. Khi đến xem phòng, hai người đã làm quen, cô ấy tên là Lịch Thu, giáo viên trợ giảng của khoa Âm nhạc trường Đại học sư phạm Giang Kinh. Khi mới gặp nhau, Lịch Thu đã khiến cho

Tư Dao trầm trồ không ngớt: trên đời này vẫn còn tác phẩm của tạo hoá đặc biệt đến thế: khuôn mặt không trang điểm chút nào mà vẫn tuyệt đẹp dị thường! Trong lúc hàn huyên, Lịch Thu nói năng tế nhị, có chừng mực, không bỗ bã, mỗi câu nói đều như lời ca trong Cảnh Huyễn Tiên Tử (1), khiến Tư Dao càng thán phục. Cô cảm thấy mỹ nhân tao nhã đứng trước mặt thật là đặc biệt, nên hình dung là thế nào nhỉ? Cô nghĩ hồi lâu, thấy câu "Không sống bằng thức ăn của nhân gian" (2) quả là hợp với Lịch Thu.
Cho nên khi nghe Thường Uyển kêu lên "có ma", Tư Dao chợt giật thót: đây cũng là một cách nói khác về những người "Không sống bằng thức ăn của nhân gian"!
Tư Dao và Thường Uyển bước lên thềm, Linda vội vàng từ trên tay Tư Dao nhảy xuống, nó rùng rùng quẫy vẩy nước mưa bám trên mình, rồi vặn vẹo tấm lưng dài cho đỡ mỏi. Lịch Thu cười bình thản, nói "Xin hoan nghênh" rồi chỉ vào chậu hải đường đang nở rộ đặt ngoài cửa: "Người chưa đến, quà mừng đã đến trước rồi, coi như là để chúc mừng cô chuyển về nhà mới phải không?"
Cây hải đường trồng trong chậu, cao chừng một mét, bên cạnh chậu cây có một hộp quà vuông vức, mỗi bề chừng ba mươi phân, được gói bọc rất đẹp.
"Gửi cho tôi thật à?" Tư Dao ngạc nhiên.
"Bên chuyển phát nhanh EMS mang đến cho cô, tôi đã ký nhận giúp, vốn định đặt vào phòng cô nhưng lại e gây cản trở việc dọn nhà". Giọng nói của Lịch Thu uyển chuyển êm ái, nhưng không chút tình cảm. "Cô còn một bức thư nữa, thư bưu điện, người đưa thư vừa mới đi khỏi đây".
Lúc ấy Tư Dao mới để ý thấy trong tay Lịch Thu có một bì thư màu trắng.
Không xem cũng biết chắc đây là quà do Viên Thuyên gửi đến, chỉ có cô ấy biết địa chỉ mới này vì chính cô ấy đã tìm nhà giúp cô. Còn bức thư này đương nhiên cũng do Viên Thuyên gửi. Nhưng có vẻ hơi kỳ lạ: Viên Thuyên là một trong số các bạn thân nhất của cô, cùng ở trong thành phốn ày, hai người đã bao lần cùng đi ăn, uống trà, uống cà phê Starbucks (3), mua quần áo, mua đĩa hát; và thường dùng các kiểu liên lạc: gọi điện, gửi tin nhắn, thư điện tử, lên mạng, QQ (4)... chứ chưa bao giờ dùng cách viết thư kiểu cũ này cả.
Tư Dao nhận bức thư, thấy tên người gửi là Nguỵ Dung Bình, một cái tên rất quen nhưng cô không nhớ ra là ai.
Xem thư trước hay là gọi điện cho Viên Thuyên cảm ơn về món quà trước nhỉ?

Cả tuần qua Viên Thuyên đều đi công tác, không thấy mở di động, mấy hôm nay Tư Dao gọi đều không được. Nghĩ một lát, rồi cô vẫn bấm máy, không nói chuyện được thì để lại tin nhắn cảm ơn vậy. Sau đó, cô mở phong thư.
Mắt da lướt nhìn trang thư, chữ viết rõ ràng. Đột nhiên cô lảo đảo, nếu không có Thường Uyển bên cạnh đỡ thì chắc đã ngã lăn ra đất. Lá thư và phong bì trong tay cô buồn thảm rơi xuống.
"Dao Dao, cậu sao thế?" Thường Uyển gọi tên thân mật của Tư Dao (5), tỏ ra hết sức lo lắng.
"Viên Thuyên..." Môi Tư Dao mấp máy, nước mắt tuôn trào.
Thường Uyển vội nhặt lá thư lên, lướt nhìn rồi kêu lên một tiếng, toàn thân cũng run rẩy. Cô phải dựa vào người Tư Dao, không chừng cũng sắp ngã.
Bức thư viết:
"Cháu Tư Dao!
Chúng tôi vô cùng thương tiếc báo cho cháu biết, con gái chúng tôi - Viên Thuyên đã bị tai nạn giao thông, mất ngày 16-9-2005. Lễ hoả táng và chôn cất sẽ tổ chức hồi 10h sáng ngày 24-9-2005 tại nhà tang lễ nghĩa trang Vạn Quốc của thành phố Giang Kinh.
Mẹ: Nguỵ Dung Bình
Cha: Viên Quốc Thắng
Đau buồn báo tin."
Viên Thuyên ra đi không một lời từ biệt thế này ư?
Tư Dao và Thường Uyển đứng tựa vào tường, lặng lẽ hồi lâu, cả hai không ai bảo ai cùng nhìn nhau, và cùng nói khẽ: "Lẽ nào những lời người ấy nói đều là thật?" Câu nói run run dường như không thể nghe thấy, nhưng chẳng khác gì tiếng sấm đập vào tai mỗi người. Trong chớp mắt, hai người rơi vào một nỗi sợ hãi khủng khiếp không thể nào yên.

Chú thích:

(1) Một bài phú trong tiểu thuyết Hồng Lâu Mộng của Tào Tuyết Cần.
(2) Ý nói khác với người thường, siêu phàm thoát tục. (thật ra đây là ý trong câu của Trang Tử: "Nơi núi xa xăm mờ mịt, có thần nhân ở; da trắng như tuyết, giữ mình như ngọc, không ăn ngũ cốc, hút gió uống sương")
(3) Hệ thống nhà hàng cà phê Starbucks Coffee - Hoa Kỳ, nổi tiếng toàn cầu.
(4) Một kiểu Chat ở Trung Quốc.
(5) Lặp lại chữ cuối của tên. Một tập quán ngôn ngữ của người Trung Quốc.

Chương 2
NỖI BUỒN LY BIỆT

Nghĩa trang Vạn Quốc cách nhà mới của Tư Dao một cái hồ. Nghĩa trang nằm ở ngoại thành phía Tây, cách xa thị thành ồn ào, có sắc nước hồ Chiêu Dương làm say lòng người, quanh nghĩa trang ken dày tùng bách quanh năm xanh tốt; dù đang mưa lất phất nhưng vẫn khiến người ta lưu luyến không nỡ xa khung cảnh tuyệt đẹp này. Nhưng tâm trạng của Tư Dao thì còn nặng nề hơn cả không khí nơi đặt bàn thờ Viên Thuyên, không còn tâm trí nào ngắm cảnh, cô cùng Thường Uyển vội đi vào đại sảnh để vĩnh biệt Viên Thuyên.

Trên bức tường ở giữa phòng treo tấm ảnh phóng to, chụp Viên Thuyên lúc tốt nghiệp, Viên Thuyên đang cười rạng rỡ, khuôn mặt tràn đầy vẻ đẹp của tuổi thanh xuân.

Nhưng hiện thực thật là tàn khốc, tuổi thanh xuân ấy đã tan biến. Bạn đã ra đi như thế này ư?

Đó là câu hỏi không cần trả lời, cứ luẩn quẩn trong đầu Tư Dao suốt mấy hôm nay. Cô không nguôi nhớ đến người bạn gái rất thân của mình, cô đã khóc hết nước mắt. Mỗi sáng trước khi đi làm, cô đều mất rất nhiều thời gian trang điểm để mọi người ở công ty

không nhận thấy sự khác thường. Giờ đây nhìn khuôn mặt tươi cười của Viên Thuyên vẫn như ngày nào đang còn sống, cô lại trào nước mắt.

Bố mẹ Viên Thuyên nhìn thấy Tư Dao và Thường Uyển ở cửa liền ra đón. Hai người đã gặp Tư Dao nhiều lần, thấy cô, họ lại nghĩ đến đứa con xấu số. Họ vừa đi vừa khóc. Tư Dao vội bước tới chào hỏi và đỡ lấy hai người; Tư Dao nghẹn ngào, cảm thấy cảnh người đầu bạc khóc kẻ đầu xanh, cảnh ngộ cực kỳ đau xót, sao có thể nén lìng mình được? Cô hít một hơi thật sâu, an ủi họ: "Cô chú đừng quá đau lòng, cháu nghe nói sức khoẻ cô không tốt, cần phải nghỉ ngơi tĩnh dưỡng nhiều, cô hãy nén đau thương. Cô chú đã biết cháu và Viên Thuyên là bạn thân từ thời trung học, bạn Uyển và Viên Thuyên cùng học đại học, cũng coi nhau như chị em, từ nay chúng cháu xin gắng sức quan tâm săn sóc cô chú".

"Vấn đề là, nếu chúng ta còn sống được đến sau này". Một giọng nói lạnh lùng vang lên phía sau Tư Dao.

Tư Dao giật mình, như bị câu nói ấy đâm vào da thịt.

Tất cả đều do lỗi của tôi!

Cô gái đứng đằng sau có khuôn mặt trái xoan thanh tú, đôi mắt tròn thật hoàn hảo, mở to, thoáng trong đó một nét bi phẫn, đang nhìn Tư Dao rất dữ dằn.

"Tiểu Mạn, cậu nói vậy thì rất tệ, Tư Dao đang rất khổ tâm rồi". Thường Uyển mạnh mẽ che chở cho Tư Dao.

Bà Nguỵ Dung Bình - mẹ Viên Thuyên - nhìn Thương Tiểu Mạn đầy nghi hoặc, rồi lại nhìn sang Tư Dao. Thường Uyển bèn nói: "Cô chú đừng để ý Tiểu Mạn nói lung tung, cô ấy vì quá đau xót

thành ra lú lẫn cả rồi".
Tiểu Mạn vẫn nhìn Tư Dao, lạnh lùng nói: "Mất đi một người bạn tốt như vậy, tôi đương nhiên rất đau lòng, nhưng Thường Uyển nói sai rồi, tôi tỉnh táo hơn lúc nào hết".
Tất cả đều do lỗi của tôi! Tư Dao thấy đầu choáng váng, không sao chịu nổi liền nhắm mắt lại.
Bà Dung Bình như chợt hiểu ra điều gì: "Các cháu đều là bạn thân của nhau, có tất cả năm người đúng không?"
Tiểu Mạn gật đầu: "Chúng cháu vào đại học, rồi quen nhau ở Hội du lịch của trường, cùng đi du lịch mùa xuân mùa thu, du lịch cuối stuần, du lịch hè; đã đi chơi núi rất nhiều lần. Một vài bạn nam gọi đùa chúng cháu là "Năm tráng sĩ núi Lang Nha" (1). Sau khi tốt nghiệp, Viên Thuyên, Thường Uyển Nhi và Tư Dao ở lại thành phố, cháu về Vũ Hán với bố mẹ, còn một bạn về Thượng Hải; lâu nay, mỗi năm bọn cháu phải tụ tập với nhau ít nhất một lần".
Bà Dung Bình chợt kêu to: "Cháu nói còn một bạn nữa, có phải là Kiều Kiều không? Là bạn... vào mùa hè năm nay đã đi trước, đúng không?"
Thường Uyển cảm thấy tình thế đã đến lúc khó bề kiểm soát, vội nói xen vào: "Cô đừng nghĩ như thế, Kiều Kiều mất là do gặp chuyện bất ngờ".
"Nhưng lẽ nào Viên Thuyên chết, cũng là chuyện bất ngờ?" Tiểu Mạn lập tức vặn lại.
Bà Dung Bình nước mắt tuôn trào không sao cầm nổi. Lúc này Tiểu Mạn mới cảm thấy mình hơi quá đáng, lập tức nín thing. Thường Uyển véo mạnh vào tay Tiểu Mạn, và luôn miệng an ủi bà.

Tư Dao vẫn nhắm mắt, từng cảnh từng cảnh suốt hai tháng qua lần lượt hiện ra đầy bi thương. Thật không tưởng tượng nổi, chỉ hai tháng mà cô như bị giày vò suốt hai năm. Suốt hai tháng qua,mọi việc đều chẳng ra sao, tâm trạng cô luôn khó chịu, công tác cũng đầy trắc trở, bạn thân thì ra đi. Mọi việc cứ thế nối đuôi nhau đến. Lẽ nào những điều người ấy nói là sự thật?

Tại nghĩa trang Vạn Quốc có dịch vụ hoả táng và mai táng. Sau nghi lễ vĩnh biệt, thi thể được hoả tiêu, tiếp đó là lễ an táng giản đơn, thời gian được sắp xếp rất sát sao. Cha mẹ Viên Thuyên đi trước bê lọ tro, khách đến đưa tang đi phía sau. Họ đi trong mưa, bước trên con đường lát đá tiến về mộ của cô.

"Năm tráng sĩ" còn lại ba người, chỉ e cuối cùng chúng ta sẽ phải chịu thua số phận. Tiểu Mạn cúi đầu lẩm bẩm. Cô không giữ được điều gì trong lòng, nhưng điều này nói ra cũng hoàn toàn giống ý nghĩ của Tư Dao. Tiểu Mạn có thể tha cho tớ không?

Tiểu Mạn, Tư Dao và Thường Uyển thân nhau như chị em, ba bộ váy đen, cầm ô đứng sát vai nhau trước mộ Viên Thuyên, cúi đầu mặc niệm, mỗi người một nỗi niềm riêng nhưng không ra khỏi ý nghĩ chung: những lời của người ấy nói là thật hay sao? Cần có bao nhiêu cái "bất ngờ" và "lỡ chẳng may" nữa mới chứng minh được lời nguyền ấy là chính xác?

Gió chợt thổi mạnh, mưa quất vào mặt, tái tê. Tư Dao ngẩng đầu, nhìn thấy một thanh niên nét mặt hết sức rầu rĩ đứng cạnh bố mẹ Viên Thuyên.

Phải! Nếu ba người chúng ta không thoát khỏi số phận như Kiều Kiều và Viên Thuyên, thì anh ta cũng khó mà tránh khỏi vì cả bọn

đã cùng trải qua cái đêm kinh hãi ấy.
Quần áo anh ta ướt sũng nước mưa, rõ ràng là đã đứng bên mộ khá lâu. Đó là Lưu Dục Chu - người yêu say đắm và chồng chưa cưới của Viên Thuyên. Lúc nãy không thấy anh ta xuất hiện ở phòng tang lễ, chắc anh ta đã ra đây khóc thương Viên Thuyên, bất chấp gió táp mưa sa. Dục Chu là đồng nghiệp của Viên Thuyên ở Sở tài chính kế toán, Tư Dao đã gặp anh ta mấy lần. Anh ta luôn ăn vận rất chỉnh tề, phong thái tự nhiên khoáng đạt, vậy mà hôm nay nom ủ rũ suy sụp, đủ biết tình cảm của anh ta với Viên Thuyên vô cùng sâu nặng, nhớ thương da diết nhường nào.
Tư Dao rất xúc động, đến bên Dục Chu khẽ nói: "Anh Chu, tang lễ đã hoàn tất, người ở công ty đến viếng rất đông, đã ra về cả rồi, anh đừng quá đau buồn, nên theo họ về; rồi đi ăn trưa nữa, cho bình tâm lại".
Dục Chu thở dài, cổ cứng đơ, khó nhọc quay đầu lại, giọng khản đặc: "Lúc này, tôi rất muốn đứng đây yên tĩnh một mình. Sự an ủi của mọi người đương nhiên là liều thuốc tốt xoa dịu nỗi đau, nhưng phải dùng đúng lúc mới có hiệu quả được".
Tư Dao suy ngẫm câu nói của Dục Chu, cảm thấy cũng có lý nên không nói gì nữa, lặng lẽ đứng bên anh thêm một lúc. Dục Chu bất chợt hỏi: "Liệu có phải lời người ấy nói là thật hay không?"
"Anh mà cũng tin à" Tư Dao đã rất sợ câu hỏi này.
"Tin gì đâu! Anh chỉ muốn khuyên các em đừng nghĩ ngợi vẩn vơ".
Tư Dao cảm động, nói "anh hãy giữ sức khoẻ" rồi quay người đi, lại nghe Dục Chu nói: "Cảm ơn em đã đến tiễn đưa Viên Thuyên. Một ngày trước khi xảy ra chuyện, cô ấy còn nhớ đến việc em

chuyển nhà, bèn gửi tin nhắn cho anh, bảo anh nếu rỗi thì đến giúp em. Tiếc là cô ấy đã ra đi như vậy. Anh và hai bác gần đây bận lo chuyện hậu sự nên cũng không liên lạc được với em".
Câu nói ấy khiến Tư Dao cảm thấy chua xót, cúi đầu nói: "Bạn ấy rất chu đáo, dù đi công tác xa, vẫn gửi chuyển phát nhanh quà mừng cho em, vừa đúng lúc em dọn nhà thì nhận được".
Nét mặt Dục Chu hơi thay đổi: "Thế à? Viên Thuyên là con người hết sức chu đáo".
"Mấy hôm nay mọi việc rối bời, nên hộp quà đó em cũng chưa mở ra, lại càng lo thấy vật lại nhớ người, thật chẳng biết nên làm gì".
"Đến hôm nay em cũng chưa biết đó là quà gì à? Nhưng anh cũng đồng ý với em rằng... thấy vật lại nhớ người, anh từng rất thấm thía điều này. Em biết đấy, ngay cả phòng cưới bọn anh cũng đã chuẩn bị xong..." Sắc mặt Dục Chu trông càng khổ sở hơn.
Tư Dao nhác thấy Tiểu Mạn và Thường Uyển đang đứng chờ mình gần đó. Tiểu Mạn liên tục xem đồng hồ, hiểu rằng họ chờ để cùng đi ăn, đành ngừng câu chuyện với Dục Chu: "Anh Dục Chu! Trở về em sẽ email cho anh địa chỉ và số điện thoại nhà mới của em, nếu anh thấy buồn, muốn tìm người nói chuyện thì cứ gọi cho em".
"Cuối tháng trước, mình nhìn thấy anh ấy trong một Hội chợ thương mại ở Thiên Tân, trông vẫn rất phơi phới vui tươi". Ngồi bên bàn ăn, Tiểu Mạn làm như vô tình nhắc đến, nhưng Tư Dao biết rằng Tiểu Mạn không bao giờ nói năng không có chủ đích.
"Cậu nói ai?" Trong "Năm tráng sĩ núi Lang Nha", Thường Uyển là người vô tư nhất, cô không hiểu ẩn ý sâu xa trong đó.
"Dao Dao biết mình nói ai, đúng không?" Hình như hôm nay Tiểu

Mạn cứ cố ý chĩa vào Tư Dao.
"Mình chỉ có thể đoán... cậu nói về Lâm Mang phải không? Mình biết Tiểu Mạn định nói gì, nhưng mình trong sáng ngay thẳng, sau này cậu sẽ hiểu những suy đoán của cậu là vô lý". Tư Dao rất bực, nhưng không thể trách gì Tiểu Mạn vì cô và Lâm Mang đã từng có một thời...
"Tiểu Mạn, hôm nay hình như cậu cứ cố ý châm chích Dao Dao thì phải? Cậu ấy mắc nợ cậu hay sao, để mình trả hộ cho nào?" Thường Uyển cố gắng làm dịu sự căng thẳng giữa hai người bạn.
"Mình biết Tiểu Mạn đang nghĩ gì, nhưng tình cảnh lúc Kiều Kiều sắp chết, bọn mình đều thấy cả, rõ ràng là Dao Dao bất lực".
Tiếc rằng những điều Thường Uyển nói Tư Dao đều không nghe thấy. Hai mắt cô như dán vào tấm khăn trải bàn trắng tinh nhưng lại không nhìn gì cả. Trong đầu cô hiện lên cảnh tượng mưa giông sấm chớp ấy: đôi mắt Kiều Kiều thất thần nhìn cô, đầy nước mắt vì kinh hoàng, đám tóc dài đen nhánh ướt đẫm nước mưa rũ trên trán, khi ánh chớp loé lên nhìn rõ khuôn mặt trắng bệch.
Còn tay mình lại đang rời ra, không giữ được cánh tay trơn tuột của Kiều Kiều.
"Dao Dao, cậu đừng nghĩ ngợi gì..." Thường Uyển thấy Tư Dao cứ như người mất hồn, liền gọi.
"Nếu không có chuyện về Lâm Mang, thì mình đương nhiên chẳng nghi ngờ gì". Tiểu Mạn vẫn cố nói thêm.
Tư Dao đã lấy lại tinh thần, nhìn thẳng vào Tiểu Mạn nói: "Mình nói với cậu nhiều lần rồi, dù Lâm Mang là người yêu cũ hồi đại học của mình, nhưng quan hệ giữa bọn mình đã chấm dứt. Sau khi tốt

nghiệp, anh ấy và Kiều Kiều cùng ở Thượng Hải, khá gần gũi, nhưng có nảy sinh tình cảm hay không, và sâu sắc đến đâu, mình không biết. Với mình, thì chẳng sao cả. Trả lời thế này cậu đã vừa lòng chưa?"

"Nhưng lúc ở Thiên Tân, Lâm Mang có ngụ ý với mình rằng, lần tái ngộ ở núi Vũ Di khiến anh ta "tình cũ không rủ cũng đến".

"Tình xưa trỗi dậy" phải là do cả hai người cùng trỗi dậy, nhưng mình thì không có hứng".

"Nhưng cậu vẫn rất ngọt ngào với anh ta, nên Kiều Kiều mới không vui, chẳng lẽ cậu không nhận ra à?"

"Lúc đầu mình không biết quan hệ giữa hai người, sau khi đã biết, mình không hề trò chuyện với Lâm Mang nữa". Tư Dao cảm thấy vô cùng mệt mỏi vì cứ phải giải thích chuyện tình cảm rối mù này.

"Biết đâu, khi Lâm Mang xuất hiện cậu chợt nhận ra rằng đến giờ cậu vẫn chưa gặp ai có thể sánh nổi với Lâm Mang, phải không?"

"Cậu cho rằng vì thế mà mình hại Kiều Kiều à? Mình và cậu là bạn đã bảy năm trời, cậu cho mình là hạng người như thế ư?" Nghe người bạn thân nói ra điều suy đoán đáng sợ một cách trần trụi như vậy, Tư Dao không dám tin ở tai mình nữa, cô càng thấy phẫn nộ. Cô vốn chỉ nghĩ Tiểu Mạn hiểu lầm quan hệ của cô và Lâm Mang.

Thường Uyển cũng nổi giận: "Tiểu Mạn! Dao Dao đã rất buồn phiền vì chuyện này rồi, cậu biết không? Mình thấy cậu bị cái chết của Kiều Kiều và Viên Thuyên làm cho khiếp hãi quá rồi đấy!"

Tiểu Mạn nhìn Tư Dao ngồi ôm mặt, nước mắt giàn giụa chảy ra từ những kẽ tay, nên dù vốn rất đanh đá, cô cũng cảm thấy mủi lòng,

thầm tự trách: có phải mình đã hơi quá đáng, đã thiếu công bằng với Dao Dao? Bởi vậy cô nhẹ nhàng nói: "Dao Dao đừng khóc nữa, tại mình nói quá lời, quá đa nghi, mình sẽ không nhắc lại chuyện đó nữa, được chưa?"

Chú thích:

(1) Câu chuyện có thật về năm chiến sĩ Bát Lộ Quân (Trung Quốc) anh dũng chiến đấu (năm 1941) trong thời kháng Nhật. Núi Lang Nha ở huyện Dịch tỉnh Hà Bắc Trung Quốc.

Chương 3
MÓN QUÀ NHÓI TIM

Tiểu Mạn chỉ ở lại Giang Kinh một ngày cuối tuần, rồi vội vã bay về Vũ Hán. Thường Uyển lái xe cùng Tư Dao đưa Tiểu Mạn ra sân bay, ba người bịn rịn hồi lâu. Sau đó Thường Uyển đưa Tư Dao về căn nhà bên hồ Chiêu Dương.

"Mình quên chưa hỏi cậu, hiện giờ cậu không có xe của công ty cấp cho, đi làm có thuận tiện không? Có cần mình hàng ngày đón cậu không?" Thường Uyển hỏi khi Tư Dao bước ra khỏi xe.

"Không sao, mình đi bộ khoảng 15 phút là đến bến xe buýt; hàng ngày mình đi giày thể thao đến bến xe, và mang theo đôi giày gót cao hoặc gót vừa phải, đến phòng làm việc sẽ thay. Vừa không muộn giờ làm, lại vừa được tập thể dục, không cần lo chuyện giảm béo nữa". Tư Dao tươi cười.

Thường Uyển nhìn vẻ mặt của Tư Dao, vẫn như xưa, cười tươi như hoa, nhưng có phần vui gượng thì phải. Nghĩ đến những ngày Tư Dao một mình ở căn nhà cũ với bao nỗi giày vò trăn trở, cô lại thấy thương cảm: "Nếu cậu thấy buồn quá thì gọi điện cho tớ nhé!"

"Được! Nhưng mình cũng phải học cách tự xoay xở chứ, đúng không?" Tư Dao cảm động nhìn Thường Uyển. Vốn dĩ, Viên Thuyên là người bạn thân nhất. Nhưng mấy ngày gần đây Thường Uyển luôn ở bên, khiến Tư Dao nhận ra cô gái ngây thơ mà cô vẫn coi như em

gái này có một trái tim nhân hậu thật đáng yêu.
Thường Uyển gật đầu, khẽ nói "Tạm biệt" rồi nhấn ga vút đi.
Tư Dao nhìn theo, ánh mắt dần thấy có phần trống vắng: lại đến lúc phải một mình chống chọi với sự cô đơn.
Cô đứng trước cửa rất lâu, rồi mới lững thững đi về căn hộ của mình. Phòng của cô nằm ở tầng hai của toà biệt thự. Cô và Lịch Thu ở tầng hai. Hai phòng ngủ ở tầng một còn có hai người khác là nam giới. Họ đều rất bận, có khi cả ngày không thấy bóng. Bọn họ cũng đã gặp Tư Dao. Một người là Chung Lâm Nhuận, luật sư làm ở Văn phòng luật sư Thiên Hoa - Giang Kinh. Còn người kia là Quách Tử Phóng, phóng viên ngành giải trí. Họ khiến Tư Dao có ấn tượng rất sâu sắc: Lâm Nhuận người cao kều, tóc đen hơi xoăn tự nhiên, đôi mắt rực sáng, vầng trán có nét vừa thông minh, vừa tài hoa, ứng xử rất đúng mực; tuy giống Lịch Thu ở chỗ rất lịch lãm trang nhã nhưng anh lại nhiệt tình và thân mật hơn. Tử Phóng mặt gầy và dài, cổ cũng dài và cái miệng thì to. Lần đầu tiên gặp Tư Dao, anh ta nói đùa rằng trời sinh ra anh ta để làm phóng viên ngành giải trí: cái cổ dài để dễ thò đầu ra nghe ngóng các nguồn tin riêng, miệng to để có thể vừa "ăn không" của những diễn viên ca sĩ chưa thành danh muốn được lên báo đài, vừa có thể phát tán những chuyện kín của một siêu sao.
Cuộc sống của hai người ấy đều có vẻ rất phong phú, họ cần mẫn lặn lội ngày đêm. Tư Dao cũng đã từng giống họ, đi sớm về khuya, không được rảnh rỗi lấy một phút. Cô thậm chí từng than thở ước gì có được một cuộc sống bình thường phẳng lặng. Nhưng bây giờ thì sao? Phải bỏ chuyên môn quen thuộc ở công ty cũ, quan hệ xã hội chợt giảm đi quá nửa, lại vĩnh viễn mất đi hai người bạn vô cùng thân thiết - đặc biệt là cái chết của Viên Thuyên khiến trái tim Tư Dao nặng trĩu; nói đúng ra là cô không để cho mình được giải thoát.
Có lúc, cô thấy nghĩ thế thật kỳ cục, nhưng cô vẫn luôn luôn giày vò tự trách: mình đã hại Viên Thuyên, là mình hại Kiều Kiều!
Có lẽ, mọi người sẽ đều phải chết vì mình.
Tất cả bắt đầu từ cái đêm mưa gió ấy.
"Tư Dao, bạn em đi rồi à?" Câu hỏi thẳng thắn của Tử Phóng cắt ngang dòng suy nghĩ của cô.
Lúc này Tư Dao mới biết mình đang đứng ngẩn ra ở cầu thang, gượng cười: "Vâng, thế là em có thể có chút thời gian sắp xếp lại các thứ. Chuyển đến đã vài ngày mà vẫn chưa mời được ba người hàng xóm vào chơi, thực ra là vì còn lộn xộn quá".
"Nghe nói hôm em chuyển đến, có nhận được bưu kiện chuyển phát nhanh của một người bạn mới qua đời gửi tới đúng không? Hình như

lúc đó cô ấy đã bị tai nạn xe hơi được mấy ngày. Ý anh là, việc này rất kỳ lạ, lẽ nào cô ấy gửi quà cho em từ âm phủ?" Tử Phóng nói năng thẳng tuột, câu nói này Tư Dao thấy thật quá chối tai.
"Nhà báo Tử Phóng hiểu biết đủ đường, lẽ nào lại không biết có thể nhờ người khác gửi hộ à? Viên Thuyên thường xuyên phải đi công tác, cô ấy vốn rất nghiêm chỉnh, để bảo đảm gửi quà đến đúng ngày em chuyển nhà, cô ấy đã sắp xếp trước mọi việc. Đó là một phương án rất tốt chứ sao!" Tư Dao có ý giễu Tử Phóng.
Tử Phóng hơi biến sắc, nghĩ bụng, cô gái này thoạt nhìn tưởng là yếu đuối nhưng cũng rất có cá tính đây. Anh cười nhạt: "Đương nhiên là anh biết, xem ra anh phải nói rõ từng câu mới được. Ý anh là, dù cô ấy đi công tác, một là có thể nhờ bạn trai, thậm chí bố mẹ mang quà đến tặng, không cần thiết phải dùng EMS; hai là, vé máy bay lượt về mà cô ấy đã mua, cho thấy cô ấy định trở về Giang Kinh trước khi em chuyển nhà một ngày; hoàn toàn kịp đến giúp em chuyển nhà và trực tiếp tặng quà..."
"Này, anh muốn gì vậy? Sao anh lại biết những chuyện này? Lẽ nào anh đã xem vé máy bay của Viên Thuyên?"
"Vì tò mò! Với anh, đây chỉ là chuyện vặt! Vận dụng một chút quan hệ là xem được vé máy bay của cô ấy. Thực ra thông tin cô ấy đặt vé cũng được lưu trữ trên mạng, chỉ cần thủ tục hợp pháp thì rất dễ có được thông tin này".
"Cảm ơn sự tò mò của anh, nhưng tiếc rằng đây không phải là thông tin giải trí, cuộc sống của em cũng không phải là chương trình giải trí. Xin Quách tiên sinh hãy dùng tài nghệ cùng tuệ nhãn và lương tâm của mình đi mà lăng-xê những diễn viên mới, và săn lùng những ngôi sao!" Tư Dao bắt đầu thấy ghét Tử Phóng, nói xong, cô bước nhanh lên gác không thèm nhìn Tử Phóng đang đứng trơ bên cầu thang.
Tử Phóng nói với theo: "Chuyện này thật sự khiến anh tò mò, chỉ trong hai tháng ngắn ngủi, hai cô bạn của em đã chết, liệu có sự trùng hợp nào không? Viên Thuyên bố trí gửi EMS, có phải vì cô ấy đã linh cảm được mình sẽ chết không? Đây chỉ là trực giác của một phóng viên siêu hạng..."
Tư Dao gí ngón tay nút chặt lỗ tai, đi thẳng vào phòng.
Những lời khó chịu của Tử Phóng bị chặn lại bên ngoài. Nhưng căn phòng nhỏ giản dị và vuông vức bỗng giống như một mê cung, khiến cô bước vào rồi thì không tìm được lối ra. Bởi vậy, Tư Dao cứ ngơ ngẩn rất lâu trong đó.
Đầu tiên là ý nghĩ về Viên Thuyên.
Giờ này cậu ở đâu? Thiên đường hay âm phủ? Mình nên tin theo tôn

giáo nào về nơi nương náu của linh hồn cậu đây?
Khi đến lượt mình đi, mình phải tìm cậu ở đâu?
Cô thấy kinh hãi vì suy nghĩ này của mình rất không lành mạnh! Mình bắt đầu tin vào những lời nguyền và tiên đoán từ khi nào vậy? Nhưng cái chết của Kiều Kiều xảy ra sau lời tiên đoán có vài tiếng đồng hồ, tiếp đó là cái chết của Viên Thuyên; ngay anh phóng viên mới quen được vài ngày cũng đang hỏi... lẽ nào đều là sự trùng hợp khiến mình liên tiếp mất đi hai người bạn thân chỉ trong vòng hai tháng ngắn ngủi?
Lại thêm cả ác mộng và những ảo giác không sao xua đi được ở căn nhà cũ, khiến những hy vọng của cô về một tương lai tốt đẹp hoàn toàn bị lung lay.
Hãy tin vào trực giác, nếu thấy không bình thường thì chuyển sang suy nghĩ khác.
Nhưng cô vẫn không thể nào thôi nghĩ về cái chết của Viên Thuyên. Căn phòng mới này do Viên Thuyên tìm hộ cho cô, bây giờ một mình đối mặt với bốn bức tường, làm sao cô không nhớ đến Viên Thuyên?
Nghĩ vậy là rất đúng. Viên Thuyên đi công tác ở Hoa Đông, lái chiếc xe đang chạy trên đường cao tốc Hộ Ninh, rồi đột ngột mất tay lái, sau khi chệch khỏi tuyến đường hơn chục mét thì đâm thẳng vào hàng cọc chắn bên đường. Đó là một tai nạn thông thường, dường như chẳng có gì đáng phải nghi ngờ, hơn nữa lại xảy ra giữa ban ngày, rất nhiều người nhìn thấy. Điều tra cho thấy hệ thống phanh của chiếc xe Buick (1) mà Viên Thuyên đã mượn ở Sở tài chính kế toán chi nhánh Thượng Hải không hề có trục trặc gì, loại trừ hẳn khả năng có kẻ ngầm hại. Nhưng có người nói là nhìn thấy xe của Viên Thuyên chạy quá nhanh và không ổn định, rất có thể vì chạy quá nhanh, tay lái không chuẩn, hoặc mất tay lái do trượt bánh...
Nhưng nếu đúng như Tử Phóng vừa nói là Viên Thuyên định về Giang Kinh trước khi mình chuyển nhà một ngày, thì tại sao lại phải gửi EMS trước? Sao không để hôm đó tự mang đến, hoặc nhờ chồng chưa cưới Dục Chu "sẵn sàng sốt sắng" mang quà đến cho mình? Có lẽ cô ấy đã tính toán kỹ lưỡng (đây là nguyên nhân khiến Viên Thuyên đạt nhiều thành tích xuất sắc ở công ty cũng nên), chỉ tin tưởng vào dịch vụ rất chuyên nghiệp của EMS.
Tư Dao gần như không thể tin rằng đến lúc này mình vẫn chưa mở hộp quà ấy ra. Cô sợ nhìn vật lại nhớ người; cô muốn đợi nỗi đau nguôi đi, muốn né tránh tất cả những gì gợi đến nỗi đau. Có lẽ vì cô rất tài né tránh nên vẫn che giấu được tâm trạng bất ổn sau khuôn mặt vốn đã quen tươi cười.

Hộp quà đang ở trên bàn, bên cạnh là khung ảnh có tấm hình cô chụp chung với Viên Thuyên hồi mùa xuân năm nay - hai nụ cười rạng rỡ, vẻ đẹp tuổi thanh xuân bừng bừng như tràn cả ra ngoài khung ảnh. Tờ giấy bọc quà có bảy màu, rất đúng với phong cách của Viên Thuyên. Tính cách Viên Thuyên là thế, không thể giấu được cái gu thẩm mỹ luôn ưa chuộng những sắc màu sáng tươi rực rỡ. Tư Dao thì trái lại, trong thế giới của cô tất cả đều nhàn nhạt mơ hồ, cô thích màu thuần trắng, trắng bạc, xám nhạt, xanh da trời... đại loại cũng là một sự né tránh, tránh phải đối lập với những thứ sáng tươi, tránh những gì đập mạnh vào thị giác.
Tư Dao cân nhắc hồi lâu, rồi đi đến bên bàn bóc lớp giấy bọc, không hiểu tại sao tay cô bỗng run bần bật, "Mình sợ cái gì nhỉ? Sợ món quà trong hộp sẽ làm trỗi dậy nỗi đau bị mất người bạn quá cố sao?" Sau lớp giấy chỉ là một cái hộp bình thường, bên trên có nắp. Tư Dao khẽ cắn môi, mở nắp ra.
Cô thở phào.
Trong hộp là một quả cầu pha lê lung linh trong suốt, xung quanh được chèn kỹ bằng túi nilon bơm hơi và các mảnh xốp để tránh va đập. Tư Dao cẩn thận cầm quả cầu lên, căn nhà nhỏ chợt sáng bừng. Lúc ấy Tư Dao thấy rất cảm kích về tấm lòng của Viên Thuyên: bạn ấy biết mình sợ những ngày xấu trời, sợ bóng tối, sợ cô đơn. Quả cầu pha lê này sẽ tỏa sáng xung quanh, đem lại cho mình nhiều ánh sáng hơn; còn gì thích hợp hơn với căn nhà mới bằng món quà này? Nhìn kỹ, cô thấy đây là quả cầu pha lê mà nhiều gia đình thường dùng, bên trong có một ngôi nhà nhỏ và những bông hoa tuyết đang chầm chậm rơi. Chỉ cần lắc hay xoay quả cầu, hoa tuyết sẽ bay lên, rồi rơi lả tả xuống nóc nhà.
Trong hộp còn một cái đế bằng thép không gỉ mạ bạc để đặt quả cầu. Tư Dao mỉm cười đặt quả cầu lên đế rồi xếp bên cạnh màn hình vi tính. Cô ngắm nghía kỹ, nghĩ bụng: "Dù Viên Thuyên đã tính toán tỉ mỉ thế nào, thì cũng nhằm mục đích rất đơn giản là mong cho mình vui vẻ, cuộc sống đầy ắp ánh sáng. Bạn ấy đi rồi, mình càng phải thực hiện nguyện vọng của bạn ấy, phải luôn luôn vui vẻ".
Nhưng đâu có dễ gì!
Định vứt chiếc hộp vào thùng rác, Tư Dao bỗng có cảm giác làm như thế này không phải lắm. Cô lại nhìn quả cầu pha lê, rồi nhìn chiếc hộp. So với thể tích của quả cầu, thì chiếc hộp có vẻ to khác thường. Cô mở hộp, lấy ra từng lớp xốp... Quả nhiên ở đáy hộp có một bức ảnh đã được ép plastic. Sao Viên Thuyên lại gửi đồ kiểu này, nếu mình không tìm kỹ, vứt chiếc hộp đi thì sẽ thế nào? À không, bạn ấy

rất hiểu mình, biết mình đủ cẩn thận để lật đến tận đáy hộp. Người bạn rất hiểu mình như vậy, sao lại sớm ra đi?
Đây là một bức ảnh chụp phong cảnh.
Một cảm giác chẳng lành bỗng trỗi dậy, tay cô run run, phải rất lâu cô mới cầm được bức ảnh lên.
Quả nhiên là nó!
Bức ảnh chụp núi Lệ Sơn rực rỡ sắc màu, thác nước trông như dải Ngân Hà từ trên cao đổ xuống, dưới vách đá, một dòng nước xanh biếc uốn lượn chảy qua.
Tại sao? Viên Thuyên, tại sao cậu lại thế nào?
Lẽ nào những lời người ấy nói đều là sự thật?
Tư Dao như đang túm phải một con quái vật hung ác ăn thịt người, cô vội buông ngay bức ảnh, nó rơi xuống sàn. Cô bước lùi liền mấy bước, rồi ủ rũ ngồi xuống mép giường.
Tư Dao vùi đầu vào hai cánh tay, trong óc lặp đi lặp lại câu hỏi "Tại sao, tại sao?" Cô không dám tin, cũng không muốn tin! Bức ảnh này chắc chắn sẽ khiến cô đau đớn, Viên Thuyên lại dám đặt vào trong hộp quà! Ai đó có thể không hiểu, nhưng Viên Thuyên là người đầu tiên, người duy nhất hiểu thấu sự cắn rứt của Tư Dao. Chính bức ảnh này đã khiến cô quyết định sai lầm, để rồi những rủi ro liên tiếp xông vào cuộc sống vốn phẳng lặng của hai người bạn, khiến Kiều Kiều bỏ mạng nơi rừng xanh nước biếc, khiến cô phải nghĩ ngợi suốt đêm ngày, tâm trạng luôn nặng trĩu. May có Viên Thuyên luôn luôn khuyên giải, động viên, gắng hết sức tránh không nhắc đến lần đi chơi ấy.
Tư Dao càng nghĩ càng hiểu Viên Thuyên thông cảm với mình là thế, nhất định không thể gửi bức ảnh này đến cho mình. Làm thế khác nào một trò lố bịch, thậm chí là trò bỡn cợt độc ác.
Trừ phi, món quà này không phải do Viên Thuyên gửi đến.
Hoặc là, bởi Viên Thuyên ôm hận, bèn gửi đến vì muốn nhắc nhở mình rằng, quyết định sai lầm của cậu đã tạo cơ hội cho lời nguyền kia được thực hiện.
Đây là một sự trả thù độc địa.
Nghĩ thế Tư Dao lại run run đi đến cạnh bàn, nhìn chăm chú quả cầu. Tại sao Viên Thuyên còn gửi đến một món quà có thể chiếu sáng cuộc sống của mình thế này.
Cô đột nhiên nhớ ra rằng, quả cầu pha lê là một thứ công cụ để bói toán, lẽ nào, Viên Thuyên muốn mình nhìn thấy tương lai bằng quả cầu này? Muốn mình nhìn thấy một tương lai như thế nào?
Tư Dao đã hiểu ra. Đó là cái chết.

Kiều Kiều đã ra đi, Viên Thuyên đã ra đi, tiếp theo sẽ là ai?
Chú thích
(1) Một loại xe ô tô do General Motors, Canada và Trung Quốc sản xuất.

Chương 4
MÌNH ĐANG Ở NGAY BÊN CẬU

Màn đêm buông xuống tự lúc nào. Khi trời vừa tối, bên ngoài bắt đầu mưa rả rích, xa xa còn vang vọng lại tiếng sấm nổ ì ầm. Tư Dao mở toang hai cửa sổ nho nhỏ. Tối nào cô cũng làm thế, dù trời giá lạnh hay nóng nực cũng vậy. Từ nhỏ cô đã có cái tật xấu là buổi tối không bao giờ dám ngồi một mình trong phòng kín, nếu không mở cửa sổ, cô sẽ không yên, sẽ rất khiếp hãi và có cảm giác như ngạt thở. Thực ra không chỉ trong phòng, mà tất cả những nơi quá kín như thang máy, tàu điện ngầm, máy bay đều khiến cô bất an, nên cô luôn cố tránh. Cô căm ghét căn bệnh này của mình, các bác sĩ từng khám cho cô đều bảo, đây là chứng sợ bị khép kín, một dạng của "hội chứng sợ không gian". Đã có bác sĩ tâm lý điều trị cho cô một thời gian bằng liệu pháp thư giãn và liệu pháp nhận biết; Tư Dao vốn là cô gái thăng bằng về cảm tính và lý tính nên việc điều trị tiến triển tốt, cô đã quen sử dụng các loại phương tiện giao thông ấy. Nhưng khi ở nhà cô vẫn giữ thói quen

mở cửa sổ. Thói quen này đã giúp cô vượt qua cuộc sống đầy sóng gió ở căn nhà cũ trong hai năm qua, cho đến khi xuất hiện những bóng ma và những cơn ác mộng khiến cô phải chuyển tới nơi này.

Đổi đến nhà mới, liệu những cơn ác mộng có xuất hiện nữa hay không?

Ít ra thì những ngày vừa qua cũng đã yên bình.

Tư Dao ngồi xuống bên bàn, lần đầu tiên mở máy tính sau nhiều ngày qua. Khi khởi động xong, mạng chat QQ tự động bật ra. Cô nhìn thấy ngay tên của Viên Thuyên trong danh sách bạn thân, mũi cô lại thấy cay cay. Hình mặt cười bên cạnh tên Viên Thuyên không sáng, bạn ấy không thể hỏi thăm, chuyện trò cùng mình nữa.

Hai tháng trước, cũng giống hệt thế này, cô nhìn tên của Kiều Kiều trên QQ cứ tối sầm, cô không biết mình phải làm gì. Người đã mất rồi, nhưng cô vẫn không nỡ xoá tên.

Lúc này, cô bất giác nhìn tên của Thường Uyển và Tiểu Mạn lâu hơn, lòng cầu mong sẽ không còn tâm trạng này nữa.

Sau một lúc thẫn thờ, Tư Dao thấy hình đại diện (1) là con Chim cánh cụt nhấp nháy, cửa sổ chat bật ra.

"Cậu lên rồi à, mình mong quá".

Tư Dao rùng mình, câu chào sao mà quen thuộc?

Người vừa chào Tư Dao là Kiều Kiều!

Máu khắp người cô như đông đặc lại. Đã hai tháng nay cái tên này không hề lên mạng, vì Kiều Kiều đã đi khỏi thế giới này.

Kiều Kiều, thì ra cậu không tha cho mình ư?

Tư Dao đến gần màn hình hơn, nhìn thật kỹ, quả nhiên là tên Kiều Kiều. Cô nghẹn thở, tay run run gõ lên bàn phím.
"Kiều Kiều?"
"Lâu rồi không gặp, nhớ cậu quá, nhớ cả ba người các cậu".
"Ba người?"
"Sao trí nhớ kém thế? Viên Thuyên đã đi gặp mình rồi".
Tư Dao định kêu lên, nhưng bất giác lại bịt miệng. Cô gắng trấn tĩnh, gõ nhanh bàn phím: "Cậu đang ở đâu?"
"Mình đang ở ngay bên cậu".
Tư Dao kêu lên một tiếng, quay đầu nhìn khắp xung quanh, không hề có một bóng người, lúc này cô mới thở phào. Nhưng cô vẫn lờ mờ cảm thấy là lạ, có cảm giác như bị người ta theo dõi.
Cô chợt ngẩng đầu lên, một luồng chớp xé rách màn đêm, chiếu sáng khung cửa sổ trước mặt. Ngoài cửa hiện ra một khuôn mặt thiếu nữ trắng bệch, đôi mắt thất thần, những đám tóc đen bết nước mưa bám trên mặt, chính là Kiều Kiều!
Cô mãi mãi không quên được khuôn mặt này, ánh mắt này, khuôn mặt của Kiều Kiều trước lúc chết đã in sâu trong lòng cô.
Ở căn nhà cũ, cũng khuôn mặt này không biết bao nhiêu lần khiến cô thức suốt đêm. Rõ ràng là chuyển nhà cũng không làm cho ác mộng kết thúc.
Cô đã quá đỗi khiếp sợ, hầu như không còn một chút sức lực nào để kêu lên nữa. cô thẫn thờ đứng dậy, chầm chậm đến bên cửa sổ.
Môi Kiều Kiều mấp máy, hình như Tư Dao nghe thấy câu "Tại sao không giữ chặt tay mình?"

Câu hỏi này khiến nước mắt Tư Dao trào ra như suối. Cô không biết phải trả lời thế nào, đành nói bằng thứ âm thanh mà chính cô cũng không nghe thấy "Cậu đừng oán trách mình, đó là việc ngoài ý muốn,tay cậu đã tuột ra, mình cũng đã cố hết sức".
Kiều Kiều cười nhạt, khuôn mặt lộ vẻ bí hiểm khiến Tư Dao sởn gai ốc, lùi lại mấy bước.
Kiều Kiều vươn người về phía trước, giơ tay trái lên như động tác lúc sắp chết.
Tư Dao gần như hoàn toàn sụp đổ, hai tay ôm lấy mặt.
Bốn bề yên tĩnh lạ thường, chỉ nghe thấy tiếng gió thổi mưa rơi.
Không có chuyện gì xảy ra cả.
Cô mở tay ra, bên ngoài cửa sổ đen ngòm, chẳng có thứ gì.
Lẽ nào vừa nãy chỉ là ảo giác?
Không giống ảo giác, vì trên màn hình vi tính, cửa sổ chat vẫn bật ra. Tư Dao thở gấp, cắn nhẹ môi, lại ngồi xuống trước bàn.
Lời thoại gửi đến vẫn là của Kiều Kiều.
Kiều Kiều: Đêm nay mưa quá to, nước mưa rất lạnh, trời sắp rét rồi. Cậu cho rằng chuyển nhà sẽ xua được mình ư?
Những ngón tay của Tư Dao cứng đờ vì sợ hãi, gõ trên bàn phím "Sao cậu đối xử với mình như vậy?"
Kiều Kiều: Mình còn muốn hỏi cậu kia, tại sao lại là mình? Sao để cho mình sớm ra đi như vậy? Sao cậu không giữ chặt tay mình?
Yêu Yêu (nickname của Tư Dao trên mạng QQ): Đều là lỗi của mình, nhưng mình không hiểu tại sao tất cả những chuyện này lại xảy ra, mình không làm gì được.
Kiều Kiều: Lẽ nào những lời ông ta nói đều là thật?

Yêu Yêu: Có khả năng đó không? Nhưng cậu học khoa học tự nhiên kia mà!
Kiều Kiều: Cậu biết không: trước khi chết, mình đã nhìn thấy ông ta.
Yêu Yêu: Mọi lời tiên đoán và lời nguyền đều là duy tâm.
Kiều Kiều: Vậy chúng mình hãy chờ xem, có phải các cậu sẽ lần lượt đi tìm và làm bạn với mình hay không.
Đó là câu cuối cùng của Kiều Kiều trong chat room, sau đó tên cô trở về màu xám của trạng thái offline.
Tư Dao lo lắng nhìn tên của Thường Uyển và các bạn, hy vọng có một người nào đó lên mạng để cô có người trò chuyện. Ai ngờ nhìn một lúc, cô bỗng giật nảy mình, vì thấy tên của Tiểu Mạn, Thường Uyển và của mình bắt đầu đổi màu, thành màu đỏ, màu đỏ thắm, các chữ mờ dần, mấy cái tên nhoà ra thành những vệt máu tươi.
Tư Dao choàng tỉnh dậy, mới biết mình đã ngủ gục trên bàn. Máy vi tính cô chưa hề mở.
Vẫn là tại mình nghĩ ngợi quá nhiều, biến thành một sự giày vò. Liệu có thể thẳng thắn nói với lòng mình: cái chết của Kiều Kiều không liên quan gì đến mình, cái chết của Viên Thuyên càng là một sự ngẫu nhiên.
Như thế có bị coi là dối mình dối người không? Nhưng mình cần phải sống. Bóng ma dai dẳng của Kiều Kiều đã đuổi mình ra khỏi nhà cũ, lẽ nào lại bắt mình phải chuyển nhà lần nữa? Đây chỉ là ảo giác, trong lòng quá nặng nề nên dẫn đến ảo giác, mong sao nó có thể mất đi cùng với thời gian.

Đêm nay thật là dài!

Tư Dao thấy hai bên thái dương căng căng, lại thấy bụng réo sôi, thì ra cô còn chưa ăn tối. Cô nhớ đến hộp cơm mua hai hôm trước mới chỉ ăn được một nửa, vẫn còn để trong tủ lạnh, có thể ăn quấy quá cho xong.

Cô xuống tầng dưới, thấy đèn trong bếp bật sáng, một người đang ngồi bên bàn ăn, nhìn sau lưng có thể đoán ra là luật sư Lâm Nhuận. Trước mặt Lâm Nhuận là một cuốn sách dày cộp, anh ta đang xem chăm chú. Tư Dao đi đôi dép lê rất nhẹ, nên anh ta hoàn toàn không nhận ra có người đang vào bếp. Đến khi tủ lạnh mở ra, anh mới ngẩng phắt lên: "Ôi, Tư Dao vào từ khi nào thế? Em đi không một tiếng động, có phải đã học được cách đi của con mèo không?"

Tư Dao mỉm cười: "Mèo học của em thì có! Anh quá mải xem sách, nếu có chiếc xe cứu hoả xông vào chưa chắc đã nghe thấy".

"Xin lỗi nhé, gạ mãi mới mượn được nguyên bản bộ sách kinh điển về pháp luật Anh Mỹ, tiếng Anh của tôi chưa đủ vững, nếu không nghiền thật kỹ từng câu thì không "nuốt" trôi".

Tư Dao thấy trên bàn ăn có bát mì ăn liền đang ăn dở, nghĩ bụng: "Anh ta có thể trụ vững ở văn phòng luật sư Thiên Hoa đầy các cao thủ cạnh tranh kịch liệt đã là một thành công bước đầu trong sự nghiệp, thế mà vẫn rất chăm chỉ". Cô vốn cho rằng Lâm Nhuận chỉ có cái mẽ, nhiều nhất cũng chỉ có khoa nói, nhưng lúc này cô bỗng thấy anh ta thật đáng nể, bèn cười nói: "Tiếc rằng hai món ngon không thể xài cả hai (2), kinh điển pháp luật thì "nuốt" trôi, còn mì ăn liền thì bỏ đấy".

Lâm Nhuận nhướng cặp lông mày đen rậm, hào hứng nhìn Tư Dao: "Nói thật nhé, ấn tượng đầu tiên của anh về em, em là cô gái bề ngoài thì tươi cười, nhưng nội tâm hay sầu muộn, không ngờ em lại rất khôi hài".

Tư Dao thấy lòng đang nặng trĩu dường như vợi bớt được mấy phần, đánh liều "đấu" với Lâm Nhuận đến nơi đến chốn: "Cảm ơn lời khen và sự thẳng thắn của anh, anh không phải người đầu tiên, chắc chắn cũng không phải người cuối cùng nói em có nét mặt tươi cười nhưng lại đa sầu đa cảm, nhưng anh nên nhớ trong số các cô gái của "Hồng Lâu Mộng" thì Lâm Đại Ngọc đa sầu đa cảm lại là người giỏi hài hước nhất. Em còn thua xa cô ấy!"

"Em đã công nhận rồi, thì anh có thể nói thẳng thêm nữa, anh thấy em lúc này đang nói nói cười cười thật nhưng khí sắc rất kém, em nên chú ý giữ sức khoẻ".

Tư Dao thầm cảm kích, thật là đáng quý, anh ấy không truy hỏi tại sao mình "khí sắc không tốt", anh ấy không như tay phóng viên ngành giải trí kia. Bởi thế Tư Dao cười nói: "Mì của anh nguội cả rồi, anh dùng lò vi sóng trước đi. Hộp cơm của em đã để lạnh hai ngày, phải làm nóng lâu lâu một chút kẻo ăn vào đau bụng mất!"

Chú thích

(1) Một biểu trưng do cá nhân tự chọn

(2) Nguyên văn "cá và tay gấu không thể được cả hai", câu nói của Mạnh Tử, trở thành một thành ngữ.

Đau thương đến chết

Chương 5
ÁC MỘNG CHƯA CÁO CHUNG

Nhờ uống khá nhiều cà phê nên Tư Dao mới làm việc được cả buổi sáng rất có năng suất, nói năng hùng hồn về kế hoạch quảng bá, tuyên truyền dự án mới trước Hội đồng quản trị, quên hẳn vị trí của mình hiện chỉ là một nhân viên văn thư bình thường.

Phó tổng giám đốc phụ trách thị trường đích thân đề nghị cho Tư Dao trực tiếp báo cáo vượt cấp trước Hội đồng thực là một điều bất ngờ. Bỗng nhiên được tin cậy, một cơ hội tốt khó gặp, chẳng có lý do gì để không nắm bắt; nhất là trong khi cuộc sống của cô đang xáo trộn như thế này. Từ khi đi làm, Tư Dao luôn tự nhắc mình không thể để bất cứ chuyện gì làm ảnh hưởng đến công tác hàng ngày.

Đồ uống của bữa trưa cũng là cà phê, nếu không thì e rằng ngay tiếng chuông điện thoại di động cũng không nghe thấy.
Một tin nhắn hiện ra trên màn hình máy di động, đó là bốn chữ đỏ tươi: "Đau thương đến chết".

Suýt nữa thì cô buông điện thoại rơi xuống mặt bàn, may mà đã nhanh mắt nhận ra số máy gửi đến là của Thường Uyển, cô mới yên tâm; cô lập tức gọi điện trừng phạt.

"Đồ khỉ Thường Uyển, định hù doạ mình đấy à?"
Thường Uyển nói như đang mếu máo: "Mình nói thật đấy, mình bye-bye gã khốn kiếp ấy rồi, rất buồn". Thường Uyển bắt đầu yêu từ hồi trung học, thay người yêu còn nhiều hơn thay di động, nhưng lần nào cũng yêu hết mình, mỗi lần thất tình là một lần đau khổ.
"Dù thế nào thì cậu cũng đừng dùng bốn chữ ấy thể hiện đau khổ. Cậu làm cho mình sợ quá. Tối nay cùng đi ăn cơm, mình sẽ an ủi cậu".
Lên hết cầu thang xoáy trôn ốc của hiệu ăn "Luân Hồi", từ xa Tư Dao thấy Thường Uyển ngồi cúi đầu, mắt đỏ hoe. Xem ra lần này cô ấy lại yêu thật lòng. Ôi, cô gái này khó bề cứu vớt!
Mình nghĩ thế này liệu có quá thạo đời không? Chính mình cũng khắc khoải chờ đợi một tình yêu đẹp kia mà? Trong đầu cô lờ mờ hiện lên một bóng hình quen thuộc.

Không thể là anh ta, hãy biến ngay!

Tư Dao cố xua đi hình bóng ấy, suốt mấy năm qua, liệu đã có ai thật sự đáng để yêu sâu nặng, có thể chiếm trọn trái tim mình? Nghĩ đi nghĩ lại, cũng chỉ có mối tình đầu. Những năm tháng này tất cả đều in đậm dấu ấn của ham muốn vật chất, tìm một tình yêu chân thật còn khó hơn chuyện xua đuổi những cơn ác mộng kia.
Thế là mình lại nghĩ đến những cơn ác mộng đáng ghét ấy!
"Sao vậy, trông cậu còn có vẻ đau khổ hơn cả mình nữa? Nàng Dao Dao luôn tươi như hoa biến đâu mất rồi? Mình đang đợi cậu đến an ủi đấy!" Thường Uyển trách móc.

Tư Dao vội nói: "Không có gì, chỉ vì áp lực ở công ty căng quá".
"Cậu đừng nói dối, lẽ nào..." Thường Uyển thật sự đã trở thành người bạn tâm tình của Tư Dao, đón nhận mọi nỗi buồn vui hờn giận của cô.
Tư Dao không giấu nữa: "Đúng, cậu ấy lại đến tìm mình. Mình vốn đã nghĩ, chuyển nhà để thoát khỏi những cơn ác mộng ấy chỉ là hạ sách trong lúc tuyệt vọng; chuyện tối qua khiến mọi hy vọng của mình hoàn toàn tiêu tan. Viên Thuyên thông minh là thế, sao cũng lại ủng hộ và xui mình chuyển nhà? Chuyển nhà làm sao có thể giải quyết được vấn đề?"
"Vậy cậu định thế nào?" Thường Uyển tuy là bạn tri kỷ, nhưng lại là một người không có chút chính kiến nào, đây cũng là lý do tại sao cô luôn thất tình.
"Còn có thể làm gì được nữa? Không thể lại chuyển nhà. Mình đành phải liều chịu đựng, mong sao thời gian có thể chữa lành tất cả".
Thường Uyển cúi đầu nghĩ ngợi: "Điều quan trọng nhất là phải nói lặp đi lặp lại với bản thân rằng tất cả không phải lỗi của cậu, cậu thật sự là người vô tội, những chuyện đó chỉ là sự trùng hợp của một số điều không may".
Tư Dao cảm động gật đầu: "Thôi được, nói chuyện của cậu đi".
"Đừng nhắc đến nữa, những anh chàng như thế vẫn rất bát nháo. Đến khi mình điên tiết lên, anh ta mới chịu khai ra... Cậu đoán xem, hắn nói y hệt như gã lần trước, nói rằng "Em là một cô gái dễ thương, ăn mặc rất mốt, nhưng về chất người thì chưa đủ... chưa đủ gợi cảm, chưa đa dạng". Có phải đầu bọn họ chập IC không?"
Thường Uyển tức trào nước mắt.

Nhân viên phục vụ đi đến hỏi Tư Dao muốn uống gì, Tư Dao không còn tâm trí nào để say sưa, nên chỉ gọi một cốc bia Yến Kinh. Sau đó lặng yên nghe Thường Uyển kể mãi về chuyện thất tình.
Không biết cốc bia đã đặt bên tay cô từ lúc nào. An ủi Thường Uyển một hồi, cô thấy khát thật sự, cầm lên uống một ngụm, bỗng cảm thấy rất khác thường.
Sao bia lại sặc mùi máu tanh nồng?
Cô cúi nhìn, bia trong cốc lẽ ra màu vàng óng thì lại thành màu đỏ sẫm!
Cô hãi hùng kêu lên, cốc bia tuột khỏi tay, đổ nghiêng trên mặt bàn. Tấm khăn trải bàn trắng tinh cũng loang máu đỏ từ từ hoá thành bốn chữ: "Đau thương đến chết"
Cổ Tư Dao như bị đôi tay ai đó bóp nghẹt, muốn kêu nhưng không ra tiếng, ngay thở cũng rất khó khăn.
"Dao Dao, cậu sao thế?" Thường Uyển sợ đờ người hồi lâu mới hỏi được câu này.
"Cậu thấy chưa? Máu..." Tư Dao cố hết sức nói thành lời.
"Máu gì?"
Tư Dao gọi "Anh ơi" rồi ngoảnh đầu tìm người phục vụ vừa mang bia đến, nhưng cô lại đờ ra kinh hãi.
Ở một bàn ăn gần đó, phục vụ viên đang cầm một chiếc ấm có cái vòi dài rót trà cho khách. Nước trà từ cái vòi dài ấy rót vào chiếc chén nhỏ rất chính xác (1).
Điều làm cho Tư Dao không dám tin ở mắt mình là màu của nước trà cũng đỏ tươi như máu!
Nước "trà" ấy bắt đầu tràn ra ngoài miệng chén, lại bắn toé trên khăn trải bàn trắng tinh còn phục vụ viên giống như một nhà thư pháp đang biểu diễn, thoải mái khua bút, trên mặt bàn hiện lên bốn chữ: "Đau thương đến chết"
Nhìn từ phía sau, người ấy nhỏ nhắn mảnh khảnh, càng nhìn càng thấy quen quen. Tư Dao như ngồi phải bàn chông, lập tức đứng bật dậy, đi ra phía ấy như bản năng xui khiến. Đột nhiên, người ấy ngoái lại, một khuôn mặt trắng bệch, một đám tóc đen ướt xoã trên trán.
Chính là Kiều Kiều!
Tư Dao kêu lên một tiếng kinh hoàng, quay ngoắt tất tả chạy xuống tầng dưới, tai vẫn nghe thấy Thường Uyển gọi: "Dao Dao, đợi đã, cậu làm sao vậy?"
Suốt quãng đường, tim Tư Dao đập dồn dập, trong đầu cứ hiện ra cảnh tượng khủng khiếp vừa nhìn thấy, và bốn chữ khiến cô hồn xiêu phách lạc: "Đau thương đến chết"

Ảo giác, nhất định chỉ là ảo giác. Thường Uyển gọi di động khẳng định mọi chuyện xảy ra trước mắt Tư Dao đều chỉ là những tưởng tượng vô căn cứ. Tại sao lại thế này? Hình như mỗi lần lại càng nghiêm trọng hơn. Chắc là cái chết của Viên Thuyên, bức ảnh phong cảnh gửi kèm theo quả cầu pha lê, Tiểu Mạn đùng đùng "hỏi tội"... đã tác động khiến cô rụng rời hồn vía.
"Ở đây à?" Người lái tắc-xi dừng xe, ngoảnh lại hỏi.
Lúc này Tư Dao mới bừng tỉnh, nói "xin lỗi anh", nhanh chóng trả tiền rồi xuống xe.
Tắc-xi vừa chạy đi, Tư Dao liền cảm thấy hình như trong bụi cây phía dưới gốc cây to bên kia đường có một đôi mắt đang chăm chú nhìn mình.
Cô vẫn luôn cho rằng "giác quan thứ sáu" của mình rất khá, tin rằng đúng là có người đang theo dõi. Cô từ từ đi tới phía đôi mắt thoắt ẩn thoắt hiện kia, mới biết là không có gì cả. Lại là ảo giác ư? Bụi cây bỗng phát ra một tiếng "soạt" khe khẽ.
Cô vội quay người chạy về phía cổng nhà, tay run run mở khoá, chui tọt vào trong, đóng kín cổng. Đèn hành lang không bật, cô tựa lưng vào cửa, đứng thở gấp trong bóng tối.
Lúc này Tư Dao cảm thấy hình như không chỉ có mình cô ở trong bóng đêm đặc quánh.
Cô đứng chôn chân tại chỗ, không dám động đậy, cũng không biết nên làm gì.
Mắt cô rất nhanh quen với bóng tối, cô trông thấy lờ mờ ở chỗ tiếp giáp giữa phòng ăn và phòng khách một bóng đen! Ngoài kia một chiếc xe tắc-xi quay đầu, ánh đèn pha loáng qua cửa sổ, cô thấy ánh lên một vệt sáng mờ bên cạnh bóng đen.
Hình như là một con dao!
Tư Dao thấy giận mình vì tâm trạng rối bời nên khả năng tuỳ cơ ứng biến cũng mất theo. Sau khi hít một hơi thật sâu, cô liền bật công tắc đèn lên.
Trong bếp, Lịch Thu mặc chiếc váy đen đang đứng đó. Tay phải cô ta cầm một con dao nhỏ, tay trái cầm quả táo đã gọt được một nửa.
"Là cô à? Tôi sợ chết khiếp". Tư Dao mềm nhũn người ngồi vật xuống chiếc ghế sa lông phòng khách.
"Sao cô vào nhà mà không bật đèn?" Lịch Thu hỏi lại, ánh mắt cô ta hơi khác thường, như nhìn ra được điều gì đó.
Mối ngờ vực bỗng trỗi dậy trong đầu Tư Dao: "Tôi còn đang thấy lạ, sao cô lại gọt táo trong bóng tối âm thầm như thế?"
Lịch Thu lạnh nhạt: "Mắt tôi quá nhậy cảm với ánh sáng, đối với tôi,

đèn bếp và phòng khách đều quá sáng. Tôi quen làm mọi việc trong bóng tối rồi, gọt táo chỉ là một động tác quen tay, tôi không cần nhìn cũng làm được".
Tư Dao vẫn thấy đáng ngờ, nhưng không tiện hỏi thêm, đành gượng cười: "Thật vậy à? Thảo nào cô chỉ toàn mặc váy đen".
"Còn kính râm của tôi nữa, chắc chắn nhiều hơn số giày dép của cô".
Lịch Thu tiếp tục gọt táo, quả nhiên, cô ta không cần nhìn tay mà chỉ nhìn vào Tư Dao, vỏ táo cư từng vòng thõng xuống.
Con mèo Linda của Tư Dao nghe thấy tiếng chủ nhân vào nhà, không biết từ đâu chui ra, nhảy vào lòng cô nằm nũng nịu. Lúc này Tư Dao mới thấy yên tâm hơn.
Lịch Thu từ từ đi về phía trước, hai mắt vẫn nhìn chằm chằm vào Tư Dao: "Này, tôi thấy sắc mặt của Tư Dao không ổn, có phải là muộn thế này vẫn chưa ăn không? Hay là cứ ăn tạm quả táo này đi".
Từ lúc ở hiệu ăn ra, Tư Dao chưa có hạt cơm nào vào bụng. Cô do dự một chút, thấy Lịch Thu rất chân thành, bèn cười nói: "Vâng, rất cảm ơn, tôi bận bịu đến tận bây giờ chưa ăn cơm. Nói thật, tôi về đây đã lâu, bốn người thuê phòng chúng ta ai cũng quá bận, cũng chưa trò chuyện nhiều được. Hay là một hôm nào đó, tôi mời mọi người đi ăn cơm, nhân tiện có thể giao lưu một chút; đều là những người cùng trang lứa, chắc chắn sẽ có tiếng nói chung". Trong thâm tâm cô hiểu rõ mình đang muốn nhanh chóng thoát khỏi những buồn phiền và hỗn loạn lâu nay, cách tốt nhất là hướng ngoại để lấp đầy những khoảng trống còn lại của cuộc sống.
Lịch Thu cười bình thản: "Ý hay đấy, nhưng cô là người mới đến, nên để những người cũ chúng tôi chào mừng cô mới phải. Hay thế này vậy: ngày mai tôi làm vài món ăn, bảo hai anh chàng kia đi mua bia, chúng ta cùng ăn ở nhà, chẳng phải là càng thoải mái và thực tế hơn à?"
Tư Dao mơ hồ cảm thấy có gì đó không ổn, không ổn ở đâu nhỉ? Cô cố nghĩ mãi mới nhận ra: "Sao? Cô... biết nấu ăn à?" Điều này đã phá vỡ ấn tượng "không ăn thức ăn của nhân gian" của mình đối với Lịch Thu thì phải?
"Sao gọi là "biết nấu" gì được? Tôi có nói là tôi biết nấu cho ngon đâu!" Lịch Thu vừa nói vừa quay vào bếp, cầm ra một quả táo khác, chỉ vài đường dao đã gọt xong vỏ táo.
Mở nước nóng đầy bồn tắm, hơi bốc lên ngùn ngụt, chưa tắm nhưng Tư Dao đã cảm thấy toàn thân dễ chịu, mỗi thớ thịt đều được thả lỏng, trong lòng cũng thấy bình thản.
Cảm giác như thế này đến hơi chậm, hơi ít, nên sớm nghĩ cách để

điều chỉnh như thế này mới phải.
Đương nhiên cô vẫn còn nhớ cô đã phải nỗ lực rất nhiều dưới sự giúp đỡ của các bác sĩ để khắc phục được nỗi sợ hãi khi ở trong buồng tắm nhỏ hẹp. Cô thấy tự hào về điều này và càng vững tin cô mãi mãi làm chủ vận mệnh của mình.
Cô nằm xuống chỗ dốc của bồn tắm, ngâm mình trong nước nóng, hai mắt khép lại.
Mọi nỗi u uất, sợ hãi, lo lắng rồi sẽ qua đi, không thể để những mặt trái của sự việc đã qua choán hết toàn bộ cuộc sống, tất cả cuối cùng sẽ đi vào đúng quỹ đạo. Lúc mới chuyển công ty, cô chẳng đã từng lo rằng những bước khởi đầu làm lại sự nghiệp sẽ rất gian nan hay sao. Bắt đầu làm từ chân thư ký quèn của công ty mới, cũng chỉ trong vài tuần ngắn ngủi đã nhiều lần cô được phó tổng giám đốc phụ trách thị trường khen ngợi, cho nhảy cóc vượt qua nhóm ý tưởng quyết sách của phòng quảng cáo, trực tiếp giao cho cô một mình phụ trách kế hoạch tuyên truyền của hai dự án.
Kiều Kiều, Viên Thuyên, các cậu đã đi khỏi cuộc sống của mình, hãy để cho mình được tự do, hãy nhớ rằng mình đã đau đớn thế nào vì cái chết của hai cậu.
Đau thương đến chết
Bốn chữ này không hiểu từ đâu chợt hiện ra, Tư Dao đột nhiên mở to mắt, nhổm người nhìn xung quanh: phòng tắm nho nhỏ chẳng có gì khác thường, rất yên tĩnh, chỉ thỉnh thoảng có một giọt nước rơi ra từ cái vòi chưa vặn chặt, rơi xuống nước trong bồn tắm, kêu "tách" một tiếng.
Cô thở phào, lại nằm xuống ngâm mình trong nước, cảm thấy cô đã nhạy cảm vô căn cứ.
Nhưng có thể chỉ toàn trách mình không?
Đúng là có những việc cô đã làm sai, vẫn còn có thể sửa chữa lại, có thể yên ổn; song có những sự lựa chọn sai lầm cô sẽ phải hối hận suốt đời, có lẽ chuyến đi ấy là một ví dụ.
Cô không sao quên được cái đêm mưa mịt mùng ấy, cái vùng rừng núi còn tối đen hơn cả bóng đêm, mấy khuôn mặt đầy sợ hãi và mệt mỏi dưới ánh đèn pin, nước rơi từ vách đá, những giọt máu tí tách nhỏ xuống mặt nước đỏ thẫm.
Một tiếng "tách".
Tư Dao lại sợ hãi mở to mắt ra nhìn, thấy hối hận tại sao vừa rồi không vặn chặt cái vòi chết tiệt vào.
Lại một tiếng "tách".
Một giọt đang rơi xuống trước mặt cô, lan ra trên mặt nước trong bồn

tắm. Cô dường như có thể khẳng định đây không phải là nước bình thường.
Lại một tiếng "tách".
Là một giọt máu!
Nước ấm ở quanh người bỗng như lạnh ngắt, cô rét run cầm cập, co ro áp đến gần vòi, giọt nước đang đọng ở miệng vòi chính là giọt máu. Cô giơ tay quệt rồi đưa lên ngửi, một mùi tanh nhức mũi.
Tư Dao chưa kịp kêu lên thì một nắm gì đó từ trên trần rơi xuống bồn tắm, một tiếng "tõm" vang lên, nước trong bồn phút chốc nhuốm đỏ máu tươi.
Sau tiếng "Ôi" kinh hoàng, Tư Dao thấy con mèo Linda ướt đầm từ bồn tắm ngoi ra, nhảy xuống đất, lắc mạnh toàn thân, rũ cho nước bắn ra, kêu meo meo.
"Linda! Mày nhảy vào từ khi nào thế?" Tư Dao phát cáu với con mèo.
Trong bồn tắm chỉ có bọt sữa nổi lên, chứ không hề có vết tích gì của máu. Hoá ra vì mình ngủ thiếp đi, tất cả vừa rồi chỉ là ảo mộng mà thôi.
Cửa nhà tắm vang lên tiếng gõ "cộc cộc", tiếng Lịch Thu vọng vào:
"Tư Dao, không sao chứ?"
Tại sao lại như thế?
Tư Dao không dám tắt đèn, nằm trên giường, vẫn nghĩ đến ảo giác khủng khiếp vừa rồi trong bồn tắm. Cảnh tượng đó dù không giống như cảnh Kiều Kiều đứng ngoài cửa sổ, nhưng cũng tạo thành chuỗi ác mộng liên hoàn quấy nhiễu cô. Tại sao lại là Linda? Vì nó là "người thân" duy nhất của mình trên đời hay sao?
Phải chăng mình là một sinh vật xúi quẩy? Tại sao những người ở bên cạnh mình cứ lần lượt ra đi?
Cô nhớ đến cha mẹ cô năm ngoái mất vì bệnh tật khi còn chưa đến tuổi 60, có thể là tại lao động trí óc quá nhọc nhằn, nhưng còn từ mùa hè năm nay Kiều Kiều và Viên Thuyên cũng lần lượt ra đi, khiến cô nghi ngờ về chính mình: hay là đều tại mình?
Nghĩ đến Kiều Kiều, cô bất giác ngồi dậy nhìn ra cửa sổ, cô bỗng sởn tóc gáy.
Kiều Kiều lại xuất hiện, đứng ngoài cửa sổ!
Không thể! Đây không phải là sự thật!
"Cậu nghĩ lại đi, có phải đêm hôm ấy cậu đã cố hết sức không? Có thật mình chắc chắn phải chết không?" Kiều Kiều hỏi thẳng.
"Mình không có gì phải hổ thẹn với lòng". Tư Dao đáp uể oải, nhạt nhoà.
"Vậy tại sao cậu lại sợ phải đối mặt với mình? Vì lòng cậu có điều gì

thầm kín đúng không? Mỗi lần cậu nhớ đến tình yêu đẹp đó, hình ảnh của anh ấy lại ngập tràn tâm trí đúng không? Mình thực sự đang giúp cậu, giúp cậu khai thác tiềm thức".
"Cậu muốn đạt được cái gì?"
"Một lời giải thích khiến cho mình thoả mãn, mình không muốn chết uổng như thế".
"Mình đã rất đau buồn vì cái chết của cậu, mà cậu lại đối xử như thế với mình sao?"
"Thật ra cậu cũng không nhất thiết phải đau buồn, chúng ta sớm muộn sẽ gặp nhau ở thế giới bên kia bởi vì không ai có thể thoát khỏi sự sắp đặt của số phận". Kiều Kiều vừa nói vừa vươn cánh tay trái ra phía trước, giống như cầu cứu, lại giống như kéo Tư Dao vào địa ngục.
"Không!" Tư Dao hét lên.
Một tiếng "rầm" vang lên, cửa phòng bỗng bật mở. Bước chân gấp gáp của Lâm Nhuận đã đến phía sau Tư Dao, nhìn ra ngoài khung cửa trống không, hồ nghi không hiểu có chuyện gì. Lịch Thu cũng chạy tới, dừng ở cửa ra vào.
Lâm Nhuận bước lên phía trước, quan sát kỹ Tư Dao, thở dài nói: "Tư Dao, lúc nãy anh nghe thấy tiếng kêu hoảng sợ của em, đã xảy ra chuyện gì thế? Gần đây tình hình trị an ở Giang Kinh không tốt lắm, chúng ta phải quan tâm, hỗ trợ nhau. Anh đánh liều xông vào, mong em tha lỗi".
"Cám ơn hai người, không có chuyện gì đâu, tại con mèo làm em sợ". Tư Dao vẫn chưa định thần, cảm thấy rất mệt, cô mong mọi chuyện dừng ở đây.
Lịch Thu hỏi: "Tư Dao nói thật xem, đêm nay ở nhà một mình được không? Có cần tôi sang ở cùng không?"
Tất cả những chuyện này nhất định phải kết thúc!
"Nếu có chuyện gì khó khăn trong sinh hoạt, cô nhất định phải nói với chúng tôi, tốt hơn là chỉ mình mình hay". Lịch Thu lại nói.
Tư Dao bỗng nắm lấy cánh tay của Lịch Thu: "Nếu hai người không ngại đêm đã khuya, xin hãy ngồi lại đây, đúng là tôi... trong cảnh bế tắc, nói được ra có lẽ sẽ tốt hơn".

Chú thích

(1) Một cách biểu diễn rót trà ở Trung Quốc và vài nước trong khu vực, ấm có vòi rất dài, đứng khá xa rót "vồng" đúng vào chén.

Đau thương đến chết

Chương 6
NHỮNG VỊ KHÁCH CỦA U CỐC

Tất cả đều bắt đầu từ bức thư điện tử nhìn có vẻ bình thường nhưng lại bí hiểm khôn lường ấy!

Sau khi tốt nghiệp Đại học Giang Kinh (gọi tắt là Giang Đại), Tư Dao vẫn thường xuyên liên lạc và gặp gỡ với những người còn lại của "Năm tráng sĩ núi Lang Nha", vẫn giữ quan hệ với Hội du lịch của trường. Năm cô gái quen thân nhau, đều là những thành viên tích cực ở Hội du lịch này; Viên Thuyên còn làm Hội trưởng hai năm. Năm người kết bạn với nhau, họ không những đã đến nhiều điểm du lịch nổi tiếng như Hoàng Sơn, Quế Lâm, mà xa hơn nữa họ còn tới Đôn Hoàng và Tây Tạng, khám phá phong cảnh vùng biên ải. Những kỷ niệm quý giá và trải nghiệm cùng nhau đâu có thể lãng quên. Bởi thế sau khi ra trường, họ vẫn để địa chỉ email trên danh sách hộp thư của Hội du lịch, mỗi khi Hội có tin gì họ đều nhận được rất sớm; họ thường tranh thủ tham gia các hoạt động của Hiệp hội để được khoác lên mình trang phục giản dị thời sinh viên, quay về trường cũ ôn lại cuộc sống ngày xưa.

Một ngày tháng 6 năm nay, trong hộp thư của Tư Dao xuất hiện một bức thư của Hội du lịch trường gửi đến, tiêu đề là "Chuyến đi đầu tiên của kỳ nghỉ hè năm nay là đến Tân Thường Cốc (1) (New Dress Valley)". Bắt mắt nhất là một nhóm ảnh chụp phong cảnh rất nét, đúng là sơn thuỷ hữu tình. Chỉ thoáng nhìn, Tư Dao đã ngẩn người, không chỉ vì phong cảnh trong ảnh quá đẹp chẳng khác gì tiên cảnh, mà cô còn rất ngạc nhiên vì cảnh sơn thuỷ đó dường như cô đã từng trông thấy ở đâu rồi!

Trông thấy ở đâu rồi nhỉ?
Câu mở đầu của bức thư là:
"Có phải bạn đã từng thấy cảnh đẹp trong ảnh?"
Đúng, khá lắm! Có thể nói câu quảng cáo này của các vị đã thành công!

Nội dung tiếp theo:
"Nếu bạn lặng yên nhìn không rời mắt, điều đó nói với chúng tôi rằng bạn là một người thích nằm mơ.
Cảnh đẹp thế này chỉ xuất hiện trong giấc mơ của bạn.

Nhưng đây không phải là mơ, cũng không phải cảnh giả được tạo nên bằng đồ hoạ vi tính, đây đích thực là điểm du lịch nổi tiếng tới đây sẽ đi. Ở miền tây bắc của núi Vũ Di non xanh nước biếc, ở phía nam của núi Hoàng Cương du khách luôn tấp nập, có một kho báu đẹp mê hồn chưa được biết đến để cho bạn thực hiện giấc mơ đẹp khám phá thiên nhiên.

Cảnh sơn thuỷ đẹp không gì sánh nổi, có những bức Thạch khắc (2) bay bổng nên thơ trải trên vách núi, có hang quan tài treo huyền bí xa xăm, và còn có rất nhiều niềm vui bất ngờ khó bề tưởng tượng, đều đang chờ đón bạn đến. Suối Cửu Khúc ở khu giải trí núi Vũ Di đẹp không gì tả nổi, nhưng so với miền đất tuyệt vời mà người dân nơi đây gọi là "Tân Thường Cốc" này thì vẫn có phần thua kém. (Vì các thảm thực vật đủ màu trong thung lũng cực kỳ phong phú, các loài hoa đua nhau nở, các thảm cỏ đổi máu. Nhìn ra xa, cả thung lũng tựa như mỗi ngày đều thay áo mới, nên mới có tên "Tân Thường Cốc".)
Những bậc đá thiên tạo dẫn lên núi, càng làm tăng thêm hứng thú du lịch thám hiểm nơi hoang dã, chỉ cần dựa vào bản đồ được gửi kèm theo đây là có thể đến thăm các điểm chủ yếu của thung lũng; từ "đỉnh Kim Lôi", vách "Niết Bàn" tuyệt đối không thể bỏ qua (tương truyền rằng nếu uống một ngụm nước suối dưới vách núi Niết Bàn, rồi thầm ước một điều, thì chắc chắn sẽ thành hiện thực), cho đến "hang Thập Tịch" có những quan tài treo của người thượng cổ (3)".

Sau đó là một đoạn giới thiệu bằng tiếng Anh, cho thấy chủ nhân quảng cáo cũng đang chú ý thu hút du khách nước ngoài.
Ngoài bản đồ ra, email còn có file đính kèm các thông tin về chuyến bay, chuyến tàu và chuyến ô tô. Giang Kinh là một thành phố lớn, Tư Dao rất dễ dàng tìm được một tour du lịch khả thi.
Loại thông tin du lịch thế này Tư Dao thường xuyên nhận được nhưng đa phần cô đều chỉ lướt qua, còn bức email này lại khiến cô

thấy nao nao.
Từng cảnh trên các bức ảnh hình như cô đều đã có ấn tượng. Có lẽ đây chính là cảnh sơn thuỷ hoàn mỹ trong trí tưởng tượng của cô.
"Năm tráng sĩ" dường như cùng lúc online trên mạng QQ, Tư Dao liền gõ ra ba chữ "Tân Thường Cốc".
Gần như cùng một lúc, một loạt các dòng tin nhắn liên tiếp hiện ra trước mắt Tư Dao.
"Đã xem quảng cáo về Tân Thường Cốc chưa?"
"Đi chơi Tân Thường Cốc sẽ rất tuyệt đấy!"
"Tân Thường Cốc quá đẹp!"
Câu cuối cùng là của Kiều Kiều, cô ấy vẫn như xưa, luôn chậm một chút so với mọi người. "Tiếc rằng không có đường lên núi".
Trên mạng yên lặng một lúc, Tư Dao vừa nghĩ ra một từ hay hay thì lời của Viên Thuyên đã truyền đến "Lỗ Tấn tiên sinh từng nói..."
Tư Dao kêu lên "Đáng ghét", thì một câu thoại của Viên Thuyên lại tiếp luôn: "Yêu Yêu, mình hiểu cậu đang nghĩ gì, mình nhanh hơn cậu. ;-) "
"Năm tráng sĩ" ai cũng thông minh, đều biết câu danh ngôn của Lỗ Tấn mà Viên Thuyên dẫn ra: "Mặt đất vốn không có đường, người ta đi mãi, thì thành đường thôi".
Tư Dao rất mong có thể xúc tiến chuyến đi tập thể này của "Năm tráng sĩ", cô biết Viên Thuyên đang trong giai đoạn "yêu thắm thiết", thậm chí còn nói đến chuyện cưới xin; có trời biết còn mấy cơ hội năm người được đi du lịch cùng nhau nữa, cho nên cô phát đi một câu "Nhìn kỹ lại đi, đẹp say lòng người".
Trên mạng lại lặng yên một lúc nữa, Kiều Kiều nói "Nhìn thì rất đẹp nhưng mà mình vẫn hơi PAPA (sờ sợ)".
"Ôi!" Kiều Kiều kinh ngạc kêu lên, nắm chặt tay Lâm Mang.
Tư Dao cười nói: "Thế nào, không chỉ là "nhìn thì rất đẹp" chứ?"
Đang 9 giờ sáng, không thể là trong mơ; nhưng đúng là chỉ nằm mơ mới có thể thấy cảnh đẹp tuyệt vời thế này.
Ngoài "Năm tráng sĩ" ra, bạn trai Viên Thuyên là Lưu Dục Chu và bạn học cùng trường với năm cô là Lâm Mang cũng tham gia chuyến du lịch. Khi Tư Dao trông thấy Lâm Mang và Kiều Kiều đồng thời xuất hiện ở khách sạn, cô rất kinh ngạc, lòng cô rộn lên bao nỗi niềm.
Ở trường đại học, Lâm Mang là người yêu của Tư Dao trong một năm rưỡi. Khi Tư Dao lên năm thứ ba, cô ngày càng chín chắn hơn, nên cảm thấy Lâm Mang còn có tính xốc nổi thường thấy ở nhiều chàng trai. Bên anh, cô không có cảm giác an toàn, chắc chắn. Là một cô gái luôn vui tươi, có nội tâm phong phú, hay nghĩ ngợi và

nhạy cảm, cô khao khát một tình yêu đẹp và phải thực tế. Điều kiện mọi mặt của Lâm Mang có thể coi là số một, nhưng cái tật "hão huyền" - thích khoe tài khôn vặt, thích so đọ với người, hay nói "một tấc đến giời" của Lâm Mang khiến Tư Dao băn khoăn. Trước khi anh tốt nghiệp, Tư Dao đã trăn trở rất nhiều, cuối cùng nói lời chia tay với anh. Nghe nói lần thất tình ấy là một cơn sóng rất lớn đối với con thuyền luôn "thuận buồm xuôi gió" Lâm Mang. Thoạt đầu anh biệt tăm ít hôm, khiến Tư Dao còn tưởng đã xảy ra chuyện gì, sau đó liên tục nhiều ngày anh ngồi uống say bí tỉ để chia tay với các bạn học, rất bê tha nhếch nhác. Sau khi tốt nghiệp anh rời Giang Kinh, cũng không buồn nói một lời tạm biệt với Tư Dao.
Sau đó ba năm, tình cờ có tin về Lâm Mang, rằng anh thành đạt thế nào, gái đẹp cặp kè ra sao... Tư Dao chỉ cười, biết vậy.
Lần gặp gỡ này, Lâm Mang nói là vì cô bạn thân Kiều Kiều mời đi cùng. Tư Dao nghĩ, anh ta và Kiều Kiều không ở cùng phòng khách sạn, có vẻ không phải là đang yêu nhau, vì vậy vẫn cứ cười nói với anh như thường, mãi đến khi cảm thấy ánh mắt và vẻ mặt của Kiều Kiều khang khác, cô mới rõ mình đã vô tình gây nên rắc rối, nên vội phanh lại ngay.
Nhưng có phải là đã quá muộn rồi không?
Lúc này bảy người đang đứng ngắm cảnh đẹp, hết thảy đều im lặng. Hai hôm trước họ du ngoạn ở núi Hoàng Cương và suối Cửu Khúc, cảm nhận được vẻ đẹp không gì tả nổi. Giờ thì họ mới tin bức email đó không hề khoa trương, so với suối Cửu Khúc thì vẻ đẹp của Tân Thường Cốc này thật sự khiến người ta kinh ngạc, trầm trồ ngợi ca nó là tuyệt mỹ!
Theo bản đồ, đi qua một ngọn núi nhỏ giống như một tấm bình phong (núi "Nam Bình"), họ thấy ngay Tân Thường Cốc. Bên ngoài vách núi cao phía xa xa, một thác nước trải xuống như một bức rèm ngọc, chắc chắn đó là vách núi Niết Bàn, nghe nói mặt bên kia của vách núi có Thạch khắc; dưới thác nước chắc là "khe Ngấn Sa". Chân thác nước và khe Ngấn Sa bị một mảng rừng thông rậm rạp tốt tươi che khuất, có lẽ là "Thuỷ tùng lâm - nước lớn nhất Trung Quốc" mà bản đồ đánh dấu. Sau rừng thông là sương mù lãng đãng bay, quanh năm bao phủ lưng chừng vách núi bên kia, dần dần chuyển thành mây mỏng bồng bềnh trôi quanh vách núi, ẩn nơi chân núi, tất cả hệt như bức tranh thuỷ mặc rất nên thơ khiến tâm hồn trở nên tinh khiết.
"Ôi!" Kiều Kiều lại trầm trồ, ánh mắt cô nhìn Lâm Mang chứa chan trìu mến.

Đúng thế, cảnh sắc của thung lũng này đẹp như bức tranh thuỷ mặc, nhưng màu sắc lại không đơn điệu như tranh. Dưới màn sương mỏng và mây mù là muôn loài hoa khoe sắc với những màu xanh đậm nhạt khác nhau; những cây cao chọc trời, những nhánh lan non mướt bò trên đá, những vách núi đỏ thẫm, những dây leo xanh sẫm... dệt nên một bức tranh thiên nhiên diễm lệ.
Viên Thuyên đứng kia đã chọn được tư thế, chiếc máy ảnh kỹ thuật số trong tay người yêu - Dục Chu đang không ngớt "tách tách".
Thường Uyển quan sát Viên Thuyên hồi lâu rồi hỏi: "Viên Thuyên, đây có phải là lần cuối cùng cậu đi chơi với các "tráng sĩ" chúng mình không? Khi nào sẽ mở tiệc rượu? Mình đang chờ làm phù dâu cho cậu đấy!"
Viên Thuyên khẽ "xuỳ" một tiếng: "Chỉ nói linh tinh! Bi quan thế? Sao lại là lần cuối cùng? Dù kết hôn rồi, chúng ta vẫn có thể cùng đi chơi giống như thế này".
Thường Uyển nhìn sang Tư Dao: "Mình và Dao Dao rất hiểu cậu, cậu và anh Dục Chu gần đây đang đắm trong ngọt ngào, chỉ e đến lúc đó sẽ chẳng thiết gì bọn mình nữa. Dao Dao mau ủng hộ tớ với!"
Tư Dao không nhận ra ánh mắt của Thường Uyển, cũng không nghe thấy mấy câu đó, mà đang chìm đắm trong ngỡ ngàng và nghi hoặc. Cô ngỡ ngàng trước vẻ đẹp của Tân Thường Cốc, sức mạnh của thiên nhiên muôn màu. Sự nghi hoặc của cô dần dần càng rõ, cô cảm thấy mình đã từng đến nơi này, đã từng nhìn thấy cảnh sắc này.
"Sao lại có thể thế này?" Tiểu Mạn nâng chiếc ống nhòm của Nga - một báu vật của cô - nhìn kỹ đỉnh núi xa xa, vừa thưởng thức cảnh đẹp, vừa tìm đường có thể leo lên. Nhưng cảm nhận của Tư Dao thì lại rất khác. Trong "năm tráng sĩ", cô và Kiều Kiều học khoa học tự nhiên, đương nhiên phải phụ trách việc định vị và tìm đường. Lâm Mang và Dục Chu muốn giúp, nhưng bị Tiểu Mạn - thường thích làm việc theo ý riêng - từ chối.
"Có lẽ mình đã nhìn thấy trong mơ". Tư Dao vẫn chưa có được câu giải thích mà cô có thể thoả mãn.
"Ừ, có thế chứ!" Mấy người cùng đồng thanh. Con người ta hay có một thứ cảm giác kỳ lạ: lần đầu nhìn thấy một nơi mình chưa từng đến thì lại ngỡ hình như nó đã từng xuất hiện trong mơ.
"Tấm bản đồ in rất rõ ràng, mình nghĩ chúng ta không lo sẽ đi lệch hướng cơ bản. Tuy nhiên khi vào trong núi, địa hình phức tạp, nhiều lúc chỉ có thể dựa vào cảm giác mà thôi, cho nên mọi người phải chuẩn bị tư tưởng, có khả năng sẽ bị đi lòng vòng. Chúng ta đi khám phá vùng núi rừng còn trinh nguyên thì phải thế! Mình còn ngờ rằng

chúng ta là tốp du khách duy nhất ở đây". Tiểu Mạn vừa xem bản đồ rất tỉ mỉ, vừa xoay xoay la bàn.
Viên Thuyên nói: "Hội trưởng Hội du lịch đại học Y Giang Kinh đã nói trường ta chẳng còn ai có ý định đến đây nữa. Anh ta gửi bức email đó đến cho tụi nữ sinh đại học Y Giang Kinh, nghe nói vài đứa nhóc đang lăm le muốn đi, không biết họ đã đi chưa".
Tiểu Mạn gấp bản đồ lại: "Đi thôi! Tranh thủ đi hết các điểm chủ yếu trong một ngày".
"Được! Đặc biệt là hang quan tài treo, nhất định phải đi, xem nó bí hiểm đến mức nào". Tư Dao bước sát theo Tiểu Mạn.
Kiều Kiều nói: "Được ngắm phong cảnh đẹp thế này, mình thấy chuyến đi này thật bõ công. Một cái hang đặt quan tài thời xa xưa thì có gì hay mà xem? Các cậu định làm nhà khảo cổ à?" Mấy cô gái thoáng nhận ra Kiều Kiều có ý nói ngược với Tư Dao.
Tư Dao càng thêm quyết ý tránh xa hai người Kiều Kiều và Lâm Mang, nhưng vì rất muốn xem hang quan tài treo, nên cô đành phản bác: "Sao lại nói là đã bõ công gì được? Những tour du lịch bình thường đều không thể có cơ hội được nhìn quan tài treo ở cự ly gần, phải đứng xa mà nhìn. Cái hang này vẫn còn bỏ ngỏ, chứng tỏ chưa bị đưa vào bảo tồn, nếu năm sau đến e rằng muốn xem cũng không được nữa!"
Lâm Mang đã "không thức thời", nên nói thêm: "Dao Dao nói có lý, quan tài treo là thứ bí hiểm, được xem một lần thực không đơn giản!"
Kiều Kiều bất mãn nguýt anh ta một cái.
Viên Thuyên cười: "Kiều Kiều, hay là đến đó cậu ngồi ngoài cửa hang, để bọn mình vào xem, bọn mình "gần gũi thân mật" với quan tài trong hang?" Viên Thuyên dẫn lời trong bức thư quảng cáo.
Cả nhóm vừa rảo bước vừa nói chuyện, rất nhanh, đã tới chân thác nước ở vách Niết Bàn. Những bụi nước li ti hôn lên mặt, lên trán vô cùng dễ chịu, khiến mọi người đều tỉnh táo hẳn lên. Trước khi trở thành dòng chảy của khe Ngấn Sa, nước từ thác chảy vào một cái hồ xanh biếc, không sâu, trong vắt nhìn rõ tận đáy, dù không khát nhưng nhìn thấy cũng không kìm được ý muốn thử uống một ngụm xem sao.
Tư Dao say mê nhìn làn nước, nghĩ bụng: nếu lòng người trong sạch thế này thì tốt biết bao!
"Các cậu nhớ không: thư quảng cáo nói rằng nếu uống một ngụm nước suối rồi thầm ước một điều, thì sau này điều ước sẽ thành hiện thực". Tính Thường Uyển cứ hay nhớ những điều không cần nhớ.
Tiểu Mạn không buồn quay đầu lại: "Cậu chỉ hay xem phim Hàn

Quốc có bọn nhóc xinh xinh ấy làm trò! Năm nay cậu mười mấy tuổi hay sao mà còn tin những trò đùa ấy?"
Mọi người đều bật cười. Tư Dao lấy làm lạ, khi học đại học Tiểu Mạn gần như đã đọc hết mọi cuốn truyện tình yêu trên thị trường sách, cũng rất thích mải miết theo đuổi tình yêu, chất lãng mạn như có từ trong máu thịt; Thường Uyển cũng được cô ta "hun đúc" rất nhiều. Sao hôm nay Tiểu Mạn lại tỏ ra "trần tục" như thế?"
Thường Uyển "hứ" một tiếng, làu bàu: "Năm nay mình mới 16 tuổi thôi, cậu tin không? Lời nói hay, thì thà cứ tin còn hơn là không tin, ai mà chẳng thế!" Nói rồi ngồi xuống trước tiên, vốc nước uống.
Tư Dao cũng vốc nước lên, trong lòng bàn tay hiện ra khuôn mặt cô mờ mờ, và chỉ sau một thoáng, nước đã theo kẽ các ngón tay chảy xuống hết. Mình vẫn luôn kiếm tìm hạnh phúc, nhưng tại sao hạnh phúc - cũng giống như nước ở trong tay - có thể gặp mà không giữ nổi? Cũng như năm ấy chỉ vì muốn có một tình yêu hoàn hảo nên mình đã đánh mất Lâm Mang, để hôm nay phải một thân một mình. Không nên nghĩ thế. Xem ra Lâm Mang và Kiều Kiều đang rất hạnh phúc. Mình còn có thể ước điều gì đây? Tại sao tới tận hôm nay, mình muốn điều gì mà cũng chẳng rõ? Cha mẹ kính yêu đã qua đời, mấy lần yêu không đến đích, trước mắt còn thứ gì có thể nắm được? Rốt cuộc mình muốn có được thứ gì? Một tình yêu khắc cốt ghi tâm, bền chặt vĩnh viễn chăng?
Tiểu Mạn đã nói đó chỉ là chuyện đùa cho vui, mình bao nhiêu tuổi rồi mà còn tin những trò đó?
Nhưng mình thật sự hy vọng có được một tình yêu, có lẽ không cần phải khắc cốt ghi tâm, chỉ cần có thể ở bên nhau mãi mãi. Viên Thuyên và Thường Uyển luôn nói mình kỹ tính quá nên khó tìm được bạn trai.
Có lẽ, mình mới thật sự là người cần có thật nhiều tình yêu.
Bỗng cô cảm nhận có một ánh mắt nóng bỏng... ngẩng lên nhìn, chỉ thấy Lâm Mang đang nhìn mình chăm chú. Vừa gặp ánh mắt của cô, anh lập tức cúi đầu, uống vốc nước ở trong tay.
"Có vài người hình như đã ước xong rồi nhỉ?" Tiếng Tiểu Mạn lạnh lùng vang lên khiến Tư Dao hơi chột dạ. Cô chợt nhớ ra, ở đại học, Tiểu Mạn cũng đã từng nhìn Lâm Mang bằng ánh mắt ngưỡng mộ, đã từng nhìn cô với ánh mắt ghen tỵ.
"Hay là thôi không ước gì nữa, để khỏi phải thất vọng quá lớn".
Mọi người đi sau Tiểu Mạn, chiếu theo bản đồ đi xuyên núi, đường dù chưa được mở nhưng cũng không quá khó tìm lối để đi, vả lại họ đều có nhiều kinh nghiệm đi đường rừng, biết cách tránh những chỗ

hiểm trở; bản đồ cũng rất rõ ràng tường tận, cho nên họ đi khá thuận lợi. Đến khoảng ba giờ chiều họ đã thưởng ngoạn được phần lớn các thắng cảnh mà bản đồ đánh dấu. Sau khi xuống khỏi Kim Lôi Phong, thì chỉ còn lại hai điểm chưa đi là thạch khắc ở vách Niết Bàn và quan tài treo ở hang Thập Tịch.
"Làm gì có thạch khắc nào nhỉ?" Tiểu Mạn buông ống nhòm xuống, rồi lại chăm chú nhìn bản đồ. "Bản đồ chỉ dẫn là đứng trên Bộ Nhai Lương có thể nhìn rõ thạch khắc trên vách Niết Bàn bằng mắt thường, chúng ta rõ ràng đang đứng trên Bộ Nhai Lương, đã nhằm đúng phương hướng. Chú thích của bản đồ cũng rất rõ ràng: Bộ Nhai Lương là một đoạn đường đá bằng phẳng dài khoảng 30m, rộng khoảng 1m, giống như một chiếc cầu nối liền hai sườn núi. Một địa hình hiếm có như thế này chẳng lẽ lại sai? Vách Niết Bàn cách đây không xa lắm, nhưng đừng nói là mắt thường, ngay cả dùng ống nhòm có hệ số phóng đại cao như của mình cũng không nhìn thấy vết tích gì".
Lúc này đúng là mọi người đang đứng trên một cây cầu đá tự nhiên bắc ngang qua hai sườn núi, mặt cầu hẹp khiến người ta tim đập chân run. Phía trước mặt không xa, chính là sau lưng của vách Niết Bàn, nhưng trên vách núi ngoài cỏ mọc rậm rì thì chẳng có dấu tích gì của thạch khắc cả.
"Có lẽ kích cỡ của chữ khắc hơi nhỏ, hoặc là nhà quảng cáo đánh máy sai!" Thường Uyển nói rất tự nhiên, vừa xoa nắn bắp chân đang bị căng mỏi.
Tư Dao lắc đầu: "Chắc không phải như vậy, người gửi email đã chuẩn bị rất đầy đủ, rất tỉ mỉ, đến lúc này vẫn chưa phát hiện ra chỗ nào chưa chuẩn, đặc biệt là bản đồ phức tạp như vậy mà không hề sai, phải không Tiểu Mạn?"
Tiểu Mạn mắt vẫn không rời bản đồ: "Đúng như vậy, tấm bản đồ này vẽ rất chuyên nghiệp, nhưng... điểm đến cuối cùng là hang Thập Tịch hình như có vấn đề; dựa vào linh cảm về phương hướng trên đường đi của mình, nếu như đi đúng theo bản đồ, có lẽ sẽ đến mép vách núi... Đương nhiên cũng rất khó nói, tóm lại vì đây là trong núi sâu, chưa biết chừng chúng ta sẽ bị đi vòng thúng".
Khó khăn thật sự đã bắt đầu thấy rõ.
Nhìn trên bản đồ thì hang Thập Tịch cách Bộ Nhai Lương không xa, nhưng bảy người đi liên tục một tiếng đồng hồ vẫn không nhìn thấy hang động nào, trái lại - đúng như Tiểu Mạn dự đoán - họ đã quay về bên vách Niết Bàn!
Tiếng thác nước đổ xuống ầm vang dưới chân bọn họ, nhìn ra xa,

khe Ngấn Sa uốn lượn chảy qua mấy ngọn núi, không biết kết thúc ở đâu. Trong núi đã không còn sáng sủa như lúc trưa, lại thêm nhiều bóng râm cùng sương mù lãng đãng bay lên.
"Về, quay về thôi! Đi như ngựa vía thế này, mình sắp chết mệt rồi đây!" rõ ràng Kiều Kiều không có hứng thú "gần gũi thân mật" với quan tài treo.
Thường Uyển cũng phụ hoạ theo.
"Hai cậu thật thộn quá, hồi trước đã bảo các cậu nên tham gia câu lại bộ thể hình thì không nghe, giờ đã thấy rõ mình thiếu rèn luyện chưa?" Viên Thuyên nói không chút nể nang.
Thấy nét mặt Thường Uyển lộ vẻ không đồng tình, Tư Dao chậm rãi nói: "Đã là điểm cuối cùng rồi, sao không cố đi nốt cho trọn vẹn? Quan tài treo rất thú vị, các cậu nhìn thấy chắc chắn sẽ không thất vọng đâu. Tiểu Mạn nhìn kỹ lại bản đồ xem. Hay là để Lâm Mang giúp cậu xem, mình nhớ trước đây anh ấy tìm đường rất "có nghề".
Vừa nói xong, Tư Dao chợt nhận ra mình đã "nói hớ".
Quả nhiên, Lâm Mang không chút khiêm nhường: "Được. Thì ra em vẫn nhớ trước đây chúng ta..."
"Em chẳng nhớ gì cả, già rồi, trí nhớ ngày càng kém". Tư Dao đã nhận thấy ánh mắt khó chịu của Kiều Kiều, đành cố tự giễu mình để "chữa cháy", cô cũng thấy mình thật vô duyên.
Tiểu Mạn lắc đầu nói: "Mình thấy bí rồi, rõ ràng là đi theo đúng bản đồ, giờ chẳng còn khái niệm gì nữa. Nếu anh Lâm Mang nhận ra đường, em xin trao quyền ngay".
Viên Thuyên bỗng chỉ tay, nói nhỏ: "Nhìn kìa, có một người đang ngồi đằng kia!"

Chú thích:
(1) Thung lũng Áo Mới
(2) Chữ Hán (thư pháp) hoặc bích hoạ cổ xưa trên vách núi
(3) Không chôn, chỉ đặt lên hốc đá hoặc treo "hong gió"; một cách an táng người chết. Còn gọi là Phong táng.

Đau thương đến chết

Chương 7
BỎ LỠ NIẾT BÀN

Trên tảng đá cao cách bọn họ hơn chục mét là một tượng người đang ngồi bất động! Nói đúng ra là một pho tượng. Bởi vì người đó ngồi quá lặng im, nên người tinh tế nhất nhóm là Viên Thuyên cũng phải căng mắt mới nhận ra được.
Người ấy mặc một chiếc áo mưa sẫm màu, điều làm cho mọi người ngạc nhiên hơn là trong lúc trời nắng thế này ông ta vẫn sùm sụp chiếc mũ áo mưa chóp nhọn trên đầu, khiến không ai nhìn rõ mặt.
Mọi người đưa mắt nhìn nhau, già nửa ngày trời mới gặp một người lạ, lại ăn mặc như thế, ai cũng thấy sửng sốt. Kiều Kiều bất giác lùi về sau mấy bước, nắm chặt tay Lâm Mang.
Bỗng Viên Thuyên kéo Tiểu Mạn, bảo: "Đi với mình!" Dục Chu cũng bước nhanh lên theo, ba người đến sau lưng người mặc áo mưa, Viên Thuyên hỏi to: "Phiền ông có thể chỉ đường giúp không?"
Người ấy không ngoái lại, dường như lẩm bẩm gì đó.
Viên Thuyên nghe chưa rõ, hỏi lại: "Ông có thể nói to hơn một chút được không ạ?"
Người đó đột nhiên gầm lên, giọng vang như sấm: "Quay lại đi!"
"Gì ạ?" Viên Thuyên không dám tin sẽ nhận được câu trả lời như thế này.
Cuối cùng người đó quay nửa người về phía Viên Thuyên, cả khuôn mặt vẫn bị khuất sau chiếc mũ áo mưa, chỉ có thể cảm giác đây là một ông già. Ông ta nói chậm rãi, giọng khàn khàn cực kỳ già nua, khiến người nghe có cảm giác như tim mình đang bị chà xát.
"Lẽ nào ta nói chưa đủ to hay sao? Quay lại!"
"Tại sao ạ? " Tiểu Mạn hình như cũng thấy sợ ông già, cô nắm lấy tay Viên Thuyên.
"Biết đây là chỗ nào không? " Ông ta hỏi.
"Vách Niết Bàn à". Viên Thuyên vẫn không nao núng, nhìn chằm chằm vào mắt ông già.
"Biết thế nào là "Niết Bàn" không? "
Viên Thuyên cười nhạt, rồi nói: "Cháu biết ông cho rằng bọn cháu đều không hiểu văn hoá, nhưng ít ra cháu cũng biết đại khái Niết Bàn có nghĩa là tái sinh. Hiểu được nó, là rất quan trọng hay sao? "
Ông già cười nhạt: "Bây giờ các người quay lại, chính là từ chỗ chết mà được sống lại, đến lượt cô nói xem có quan trọng hay không?"
Cả bọn đều hít sâu một hơi khí lạnh. Ông ta đang nói gì thế nhỉ?
"Kỳ lạ thật, ông còn chưa biết chúng cháu muốn đi đâu, sao có thể nói đến sống chết gì vậy? " Viên Thuyên vẫn chưa chịu thôi.
"Trên núi này, thứ hấp dẫn mọi người và cũng khó tìm nhất là hang

quan tai. Ta sống núi này đã nhiều năm, bị người ta hỏi nhiều nhất là hang quan tài, ta nghĩ các người cũng không ngoại lệ"
"Ông nói đến hang Thập Tịch phải không? Lẽ nào đã từng có nhiều người đi tìm rồi? " Lúc này Tư Dao đã hết sợ đi lên mấy bước hỏi.
"Hang Thập Tịch? Các người nghe ở đâu ra cái tên thanh nhã thế? Người đến tìm nó cũng không nhiều, năm nay, các người là tốp đầu tiên." Ông già quay đi lại ngồi đối diện với thung lũng sâu.
"Hang đó đã thu hút nhiều người như thế, tại sao không có người đến xem? Rất gần điểm du lịch chính thức ở núi Vũ Di, tại sao vẫn chưa được khai thác?" Viên Thuyên rõ ràng đã nghĩ ngợi xa hơn.
"Vì rất ít người biết đến thung lũng này, rất ít người biết đến hang đó."
"Vậy tại sao những người đã từng vào cái lại không quảng bá về một nơi đẹp thế này?"
"Vì những người đã từng vào hang đó, không còn ai sống sót." Ông ta nói rất bình thản, như thuật lại một sự thật hết sức bình thường. Cả bọn kinh hãi, gió thổi tới, ai cũng cảm thấy lành lạnh.
"Ông là ai? Xin lỗi phải hỏi câu này, vì cháu thấy ông nói tiếng phổ thông rất chuẩn, không giống dân địa phương sống lâu năm trong thung lũng sâu này." Viên Thuyên nói: Cả bọn đều thầm khen cô thật sắc sảo, rất biết quan sát và suy nghĩ thấu đáo.
"Từ nhỏ đã xa quê, đến già ta mới về. Ta sinh ra ở đây, thời thanh niên phiêu bạt bên ngoài, sau khi nghỉ hưu lại về đây. Ta biết câu hỏi của cô thật ra là "sao có thể tin lời ông nói? " Ta không ép cô phải tin bất cứ kết luận nào, nhưng ta cũng không cần thiết phải nói dối. Doạ các người sợ, ta có được lợi gì đâu! Những người đã từng vào hang quan tài, cuối cùng đều đã chết, vấn đề chỉ là sớm hay muộn mà thôi. Trong thôn nơi ta sống, từ xa xưa người ta đã kháo nhau như vậy. Ta cũng từng chứng kiến người quen trong thôn sau khi vào hang trở về đều chết mà chẳng rõ tại sao."
"Đã chết như thế nào ạ? "
"Đau thương đến chết." Ông ta nhấn vào từng chữ.
"Gì ạ?!"
"Lần đầu tiên ta nghe được bốn chữ này từ miệng một thầy giáo tiểu học trong thôn. Hơn chục năm trước, ông ấy là một thanh niên từ nơi khác đến, không tin chuyện ma quái, không nghe dân thôn khuyên nhủ, cứ đi vào động quan tài, một tháng sau thì chết. Bác sĩ trên huyện nói phủ tạng ông ta bị suy kiệt. Trước lúc chết hai mắt ông ta nhìn trừng trừng cứ như là gặp ma giữa ban ngày rồi thốt ra bốn chữ "Đau thương đến chết". Sau khi ta nghỉ hưu, suốt ngày đi khắp vùng

núi này, mới biết bốn chữ ấy quả là rất không bình thường.
"Rất không bình thường như thế nào ạ?" Viên Thuyên truy hỏi.
"Rốt cuộc các người có quay lại không?" Ông già hỏi lại một cách hăm doạ.
"Chuyện ông kể hình như quá ư ly kỳ". Tư Dao nói. "Nhưng lại khiến cháu cảm thấy hang quan tài càng bí hiểm hơn".
"Ta phải nói thế nào nữa thì các người mới quay lại?" Ông già xoay người lại như là sắp gầm lên, nhưng lập tức nói ôn hoà: "Ta sẽ không cho các người biết đường vào hang quan tài. Nếu hôm nay các người nhất định muốn đi, tốt nhất là hãy bảo với người thân, bạn bè, chuẩn bị trong vòng nửa năm, thu xếp hậu sự; bởi vì cuối cùng các người sẽ phải... đau thương đến chết".
Nói xong ông già đứng lên, vóc người cao gầy nhưng lưng vẫn còn thẳng. Ông ta đi luôn xuống núi, Tư Dao bỗng gọi với theo: "Ông ơi, đợi đã!"
Ông già dừng bước nhưng không quay đầu lại: "Ta biết cô là người không tin ta nhất, ta không tin cô sẽ thay đổi ý định".
"Cháu chỉ muốn hỏi ông, hiện giờ mặt trời đang rực rỡ, sao ông lại mặc áo mưa?"
"Dù bây giờ trời đang nắng, nhưng buổi tối không thể có mưa hay sao?"
"Cảm ơn ông, ông đi nhé!" Tư Dao cười cười.
Đợi ông già đi xa, Kiều Kiều kêu lên: "Chẳng cần biết ông ấy nói là thật hay không, mình cũng không đi vào chỗ chết đâu!"
Tư Dao bật cười: "Điều ông ta nói đương nhiên không thể là thật, ai lại tin những lời hão huyền ấy? Huống hồ, mình đã nhận ra là ông ta nói dối: sáng nay dự báo thời tiết thông báo rõ ràng trời sẽ nắng trong hai ngày, thế mà ông ta lại nói "lẽ nào buổi tối không thể có mưa". Chẳng qua là ông ấy cố ý nói cho có vẻ bí hiểm mà thôi!"
Tiểu Mạn nói: "Với mình thì đi hay không cũng chẳng sao, vả lại cũng rất khó tìm cái hang ấy. Hơn nữa nếu tìm ra, rồi tối mịt mới về thì gay go!"
Viên Thuyên "hứ" một tiếng, nói: "Cậu cứ nói thẳng ra là cậu quá sợ rồi! Còn cậu Thường Uyển, liệu có phải "đánh trống thu quân" không?"
"Đừng kéo mình vào cuộc nữa, mình mệt rồi, rất muốn về Trung tâm lữ hành tắm gội, thế thì có gì là sai?"
Tư Dao bảo: "Đã đến tận đây rồi thì cố tìm xem sao, trước khi trời tối nếu vẫn chưa tìm thấy thì chúng ta quay về, được không? Nghe ông ta nói như vậy, mình lại càng thấy hứng thú. Anh Dục Chu, anh Lâm

Mang nghĩ sao?"
Dục Chu nhìn Viên Thuyên, cười: "Bà chủ gia đình chúng ta đang ở đây, tôi chỉ làm theo mệnh lệnh thôi".
Lâm Mang nói: "Anh không cho rằng lời ông ta nói là thật, em biết đấy, anh chỉ tin những thứ mắt anh nhìn thấy, còn những thuyết đại loại như cầm tinh con gì, thuộc chùm sao nào, nhóm máu gì... anh đều không bận tâm".
Tiểu Mạn vốn rất tin những thuyết này nên cô "xuỳ" một tiếng.
Kiều Kiều thì tỏ ra ngán ngẩm, lừ mắt nhìn Lâm Mang. Tư Dao cười nói: "Thôi nào, Kiều Kiều cứ đi với mình, đến đó mình sẽ vào hang; như Viên Thuyên nói, cậu có thể đứng ngoài mà ngắm cảnh, chỉ cần không bị khỉ bắt về làm vợ là được!"
Tiểu Mạn vừa tức vừa buồn cười: "Này, Tư Dao trông cũng ẻo lả như Kiều Kiều, mà lại to gan nhỉ?"
Tư Dao nói: "Thế thì chỉ có thể trách mẹ tôi thôi, bà ấy cũng ẻo lả nhưng lại to gan, việc gì cũng dám làm. Tiếc rằng mẹ mình không còn nữa, nếu không, bà cũng xông xáo đi xem hang quan tài ngay!"
"Vậy cứ quyết định thế đi, chúng ta tìm thêm một hồi nữa, để xem xem ai sẽ đau thương đến đâu, có thể chết vì đau thương không?"
Viên Thuyên quyết định. Tính cô vẫn hay nói năng thẳng thắn và cô rất bức xúc với cái câu "Đau thương đến chết".
Tiểu Mạn lại chăm chú xem bản đồ một hồi, rồi nói: "Hết cách rồi, đành đi liều vậy, đi về hướng đông, hướng mà ông già đó vừa xuống núi".
Bảy người lại đi tiếp khoảng nửa tiếng, nhìn thấy nhiều cảnh rất đẹp và lạ mắt, nhưng vẫn chưa thấy cái hang nào. Tư Dao luôn im lặng trên đường lúc này bỗng nói: "Mình càng nghĩ càng cảm thấy nếu cứ đi thế này, chắc chắn không tìm được cái hang đó. Chúng ta nên quay về vách Niết Bàn, chỗ vừa nãy gặp ông già kỳ lạ đó, tìm kỹ ở xung quanh xem sao vì tấm bản đồ hày hầu như không có gì nhầm lẫn, tại sao lại không tin chắc vào nó? Nếu không tìm được chúng ta sẽ quay về".
Viên Thuyên gật đầu: "May quá, mình cũng đang nghĩ thế".
Tư Dao cười: "Bạn tri âm có khác, nói một chút đã hiểu!"
Tiểu Mạn và Kiều Kiều dù không vừa ý nhưng phải phục tùng đa số, cả bọn lại quay về vách Niết Bàn.
Bảy người tìm kỹ xung quanh, thậm chí nằm nhoài ra mép vách đá nhìn xuống dưới, mà vẫn không tìm thấy hang quan tài.
Viên Thuyên bỗng kêu lên: "Mọi người nhìn kìa!"
Tất cả xúm lại, thấy Viên Thuyên chỉ vách núi trước mặt.

"Gì cơ? Bọn mình chẳng nhìn thấy gì cả!" Thường Uyển hỏi.
"Đau thương đến chết". Viên Thuyên dường như đang cố gắng kìm nén nỗi kinh hoàng.
"Đâu có gì? Chúng ta đã tìm thấy hang quan tài đó đâu?" Dục Chu cũng cảm thấy kỳ lạ.
Tư Dao "ôi" một tiếng: "Lẽ nào là như vậy? Mình hiểu ý Viên Thuyên rồi, cậu nói là những đám dây leo ở bên dưới vách núi trước mặt chứ gì?"
Viên Thuyên gật đầu: "Đúng, mọi người nhìn xem, những đám song mây đó mọc dày đặc, dường như không theo quy luật gì, nhưng nếu để ý một chút, chỗ vách núi không bị chúng che khuất, nhìn từ trên xuống, có phải có bốn chữ không?"
"Đau thương đến chết!" Tiểu Mạn suýt đánh rơi chiếc ống nhòm xuống dưới thung lũng.
Vùng nham thạch này ở núi Vũ Di là điển hình của "địa mạo Đan Hà" (1), còn chất đá ở vách núi trước mặt lại càng đỏ gắt hơn. Lúc này dưới ánh hoàng hôn, bốn chữ Hán viết theo thể Tân Nguỵ (2) nằm giữa đám song mây như được viết bằng máu tươi, nhìn thật khiếp hãi.
"Xem ra, ông già đó không hù doạ bọn mình đâu. Chưa biết chừng nó chính là thạch khắc". Giọng Thường Uyển run run.
"Sao thế Thường Uyển? Chỉ thế mà đã sợ rồi à? Trời đã tối đâu!" Tư Dao cũng rất kinh ngạc, trở nên cảnh giác nhưng lòng hiếu kỳ còn lớn hơn, vì cô cảm nhận rõ hình như cô đã thấy cảnh này ở đâu rồi, dù quang cảnh trước mắt có màu đỏ son kỳ lạ và rất đặc biệt.
Mình nhìn thấy ở đâu nhỉ? Tư Dao cảm giác như trong ký ức của mình có một khoảng trống.
Kiều Kiều thì gần như khẩn cầu: "Về thôi, ông già ấy không lừa bọn mình đâu. Mình không muốn bị đau thương đến chết!"
Tư Dao chỉ ráng chiều ở chân trời: "Vậy lý do gì mà ông ta mặc áo mưa? Cũng rất đúng sao? Những câu nói vớ vẩn vô lý ấy, là thứ thông tin vỉa hè thứ thiệt!"
"Kìa, Dao Dao, sao cậu lại ương gàn thế nhỉ?" Kiều Kiều mặt sa sầm tỏ ra rất bực tức.
Lâm Mang nói với vẻ hả hê khoái trá: "Cô ấy vốn vẫn thế, chẳng lẽ em không biết à?" Kiều Kiều tức tối nghiến răng.
"Bởi vì... mình nhận ra hình như mình đã từng thấy cảnh này ở đâu đó rồi, quả là rất kỳ lạ". Tư Dao không biết lý do này có đủ sức thuyết phục không.
Tiểu Mạn nói: "Bây giờ vấn đề quan trọng nhất là trời sắp tối rồi,

chúng ta vẫn chưa thấy bóng dáng hang quan tài, chẳng lẽ cứ tìm kiểu vu vơ thế này à?"
Khi mấy người đang tranh luận, Viên Thuyên đứng bên một tảng đá cao, hết nhìn xuống dưới lại nhìn ra xa. Cô bỗng khẽ kêu lên, chỉ vào vách núi trước mặt: "Nói thật, mình cũng không mấy ủng hộ việc tiếp tục đi cho đến tối; nhưng mình cảm thấy chúng ta có thể sẽ lập tức tìm thấy cái hang đó. Các cậu nhìn về phía kia, nhìn vách núi kia, có nhận ra điều gì không? Có gì khác thường không?"
Vách núi trước mặt đang tắm trong ánh chiều tà đỏ rực.
Tư Dao cũng kêu lên: "Đau thương đến chết!"
Thường Uyển hoảng sợ hỏi: "Cậu nói gì?"
Tiểu Mạn gật đầu: "Mình cũng nhận ra rồi, nhìn mà xem, giữa vách núi trước mặt, có vài mảng đá đỏ khác thường nhô ra, bị ánh dương chiếu vào, đỏ như màu máu, nếu nhìn liên hoàn một mạch, các mảng đá đỏ sẫm này sẽ mờ mờ tạo thành bốn chữ - "Đau thương đến chết". Khớp lại thì được bốn chữ này, không thể nói là thư pháp gì nhưng cũng thật là kỳ lạ!"
Nghe Tiểu Mạn nói, mọi người cũng đều nhìn thấy rõ. Ai cũng lặng yên suy nghĩ xem tất cả những thứ này nghĩa là gì.
"Mình nghĩ, đây chẳng qua là cảnh quan nhân tạo thôi, làm gì có ai đó đau đớn đến nỗi muốn chết, đã làm ra trò này". Tư Dao cũng thấy hơi thất thỏm. "Nhưng sao lại nói là có thể lập tức tìm thấy hang Thập Tịch?"
Viên Thuyên chỉ xuống dưới thung lũng nói: "Các cậu nhìn kỹ mà xem, nhìn tổng thế mấy chữ này đều bề thế rất thoáng, duy chỉ có chữ "chết", các nét ngang, phảy, móc câu ở bên phải dường như chen sát nhau, chỉ về một hướng ở vách núi. Chính ở chỗ kia... đứng đây có thể thấy thấp thoáng phía trên của khe Ngấn Sa. Mình nghĩ, hình như rất có lý đấy: hồi trước mình đã xem ảnh chuyên đề, quan tài treo ở vùng núi Vũ Di này chủ yếu là quan tài hình thuyền, và đều đặt gần nước, hình như có nghĩa là thuyền chở thi thể, theo dòng nước trôi đến Thiên quốc (3), cho nên rất có khả năng nơi ấy chính là vị trí của hang quan tài."
Tiểu Mạn hỏi: "Vậy rốt cuộc cậu có ý gì?"
Viên Thuyên đáp: "Mình còn phải tra xét them đã. Nào, ai vẫn muốn đi xem hang quan tài?"
Tư Dao giơ tay không chút do dự, Lâm Mang hơi ngần ngừ rồi cũng giơ tay, Kiều Kiều cố gắng kéo tay anh ta xuống nhưng không ăn thua. Dục Chu nhìn Viên Thuyên, sẵn sàng tỏ ra nhất trí cao độ với người vợ chưa cưới.

"Dao Dao thật sự hứng thú chứ?" Viên Thuyên lại hỏi một lần nữa.
Tư Dao gật đầu, bỗng Lâm Mang nói: "Vẫn còn một cách, nếu các cô đều không muốn đi, thì đừng nên tự ép mình; tôi có thể đi với Dao Dao, bây giờ mấy người cứ về trước đi, có lẽ sẽ xuống đến chân núi trước khi trời tối đấy".
Kiều Kiều kêu lên: "Anh đừng đùa thế được không?"
Lâm Mang thản nhiên nói: "Anh là người lớn, anh chịu trách nhiệm về hành vi của mình".
Kiều Kiều bắt đầu rơm rớm nước mắt.
Tiểu Mạn tặc tặc lưỡi châm biếm. Lòng Tư Dao lại chùng xuống: sao Tiểu Mạn cứ nhìn mình không rời mắt thế?
Viên Thuyên chau mày, thở dài: "Thế này vậy, chúng ta cứ thử lần cuối xem suy đoán của mình ra sao, nếu không thấy thì thôi, sẽ xuống núi ngay; còn nếu thấy thì vào xem, chứ mình kiên quyết không tán thành hành động riêng rẽ".
Tiểu Mạn cười nhạt: "Viên Thuyên chỉ toàn hỗ trợ Dao Dao".
Viên Thuyên quay lại nói: "Vì mình cũng giống cậu ấy, rất tò mò!"

Chú thích
(1) Danxia Landform.
(2) Thịnh hành vào thời Nguỵ, thế kỷ thứ 5 sau Công nguyên.
(3) Miền đất lý tưởng, theo tưởng tượng.

Chương 8
HANG THẬP TỊCH - QUAN TÀI TREO - VÀ MÁ

Trời sập tối nhanh hơn cả bước chân người.
Ánh sáng đèn pin không xua nổi bóng tối, mà còn khiến nó càng thêm nặng nề. Nhất là phải đi xuyên qua núi rừng rộng lớn, người ta càng thấm thía thế nào gọi là "lần mò" và "dò dẫm trong đêm tối".
Kiều Kiều rất tức Lâm Mang. Thể lực cô kém nhưng suốt chặng đường nhờ có Lâm Mang dìu đỡ nên mọi người mới không phải chờ đợi cô. Tư Dao không ngớt ngó nhìn bóng tối bao quanh bốn bề. Cô chợt thấy sờ sợ. Không phải vì sợ bóng tối, mà vì cô nghĩ lại về sự cố chấp của mình. Khu rừng rậm này nếu có mãnh thú thì sao? Nếu

gặp kẻ xấu thì phải làm gì?
Xung quanh những tiếng sột soạt không ngớt vọng đến. Tư Dao càng nghĩ càng khiếp hãi. Linh cảm chẳng lành mỗi lúc một nhiều hơn. Đã vài lần cô định nói nên quay về song lại sợ mọi người cho rằng mình tính khí thất thường. Hơn nữa tính hiếu kỳ vẫn mạnh hơn cả vì thế cô tiếp tục dấn bước trong nỗi thấp thỏm.
May sao, như phán đoán của Tiểu Mạn, hướng đi căn bản đúng là vòng về; và nếu Viên Thuyên tính toán không nhầm thì, xem xong hang Thập Tịch rồi trở về đường đi không quanh co quá nhiều.
"Mình cảm thấy sắp đến rồi!" Tiểu Mạn nói.
"Mọi người đều theo kịp cả đấy chứ?" Viên Thuyên cất tiếng hỏi.
"Chờ một chút, chúng tôi lên ngay đây. Hình như Kiều Kiều không được khoẻ". Lâm Mang nói vọng lên từ chỗ không xa mấy.
Tư Dao càng thấy áy náy hơn, bèn gọi: "Kiều Kiều, cậu có sao không?"
"Vẫn ổn! Tư Dao phải gió ạ, nếu cậu sớm thương tôi thì hay biết mấy!" Kiều Kiều phụng phịu pha chút oán trách.
Đi đầu là Lưu Dục Chu, anh lên tiếng: "Mọi người phải đặc biệt cẩn thận: phía trước là một đoạn khá dốc, phải hết sức chú ý từng chỗ đặt chân, giẫm vào các nhánh dây nhợ ở các kẽ đá, thì chắc ăn hơn, tôi ngờ rằng cái hang ấy ở gần vách núi".
Leo núi ở quãng này vào ban đêm sao mà chật vật, khiến người ta thấy ánh sáng ban ngày thật cần biết bao. Cũng may, họ đã ra khỏi thảm thực vật ken dày lớp trên lớp dưới, lúc này có thể nhờ vào chút ánh sáng trên bầu trời, tầm mắt đã thoáng hơn lúc nãy.
"Tôi nhìn thấy cửa hang thì phải!" Dục Chu phấn chấn kêu lên.
Lúc này Tư Dao mới thấy yên tâm. Vất vả như thế cũng bõ công, khi nào nhìn thấy những cỗ quan tài treo bí hiểm, chắc mọi người sẽ lượng thứ cho sự cố chấp của mình! Cô ngẩng nhìn. Thảo nào đứng xa không thể nhìn thấy cửa hang, thì ra dây leo chằng chịt dày đặc rủ xuống đã che kín cửa hang; nếu không có một ánh chớp sáng loà nhoáng lên thì dù có đứng ngay trước cửa hang cũng khó bề nhận ra.
Ánh chớp ấy tại sao lại sáng đến như vậy?
Một chuỗi những tiếng sấm ầm ầm dồn dập vọng đến, rồi một tiếng nổ "ùng" vang trời!
Mưa như trút nước!
Tư Dao sững sờ, linh cảm chẳng lành bỗng khiến tim cô thắt lại. Cũng như mọi người, cô nghĩ ngay đến ông già nọ - ông già mặc áo mưa giữa lúc trời nắng.

Ông ta nói không sai. Dự đoán của ông ta thậm chí trái hẳn với dự báo thời tiết.
Còn những điều ông ta nói về hang quan tài thì sao? Những ai đã bước vào hang, nhất định phải đau thương đến chết, liệu có chính xác không?
Tư Dao gắng bước lên vài bước, đi đến cửa hang; Viên Thuyên đã đứng đó, cả hai nhìn nhau im lặng. Hai cô thân nhau bao năm, đều rất hiểu bạn mình đang nghĩ gì: liệu trong hang có những điều kỳ dị thật không? Dục Chu gạt mớ dây leo đang buông rủ, soi đèn pin vào trong hang. Ánh đèn chẳng khác gì bị hút vào hố đen trong vũ trụ.
"Có lẽ, nếu có quan tài treo thật, thì nó phải ở sâu trong hang". Dục Chu đoán vậy.
Viên Thuyên nói: "Nơi này khác với các hang quan tài ở vách núi, ở những chỗ đó quan tài không đặt quá sâu".
Tiểu Mạn và Thường Uyển cũng đã bước tới, đứng dưới mưa cả năm người đều ướt như chuột lột.
"Định vào thật à?" Tiểu Mạn hỏi. Có vẻ như cô dần dần càng thấy tin lời ông già mặc áo mưa.
"Tôi không hiểu nổi ngoài dã thú hoặc kẻ xấu ra, trong hang đặt quan tài treo còn có gì khác mà sợ?" Tư Dao hiểu rõ, nếu tối nay họ không nhìn thấy quan tài treo thì cô cả đời sẽ không thể yên.
Viên Thuyên hỏi Dục Chu: "Anh Chu có mang theo chiếc gậy ấy không?"
Anh hiểu ý, gật đầu: "Có! Anh đã nhờ người sửa lại, có thể dùng nó như chiếc dùi cui cảnh sát; xử lý vài người hoặc dã thú thông thường, không vấn đề gì".
Tư Dao nghĩ ngợi: "Đúng! Viên Thuyên là bạn chí thân của mình, mọi việc đều phải dựa vào mình". Mọi nỗi buồn ngày càng nặng nề bấy lâu nay, sự hẫng hụt trong tình cảm, những mối lo vẩn vơ ở công ty... phút chốc dường như tan biến. Cô cười nói: "Thế thì chúng ta còn đứng mãi đây làm gì? Cứ vào đi, ít ra cũng có thể tránh mưa". Nói rồi cô chiếu đèn pin, gạt đám dây leo đan kín tưởng như gió cũng không thể lọt, và bước vào trước tiên.
"Cẩn thận đấy!" Viên Thuyên bước theo ngay.
Cái hang khá rộng, nền cũng tạm coi là bằng phẳng, chỉ hiềm đang ngập nước. Tư Dao thận trọng thăm dò xem nông sâu ra sao, cô bước đi chừng vài mét, hình như đây là một cái ao.
"Dặn mọi người phía sau, nếu muốn vào hang không bị ướt giày leo núi hoặc giày thể thao, thì tốt nhất là cởi giày ra. Nước sâu đến đầu gối, đáy là đá cuội, không đau chân đâu! Nước rất trong, na ná như

nước suối". Cô cúi xuống đưa tay vục nước, nhấp thử một ngụm. "Uống cũng dễ chịu, hơi ngòn ngọt, nó là nước khoáng chính cống đây!"
Viên Thuyên và Dục Chu soi đèn pin đan nhau cùng quan sát, chỉ thấy vách hang nhô ra các mỏm đá to nhỏ đủ mọi hình thù; tựa như các hang động thường gặp.
"Chao ôi!" Tiếng reo kinh ngạc và mừng rỡ của Tư Dao. Nhưng chẳng ai nhìn thấy bóng cô.
Cả hai vội bì bõm lội tới, đi vòng qua một vách nhỏ thì thấy Tư Dao đang đứng chôn chân dưới nước ngẩng nhìn lên. Cả hai cũng nhìn theo và cùng kêu to.
Phía trên cao bỗng thoáng rộng hẳn ra, ánh đèn pin sáng quắc cho thấy nóc hang cao đến vài chục mét, nở rộng ít ra cũng đến hai chục mét. Ba cỗ quan tài treo từ nóc buông xuống, hai cỗ khá to gần mặt đất hơn, là kiểu quan tài thuyền (1) điển hình; cỗ thứ ba nhỏ hơn, hình khối hộp chữ nhật thường thấy, trông đen xỉn, được treo rất cao cách nóc hang chừng chục mét.
Nhìn kỹ, họ thấy hai cỗ quan tài to kia được treo trên hai thanh xà ngang bằng đá nhô ra từ vách hang; cỗ quan tài cao nhất được treo bằng dây chão rất lớn thả từ nóc hang xuống. Dây chão ấy bằng kim loại hay thứ gì khác thì nhìn không rõ.
Tư Dao rất hào hứng nhưng cũng có phần kinh hãi: vì toàn cảnh quan tài treo này trông quen quen.
Tiểu Mạn và Thường Uyển ngoài cửa hang gọi vào: "Trong đó có gì hay không?"
Viên Thuyên không giấu nổi niềm vui, đáp luôn: "Chẳng có gì hay, chỉ thấy vài cỗ quan tài treo thôi. Chẳng đáng để các vị chiếu cố vào xem đâu!" Cô rất hiểu tính mấy người bạn thân này, ngấm ngầm khích họ mới là thượng sách.
"Đừng nói dối nhau, cả ba đã vào lâu như thế, chắc chắn phải có chuyện rất thú vị!" Rành rành là Tiểu Mạn đã "trúng kế". Đúng thế, tiếng lội nước vang lên.
"Liệu Kiều Kiều và anh chàng Lâm Mang có vào không?" Viên Thuyên hỏi Tiểu Mạn và Thường Uyển đang rất ngạc nhiên vì lần đầu nhìn thấy quan tài treo.
Trầm trồ hồi lâu, Thường Uyển mới nói: "Thôi nào! Hai người ấy đang xoắn lấy nhau. Kiều Kiều thì không dám vào, Lâm Mang thì mắt không rời cửa hang, nói là Kiều Kiều cứ đợi; anh ấy đang rất muốn vào".
Tiểu Mạn cười khẩy: "Không đơn giản đâu! Tôi thấy anh ấy mắt

không rời Tư Dao thì có. Này Tư Dao, có phải ngày trước cậu và anh ấy đã cắt đứt thật sự không?"
Tư Dao đáp: "Tất nhiên! Đã thực thi chính sách "ba không": không thư từ, không điện thoại, không gặp gỡ, đã được coi là triệt để rồi chứ? Chỉ chưa đào tận gốc trốc tận rễ mà thôi!" Ai nấy đều bật cười.
"Xem chừng có những anh chàng thật trơ trẽn, cứ muốn người ta phải nói trắng ra, rồi mới thấy tiếc nuối. Anh Dục Chu đừng nghĩ là ám chỉ mình". Tiểu Mạn tỏ ý bất bình.
Dục Chu định phản bác, nhưng chợt nghe thấy tiếng lội nước ở phía cửa hang, Viên Thuyên thì bóp vào tay anh, anh bèn im lặng.
"Vậy là Kiều Kiều vẫn vào! Rất đáng khen đấy!" Viên Thuyên cười nói.
Kiều Kiều kinh ngạc nhìn ba cỗ quan tài treo, thật sự tấm tắc: "Ôi! Rất đáng để vào đây!" Cô chiếu đèn pin vào cỗ quan tài nhỏ: "Nó được treo cao thật!"
Cô cảm thấy có một giọt nước từ quan tài rơi xuống, trúng vào mũi. Trong hang ẩm ướt, nước rỏ xuống là chuyện bình thường, Kiều Kiều chẳng bận tâm.
Lại một giọt nữa rơi lên trán.
Cô thấy là lạ, hình như không giống như nước bình thường, nó hơi dinh dính. Cô quệt đầu ngón tay lên trán rồi giơ ra trước ánh đèn pin: một đốm màu đỏ tươi!
Cô xoa tay lên mũi và soi nhìn lòng bàn tay: một vệt đỏ tươi.
Kiều Kiều kinh hãi thét lên, chiếc đèn pin rơi luôn xuống nước.
"Máu... máu..."
"Kiều Kiều sao thế? Bị xước da ở đâu?" Tư Dao hỏi.
"Không! Mà là máu rơi từ quan tài xuống".
Các ánh đèn pin đều lia lên cỗ quan tài treo cao nhất. Đúng thế, bên ngoài cỗ quan tài đen hình như có một vệt dính đọng.
Viên Thuyên rọi đèn lần lên theo vệt đó, tìm chỗ bắt đầu rỉ ra, đó là khe nắp quan tài; bên trên hình như dây chão cũng có vết thấm ướt "máu".
Chiếu đèn lên cao nữa. Trời ơi!
"Vệt máu" từ một cái móc sắt to tướng chìa ra từ vách hang để buộc sợi chão, rồi loang vào vách hang; thoạt đầu chỉ là một đường, loang mãi đến chỗ cách mặt nền chừng 20 mét thì hợp thành bốn chữ đại tự theo lối Hành - Thảo (2) màu đỏ thẫm.
Đau thương đến chết
Nét cuối cùng của chữ "chết" tiếp tục loang xuống đến một mỏm đá hình cái mũi nhô ra, cách mặt nền chừng ba mét. Thỉnh thoảng một

"giọt máu" rơi xuống một vũng nước phía dưới, lắng nghe có thể thấy tiếng tí tách...
Đến gần hơn, họ nhìn thấy một vũng nước rộng chừng một mét, nằm ở vị trí cao hơn nền hang chừng nửa mét, nó là một cái "ao máu" thật sự! Cúi xuống ngửi, thấy mùi tanh tanh.
Tư Dao run run nhúng tay trái vào "ao máu" rồi rút ra, cả bàn tay cô "nhuốm máu"!
Chính lúc cô rút tay ra thì ao máu đó rùng rùng khá mạnh, một "bóng đen" vọt lên quấn lấy cổ tay phải của cô đang cầm đèn pin. Cô hoảng hốt kêu len và vội vẩy tay, một con rắn nước thân to bằng ngón tay cái, chuồi nhanh khỏi tay cô trườn vào ao nước mà mọi người đang đứng. Mọi người thi nhau hét inh ỏi, không rõ vì cái ao máu, bàn tay nhuốm máu hay vì con rắn kia. Lâm Mang vội hùng hồn lên tiếng:
"Mọi người đừng nháo nhác lên, đừng sợ, rắn nước thường không có nọc độc; nó không cắn Tư Dao thì cũng sẽ không cắn ai cả. Thôi, chẳng đứng đây lâu làm gì nữa, ta rút ra ngoài cửa hang, cố gắng bình tĩnh đi!"
"Nước dính tay Dao Dao và Kiều Kiều không phải là máu thật à?" Viên Thuyên hỏi.
"Thấy tanh tanh, dinh dính, nhưng mình không dám nếm thử". Tư Dao vẫn còn run rẩy.
"Đừng nếm làm gì". Kiều Kiều cũng thấy sợ nhưng cô vẫn xoay mình lại, móc trong túi ra một lọ thuốc nho nhỏ, dốc cho thật sạch, một tay bám vào cánh tay Tư Dao, tay kia múc "nước máu". "Mình phải đem về, nhờ người xét nghiệm xem có những thành phần gì".
Mọi người lần ra cửa hang, vẫn ổn cả. Họ vội rảo bước ra ngoài. Mưa vẫn như trút nước, chớp sáng sấm rền bất tận, nên họ đành lùi vào trong cửa hang.
"Ta nên làm gì? Chờ mưa tạnh hay là cứ xuống núi ngay bây giờ?" Tiểu Mạn có phần ngán ngẩm. Cô không nói rõ ý nhưng ai cũng hiểu rằng, nếu còn nán lại trong hang chẳng biết còn chuyện gì khác nữa; nhưng nếu xuống núi ngay thì mưa to đường trơn, sẽ rất khó khăn.
Kiều Kiều nói: "Mình chịu không dám ở lại thêm nữa, cứ đi khỏi đây rồi tìm một chỗ khác trú mưa cũng được. Vả lại, trên này quá cao, gió thổi mạnh, rét quá..."
"Được, thế thì xuống núi. Nếu tìm được chỗ tử tế hơn để trú mưa thì quá hay". Viên Thuyên lom khom lần bước xuống dốc trước tiên, và gọi ngay: "Mọi người phải cẩn thận, đá trơn lắm. Nhưng cũng chẳng còn lối nào khác, đành dò dẫm mà đi xuống vậy, coi chừng bị trượt chân!"

"Lẽ ra chẳng nên đến xem cái hang này mới phải!" Kiều Kiều oán trách.
"Lúc này nói thế cũng vô ích thôi. Về, cứ bắt Tư Dao và Viên Thuyên chiêu đãi một chầu là được!" Thường Uyển nói xong, cũng dò dẫm bước theo Tiểu Mạn.
Tư Dao buồn bã nhìn cảnh gió mưa, có phần áy náy; cô nói với Kiều Kiều giọng năn nỉ: "Đúng là tại mình. Cậu đừng trách móc nữa. Về rồi, mình xin mời cậu đi ăn".
Kiều Kiều phì cười: "Biết lỗi rồi sửa mới là ngoan! Khỉ thật, mình cũng có chân kia mà, cũng là tại mình! Đã nói là không muốn đi, thế rồi lại đi, thì sao trách cậu được?" Cô hơi bực mình nhìn sang Lâm Mang.
Lâm Mang có ý xin lỗi: "Được, Kiều Kiều. Anh biết lỗi rồi. Về đến Thượng Hải ngày nào anh cũng sẽ mời cơm... và nấu cơm cho em ăn cũng được".
Tư Dao cảm thấy hai người đó bắt đầu đến lúc chớt nhả, nên tránh đi thì hơn, cô bèn quay ngoắt người bước xuống luôn.
Đoạn này độ dốc rất khiếp, mọi người đều rất thận trọng dần dần lần xuống. Tiếp đó là một rẻo đường rất hẹp, trận mưa to khiến nó hết sức lầy lội; cũng may, khi lên núi họ đã đi qua lối này; nó hơi thoai thoải, không cần phải chân đi tay bám như đoạn dốc vừa nãy.
Thế là có thể coi như không bị giam trên núi. Tư Dao nghĩ, có đúng là mình đã có một quyết định sai lầm hay không? Những lời của ông già bí hiểm nọ, đều là thật không? Nếu những câu tiên đoán ấy đều ứng nghiệm, thì mình chỉ nói một lời xin lỗi là sẽ xí xoá được cả hay sao? Quá ư hão huyền! Này Tư Dao ạ, chớ nên vướng vào thứ suy luận vu vơ ấy!
Mưa ngớt rồi lại mưa tiếp. Đoạn đường tiếp theo không gặp trở ngại mấy. Lâm Mang rảo bước lên phía trên, vừa đi vừa nói với Dục Chu mấy câu về công việc. Anh bật đèn pin chiếu trở lại phía sau, rồi bỗng thất thanh: "Kiều Kiều đâu? Không thấy Kiều Kiều đâu cả!" Anh lập tức chạy trở lại.

Chú thích

(1) Khoét thân cây to, rồi đặt tử thi vào.
(2) Thể chữ Hán gần với thể Thảo thư, các nét hầu như dính liền.

Đau thương đến chết

Chương 9
RƠI

Nghe tiếng Lâm Mang gọi, Tư Dao chột dạ. Một linh cảm chẳng lành bỗng ập đến. Quay người lại thấy Tiểu Mạn và Thường Uyển cũng vừa đi lên, cô vội hỏi ngay: "Hai người có thấy Kiều Kiều không?"
"Không! Bọn mình đi cuối cùng mà!" Nét mặt Tiểu Mạn đượm vẻ lo lắng. "Hay là nó bị rớt lại?"
Viên Thuyên nói to: "Lâm Mang đừng chạy thế kia, hai bên đường thoai thoải nhưng nếu trượt chân xuống thì gay đấy!"
Lâm Mang rõ ràng là không nghe thấy tiếng Viên Thuyên. Anh vừa chạy vừa gọi: "Kiều Kiều ơi! Kiều Kiều!"

Một ý nghĩ chợt loé lên trong đầu Tư Dao: "Suốt dọc đường Kiều Kiều tỏ ra đuối sức. Bị tụt hậu thì phải gọi để mọi người chờ mới đúng chứ..." Cô không kịp nghĩ nhiều nữa, cũng lia đèn pin quay trở lại tìm bạn.

Tiếng gọi "Kiều Kiều... Kiều Kiều..." mỗi lúc một xa, trong đêm tối. Hoàn toàn không thấy bóng Lâm Mang đâu nữa. Thấy anh mải miết chạy về phía trước, Tư Dao bước chậm lại, chú ý quan sát tìm kiếm hai bên đường. Như Viên Thuyên vừa nói, quãng đường này hẹp lại quá lầy lội, rất có thể Kiều Kiều đã bị trượt chân xuống dốc dưới kia. Tuy không dốc lắm nhưng nếu phải bò từ dưới lên cũng chẳng dễ gì.

Đi chừng ba trăm mét, Tư Dao chợt nhận ra một mái dốc bên đường có những vết hằn lộn xộn. Lia đèn xuôi theo, cô thấy hình như mảng cỏ cũng có vết nhàu nát bết lại. Nhìn xa hơn nữa... cô hít vào một hơi thật sâu: mái dốc này rất dài và lại khá dốc. Rọi đèn pin không thể nhìn rõ cuối dốc. Cô gọi "Kiều Kiều ơi..." nhưng tiếng gọi dường như lọt thỏm trong tiếng gió mưa và rừng cây rú rít, đương nhiên không thấy hồi âm.
Cô khom người, thận trọng lần xuống mái dốc. Tiểu Mạn và Thường Uyển cũng đã đến kịp, hỏi vọng xuống: "Đã tìm thấy chưa?" Tư Dao vừa tìm dấu chân vừa đáp: "Quanh đây có vẻ đáng nghi, các cậu

hoặc là xuống với mình hoặc là đi tiếp, nhìn xem có chỗ nào có vết trượt ngã không".

Tiểu Mạn cân nhắc một lát rồi nói: "Bọn mình sẽ đi quá lên để tìm, nếu cậu thấy gì thì phải gọi nhé!"
"Nhưng đừng đi xa, gió mưa khiếp quá, sẽ không nghe thấy đâu!" Tư Dao gọi với lên.
"Thế thì bọn mình xuống theo cậu vậy". Thường Uyển đang định lần xuống dốc.
"Được!... Ối..." Tư Dao trượt chân, và thế là cô lăn tuột ngay xuống xa vài chục mét. Cũng may vì đã có ý đề phòng nên cô gắng dùng đèn pin và tay cày bám mặt dốc; rồi dừng lại được. Phải bám chặt mặt đất, cô lẩm bẩm "sợ chết khiếp!"
Đúng lúc này cô nghe thấy một giọng quen thuộc: "Mọi người cứu tôi với!" nhưng tiếng rất nhỏ, hình như vọng lại từ khá xa. Chính là Kiều Kiều!
"Kiều Kiều ơi!" Tư Dao cố hét thật to.
"Mình đang ở đây..." Tiếng nói từ cuối dốc vọng lên, áng chừng phải cách vài chục mét.
Tiếng gọi của Tư Dao vọng lên trên đường, Tiểu Mạn hỏi luôn: "Đúng Kiều Kiều phải không?"
"Đúng! Mình đã nghe thấy tiếng Kiều Kiều. Các cậu xuống đây giúp mình với. Phải cẩn thận đấy!" Tư Dao nói.
"Mau lên, mình sắp nguy rồi!" Giọng Kiều Kiều rất yếu.
Tư Dao chợt sững sờ: cậu ấy bị chấn thương hay sao? Bèn vội gọi: "Cậu hãy cố chịu đựng, mình sẽ xuống ngay đây!"
Tư Dao vừa tự nhủ phải rất thận trọng vừa lần xuống dưới. Cô nghĩ thầm: "Kiều Kiều hãy cố trụ cho vững..." Rồi gọi to: "Mình đã đến rất gần cậu, sắp tới ngay bây giờ!"
"Dao Dao hãy cẩn thận, cuối dốc này là vách núi dựng đứng!" Tiếng Kiều Kiều đã rất gần.
Tư Dao chợt bàng hoàng: chẳng lẽ...

Đúng thế, trước mặt cô là một cảnh tượng đáng sợ không sao tưởng tượng nổi: cuối dốc là vách đá gần như thẳng đứng, nửa người trên của Kiều Kiều đang cố áp chặt vào vách đá, hai chân chơi vơi giữa khoảng không phía dưới, hai tay cố bám chặt vào một vấu đá bên trên; nhưng hai bàn chân dò mãi vẫn không thể tìm được một điểm tỳ

cho chắc. Vách đá này dựng đứng và quá trơn.
"Kiều Kiều yên trí, mình sẽ kéo cậu lên!" Nhưng Tư Dao biết việc này đâu có dễ! Nếu không có chỗ bám bên trên, thì chẳng những không thể kéo bạn lên mà chính cô cũng rất dễ bị trượt xuống dưới kia.
"Tạ ơn trời đất, Dao Dao đã đến! Hai tay mình rã rời rồi". Dưới ánh đèn pin, thấy rõ ánh mắt Kiều Kiều đang hy vọng.

Bao năm nay tuy cùng đam mê du lịch nhưng Tư Dao và các bạn chỉ quen đến các điểm du lịch, chứ chưa thật sự leo núi bao giờ. Mọi người đều chưa được huấn luyện về cấp cứu tình huống nguy hiểm, và tất nhiên là không hề có kinh nghiệm. Lần đầu gặp tình huống như thế này, cô hết sức lúng túng.

Tư Dao cố trấn an, rồi nhìn quanh một lượt: mép vách đá có vài bụi cây và cây con, cô bèn một tay nắm chặt thân cây rồi chìa tay kia cho Kiều Kiều. Nhưng lại hỏi: "Mình không rõ mình có đủ sức hay không, hay là cậu cố giữ thêm một lát, chờ Tiểu Mạn và Thường Uyển đến, được không?"

"Mình sắp tuột tay đến nơi, cứ kéo mình đi! Mình không cố nổi một phút nữa đâu!" Giọng Kiều Kiều như mếo máo nài nỉ. Một tia chớp loé sáng, khuôn mặt Kiều Kiều trắng bệch, những mảng tóc ướt tả tơi trên mặt, đôi mắt đờ đẫn dường như đã hết cả khát vọng sinh tồn.
"Để mình thử xem". Tư Dao nắm lấy cổ tay trái của Kiều Kiều nhưng cổ tay quá trơn, toàn thân Kiều Kiều hơi nhúc nhích, Tư Dao gắng hết sức mới nắm chặt được tay bạn, nhưng cô đang ở tư thế quá thấp nên không thể kéo nổi bạn lên. Cô rất mong Tiểu Mạn và Thường Uyển đến kịp để cùng kéo, nên vội gọi to: "Tiểu Mạn, mình ở đây! Kiều Kiều đang nguy ngập, hai cậu mau lại giúp mình với!"

Tiểu Mạn ừ một tiếng, nghe chừng đã đến khá gần. Nhưng Tư Dao cảm thấy tay Kiều Kiều đang run dữ dội. Tay của cả hai đều quá trơn. Tư Dao thấy tay mình mỗi lúc một chuồi đi. Cô rất lo sợ nhưng không dám thể hiện ra nét mặt. Cô cố vận sức nhưng vẫn không thể thắng nổi trọng lực.
"Tại sao cậu lại bị rơi xuống đây?"

"Mình sơ ý... không hiểu sao bỗng thấy chóng mặt, đang đi trên đường vấp ngã, rồi lăn xuống dốc, trượt xuống tận đây. Dao Dao... nắm chặt tay tớ đi. Tớ mệt quá, buồn ngủ quá... tớ không chịu nổi nữa".
"Kìa, cậu cố lên... không được ngủ lúc này! Tay cậu quá trơn, cậu dùng cả hai tay nắm tay tớ được không?"
Tay phải của Kiều Kiều đang bám vào mỏm đá run bần bật. Cô sắp phải buông tay ra đến nơi.

"Nguy rồi... mình sắp kiệt sức... mệt quá, buồn ngủ quá..."
"Cậu cố lên!"
Lại một ánh chớp. Tư Dao kinh ngạc nhận ra đôi mắt đờ đẫn của Kiều Kiều lúc này ánh lên nét kinh hoàng, vẻ mặt cũng biến dạng vì sợ hãi. "Mình phải chết, đúng không?" Kiều Kiều nói.
"Cậu nói vớ vẩn gì thế?" Tư Dao kêu lên.
"Mình đã nhìn... đã nhìn thấy...!"
"Ai?" Tư Dao ngoái lại nhìn, chỉ thấy lờ mờ bóng Tiểu Mạn và Thường Uyển. Rồi vội quay lại tiếp tục cố nắm tay bạn.
Giọng Kiều Kiều càng nhỏ dần: "Mình quá mệt, rất buồn ngủ... Tư Dao nắm chặt nữa đi..."
Tư Dao bỗng trào nước mắt, tay Kiều Kiều càng run mạnh hơn, bàn tay phải đã rời mỏm đá. Tư Dao bỗng thấy lực kéo tay mình nặng ghê gớm, tay Kiều Kiều lại càng trơn hơn.
Mình sắp bị mất Kiều Kiều!
"Kiều Kiều cố lên. Tiểu Mạn sắp đến ngay đây mà!"
"Sao Dao Dao không nắm chặt tay mình?" Chỉ trong khoảnh khắc, đôi mắt Kiều Kiều đầy vẻ ảo não, mờ nhoà, tuyệt vọng; những lọn tóc đen dài ướt sũng, rối bời phủ trên khuôn mặt một cách bất lực.
Khi Tiểu Mạn và Thường Uyển đến sát sau lưng Tư Dao thì tay Kiều Kiều đã tuột khỏi tay Tư Dao. Cô rơi xuống thung lũng sâu dưới kia như một chiếc lá rụng. Những tiếng kêu thét xé lòng của ba cô gái vang lên trong tiếng gió mưa.
Kiều Kiều vĩnh viễn không thể trả lời họ nữa.

Mưa vẫn rơi.
Nước mưa và nước mắt đều mằn mặn, hoà vào nhau khiến Tư Dao không sao chịu nổi nữa. Bọn họ đi xuống núi, những tiếng khóc thút thít đã bị tiếng gió mưa lấn át; nhưng nếu im lặng thì lại càng buồn

khổ hơn. Cõi lòng Lâm Mang như trống rỗng. Anh đờ đẫn, miệng mấp máy gọi tên "Kiều Kiều"; anh dường như có thể bị sụp đổ bất cứ lúc nào. Thỉnh thoảng chợt nhìn thấy tình cảnh ấy, lòng Tư Dao lại quặn đau như dao cắt.

"Dao Dao đừng nên thế này, không phải lỗi ở cậu!" Viên Thuyên không nhớ nổi mình đã an ủi Tư Dao câu này bao nhiêu lần.
"Nếu tôi không khăng khăng đòi đi xem hang quan tài ngay buổi tối, nếu sức tôi khá hơn nữa..." Tư Dao nghẹn ngào nói.
Tiểu Mạn cố kìm nén, nhưng rồi cô không nén nổi nữa, vừa khóc vừa hỏi: "Kiều Kiều nói rằng "Sao Dao Dao không nắm chặt tay mình?" nghĩa là gì?"

Viên Thuyên vội chặn ngang: "Kiều Kiều nói vào lúc tuyệt vọng, cậu cho rằng nghĩa là gì? Nếu Dao Dao đủ sức nắm chặt, thì đã chẳng để bạn mình phải như thế. Cậu cũng đã chứng kiến tình hình lúc đó, nếu là cậu, cậu có dám chắc sẽ nắm nổi không?"
Tiểu Mạn liếc nhìn Lâm Mang đang như người mất hồn, thở dài, rồi im lặng.

Lâm Mang bỗng dừng bước, đầu gục xuống. Lúc này mọi người đã về đến chỗ ban ngày đã đi qua: Bộ Nhai Lương - cây cầu đá chơi vơi nối liền hai vách núi.
Tư Dao bỗng dưng nghĩ, nếu nhảy từ trên này xuống thì chắc chắn sẽ tan xương nát thịt.
"Lâm Mang chớ nghĩ chuyện dại dột!" Viên Thuyên cảnh cáo. Còn Lưu Dục Chu thì đi sát ngay sau Lâm Mang, chỉ lo anh ta có hành động gì khác thường...
Lâm Mang ngẩng nhìn trời, thở dài. Bỗng một làn chớp xẹt ngang, đầu anh dường như bị giữ chặt cứng, miệng ú ớ mấy tiếng. Mọi người cùng ngẩng nhìn. Ai cũng há hốc miệng trong các ánh chớp đến liền sau đó. Dưới các ánh chớp nhoang nhoáng ấy họ nhìn thấy trên vách núi Niết Bàn trước mặt hiện lên bốn chữ đại tự đỏ sẫm theo lối Thảo Thư.
Đau thương đến chết!

Cuối mỗi nét chữ hình như đều có máu đang nhỏ xuống.

Nhưng đây lại thật sự là chữ khắc trên vách núi!

Mắt ai nấy đều bị ngợp bởi bốn chữ "Đau thương đến chết" này.

Sau chuỗi sấm rền vang, Viên Thuyên nghiêm giọng nói: "Chúng ta mau rời khỏi đây thôi!"

Chương 10
ĐÔI MẮT NHÌN LÉN TRONG ĐÊM

Thời gian như hạt sương xuôi theo thân lá, dường như dừng lại nơi ngọn lá, nhưng lại có thể rơi ngay bất cứ lúc nào.

Nhất là trong đêm khuya.

Công ty ngày càng tín nhiệm Mạnh Tư Dao. Mấy ngày liền cô bận rộn đến tối mịt, muộn đến nỗi xe buýt mi-ni đã hết chuyến đi, cô đành vẫy tắc xi để về nhà.

Cô chẳng hề phàn nàn, bởi lẽ về nhà cô sợ phải đối mặt với sự quạnh hiu, thậm chí là nỗi sợ hãi. Những ngày gần đây chứng sợ hãi khép kín hình như lại trở lại, cô biết, đó là do cô tích tụ không ít những điều chán chường và lo sợ. Kể từ cái buổi tối cô kể cho Chung Lâm Nhuận và Lịch Thu nghe những chuyện ly kỳ xảy ra ở núi Vũ di, cho dù hai người bạn cùng thuê nhà ấy đã an ủi cô, nói rằng cô không cần phải tự trách mình về bất cứ điều gì, nhưng sau khi suy ngẫm lại tất cả mọi chuyện, cô không thấy nỗi lòng vợi bớt mà lại càng thấy cắn rứt băn khoăn hơn nữa.

Tại sao vậy? Khi kể lại chuyện hôm ấy, hồi tưởng lại mọi chuyện, đặc biệt chứng kiến cảnh Kiều Kiều và Lâm Mang nồng nàn đằm thắm, liệu có phải cô đã chợt liên tưởng đến cảnh ngộ một mình một bóng của mình? Liệu cô có ý ghen tuông - như Tiểu Mạn đã nói - thoáng hối hận vì ngày trước cô đã non nớt bồng bột ngây thơ, theo đuổi sự hoàn thiện, để rồi chia tay với Lâm Mang không? Anh ấy nhanh nhẹn thông minh, có tài năng, chuyên môn vững, không ít người đã dự đoán anh ấy sẽ thành danh. Dù sao anh ấy cũng là một ý trung nhân rất xứng đáng; riêng cô đã biết vài người bạn nữ thân nhất của mình ít nhiều đều rất mến mộ anh. Người ta nhìn vào, chắc sẽ nói cô quá dại dột!

Bởi thế Tư Dao có phần ân hận. Cô đã có cơ hội để nối lại tình xưa. Rồi Kiều Kiều gặp bất hạnh, còn cô lại là người duy nhất có thể cứu bạn...
Tư Dao nghi hoặc. Cô vắt óc suy nghĩ, trong lúc cô giữ tay Kiều Kiều, liệu có lúc nào thoáng qua - dù chỉ là một gợn, một nét rất rất nhỏ - ý nghĩ bỉ ổi không? Nhưng nghĩ mãi nghĩ mãi rồi cô đành thôi, vì cô không muốn tìm hiểu cái cảm giác trượt theo hướng tội ác.

Không phải thế. Không thể là như vậy.
"Thế ư? Cô không hề hổ thẹn với lương tâm chứ?"
Ai thế nhỉ? Giọng nói dường như trôi đến từ chốn xa xăm, hình như còn có cả hơi nước mặt hồ Chiêu Dương bay vào cửa sổ phòng Tư Dao nữa.
Cô nhìn ra cửa sổ, thấy một khuôn mặt nhợt nhạt, mớ tóc đèn dài và ướt rủ trên trán.
"Kiều Kiều, liệu đến bao giờ cậu mới tha cho mình?" Tư Dao cầu xin.
"Phải đến khi cậu và mình cùng bước vào giấc mộng". Kiều Kiều nói lại có ý bỡn cợt.
"Mình hiểu rồi. Đây chỉ là một cơn ác mộng, hoặc là ảo giác. Thực ra cậu không tồn tại. Mình vẫn nghĩ mình không có gì phải hổ thẹn với lương tâm". Tư Dao rất mong mau tỉnh cơn mê.
"Có đúng thế không? Nếu đúng là không hổ thẹn thì tại sao cậu lại mơ thấy mình?" Chẳng rõ những lời thoại này sẽ còn lặp lại bao nhiêu lần nữa?
"Mình không thể chế ngự được giấc mộng". Tư Dao lẩm bẩm. Kiều

Kiều hồi còn sống ăn nói chẳng hề sắc bén, nhưng lúc này Tư Dao cảm thấy rất lúng túng.
"Hay tại cậu không thể khống chế được sự cắn rứt và những mặc cảm tội lỗi trong tiềm thức của mình?"
"Mình không cắn rứt gì cả, và càng không có cái gọi là tội lỗi". Giọng Tư Dao run run.
"Tại sao giọng cậu lại run thế? Dao Dao nói xem, khi gặp Lâm Mang ở núi Vũ Di, anh ấy đã không còn là chàng trai non nớt năm nào, mà đã tỏ ra có sức hấp dẫn, rất phong độ và chín chắn. Cậu lại đã rung động phải không?" Giọng của Kiều Kiều vẫn như trước.
"Không!" Tư Dao nhận thấy mình đang có ý chối cãi.
"Dao Dao đã bắt đầu biết nói dối mình từ bao giờ vậy? Nhìn vào mắt cậu, mình biết".
"Nhưng, sau khi biết hai người đã yêu nhau, mình đã chủ động dừng lại rồi".
"Nói cách khác, cậu đang nén tình cảm của mình; khát vọng của trái tim đâu dễ gì biến mất được? Chờ đến khi cậu có cơ hội - khi mình sảy chân rồi chơi vơi bên vách núi - chỉ cậu mới cứu được mình, nhưng đúng lúc đó cậu đã dừng lại".
"Cậu nói liều rồi!" Giọng Tư Dao run lên, nhưng lần này cô bật khóc.
"Cậu không nắm nổi tay mình, hay cố ý để mình phải ra đi?" Kiều Kiều tỏ ra không chút thông cảm.
"Mình mong cậu hãy đi đi, đi ngay bây giờ!" Tư Dao kêu lên như nổi khùng.
"Mình cũng muốn đi nhưng lại không thể, vì cậu cứ luôn nhớ đến mình". Kiều Kiều lạnh lùng nói.
"Chẳng lẽ... cậu đúng là... là ma?"
"Ma ở trong lòng cậu thì có!" Nụ cười trên khuôn mặt trắng bệch của Kiều Kiều có nét tàn nhẫn.
"Tại sao cậu lại đến tìm mình? Để trả thù chăng?"
Kiều Kiều bỗng giơ hai tay, động tác như thể định bóp cổ Tư Dao. Tư Dao sợ hãi kêu lên và lùi lại mấy bước. Kiều Kiều cười khì nhe hàm răng trắng, rất đều và khít: "Kìa, cậu sợ à?" Tay trái của cô bỗng duỗi thẳng cứng đơ, mặt lộ vẻ kinh hoảng, ánh mắt tuyệt vọng: "Dao Dao hãy nắm chặt, đừng để tớ phải đi!"
Cảnh tượng ở thung lũng Tân Thường lại tái hiện, Tư Dao giơ tay ra như một bản năng, nhưng lại rụt về ngay như bị điện giật. Vì tay trái của Kiều Kiều đã tróc hết da thịt, chỉ còn lại xương cốt khô trắng. Tư Dao khóc thét lên lạc cả giọng.
Rầm rầm... những tiếng đập cửa rất mạnh.

Tư Dao thầm kêu "tạ ơn trời đất", chạy vụt ra mở cửa. Chung Lâm Nhuận đang cau mày đứng đó, hỏi: "Tư Dao, có chuyện gì thế? Tôi nghe thấy cô đang khóc".
Tất cả lại diễn ra hệt như cách đây mấy hôm.
Tư Dao chỉ về phía cửa sổ: "Cô ấy..." Khung cửa nhỏ vẫn trống không, gió từ phía hồ Chiêu Dương lùa vào, mảnh rèm cửa mỏng tang chấp chới bay như một cánh bướm lạc lõng đầy băn khoăn.
"Vừa nãy cô ấy còn..." Tư Dao cũng chẳng biết nên giải thích với Lâm Nhuận sự việc vừa rồi như thế nào.
"Là ai?"
"Kiều Kiều". Nói ra cái tên này chính cô cũng cho là hết sức vô lý.
Lâm Nhuận khẽ thở dài. Tư Dao nghĩ chắc là anh ấy lấy làm tiếc cho mình. Lâm Nhuận nhìn cửa sổ đang mở, lại nhìn lên bầu trời ngoài đó, rồi giơ tay xem đồng hồ: "Chắc đêm nay không thể mưa. Ngoài kia trăng vẫn sáng mờ mờ, tôi vừa đọc một tệp hồ sơ vụ án, cũng hơi mệt. Tuy đã hơi muộn... liệu cô có thể ra ngoài đi dạo với tôi không?"
"Vâng, được ạ". Tư Dao cũng đang muốn tạm thoát khỏi căn phòng này, nên cô đồng ý ngay. Nói xong, cô hơi đỏ mặt.
Cũng may hình như Lâm Nhuận không nhận thấy, anh đã quay ra đi xuống tầng dưới: "Gió hơi mạnh đấy, cô nên mặc thêm áo khoác".

Ngôi nhà nhỏ mà Tư Dao và mấy người cùng thuê nằm trong khu vực tập trung nhiều biệt thự. Khu này gần hồ Chiêu Dương, khắp nơi rợp bóng cây xanh và bãi cỏ, bởi thế còn được mệnh danh là "Ốc đảo quý tộc", là khu dân cư nổi tiếng ở Giang Kinh. Đêm đã khuya, gần như chẳng thấy bóng người, nhưng đi bộ quanh hồ cũng không chút cảm giác sợ gặp nguy hiểm. Hai người im lặng đi chừng nửa cây số. Tiếng bước chân của họ giẫm trên các mảnh cành cây khô rắc rắc nhè nhẹ. Tư Dao không nén được, lên tiếng trước: "Tôi đã nhìn thấy Kiều Kiều, thật thế".
"Mấy hôm trước cô đã kể, nói là nằm mơ, phải không?"
"Nhưng hôm nay thì không phải, tôi rất tỉnh táo; lúc anh gõ cửa tôi đã ra mở ngay, ngoảnh lại nhìn thì không thấy Kiều Kiều đâu nữa". Tư Dao nói, cảm thấy rất buồn vì Lâm Nhuận làm về ngành luật, chắc chắn sẽ suy luận logic: cô gái này đã bị tẩu hoả nhập ma (1) rồi.
"Ý cô định hỏi là... trên đời này có ma thật không chứ gì?"
"Nói chuyện với anh thật dễ chịu, tôi chỉ chớm nói một câu, anh đã đoán ra vài ba câu tôi định nói sau đó". Tư Dao chân thành khen, nhưng vẫn thấy hơi ngượng ngùng.
"Tôi mèo khen mèo dài đuôi một câu vậy: tôi đã từng giật giải quán

quân cờ vây và quán quân cờ tướng - giải thiếu niên toàn thành".
"Anh khỏi cần tự giới thiệu, hồi họ anh Tử Phóng đã cho tôi biết rồi. Anh ấy tự tìm hiểu ra".
"Tử Phóng tài nhỉ!" Lâm Nhuận hơi bực mình. "Tuy nhiên, chưa chắc cô đã đồng ý với sự giải thích của tôi. Tôi cho rằng cô không hề nhìn thấy Kiều Kiều. Cảm giác đó... nếu không phải do ngủ mê thì chắc chắn chỉ là ảo giác!"
"Ý anh là..."
"Đúng thế, cô rất thông minh, cô đã hiểu ý tôi nói là nên đi khám bệnh xem sao".
Tư Dao chưng hửng vì thất vọng. Lâm Nhuận thực đáng ngán, dám cho rằng mình có vấn đề thần kinh! Và lại còn nói trắng ra luôn!
"Này anh Nhuận, nếu tôi là khách hàng của anh, tôi sẽ biến luôn. Trước khi ra về, tôi còn lên mách với sếp của anh nữa kia". Tư Dao phát cáu nhưng lại nguôi ngay. Cô vừa chế nhạo lại vừa trách móc, nhưng đồng thời cô cũng đang suy ngẫm về câu nói của Lâm Nhuận.
Lâm Nhuận dừng bước, hơi khom người để ánh mắt anh gặp ánh mắt Tư Dao, nói rất chân thành: "Tôi không coi cô như một khách hàng nên mới nói bộc trực như thế. Dù đó là ác mộng hay là ảo giác, thì cũng không thể bỗng dưng sinh ra rồi lại tự mất đi. Nếu việc này cứ tiếp diễn thì thể lực và tinh thần của cô sẽ suy sụp. Tôi thấy mấy tháng nay cô đã trải qua quá nhiều chuyện, dù bất kỳ ai thì cũng khó chịu đựng nổi".
Nghe câu "tôi không coi cô như một khách hànthời gian" của anh, Tư Dao thấy rất ấm áp dễ chịu, cô nói nhỏ nhẹ: "Cảm ơn anh đã thẳng thắn chân thành. Được nói chuyện với anh... hoặc chị Lịch Thu, tôi thấy rất dễ chịu. Tôi nên đi khám thật ư?" Tư Dao lo rằng Lâm Nhuận rất nhạy cảm, sẽ kéo cả Lịch Thu vào cuộc.
"Tôi và Lịch Thu đương nhiên phải giúp cô, rất muốn nghe cô nói; nhưng dù sao chúng tôi không có chuyên môn. Các bác sĩ dù trình độ khác nhau, nhưng họ đã từng được học hành bao năm. Qua công việc, tôi đã quen một bác sĩ tâm lý rất nổi tiếng, tên là Du Thư Lượng. Báo chí đã nhiều lần viết bài về anh ấy. Nếu cô muốn, tôi có thể giúp cô nói chuyện với bác sĩ Lượng..."
"Anh đừng vội kéo tôi đi viện. Chẳng lẽ tôi không nhìn thấy Kiều Kiều... hoặc... linh hồn của Kiều Kiều sao?"
"Co tin vào chuyện đó thật à? Tôi cứ ngỡ cô không phải là người như thế... Vâng, tất nhiên điều này rất khó nói, hình như cô là người rất mâu thuẫn? Cô có vẻ mềm yếu, nhưng nói năng và hành động thì rất mạnh mẽ quyết đoán, trong công tác chắc cô cũng rất xuất sắc; trong

giao tiếp cô luôn tươi cười, song nội tâm thì lại có phần đa sầu đa cảm, chần chừ do dự. Trước đây tôi đã từng nói thế, mong cô đừng chê tôi là nhiều lời". Lâm Nhuận đã thẳng thắn hết mức!
"Viên Thuyên thường bảo tôi là "vỏ cứng thân mềm", tôi thấy phải gọi mình là "vỏ mềm thân mềm" mới chuẩn! Tôi vốn hoàn toàn không tin vào những chuyện này, nhưng các sự kiện ở núi Vũ Di đã tác động khiến tôi thay đổi hẳn". Tư Dao thở dài thườn thượt.
"Cô đừng khăng khăng bi quan như thế, ai cũng có khả năng cứng cỏi để đứng lên. Tuy nhiên phải nói rằng, bước đầu cô tin có ma quỷ này nọ, tức là cô đang thừa nhận mình đã thất bại. Có lẽ nghề luật sư và chuyên môn về luật pháp đã ảnh hưởng đến tôi, tôi chỉ tin mọi việc xảy ra trên đời đều có quan hệ nhân quả, có logic của nó. Ví dụ, một vụ án ly kỳ đến mấy cũng phải có căn nguyên. Nếu cứ hời hợt cho đó là mê tín hoặc sức mạnh siêu tự nhiên nào đó rồi buông xuôi việc điều tra và suy nghĩ, thì đó chỉ là cái cớ để lười nhác và né tránh."
"Lý luận cao siêu khiếp thật!" Tư Dao lẩm bẩm, nhưng lại sợ Lâm Nhuận hiểu lầm, bèn nói thêm: "Tôi nói đùa đấy! Anh nói hết sức có lý! Tôi sẽ suy nghĩ kỹ điều này".
"Không ngờ cô cũng rất biết phục thiện". Lâm Nhuận nói có phần đắc ý.
"Thực ra, những điều anh nói đâu phải tôi không biết. Tuy nhiên, anh nhắc nhở, tôi cũng xin gắng sức suy nghĩ theo chiều hướng đúng đắn. Anh Nhuận nên cảm ơn những làn gió ngoài này, chúng đã làm mát cái đầu tôi, nên tôi mới đồng ý với cách nhìn nhận của anh!" Tư Dao nghĩ, hít thật sâu làn không khí trong mát và hơi ẩm.
Đang hít vào cô bỗng ngừng lại, vì nghe thấy một tiếng "bép" như tiếng chân giẫm lên các cành cây khô trên đường. Gần đây gió mưa thu không ngớt, đã làm gãy không ít các cành nhỏ; hai người giẫm lên chúng, tất nhiên sẽ phát ra những âm thanh tương tự. Nhưng âm thanh này lại phát ra phía sau hai người.
"Sao thế?" Lâm Nhuận không nhạy cảm như Tư Dao.
"Tôi nghe thấy tiếng bước chân. Có người đang đi theo chúng ta thì phải?" Tư Dao nói nhỏ, cả hai đi trong khung cảnh vắng vẻ như thế này, khiến cô thấy thấp thỏm.
"Sao tôi không nghe thấy gì nhỉ?" Ý Lâm Nhuận là "liệu có phải cô lại có ảo giác không?"
"Này, anh đừng ngoái lại, kẻo đánh động đến hắn" Cô nghĩ, thật là may vì có anh ở bên.
Nhưng Lâm Nhuận đã xoay người lại tay choàng lên vai Tư Dao:

"Nào, nhìn đi! Làm gì có ai?"
"Đúng là tôi nghe thấy tiếng chân giẫm vào cành cây khô. Anh thộn thật... về những chuyện này nam giới thường lớ ngớ. Con gái chúng tôi thường hay phải đề phòng cho nên đã luyện được các giác quan khá nhạy". Tư Dao rất tin ở đôi tai của mình.
Lâm Nhuận đứng bất động một lúc, lắng nghe. Nhưng anh không nghe thấy gì khác ngoài tiếng gió đưa cây lá rì rào.
"Được! Coi như tôi rất thộn. Nhưng cũng khuya rồi, mai cô còn phải ra sớm đi xe buýt, chúng ta về thôi. Và xem xem có thấy cái kẻ bám đuôi kia hay không".
Họ rảo bước quay trở về, chừng hơn trăm mét thì Tư Dao lại đi chậm lại. Cô có cảm giác tiếng động lúc nãy là ở đoạn này. Ở lùm cây bên trái con đường hình như có một đôi mắt đang chăm chú nhìn cô. Nếu hôm nọ ở ngoài khu nhà chỉ là cảm giác thì lúc này rõ ràng là rất thật. Đã từng được điều trị tâm lý về chứng bệnh hoảng sợ bị khép kín, một trong những của nó là biết chủ động giải quyết một số vấn đề; Tư Dao đã rõ một khi có cảm giác bị nhìn lén, mà cô cứ chỉ lẩn tránh thì sẽ khiến cho tâm lý càng nặng nề thêm; tất nhiên là đem hết lòng can đảm ra để đối mặt với nó.
Thế là cô xăm xăm đi về phía lùm cây ấy.
"Không ngờ cô cũng rất biết phục thiện". Lâm Nhuận nói có phần đắc ý.
"Thực ra, những điều anh nói đâu phải tôi không biết. Tuy nhiên, anh nhắc nhở, tôi cũng xin gắng sức suy nghĩ theo chiều hướng đúng đắn. Anh Nhuận nên cảm ơn những làn gió ngoài này, chúng đã làm mát cái đầu tôi, nên tôi mới đồng ý với cách nhìn nhận của anh!" Tư Dao nghĩ, hít thật sâu làn không khí trong mát và hơi ẩm.
Đang hít vào cô bỗng ngừng lại, vì nghe thấy một tiếng "bép" như tiếng chân giẫm lên các cành cây khô trên đường. Gần đây gió mưa thu không ngớt, đã làm gãy không ít các cành nhỏ; hai người giẫm lên chúng, tất nhiên sẽ phát ra những âm thanh tương tự. Nhưng âm thanh này lại phát ra phía sau hai người.
"Sao thế?" Lâm Nhuận không nhạy cảm như Tư Dao.
"Tôi nghe thấy tiếng bước chân. Có người đang đi theo chúng ta thì phải?" Tư Dao nói nhỏ, cả hai đi trong khung cảnh vắng vẻ như thế này, khiến cô thấy thấp thỏm.
"Sao tôi không nghe thấy gì nhỉ?" Ý Lâm Nhuận là "liệu có phải cô lại có ảo giác không?"
"Này, anh đừng ngoái lại, kẻo đánh động đến hắn" Cô nghĩ, thật là may vì có anh ở bên.

Nhưng Lâm Nhuận đã xoay người lại tay choàng lên vai Tư Dao:
"Nào, nhìn đi! Làm gì có ai?"
"Đúng là tôi nghe thấy tiếng chân giẫm vào cành cây khô. Anh thộn thật... về những chuyện này nam giới thường lớ ngớ. Con gái chúng tôi thường hay phải đề phòng cho nên đã luyện được các giác quan khá nhạy". Tư Dao rất tin ở đôi tai của mình.
Lâm Nhuận đứng bất động một lúc, lắng nghe. Nhưng anh không nghe thấy gì khác ngoài tiếng gió đưa cây lá rì rào.
"Được! Coi như tôi rất thộn. Nhưng cũng khuya rồi, mai cô còn phải ra sớm đi xe buýt, chúng ta về thôi. Và xem xem có thấy cái kẻ bám đuôi kia hay không".
Họ rảo bước quay trở về, chừng hơn trăm mét thì Tư Dao lại đi chậm lại. Cô có cảm giác tiếng động lúc nãy là ở đoạn này. Ở lùm cây bên trái con đường hình như có một đôi mắt đang chăm chú nhìn cô. Nếu hôm nọ ở ngoài khu nhà chỉ là cảm giác thì lúc này rõ ràng là rất thật. Đã từng được điều trị tâm lý về chứng bệnh hoảng sợ bị khép kín, một trong những của nó là biết chủ động giải quyết một số vấn đề; Tư Dao đã rõ một khi có cảm giác bị nhìn lén, mà cô cứ chỉ lẩn tránh thì sẽ khiến cho tâm lý càng nặng nề thêm; tất nhiên là đem hết lòng can đảm ra để đối mặt với nó.
Thế là cô xăm xăm đi về phía lùm cây ấy.
Lâm Nhuận theo sát ngay cô.
Bỗng nhiên lùm cây rung lên hỗn loạn, "soạt soạt" phát ra tiếng. Một bóng người từ đó vọt ra, rồi chạy vào mảnh rừng mọc các cây nhỏ ở phía sau. Lâm Nhuận rất thuộc địa hình ở đây, cho nên không cần suy nghĩ, anh đuổi theo ngay.
Tiếng bước chân xa dần. Chỉ còn lại Tư Dao một mình đứng đó.
Cô lúng túng, không biết nên đi về hay đứng đây chờ Lâm Nhuận trở lại?
Nhưng dù quyết định thế nào cô cũng không thể làm được, vì cô cảm thấy phía sau, trong bóng tối, có một đôi mắt đang chăm chú nhìn mình!
Kẻ bám đuôi vừa nãy đã bị lộ, còn đây là một kẻ khác, đang ở hướng khác để theo dõi mình. Kẻ này rất điềm tĩnh, hình như rất nhẫn nại; sau khi Lâm Nhuận chạy đi rồi y mới từ từ tiếp cận Tư Dao, gây ra những tiếng động khe khẽ nhưng đã bị cô nhạy bén nhận ra.
Cô xoay người đi về phía những bụi cây bên phải con đường, tức phía bờ hồ, cũng là phía có đôi mắt ấy.
Có phải mình mua dây buộc mình không? Nếu đúng là có kẻ theo dõi, thì hắn đương nhiên chẳng có thiện chí gì; Lâm Nhuận không có

ở đây sẽ là cơ hội tốt cho kẻ ác hay sao?
Hắn đang chờ đợi cái gì nhỉ?
Tim Tư Dao hình như vì đập quá nhanh nên không còn thấy "thình thịch" gì nữa!
Dù kẻ kia chờ đợi cái gì, nhưng nếu phải đối mặt thì hành động duy nhất của hắn chỉ có thể là bạo lực.
Tư Dao bỗng co chân chạy vụt trở lại.
May mà cô đi giày vải gọn nhẹ, nên có thể vận hết sức chạy như tên bắn. Chạy liền vài phút, thấy hình như không có ai đuổi theo, cô mới hơi trấn tĩnh, dừng lại thở mạnh.
Nhưng khi quay đầu lại nhìn tim cô như ngừng đập. Dưới ánh trăng mờ, trên con đường nhỏ, một bóng đen đang ung dung bước tới!
Hắn không có ý buông tha cô, thậm chí đang bỡn cợt con mồi trong tầm tay hắn.
Vì là đi dạo nên cô không mang theo máy di động. Mình phải rút kinh nghiệm mới được!
Cô chạy như bay, đồng thời nghe rất rõ tiếng bước chân dồn dập bám theo. Cũng may lâu nay cô vẫn duy trì tập luyện, đến câu lạc bộ thể hình không nhiều nhưng vẫn thường xuyên tập đi bộ. Bước chạy không tồi. Đã thấp thoáng nhìn thấy bức tường vây của một khu nhà kiểu châu Âu - khu nhà hàng xóm với cô; nhưng bước chân kia nghe càng gần, dường như đã áp sát ngay sau lưng.
Cô đang định kêu cứu thì nghe thấy một giọng nói quen thuộc: "Tư Dao đừng chạy nhanh thế! Tôi đây mà!"
Thì ra là Quách Tử Phóng.
"Ôi, sợ chết khiếp! Sao anh lại đuổi theo tôi?" Tư Dao vừa thở mạnh vừa nhìn Tử Phóng từ đầu đến chân, có phải anh ta đã nấp ở bụi cây không? Vóc người thì na ná, nhưng không lấy gì làm chắc.
"Tôi đang định hỏi cô tại sao khuya thế này rồi, lại ra ngoài này chạy tới chạy lui như điên?" Nếu kẻ kia đúng là Tử Phóng, thì phải công nhận anh ta là một diễn viên cừ!
"Anh chạy tới chạy lui thì có! Tôi đang chạy về nhà còn gì? Tôi cảm thấy... tôi nhìn thấy có người đang bám theo tôi". Nếu đúng là Tử Phóng thì tại sao anh ta vẫn thản nhiên nhỉ?
"Bám theo? Nghe có vẻ như công việc của phóng viên văn nghệ. Cô chửi khéo tôi đấy à?" Tử Phóng trêu lại.
"Nếu chửi thì phải chửi thẳng chứ... tôi nói thật đấy, thoạt đầu thấy có người theo dõi, anh Lâm Nhuận đã đuổi theo hắn, ngay sau đó tôi phát hiện ra một bóng đen nữa, thế là tôi đành bỏ chạy".
Tử Phóng nhìn xung quanh, lắc đầu: "Sao tôi chẳng thấy gì cả?" Rồi

anh nhìn chằm chằm vào Tư Dao: "Cảm giác của cô thật nhạy bén, có thể theo tôi học nghề, cam đoan chỉ ba năm là có thể xuất quân, cho nổ những quả bom nặng ký như kiểu scandal tình ái của Bằng - Phi (2)... Này, cô và Lâm Nhuận đi dạo đêm khuya à? Thế là tôi đã đánh hơi thấy một chút xíu tin hồng (3) rồi!"
"Tiếc rằng chúng tôi chẳng phải những người nổi tiếng thì anh có gì mà viết? Và dù viết thì cũng chẳng ai đọc!"
Họ nghe thấy những tiếng bước chân gấp gáp. Lâm Nhuận chạy đến, nhìn thấy Tử Phóng, anh hơi kinh ngạc: "Vừa khéo quá nhỉ?"
Tử Phóng nói: "Tư Dao nói rằng anh đuổi bắt kẻ xấu, có nhìn rõ mặt mũi hắn không?"
Lâm Nhuận lắc đầu: "Nó chạy mất rồi. Hắn rất thuộc khu vực này, có lẽ hắn ở gần đây hoặc là một kẻ đã quan sát rình mò từ lâu. Rất đáng nghi. Mai tôi sẽ ra trình báo công an. Tuy chẳng giải quyết được gì nhưng cũng là để đề phòng trước".

Chú thích

(1) Một cách quan niệm về hiện tượng cơ thể bị rối loạn chức năng nghiêm trọng.

(2) Tên chung của đôi vợ chồng diễn viên điện ảnh và ca sĩ Trung Quốc

(3) Thông tin về tình yêu

Chương 11
NGƯỜI LÊNH ĐÊNH

Hội nghị điện thoại với khách hàng kết thúc thì đã gần trưa. Tư Dao thấy trong máy điện thoại có năm tin nhắn để lại. Hai tin là ý kiến của khách hàng về chương trình quảng cáo, ba tin còn lại đều là của Quách Tử Phóng, nội dung thì y hệt như nhau, giọng nói cũng không có gì khác: "Tư Dao gọi cho tôi ngay. Tôi có một phát hiện rất quan trọng". Nơi gọi cũng lắm tiếng ồn: tiếng xe điện ngầm, tiếng rao bán hàng, tiếng hát của Chu Kiệt Luân - chẳng rõ là ở hiệu bách hoá hay hiệu ăn... cả trăm thứ âm thanh, đã thể hiện đầy đủ đặc điểm nghiệp vụ "giang hồ bốn phương" của Tử Phóng!

Tư Dao bực bội bấm máy gọi cho Tử Phóng. Giọng nói hơi sẵng của anh ta lập tức vang lên: "A lô, tôi là phóng viên Quách Tử Phóng, chỉ có ba phút, xin nói nhanh lên cho!"
"Sao anh lại lần ra số điện thoại công ty tôi?" Tư Dao nhớ rất rõ mình chưa hề cho anh ta số điện này.
"Kìa, Tư Dao. Tìm số tổng đài công ty cô có gì là khó? Mở trang vàng là có ngay!" Đúng thế, biết số tổng đài thì chẳng khó tìm ra số máy của Tư Dao.
"Anh chỉ có ba phút, thế thì anh nói mau lên!" Tư Dao "đáp lễ" Tử Phóng, cô thấy dễ chịu hơn một chút.
"Cô thật là... Đúng, tôi đã có cuộc hẹn, họ đang đợi tôi ở nhà hàng Starbucks. Một ngôi sao ca nhạc mới mọc, kỹ thuật rất siêu, trông sáng sủa, biết sáng tác; tôi dự đoán chỉ ba năm nữa anh ta sẽ át giọng Dương Khôn, Hoàng Chinh (1)!"
"Anh có biết thời gian của tôi còn quý hơn của anh không?"
"Thôi được, ta vào đề luôn. Tôi được biết Lâm Nhuận đã đi báo công an. Sáng nay công an đến nhà chúng ta xem xét, nhất là cửa sổ ở phòng cô. Nhưng không thấy dấu hiệu gì đáng nghi. Như vậy, có thể là cô đã có ảo giác".
"Ảo giác? Tôi chưa bao giờ có ảo giác cả. Nhưng... anh nghe ai nói thế?" Tư Dao nhớ rất rõ mình chưa hề nói với Tử Phóng về ảo giác. Hay là Lâm Nhuận, hoặc là Lịch Thu?
"Cô khỏi cần đoán mò, và cũng đừng chối cãi. Tôi không nói vu vơ đâu. Với những tin nghiêm túc, tôi không chỉ nghe đồn đại bao giờ cả. Tôi đã gặp bạn cô là Thường Uyển, cô ấy nói hôm nọ ở hiệu ăn "Luân Hồi" cô cũng có biểu hiện rất khác thường."
"Anh bao sân quá rộng thì phải?" Tư Dao rất bực mình.
"Là cư dân của "ốc đảo quý tộc", tôi phải có trách nhiệm về an ninh của mình và mọi người, đúng không?" Có lẽ ưu điểm duy nhất của Tử Phóng là rất khó bị "kích" làm cho nổi nóng.
Tư Dao nói câu cuối cùng "Cảm ơn phát hiện quan trọng của anh", rồi dập mạnh ống nghe, chấm dứt cuộc nói chuyện.
Chuông điện thoại lại réo lên.
"Sao anh ngán quá thể..."
"Tôi, Lâm Mang đây mà! Sao thế?"
"Lâm Mang? Anh đang ở đâu thế? Vừa rồi... không phải em nói anh". Tư Dao hơi hồi hộp.
"Còn có thể ở đâu được? Anh đang ở Thượng Hải". Giọng anh trầm trầm, hình như có chút căng thẳng.
"Anh khoẻ không? Cách đây ít lâu, thấy Tiểu Mạn nói anh rất ổn". Tư

Dao thấy hơi kỳ lạ.
"Tiểu Mạn? Tiểu Mạn nào? À, nhớ rồi, Thương Tiểu Mạn hay chơi với các em. Anh đã gặp ở Hội chợ thương mại Thiên Tân. Anh và cô ấy mới chỉ gặp vài lần, nào đã biết gì mấy. Anh gần đây rất không ổn, nên muốn gọi cho em". Lâm Mang cố thể hiện tự nhiên như thường ngày, Tư Dao chưa thấy anh nói mình "không ổn" bao giờ.
"Em hiểu, đó là..." Tư Dao rất muốn cho anh biết, vì sự việc này thật sự là rất "không ổn" đối với cô.
"Anh phải tìm người để nói mấy câu, sau khi... sau khi Kiều Kiều qua đời, anh gần như sụp đổ". Giọng Lâm Mang nghẹn ngào. Chỉ một câu nói đã bao hàm muôn vàn điều cần nói. Tư Dao cảm nhận được nỗi khổ không sao tả xiết của Lâm Mang. Đúng là hai người đã yêu nhau sâu nặng. Trên đời này chẳng có gì đau khổ hơn người yêu vĩnh viễn ra đi!
"Anh đừng buồn. Em rất hiểu nỗi lòng của anh..."

Lâm Mang thở dài: "Anh nghe nói năm ngoái cha mẹ em lần lượt qua đời, chắc em cũng đã phải trải qua rất nhiều dằn vặt..."
Tiếng thở dài của Lâm Mang khiến bao ý nghĩ vẩn vơ ám ảnh Tư Dao lâu nay lại trỗi dậy. Ôi, mình làm sao thế này? Có phải mình là con người rất "chẳng lành" hay không? Tại sao cha mẹ và bạn thân thiết của mình cứ lần lượt bất hạnh ra đi?
"Ở Thượng Hải có tốt không?" Tư Dao cố gắng nói sang đề tài khác.
"Không. Không hề tốt". Giọng nói của Lâm Mang tỏ rõ "sự bất ổn".
"Không phải tại thành phố này tồi tệ, nhưng anh cảm thấy không thể chịu nổi, không sống ở đây được nữa. Khắp thành phố rộng lớn, đâu đâu cũng có dấu chân của Kiều Kiều... Em cũng biết, Kiều Kiều rất thích đi phố, rất thích đi shopping; bọn anh đã từng đến rất nhiều nơi, cũng vào rất nhiều hiệu ăn. Hồi trước anh còn nghĩ cô ấy "vật chất" quá thì phải, nhưng nay thì không thể cùng đi được nữa. Giờ đây gần như anh không ra khỏi nhà, vì hễ ra ngoài anh lại nhớ đến Kiều Kiều".
Thì ra, tình yêu có thể khiến một thanh niên bỗ bã tuỳ tiện trở nên hiền dịu và nhạy cảm.
"Thôi thì đành tin vào câu mà người đời thường nói: hãy để cho thời gian làm nhạt nhoà tất cả!" Tư Dao thật sự chẳng biết nên khuyên nhủ anh như thế nào.
"Không thể chịu nổi, anh không thể chịu đựng nổi nữa. Anh muốn thay đổi môi trường sống... anh muốn trở về Giang Kinh".

Ở khu nhà đưa đón khách của sân bay Giang Kinh, từ xa Tư Dao đã nhìn thấy Lâm Mang. Trong đám đông, anh luôn rất dễ nhận ra. Không phải vì anh cao hơn hẳn người thường, mà là vì anh vốn có một dáng vẻ hiên ngang rạng rỡ rất riêng. Đó là cách nói cho đẹp cho hay, nói theo góc độ khác thì đó là cái dáng "tôi cho rằng mình rất tốt". Ngày trước hai người yêu nhau, Tư Dao thường nặng về cách nhìn thứ hai, cô còn nhấn mạnh rằng đó là "tôi cho rằng mình lúc nào cũng tốt". Nhưng lúc này Lâm Mang lại là một người ủ rũ nhất đám đông. Chiếc xắc du lịch không lớn đang trễ trên lưng, như muốn đè bẹp thân hình cân đối của anh.

Đứng bên Tư Dao, Thường Uyển nói: "Kìa, gần như không nhận ra anh ấy nữa. Vốn mạnh mẽ tươi tỉnh là thế... tớ cảm thấy có phần thương hại anh ấy. Phải thấy là trên đời này vẫn còn những anh chàng có lương tâm; trong đám tang của Viên Thuyên, Dục Chu đã khóc lạc cả giọng, anh ta thật có tâm".

Tư Dao nói nhỏ: "Đúng là Lâm Mang đã rạc hẳn đi. Không ngờ anh ấy lại sâu nặng với Kiều Kiều đến thế!"

"Mình thấy cặp mắt của Tiểu Mạn có vấn đề rồi, dám nói là trông anh ấy rất ổn, chẳng có vẻ gì là đau buồn. Hôm nay gặp tận nơi mới thấy Tiểu Mạn đã nhầm to! Hồi nọ rành rành là cậu ấy có ý châm chích cậu". Thường Uyển nhớ đến chuyện Tiểu Mạn nói về Lâm Mang.

"Chẳng nên trách cô ấy làm gì. Tính Tiểu Mạn xưa nay hơi thẳng ruột ngựa, hay khăng khăng một ý; Kiều Kiều lại là bạn chí thân..."

"Hồi trước tại sao cậu lại thôi anh ấy? Trót nhìn nhầm à? Trông mà xem, dù anh ta đang ủ rũ nhưng vẫn có phong độ, vẫn như một chàng hoàng tử đang nặng trĩu ưu phiền".

Hai người rảo bước đến đón Lâm Mang. Thấy bên Tư Dao còn có Thường Uyển, Lâm Mang rất ngạc nhiên. Tư Dao vội giải thích: "Tại em, em chưa nói rõ với anh trước, em bảo Thường Uyển đi cùng vì Thường Uyển có xe. Thế thì tiện hơn, anh đỡ phải vất vả chuyển ngần này thứ lên tàu điện ngầm".

Thường Uyển nói: "Hôm nay em cũng chẳng có việc gì, anh không ngại em bám đuôi Tư Dao chứ? Lâu nay, cuối tuần hai đứa em thường đi với nhau".

Lâm Mang vội nói: "Sao lại nói thế! Thường Uyển đến, tôi được gặp thêm một người bạn, lại càng thêm vui! Rất cảm ơn Thường Uyển đã giúp cho".

Tư Dao đã thu xếp chỗ ở cho Lâm Mang. Một đồng nghiệp trẻ tuổi ở công ty của cô đang muốn tìm người để thuê chung một căn hộ. Tuy ở vùng ngoại vi, nhưng cũng rất tiện giao thông.

"Anh thật can đảm, dám bỏ Thượng Hải và công việc đang rất tốt, để về đây "giang hồ"!" Thường Uyển lái xe trên đường cao tốc, cô tấm tắc.
"Tôi cũng vì đã đi vào ngõ cụt về tinh thần rồi! Thật sự không thể sống ở Thượng Hải nữa, mọi thứ ở đó chỉ càng làm tăng nỗi nhớ của tôi đối với Kiều Kiều". Khi nói đến Kiều Kiều, giọng anh trầm hẳn và nghèn nghẹn.
Tư Dao đang nhìn ra ngoài đường, nghe thấy mấy câu này, cô thấy ngẩn ngơ. Trong những tháng năm tình đời rối ren này đâu dễ thấy một chàng trai nói ra những lời như vậy! Huống chi đây lại là Lâm Mang vốn chỉ quen hời hợt. Đúng, ngảytc mình đã nhận xét nhầm.
"Kể cũng tốt, thay đổi môi trường sống, tự ép mình đứng lên. Con người ta chẳng nên cứ sống mãi trong quá khứ. Định lý này của tớ có lẽ cũng hợp với Dao Dao đấy!" Thường Uyển nói.
Tư Dao hỏi Lâm Mang: "Em thấy anh chẳng có mấy hành lý, chẳng lẽ đây là toàn bộ cơ ngơi của anh? Các thứ ở Thượng Hải đã giải quyết chưa?"
"Ở Thượng Hải anh mua một căn hộ vào lúc giá lên, gần đây các căn hộ cao cấp đang xuống giá nên anh chưa muốn bán, vẫn tạm khoá bỏ đó. Về đây vì muốn thay đổi môi trường, đến khi nào tạm nguôi ngoai, có thể đối mặt với cuộc sống vắng bóng Kiều Kiều thì có lẽ anh sẽ trở lại Thượng Hải".
Một tuần bận rộn với công việc đã trôi qua, cho đến tối thứ sáu Tư Dao mới nhớ ra rằng, kể từ khi giúp Lâm Mang ổn định sinh hoạt cô chưa liên lạc với anh, chưa rõ anh đã tìm được việc làm chưa. Cô có biết vài vị trí còn bỏ ngỏ, nhưng xem chừng đều có phần hơi thiệt thòi đối với khả năng của anh. Ở công ty cũ anh thuộc nhóm đẳng cấp, đâu có thể lại bắt đầu từ chân giúp việc cho người ta? Nhưng cô lại nghĩ, chính mình sau khi rời công ty cũ cũng làm lại từ đầu đấy thôi! Chỉ cần có năng lực thì sẽ được trọng dụng.
"Anh vẫn đang tìm. Đúng là anh hơi kén, các bạn học và anh em bạn bè đang tìm cách giúp anh. Cảm ơn em. Anh biết em rất bận, em đừng bận tâm về việc này làm gì".
Tư Dao thấy hơi chưng hửng: không cần mình phải bận tâm? Xem ra cái tật cao ngạo phớt đời của anh vẫn chưa thay đổi.
"Nhưng em phải giúp anh một việc này... anh muốn có người để nói chuyện... về chuyện Kiều Kiều. Có lẽ, chỉ em mới bằng lòng nghe". Lâm Mang thấy thật khó nói, nhưng rồi anh cũng nói thẳng: "Tất nhiên nếu em không muốn nghe thì cứ từ chối. Anh sẽ không nhắc lại việc này nữa".

Tư Dao ngẩn người trong giây lát, rồi nói: "Sao em lại không muốn? Kiều Kiều là bạn thân của em kia mà! Thế thì... anh định vào lúc nào? Ở đâu?"
"Ngay bây giờ. Rừng Hoạ My".

Chú thích
(1) Chu Kiệt Luân, Dương Khôn, Hoàng Chinh v.v... là tên các ca sĩ thời thượng

Chương 12
HỒN ĐÃ TRỞ VỀ

"Rừng Hoạ My" là một quán nhỏ ở ngay cổng đại học Giang Kinh, Tư Dao xuống tắc xi, rồi đứng vẩn vơ một hồi ở ngoài cửa. Nơi này có biết bao hồi ức về thời sinh viên, những bữa ăn tràn ngập tiếng cười của "năm tráng sĩ", tình yêu sôi nổi cùng Lâm Mang với bao âu yếm vấn vương, những lần nâng cốc cùng các bạn nói lời giã biệt khi sắp tốt nghiệp, thảy đều lần lượt hiện lên.
Đúng thế, chẳng còn chỗ nào thích hợp hơn hẹn gặp ở quán này. Hai người cùng có chung hồi ức về Kiều Kiều, về chính họ, về những tháng năm tuổi trẻ ở trường đại học.
Lâm Mang chưa đến.
Vẫn như xưa, anh thường đến muộn. Tư Dao nhớ hồi hai người yêu nhau, đã có không biết bao nhiêu lần anh đến muộn giờ, vì thế mà họ đã giận dỗi nhau không ít. Nay nghĩ lại mới thấy những chuyện ấy là không đáng kể. Có lẽ đó là do đã chín chắn hơn xưa.
Cô chọn một bàn kê ở góc quán, vừa uống nước quả vừa ngắm các khách hàng trong quán. Trẻ tuổi hồn nhiên, mỗi bàn có dăm bảy chàng trai cô gái đang reo hò ồn ã; vài năm trước mình cũng như họ, không băn khoăn, không sầu muộn, thả sức cười vang hết cỡ, cùng thi uống bia với các bạn nam.
Nhưng hôm nay, không khí xung quanh mình dường như loãng đi, mình thường phải hít thở thật sâu; có lúc nhằm ngăn không cho nước mắt rơi, có lúc là vì thoả hiệp với nỗi sợ hãi, có lúc lại là vì muốn làm nhạt bớt những hồi ức khổ đau.

"Xin lỗi, anh đã đến muộn". Lâm Mang xuất hiện cắt ngang dòng suy nghĩ của Tư Dao.
"Còn em, cũng vẫn không quen với việc phải chờ đợi". Tư Dao nói câu này hơi có vẻ trẻ con, cô vội chữa: "Cũng không sao cả. Em khá sẵn thời gian, em đang ngắm đám thanh niên tràn trề sức sống này. Anh thật khéo chọn địa điểm, em vừa nhớ lại những cảnh tượng Hội du lịch chúng ta cùng ăn uống vui đùa".
Lâm Mang gọi ngay một chai bia. Anh nghiêm chỉnh nhìn Tư Dao: "Chắc Dao Dao không khó chịu vì anh cứ nói mãi về Kiều Kiều chứ? Nói thật, nếu là em, thì e anh sẽ thấy ngán".
"Cho nên mới nói là anh chẳng cao thượng bằng em". Cô vẫn đang gắng làm cho cuộc nói chuyện được nhẹ nhõm hơn. "Em cũng nói thật, em rất muốn nói chuyện với anh về Kiều Kiều, bởi vì... em cũng đang cần được giúp đỡ, em muốn thoát ra khỏi những bóng đen trong lòng. Em cảm thấy sau sự việc vừa qua anh đã chín chắn hơn nhiều".
"Tiếc rằng dù anh thay đổi tốt lên, thuần hơn đến mấy thì Kiều Kiều cũng không bao giờ trở về nữa". Đôi mắt Lâm Mang đỏ hoe.
Tư Dao không ngờ Lâm Mang đã mau chóng trượt đến chỗ suy sụp như vậy, cô thấp giọng hỏi: "Em hiểu rồi, anh nói mình quá kén chọn công việc nhưng thực ra là vì anh chẳng còn tâm trí nào để làm việc gì khác nữa, đúng không? Lẽ ra anh nên gọi cho em sớm hơn mới phải".
Lâm Mang gật đầu: "Đúng thế, đó là nguyên nhân khiến anh phải rời Thượng Hải. Anh không làm nổi một việc gì nữa, anh đã là một phế nhân".
"Đừng nói thế. Những kẻ "tự xử" để làm thái giám, thì mới là phế nhân; anh đã phí công học đại học hay sao?" Tư Dao cảm thấy câu nói đùa này thật không đúng lúc, cô chỉ muốn tếu táo để cuộc trò chuyện nhẹ nhõm hơn.
Khoé miệng Lâm Mang hơi nhích nhích, không rõ định cười hay khóc; anh gần như gục đầu xuống bàn, giấu mặt phía sau chai bia: "Anh rất cảm phục em vẫn có thể giữ được nét hài hước, rất cảm ơn em đang cố gắng giúp anh".
Tư Dao thầm nghĩ: anh ấy vẫn rất thông minh, mình chẳng phải phí hoài tâm trí. Cô dịu dàng: "Em hiểu, anh không thể xua đi nỗi nhớ Kiều Kiều nên đã rời Thượng Hải, nhưng nếu không thật sự thay đổi cách nghĩ của mình thì dù có chuyển chỗ ở bao nhiêu lần cũng chẳng thể phấn chấn lên được". Nhưng cô lại nghĩ mình làm gì có tư cách để nói câu này? Chính mình cũng đã chuyển nhà vì bị sa lầy!

Mình cứ như một bí thư chi đoàn đang làm công tác tư tưởng, nhưng những nỗi khúc mắc ám ảnh ghê gớm của mình thì ai sẽ gỡ mối cho đây?
"Vẫn khác chứ!"
"Khác ra sao?" Tư Dao cảm thấy câu nói của anh chẳng đâu vào đâu.
Anh bỗng ngẩng phắt lên, Tư Dao hơi chột dạ: nếu cô không nhìn nhầm, thì trong mắt anh thoáng một tia kinh hãi: "Có khác chứ, khi ở Thượng Hải, Kiều Kiều luôn bám theo anh".
Tư Dao khẽ kêu lên, khiến phục vụ viên đang bưng món ăn phải giật mình suýt nữa đánh đổ đĩa thịt xé phay trộn xì dầu. Chờ anh ta đi khỏi, Tư Dao lại hỏi: "Anh nói rõ xem, Kiều Kiều bám theo như thế nào?"
"Một thời gian sau khi Kiều Kiều ra đi, anh rất khổ tâm nhưng mọi việc vẫn tạm bình thường; anh cũng đang dần nguôi ngoai, nào ngờ, một buổi tối cách đây khoảng hai tuần, anh... anh..." Lâm Mang bỗng thở gấp gáp, thật đáng ái ngại, anh ấy cũng phải hít thở sâu như mình!
"Anh đừng căng thẳng thế này, uống bia đi, rồi từ từ nói xem..."
"Tối hôm đó... anh lên mạng QQ, nhận được một câu hỏi của Kiều Kiều". Lâm Mang chật vật mới nói được một câu rồi nâng cốc bia uống một ngụm lớn.
Tư Dao bất giác đứng dậy: "Sao? Cô ấy... đã nói gì?"
"Cô ấy nói... Anh đã lên à? Em... đợi anh mãi". Nỗi sợ hãi hiện lên trong mắt Lâm Mang càng rõ rệt.
"Đó là câu mở đầu quen thuộc của Kiều Kiều mỗi khi lên mạng. Đúng là Kiều Kiều". Tư Dao lẩm bẩm như nói với mình, lại như đang doạ Lâm Mang; khi cô nhận ra thì đã muộn, Lâm Mang mặt tái nhợt.
"Đúng, Kiều Kiều thường nói câu này, em có thể hình dung anh đã sợ đến chừng nào!" Lâm Mang hơi hé miệng, nuốt "ực" rất mạnh, cổ họng anh phập phồng một cách bất an.
"Anh thử nhớ lại xem lúc đó anh... có tỉnh táo không? Hay là... vì uống bia hơi nhiều... hoặc là vì lúc đó đã quá khuya?" Tư Dao nhớ lại, tại sao những lúc đó mình lại đơn giản cho rằng tất cả chỉ là giấc mơ?
"Anh không bia rượu, anh rất tỉnh táo. Câu nói đó vẫn còn lưu trong máy tính. Một lúc nào đó anh có thể cho em thấy".
"Không... không cần, em tin anh! Sau đó thì sao?"
"Sau khi đã hơi bình tĩnh, anh đáng bạo hỏi: Kiều Kiều, có phải là Kiều Kiều không? Anh rất nhớ em, em đang ở đâu? Chắc chắn Tư

Dao không thể đoán nổi cô ấy đã nói gì". Lần thứ hai Lâm Mang giơ chai bia đã cạn, định tu.
Tư Dao bình thản nói: "Em có thể đoán ra, cô ấy nói là... "em đang ở bên cạnh anh"!"
"Choang!" Lâm Mang hoảng loạn làm vỏ chai bia rơi xuống đất vỡ tan.
"Sao... sao em lại biết?" Chắc Lâm Mang rất hối hận vì đã hẹn gặp Tư Dao tối nay.
Tư Dao kể với Lâm Mang về cơn ác mộng tối hôm nọ, rồi nói: "Có lẽ những chuyện như thế này của chúng ta không thể coi là "mộng" nữa, nhưng... tại sao lại có thể như thế được?" Tư Dao nghĩ chắc chắn không phải mộng mị gì, nhưng nếu đúng thế thì phải giải thích theo logic như thế nào đây?
"Anh cho rằng Kiều Kiều vẫn chưa đi, vẫn chưa xa rời thế giới này".
"Kiều Kiều... rất hay về gặp em, cô ấy xuất hiện ngoài cửa sổ".
"Thật ư?" Lâm Mang nhìn chằm chằm vào Tư Dao. Anh thở gấp, lắc lắc đầu, cảm thấy không sao tưởng tượng nổi.
"Em nghĩ, chắc cô ấy sẽ nói với anh bao nỗi nhớ nhung, và những câu lãng mạn, nhưng với em thì... đó là một sự hành hạ, vì cô ấy đã nhiều lần căn vặn em tại sao không cố cứu cô ấy". Dù là thật hay mơ, Tư Dao cũng chẳng biết mình còn phải bị giày vò như thế bao lâu nữa; hễ nghĩ đến, cô lại thấy đau khổ.
"Không thể nói vô lý như vậy. Ai cũng hiểu em đã gắng hết sức rồi".
"Em cũng nghĩ thế, nhưng cô ấy cứ không chịu tin; cả Tiểu Mạn nữa, đã chỉ trích, bảo em hãy tự vấn lương tâm. Chẳng khác gì cái câu "ranh ngôn": dù phi lý nhưng bị người ta lải nhải nói mãi, thì hình như cũng có lý! Huống chi, ở mép vách núi tối hôm đó nhiều sự việc lại diễn ra quá nhanh, có những chi tiết khó bề nghĩ cho rõ được, đôi khi em cũng ngờ ngợ liệu có phải trong khoảnh khắc ấy em đã có ý nghĩ ích kỷ hay không". Tư Dao nói một mạch, nêu ra cả những ý nghĩ nằm sâu tận đáy lòng, chính cô cũng thấy hơi kinh ngạc.
Lâm Mang còn kinh ngạc hơn: "Không thể, không thể! Người khác có lẽ không biết nhưng lẽ nào anh lại không hiểu, em là người con gái rất tốt mà anh từng biết, đâu có thể... vì cái gì đó..." Anh bỗng ngừng lại, hình như thoáng hiểu ra, và nhìn Tư Dao, vẻ mặt anh vẫn thể hiện khó mà tin có thể là như thế.
Tư Dao nhìn xuống, thở dài, rồi lại đưa mắt nhìn đám sinh viên đang mỗi lúc một huyên náo, nước mắt cô rơi lã chã. Nếu mình vẫn được sống vô tư như họ thì tốt biết mấy.
Về đến trước ngôi biệt thự, cả hai đều im lặng. Nhưng rồi Lâm Mang

lên tiếng trước: "Dao Dao ạ, anh có một linh cảm, hình như số phận lại đưa hai chúng ta đang bắc nam đôi ngả lại với nhau, nhưng chúng ta nhất định phải kiềm chế, phải giữ vững khoảng cách... Em hãy thứ lỗi vì anh nói câu này".
Tư Dao nói: "Anh nói vậy, em thấy rất mừng, thấy như được giải toả, vì em cũng đang nghĩ thế. Có lẽ Kiều Kiều đang ở ngay bên chúng ta, điều chúng ta cần làm là phải an ủi Kiều Kiều để cô ấy được an nghỉ". Tư Dao cảm thấy mình như đang đọc lời thoại của các phim kinh dị, dường như tối nay đã khẳng định sự tồn tại của hồn ma Kiều Kiều. Cô cũng thấy mừng vì Lâm Mang đã chủ động đề nghị phải giữ khoảng cách. Cô biết, giữa hai người có một thứ từ trường nguy hiểm, hễ bị hút vào thì chắc sẽ rất dở.
May mà Lâm Mang đã trở nên rất chín chắn.
Nhưng nghĩ thế này, liệu có phải là càng nguy hiểm hơn?
Cô vội vã vẫy tay từ biệt Lâm Mang, rảo bước vào nhà, đi thẳng vào phòng mình. Chưa kịp bật đèn, cô mở ngay máy tính rồi ngồi xuống ghế, ngón tay sốt ruột gõ gõ trên mặt bàn.
Cửa sổ QQ tự động bật ra, có hai tin nhắn của Thường Uyển, cô chỉ nhìn thoáng, rồi bật phần ghi lời thoại.
Quả nhiên cô thấy có lưu tin gần nhất, tối ngày 25 tháng 9, một tuần sau khi an táng Viên Thuyên.
Kiều Kiều: Cậu lên rồi à, mình mong quá.
Tư Dao: Kiều Kiều?
Kiều Kiều: Lâu rồi không gặp, nhớ cậu quá, nhớ cả ba người các cậu.
Tư Dao: Ba người?
Kiều Kiều: Sao trí nhớ kém thế? Viên Thuyên đã đi gặp mình rồi.
Tư Dao: Cậu đang ở đâu?
Kiều Kiều: Mình đang ở ngay bên cậu.
Quả nhiên là như vậy! Mình thật ngớ ngẩn, tại sao vẫn cứ cho rằng đó chỉ là mộng mị? Không phải ngủ mê, càng không phải là ảo giác. Kiều Kiều vẫn tồn tại, ít ra là tồn tại trong không gian ảo của mạng internet.
Tuy đã nghĩ trước sự việc sẽ là như thế, nhưng trong bóng tối Tư Dao vẫn rùng mình. Cô thấy mình không thể tiếp tục ngồi trong cái không gian khép kín này, cô phải làm một việc gì đó, tìm người trò chuyện, để nói ra nỗi sợ hãi của mình, nói về lý do Kiều Kiều vẫn tồn tại. Tìm ai? Chung Lâm Nhuận? Anh ấy sẽ nói mình đừng nghĩ lan man, chỉ là ảo giác, tất cả đều là ảo giác, cô hãy đi gặp bác sĩ tâm lý! Bác sĩ tâm lý sẽ cho mình biết tại sao Kiều Kiều đã chết hai tháng rồi

mà vẫn chat với mình à? Luật sư Lâm Nhuận thực đáng ngán, suýt nữa đã khiến mình tưởng rằng mình có vấn đề thần kinh!
Tư Dao bèn gọi vào máy di động của Lâm Mang: "Em đã nhìn thấy, nhìn thấy trên mạng, đúng là lần trước Kiều Kiều đã phát cho em, đúng cô ấy, đúng là cô ấy!"
Lâm Mang chưa kịp tỏ ra ngạc nhiên tại sao đã chóng nhận được điện thoại của cô, anh nhận ra ngay Tư Dao đang bức xúc không yên, đành an ủi cô: "Em hãy bình tĩnh, anh biết, nhìn thấy chúng em sẽ rất kinh ngạc; nhưng đừng lo, cứ ngủ đi đã. Chúng ta sẽ xem xét sau, sẽ hỏi các vị cao nhân để lý giải sự việc này, được chứ?"
"Trước đây anh có thử tra xem có phải Kiều Kiều đã chat không, ví dụ, máy tính của cô ấy..."
"Anh biết, máy tính của Kiều Kiều vẫn đặt im ắng ở nhà cha mẹ; anh đã đến thăm hai bác, nhìn thấy máy tính đặt ở phòng ngủ của Kiều Kiều hồi trước, không hề cắm điện. Anh không muốn làm phiền thêm, vì biết rằng dù mr ra xem thì cũng chẳng thể có được dấu hiệu gì, không thể có lưu trữ. Anh đã cài một chương trình tìm kiếm QQ, nhận ra thông tin của Kiều Kiều đến từ một cổng IP của truyền thông Thượng Hải, anh lại mời chuyên gia về IP đến xem. Họ nói phần mềm này chỉ khai thác được đến đây, chỉ xác định được nhà cung cấp mạng là công ty truyền thông Thượng Hải; vì có lẽ Kiều Kiều dùng IP động, nên không thể tra ra được vị trí của máy tính... Anh nói thế, em hiểu rồi chứ?"
"Căn bản đã hiểu, có nghĩa là, tuy hình như "Kiều Kiều" tồn tại ở Thượng Hải nhưng không biết vị trí cụ thể, cũng không biết cô ấy đã dùng chức năng đặc biệt gì để gửi lời thoại chat".
"Đúng. Thật là kỳ lạ. Anh tưởng tượng âm hồn của cô ấy đã đến một cửa hiệu internet đã đóng cửa tắt đèn, rồi âm thầm phát tin cho anh. Thật là rùng mình sởn tóc gáy".
"Lâm Mang! Em... em sợ. Căn phòng nhỏ này khiến em ngạt thở. Anh cũng biết em vốn có cái bệnh này, gần đây hình như lại càng thêm tồi tệ".
"Em phải cứng cỏi lên. Hãy thông cảm cho anh, anh chỉ có thể ủng hộ em về tinh thần".
Tư Dao đặt máy điện thoại xuống. Vẫn cảm thấy lồng ngực như bị một tảng đá đè nặng, thở rất chật vật. Cô loạng choạng lần bước ra cửa sổ, thò tay mở cửa nhưng lại dừng lại. Cô sợ, sợ rằng mở cửa rồi lại thấy khuôn mặt Kiều Kiều trắng bệch cùng mái tóc ướt đẫm. Nhưng nỗi sợ môi trường khép kín vẫn mạnh hơn, cô run rẩy mở cửa sổ ra.

Một làn gió lạnh âm âm táp vào hơi ẩm.
Lại sắp mưa hay sao?
Cô cố không nhìn ra ngoài, chỉ hít vào một hơi thật sâu.
Một tiếng vang, tựa như tiếng gõ cửa. Cô nhận ra đó là tín hiệu của mạng QQ, có cuộc đối thoại mới. Lúc này cô mới nhớ ra mình vẫn chưa xem hai tin nhắn của Thường Uyển.
Ngồi trước máy tính, Tư Dao kêu to: "ôi!" Rồi đứng bật dậy khỏi chiếc ghế xoay. Màn hình hiện lên hai chữ Kiều Kiều. Một câu chào quen thuộc: "Cậu lên rồi à, mình mong quá".
"Kiều Kiều, cậu đang ở đâu, có phải cậu vẫn chưa đi thật không?" Tư Dao trả lời. Cô buộc mình phải dồn hết can đảm, để làm cho rõ sự việc này.
Kiều Kiều: Có phải cậu rất mong mình đi cho nhanh không?
Yêu Yêu: Sao cậu lại nói thế?
Kiều Kiều: Cậu giả vờ ngớ ngẩn! Cậu và Lâm Mang cùng đi ăn, rất ngon miệng phải không? Ở "Rừng Hoạ My" có rất nhiều ký ức về mối tình xưa phải không?
Lòng can đảm mà Tư Dao vừa gắng có được bỗng chợt tan biến, cô thở dồn dập, hai tay ôm trước ngực hình như sợ con tim đang đập dữ dội sẽ bị hơi thở quá mạnh đẩy bật ra ngoài lồng ngực. Cô vội bấm số máy của Lâm Mang.
Kiều Kiều lại bổ sung một câu: "Sao cậu không nói gì? Cậu đang định gọi điện cho Lâm Mang phải không?"
"Sao cái gì cậu cũng biết? Cậu đang ở đâu?"
"Mình ở ngay bên cậu".

Đau thương đến chết

Chương 13
CÙNG LÃNG QUÊN GIỮA MÀN SƯƠNG KHÓI

Có lẽ mọi chuyện đêm qua đều giống như trước, chỉ là giấc mộng.
Có lẽ mọi giấc mộng ngày trước cũng đều giống như tối qua, nỗi sợ hãi cận kề ngay bên cạnh.
Đã sáng rồi, nhưng trời không đẹp, mưa bụi mau hạt ken dày. Cửa sổ phòng cô mở suốt đêm, mưa tạt vào làm ướt một mảng bàn phía dưới.
Tư Dao ngồi dậy, nhìn máy tính vẫn đang mở. Những lời của "Kiều

Kiều" vẫn còn trong bộ nhớ.
Đước! Mình sẽ triệt để xóa sổ cái thứ "Ảo giác luận" của anh ta, sẽ bớt được cái khoản chi phí đi khám bác sĩ tâm lý.
Cô gọi điện cho Lâm Mang: "Anh biết không, tối qua em lại nhận được lời thoại của Kiều Kiều!"
"Hả?" Giọng Lâm mang run run, chắc hẳn anh lại nhớ đến cảm giác kinh hãi khi hồi trước anh nhận được lời thoại của Kiều Kiều.
"Cô ấy không vui vì chúng ta gặp gỡ".
"Gì thế? Em nói là... cô ấy biết chúng ta gặp nhau?" Gọng Lâm Mang càng run hơn nữa.
"Còn biết rõ chúng ta ngồi ăn ở Rừng Họa My! Cô ấy nói không sai. Không phải tung hỏa mù để dọa chúng ta, mà đang ở bên chúng ta thật!"
Đầu dây bên kia im lặng hồi lâu. Rồi, âm Mang nặng nề than thở:
"Xem ra, dù anh đi đến đâu cũng không thoát nổi nỗi si mê của cô ấy. Em cũng biết, anh yêu anh nhớ và cũng mong gặp cô ấy. Nhưng cô ấy cứ xuất quỷ nhập thần như thế này, thì anh không sao có thể sống bình thường được, anh sẽ suy sụp. Có lẽ anh chẳng thể ở lại Giang Kinh nữa".
Tư Dao nghĩ bụng: chính mình cũng đang phải đối mặt với những rắc rối này.
Lâm Mang tự hỏi:
- Mình nên làm gì đây?
Tư Dao cố tập tung suy nghĩ, tâm trạng rối bời, cô vẫn không thể làm rõ điều gì, thôi đành phó mặc vậy. Cô tâm sự: "Vào lúc này, chúng ta nên giãn nhau ra, càng xa càng tốt; tuy em cũng mong chúng ta có thể an ủi nhau nhưng chỉ e sẽ là càng thêm sai lầm. Nên nhớ rằng quấy rối người chết là điều hết sức ngu xuẩn. Em cảm thấy chúng ta đã vô tình làm cho Kiều Kiều không thể an nghỉ. Việc gặp mặt như tối qua, phải thôi hẳn. Em nói thế, có vẻ như rất mế tín phải không?"
"Bất kì ai, nếu gặp phải những chuyện như chúng ta thì cũng không thể không ngờ ngợ. Em vẫn như xưa, rất có lí trí!" Giọng của Lâm Mang rất nặng nề.
"Mãi về sau này em mới nhận ra rằng mình chẳng hề lý trí, em đã mắc rất nhiều sai lầm ngu xuẩn".
"Anh cũng thế... để anh thử nhớ lại... Nói cho nghiêm túc, thì chuyện anh đi khỏi Giang Kinh thật sự đáng cười đúng không? Rồi lại về đây chưa được một tuần lễ". Lâm Mang tự chế nhạo mình thật chua chát.
"Không! Điều này chỉ có thể chứng minh một điều... anh đã càng chín chắn hơn. Ngày trước em đã nghĩ nhầm về anh".

"Anh sẽ nghĩ thêm..."
Đặt điện thoại xuống, Tư Dao hết sức buồn rầu. CÓ lúc có đã nghĩ Kiều Kiều dọa dẫm và giày vò mình là phải, đúng là mình đang chờ đợi một cái gì đó, thậm chí là, bắt đầu từ hôm gặp Lâm Mang trong chuyến đi núi Vũ Di. Khi anh trở lại Giang Kinh, cô đã thấy xót xa cho anh, rồi cũng thoáng một chút toan tính mong đợi. Dù sao anh ấy cũng là người mình đã từng yêu, lúc này cả hai lại lâm vào cảnh ngộ bế tắc na ná như như nhau, khiến cho hai người cùng trở thành hành khách ngồi trên một con thuyền nhỏ giữa trời mưa gió.
Tuy cô không sai, cô có lí trí nhưng trong tình cảnh đồng bệnh xót thương nhau, rất sễ nảy sinh những tình cảm phức tạp; cô và Lâm Mang cần có khoảng cách, nó là một quãng đường dài đằng đẵng - giữa sự sinh tử của Kiều Kiều.
Lòng bôn bề bào nỗi niềm, Tư Dao mở cửa đi xuống tầng dưới định tìm chút gì đó ăn tạm. Cô bình thản tự nhiên bước vào bếp, thấy Chung Lâm Nhật và Lịch Thu đang trò chuyện. Nhìn thấy Tư Dao, Lịch Thu "ôi" một tiếng rồi bước lại, gỡ cặp kính râm, ánh mắt đầy ái ngại: "Tư Dao vẫn gặp ác mộng à, đang rất xinh tươi sao lại thành ra ủ rũ thế này?"
Tư Dao thấy ấm lòng, thầm nghĩ: "Lịch Thu chẳng phải con người "không ăn thức ăn của nhân gian", cô ấy rất quan tâm đến mình". Và lại nghĩ: "Liệu có nên cho hai người này biết về việc Klều Kiều đã gửi lời thoại QQ đến, và các chuyện Lâm Mang đã gặp phải hay không? họ sẽ nói gì? Lại nói là ảo giác? Hay là mình lại nhận dược một chút thương hại? Sẽ chỉ vô ích thôi". Cô bèn cười cười: "Ác mộng đã bớt đi nhiều rồi, tại tối qua tôi ra ngoài ăn, bị đau bụng..."
Lâm Nhuận nhìn thẳng vào Tư Dao nói: "CÔ đừng quên rằng, bát cứ lúc nào cần gì, cố cứ đến gõ cửa phòng tôi... tôi nghĩ, chắc là chị Lịch Thu và anh Tử Phóng cũng thế. Chúng ta ở cùng số nhà, phả hết sức giúp đỡ nhau".
Tư Dao cảm động gật đầu, thầm nghĩ: "Chỉ mong anh đừng khuyên tôi đi khám bác sĩ tâm lý thôi!".
Máy di động ở cổ tay đang đeo bỗng reo lên, Tư Dao nhận ngay ra dố máy của Lâm Mang, vội hỏi luôn: "Sao? Lại có chuyện gì thế?"
Nói rồi mới nhớ ra Lâm Nhuận và Lịch Thu đang ở bên, cô liếc nhìn, quả nhiên thấy họ đang ngạc nhiên nhìn mình; cô đành nhịn đói và bước lên gác.
"Anh đã nghĩ ra rồi, anh quết định đi khỏi Giang Kinh, đi ngay hôm nay". Giọng Lâm Mang rất quả quyết.
"Sao lại nhanh thế? Em... em tán thành, anh làm thế rất đúng".

Nhưng anh có một yêu cầu, anh muốn gặp em lần chót, vì đi lần này chẳng biết đến bao giờ mới lại gặp em, chúng ta ... vẫn là bạn tốt chứ. Giọng anh vẫn chắc nịch như thế, khiến Tư Dao khó mà thoái thác.
Huống chi cô căn cản chẳng muốn thoái thác!
Đi trên con đường ven hồ Chiêu Dương, Tư Dao thầm ngủ: Kiều Kiều, giữa mình và Lâm Mang hết sức trong sáng, mình chỉ gặp anh ấy lần chót, sau đó không dính dáng gì nữa. Cậu đừng trách mình, và cũng đừng tìm đến mình nữa.
Nghĩ đến đây cô hơi sững người, bèn tắt máy di động. Mình sợ điều gì? Sợ Kiều Kiều gọi điện đến ư? Cô ấy có thể vào mạng QQ, thì cũng có thể gọi điện thoại chứ gì? Có lẽ đây là lần cuối gặp mặt Lâm Mang, Tư Dao không muốn bị quấy rầy. Cô nghĩ mình có phần nơm nớp đa nghi.
Quả thực không thể tưởng tượng nổi: một cô gái đã chết hai tháng trời, lại có thể phát tin QQ cho bạn và người yêu ngày trước? Tư Dao cảm thấy mình đang sống ở một đoạn đường đời đầy chuyện vô lý lại rất mông lung, liệu đến bao giờ mới kết thúc đây?
Hiệu trà Thanh Hồ chỉ là một quán trà nhỏ không đáng để ý trong khu biệt thự cao caaso "ốc đảo quý tộc" này, ngoài ưu thế cận thủy làm bạn với mầu xanh, thì điều đáng nói là dân cứ trú ở khu này kết giao với nhau đều chẳng tầm thường, khách vào uống trà nổi tiếng là " rẩ đẳng cấp", cho nên chỉ sau vài năm ngắn ngủi, Thanh Hồ đã trở thàng một điểm đến rất thời thượng ở Giang Kinh, ngang tầm với đường Bách Gia Thôn toàn các quán bar ở ngoại thành phía tây thành phố; những người "thích học làm sang" còn bày đặt ra cái câu "Sớm trà Thanh Hồ thủy, Tối rượu Bách Gia Thôn".
Lam mang gọi điện lúc anh ngồi trên taxi, xe đang chạy về phí nhà Tư Dao; cô nếu ý kiến hãy đến hiệu trà để gặp mặt lần chót. Hiệu trà sẽ không có những hồi ức, không có khói bếp quen thuốc xào nấu quen thuộc , chỉ có hương trà dìu dịu trong lành; có lẽ sẽ là nơi rất tốt để người ta có thể tĩnh tâm nhẹ nhõm đối diện với hiện tại và tương lai.
Nhưng cũng có thể trái lại. Ai mà biết được?
Tư Dao bước vào, rồi lên tầng hai, Lâm Mang đã ngồi đó, tựa vào lan can, ngắm màn sương khói trên mặt hồ Chiêu Dương dưới bầu trời đầy mây xám, trầm tư nghĩ ngợi. Cô không dám làm gián đoạn dòng suy nghĩ, bèn đứng xa xa trong chốc lát, rồi thư thả nhẹ nhàng bước đến ngồi xuống.

Chương 14
PHIÊN BẢN HOÀNG DƯỢC SƯ VÀ CON CÓC LÕI ĐỜI

Tư Dao vừa đi một cách vô định, vừa vắt óc suy nghĩ. Cô dừng lại trước một quán Internet cạnh cổng trường, cô chợt nảy ra một ý liền lập tức làm ngay.Mở quán Internet ở gần trường đại học đúng là thượng sách, những cô cậu thanh niên tràn trề sức sống chưa biết nên xả bớt vào đâu, tấp nập vào ra như nước chảy; nhất là sau chập tối thì quán net "chui" bé tẹo này chật kín người ngồi. May sao Tư Dao vào đúng lúc vừa có một máy trống.
Những hồi ức thời đại học lên mạng ở quán Internet lại trở về với cô. Tư Dao liếc nhìn người con trai ngồi cạnh, anh ta đang xem tiểu thuyết trên mạng, vừa xem vừa cười ngớ ngẩn. Cô hỏi nhỏ: "Mình muốn nhờ bạn chỉ cho vài trang web, chắc là trong phiền nhiều chứ?"
Anh chàng nhìn thấy Tư Dao đẹp ngời ngời, ăn mặc hợp thời trang, tưởng là một em Lâm Đại Ngọc từ trên trời rơi xuống, lập tức phấn chấn nói ngay: "Bạn hỏi đúng người rồi đấy, biệt hiệu của tôi là "Những trang vàng Internet", không có trang web nổi tiếng nào mà tôi không biết".
"Thế thì tốt quá, xin hỏi bạn, tôi có sở thích về các loại chuyện ma quỷ, mê tín dị đoan, thì nên tìm ở địa chỉ nào?"
Anh ta dùng ngón tay gõ gõ lên đầu mấy cái: "Để tôi quét một lượt trong bộ não ngu ngốc này một chút đã, rồi nhập lệnh tìm kiếm... Đây, đã có kết quả tìm kiếm, vấn đề này chẳng có gì ghê gớm, đáp án rất đơn giản. Nếu bạn chỉ thích loại truyện ma quái thì những trang như Huyền Di Quái Đàm của Tân Lãng, Truyện Ma Liên Bồng của Thiên Nhai hoặc Không Gian Linh Dị của Sưu Hồ đều rất khá; nhưng ở hai diễn đàn Thiên Nhai và Sưu Hồ, bạn còn có thể thảo luận với các "đại sư" ở đó về âm dương bát quái, xem tướng đoán số, ngũ hành phong thuỷ, giải đoán giấc mơ, kiếp trước kiếp sau; bạn chỉ cần nêu đề nghị thì phần lớn là sẽ có người giải đáp cho".
"Rất cảm ơn". Tư Dao cũng không phải là người mù mờ về mạng nên lập tức bắt đầu truy cập vào trang web "Không gian ảo Thiên Nhai".
"Không hỏi gì nữa à?" "Những trang vàng Internet" hơi thất vọng, anh ta nghĩ không biết nên mời cô em này đi uống cà phê hay tặc lưỡi

mời đi ăn cơm.
"Nếu bạn chưa đi ngay, nếu tôi nghĩ ra điều gì thì sẽ lại hỏi". Tư Dao "đánh hơi" được sự thất vọng của anh ta, nhưng lúc này đang rất chuyên tâm nên cô không nghĩ ngợi nhiều.
"Kỳ lạ, thật quá là kỳ lạ..."
"Sao thế?" Ngược lại, Tư Dao thấy anh ta mới là rất kỳ lạ.
"Bạn mặc quần áo hàng hiệu, trang điểm tinh tế, đồ trang sức đắt tiền, kiểu tóc đang thịnh hành, phong thái trang nhã, nói năng ngọt ngào, từ đầu đến chân tính ra ít nhất cũng phải vài ngàn tệ. Kiểu sinh viên như thế này ở trong trường, thường có máy tính xách tay, thoải mái ngồi ở ký túc xá, còn bạn sao lại "vất vưởng" ngoài đường, lên mạng công cộng cùng với bọn nghèo kiết xác chúng tôi?"
Tư Dao dù tâm trạng đang rối bời nhưng suýt nữa vẫn bị anh sinh viên này làm cho bật cười, liền thuận miệng nói liều: "Hết cách rồi, vì thằng con 12 tuổi của tôi chiếm máy để chơi game, tôi đành phải lang thang ra đường".
Anh ta lập tức đần mặt ra, ngồi đờ đẫn một lúc lâu còn Tư Dao thì đã đăng ký xong thành viên trên mạng Thiên Nhai, nhấp chuột vào diễn đàn "Truyện Ma Liên Bồng", chuẩn bị gửi tin nhắn.
"Bạn thật biết nói đùa, làm tôi ngớ ra mất một lúc". Anh ta xem chừng cũng thông minh, cười cười rồi đứng dậy đưa ra một tấm danh thiếp cho Tư Dao: "Không làm phiền bạn nữa, tôi cũng chẳng có năng lực gì, chỉ hiểu chút ít về máy tính, nếu con trai bạn lỡ làm hỏng máy tính thì có thể gọi điện cho tôi".
Tư Dao cúi xem tấm danh thiếp, anh ta tên là Trương Sinh, "Nghiên cứu sinh khoa công nghệ thông tin Viện khoa học tự nhiên, Đại học Giang Kinh".
"Kỳ lạ, thật quá là kỳ lạ..." Câu này lại đến lượt Tư Dao thốt ra. "Anh đang học nghiên cứu sinh về máy tính, dù không có máy tính cá nhân, nhưng chẳng lẽ ở Văn phòng khoa hay Phòng máy không kè kè máy tính cho anh dùng hay sao mà phải ra đây lên mạng cùng một người "mù" máy tính như tôi?"
Trương Sinh cười: "Tôi chủ yếu dùng máy tính ở văn phòng khoa, tuy nhiên tôi thứ bảy là buổi bảo dưỡng hệ thống mạng trong khoa, trước nửa đêm thì không thể nào dùng được nên đành phải ra đây".
Anh chàng này thật kỳ lạ, nói xong là quay đầu đi luôn, giống như chợt không còn hứng thú nói chuyện với cô gái đẹp ngời ngời này nữa.
Có lẽ, điều đó cho thấy là anh ta thông minh. Lúc này, Tư Dao có thể tập trung suy nghĩ xem nên viết tin gửi lên diễn đàn như thế nào.

Tên nick của cô là "Yêu Yêu (1)", chủ đề của bài post lên là "Xin được giúp đỡ: người bạn đã chết vẫn gửi tin nhắn QQ":
"Xin hỏi các bậc cao nhân trên diễn đàn, hơn hai tháng trước, một người bạn gái thân thiết của tiểu nữ qua đời vì một sự cố bất ngờ, nhưng gần đây tôi lại nhận được tin nhắn của MM (2) này qua mạng QQ, tôi còn thường xuyên trông thấy cô ấy, nhưng vì đều là vào lúc đêm khuya nên không thể xác định được là thực hay là ảo giác. Trước khi cô ấy mất, giữa chúng tôi vẫn còn một chút hiểu lầm chưa giải toả được, liệu có phải vì nguyên nhân này không? Phải làm thế nào để cho linh hồn này được an nghỉ? Tôi thật sự rất sợ".
Cuộc sống của Tư Dao lại khôi phục được sự bình lặng.
Hôm Lâm Mang ra đi, đêm ấy Kiều Kiều không còn xuất hiện ở ngoài cửa sổ phòng cô, cũng không xuất hiện trên mạng QQ. Có lẽ, từ nay tất cả sẽ trở về đúng quỹ đạo của nó.
Ngày thứ hai vẫn thường bận rộn nhất, khi hết giờ làm về nhà đã là đêm khuya, cô lập tức mở máy tính, vào trang "Truyện Ma Liên Bồng" của Thiên Nhai, đến trang 3 mới tìm thấy mẩu tin nhắn của mình, chỉ có lèo tèo vài dòng phản hồi:
"Nếu là vì vấn đề Tiền thì đốt vàng mã, nếu vì vấn đề Tình thì đốt hình nhân".
"Sao lại vì chuyện Tình được? LZ và bạn cô ấy đều là nữ, trừ phi là GL". (LZ: từ chuyên dùng trên mạng, chỉ người đầu tiên mở chủ đề thảo luận trên diễn đàn; GL là viết tắt của Girl s Love - chỉ đồng tính luyến ái của hai nữ)
"Đề nghị đọc tác phẩm của chủ nghĩa Mark".
"Đi viện, xin khám ở khoa thần kinh".
Toàn các thứ linh tinh bát nháo! Tư Dao tức tối đóng trang đó vào, rồi lại giận dữ mở ra, gửi thêm một tin nhắn khác:
"Tôi thật sự nghiêm túc xin trợ giúp, các vị cũng nên tử tế hơn một chút được không? Mong được cao nhân giúp đỡ".
Cô ngán ngẩm đi xuống dưới nhà, chợt nhớ ra chưa chuẩn bị gì cho bữa tối, muộn thế này rồi cũng không thể nấu nướng gì. Con mèo Linda thế mà sướng, đã có thức ăn tổng hợp của mèo, khỏi phải khổ sở vì chế biến này nọ. "Thức ăn tổng hợp" của người, trước hết phải nghĩ đến mì ăn liền. Hôm nay đến lượt mình ăn!
Phòng khách không bật đèn, trong bếp cũng tối om, nhưng Tư Dao vừa đi xuống đã nhìn thấy ngay một bóng đen ngồi trong đó.
Cô tựa người vào tay vịn cầu thang, chưa dám bước tiếp. Chẳng lẽ lại là cô ta?
"Tôi đây mà, đừng sợ". Tiếng Lịch Thu vang lên từ trong bóng tối.

Tư Dao thở phào: "Tôi có thể bật đèn không?"
"Được, tôi đã đeo kính râm rồi!"
Tư Dao bật đèn, quả nhiên Lịch Thu đã đeo cặp kính râm. Cô nói: "Chị Thu ạ, trước đây tôi đọc một cuốn tạp chí viết là những người có làn da quá trắng thì mắt thường dị ứng với ánh nắng mặt trời, hình như là vì nguyên nhân sắc tố gì đó, tôi lập tức nghĩ ngay đến chị, chị là người trắng nhất trong số những người tôi đã gặp".
"Tôi không nói dối cô, đúng không? Thực ra là rất bất tiện, luôn phải đeo kính râm hoặc kính đổi màu... Cô lại quên chuyện bữa ăn phải không? Mì ăn liền thì đâu có dinh dưỡng? Tôi cũng đã nói với Lâm Nhuận bao nhiêu lần, dù còn trẻ khoẻ nhưng không thể lơ là việc ăn uống được. Tối nay tôi làm cơm thập cẩm, vẫn còn một nửa chưa dùng đến, cô ăn đi, đừng giữ kẽ". Lịch Thu đã trông thấy gói mì trong tay Tư Dao.
Tư Dao từ lâu đã không còn cảm giác "không ăn thức ăn của nhân gian" đối với Lịch Thu, cô chỉ thấy gần gũi và cảm động: "Thế thì lại ăn không của chị rồi! Từ nay, mỗi lần ăn cơm của chị nấu, tôi sẽ vạch lên tường, để cuối năm đếm xem có bao nhiêu vạch, sẽ xin cảm ơn chị gấp bội".
Lịch Thu tươi cười, một vẻ đẹp thoát tục khiến Tư Dao cũng phải nhìn ngơ ngẩn.
Một mỹ nhân tuyệt sắc thế này, sao lại không có lấy một người bạn trai? Thậm chí chưa ai nhìn thấy lần nào.
Có nên hỏi không nhỉ? Đó là chuyện riêng tư. Bây giờ nếu có người tò mò về thế giới tình cảm của mình, chắc mình sẽ châm biếm nói mát và lạnh nhạt ngay.
"Chị đang uống sữa à? Có phải vẫn chê mình chưa đủ trắng trẻo hay sao?" Tư Dao nói đùa, rồi ra lò vi sóng để hâm cơm.
"Trước khi ngủ uống một chút sữa, sẽ ngủ ngon, ngày mai có tiết đầu".
"Chẳng lẽ... chị cũng khó ngủ à?"
"Đúng thế, nhất là gần đây, nào gió nào mưa, đôi lúc khó tránh khỏi đêm khuya trằn trọc".
"Chị có tin những chuyện siêu tự nhiên không?"
"Tôi... sao thế, sao lại hỏi câu này?" Chắc chắn sau cặp kính đen của Lịch Thu là đôi mắt thăm dò, phỏng đoán.
"Không... không có gì, gần đây những loại truyện như vậy trên thị trường nhiều vô kể. Có lúc tôi liên tưởng đến những điều mình đã trải qua. Chị cũng đã biết, có nhiều thứ tôi cảm thấy rất thật, không có vẻ gì là ảo giác".

"Thực ra... tôi cũng không biết. Về phía mình, tôi rất tin ở trực giác của tôi, tôi là người rất coi trọng ý kiến chủ quan".
Tư Dao vừa "nghiền ngẫm" món cơm thập cẩm, vừa "nghiền ngẫm" những lời nói của Lịch Thu.
Ăn cơm xong, Tư Dao lại vào mạng Thiên Nhai, thấy có thêm vài dòng hồi đáp bên dưới tin nhắn xin trợ giúp của mình, trong đó, đoạn do một người ký tên là "Con cóc lõi đời" viết: "Đến nhà thờ Thiên Chúa giáo, vào phòng sám hối, nói ra những điều đang ức chế trong lòng, dù bạn không có gì sai, cứ xin Chúa tha thứ cho lỗi lầm là được. Bà nội tôi nói với tôi như vậy". Chữ "bà nội tôi" ở câu cuối khiến Tư Dao vui vui, rõ ràng là người bạn trên mạng này rất chất phác giản dị.
Một đoạn hồi đáp khác lại vô cùng thu hút Tư Dao: "Điều mà người bạn của bạn cần, là đối thoại, giao lưu tình cảm, dù là QQ trên mạng, hay ảo giác của bạn, đều là hư ảo mà thôi. Bạn có thể cảm thấy cô ấy, nhưng trên thực tế lại không có sự kết nối thật sự. Muốn gỡ nút phải tìm người thắt nút, bạn nhất định phải trực tiếp đối thoại với cô ấy để xoá bỏ mọi hiểu lầm, thậm chí không chừng bạn sẽ nhận ra rằng sự "hiểu lầm" mà bạn tưởng, thực chất lại không phải là nguyên nhân khiến cô ấy liên tiếp xuất hiện. Nếu bạn muốn biết làm thế nào để đối thoại trực tiếp với cô ấy, có thể để lại tin nhắn trong trang này cho tôi, chúng ta chat với nhau trên QQ, vì tôi không muốn phát tán chuyện mê tín ở đây".
Ký tên "Phiên bản của Hoàng Dược Sư (3)"
Vậy là cũng có vào đúng trọng tâm.
Tư Dao xem lại một lượt đoạn hồi âm của Hoàng Dược Sư, càng xem càng thấy có lý. Việc Kiều Kiều ở trong mạng và ngoài cửa sổ hình như chỉ do mình tự hù doạ mình, không phải là sự kết nối thực sự, dù nói gì với "cô ấy" thì cũng là vô ích. Nhưng còn việc "kết nối thực sự" thì phải tiến hành như thế nào?
Mạng chat QQ bật sáng, tên nick người gửi là "Hoàng Dược Sư".
Yêu Yêu: Tại sao lại là Phiên bản? (Câu đầu tiên Tư Dao hỏi liên quan đến bút danh trên mạng Thiên Nhai của người này).
Hoàng Dược Sư: Tôi vừa già vừa quê mùa.
Yêu Yêu: Khiêm tốn quá mức là kiêu ngạo.
Hoàng Dược Sư: Tôi còn chưa kịp nói: một nét riêng biệt của phiên bản Hoàng Dược Sư là thực sự cầu thị.
Yêu Yêu: Trước hết xin cảm ơn hồi âm của bạn, và xin hỏi làm thế nào để kết nối với người bạn đã chết ấy?
Hoàng Dược Sư: Điểm mấu chốt là giữa bạn và cô ấy đã gặp phải

chuyện gì?
Yêu Yêu: Tôi có thể kể sơ lược một chút về bối cảnh.
Hoàng Dược Sư: Không cần, chuyện riêng tư của bạn tôi không muốn biết, đây là nguyên tắc của tôi.
(Tư Dao khẽ kêu "Tốt quá")
Yêu Yêu: Vậy bạn sẽ chỉ dẫn cho tôi như thế nào?
Hoàng Dược Sư: Tôi cảm nhận rằng bạn rất thông minh, xin cho bạn biết đại thể là thế này. Phần lớn những linh hồn người chết không lang thang ở chân trời góc bể mà chủ yếu tập trung ở nơi an táng họ. Những thứ bạn trông thấy chỉ là ảo giác, là những dấu ấn về họ lưu lại trong não bạn.
Yêu Yêu: Hình như tôi không được thông minh như bạn nói, có thể cho biết cụ thể hơn không?
Hoàng Dược Sư: Đành phải hỏi bạn một vấn đề tương đối cụ thể.
Hoàng Dược Sư: Bạn nói nhận được tin nhắn của cô ấy, vậy đã tra địa chỉ IP chưa? Có phần mềm có thể dùng được.
Yêu Yêu: Không ngờ anh lại là một cao thủ về máy tính, đã tra rồi, đó là IP động, gửi từ công ty truyền thông Thượng Hải.
Hoàng Dược Sư: Bạn quá khen rồi, ông Đông Tà nếu còn sống trên đời, trình độ máy tính nhất định cao hơn tôi. Nếu tin nhắn gửi từ Thượng Hải thì tôi gần như có thể đoán được người bạn ấy được chôn ở Thượng Hải.
Yêu Yêu: Khâm phục ING
Hoàng Dược Sư: Tôi còn có thể đoán rằng, hoặc là bạn có mặt lúc cô ấy sắp chết, hoặc là bạn nhìn thấy thi thể cô ta.
Yêu Yêu: Tiếp tục khâm phục ING Cả hai điều này đều đúng với tôi.
Hoàng Dược Sư: Trước và sau khi chết, linh hồn con người thoát ra, có một phần năng lượng sẽ xâm nhập vào não một ai đó, nằm vùng trong đó. Nếu "chủ nhà" có điểm yếu, ví dụ như tâm trạng rối loạn, nhớ thương người chết v.v... năng lượng này sẽ gây ra ảo giác, mọi người thường bảo "gặp ma", chính là do nguyên nhân này. Vì những lần nhìn thấy đều là ảo giác, nêu bạn không thể nào trực tiếp giao lưu với cô ta.
Yêu Yêu: Hiểu rồi, ý bạn là, tôi nên ra mộ để nói chuyện với cô ấy.
Hoàng Dược Sư: Nói đúng hơn là, bất kỳ nơi nào có kỷ niệm về cô ta.
Yêu Yêu: Còn cần thứ gì khác không? Đốt vàng mã, tiền giấy? Cúng bái gì đó?
Hoàng Dược Sư: Nếu Hoàng Dung (4) hỏi Hoàng Lão Tà về chuyện này, ông ta sẽ đáp thế nào?

Yêu Yêu: NO! Anh bắt chẹt tôi, hạ thấp ngôi thứ của tôi.
Hoàng Dược Sư: Đừng quên tôi là Phiên bản Hoàng Dược Sư.
Yêu Yêu: Vừa già vừa quê mùa?
Hoàng Dược Sư: Chúc thuận buồm xuôi gió.
Anh chàng "vừa già vừa quê mùa" này thật dứt khoát, vừa kết thúc cuộc chat liền thoát khỏi mạng QQ ngay. Gần như đồng thời, một dòng tin khác chuyển đến, chính là "Con cóc lõi đời".
Yêu Yêu: Cảm ơn bạn đã đáp lời, tiếc rằng tôi không phải tín đồ Thiên Chúa giáo, Chúa sẽ không để ý đến tôi đâu. 55555 (hu hu hu)
Con cóc: Bà tôi bảo, Chúa quan tâm đến tất cả mọi người, giống như bà nội thì yêu thương tất cả cháu trai cháu gái.
Yêu Yêu: Ngoài ra tôi cũng không biết phải sám hối như thế nào, cảm thấy mình không hề phạm tội, rất nhiều chuyện do sai lệch thông tin, đều là sự hiểu lầm.
Con cóc: Bà tôi nói, con người ai cũng có tội, dù là không phạm tội nhưng không tránh khỏi chỉ nghĩ cho mình, có lòng đố kỵ, có dục vọng do yêu thích mà sinh ra, gây nên tổn hại bởi sơ suất, những thứ đó đều là tội cả.
Yêu Yêu: Bạn là ai vậy? Có phải bạn đã biết tôi không?
Con cóc: Tôi? Tôi không biết bạn, xin bạn đừng vơ vào, chớ nghĩ là tôi đang nói bạn. Vì những câu ấy dùng cho tất cả mọi người, kể cả tôi, thậm chí cả những người có phẩm chất cao thượng mà chúng ta từng biết. Co biết tổng thống Mỹ Cater chứ?
Yêu Yêu: Tôi học hành kém cỏi, nhưng cũng biết.
Con cóc: Ông ta là một tín đồ Cơ đốc giáo cực kỳ ngoan đạo, trong thời gian đương nhiệm, có thể coi ông ấy là một vị tổng thống quan tâm nhất đến người nghèo từ trước tới nay, sau khi về nghỉ, ông ấy vẫn làm rất nhiều việc công ích. Có rất nhiều người kính phục ông, nhưng ông ấy thừa nhận là mình phải thường xuyên đấu tranh với những dục vọng của chính mình.
Yêu Yêu: Đi sám hối, sẽ có ích thật chứ?
Con cóc: Tôi chưa bao giờ gặp phải vấn đề khó khăn nhưng của bạn, nên không biết; nhưng bạn cứ thử xem, nào có mất gì đâu!
Yêu Yêu: Tôi sẽ thử.
Con cóc: Tôi hiểu, bạn đang "có bệnh thì vái tứ phương", ngay cóc nói mà cũng tin.
Yêu Yêu: Ừ nhỉ, cóc toàn tiết ra chất độc.
Con cóc: Tự mình bảo vệ mình, nhưng lại thuộc loài có ích, chúng tôi cũng giống bọn ếch xanh, ăn muỗi, bảo vệ mùa màng.

Chú thích
(1) Chữ Yêu, nghĩa là yêu quái.
(2) Cô gái, cô em.
(3) Hoàng Dược Sư (biệt hiệu Đông Tà): một nhân vật trong truyện võ hiệp Anh hùng xạ điêu, tác giả Kim Dung.
(4) Nhân vật trong Anh hùng xạ điêu, con gái của Hoàng Dược Sư.

Chương 15
Nhảy múa với linh hồn

Ngồi trong tắc xi từ sân bay Hồng Kiều đi ra, Tư Dao nhìn quang cảnh bên ngoài nhưng không có gì lọt vào mặt.

Phải chăng mình đã quá điên rồi, đi tin lời nói của hai người không hề quên biết trên mạng, bay đến Thượng Hải ở xa ngàn dặm? Càng hoang đường hơn nữa là, lại chuẩn bị đối thoại với một hồn ma?

Thậm chí mình còn không muốn chờ đến cuối tuần.

Trước khi đi, cô không dám nói thật với mấy người cùng thuê phòng trong biệt thự về mục đích chuyến đi này, chỉ bảo là đi công tác. Ở công ty, giám đốc lại càng không thể hiểu tại sao cô lại xin nghỉ hai ngày trong khi dự án đang ở giai đoạn quan trọng : vì hai ngày ngắn ngủi mà rất có thể cô sẽ đánh mất cơ hội thăng tiến.

-Anh này, tạm thời chưa đến nghĩa trang Chuyên Kiều vội. Tôi muốn vào nhà thờ Từ Gia Hội một lát, nếu anh đồng ý thì cứ chờ bên ngoài. Đợi sau khi tôi ra, lại đi đến Chuyên Kiều, sẽ thanh toán cả thể.
Tư Dao vốn không định đi “sám hối”, nhưng không hiểu tại sao lại có cảm giác thân thiết với “Con cóc lõi đời”, chi bằng cứ thử cả hai cách

xem sao.
Vì không phải ngày cuối tuần nên trong và ngoài nhà thờ đều hết sức yên tĩnh. Lần đầu tiên Tư Dao vào nhà thờ, bởi đang nặng trĩu tâm tư nên cô tự nhiên nghiêm trang hẳn lên.
Vừa bước vào cửa nhà thờ đã thấy một tấm bình phong, phía trước bình phong đặt một chậu nước. Tư Dao đứng ngẩn ra nhìn chậu nước một lúc, vừa may có một người bước ra từ sau tấm bình phong nhúng tay vào chậu nước, đưa lên đầu làm dấu thánh rồi đi. Chắc đây là một nghi thức mà các tín đồ phải làm.
Vòng qua tấm bình phong, chỉ thấy lác đác vài người bên trong sảnh đường rộng lơn, hoặc ngồi quỳ, đều cúi đầu cầu nguyện. Tư Dao quỳ xuống chiếc ghế thấp sát đất, chắp hai tay trước ngực, mắt nhắm lại.
Đức Chúa, nếu người có thể nghe thấy lời sám hối của con- một người không phải tín đồ Cơ đốc, thì xin Người hãy trả lại cho con một bộ óc sáng suốt và cuộc sống yên bình. Con không rõ mình có tội hay không, nhưng chắc là đã làm không ít chuyện sai lầm, đã vô tình làm tổn thương nhiều người, con chỉ mong bi kịch sẽ không xảy ra nữa.
Lòng cô dần dần lắng xuống.

Đúng là một cảm giác vô cùng tốt đẹp. Nếu như tối tối trước khi đi ngủ đều có thể yên tĩnh thế này thì cuộc sống sẽ vui biết bao!
Những tiếng chân bước nhẹ nhẹ…Tư Dao mở mắt, cô rất kinh ngạc, một hàng các thiếu nữ mặc áo daìa trắng đi qua ngay bên cạnh cô, chậm chậm tiến về bệ theờ chính. Họ là ai thế? Là Thiên sứ chăng? Trong cái thành phố đầy sắc màu lòe loẹt, ô nhiễm nghiêm trọng này, chỉ có Thiên sức mới ặc bộ đồ trắng tinh khiết không chút tì vết, mới có maía tóc dài mượt mà như dòng suối, mới có bước đi khoan thai như thế kia!

Tại sao mình lại trông thấy Thiên sứ? Liệu có phải mọi tội lỗi của mình: ích kỷ, đố kỵ, dục vọng nảy sinh bởi quá yêu thích, những tổn hại gây ra vì sơ suất…đã được tha thứ, bởi thế mình mới được nhìn thấy cảnh thiên đường?

Bỗng Thiên sứ đi sau cùng bất chợt xoay người lại.

Mái tóc dài sũng, một lọn tóc rũ trên trán, khuôn mặt trắng bệch, chính là Kiều Kiều!
-Tại sao cậu không nắm chặt tay mình?
Tư Dao thầm nghĩ: đây không phải là thực, đây là ảo giác! Cô đứng dậy chạy như bay ra phía cửa, tiếng giày da nện trên sàn làm kinh đồng đế những tín đồ đang thành tâm cầu nguyện.
Đặt một bó hồng vàng trước mộ, Tư Dao khom người, tay khẽ rờ lên dòng chữ khắc tên Kiều Kiều trên bia đá, nước mắt lã chã rơi, chẳng mấy chốc đã ướt đầm một khoảng mặt đá ốp trên mộ.
-Kiều Kiều, cậu ở đâu? Có nghe thấy tiếng mình nói không?
Sau khi cậu ra đi, sực cắn rứt đã khiến mình suy sụp. Mình rất ân hận vì đã khăng khăng đòi đi hang quan tại. Mình hối hận vì đã không có đủ sức để kéo cậu lên, hối hận vì trong khoảnh khắc gặp Lâm Mang mình đã để cho tình xưa trỗi dậy, đã khao khát cái mà cậu đang có.
Giữa khao khát và đố kỵ, có ranh giới không?
Mình không nên tiếp nhận Lâm Mang khi anh ấy về Giang Kinh, không nên cùng đi ăn ở "Rừng Họa Mi", không nên cùng anh ấy vào chời đại học Giang Kinh, không nên nảy ra ý nghĩ cùng anh ấy làm lại từ đầu mới phải. Anh ấy là một chàng trai đặc sắc, anh ấy biết, làm thế sẽ không tôn trọng cậu.
Cậu có thể hiểu hết tất cả những chuyện này không? Cậu có thể hiểu, tuy lòng người là phức tạp, tình cảm khó bề gỡ rối, nhưng mình không bỉ ổi đến mức bỏ mặc cho tuổi hoa của cậu héo tàn. Cậu có thể trả lại cho mình và Lâm Mang sự yên bình không? Bọn mình sẽ mang theo cùng một nỗi nhớ về cậu để vĩnh viễn cách xa đôi ngả.
Gió thổi. Hai cây thông cao nửa thân người trông hai bên mộ khẽ lay động, như khóc như than.
Có thật là tiếng ai đang khóc không?
Tư Dao nghe rõ ràng có tiếng khóc thút thít vẳng tới.
Trời nhiều mây nhưng cũng mới chỉ 3 giờ chiều. Xung quanh còn sáng sủa, lẽ nào không cần phải có màn đêm mà linh hồn cũng hiện lên?
Vẫn là ảo giác? Lại là ảo giác chăng?
Nhưng tiếng khóc nghe rất rõ kia mà.
Có phải Kiều Kiều không?
Cô đứng dậy, nhìn khắp xung quanh. Vì không phải dịp cúng lễ nên khắp nghĩa trang vắng lặng. Cô muốn xác định nơi tiếng khóc đưa đến, nhưng dường như âm thân ấy cứ quanh quẩn trên đỉnh đầu;

đành phải đi tìm mà không định hướng.
Kiều Kiều, cậu ở đâu, sao lại trốn tránh mình? Cậu muốn dẫn mình đi đâu?

Tiếng khóc mỗi lúc một rõ ràng hơn, mỗi lúc một thật hơn. Tư Dao đã đi vào Di Xuân Viên – một khu khác của nghĩa trang – từ lúc nào không biết.

Một cô gái đang phủ phục trước mộ khóc thất thanh. Tư Dao chưa bao giờ gặp cô ta.

Tư Dao khẽ thở dài, quay người định đi. Chắc cô ta nghe thấy tiếng bước chân nên ngoảnh đầu lại, khuôn mặt đầm đìa nước mắt. Cô ta trạc 18, 19 tuổi, mái tóc cắt ngáng trông rất ưa nhìn, đôi mặt phương hơi xếch. Cô ta hỏi bằng tiếng Thượng Hải "Chị cũng quen Tiểu Khiết à?"
Tư Dao nhìn tên người chết khắc trên bia mộ là Phó Sương Khiết, một cái tên thật đẹp.
-Không, tôi không biết cô ấy, chỉ đi qua thôi. Xin lỗi đã làm phiên. Em khóc lóc sao mà thảm thiết thế. Em hãy giữ gìn sức khỏe.
-Sương Khiết là chị họ của em. Từ nhỏ hai chị em đã rất thân nhau. Chị ấy học ở đại học Y-Giang Kinh, đã đi thực tập ở bệnh viện. Nào ngờ tháng trước chị ấy đột ngột qua đời, em đau buồn vô cùng. Sau khi chôn chị ấy ở đây, tuần nào em cũng đến thăm chị ấy hai lần.
Không rõ tại sao cô bé này dường như rất muốn thổ lộ tâm tình.
- Thế ư? Chị cũng từ Giang Kinh đến đây. Này, đã một tháng rồi, sao em vẫn chưa thể nguôi? Đau xót là chuyện bình thường, nhưng cũng không nên đau xót quá mức, kẻo ảnh hưởng đến cuộc sống.
Tư Dao vừa nói vừa nghĩ, mình mà cũng đủ tư cách khuyên cô bé này hay sao? Cô gái nhìn Tư Dao đôi mắt cũng dỏ heo, rõ ràng vừa mới khóc. Cô không nén nổi, lại khóc huhu, vừa khóc vừa nói : "Em rất sợ, dăm bữa nửa tháng nữa mình cũng sẽ nằm đây".
- Gì thế? Sao lại nói như vậy? Tư Dao hốt hoảng.
Cô gái mấp máy miện, nhưng thấy khuôn mặt xa lạ của Tư Dao nên cuối cùng chỉ lắc đầu : Vì em rất đau lòng.
Tư Dao thở dài : Em nên tĩnh tâm, đừng nghĩ ngợi lan man. Tư Dao cảm thấy như đang nói với chính mình.

Lúc nhấn chuông gọi cửa, Tư Dao vẫn chưa nghĩ ra được, enen nói với cha mẹ Kiều Kiều như thế nào về mục đích của lần ghé thăm này. Để tưởng niệm Kiều Kiều, muốn nói chuyện với linh hồn của Kiều Kiều ư? Đây cũng là nguyên nhân cô không gọi điện trước, vì sợ cha mẹ Kiều Kiều sẽ từ chối. Đúng thế, người già không muốn gợi lại nỗi đau về người con gái độc nhất đã ra đi.
Cha kiều Kiều ra mở cửa, thấy khuôn mặt cô gái rất quen, Tư Dao vừa định nói thì ông đã nhớ ra : Chúa là bạn của Kiều Kiều, đúng không/ hồi mùa hè các cháu đã cùng đến đây đưa tiễn Kiều Kiều". Mắt ông bắt đầu đỏ hoe.
Tư Dao nhanh trí nói luôn : Chú ạ, chúa là Mạnh Tư Dao, cháu đi Thượng Hải công tác, tiện thể đến thăm hai cô chú. Dịp đó chúng cháu đã dặn nhau, hễ có dịp về Thượng Hải thì phải đến thăm cô chú.
Tư Dao đã mua một lô thuốc bổ, cô gượng cười và cầm lên.
Mẹ Kiều Kiều xuất hiện, nhận ra Tư Dao : Kìa Dao Dao! Đến chơi sao không gọi điện báo trước để cho chú chuẩn bị mâm cơm?
-Thôi ạ, cháu chỉ có thể ngồi một lúc.
Ngồi chuyện trò một lát, rồi Tư Dao hỏi : Xin cô chú đừng trách cháu gợi chuyện không vui, cháu muốn thăm căn phòng Kiều Kiều ở ngày trưước, cháu muốn được tưởng niệm….
Cha mẹ Kiều Kiều cũng đã chuẩn bị tư tưởng, biết khó tránh nhắc đến chuyện này, và càng cảm động vì tình nghĩa của Tư Dao, liền mở cửa phòng kiều Kiều.
- Không vấn đề gì, các cháu đều là bạn thân, Tiểu Mạn và Viên Thuyên cũng đã vào đây .
Nói xong, mẹ Kiều Kiều lặng lẽ đi ra.
Ảnh Kiều Kiều đặt trên mặt bàn trang điểm, khuôn mặt trái xoan rạng rỡ thanh tú với nụ cười ngọt ngào trong sáng. Đây là Kiều Kiều quen thuộc của Tư Dao, so với ảo giác gần đây thường gặp, thật một trời, một vực.
- Kiều Kiều, mình đến rồi, đến thăm căn phòng xinh xắn của cậu.
Cô bật khóc. Lúc sắp đi ra, Tư Dao chú ý nhìn vào máy vi tính. Máy không cắm điện đã đành, mà ngay màn hình và CPU cũng chẳng nối dây. Có trời mới biết Kiều Kiều lên mạng ở nơi nào.
Thấy Tư Dao khóc, mẹ Kiều Kiều lại khuyên nhủ : " Dao Dao à, cháu đừng quá buồn phiền, cũng chỉ tại Kiều Kiều chẳng ra sao, nó hay kêu không được khỏe, vậy mà lại còn đi du lịch leo núi Vũ Di ; Bạn trai nó muốn đi một mình, khuyên nó nên ở nhà nhưng nó cứ không nghe"

Tư Dao nghĩ bụng : chắc cậu ấy sợ mình và Lâm Mang có thể có chuyện gì, nên mới đi cùng. Cô bèn hỏi : Bạn ấy không được khỏe? Bạn ấy ốm đau ra sao ạ?
Bà mẹ nói : Cô chú cũng không rõ lắm, phần lớn thời gian nó đều ở căn nhà thuê chung với bạn ở Phố Đông, lại vì đang có người yêu nên vài tuần lễ nó mời về nhà. Con gái lớn rồi, thích tự do.
Tư Dao "À" một tiếng, nghĩ bụng : mình vẫn chưa biết chuyện Kiều Kiều lại thuê nhà ở bên ngoài, cứ tưởng là vẫn ở cùng cha mẹ.
Cô chợt muốn làm rõ trước đây trước đây Kiều Kiều đã mắc bệnh gì, có lẽ điều này sẽ làm vợi bớt nỗi cắn rứt của cô chăng?
Người bạn cũng phòng trọ của Kiều Kiều hơi bực mình về người khách không mời mà đến, lại đến vào lúc muộn thế này, không muốn mở cửa; Khi nghe Tư Dao nói tỉ mỉ rằng muốn tưởng niệm Kiều Kiều, cô mới dịu giọng : cô đến cũng chưa gọi là quá muộn đâu, vì phòng Kiều Kiều ở trưước đây còn đang bỏ trống. Ngày nay người ta mê tín quá, nghe nói người từng thuê ở đây đã chết, thì không dám đến nữa. Họ thật vớ vẩn, cô ấy có chết trong phòng này đâu? Thế là tôi phải trả tiền thuê cả nhà.
Căn phòng Kiều Kiều đã từng ở trống trơn chỉ có bốn bức tường.
-Tôi là bạn thân của cô ấy, nhưng chưa từng ửo cùng phòng ký túc xá. Cô ấy đã đi xa, chắc cô phải lâu lâu mới quen được… -Tư Dao biết cô bạn này làm cùng công ty với Kiều Kiều, liền nghĩ phải tìm cách để cô ta nói ra hết những điều mình biết.
Cô gái nhếch mép : Mới đầu tôi cũng cảm thấy quái lạ, cũng rất sợ, một thời gain sau lại bình thường. Nói thực, trưước khi Kiều Kiều ra đi, tôi dã nghĩ đến việc chuyển nhà. Tôi biết nói thế này cũng không có hậu cho lắm…Kiều Kiều chẳng có điều gì đặc biệt tốt.
Tư Dao gật đầu nói : Tôi quen cô ấy nhiều năm, biết cô ấy quen được nuông chiều, không thích làm việc nhưng điều này cũng chẳng đáng trách. Cô ấy luôn được cưng chiều, từ bé chưa từng phải rửa bát bao giờ. Và, cũng hay chấp nhặt, nhưng thực ra bản chất của cô ấy rất tốt …".
-Không chỉ là những chuyện này… Cô bạn cùng nhà định nói nhưng lại kìm ngay.
- Thế mà tôi cứ tưởng mình đã rất hiểu Kiều Kiều
-Chỉ là quan niệm riêng của tôi thôi, chẳng nên nói làm gì. Không có chuyện gì to tát đâu.
Tư Dao cảm thấy đã đến lúc có thể hỏi trực tiếp : - Nghe nói khi sống, có một thời gian cô ấy không được khỏe, cô có biết cô ấy mắc bệnh gì không?

-Tôi khong rõ lắm, chỉ thấy cô ấy có lần nôn ọe, hoặc ngất xỉu, phòng y tế của công ty nói là cô ấy huyết áp thập.
Tư Dao nghe nói "nôn ọe, ngất xỉu", lại thấy vẻ mặt cô bạn hơi khác thường, bèn hỏi "Bạn trai của cô ấy…Lâm Mang, chúng tôi đều quen nhau cả, không biết quan hệ của hai người gần gũi đến mức nào? Xin lỗi, câu hỏi này hơi kỳ cục, nhưng chỉ vì tò mò thôi, cô không nói cũng không sao.
-Cô dã hỏi thế thì tôi cho cô biết vậy. Như cô vừa nói, hai người bọn họ đã …gần gũi đến mức không thể gần hơn đươc nữa.
- Vậy thì về chuyện cô ấy không khỏe, chắc cô cũng có sự suy đoán.
Rốt cuộc cô bạn này không kìm nến nữa : - Được, chẳng giấu cô nữa. Có một buổi tối tôi về nhà, lúc vào cửa nghe tiếng ti vi bật rất to, Kiều Kiều đang xem một tờ Phiếu khám nên không chú ý đến tôi. Khi vừa thấy tôi, cô ấy lập tức năm tờ giấy lại. Tôi chỉ nói thế thôi, tin rằng cô cũng sẽ suy đoán như tôi.
-Cô nói cô ấy..và anh ta… Tư Dao thấy đầu hơi ong ong.
-Tôi không nói thế…có thể thấy cô cũng không hiểu nhiều về Kiều Kiều. Theo quan sát của tôi, thì Kiều Kiều thích "câu rùa đen".
-"Câu rùa đen?" Tôi không hiểu.
-Có có biết câu nói "con rể rùa vàng" không? Kiều Kiều…có lẽ hơi yếu đuối, nhưng tự biết mình xinh đẹp. Hoàn cảnh gia đình cô ấy bình thường. Muốn tìm một chỗ dựa thực sự, một chỗ dựa về cả kinh tế lẫn thế lực nên cô ấy đã từng yêu không ít lần, toàn những người gia đình khá giả, thậm chí yêu cả đàn ông đã có vợ. Có lúc bọn họ đưa nhau về đây nồng nàn với nhau khiến tôi thấy rất phiền. Đừng cho rằng Kiều Kiều lẳng lơ. Như cô vừa nói, bản chất của Kiều Kiều trong sáng thuần khiết, rất dịu dàng, nhưng cô ấy lại cứ ra sức gắn hạnh phúc đời mình cho người khác. Bởi vậy chúng tôi mới nói đàu rằng cô ta "câu rùa đên". Cô ấy đổi bạn trai không biết bao nhiêu lần. Cho đến khi gặp Lâm Mang, một anh chàng gần như hoàn hảo, đẹp trai cao lớn, sự nghiệp cũng rất thành công, nói thật lòng, chúng tôi đều rất ngưỡng mộ, cô ấy mới yên tâm "thu dây câu về". Những điều này xảy ra trong vòng vài tháng.
-Thế thì tờ phiếu khám đó…chưa chắc đã liên quan tới anh ta?
-Kiều Kiều đã đi rồi, e chẳng ai có thể biết nữa.
Tư Dao nói lời cảm ơn, quay người đi. Người con gái kia còn nói với theo : Thực ra cô không phải là người đầu tiên đến đây hỏi tôi những chuyện này. Một cô gái khác tên là Viên Thuyên cũng đến đây hai lần, lần đầu ngay sau khi Kiều Kiêu chết, lần sau là hai tuần trước ngày Quốc khánh. Thái độ cô này rất tệ, cứ khinh khỉnh, tôi cũng

không mấy để ý cô ta nữa.
Tư Dao không ngờ rằng khi trở về Giang Kinh, tâm trạng cô còn nặng nề hơn cả lúc đi. Những câu hỏi trong đầu càng nhiều hơn. Chẳng phải la không có thu hoạch gì, tuy nhiên thu hoạch đó lại càng làm cô thêm rối tinh rối mù. Cô cảm thấy hình nhưu cô đã cố sống cố chết để đến nhà Kiều Kiều, cô cảm thấy không sao chịu nổi, muốn thăm lại Kiều Kiều, cô chui tọt vào phòng-nơi cất giữ những thứ Kiều Kiều để lại. Lục tìm một hồi, thấy trong ngăn kéo một tờ phiếu xét nghiệm "mang thai bình thường".
Thượng Hải có 15 triệu dân. Việc có thai trước khi kết hôn chẳng phải chuyện gì ghê gớm, nhưng khi xảy ra cụ thể với một ai đó thì ít nhiều cũng ảnh hưởng đến cuộc sống. Đây chắc chắn là nguyên nhân vì sao cô ấy giấu kín chuyện. Trong con mắt của mọi người, Kiều Kiều là một cô gái kín đáo, giữ gìn, có chừng mực, không phải hạng đa tình bừa bãi. Chức đó là "kết quả" cũng với Lâm Mang, mà nếu đứa tẻ này đúng là của Lâm Mang thật?
Liệu có nên cho anh ta biết?
Nhưng nếu cái thai không pải của Lâm Mang thì sao?
Cho anh biết, rồi sao nữa? Có thể cứu được Kiều Kiều sống lại ư?
Để cho anh ta có thêm nỗi đau, sự ngờ vực và cắn rứt chăng?
Điều duy nhất khiến Tư Dao có cảm giác được an ủi một chút là, Kiều Kiều đi Tân Thường Cốc đúng lúc mới có thai nên có thể giải thích đực tại sao cô ấy tỏ ra ốm yếu mệt mỏi và tinh thần không tốt, dẫn đến việc trượt chân, để rồi cuối cùng không gượng nổi nữa, rơi xuống vực sâu.
Đây có thể coi là sực việc đã khẳng định sẵn, một sự trùng hợp ngẫu nhiên không thể nào khác.
Tổng thời, nó cũng cho thấy cái chết của Kiều Kiều có tính tất nhiên, khắc hẳn về bản chất so với việc Viên Thuyên bị tai nạn xe hơi bất ngờ. Kết nói hai sự việc lại để dự đoán số phận của những người khác, có thể nói là cực kỳ hoang tưởng vô căn cứ.

Nghĩ đến Viên Thuyên, Tư Dao nhớ lại lời nối của mẹ Kiều Kiều và người bạn trọ cùng nàh. Hình như Viên Thuyên cảm thấy cái chết của Kiều Kiều không bình thường. Cô ấy đang điều tra cái gì?

Đau thương đến chết

Chương 16
Dù không muốn nhớ, cũng rất khó quên

Về Viên Thuyên, em cũng biết rồi, Sở tài chính kế toán của bọn anh hơn trăm nhân viên, chuyên môn nghiệp vụ na ná nhau, đều là những người biết tính toán tỉ mỉ, nhưng cô ấy còn cẩn thận hơn mọi người hàng chục lần. Nếu cô ấy có ý định gì đó, chắc chắn sẽ làm cho thật trọn vẹn, trước khi xong việc không bao giờ tuỳ tiện tiết lộ ra. Ví dụ như chuyện em chuyển nhà, cô ấy gửi quà cho em, cũng sắp xếp đâu ra đấy, ngay anh cũng không hay biết. Phẩm chất và tính cách đó rất hợp với ngành kế toán, cô ấy trẻ tuổi, mới vào nghề bốn năm mà đã được giữ vị trí Phó tổng kiểm toán viên của Ban kiểm toán xây dựng cơ bản, toàn được nhận những dự án lớn. – Dục Chu nói tới Viên Thuyên, thao thao bất tuyệt.
Sauk hi về đến Giang Kinh, Tư Dao lập tức hẹn gặp Dục Chu, mong anh ta có thể giúp mình loại bớt những nỗi ngờ vực, nhưng khi nói chuyện lại tháy Dục Chu cũng không biết gì nhiều hơn cô.
Hai người ngồi trong quán “Bách Gia Thôn”- một quán rượu nho nhỏ nằm ở cuối phố, nổi tiếng nhờ có loại rượu vang ngon. Tư Dao chọn nơi này bởi cô còn nhớ Dục Chu thích uống rượu vang. Vì có sợi dây liên hệ là Viên Thuyên nên hai người đã rất thân quen. Sau khi Viên Thuyên chết, dù rằng chưa từng gặp lại nhau nhưng qua hai lần điện thoại chuyện trò, an ủi lẫn nhau, họ vẫn duy trì được quan hệ bạn bè. Nhưng Tư Dao chú ý thấy Dục Chu chỉ gọi một cốc Coca.
-Nghe những điều anh nói, thì đúng là tính cách của Viên Thuyên! Em và cô ấy học cùng lớp hồi cấp 3. Lên đại học tuy khác chuyên ngành nhưng ở cùng một tầng ký túc xá, có thể coi là em hiểu rất cặn kẽ về Viên Thuyên. Cứ thế mà suy, thì việc cô ấy đi điều tra hai lần về Kiều Kiều chắc chắn phải có chủ đích.
Tư Dao cảm thấy Dục Chu đang truyền đạt thông tin một cách lòng vong.
-Em nói đúng, Viên Thuyên sẽ không làm những việc không có mục đích. Anh nghĩ chắc là cô ấy cảm thấy nguyên nhân cái chết của Kiều Kiều ít nhiều có gì đó kỳ lạ.
Lúc nói câu này, Dục Chu chỉ nhìn vào chiếc cốc thủy tinh, hình như cố ý tránh ánh mắt Tư Dao.
-Chỗ cô ấy cho rằng đáng ngờ, có phải là… Anh nói thật với em đi, có phải liên quan đến em không?

Dục Chu mím môi nghĩ ngợi một lúc mới nói : Dù sao thì cũng là chuyện đã qua, anh nói cho em biết cũng chẳng sao. Cô ấy…đúng là cô ấy đã nói với anh, cảm thấy…cảm thấy lần ấy trên núi Vũ Di, giữa em và Lâm Mang hình như có một…có một sự hiểu ngầm gì đó không thể nói ra. Đương nhiên cô ấy biết hai người đã từng yêu nha, nhưng thái độ của cả hai không giống như lâu ngày gặp lại, mà là như ngày ngày chạm mặt nhau vậy.
-Ngay cô ấy mà cũng nghĩ thế?! Dù đã dự liệu trước nhưng Tư Dao vẫn cảm tháy rất bức xúc.
-Em đừng nghĩ ngợi gì, đây là một suy đoán hoàn toàn vô căn cứ của Viên Thuyên, là muốn hỏi cho rõ ràng xem Kiều Kiều và Lâm Mang đã từng sâu nặng đến đâu, yêu đương đến mức độ nào. Nhưng xem chừng kết quả thu được không nhiều, cha mẹ Kiều Kiều không rõ mấy về tình hình con gái, còn người bạn trọ cùng Kiều Kiều thì cứ như bẩm sinh đã xung khắc với Viên Thuyên, nên không chịu nói gì. Có lẽ tại thái độ của Viên Thuyên hơi kẻ cả, bởi cô ấy còn trẻ mà đã làm việc rất xuất sắc, nên đã bỏ qua cả những kỹ xảo giao tiếp thông thuường. May mà anh thực lòng yêu cô ấy, đương nhiên anh luôn nhất nhất nghe lời cô ấy, chứ nếu là người thì chưua chắc đã chịu như vậy.- Dục Chu nói đến câu “nhất nhất nghe lời”, ánh mắt anh thể hiện nỗi nhớ nhung.
Bọn họ đã từng là một cặp tuyệt vời biết bao.
-Xem ra Viên Thuyên cũng giống Kiều Kiều, đều cảm thấy em có lẽ đã không cố hết sức cứu Kiều Kiều, cho rằng em là một người rất ích kỷ, mất hết lương tâm. Ngán thật!- Tư Dao thấy muốn uống rượu.
-Theo anh thì không đến nỗi tệ hại như em tưởng tượng. Cô ấy chỉ là suy đoán, lại chẳng có chứng cứ gì; vẫn rất tốt với em, giúp em tìm nhà mới. Trong khi đang đi công tác vẫn thu xếp việc gửi quà tặng em. Nếu đúng là không tin em nữa, thì sao lại nhiệt tình như vậy?
Tư Dao như chợt tỉnh ngộ ra, kêu lên “Thảo nào mà…chính vì món quà đó, nên em mới nghĩ chắc là Viên Thuyên bất mãn với em”.
- Sao lại nói thế? Chắc chắn là Dục Chu cảm thấy Tư Dao đang nói ra những chuyện giời ơi.
-Anh còn chưa biết, trong hộp quà đó còn có một bức ảnh chụp Tân Thường Cốc. Em vừa trông thấy đã rụng rời, vì Viên Thuyên bất mãn với em.
- Sao lại nói thế? Chắc chắn là Dục Chu cảm thấy Tư Dao đang nói ra những chuyện giời ơi.
- Anh còn chưa biết, trong hộp quà đó còn có một bức ảnh đó còn có một bức ảnh chụp Tân Thường Cốc. Em vừa trông thấy đã rụng rời,

vì Viên Thuyên biết sau cái chết của Kiều Kiều, em sợ nhất là nghe nhắc đến Tân Thường Cốc, thì đâu có thể dùng bức ảnh ấy trang trí cho căn nhà mới được? Nhất định là có ngụ ý sâu xa. Đến hôm nay em mới hiểu, ngụ ý đó là một lời trách cứ thầm lặng.
- Dao dao nghĩ phức tạp quá rồi đấy – Thấy Tư Dao nước mắt giàn giụa, Dục Chu hơi lúng túng.
- Anh hiểu Viên Thuyên, phỏng đoán được tâm tư của cô ấy, em không nghĩ phức tạp sao được?
- Cô ấy không phức tạp như em tưởng tượng! Trong mắt anh, cô ấy bên ngoài thì cứng rắn nhưng bên trong lại vô cùng dịu dàng, là một người tốt, có thể cùng sống đến trọn đời. Đó là lý do tại sao anh đã không do dự cầu hôn với cô ấy, và còn mong được cưới sớm, ngay em cũng đã từng xem phòng mới của bọn anh rồi còn gì? Bây giờ anh đã hiểu, mong ước càng lớn, thất vọng càng nhiều. Giờ đây một mình anh đối mặt với căn nhà trống trải, cảm thấy rất đau buồn.
- Em hiểu, hôm nay anh chỉ uống cô ca mà không uống rượu vang cũng vì chẳng có hứng thú gì.
-Sau khi Viên Thuyên đi xa, anh chưa hề uống một lần nào. Những chai rượu vang chỉ hiện lên ký ức về những lần ở bên cô ấy. Dục Chu ngao ngán.
-Dần dần rồi sẽ đỡ hơn…
- Có lẽ anh sẽ không bao giờ uống rượu nữa. Nhưng ngày vừa qua, vì nhớ Viên Thuyên khủng khiếp nên anh đọc kinh Phật theo lời khuyên của mẹ, đã giải tỏa và bình tĩnh được một chút. Anh đã thấy hơi thích Phật học, thậm chí đã có ý nghĩ cắt đứt trần duyên, suốt đời theo Phật. Ngày mai anh đi công tác ở Thành Đo, cũng muốn nhân dịp này đến núi Nga Mi bái Phật, nói chuyện với các cao tăng ở đó. Anh nói thật, tình cảm của anh và Viên Thuyên đạm sau như vậy, lại sắp cưới nữa, dù sao anh cũng không thể gần gũi với một ai khác, thực không thể tưởng tượng nổi.
-Viên Thuyên thật hạnh phúc vì có được một người chung tình như anh, nhưng anh cũng cần phải nghĩ cho thoáng hơn. Tư Dao xúc động trào nưước mắt.
- Đâu có dễ thế… Dục Chu định nói nhưng ròi lại thôi, ngửa cổ uống cạn cốc Côca, có vẻ như tỏ ra đã quyết tâm : Nói thật với em, anh đọc kinh Phật cũng là bất đắc dĩ. Anh…anh.. vẫn luôn trông thấy cô ấy, trông thấy Viên Thuyên.
Tư Dao suýt đánh rơi cốc rượu trong tay, kinh ngạc nhìn Dục Chu. Ánh mắt anh càng lộ rõ vẻ sợ hãi.
-Chắc chỉ là ngủ mê…là ác mộng. Em cũng thường gặp mà.

-Có lẽ vậy, nhưng anh cảm thấy rất thật. Nhất là trong căn hộ mới của bọn anh. Anh vốn không muốn đến ở vì sợ lại đau lòng nhưng một buổi tối, cũng vừa tuần trước, mấy người họ hàng từ Hà Bắc về Giang Kinh, ở kín hết căn nhà nhỏ của anh hiện giờ, nên anh đành sang ở nhà mới. Đến cửa anh cảm giác thấy có gì không ổn lắm: cánh cửa sắt chỉ khép hờ! Anh nhờ rất rõ lần trước đã khóa rồi. Anh tưởng là có kẻ trộm, nhưng lại nghĩ căn phòng trống hoác thế này, bên trong chỉ có vài thứ đồ dùng giản dị, chắc bọn trộm đã mất công toi. Ai ngờ khi vào trong bật đèn, anh sợ thót tim.
Anh thấy trên mặt bếp có một bó hoa tươi sắc màu rực rỡ cắm trong lọ. Còn trong phòng làm việc thì vọng ra tiếng hát bài “Giang Nam” của Lâm Tuấn Kiệt.
Dục Chu bắt đầu thở gấp hơn, trán vã mồ hôi, cầm lấy cốc rượu, hình như định uống một hớp côca nhưng khổ một nỗi trong cốc đã không còn một giọt.
- Lẽ nào..anh cho rằng…- Tư Dao cũng cảm thấy rờn rợn.
- Em và anh biết rõ thói quen của Viên Thuyên, cô ấy rất thích các loại hoa sắc màu rực rỡ. Trước kia gân như tuần nào cô ấy cũng mua hoa về cắm trong phòng, đúng không? Căn hộ mới đó bỏ trống đã lâu, anh vốn chẳng có tâm tư nào để mua hoa về trang trí. Bài hát “Giang Nam” cũng là bài Viên Thuyên rất thích. Lúc ấy ý nghĩ đầu tiên đến với anh là Viên Thuyên vẫn còn ở trong căn nhà ấy.
- Lẽ nào chính vì bó hoa đó…
-Vẫn còn nữa, em nghe anh nói hết đã. Đêm ấy, vì bó hoa đó mà anh cứ nằm trằn trọc mãi, thế rồi lơ mơ ngủ, không rõ có phải là trong mơ hay không. Anh nghe thấy từng tiếng, từng tiếng thở dài. Anh mở mắt, trên đầu giường có một bóng người. Anh sợ quá kêu lên, vội vàng giật công tắc đèn trên bàn nhỏ ở đầu giường nhưng giật đi kéo lại mãi mà đèn vẫn không sáng. Còn bóng người ấy đã bay ra khỏi phòng ngủ rồi. Tuy anh nói đó là “bóng người”, nhưng anh có thể nhận ra dáng vẻ ấy chính là Viên Thuyên!
Anh bước theo ra ngoài phòng ngủ, gọi tên cô ấy, rồi lại bật đèn phòng khách nhưng vẫn không sáng. Trong bóng tối, chỉ thấy Viên Thuyên đi chầm chậm, vòng quanh phòng khách, tay khẽ đưa lên. Vì anh nhơ thương cô ấy rất nhiều, nên dù khiếp sợ nhưng vẫn muốn nói chuyện với cô ấy. Tuy nhiên bất kể anh nói gì cô ấy cũng không đáp lời. Cô ấy cứ đi vòng quanh như vậy khoảng 10 phút, rồi đột nhiên tan biến đi như làn sương khói.
Cùng lúc đó, các ngọn đèn anh đã cố bật, lại cùng sáng lên. Anh đứng đối diện với lọ hoa rực rỡ kia, chợt cảm thấy bó hoa ấy hơi

khác thường, có một vẻ kỳ quái rất khó diễn tả. Anh bước lại nhìn kỹ, thì lại không thấy có gì khác lạ, bèn đưa tay ra, khi vừa chạm vào một cánh hoa thì lập tức cả trăm cánh hoa lớn nhỏ cùng rơi xuống.
Dục Chu nói xong, thở ra một hơi dài, sắc mặt vô cùng nhợt nhạt.

Chương 17
THEO GIÓ LẶN VÀO ĐÊM

Dục Chu cố đòi tiễn Tư Dao về tận nhà, chỗ anh ở cách hồ Chiêu Dương cũng không xa, không có gì quá phiền phức.
Ngay khi xe vừa mới chạy Tư Dao đã cảm thấy có gì đó khác thường.
Cảm giác này đã từng xuất hiện mấy lần. Đêm cô đi dạo với Lâm Nhuận, rõ ràng giác quan thứ sáu mách bảo cô có một đôi mắt đang ngầm theo dõi trong bóng tối.
Cô lấy chìa khóa ra mở cửa, ánh đèn trước cửa quá yếu, mấy lần không tra được chìa khóa vào ổ. Cô cảm thấy sống lưng lành lạnh vì bị đôi mắt nào đó theo dõi, bèn bất thình lình quay người lại thì chẳng nhìn thấy một ai.
Ánh mắt của Tư Dao không thể xuyên thấu bóng đêm.
Hay tại mình yếu bóng vía?
Rốt cuộc cũng mở được cửa, Tư Dao vội bước vào ngay, đóng chặt ba tầng cửa bảo vệ, bật đèn rồi đi lên gác.
Mở toang cửa sổ, bên ngoài tối om, đôi mắt ấy có di chuyển lên đây không?
Con mèo Linda cũng nhảy lên cửa sổ, cùng chủ nhân nhìn vào bóng đêm, kêu lên một tiếng dài hào hứng.
-Linda, hãy cho ta biết, mi có nhìn thấy gì không?
Linda có vẻ như nghe hiểu, lại nhìn vào bóng đêm một lúc, rồi như mất hứng quay mình nhảy xuống. Nó biết chủ nhân sắp tắt đèn đi ngủ, bèn xuống nhà dưới đi chơi.
Mở máy tính ra, Tư Dao chợt nhớ mình chưa cảm ơn hai người tốt bụng đã góp ý kiến.
Yêu Yêu: Cảm ơn anh. May mà có lời khuyên của anh, tôi đã về quê người bạn ấy, viếng mộ co ấy, thu hoạch được rất nhiều.
Hoàng Dược Sư: Ơn trời là bạn đã trở về.

Không biết tại sao, mấy ngày không nhận đươc tin của bạn, tôi có cảm giác bạn gặp nguy hiểm.
Yêu Yêu: Lạ nhỉ, anh là Hoàng Dươợc Sư, mà cũng có lúc “không biết” à?
Hoàng Dược Sư: Tôi là phiên bản.
Yêu Yêu: Nếu như ngay anh cũng không thể nói rõ, thì hơi kỳ lạ, tại có cảm giác nguy hiểm? Anh đang ở đâu?
Hoàng Dược Sư: Có lẽ là một nơi rất xa chỗ bạn.
Yêu Yêu: Đảo Hoa Đào?
Hoàng Dược Sư: Còn xa hơn thế nữa.
Yêu Yêu: Anh không muốn nói cũng được, dù là không biết, tôi vẫn ngủ ngon.
Hoàng Dược Sư: Thật không?
Yêu Yêu: Sigh, nếu như cô ấy không đến.
Tôi cảm thấy đã kết nối được với cô ấy rồi, ở trong nghĩa trang, thậm chí tôi còn nghe thấy tiếng cô ấy khóc, chắc cô ấy có thể buông tha tôi.
Hoàng Dược Sư: Ít ra thì cô ấy cũng không gửi QQ cho bạn nữa
(Tư Dao nhìn lên tên Kiều Kiều trong danh sách bạn bè, cô thở phào)
Yêu Yêu: Đúng, không gửi nữa, tôi tìn rằng đã hiểu thêm một chút về cái chết của cô ấy, có lẽ cô ấy sẽ buông tha tôi.
Hoàng Dược Sư: Nếu thực sự như vậy thì tốt quá. Phải đi làm rồi đây. 88 (bye bye)
Yêu Yêu: Làm đêm à?
Hoàng Dược Sư: Không, ở đây đang rực nắng.
Anh chàng Hoàng Được Sư đó nói xong, lập tức thoát khỏi mạng. Tư Dao nghĩ một lúc về chữ “rực nắng”: phải chăng anh ta ở nước ngoài? Người này thật là bí hiểm, dường như rất chú ý giữ kín vè bản thân, cũng rất tôn trọng sự riêng tư của mình, chưa từng hỏi gì thêm.
Cô lại gửi tin cho “Con cóc lõi đời”, cảm ơn về gợi ý của anh ta, nhưng cô không nói mình đã nhìn thấy gì, nghe thấy gì trong nhà thờ. Những việc xảy ra trong nhà thời, liệu có phải lại là ảo giác? Hay đúng là linh hồn của Kiều Kiều?
Tại sao đến hôm nay vẫn chưa hề thấy ảo ảnh về Viên Thuyên? Căn cứ vào sự phân tích của Dục Chu, Viên Thuyên lúc sống đã nghi ngờ về cái chết của Kiều Kiều, thậm chí nghi ngờ cả mình, nên trước khi chết mới gửi bức ảnh Tân Thường Cốc đến đây. Còn quả cầu pha lê nữa ,không chỉ là một dự báo cho tương lai, phải chăng cũng còn có ngụ ý gì đó?

Quả cầu pha lê trong suốt, Viên Thuyên hy vọng lòng mình không vướng chút bụi trần, trong sáng long lanh như pha lê? Đúng, đây chính là tâm tư của Viên Thuyên.
Trước khi ngủ, Tư Dao nghĩ đến đôi mắt trong bóng tôi ở ngoài kia, bèn đóng chặt cửa sổ lại. Có lẽ cánh cửa sẽ chặn được ánh nhìn ấy, nhưng cô lại phải vật lộn với một nỗi sợ khác.
Chính lúc cô đóng cửa sổ thì nỗi sợ hãi không gian khép kín đã trào dâng như nước thủy triều.
Cô cũng không thể nói rõ từ khi nào mình bắt đầu sợ bị nhốt một mình ở trong phòng. Trước khi thì có mẹ ở bên, khi ở ký túc xá thì còn có bạn cũng phòng. Khi trưởng thành, vì mong có thể đối diện với cuộc sống độc lập, cô đã phải nhờ đến sự trợ giúp của bác sỹ mới xóa bỏ được những trở ngại tâm lý này. Nhưng mấy ngày gần đây, những nhược điểm trong tâm lý của cô dường như đang "tổng động viên", chứng bệnh sợ bị giam cầm tìm đến trước hết.
Có lúc cô nghĩ, sống thế này thực chẳng thú vị gì.
Có lẽ, lại đến phúc phải đi gặp bác sỹ tâm lý.
Hình như mỗi lần đi ngủ mà phải đóng cửa, đều gặp ác mộng.
Cảnh trong mộng tĩnh lặng như cõi chết, không thanh không sắc, nhưng chỉ trong khoảnh khắc cô đã ngập chìm trong biển lửa.
Cô muốn kêu lên, lại bị sặc khói đến noĩi không thể há miệng, chỉ có thể gào lên trong tiềm thức : cho tôi ra, cho tôi ra. Nhưng lại không có lối ra.
Ra được sẽ an toàn hơn hay sao? Ngoài kia có ánh mắt theo dõi, lại có cả bước chân bám theo trên con đường vắng ngắt ở ven hồ.
Biển lửa này, chẳng phải là thứ xiềng xích dành cho mình hay sao?
Nỗi sợ hãi và tự trách mình đã hóa thành lửa, thiêu đốt không thương tiếc.
Làn gió ẩm ướt từ hồ thổi tới, lập tức thổi tắt đám lửa đang cháy dữ dội. Mình vẫn nên mở cửa sổ thì hơn.
Gió mang theo hơi nước, đúng là gió từ hồ Chiêu Dương thổi lại.
Tư Dao chợt tỉnh,nhớ ra trước khi đi ngủ cô đã đóng cửa sổ nên không thể nào cảm thấy làn gió ẩm ướt ấy được.
Nhưng cô mở to mắt, và thấy cửa sổ đang mở toang.
Có một bóng người trong bóng tôi.
Kiều Kiều, là cậu à?
Gió mắt lạnh làm cô nhanh chóng tỉnh hắn. Bóng người đó thấp bé, không phải là dáng vẻ thướt tha của Kiều Kiều. Động tác của hắng ta gọn nhẹ và nhanh, là một người thật.
Phảu ứng đầu tiên của cô là kêu to một tiếng cho vơi bớt nỗi kinh

hòang đang tràn ngập, nhưng cô ngạc nhiên khi nhận ra mình lại có thể bình tĩnh một cách khác thường, không những không kêu một tiếng , mà vẫn còn nằm bất động, như đang ngủ. Có lẽ vì đã trải qua nhiều phen sợ hãi, cho nên có thể xử lý các tình huống bất thường một cách lý trí hơn; hay chỉ là một dạng tê liệt, thậm chí là một dạng buông xuôi chấp nhận.
Hoặc là, vì kinh hãi quá mức nên dã không biết phải làm gì để giải tỏa, cũng không hiểu, giải tỏa rồi thì mình có thoát được tình cảnh nguy hiểm này không?
Hét lên, vật lộn giằng co? Coi chừng mất mạng.
Kẻ đột nhập hoàn toàn có thể ra tay trong khi mình đang ngủ, nhưng hắn không làm thế; đủ thấy giết người không phải là mục đích của chuyến “viếng thăm” này. Nhưng tại sao hắn không dùng thuốc mê? Báo “Buổi Chiều” vẫn hay đăng tin bọn trộm cướp dùng thuốc mê gây án, hay là tên này không phải tội phạm chuyên nghiệp? Nhưng hắn tỏ ra rất linh hoạt, có thể đột nhập qua đường cửa sổ đã đóng chặt mà mình không hề biết, hoàn thoàn không giống một tay mới vào nghề. Rốt cuộc hắn muốn gì đây?
Cô quyết định tiếp tục nằm im, quan sát hành vi của kẻ đột nhập.
Một luồng sáng bất chợt lóe lên, Tư Dao vội nhắm mắt lại, khi xác định luồng sáng đó không chiếu vào mình, cô mới từ từ mở ra. Thì ra bóng đen kia bật đèn pin , ánh đèn pin đang soi vào một ngăn kéo ở bàn làm việc.
Hắn đang lục lọi thứ gì? Tiền? Thẻ tín dụng? Séc?
Ví tiền để ở dưới gối, tiền của mình phần lớn đều ở đây.
Mắt cô càng thích ứng hơn với bóng đêm. Bóng đen vẫn là bóng đen, áo đen quần đen, khăn đen quấn quanh đầu, giốgn hệt bọn đạo tặc trong phim võ hiệup.
Sau khi lục hết mọi ngăn kéo, kẻ đột nhập chuyển sang bàn trang điểm, lại mở ngăn kéo ra tìm tiếp.
Tiền? Đồ trang sức?
Có vẻ hắn ta không tìm được thứ cần tìm, hai vai xuôi xuống có vẻ rất nản. hắn lại chuyển sang bàn làm việc, bắt đầu lật giở chồng giấy tở, kế hoạch của doanh nghiệp, và bản thiết kế mặt bằng. Chẳng lẽ là liên quan đến công ty? Là “thám tử” do đối phương cạnh tranh sai đi đánh cắp bí mật kinh tế? Mình phải rút ra bài học, sẽ không bao giờ mang “tài liệu mật” của công ty về nhà nữa. Không phải!
Nếu đúng như là như vậy, thì hắn sẽ lục tìm chồng tài liệu này đầu tiên, chứ không lục ngăn kéo trước.
Tên này rõ ràng không hứng thù vời trò gián điệp kinh tế, hắn mau

chóng rời khỏi bàn làm việc.
Rồi bước về phía giường ngủ của Tư Dao.
Theo bản năng, Tư Dao nín thở, nhưng nín thở chác sẽ khiến kẻ đột nhập kia cảnh giác sinh nghi. Bởi vậy cô lại bắt đầu thở đều đều, tiếng thở nhẹ và dài giống y như một người đang say giấc.
Hắn dừng lại trước giường, Tư Dao nghĩ, cho dù chỉ nhìn thấy ánh mắt hắn cũng được, nếu hắn là kẻ điên rồ, có thú tính thì mình phải chủ động tấn công trước.
Nhưng cô không thể mở mắt.
Tuy nhiên cô có thể cảm thấy hắn ta cũi xuống, tiếp theo là cảm giác như chiếc gối hơi nhúc nhích, chắc chắn là tay hắn đụng vào. Ví tiền và điện thoại ở dưới gối, tên này hẳn là có kinh nghiệm, biết giường con gái thường cất những thứ quan trọng dưới gối khi đi ngủ.
Bàn tay đã rút ra, tin chắc là không phải tay không. Kỳ lạ là sau một thoáng, chiếc gối lại nhúc nhích, hình như hắn trả lại đồ.
Nhưng hắn vẫn chưa đi. Tư Dao vẫn thở đều đều, he hé mắt, thấy hắn đứng thẳng, hình như đang nhìn mình chằm chằm. Cô khép mắt lại, tự hỏi : rốt cuộc hắn muốn gì?
Đột nhiên, cô cảm thấy có hai ngón tay lạnh giá vuốt trên khuôn mặt mình, nói đúng hơn đó là ngón tay đi găng, có vẻ như găng tay dệt bằng sợi tơ hoặc sợi cô-tôn mỏng ôm sát tay. Hắn muốn làm gì đây?!
Sự trấn tĩnh mà cô đã giữ được rất lâu đang lung lay, không biết lúc nào sẽ sụp đổ. Nỗi sợ hãi đang bao trùm lên cô, cũng giống như bóng đen kia.
Bình tĩn, Tư Dao, ngươi không còn lựa chọn nào khác. Căn cứ vào hành động vừa rồi, có lẽ hắn thuộc loại lưu manh rất thận trọng. Loại lưu manh như thế có tính mục đích rất cao, không muốn để lộ, nên sẽ không thay đổi chủ đích ngay tức thời. Hắn vuốt má mình, đương nhiên là do bản năng của “giống đực”, điều này hoàn toàn có thể hiểu được. Chỉ cần ý định của hắn không phải là hại người, thì mình chắc sẽ an toàn, nếu bây giờ phản kháng, tức là đánh động hắn ngay. Bọn lưu manh thận trọng thường rất chú ý tự vệ, nhất định mang theo hung khí, sự phản kháng của mình chỉ dẫn đến hậu quả thiệt thân thôi.
Nghĩ vậy Tư Dao lấy lại sự bình tĩnh, lặng lẽ “ngủ say”.
Quả nhiên, hắn ta chỉ vuốt rất nhẹ lên mặt Tư Dao, rồi lập tức rút tay về đi ra chỗ khác. Nghe âm thanh nhè nhẹ trên sàn có thể đoán rằng hắn đi ra cửa sổ.
Tư Dao lại hé mắt nhìn, chỉ thấy bóng đêm bám tay vào bậu cửa sổ, nhảy lên bệ cửa, chui ra, đứng bên ngoài đóng hai cánh cửa lại, tất

cả những động tác này chỉ diễn ra trong chớp mắt đã xong. Lại nghe thấy một tiếng “cách” khẽ vang lên, Tư Dao lúc này đã nhổm dậy, rất kinh ngạc khi phát hiện ra cái chốt ở giữa hai cánh cửa sổ đã tự động tra vào.
Hắn là người hay ma?

Chương 18
Con chim bị giam cầm

Nhìn khung sắt vừa được lắp bên ngoài cửa sổ, Tư Dao gượng cười bước đến, hai tay nắm vào song sắt. “Thả tôi ra! Thả tôi ra!” Đàng sau vọng lại tiếng của Lâm Nhuận như “lồng tiếng” khớp với động tác của Tư Dao. “Xin lỗi, làm cho cô giật mình phải không. Bây giờ tôi vào được chứ?”
Tư Dao quay lại cười cười, giọng nói vẫn còn gượng gạo “Tự mình làm trò với mình, thế là để anh trông thấy! Bây giờ thì gay rồi, em đã thành một con chim trong lồng” Con mèo Linda cũng bước đến nhảy tót lên bệ cửa sổ, lấy móng cào cào các thanh sắt, nhìn ra ngoài đầy vẻ oán hận.
Lâm Nhuận nói” Vừa nãy tôi tập chạy ở ngoài kia nhìn thấy cái cửa sổ mới của cô, nên muốn hỏi xem bên công an đã có tin gì mới chưa? Vì là một vụ trộm, nên chắc là tối qua đồn công an mới chỉ điều tra sơ bộ, những người sáng nay đến có vẻ là “quân chủ lực”, chắc chắn có cao thủ của quận hoặc Sở công an.
Tư Dao nói” Sáng nay họ kiểm tra hiện trường kỹ lưỡng hơn, cũng không rõ là công an quận hay Sở, chỉ thấy họ hết lời khen ngợi kẻ đột nhập đó”.
-Nghĩa là làm sao?
-Bọn họ nói tên đó không để lại bất cứ dấu vết nào để có thể điều tra. Hắn đeo găng tay, đi giày vải loại phổ biến, trèo lên tầng bằng tay không, sơn vôi quét tường đều không bong rơi một chút nào. Hắn lại không dùng thuốc mê- loại cao thủ đích thực xưa nay đều không dùng thuốc mê-cho thấy tên này rất tự phụ.
-Vậy hắn mở cửa sổ kiểu gì? Trước khi đi ngủ cô đã đóng chặt rồi mà? Việc tự động cài chốt là thế nào?
-Lúc đầu cũng không có ai nói rõ được, về sau họ gọi điện bảo một

bác công an đến, bác ấy dùng kính lúp xem kỹ một hồi trên then cửa, nố đã có thể đáon được 8,9 phần. Kẻ đó dùng một sợi dây hợp kim cực mảnh, thò qua khe hai cánh cửa, lồng vào tai của cái chốt, thế là có thể đóng mở tùy ý, cũng hơi giống cách mở khóa. Bác ấy bảo, nói nghe thì dễ nhưng muốn làm được cũng cần kỹ xảo rất tinh vi.
Lâm Nhuận cúi đầu nghĩ ngợi " Thế thì lẽ ra họ phải xác định được nghi phạm rồi mới phải. Nghĩ mà xem, đã có phép "khinh công" cao cường, lại có kỹ xảo mở khóa rất tinh vi, cả Giang Kinh này liệu được mấy người? Loại tội phạm này thường là đã có tiền án, tiền sự, các vị công an kỳ cựu trong ngành chắc có thể khoanh chúng lại".
- Anh nói đúng, bác công an ấy cũng nói như vậy, nhưng còn nói thêm " Những tên tôi biết hiện đều đang ngồi tù, bởi thế vụ này có khả năng là tội phạm chạy trốn từ nơi khác đến gây án. Nhưng hắn lại không giống kẻ trộm, hắn đã về tay không, thật hiếm thấy!
-Cô kiểm tra kỹ lại xem, đúng kà không mất gì cả à?
-Những đồ đáng tiền, tôi vốn chẳng có mấy, chỉ có vài thứ thì dường như hắn đều rờ vào rồi nhưng không lấy.
Trầm ngâm một lúc, Lâm Nhuận chợt hỏi "Cô có phải người vùng này không?
Tư Dao hỏi lại "Sao? Điều này thì có liên quan gì?"
Lâm Nhuận chưng hửng, nhìn thẳng vào Tư Dao nói "Cô không cần trả lời tôi. Tôi chỉ nghĩ, nếu cô có người thân hay bạn bề ở Giang Kinh thì nên đến đó ở tạm. Hiện giờ có vẻ như Sở công an cũng coi trọng vụ này. Chờ họ điều tra vài hôm, hoặc là có đầu mối, giả dụ có thể kết thúc vụ việc, thì cô lại về ở, chẳng phải là tốt hơn à?"
Tư Dao cũng cảm thấy có phần áy náy : Tôi không có ý gì khác, tôi chỉ hơi thấy khổ tâm. Cha mẹ tôi hồi còn trẻ sống ở Giang Kinh, sau khi tôi tốt nghiệp cấp ba, thì họ chuyển về Hạ Môn. Mẹ tôi là người Giang Kinh, có một bà chị ruột vẫn ở Giang Kinh, nhưng không biết tại sao từ hồi còn trẻ hai người đã xung khắc. Bà bác này ghét tôi như xúc đất đổ đi, bác ấy hễ thấy tôi là sầm nét mặt. Càng quá đáng hơn là năm ngoái cha mẹ tôi qua đời, bác ấy cũng chẳng buồn về đưa đám. Bây giờ tôi dứt khoát không gặp, khỏi phải chuốc lấy sự khó chịu.
Nghe Tư Dao nói thực đáng ái ngại, Lâm Nhuận thở dài, nói nhỏ "Tôi hỏi có phần đường đột, không ngờ lại gợi lên những chuyện buồn của Tư Dao".
"Không đâu, em hiểu, anh có ý giúp đỡ…"Tư Dao chợt tỉnh ra. Đúng, tại sao cô chỉ mải than thân trách phận, đến nỗi quên cả người đang ở bên cạnh quan tâm đến mình? Co dịu dàng : Anh và chị Lịch Thu

đã giúp đỡ em rất nhiều, em không biết nên cảm ơn thế nào mới phải. Em sẽ nghe lời anh, hỏi Thường Uyển xem sao. Hai đứa vốn rất hợp nhau, nếu em muốn đến ở vài ngày, chắc sẽ không vấn đề gì"
Mắt Lâm Nhuận sáng lên, định nói gì đó song lại kìm được, chần chừ một lát mới nói – Không hiểu sao, ngay từ lần đầu gặp em, tôi đã cảm thấy…cảm thấy có lẽ trong cuộc sống em đã gặp nhiều việc không như ý, cần được quan tâm săn sóc. Tôi nghĩ..nhất định Lịch Thu cũng có cảm giác như vậy. Thực ra đâu có dễ để cho em có thể ín nhiệm chúng tôi như vậy.
-Anh đừng quên, có thể em sẽ là một khách hàng rất không biết điều, giống như vừa nãy…
-Em cũng đừng quên, tôi sẽ không coi em là khách hàng, trái lại sẽ gọi là "bà Dao" rồi đưa em ký một chồng tài liệu. Lâm Nhuận dặn dò Tư Dao nghỉ ngơi cho khỏe, rồi đi xuống tầng dưới.
Lâm Nhuận đi một lúc lâu, mà ánh mắt sáng rực của anh dường như vẫn đang thiêu đốt Tư Dao.
Cô đư mắt nhìn màn hình vi tính, hy vọng có thể làm dịu bớt ánh mắt và trái tim nóng bỏng.
Trên mạng QQ, "Con cóc lõi đời" đang đợi cô.
Con cóc: Nói xem, đi nhà thờ có hiệu quả không?
Yêu Yêu: Cũng thật khó nói, tôi đã đi rồi, và lại trông thấy người bạn đã chết ấy ở trong nhà thờ, mặc xiêm y của thiên sứ, nhưng vẫn là khuôn mặt đáng sợ lúc cận kề cái chết.
Con cóc: Thế thì phiền hà rồi!
Yêu Yêu: Sao?
Con cóc: Chắc chắn là bạn nhìn thấy ảo giác, đành đi khám bác sỹ thần kinh vậy.
Yêu Yêu: Đáng ghét!
Con cóc: Tôi nói thật mà, bạn ở Giang Kinh phải không?
Yêu Yêu: Sao bạn biết, bạn là ai?
Con cóc: Địa chỉ Ip của bạn đã cho tôi biết. Nếu bạn ở Giang Kinh có thể tìm được một bác sỹ thần kinh rất giỏi tên là Du Thư Lượng. Anh ấy hình như được bình chọn là một trong mười gương mặt trẻ tiêu biểu của Giang Kinh.
Yêu Yêu: Rốt cuộc bạn là ai?
Con cóc: Một người muốn giúp đỡ bạn
Yêu Yêu: Chỉ là ngẫu nhiên gặp nhau, tại sao lại muốn giúp tôi?
Con cóc: Chỉ cần mỗi người dâng hiến một chút tiình yêu, thế giới này sẽ trở nên tươi đẹp. Câu này về ngữ pháp thì có vấn đề, nhưng

rất mộc mạc. Bà nội tôi đã hơn 80 tuổi, khi hát Karaoke cùng tôi, vẫn thường hát bài này. Nhưng giọng hát của bà lại pha lối hát đại cổ Bắc Kinh, một bài hát nghiêm túc lại khiến chúng tôi cười chảy nước mắt.
Yêu Yêu: Bạn cũng ở Giang Kinh à? Khi nào rỗi nhất định phải đến nghe bà bạn hát.
Con cóc: Tôi ở Giang Kinh, khi nào bà tôi mở một show nhất định sẽ xếp cho bạn ngồi hàng trên.
Lúc này Hoàng Dược Sư cũng đã lên mạng, Tư Dao vội chào anh ta.
Hoàng Dược Sư: Thế ư? Thật đáng sợ!
Yêu Yêu: Vẫn có việc khiến cho Hoàng Đông Tà sợ hãi kia à?
Hoàng Dược Sư: Lại phải nhắc lại lần nữa, tôi chỉ là phiên bản thôi.
Yêu Yêu: Tôi quả thật hơi sợ.
Hoàng Dược Sư: Việc này khá là riêng tư, bạn không nên nói cho tôi biết. Nhưng, tôi lại rất muốn giúp bạn.
Yêu Yêu: Như thế là giả vờ rồi, không thể trách gì tôi.
Hoàng Dược Sư: Vụ việc đã kết luận chưa?
Yêu Yêu: Chưa, nghi phạm và động cơ đều không rõ ràng, tóm lại là hắn ta không muốn hại tôi.
Hoàng Dược Sư: Không thể chỉ trông chờ công an phá án, bởi vì người hiểu bạn nhất vẫn là bạn, bạn nên liệt kê ra một “danh sách đên” để tìm ra nghi phạm.
Yêu Yêu: Nhưng tôi không biết rốt cuộc hắn muốn gì?
Hoàng Dược Sư: Đoán động cơ còn khó hơn đoán nghi phạm nhiều, vì phạm vi quá rộng. Tôi hỏi bạn, tên đó có để lại dấu vết như vân tay, dấu chân không?
Yêu Yêu: Không. Hắn trèo tường lên tầng hai, sơn vôi tường không hề bong rơi một tý nào.
Hoàng Dược Sư: Hắn nhất định đã chuẩn bị từ trước.
Yêu Yêu: Chỉ thế thôi à? Tôi cứ tưởng anh sẽ nói câu gì đó rất hoành tráng.
Hoàng Dược Sư: Bạn không có đầu mối nào về động cơ của hắn, cho thấy hắn rất hiểu cuộc sống của bạn, ngay cả những việc vụn vặt bạn khôngn ghĩ tới cũng có thể trở thành động cơ của hắn.
Yêu Yêu: Ý anh là hắn ở ngay bên tôi? Nhưng tôi chưa hề gặp hắn?
Hoàng Dược Sư: Hắn có để cho bạn nhìn thấy mặt không?
Yêu Yêu: Đương nhiên là không, tôi chỉ phán đoán qua dáng người.
Hoàng Dược Sư: Dáng người có thể che giấu được. Tôi chỉ muốn khuyên bạn nên lưu ý hơn, việc này hơi kỳ quái, bạn không nên nhẹ dạ cả tin bất cư ai, kể cả tôi.
Yêu Yêu: Anh ở đâu thế?

Hoàng Dược Sư: Tôi ở Thung lũng Silicon, Mỹ
Yêu Yêu: Vậy thì tôi cơ bản có thể loại trừ anh.
Hoàng Dược Sư: Nhầm rồi! Bạn không thể laọi trừ bất cứ ai. Bạn nhất định phải luyện cái thói quen tư duy này.
Yêu Yêu: Tôi chợt nhớ đến một người bạn rất thân của tôi trước kia, cũng có thói quen tư duy chặt chẽ như vậy. Trước hết bắt đầu nói về những người gần kề tôi, trong khu nhà tôi đang ở còn có ba hộ khác nữa, họ đều rất đang nghi à? Một phóng viên, tính tò mò chắc chắn là cực mạnh; một anh luật sư đẹp trai, tôi không muốn nghĩ anh ta là người xấu, một giáo viên dạy nhạc, xinh đẹp không thể tả được, nhưng hơi kỳ lạ, chỉ thích bóng tôi.
Hoàng Dược Sư: Đương nhiên bọn họ không cần trèo vào theo lối cửa sổ.
Yêu Yêu: Nhưng cửa chính tôi đã khóa rồi
Tiếng gõ cạch cạch bỗng vang lên, là tín hiệu có tin gửi tới. Cô nhìn lời thoại vừa chuyển đến, đột nhiên choáng váng.
Là Kiều Kiều!

Đau thương đến chết

Chương 19
Mình có phải là người cậu yêu thương nhất

Kiều Kiều: Cậu đến rồi, lâu quá không gặp
Kiều Kiều lên tiếng chào. Kiều Kiều mỉm cười, Kiều Kiều, có phải cậu muốn hủy diệt mình đến cùng không?
Tư Dao chăm cú nhìn hình mặt cười Kiều Kiều đính them vào. Đây là một hình vẽ bày tỏ tình cảm thông thường trên mạng, nhưng lúc này khiến cô lại cảm thấy vô cùng kỳ dị.
Hoàng Dược Sư không biết Tư Dao gặp chuyện bất ngờ trên mạng, vẫn tiếp lời cô: “Đương nhiên không thể một đòn đánh chết luôn (1), vẫn phải tùy tình hình cụ thể”. Qua một lúc, chắc cảm thấy khó hiểu vì Tư Dao im lặng rất lâu, nên gửi một lời thoại tới: “Sao bạn không nói gì thế?”
Tư Dao vội trả lời: “Cô ấy lại đến rồi”.
Hoàng Dược Sư: Cô nào?
Yêu Yêu: Người bạn đã chết của tôi.
Hoàng Dược Sư: ???!!!

Tư Dao nghĩ bụng, phiên bản của Hoàng Dược Sư này đã sợ hết hồn thật rồi. Cô lại nhìn sang: “con cóc”, hầu như “con cóc” không chào cũng đã lủi mất.
Kiều Kiều lại gửi một câu tiếp theo: “Sao cậu không nói gì thế?Hay là đang nói chuyện với anh ta?”
Tư Dao hoảng sợ: “Cậu nói ai?”
Kiều Kiều: Cậu hiểu rất rõ mà.
Yêu Yêu: Lâm Mang à? Anh ấy đã đi rồi, giữa hai chúng mình không còn bất cứ quan hệ gì.
Kiều Kiều: Cậu còn tưởng thật à? Minh trêu cậu thôi, mình biết Lâm Mang đã đi rồi.
Yêu Yêu: Sao cậu biết?
Kiều Kiều: Ngốc thế, mình đang ở ngay bên cậu.
Tư Dao bất giác nhìn ra cửa sổ, bên ngoài, khuôn mặt trắng bệch của Kiều Kiều thoáng lướt qua.
Lẽ nào chuyến đi Thượng Hải của mình là vô ích?
Kiều Kiều: Chuyến đi Thượng Hải của cậu thật ra rất thành công.
Yêu Yêu: Sao cậu biết được mình đang nghĩ gì?
Kiều Kiều: Không thấy mình lợi hại hơn trước rất nhiều à? Cậu đến nghĩa trang, đến nhà mình, mình đều biết. Mình rất cảm động, cảm động vì long chân thành của cậu.
Phiên bản của Hoàng Dược Sư quả là cao nhân. Tư Dao nhìn nhận Hoàng Dược Sư khác hẳn, cô rất cảm kích gửi cho anh ta một lời cảm ơn: “Cô ấy nói việc kết nối đã có tác dụng, cảm ơn gợi ý của anh”.
Hoàng Dược Sư: Đang đắc ý.
Ai dè, một câu khác của Kiều Kiều làm cô sợ dựng tóc gáy: “Dù mình tin cậu thêm một chút nhung cô ấy vẫn không tin”.
Yêu Yêu: Ai?
Kiều Kiều: Người bạn thân nhất của cậu. Thế nào? Cô ấy phải lên mạng rồi mới phải chứ. Để mình gọi điện tìm.
Tư Dao bắt đầu thấy hơi lạnh, gió mùa thu đáng chết, mạng QQ đáng chết, cô muốn tắt vi tính, nhưng tay vẫn chưa chạm vào nút tắt thì tiếng “cách cách” đã vang lên, lại có thông báo tin của QQ.
Tiếng cách cách như gõ vào tim Tư Dao, mỗi tiếng gõ lại gây nên một cơn đau.
Việc cô sợ nhất nay đã xảy ra: Viên Thuyên gửi tin nhắn đến.
Cô không nhìn nhầm. Viên Thuyên chết đã gần một tháng nay gửi tin nhắn đến.
Cô tự nhủ không nên kinh ngạc. Kiều Kiều chết đã 3 tháng mà vẫn

nói chuyện được với cô kia mà?
Lời thoại của Hoàng Dược Sư lại đến: “Sao không nói nữa thế?”
Yêu Yêu: Cô ấy cũng đến rồi.
Hoàng Dược Sư: Lại them ai nữa?
Yêu Yêu: Người bạn thân nhất của tôi, đã mất cách đây 1 tháng.
Hoàng Dược Sư: ???!!!
Hoàng Dược Sư! Bản lĩnh của anh chỉ có thế thôi ư?
Tư Dao đứng bật dậy, miệng rì rầm khấn: “Viên Thuyên, cậu đừng trách mình, đây không phải là lỗi của mình, thật sự không phải lỗi của mình”. Cô thầm nghĩ, quả nhiên Viên Thuyên cho rằng cái chết của mình lien quan đến chuyến du lịch núi Vũ Di, thảo nào cô ấy gửi bức ảnh ấy đến. Đúng bức ảnh đấy! Đây là dịp tốt nhất để hỏi.
Yêu Yêu: Cảm ơn món quà cậu tặng mình, mình rất thích quả cầu pha lê, nhưng mình không hiểu sao lại là bức ảnh Tân Thường Cốc?
Viên Viên Khuyên Khuyên: Sao cậu lại không hiểu? Xin thứ lỗi cho mình hay nghĩ ngợi. Rốt cuộc, cậu và Tân Thường Cốc có liên quan gì? Cảm giác như đã từng trông thấy nó từ đâu ra? Có phải tất cả đều là cái bẫy không?
Yêu Yêu: Mình thật sự không ngờ sự hiểu lầm của cậu đối với mình lại sâu đến thế! Cậu không cho rằng mình độc ác thế ư?
Viên Viên Khuyên Khuyên: Cậu biết rồi, mình không dễ tin bát cứ một người nào, một sự việc nào. Sự việc tiến triển có vẻ đúng như lời ông ta nói, chúng ta lần lượt từng người chết đi.
Yêu Yêu: Mình không có cách nào giải tỏa được sự nghi ngờ của cậu, vì quá giới hạn hiểu biết của mình. Sự nghi ngờ của cậu về cái chết của Kiều Kiều đã có kết quả gì chưa? Có phải do mình “hạ độc thủ” không?
Viên Viên Khuyên Khuyên: Dao Dao! Cậu nói chuyện nên có lí trí một chút, mình không hề nghĩ cậu xấu xa đến thế. Cái chết của Kiều Kiều, dù nhìn bề ngoài hoàn toàn là sự cố nhưng chắc chắn có điều gì đó kỳ lạ. Tiếc rằng mình vừa điều tra được chút đầu mối thì lại bị tai nạn xe hơi.
Yêu Yêu: Nói cho mình biết manh mối gì, mình sẽ giúp cậu tiếp tục điều tra
Viên Viên Khuyên Khuyên: Vì liên quan đến cậu, nên mình không nói, sợ cậu sẽ buồn.
Yêu Yêu: Cậu gửi bức ảnh đó đến, lẽ nào không phải để làm cho mình buồn sao?
Viên Viên Khuyên Khuyên: Cậu hoàn toàn có thể lí giải như vậy. Nói cho mình rõ bức ảnh đó đâu rồi? Mình mong cậu sẽ cho nó vào

khung kính.
Yêu Yêu: Cậu BT (dở hơi) rồi! Mình đã xé nát nó, bây giờ có lẽ đã ở trên đỉnh một núi rác nào đó, đang ngạo nghễ nhìn xuống.
Tư Dao cũng không hiểu tại sao mình lại nói dối về chuyện bức ảnh, có lẽ là một kiểu trả đũa sự nghi ngờ của Viên Thuyên. Trước bổi tôi hôm nay, bức ảnh ấy dù gợi lại cho cô ký ức đau buồn nhưng là quà của người bạn thân trước lúc chết đã gửi tặng, cô nhất định phải cất thật sâu- để không bị "thấy vật nhớ người", nên đã đặt xuống dưới cái đế rộng đặt quả cầu pha lê. Hai thứ đều do Viên Thuyên tặng cô, để vào một chỗ là phải.
Lần này, Hoàng Dược Sư lại gửi đến một câu: "Bạn vẫn đang nói chuyện… với…người chết à?"
Yêu Yêu: Tôi còn có thể làm gì được nữa!
Hoàng Dược Sư: Không biết phải làm gì để có thể xác định rốt cuộc có phải là người chết không?
Yêu Yêu: Không nhầm đâu, ngay cả những tiếng long mà hai chúng tôi đang dung cũng đều đúng hết.
Tư Dao chợt nảy ra một ý. Cô lập tức chào Hoàng Dược Sư, nói là cần gọi điện thoại. Rồi cô bấm số gọi vào máy của Dục Chu.
"Máy vi tính của Viên Thuyên đang để ở đâu?" Cô hỏi độp ngay.
Chỗ Dục Chu đang ở rất ầm ỹ tiếng nhạc và tiếng hát karaoke, thảo nào anh ta hét to như đang xé cổ họng, "Gì cơ, cô nói gì?"
"Anh đang ở nơi quái quỉ nào thế?" Tư Dao sốt ruột không buồn lựa chọn từ ngữ nữa, cảm thấy chính mạng QQ của mình mới thật sự là "nơi quái quỉ"
"Thành Đô, ở một KTV, khách thì nhiệt tình, ông chủ thì ép, tôi không từ chối được". Giọng Dục Chu lộ vẻ bất lực.
"Máy vi tính của Viên Thuyên đang để ở đâu?" Chính Tư Dao cũng cảm thấy câu hỏi này đưa ra không đúng lúc.
"Ở căn hộ mới của bọn anh. Cái máy đó đã lâu không mở, em hỏi để làm gì?"
"Viên Thuyên… em nhận được tin nhắn QQ của Viên Thuyên!"
"Hả?" Giọng Dục Chu run run "Em đừng pha trò…"
"Một là em không có bụng dạ nào để mà đùa, hai là, vấn đề này không thể đùa, càng không đáng cười. Nói thật đấy!"
"Anh không uống rượu nhưng nghe em nói cũng thấy choáng váng. Em định thế nào?"
"Em muốn nhìn tận mắt, Viên Thuyên có ở đó không, vì cô ấy ám chỉ rằng… cô ấy gửi tin nhắn cho em từ căn hộ mới của 2 người"
Dục Chu trầm ngâm hồi lâu, trong điện thoại chỉ còn nghe ầm ĩ

những tiếng hát không sao nghe nổi. Cuối cùng anh lẩm bẩm như nói với chính mình: “Sớm biết sẽ có ngày hôm nay, thì nên bán quách căn hộ đó đi mới phải”.
“Rốt cuộc anh có cách gì để em vào đó không? Trước đây em đã cùng Viên Thuyên đến đó rồi, em vẫn còn nhớ địa chỉ”.
Dục Chu lại do dự một lúc nữa: “Có lẽ em còn nhớ căn hộ của anh có 2 lớp cửa, chìa khóa dự phòng của cánh cửa sắt chống trộm phía ngoài, anh gửi người bảo vệ của tiểu khu, tên là Phương Tuấn, một người đáng tin cậy. Sau cửa sắt là cửa chính, đây đều là sự sắp đặt của Viên Thuyên khi còn sống, vì sợ có ngày bọn anh đánh mất chìa khóa thì sẽ không vào nhà được”.
Tư Dao ghi số điện thoại khách sạn của anh, rồi dặn anh gọi điện nói trước cho người em họ và Phương Tuấn, sau đó tắt máy tính không chút do dự, không cần biết Kiều Kiều và Viên Thuyên còn muốn nói điều gì

Chú thích:
(1) Ý nói vơ đũa cả nắm, phủi tất.

Chương 20
“Giang Nam” của Viên Viên Khuyên Khuyên

Tắc-xi đến cổng lớn của “tiểu khu Phú Hoa”. Tiểu khu này chủ yếu là chung cư hạng vừa và hạng cao cấp, quanh có tường vây, cổng sắt tự động mở đóng. Tư Dao để lái xe đợi, tới bốt gác bên cạnh cửa sắt. Đúng là Phương Tuấn đang trực đêm nay. Cô đã lấy được chìa khóa ở chỗ em họ Dục Chu, Phương Tuấn cũng đã nhận được điện thoại của Dục Chu từ Thành Đô gọi đến. Vì vậy không cần nói nhiều, anh giao ngay chìa khóa cửa chống trộm cho Tư Dao.

“Thật kỳ lạ, Dục Chu nói là định đưa cô đến vì sợ không an toàn, thực ra tiểu khu này cực kỳ an toàn, tôi làm bảo vệ ở đây đã 2 năm, chưa hề xảy ra vụ việc nào”. Tư Dao nghĩ Phương Tuấn là một người trung niên cao to, có anh ta “hộ tống” chắc chắn là an toàn

hơn nhiều.
Tư Dao đương nhiên biết tại sao Dục Chu lo lắng, bởi vậy cô nói: "Nếu anh Tuấn có thể đưa em vào thì hay nhất, anh Dục Chu khá cẩn thận, sợ lỡ ra có chuyện gì".

Hai người đi đến trước cửa nhà Dục Chu, mở 2 lần cửa. Máy di động của Phương Tuấn bỗng đổ chuông. Sauk hi nghe xong anh lung túng nói với Tư Dao: "Đúng là tôi tự vả vào miệng mình, vừa khoác lác với em trị an ở đây rất tốt…Bên khu nhà Thiên Xứng xảy ra chuyện. Có người say rượu gây rối, tôi phải đi một lúc. Em cũng đừng tự ý đi đâu, đợi tôi xử lý xong việc bên đó sẽ quay lại đón. Số di động, em biết rồi, cần gì cứ gọi cho tôi". Nói xong, tất bật đi luôn.
Người say rượu ấy làm loạn thật đúng lúc.

Tư Dao đẩy cửa bước vào.

Ánh sang lờ mờ của đèn hành lang phía sau chỉ chiếu sáng được một khoảng nhỏ dưới chân. Gian sảnh trước mặt đen đặc, âm u khiến Tư Dao rùng mình.

Cô nhớ Dục Chu nói sau khi Viên Thuyên chết, căn hộ này không có người ở, không có hơi người thảo nào có cảm giác âm u như thế.
Có thật Viên Thuyên vẫn đang ở đây?
Cô sờ soạng trên bức tường cạnh cửa, cuối cùng chạm được vào công tắc, nhưng đèn không sáng. Có lẽ vì lâu rồi Dục Chu không đến ở nên đã ngắt cả át-tô-mát.
Phương Tuấn lại mang đèn pin đi, mình thì chưa chuẩn bị gì. Tư Dao thấy hối hận, may mà mắt dần thích nghi với bóng tối, cô có thể lờ mờ trông thấy sàn nhà, mấy cánh cửa phòng khách, nhà vệ sinh và bếp.
Không một bóng người, cô cảm thấy chẳng khác gì đuổi theo một cái bóng!
Lúc còn sống, Viên Thuyên đã đưa cô đến đây vài lần, cô vẫn còn nhớ cách sắp xếp của căn hộ này. Đi qua bếp, phòng khách, một cái giá đặt hoa, qua một khoảng tường là đến phòng làm việc.
Đúng lúc cô bắt đầu tự giễu mình quá đa nghi, như "con chim phải

tên sợ cành cây cong", thì một điệu nhạc du dương hơi đượm vẻ ai oán bỗng nhiên lan tỏa trong bóng tối- bài "Giang Nam" của Lâm Tuấn Kiệt!
Viên Thuyên rất thích nghe bài "Giang Nam" này!
Gió tới đây liền ngưng kết
Níu giữ nỗi nhớ nhung của khách
Mưa đến đây liền kết thành tơ
Vấn vít chúng ta lưu luyến cõi trần
Có em ở bên chính là duyên
Duyên phận khắc trên hòn đá tam sinh(1)
Được yêu dù chỉ là một trong muôn phần mật ngọt
Em nguyện xin được chôn ở chốn này
Tư Dao đi theo tiếng hát, mỗi bước cảm thấy nỗi sợ hãi càng tăng them.
Khuyên Khuyên Viên Viên Khuyên Khuyên
Anh ngày ngày tháng tháng năm năm
Đắm đuối mãi nhìn khuôn mặt em
Nét dịu dàng khi tức giận
Nét dịu dàng pha oán trách
Hai ta không hiểu thế nào là giày vò yêu, hận, tình, sầu.
Đều ngỡ cứ yêu nhau thì sẽ như gió mây vấn vít
Tin rằng- yêu một ngày
Sẽ là mãi mãi
Sẽ khiến thời gian ngưng kết ở phút giây này.
Đi tới cửa làm việc, máu trong người cô như đột ngột đông cứng lại.
Phòng làm việc trống trơn. Đập vào mắt cô là chiếc máy tính xách tay đang mở!
Tiếng nhạc phát ra từ đó.
Hai ta còn chưa hiểu, biểu lộ nồng nàn là thế nào
Vẫn nghĩ rằng, chết vì tình chỉ là truyền thuyết
Em ra đi đau đớn xiết bao
Nỗi đau sâu thẳm
Khi mộng bị chôn vùi trong mưa bụi Giang Nam
Tim nát tan rồi anh mới hiểu…
"Khi mộng bị chôn vùi trong mưa bụi Giang Nam", thật là một sự trùng hợp. Dường như bài hát Viên Thuyên rất thích này đã dự báo về số phận của cô ấy- tuổi xanh đã chìm trong mưa bụi Giang Nam!
Phía trước bàn không có ghế, không có người, nhưng mạng QQ đang mở, có đối thoại, có những lời Tư Dao gửi cho Viên Thuyên cách đây 1 giờ.

“Mình đã xé nát nó, bây giờ có lẽ đã ở trên đỉnh một núi rác nào đó, đang ngạo nghễ nhìn xuống”
Lại còn có đoạn đối thoại giữa Kiều Kiều và Viên Thuyên.
Viên Viên Khuyên Khuyên: Dao Dao không đếm xỉa đến mình, lại còn xé nát bức ảnh mình tặng, 55555 (hu hu hu).
Kiều Kiều: Ai bảo cậu hung với Dao Dao như vậy?
Viên Viên Khuyên Khuyên: Ai bảo cậu ấy ương như thế. Thôi được, lần sau gặp sẽ xin lỗi cậu ấy vậy.
Kiều Kiều: Gặp mặt?
Viên Viên Khuyên Khuyên: Chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi, cậu ấy cũng khó tránh khỏi cái chết.
Viên Thuyên, cậu ở đây thật à?
Không có câu trả lời.
Thực ra cô đã có câu trả lời rồi. Cô quay người chay như bay khỏi phòng làm việc rồi đứng trong phòng khách, cũng tối om như vậy, thở hổn hển.

Lúc này, cô mới để ý thấy trên quầy bếp ngăn giữa phòng khách và bếp, một lọ hoa tươi đang nở rộ trong bóng đêm.
Dục Chu đã nói từ hôm xảy ra chuyện anh ấy không đến căn hộ mới này nữa, đương nhiên không thể để hoa trong này, hoa ở đâu ra?
Cô hơi choáng váng, căng mắt ra chăm chú nhìn hồi lâu vào bóng tối, có phần mệt mỏi, nhưng cô vẫn thấy lờ mờ một bóng đen mảnh khảnh đang chầm chậm đi quanh phòng khách.

Viên Thuyên, là cậu à?
Lòng mong muốn được giao lưu với người bạn đã chết bị ức chế bởi từng cơn sợ hãi nối tiếp nhau. Tư Dao đứng đờ người đầu trống rỗng.
Phải làm gì đó!
Tư Dao bật nắp máy di động, bắt đầu tra số của Phương Tuấn, màn hình của máy phát ra ánh sáng mờ mờ.
Vòng tròn di chuyển của bóng đen nhỏ dần, lúc ấy Tư Dao mới phát hiện ra mình đang đứng giữa tâm phòng, bóng đen càng tiến đến gần cô hơn.

Viên Viên Khuyên Khuyên!

Đột nhiên tiếng bước chân ở hành lang vang lên, Tư Dao giật mình, vội xông ra, nhưng cánh cửa lại bị đẩy vào rất mạnh suýt nữa đập vào người cô.
“Tư Dao, anh đây mà”. Tiếng Phương Tuấn gọi.
Tư Dao thở phào, lúc đấy cô mới nhớ ra chưa gọi được cho Phương Tuấn, may mà anh đã nhanh chóng quay về.
Nhờ có ánh đèn pin, phòng khách sáng hơn nhiều. Tư Dao nhìn bệ bếp, những bông hoa tươi trong lọ vẫn nở- không biết là vì ai.
Phương Tuấn hỏi: “Sao em lại đứng chờ trong cảnh “tối lửa tắt đèn” thế này?” Nói rồi đưa tay bật công tắc điện, mới biết át-tô-mát đã bị ngắt.
“Sao anh Tuấn quay lại nhanh thế?” Tư Dao hơi ngờ ngợ, song lại thấy câu hỏi của mình hơi kỳ quặc. Anh ta về kịp thời, cô nên vui mừng cảm kích mới phải.

“Có người chỉ vì chuyện vặt mà làm nhộn cả lên. Một đôi vợ chồng trẻ ở khu nhà Thiên Xứng ngày nào cũng tụ tập bạn bè ăn nhậu say sưa, rồi hát karaoke, hôm nay cũng thế, chỉ là chuyện gây ra tiếng ồn, không biết ai gọi điện đến. Anh phải đứng dưới quát họ khản cả cổ mới yên”. Phương Tuấn chiếu đèn pin khắp xung quanh rồi thở dài: “Đồ đạc trong nhà này đều phỉ vải kín cả. Chắc Dục Chu đã lâu không đến. Em biết đấy, sau khi vợ chưa cưới chết, chú ấy không thể sống ở đây, anh nghĩ căn hộ này sớm muộn gì cũng phải bán thôi…”
Tư Dao gật đầu, hỏi “Anh có thấy lọ hoa tươi trên bệ bếp không?”
“Đương nhiên”. Phương Tuấn đáp, chợt nghĩ lại cảm thấy không ổn; anh nghĩ kỹ hơn, rồi từ từ há hốc mồm.
Viên Thuyên, thì ra cậu chưa hề ra đi; Kiều Kiều vẫn không buông tha mình.

Hai cậu còn lần lữa không đi, có phải do sự khăng khăng sai lầm của mình hôm đó ở Tân Thường Cốc không? Nhưng, lúc ấy chẳng phải cậu cũng một mực ủng hộ mình là gì, tại sao bây giờ lại không chịu tha thứ cho mình? Tư Dao cảm thấy cách nghĩ này thật buồn cười, từ sống thành chết, lẽ nào chưa đủ để thay đổi cách nghĩ của một người? Sao có thể trách Viên Thuyên được?

Chẳng lẽ cậu thật sự tin cái chết của mình ứng với lời nguyền của ông già bí hiểm đó hay sao? Một người tinh tế, cực kỳ thông minh như cậu mà cũng tin vào một tình cảnh mà người khác sẽ cho là hết sức hoang đường: đối thoại và gửi tin nhắt cho người chết, thậm chí đang truy tìm dấu viết tồn tại của họ đấy thôi!

Chương 21
Vụ án mưu sát 405 mới

Vẻ tuyệt vọng của Kiều Kiều lúc sắp chết và cái bóng đi lại vòng quanh của Viên Thuyên đã thành "các vị khách thường xuyên" trong lòng Tư Dao. Cả hai như hợp sức, đẩy cô đến gần mép bờ của sự suy sụp.
Cô cảm thấy hình như có một tấm lưới bí mật bủa vậy, vô hình nhưng rất khắc nghiệt, bắt cô phải giãy giụa, chịu đủ mọi nỗi kinh hoàng và khốn khổ, để rồi cuối cùng cũng không thoát khỏi cái chết. Ý nghĩ "khó tránh được cái chết" không chỉ do câu của Viên Thuyên viết ra khi Chat, mà còn do vô số ảo giác, những sự kỳ dị vượt khỏi tầm hiểu biết của trí tuệ, khiến chon gay cả những người lý trí nhất cũng phải phục tùng số mệnh, tất cả đều đang 'chú giải" chuẩn nhất, kịp thời nhất cho lời nguyền của ông già bí ẩn kia.
Mình, Thường Uyển, Tiểu Mạn, Dục Chu, Lâm Mang- đám người đã từng đến Tân Thường Cốc-sẽ lần lượt chết hay sao? Thật là chuyện cực kỳ hoang tưởng. Nhưng Kiều Kiều và Viên Thuyên đã là minh chứng cho lời dự báo đáng sợ ấy còn gì?
Đây không phải là lần đầu tiên, Tư Dao nghĩ về Tân Thường Cốc nhưng lần này cô thật sự nghiêm túc suy nghĩ về chuyến đi đó gắn với cái chết của hai người bạn. Trước đây cô cự tuyệt hoàn toàn cách nghĩ này, vì sợ gánh nặng trên vai sẽ trầm trọng hơn khiên cô chẳng còn cách nào khác là tự oán trách mình gay gắt hơn nữa.
Hôm nay, cô không thể tiếp tục lảng tránh khả năng này, nhưng đối mặt trực tiếp với nó thì sẽ ra sao? Liệu có thể thay đổi số phận đã được định đoạt không?
Tuy nhiên cô cho rằng chỉ còn cách đối mặt trực tiếp mới có thể thay đổi số phận "đã định", cho dù hy vọng rất mong manh.
Giờ đây, cô mong ước biết bao được ở bên cha mẹ, hai người thân

thiết nhất của cô, để thổ lộ giãi bày cảnh ngộ khốn khổ mà cô gặp phải. Nhưng cha mẹ cô đã ra đi quá sớm. Còn người bạn thân nhất-viên Thuyên lại ở một thế giới khác, hơn nữa còn ở phía đối lập với cô.
Gọi điện cho Thường Uyển mãi không được.
Mình chỉ có thể dựa vào chính mình, độc lập suy nghĩ.
Mình và những người bạn ấy cả thảy 7 người từng đến hàng Thập Tịch, thì hai người dã ra đi. Vẫn là thiểu số.
Nếu ông già đó nói đúng, ai đã vào hang Thập Tịch rốt cuộc đều phả chết, vậy liệu có thể tìm thấy những "dữ liệu" khác để tham khảo không? Làm thế nào để tìm ra những người đã từng đến đó?
Cô nhớ lại từng câu nói của ông già nọ, không nghĩ ra một đầu mối nào; cô cố nghĩ về những ngày trướoc và sau khi đi núi Vũ Di. Bỗng nhiên cô nhớo lại khi ở trong hang, Viên Thuyên đã nhắc đến một số sinh viên đại học Y số 2 Giang Kinh chuẩn bị tập hợp thành một nhóm đi Tân Thường Cốc, liệu bọn họ đã đi chưa? Kết cục của họ giờ như thế nào?
Ý nghĩ này vừa trỗi dậy, Tư Dao khẽ kêu lên "Mình lú lẫn mất rồi", tại sao không nghĩ đến điều này sớm hơn? Có khi do cô luôn giễu cợt sự hoang đường của cách lý giải này. Thế giới quan của con người thay đổi, dường như muộn còn hơn không.
Chính vì nhận thức muộn màng về câu "Đau thương đến chết" của ông già bí hiểm ấy nên cô mới bỏ qua một đầu mối rất quan trọng, một đầu mối mà trước đây chưa hề liên quan với các sự việc mà cô biết. Tư Dao nhớ lại cách đây không lâu cô đến nghĩa trang Chuyên Kiều ở Thượng Hải viếng mộ Kiều Kiều, đã gặp cô bé đó. Người chị học mà cô ấy đang than khócl à sinh viên đại học Y số 2 Giang Kinh.
Ngoài ra, lạ nhất là câu nói của cô ta "Em sợ rằng 1,2 tháng nữa mình cũng phải nằm ở đây". Nguyên nhân gì khiến cô ta nói ra những lời dự đoán đầy bi quan ấy?
Cô nhớ lại, cô bé ấy còn nói câu "Bởi vì em rất đau lòng"
Đau thương đến chết!
Tư Dao mỗi lúc một cảm thấy rõ hơn, trong câu nói ấy chắc chắn có quan hệ sâu xa huyền bí gì đó.
Hình như tên cô gái đã chết là Phó Sương Khiết. May mà cái tên rất đẹp này còn dễ nhớ.
Nếu đúng như cô nghĩ thì, Phó Sương Khiết là một trong số các sinh viên đại học Y số 2 Giang Kinh đã đến Tân Thường Cốc. Em họ của cô ta cũng đi theo đoàn, chắc chắn đã nghe tin dữ xảy ra với người nào đó trong đoàn nên mới nói ra lời tuyệt vọng ấy.

Làm thế nào tìm được em họ của Phó Sương Khiết? Làm thế nào điều tra ra nguyên nhân cái chết của Phó Sương Khiết đây?
Nghe ngóng tin “vỉa hè” trên mạng là cách nhanh chóng nhất.
Tư Dao tìm được diễn đàn “Diệu thủ nhân tâm” BBS của đại học Y số 2 Giang Kinh, tìm những đoạn trong đó có chuỗi ký tự “Phó Sương Khiết”. Thật bất ngờ, chỉ có một kết quả.
Đây là thông báo của chủ trang web này “Quyết định tiến hành xóa bỏ những bài thảo luận về “Vụ án mưu sát 405 mới”.
Tiêu đề của bản thông báo đã đủ hấp dẫn. Cô nhấp vào dòng chữ đen, toàn văn thông báo như sau:
Những người quản trị trang web này và lãnh đạo nhà trường sau khi bàn bạc, thống nhất là nhằm giữ gìn sự trong sáng của môi trường thảo luận, từ nay, tất cả những ý kiến xoay quanh “Vụ án mưu sát 405 mới” đều bị xóa bỏ. Bất kỳ ý kiến nào có những từ như “Trương Thông”, “Phó Sương Khiết”, “Hoắc Chí Hùng”, “Dương Phàm”, “Ân Văn Phương” đều sẽ bị hệ thống tự động từ chối đưa lên. Đề nghị mọi người tự giác tuân thủ quyết định này, hãy góp sức vì ngày mai tươi đẹp của trang web.
Tư Dao xem ngày đăng bài đó, vừa đúng hôm qua.
Tại sao phải cấm bàn luận? Phó Sương Khiết có liên quan gì với “Vụ mưu sát 405 mới”? Lẽ nào cô ấy cũng bị giết hại?
Cô rất ân hận vì hôm đó ở nghĩa trang cô đã không nói thêm vài câu với cô em họ Phó Sương Khiết. Sau khi tĩnh trí Tư Dao chỉ nhớ được Phó Sương Khiết lúc còn sống đang đi thực tập. Cô biết sinh viên đại học Y số 2 Giang Kinh quá nửa đều thực tập ở 3 bệnh viện trực thuộc. Cô giở quyển “Những trang vàng”, rồi gọi điện đến phòng quản lý sinh viên đại học Y số 2 Giang Kinh (giả vờ lớ ngớ) hỏi : Tôi ở phòng nhân sự bệnh viện trực thuộc số 2, muốn tìm cách liên hệ với gia đinh nữ sinh viên tên là Phó Sương Khiết, thông tin ở chỗ chúng tôi không đầy đủ.
Cô gái nghe điện lập tức hỏi giọng có vẻ nghi ngờ “Phó Sương Khiết à? Chẳng phải nữ sinh này đã chết rồi sao?” Sau đó cô ta hỏi tiếp “Này, chị là ai? Phó Sương Khiết thực tập ở bệnh viên Giang Tân chứ có phải bệnh viện trực thuộc số 1, 2, 3 đâu? Đề nghị không quấy rầy công việc của chúng tôi. Rồi cô ta lập tức cúp máy, không để Tư Dao nói gì thêm.
‘Cú điện thoại vừa rồi của cô có liên quan đến công việc không?”
Tư Dao tự nhủ, “gay rồi”, nhưng lập tức nhận ra giọng nói sau lưng không phải của giám đốc.
“Sao nhà báo Tử Phóng lại có thời gian rảnh rỗi đến thăm công ty

nhỏ này của chúng tôi thế? Chỗ tôi đâu phải nơi lấp lánh ánh sao?” Tư Dao tức cái lối lén lút trêu người của Tử Phóng, tỏ ra không khách khí gì hết.
“Phóng viên giải trí chúng tôi chuyên theo đuổi các ngôi sao, mà hiện nay cô đang là ngôi sao sáng nhất”. Tử phóng bỗ bã, rồi ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh Tư Dao.
Sao thư ký lại để cho anh vào phòng làm việc của chúng tôi nhỉ? Có chuyện gì sao không nói ở nhà? Tư Dao nhìn các đồng nghiệp xung quanh, may mà đã gần đến giờ ăn trưa, chỉ còn vài người đang ngồi làm việc.
Rất đơn giản: danh thiếp của tôi chính là giấy thông hành tốt nhất. Dù dao tôi cũng là phóng viên của tờ báo lớn, tôi nói mình có một bài viết tuyên truyền cho công ty này, cần bàn bạc với cô, thế là bọn họ lập tức cho tôi vào. Ở nhà cô chẳng ngó ngàng đếm xỉa đến tôi, dù tôi o ép hay ngon ngọt dỗ dành cô đều vô hiệu. Còn ở đây, cô sẽ hợp tác hơn, vì có quá nhiều cái tai đang dỏng lên. Tôi có thể căn cứ vào thái độ hợp tác của cô mà điều chỉnh âm lượng.
Thật giảo hoạt! Quái dị!
Đương nhiên tôi có gọi ngay ảo vệ đến kéo anh ra! Rốt cuộc anh muốn hỏi gì? Tư Dao hiểu cô đành phải tạm thời hợp tác với anh ta.
Tôi nghĩ cô cũng như tôi, ngày càng cảm thấy con người và sự việc xung quanh mình- nhất là những cái chết, những chuyện kỳ quái, bóng đen theo dõi…phức tạp không sao hiểu nổi; song cô cũng cảm thấy chắc chắn phải có trò gì đó, đúng không?” Tử Phóng nén giọng rất thấp.
Phải! Có một người như anh ám tôi, là quá đủ để tôi hao tổn tinh thần rồi. Tư Dao lạnh lung trả lời “Anh muốn gì? Tôi phải thế nào nữa đây?”
Chưa vừa lòng với thái độ của Tư Dao, Tử Phóng bèn nói to hơn “ Điều tra nghiên cứu, làm rõ bản chất sự việc là thiên chức của cánh nhà báo chúng tôi”.
“Thôi được, tôi xin thua, xin anh nói nhỏ một chút được không? Anh nói rõ hơn xem, rốt cuộc tôi có thể làm gì?” Tư Dao cảm thấy mình giống như một người vợ biết điều trong cuộc cãi vã, sợ hàng xóm nghe thấy cái “loa phát thanh” của ông chồng.
-Trước hết, hãy cho tôi biết cô vừa gọi điện cho ai?
-Anh muốn quản lý tôi chắc? Tư Dao vừa nói xong, thấy Tử Phóng giơ tay ra hiệu sẽ nói toi, đành hạ giọng “Được ,tôi sẽ cho anh biết : tôi vừa hỏi phòng quản lý sinh viên đại học Y số 2 Giang Kinh. Nguyên nhân nói ra thì dài, chúng ta xuống quán nước dưới kia”.

- Cô định điệu hổ ly sơn à? Tử Phóng nói tỏ ý không định đi.
-Anh thật quá thể! Cách đây không lâu tôi có đến Thượng Hải..
-Việc này tôi biết.
-Sao anh lại biết?
-Nói tiếp đi, nói những việc tôi còn chưa biết. Cái thói "tiểu nhân đắc chí" của Tử Phóng thật khiến người ta tức anh ách.
- Tôi đi thăm mộ Kiều Kiều- một trong những người bạn thân đã mất đầu tiên hồi mùa hè. Trong nghĩa trang, tôi gặp một cô bé đang khóc bà chị họ vốn là sinh viên đại học Y số 2 Giang Kinh. Cô bé ấy còn nói sợ chính mình cũng sẽ chết. Lúc đó chúng tôi khong nói chuyện nhiều. Tôi vừa gọi đến dại học Y số 2 Giang Kinh vì muốn nhân chuyện nữ sinh đã chết ấy để tìm ra cách liên lạc với cô bé kia.
- Nữ sinh đại học Y Giang Kinh, cô bé Thượng Hải, chị họ em họ thì liên quan gì đến cô? Tôi chịu không hiểu cái lối nói vắn tắt này của cô. Tử Phóng lại cao giọng hơn.
-Kiều Kiều và Viên Thuyên hồi trước đã từng đến khu du lịch Tân Thường Cốc, tôi và vài người bạn khác cũng đi cùng. Ở đó, một ông già bí ẩn đã cảnh cáo chúgn tôi nếu đi vào động quan tài treo, khi ra về không bao lâu sau sẽ chết.
-Nhưng rồi các cô vẫn cứ đi!
-Đúng, nếu là anh, chẳng lẽ anh không đi à? Nhưng, hình như câu nói ấy đã ứng nghiệm. Kiều Kiều và Viên Thuyên đã phải ra đi khi còn đầu xanh tuổi trẻ.
-Nghe có vẻ hấp dẫn đấy. Hai mắt Tử Phóng sáng lên.
-Này, anh có còn chút tình người nào không vậy? Đến lượt Tư Dao cao giọng.
Tử Phóng cười cười ngượng nghịu : Đại để là nghe chuyện của người khác thì không thấy thương xót, ít ra tôi cũng không giả vờ rơi lệ với cô đúng không? Tôi vốn định hỏi cô rốt cuộc cô đã đắc tội với ai, giúp cô phân tích tại sao cô bị bóng người bám theo; Bây giờ, xem ra chuyện "Tân Thường Cốc" này thú vị đây, tôi phải đổi chủ đề vậy!"
-Anh thật vô duyên!
-Đây là sự đúc kết rất giỏi của nghề phóng viên giải trí, cũng là sự đúc kết cao về thị hiếu của số đông. Cô nói tiếp đi, cái chết của nữ sinh đại học Y số 2 Giang Kinh thì liên quan gì tới chuyện này?
-Tôi nghe nói một tốp sinh viên đại học Y Giang Kinh cũng đến Tân Thường Cốc, nên liên tưởng liệu có phải nữ sinh kia cũng là một người trong số đó không. Còn nữa, anh xem cái này đi…
Tư Dao kích hoạt vi tính, cho Tử Phóng xem bản thông báo còn

chưa đóng lại. Tử Phóng đọc xong lập tức đứng lên : “Được! Tôi sẽ làm việc này : Trong vòng 24 giờ nữa tôi sẽ tìm ra cách liên lạc với cô em họ Sương Khiết, mong rằng cô ấy vẫn còn sống.”
Nhìn theo cái bóng gầy ngẳng như con sáo của anh ta, Tư Dao không thể không tức, nhưng đồng thời cũng biết chắc chắn chẳng bao lâu nữa cô sẽ liên lạc được với cô gái ở Thượng Hải kia

Chương 22
Trương Sinh

Con cóc: Đã tìm ra kẻ đột nhập vào cửa sổ nhà bạn chưa?

Yêu Yêu:??

Con có: Mục tin tức xã hội trên báo Buổi Chiều đưa tin, không hiểu sao tôi lại đoán chính là bạn. Không biết có nên làm phiền bạn không, nhưng tôi cảm thấy bạn đang cần được giúp đỡ. Trật tự trị an ở Giang Kinh gần đây không tốt lắm.
Yêu Yêu: Chẳng ai có thể giúp được tôi, bạn chẳng qua là một ID trên mạng, tôi chỉ có thể cảm ơn ý tốt của bạn… Bạn ở Giang Kinh phải không?
Con cóc: Ừ, tôi vốn không cần phải giấu, địa chỉ IP của tôi rất rõ rang.
Yêu Yêu: Tôi không hiểu cách xem IP, nó quá chuyên nghiệp, tôi cũng không hứng thú.
Con cóc: Đôi khi biết một chút cũng không hại gì; là một kiểu tự bảo vệ. Trên mạng vàng thau lẫn lộn, kẻ xấu rất nhiều.
Yêu Yêu: Làm thế nào để chứng minh bạn không phải là một trong số các kẻ xấu?
Con cóc: Chẳng có cách chứng mình, dù bạn đã gặp tôi.
Yêu Yêu:???!!!
Con cóc: Biết tôi còn một bộ mặt khác không: chủ nhân của quán nét chui.
Yêu Yêu: Cửa hang net ở cổng đại học Giang Kinh? Hóa ra là anh,

Trương Sinh!
Con cóc: Chính là tôi.
Yêu Yêu: Tệ thật! Thảo nào anh trả lời tin nhắn ngỏ của tôi…Anh xem trộm những thứ tôi viết trên diễn đàn đúng không?
Con cóc: Chỉ có thể trách bạn không có láy một chút ý thức giữ an toàn. Sau khi bạn viết tin trong quán net, không đăng xuất khỏi mạng Thiên Nhai. Nếu không có tôi đóng giúp, thì một người lên mạng tiếp sau sẽ có thể giả danh bạn để lừa bịp. Lúc đó thì càng thê thảm!
Yêu Yêu: Vậy quán nét chui là do anh mở? Anh là nghiên cứu sinh kia mà?
Con cóc: Không thể vừa làm nghiên cứu sinh vừa mở quán net được à? Tôi cũng phải kiếm tiền để cưới một con cóc cái chứ!
Yêu Yêu: Tại sao bây giờ anh lại tự thú?
Con cóc: Tôi muốn giúp bạn. Suy cho cùng bạn và tôi học cùng trường, thậm chí cùng khóa, đương nhiên, tôi học công nghệ thông tin, chuyên môn của chúng ta khác nhau. Ở trường, bạn khá là nổi, dễ hiểu thôi: vì bạn xin đẹp mà. Tôi chỉ dám đứng xa mà ngắm.
Yêu Yêu: Cho nên…Con cóc lõi đời
Con cóc: Chính là tại hạ!
Yêu Yêu: Tuy vậy bạn không thể giúp được tôi. Không ai có thể giúp được tôi.
Con cóc: Tôi biết, chỉ hoàng tử mới có thể giúp được thiên nga, nhưng hiện thực tàn khốc, nghìn con cóc dễ kiếm, một hoàng tử khó tìm.
Yêu Yêu: Tôi không có ý như vậy, vì tình hình phức tạp, lại quá nhiều bí ẩn
Con cóc: Nếu bạn cần giúp đỡ thì biết phải tìm tôi ở đâu rồi, coi như là lần này tôi tự thú thành công.
Yêu Yêu: Chúc anh có được cơ hội trở lại làm người.
Con cóc: 88 (bye bye)
Tư Dao ngồi đờ ra một lúc trước màn hình vi tính. Thật không ngờ "Con cóc lõi đời" lại là anh chàng Trương Sinh ba hoa chích chòe ấy. Vậy còn "phiên bản của Hoàng Dược Sư" là ai? Có phải một người mình đã biết không?
Vừa nhắc Tào Tháo là Tào Tháo đến luôn. Hoàng Dược Sư xuất hiện trên mạng QQ.
Yêu Yêu: Chúng ta đã từng gặp nhau chưa?
Hoàng Dược Sư: Căn cứ vào thời gian gần 5 năm rồi tôi chưa từng về nước thì đúng là chưa từng gặp; căn cứ vào việc hiện nay tôi đang ở Mỹ thì cách pha trò của bạn đúng là chuyện cười quốc tế.

Yêu Yêu: Xin lỗi, tôi vừa phát hiện ra một vị trên mạng lại là người tôi đã từng gặp ngoài đời nên hơi đa nghi.
Hoàng Dược Sư: Thực ra, muốn biết tôi ở đâu rất dễ, xem IP của tôi là biết. Đây là địa chỉ công ty tôi.
Yêu Yêu: Tôi không hiểu cách xem IP, quá chuyên nghiệp, tôi cũng không hứng thú.
Hoàng Dược Sư: Tìm hiểu để biết một chút cũng không hại gì; là một kiểu tự bảo vệ. Trên mạng vàng thau lẫn lộn, kẻ xấu rất nhiều.
Yêu Yêu: Trời ơi, hệt một khuôn đúc!
Hoàng Dược Sư: Bạn nói gì thế? Nghe không hiểu.
Yêu Yêu: Người bạn vừa rồi cũng nói gần như y hệt câu của anh.
Hoàng Dược Sư: Chân lý không sợ lặp lại, tôi và người bạn kia nên làm quen với nhau, chung tôi đều nắm vững chân lý.
Yêu Yêu: Hai hôm trước, tôi lại nhìn thấy người bạn đã chết

Đau thương đến chết

Chương 23
Thất kiếm

Tư Dao ngồi bên bàn giấy ở công ty, nhấm nháp tách cà phê nóng đậm hương thơm, nhớ lại những lời Hoàng Dược Sư nói trên mạng ngày hôm qua. Sự phân tích của anh ta rất hợp lý, gần với ý của cô. Đúng, tất cả những chuyện này không phải ngẫu nhiên. Kẻ đột nhập bí ẩn, bóng người bán theo ở bồ hồ, người chết hiện lên vừa thực vừa ảo, đều cho thấy có một hố bẫy vô hình đã được đào sẵn. Dù do con người hay do thế lực siêu nhiên bày ra cũng vậy, dù liên quan đến hang Thập Tịnh, hoạc không liên quan đến câu “Đau thương đến chết”, thì cô vẫn là con mồi đang bị săn đuổi. Hoàng Dược Sư cảnh báo cô không nên tin bất cứ ai ở bên mình.
Chuông điện thoại reo vang. Giọng nói the thé của Tử Phóng. Tư Dao chợt nghĩ: “Gã này phải đứng hàng đầu trong danh sách những người không thể tin được”.
Tuy nhiên, tin tức của anh ta lại chuẩn xác. Anh ta đã tìm được số điện thoại của cô bé Mễ Lam ở Thượng Hải.
“Chắc anh khó mà nhịn được không gọi điện cho cô ấy trước, đúng không? Đây là tác phong của một phóng viên nhà nghề, đâu có lý gì không nổ ‘phát đầu’?” Tư Dao chế nhạo.

Tử Phóng cười nhạt: “Kìa, cô không hiểu rồi, thứ lần này chúng ta cần là tin tức chuẩn xác. Cô nói xem, con nhóc đó làm sao có thể nói thật với một phóng viên giải trí như tôi?”
Tư Dao đi xuống dưới nhà, dung điện thoại của mình bấm số máy di động mà Tử Phóng vừa cho biết.
“Lam Lam phải không? Chỉ là Tư Dao, không biết em còn nhớ không, chúng ta đã gặp nhau ở nghĩa trang Chuyên Kiều”
“Em đang trong thự viện, chị đợi một chút, em ra ngoài rối nói chuyện với chị”. Em họ Phó Sương Khiết, tên là Mễ Lam, có bé nói thấp giọng, lộ vẻ kinh ngạc.
Một lúc sau, giọng nói của Mễ Lam trở nên rõ hơn: “Được rồi ạ, bây giờ có thể nói, sao chị lại tìm được em? Hôm ấy chúng ta có trao đổi địa chỉ đâu?”
“Bạn chị đã tìm giúp, chị có việc rất quan trọng cần hỏi em, không tìm em không được”
“Có phải liên quan đến bà chị họ em, liên quan đến những câu em nói trong nghĩa trang không?” Mễ Lam như cũng đang muốn tìm người để dốc bầu tâm sự.
“Em thật thông minh. Chị muốn hỏi em, em đã từng đến Tân Thường Cốc chưa?”
“À, đúng rồi, đúng rồi, sao chị biết?” Không rõ lúc này Mễ Lam ngạc nhiên vui mừng hay sợ hãi, giọng đang run run.
“Đừng sợ, chị cũng từng đến đó”
“Tạ ơn trời đất, chị vẫn khỏe mạnh, có khả năng là…cái chết của họ chỉ là sự trùng hợp”.
Tư Dao do dự một lát, rồi vẫn nói ra tin xấu: “Em biết không, hai người bạn đến Tân Thường Cốc cùng với chị, đã lần lượt chết trong vòng 2,3 tháng”.
“Ôi, đúng là như vậy à?” Giọng của Mễ Lam càng run rẩy hơn “Lẽ nào những gì ông ta nói đều là thật?”
“Bọn em cũng gạp ông già mặc áo mưa giữa trờ nắng đó à?”
“Vâng, chính ông ta nói là “Đau thương đến chết””.
“Bọn em tất cả có bao nhiêu người đến núi Vũ Di?”
“Tất cả 7 người, lúc đó bọn em còn đắc ý tự xưng là “Thất kiếm”, trong đó 5 người là sinh viên đại học Y Giang Kinh đều đã chết, còn lại em và một người bạn của em từ Australia về chơi, đã quay lại Australia rồi. Hai hôm trước em còn trò chuyện với nó qua MSN, hình như nó vẫn ổn”.
Sự suy nghĩ của mình trước khi bị lật nhào. Trong 14 người đi đã có 7 người chết, vừa đúng một nửa. Điều này chứng tỏ điều gì?

Bức thư mời dự tiệc của thần chết, có phải là đang trên đường chuyển tới?
Dao Dao, những điều nghe được từ miệng Mễ Lam đã giúp ích gì cho ngươi? Chỉ tăng thêm phần lo lắng cho cuộc sống vốn đã rối loạn của ngươi mà thôi!
“”Có thể nói tỉ mỉ hơn không, các em đã nhìn thấy những gì trong hang Thập Tịch” Tư Dao hỏi, mau chóng trấn tĩnh. Trong những ngày hỗn loạn này, Tư Dao đã học được cách nhanh chóng thoát khỏi tâm trạng rối ren, phân tích các vấn đề bằng cái đầu “mát”, có lẽ, đây cũng chính là bản năng sinh tồn.
“Đương nhiên là quan tài treo, tất cả có 3 cỗ, 1 co treo rất cao”
“Có nhìn thấy chữ bằng máu không?”
Có nhìn thấy 4 chữ “Đau thương đến chết”.
Có thấy ‘một cái hố nhỏ đỏ lòm, giống như chứa đầy máu không?’
“Có thấy.” Mễ Lam giống như bị buộc phải nói ra. Rõ rang đây là một cô bé “ruột để ngoài da”.
“Đã có ai khác đến hỏi em về việc này chưa? Ví dụ cảnh sát chẳng hạn?”
“Không có ai cả bởi không xả ra vụ sát hại nào. Hơn nữa… ngoài nhóm mấy người chị họ em ra, thì ngay cả cha mẹ em cũng không biết chuyện em đi Tân Thường Cốc. Họ vẫn tưởng rằng em đến chơi chỗ chị ấy ở Giang Kinh. Bây giờ em càng không dám nói sợ cha mẹ em lo, sẽ nhốt em trong nhà mất”.
Tư Dao nghĩ, có lẽ hiện giờ nhốt cô ta ở nhà là việc làm khôn ngoan nhất! Cô hỏi tiếp: “Nhóm bạn của chị họ em, sao lại biết về Tân Thường Cốc?”
“Do có một bức thư, hình như hội trưởng Hội du lịch đại học Giang Kinh gửu cho bạn gái anh ấy. Bạn gái anh ấy có một người bạn thân là Ân Văn Phương. Chị Vân Phương ử cùng trong đội văn thể với chị họ em, thế là tập hợp được 7 người”.
“Em có biết… chị họ em chết như thế nào không?”

Đau thương đến chết

Chương 24
Tín hiệu

“Tiểu Mạn, mình đã nghĩ rồi, việc này nhất đinj phải nói với cậu, cực

kỳ khẩn cấp…Bây giờ cậu đang ở đâu?Sao tín hiệu kém thế?". Sauk hi gọi điện cho Mễ Lam, Tư Dao càng nghĩ càng thấy ớn lạnh. Lời dự báo lạnh lung của ông già bí ẩn kia đang trở thành hiện thực đối với các nhóm du khách đi vào hang Thập Tịch. Trong 14 người thì 7 người đã chết, 7 người còn lại thì sao? Phải làm thế nào để làm chủ số phận của mình đây? Chỉ e ai cũng bất lực. Việc duy nhất có thể làm, có lẽ là hết sức cẩn thận, đề phòng bất trắc, nhưng đã là bất trắc thì làm sao đề phòng được?

Trong di động của Tiểu Mạn ầm ĩ huyên náo, giọng nói cô ấy cũng đứt quãng. Hình như cô ấy phải hét to mới nghi được: "Viện thiết kế của mình đang đi hội nghị… du lịch, ở Đại lÝ, đã mỹ mãn rồi, đang trên đường đi Hồ Khiếu Hiệp".

"Tiểu Mạn, gần đây mình đã làm một vài cuộc điều tra. Cậu nói đúng, lời ông già ấy không phải là hù dọa. Những người từng đến động Thập Tịch đều có khả năng sẽ chết. Còn nhớ Hội sinh viên ở đại học Y Giang Kinh không? Bọn nó có 7 đứa đến Tân Thường Cốc, 5 đứa đã chết rồi".
Tiểu Mạn kêu "Chao ôi"… trong điện thoại vọng lại tiếng những người trong xe hỏi han. Tiểu Mạn xin lỗi họ, rồi hỏi "Sao lại có chuyện như thế được? Cậu nói với Thường Uyển chưa?"

Tư Dao đã gọi ngay cho Thường Uyển và nói "Mình để lại lời nhắn trong máy cậu ấy. Gần đây cậu ấy cứ như bốc hơi mất rồi, gọi 'n' lần điện thoại mà không được. Mình đoán cậu ta lại gặp hoàng tử cưỡi bạch mã lần thứ 'n' rồi".
Tiểu Mạn ngập ngừng: "Vậy thì bây giờ cậu đã hiểu vì sao mình luôn nhắc đến chuyện Tân Thường Cốc rồi chứ?Tuy cậu nói những điều này chứng tỏ sự hoài nghi của mình là đúng, nhưng chúng ta có thể làm được gì?"
"Mình không biết. Chỉ có thể chú ý cẩn thận một chút vậy. Giọng nói của cậu sao có vẻ lạ thế?"
"Đừng nhắc đến nữa, mấy ngày gần đây mình mệt mỏi toàn thân, đi viện khám bệnh cũng không kết luận được là bệnh gì, nằm hay ngồi đều khó chịu, mấy hôm trước lịa còn cãi nhau một trận với cha mẹ. Phải chạy rông bên ngoài thế này lại càng thêm rối loạn (Chủ nhiệm

Dương, anh đừng nhìn em, em có phản đối việc tham gia hội nghị quan trọng này đâu!). 2 hôm nay bị cảm nhẹ, bây giờ lại hơi bị say xe, toàn là đường núi, thật khó chịu".
"Cậu thật đáng thương…mình cứ tưởng dưới gầm trời này chỉ có mình mình đáng thương"
"Con có khóc mẹ mới cho bú, đúng không? Tiếc là lần trước đến Giang Kinh quá vội vàng, không kịp tụ tập với cậu và Thường Uyển. Khi nào cậu đến Vũ Hán chơi, chúng ta "sa đọa" một phen, ôm nhau khóc vàng một hồi rồi uống say mèm… Cậu biết không, cái nhà hàng ở Hán Khẩu lần trước mình đưa cậu đi ăn…" Tiểu Mạn đang thao thao bất tuyệt, tín hiệu điện thoại vẫn còn mà tiếng nói đột nhiên câm bặt như thể cô ấy bị ai bịt miệng.
"Tiểu Mạn, Tiểu Mạn, cậu còn đấy không? Nghe mình nói không? Cậu sao thế?"
"Mình nhìn thấy…" Tiểu Mạn khẽ lẩm bẩm, giọng càng nhỏ và càng như vỡ vụn.
"Nhìn thấy cái gì?" Tư Dao cảm thấy không ổn, như bị một mũi kim lạnh buốt đâm vào thịt. Một cảm giác vừa ớn lạnh, vừa kinh hoàng chạy dọc toàn thân.

Trong điện thoại không nghe thấy tiếng Tiểu Mạn, nhưng tín hiệu vẫn chưa bị ngắt. Tư Dao có thể nghe thấy tiếng bước chân gấp gáp, tiếng người hô hoán, tiếng còi xe, tiếng tranh cãi, bàn tán, cuối cùng là những tiếng hét chói tai, những tiếng nổ lớn.

Sau đó là sự im bặt, tĩnh mịch như cái chết.

Tín hiệu mất hẳn.

Con tim Tư Dao như chìm xuống đáy vực thẳm.

Đau thương đến chết

Chương 25
Tai nạn thảm khốc ở Đại Lý

Sau giờ làm, Tư Dao về tới phòng khách ngôi biệt thự và lập tức cảm thấy một không khí khác thường.

Ba người Lâm Nhuận, Lịch Thu, Tử Phóng vẻ mặt nghiêm trọng đứng trước ti vi, mắt không rời khỏi mục tin tức lúc 7 giờ, cũng không quay đầu lại, dường như không biết Tư Dao đi vào.

Hay là bọn học cố ý không quay đầu lại? Tại sao?

Cô đến trước ti vi, chỉ nhìn thấy một dốc núi đầy cỏ dại. Một nữ phóng viên cầm micro nói câu cuối cùng : “Phóng viên Thôi Trí Lệ, đài truyền hình Vân Nam đưa tin”.

Đài truyền hình Vân Nam?

Tử Phóng bấm điều khiển từ xa, màn hình ti vi nhanh chóng tua ngược lại. Anh ta nhìn Tư Dao nói “Đoạn tin này tôi đã ghi lại cho cô, cô xem đi”.
Người dẫn chương trình: Khoảng 9h30 sáng nay, tại khu vực Đại Lý ở Vân Nam đxã xảy ra một tai nạn lật xe, xin quý vị theo dõi bản tin chi tiết tại hiện trường của phóng viên Thôi Trí Lệ- đài truyền hình Vân Nam.
Nữ phóng viên : Cảm ơn Trần Vi. Vào lúc 9h28 phút sáng nay, một chiếc xe buýt cỡ lớn chở đầy hành khách đã bị lật rơi xuống núi trên đường Đại Lý đi Hổ Khiêu Hiệp, sau đó đã phát nổ và bốc cháy. Các nhân viên công an, phòng cháy chữa cháy và cứu hộ lập tức có mặt tại hiện trường để cấp cứu. Con số người chết đã được xác nhận là 65 người. Cho đến thời điểm hiện tại, vẫn chưa phát hiện người nào may mắn sống sót. Sau lưng tôi chính là hiện trường nơi xe rơi xuống núi, cũng là hiện trường cấp cứu của các lực lượng chức năng. Lúc này, các nhân viên cứu hộ vẫn đang cố gắng tìm kiếm người sống sót.
Người dẫn chương trình: Trí Lệ, có số lượng đầy đủ về hành khách trên xe không?

Nữ phóng viên: chiếc xe này được thuê trọn gói, nhân viên điều hành xe ở công ty du lịch cho biết, đại đa số khách đều là những người đến dự hội nghị Công trình xây dựng giao thông ở Đại Lý, thuê xe đi tham quan khảo sát đập nước Hổ Khiêu Hiệp, chỉ nói cần thuê 3 xe buýt cỡ lớn, bởi vậy số lượng khách cụ thể là bao nhiêu không rõ. Đây là chiếc xe chạy sau cùng trong số ba xe. Theo tài xế nói với nhân viên điều hành xe trước khi đi, thì trên xe có 62 người; nhưng vẫn thường có hiện tượng tài xế 'bắt' khách giữa đường và không báo cáo con số thực cho ban điều hành. Căn cứ vào tình hình thực tế đã có 65 người chết, chứng tỏ dọc đường xe này có bắt thêm khách.
Người dẫn chương trình : Hiện đã điều tra ra nguyên nhân tai nạn chưa?

Nữ phóng viên: Nguyên nhân tai nạn cho đến giờ vẫn còn là một ẩn số. Tại hiện trường không phát hiện thấy bất cứ xe nào khác gây va quệt, chứng tỏ chỉ có một chiếc xe gặp nạn. Được biết người điều khiển xe này là một tài xế Hạng Vàng, cách đây không lâu đã giành được giải thưởng "10vạn km lái xe không tai nạn". Tai nạn khủng khiếp này xảy ra khiến các nhân viên của công ty du lịch đều cảm thấy khó tin. Tài xế và người điều hành xe vẫn có liên hệ sát sao, nhưng người điều hành này có nắm được thêm tình hình gì không, ở vào giai đoạn đầu tiên và là lúc quan trọng để điều tra nguyên nhân gây tai nạn, chắc chắn các cơ quan hữu quan sẽ thận trọng xử lý, chúng ta chỉ có thể chờ đợi. Phóng viên Thôi Trí Lệ, đài truyền hình Vân Nam đưa tin.
Tư Dao đứng đờ đẫn một lúc, đầu như ngổn ngang trăm mối, lại hình như là một khoảng trống rỗng. Cuối cùng, cô ủ rũ buông mình xuống ghế salon, khóc thút thít.

Tử Phóng chừng như cũng hiểu rằng bây giờ không phải là lúc có thể lên tiếng. Anh băn khoăn đi mấy vòng trong phòng khách, sau đó mới nói nhỏ : Trước khi trên mạng và ti vi phát tin này, tôi đã lấy được tin ở tòa báo. Trong bản tin chi tiết có tên Thương Tiểu Mạn ở Viện thiết kế. Tôi liền liên tưởng ngay đến bạn cô. Hôm qua cô có nhắc đến lần du lịch ở núi Vũ Di, tôi đã nắm được về tình hình mấy

người bạn của cô, bởi vậy có ấn tượng rất sâu sắc với Tiểu Mạn ở Vũ Hán…Xem ra, mối lo ngại của tôi đã đúng, Tiểu Mạn thật sự xảy ra chuyện rồi.
Lịch Thu nói khẽ : Để Dao Dao bình tĩnh một chút đã.

Tử Phóng nói : Bình tĩnh thì đương nhiên là cần thiết, nhưng lần này, kiên trì và bình tĩnh cũng không ngăn được bi kịch tiếp tục xảy ra. Điều cần thiết llà phải truy ngược tới căn nguyên. Nói hơi khó nghe, theo ý tôi, ngay sau khi người bạn của Tư Dao là Kiều Kiều chết lẽ ra đã phải tiến hành điều tra tỷ mỷ về chuyến du lịch đó.

Lâm Nhuận nhướng mày, lắc đầu nói : “Câu nói của anh hơi thiếu logic. Chỉ dựa vào một tia nạn mà tiến hành điều tra về chuyến du lịch chẳng có liên quan gì đến nó? Bất cứ người tỉnh táo nào cũng sẽ không làm như vậy. Nếu là anh, anh sẽ thế nào?
Tử Phóng lập tức phàn nàn : Tôi không mắc lừa luật sư đâu, ông giơ thong lọng để tôi chui vào hả ? Tôi muốn nói là, Tư Dao nên mau chóng hợp tắc với tôi để điều tra rõ sự thật về hang Thập Tịch.
-Để anh mau chóng viết ra một bài báo ly kỳ giật gân hết cỡ chứ gì? Cám dỗ thêm những người to gan đi nộp mạng à? Tư Dao bỗng cất tiếng : Tôi hiểu, anh muốn tôi cho anh biết làm thế nào để đến hang Thập Tịch. Nhưng anh nghĩ kỹ xem, anh đi tới đó làm gì? Nộp mạng à? Hay là nói với công an vàcác ban ngành khác, để họ phái người đi điều tra? Phái một lô người đi nộp mạng à?
-Tử Phóng bị truy hỏi cứng lưỡi. Một người mồm mép như anh ta mà cũng phải im mất một lúc mới nói được : xem ra Tư Dao đã hoàn toàn chấp nhận cái giả thuyết kia. Cô đã tin sâu sắc không chút nghi ngờ gì nữa rồi.

Có lẽ từ đáy lòng, giờ phtú Kiều Kiều ra đi, tôi đã tin sâu sắc không chút nghi ngờ về lời nguyền ấy rồi. Không hiểu sao Tư Dao lại cảm thấy có phần nhẹ nhõ, dù nỗi đau thương không hề vơi bớt.
-Ít ra cũng nên tìm cho được ông già bí ẩn mặc áo mưa ấy, có thể điều tra xem ai đã tung ra bức thư điện tử?

Quách Tử Phóng cảm thấy chí ít mình cũng đã đưa ra được một đề

xuất hợp lý.
- Sao anh biết tôi chưa từng tìm kiếm, chưa từng điều tra?

Chương 26
Ẩn số về kẻ bày đặt

Một giờ trước đó.
-Ông chủ của các anh đâu? Tư Dao vội vã hỏi người thanh niên làm thuê ngồi sau quầy.
-Đừng ăn cơm ở nhà ăn, chị đợi nhé, nhiều nhất là nửa tiếng nữa anh ấy sẽ quay lại.

Gọi di động, bảo với anh ấy có người bạn cũ tên là Tư Dao đến thăm, không thể đợi được, mời anh ấy về ngay.
Trương Sinh chạy vụt về quán, nét mặt vẫn còn vẻ không tin Tư Dao lại có thể từ trên trời hiện xuống : Đúng là bạn à? Tôi cứ tưởng cậu Đường đọc trộm nhật ký của tôi nên đã biết tên người tôi ngày dêm mong, rồi đem ra trêu tôi kia đấy.
-Bạn viết nhật ký à?
-Không.
-Nói đùa thôi, tôi tìm bạn vì có vấn đề về kỹ thuật cần thỉnh giáo. Tư Dao nhìn quán chật ních người.
-Bạn có cái máy nào lên mạng được mà không bị nhiều người nhòm ngó không?
-Thế thì theo tôi vào trong “phòng trang nhã”. Trương Sinh ra hiệu cho Tư Dao đi theo, vừa đi vừa hỏi “Chưa ăn tối phải không, tôi cũng mới ăn một nửa, vẫn còn nửa bát mỳ rau cải trắng thịt viên, bạn có thể cùng ăn một chút..”
-Thế thì bạn ăn đã quá noi rồi. Tôi còn chưa về nhà đây này, vừa tan tầm là đến đây luôn, vì có việc gấp cần thỉnh giáo. Tư Dao được dẫn vào phòng trang nhã. Hóa ra phòng “trang nhã” là một phóng bé như cái chuồng chim, chỉ đặt vừa hai máy tính. Đột nhiên Tư Dao thấy rất bức bối, cô hiểu căn bệnh của mình không khá lên chút nào.
-Đây mà gọi là phòng trang nhã? Trói chân trói tay thế này, tôi thấy còn kém ở ngoài kia- ngoài đó ít ra cũng rộng rãi hơn.

-Bạn muốn được riêng tư, thì phải hy sinh một chút tự do. Lời tôi nói không chỉ là chân lý, mà còn có nghĩa kép nữa kia. Trương Sinh lộ rõ vẻ đắc ý.
Viết vào nhật ký của mình đi! Tư Dao ngồi xuống trước một máy, mở hộp thư 163 của mình.
-Trời ạ, đúng là có người như bạn thật : đúng là có người như bạn thật : dùng ngày sinh của mình làm mật khẩu? Trương Sinh ngạc nhiên kêu lên.
-Nhìn trộm mật khẩu của tôi à? Đồ khỉ! Tư Dao quả thật không dám tin.
- Là đồ khỉ, mà còn nói cho bạn biết à? Hắn sẽ ngậm miệng chờ bạn đi khỏi sẽ mở xem thư riêng, chẳng phải là quá vui hay sao? Tôi biết bạn thiếu những kiến thức cơ bản về bảo mật trên mạng, nên tôi nhắc nhở thôi. Mau đổi mật khẩu đi, nhớ đừng có dùng ngày sinh. Phải dùng số và chữ cái ABC… kết hợp lại phức tạp một chút, sau đó để tâm mà nhớ. – Trương Sinh nói năng hùng hồn, Tư Dao thấy anh ta có lý nên đành chịu.
- Nhờ bạn thử xem giúp tôi bức thư này, có thể tra ra thông tin về nguwoif gửi không? Ví dụ người ấy là ai, ở đâu…" Tư Dao lấy ra bức thư quảng cao do Hội du lịch đại học Giang Kinh gửi tới "Sự lựa chọn đầu tiên cho kỳ nghỉ hè năm nay- Tân Thường Cốc (New Dress Valley).
- Trương Sinh chỉ liếc qua : "Đương nhiên có thể"
- Nói đi, là do ai gửi?
- Ở đây, chẳng phải đã viết rõ ràng rồi ư: Hội du lịch đại học Giang Kinh.
-Nói vớ vẩn gì vậy? Tôi muốn hỏi người đầu tiên gửi quảng cáo kia cơ mà?
-Trương Sinh cúi sát nhìn kỹ hơn : "Người này dùng hộp thư 263, bó tay! Ông anh gửi thư này có thể ở bất cứ quán nét nào trên toàn cầu đăng ký qua hộp thư 263. Tức là dù tra ra IP, cũng có thể là IP của quán net. Hơn nữa, hộp thư loại này căn bản không thể tra ra người đăng ký. Đương nhiên anh ta đã biết hộp thư của Hội du lịch của các bạn, nếu không thì không có cách gì gửi được, đúng không?
-Đương nhiên! Vì trên trang web của đại học Giang Kinh sẽ có địa chỉ thư điện tử của Hội Du Lịch. Bạn xem xem có những ai đã nhận được thư này?
-Xem này, địa chỉ người nhận thư là địa chỉ của chính người gửi, cho thấy người gửi đã dùng BCC để gửi thư cho Hội du lịch, cũng chính là "gửi bí mật", trong danh sách người nhận có còn ai khác hay

không, thì không thể biết được.
Tư Dao thất vọng thở dài, còn Trương Sinh đã đọc hết bài quảng cáo. Xem chừng đó là một nơi rất tuyệt, tôi thấy đặc biệt hứng thú với nước suối dưới chân vách núi Niết Bàn. Chắc là lũ cóc trong cái hồ đó sẽ cầu gì được nấy, đã được ăn cả thịt ngỗng.
“Thiên Nga chứ! Ôi, bạn thì biết gì, trò quảng cáo này là một cái bẫy, cái bẫy chết người”.
Tiểu sinh muốn được nghe cho tỏ tường.
Chuyện là thế này: nhóm chúng tôi đã đi đến đó, gặp một ông già kỳ dị ở trên núi cảnh cáo rằng chớ đi vào hang quan tài treo, ai vào đó trở về không lâu sau đều chết. Chúng tôi bỏ ngoài tai lời khuyên ấy, cứ vào xem động quan tài, thế rồi Kiều Kiều chết đầu tiên, chính là người mà tôi đã nhắc tới trên mạng. Cái chết của cô ấy khiến tôi rất không yên lòng, không chỉ vì tôi không kéo nổi cô ấy lên khỏi vách núi mà còn vì tôi đã ra sức động viên mọi người đến xem cái hang đó. Nếu tôi không nằng nặc như thế thì chưa biết chừng những chuyện này sẽ không xảy ra.

Lẽ ra mỗi lần thuật lại chuyện này thì gánh nặng trong lòng Tư Dao phải vợt bớt đi mới phải, nhưng cảm giác trút được gánh nặng chỉ thoảng qua, mà gánh nặng lại càng thêm nặng.
- Tại sao cô không tin lời ông già ấy? Nên thấy rằng ông ấy chẳng có ác ý gì. Sao cái gã Trương Sinh đầu óc trống rỗng này chẳng có được một chút đồng cảm với mình nhỉ. Tư Dao nghĩ?
-Sở dĩ tôi cứ nằng nặc là vì…nói ra bạn đừng cười, tôi cảm thấy hình như toàn cảnh Tân Thường Cốc đó nom quen quen.
-Tôi không cười, bạn cũng chẳng sai gì. Điều cấp thiết là chúng ta phải giải quyết vấn đề.
-Chúng ta?
- Tôi sẽ giúp bạn.
-Thật sao? Bạn không giúp nổi tôi đâu…Thế này vậy, nếu tôi gặp vấn đề giống như hôm nay, nhất định tôi sẽ đến nhờ bạn giúp, được không?
-Bước thứ nhất chúng ta phải làm là đi tìm ông già kia. Trương Sinh phớt lờ câu nói của Tư Dao, chìm đắm trong suy nghĩ.
-Bạn biết không, chỉ trong vòng hai tháng tôi đã đến Tân Thường Cốc ba lần. Chuyện này tôi chưa hề kể với bất kỳ ai, sợ họ sẽ cười tôi lại đi tin lời ông già ấy. Nhưng tôi rất sợ…nó sẽ là sự thật, nên muốn tìm ra ông ta, để làm rõ mọi chuyện. Tuy vậy lần nào đi cũng không thể

gặp được. Tôi đã hỏi cả bản làng dưới chân núi, dân vùng đó hình như đều không biết ông ta. Quả núi thì to như vậy, tôi không biết làm thế nào để gặp được ông ta.

Chương 27
Mười bốn trừ tám

Ngày hôm sau, tin tức trên mạng về vụ lật xe ở Đại Lý đưa thêm tin mới: “Vụ tai nạn lật xe ở Đại Lý đã tìm được thi thể của 71 nạn nhân, một người may mắn sống sót”.
Có người sống sót, vẫn cứ là tin tốt.
Chẳng mấy chốc, bức ảnh người sống sót được đưa lên mạng. Một người trung niên toàn thân bị thương nặng, thảm thương đến mức không dám nhìn. Cuối buổi chiều, phần tin tức tổng hợp của báo điện tử “Tân Đại chúng buổi chiều” được truyền đi, đưa tin cụ thể về vụ lật xe.
Người may mắn sống sót cho biết: “Tai nạn lật xe ở Đại Lý là do con người gây ra”
Điền Hâm Nguyên là một chuyên gia công trình xây dựng giao thông, trẻ trung dồi dào sức lực, đáng lẽ giờ này anh đang ngồi trong phòng làm việc thẩm định phương án thi công, nhưng tai nạn đến bất ngờ làm anh hầu như mất đi tất cả.
Anh là người độc nhất may mắn sống sót trong vụ tai nạn lật xe ở Đại Lý, cũng là người duy nhất còn lại, tận mắt chứng kiến vụ lật xe.
Lúc này Điền Hâm Nguyên đầu quấn đầy băng trắng, chỉ hở đôi mắt đầy những tia máu và đôi môi dập nát. Chân trái của anh cần phải cưa, toàn thân có hơn 10 chỗ xương dập gẫy, gan và lá lách đều bị chấn thương nặng nhẹ khác nhau.
“Hôm qua tôi đã báo cáo với đội xe, lãnh đạo công ty và cả cơ quan công an. Lúc đó tài xế Khâu chắc chắn đã gặp phải một tình huống kiến ông ấy không biết phải ứng phó thế nào. Ông chỉ kịp nói với tôi: “Gay quá, đứa con gái đó muốn giành vô lăng của tôi, không ai có thể ngăn cản được!” Sau đó trong máy truyền thanh của phòng điều vận chúng tôi truyền đến một loạt âm thanh hỗn loạn, cuối cùng là một tiếng ấm lớn. Mấy người trong phòng điều vận mặt mũi đều trắng bệch, nghĩ bụng: thế là hết, rõ rang là tiếng nổ!” Nhân viên điều

vận Cận Hải- người đã nói chuyện với tà xế chiếc xe buýt số 618 trước khi xe rơi và nổ, kể lại cảm giác khi sự việc xảy ra.
Điều này đúng như miêu tả của Điềm Hâm Nguyên về tình hình trên xe lúc đó. Sau khi tình trạng sức khỏe của anh Nguyên ổn định hơn, anh đã kể chi tiết sự việc với bộ phận tin tức thời sự.
Điền Hâm Nguyên và một nhóm đồng nghiệp ở Viện thiết kế công trình giao thông đến Đại Lý lần này để tham gia cuộc hội thảo do Bộ giao thông tổ chức từ ngày 24-26/10. Ngày cuối cùng của hội thảo, đơn vị chủ quản đã tổ chức cho các đại biểu đi tham quan khảo sát đập nước Hồ Khiêu Hiệp, thuê 3 chiếc xe buýt cỡ lớn của tập đoàn du lịch Điền Trì; anh Nguyên ngồi ở xe thứ 3 cùng phần lớn đồng nghiệp đến từ Vũ Hán.
“Đó là một đoạn đường vòng quanh núi, tình trạng đường cũng bình thường, phong cảnh bên ngoài rất đẹp. Nhiều người trên xe đã quen thân nhau, mọi người nói nói cười cười vui vẻ. Lúc đó, Tiểu Hạ (tên họ đã được thay đổi) của cơ quan tôi đang ngồi ở hàng ghế trên đột nhiên nhảy lên”. Khi nhớ lại cảnh này, giọng nói của anh Nguyên vẫn như chứa đầy kinh ngạc.
Nữ kỹ sư trẻ tên là Tiểu Hạ khi đó vừa tiến về phía tài xế vừa kêu to “Dừng xe”, “Dừng xe”, “Quay lại”, “Quay lại”. Vị trưởng phòng của Tiểu Hạ đang có mặt ở đó lớn tiếng quát cô hãy thôi đi, Tiểu Hạ quay lại, nước mắt đầm đìa nói với ông: “Hãy tin em đi, giúp em khuyên bác tài, điều này liên quan đến tính mạng của bao nhiêu người”.
Anh Nguyên nhớ lại nét mặt của Tiểu Hạ khi ấy rất chân thành.
“Nhưng lái xe cũng có cái khó của mình, lúc đó xe đang chạy trên đường núi quanh co, chiếc xe lớn thế mà đỗ trên đường là rất khó. Đỗ giữa đường thì nguy hiểm mà quay đầu lại càng không thể được. Bác tài là người rất có chừng mực, bảo Tiểu Hạ “Đợi đến điểm đỗ xe của đoạn đường sau sẽ dừng lại, không xa nữa đâu”
Không ngờ Tiểu Hạ đột nhiên lao về phía tài xế. Giữa tài xế và chỗ ngồi của hành khách chỉ có một cái thanh chắn, Tiểu Hạ trèo qua đó rất nhanh, giằng lấy vô lăng của bác tài. Bác không ngờ Tiểu Hạ đâm bổ đến chỗ mình, đâm ra hoảng loạn, chiếc xe nghiêng ngả. Vài hành khách trong xe đã lên ngăn Tiểu Hạ, nhưng đã muộn. Trong lúc 2 người giằng co, vô lăng hoàn toàn không điều khiển được, chiếc xe buýt rời khỏi đường, lăn xuống sườn núi.
“Tôi nhớ trong xe vang lên những tiếng kêu thất thanh. Tôi vội lấy 2 tay ôm chặt đầu. Chiếc xe đột nhiên bị vướng vào vật gì đó cực lớn, chắc là đá núi. Có lẽ vì tôi ngồi ở vị trí bị chấn động mạnh nhất nên tôi bị bắn ra ngoài cửa xe. Vây là đối với tôi, trong cái rủi có cái may,

vì ngay sau đó xe phát nổ". Đôi mắt anh Nguyên nhòa lệ.
Tại sao Tiểu Hạ lại chó hành vi khác thường như vậy? Anh Nguyên nói nhẹ nhàng độ lượng, không hề có ý kiến trách Tiểu Hạ "Cô ấy làm ở Viện thiết kế đã 3-4 năm, là một kỹ sư trẻ rất có ý thức phấn đấu, là một người có tiền đồ xán lạn. Tuy nhiên tôi cũng để ý thấy trong 2 tháng gần đây hình như tâm trạng của cô ấy không mấy ổn định. Cô ấy trẻ trung sôi nổi, có gì là bộc lộ ra ngay nên rất nhiều đồng nghiệp cũng đã nhận thấy điều này. Bây giờ nghĩ lại thấy điều này không phải là không có môt chút điềm báo"
Thật đáng tiếc, bi kịch đã xảy ra. Mong sao chúng ta đều ghi nhớ bài học xương máu, để đề phòng những chuyện tương tự tái diễn.
Phóng viên bản báo: Cố Hướng Đông
Rất lâu sau khi đọc tin này, Tư Dao vẫn đắm chìm trong suy nghĩ. Trong số 14 người đến Tân Thường Cốc, đã có 8 người chết. Dường như không có biểu hiện gì cho thấy tình trạng này sẽ dừng lại. Xem ra, phải đợi đến lúc cả 14 người cùng mất mạng thì mới đặt được dấu chấm hết thật bi thảm mà hoàn chỉnh! Tại sao Tiểu Mạn lại có hành động điên rồ như vậy? Hoàn toàn không giống với con người cô. Đang nói chuyện điện thoại với mình, dường như tất cả đều bình thường, cho đến lúc Tiểu Mạn nói nhìn thấy cái gì đó thì không nói chuyện nữa, chuyển sang ngăn cản lái xe, thậm chí còn cướp vô lăng.
Cô ấy trông thấy thứ gì? Chi e, sẽ không ai biết được điều ấy.
Chuông điện thoại bỗng reo vang khiến Tư Dao giật thót.
"Thường Uyển à? Đồ khỉ ạ! Vậy là cậu cũng đã gọi điện cho mình, biết mình lo cho cậu thế nào không?" Tư Dao thở phào, hóa ra người gọi là Thường Uyển.
Thường Uyển thở dài: "Mình vừa đi công tác về, gân đây lượng tiêu thụ của bọn mình không tốt lắm, áp lực rất lớn. Nhưng lần trước mình đã để lại tin nhắn cho cậu còn gì? Ngay sau đây mình lại phải đi công tác nữa".
Tiếp theo, 2 người không hẹn mà cùng đồng thanh "Tiểu Mạn đã…"
Thường Uyển nói: "Vừa nãy mình đã xem tất cả "sự thật" trên mạng, mình quá sợ. Phải nói chuyện với cậu mới thấy khá hơn".
"Không những đáng sợ, mà còn kỳ quái nữa". Tư Dao vẫn không dám tin vào những điều vừa đọc được. Trên mạng đầy rẫy những tin rởm và tin tức thổi phồng. "Mình cũng không biết có nên tin cái mẩu tin tổng hợp đó không".
"Nhưng dù thế nào thì Tiểu Mạn đã gặp nạn, không đúng hay sao?"
Thường Uyển chắc là đã bật khóc, Tư Dao nghe thấy tiếng sụt sịt.

“Thường Uyển cậu đừng khóc, mình đã khóc khô hết nước mắt rồi. Cậu mà như thế làm mình lại muốn khóc theo…” Quả thực mắt Tư Dao lại bắt đầu ướt nhòa.
“Được, mình không khóc. Không khóc, thì làm thế nào đây? Bên cạnh mình giờ đây ngay anh chàng nào có thể an ủi mình cũng không có”.
“Kìa, sao lại bi quan thế? Gần đây cậu ổn không? Không xảy ra việc gì lạ lùng chứ?” Tư Dao cảm thấy hình như đã rất lâu không chuyện trò với Thường Uyển. Thời gian qua, những sự việc quái dị liên tục xảy ra khiến cô linh cảm dường như một tai họa lớn hơn sắp xảy ra.
“Mình… vẫn ổn”. Thường Uyển nói có vẻ hơi do dự.
Tư Dao lập tức hỏi: “Sao vậy, đã xảy ra chuyện gì? Cậu nhất định phải nói thật với mình!”
“Không, không có, quả thực không có gì. Sao Tư Dao lại nhạy cảm thế… Thật ra cậu có thể đoán ra… mình đang suy nghĩ, người tiếp theo sẽ là ai?” Cuối cùng Thường Uyển cũng nói ra suy nghĩ thật của mình.
“Sao cậu lại nghĩ lan man như vậy?” Tư Dao cảm thấy sức chống đỡ của mình ngày càng yếu ớt.
“Cậu đừng dối mình dối người nữa, Tư Dao!”
Tư Dao cảm thấy rất đau đớn. Cô vẫn cắm điện thoại nhưng không thốt nên lời. Vô số cảnh tượng lướt nhanh trong đầu. Cuối cùng cô cũng hiểu ra, bèn nhẹ nhàng hỏi: “Có phải cậu cũng hận mình không, hận mình hôm đó đã nằng nặc đòi vào hang Thập Tịch?”
Thường Uyển im lặng rất lâu, rồi mới nói giọng nài nỉ: “Dao Dao, xin lỗi cậu, xin lỗi cậu, mình không kiềm chế nổi, mình không biết… không biết nên hận ai, càng không biết nên làm thế nào, mình sợ mình thật sự rất sợ…” Trong điện thoại lại vọng đến tiếng khóc rấm rứt.
“Kỳ thực mình không trách cậu, nếu mình ở vào địa vị của cậu, mình cũng sẽ nghĩ như vậy… Nếu cậu thấy sợ thì buổi tối đến chỗ mình, ở cùng…”
“Không cần, không cần”. Thường Uyển cắt ngang, từ chối rất dứt khoát: “Dao Dao cũng đừng nghĩ ngợi gì, mình cần được an ủi, cũng cần bình tĩnh một chút”.
Đặt máy xuống, Tư Dao giống như đang nhập thiền, từ từ nhấm một trái đắng. Một lần quyết định sai lầm, một lần khăng khăng mà lại thiếu lý trí, những cuộc đời đang tươi đẹp lần lượt đi vào điểm kết. Còn cô, không những phải đối mặt với sự uy hiếp của cái chết mà còn phải chịu đựng nỗi khổ khi bạn bè và người thân quay lưng lại.

Trong số những người bạn kia, còn có ai không hận cô?
Cô có cảm giác sống còn khổ hơn chết.
Ánh mắt đờ đẫn của cô dừng lại ở bản tin trên mạng. Bản tin bên dưới viết điều gì?
Bỗng nhiên tiếng chuông vang lên. Cô hy vọng Thường Uyển gọi lại và nói với cô: “Dao Dao, vừa rồi mình trót nghĩ lung tung, mình không trách cậu đâu. Tất cả những điều bất hạnh đều là sự trùng hợp ngẫu nhiên. Chúng ta vẫn là bạn thân, tối nay chúng ta cùng đi ăn nhé…”
Tuy nhiên, giọng nói mà cô nghe được lại không thích thú gì.
“Cái cô đang xem có phải thứ tôi đang xem không?” Tử Phóng cố làm ra vẻ thâm trầm kín đáo.
“Anh thường tung bài lên như thế này à? Ngữ pháp thì như đồ giẻ rách!” Tư Dao không có tâm trạng nào để nói vòng vo với anh ta.
“Cô đã xem đoạn tin tức tổng hợp đó chưa? Nhất định là xem rồi đúng không? Cô đi nghỉ đi, trở về, tôi sẽ có quà cho cô”

Chương 28
Bước tiếp theo

Tư Dao vừa bước vào cửa đã trông thấy Tử Phóng ung dung đắc ý nhẩn nha cắt bước trong phòng khách.
“Tư Dao, đến đây mà xem!”. Anh ta chỉ mấy bức ảnh để trên bàn uống nước.
Tư Dao tiến lại, ngây người xem một lúc. Khi cô ngẩng lên Tử Phóng đã nhìn thấy trên mắt cô xuất hiện hai dòng nước mắt.
-Tử Phóng, có phải anh cảm thấy mọi việc xảy ra quanh tôi đều rất hay không? Và là những tin rất có giá trị, đáng để một phóng vien tầm cỡ như anh phải khổ công? Nếu như những cái chết của các bạn tôi, và cả tình cảh khốn cùng của tôi có thể mang lại sự kích thích cho anh, mang đến cho anh cơ hội thăng tiến trong sự nghiệp, thì bây giờ tôi nó để anh rõ, tôi chết hay sống cũng vậy, không liên quan gì đến anh..

Nói xong, cô vơ mấy bức ảnh lại, giận dữ quăng vào người Tử phóng, không nói gì nữa, quay người đi lên tầng, sập cửa đánh “rầm”

một tiếng.

Tử Phóng không ngờ Tư Dao đột nhiên lại giận dữ đến vậy, trợn mắt há miệng đứng đó. Vừa đúng lúc Lịch Thu về đến nơi, thấy Tư Dao vừa vừa lên tầng, vội đến trước mặt Tử Phóng vẫn chưa định thần lại được, để mặc Lịch Thu xem ảnh.

Anh làm phóng viên mà thế à, lẽ nào nghiệp vụ của các anh không dạy môn tâm lý học? Đây là những bức ảnh chụp hiện trường vụ lật xe ở Đại Lý đúng không? Dao Dao đã quá đau buồn rồi, anh làm sao lại còn kích thích cô ấy thêm? Xem này, máu tươi loang lổ, thê thảm tới mức không dám nhìn. Anh muốn gì vậy? Không thể đợi vài ngày để Tư Dao bình tĩnh hơn mới đưa ra được à?" Lịch Thu cũng lộ vẻ tức giận ít thấy ở cô, bỏ kính râm ra, ánh mắt có nét oán trách.

Tử phóng lại nghệt ra, chạy nhanh lên cầu thang, đứng ở cửa phòng đã đóng chặt của Tư Dao, cổ họng lên xuống nhấp nhô một chập, nhẹ nhàng nói "Tư Dao, tại tôi chẳng ra sao, cô đừng hiểu lầm, tôi không hề cảm thấy kích thích gì, hoặc có ý nghĩ gì khác. Đại khái là tôi..thực tình cái gọi là bản năng nghề nghiệp đang tác quái. Tôi rất muốn điều tra làm rõ những sự việc xảy ra xung quanh cô. Có lẽ cô không cần tôi giúp đỡ, nhưng là một người bạn ở cùng nhà, dù chỉ là bạn rất bình thường cũng không thể cứ giương mắt nhìn vận đen đang từng bước đến với cô. Cô giáo Thu, Lâm Nhuận, hai người nói xem, đúng không?" Anh ta trông thấy Lịch Thu và Lâm Nhuận cũng đang đi lên, vội ra hiệu nhờ hai người cùng khuyên giúp.

Lâm Nhuận vỗ vỗ lên vai Tử Phóng, nói sang sảng : "Tư Dao! Tử Phóng nói rất thành thật đấy. Tôi luôn luôn không tin những chuyện thần bí quỷ ma, nhưng gần đây những chuyện cô gặp phải, có chuyện có thể- cũng có chuyện không thể dùng logic thông thường để giải thích được; chỉ dựa vào sức của cô, hoặc trông chờ vào công an điều tra theo đúng trình tự, đều không thể nào có câu trả lời trong một thời gian ngắn. Tôi đã nghĩ kỹ rồi, để ngăn chặn khả năng xấu nhất xảy ra, thì đúng là phải chạy đua với thời gian. Tử Phóng và tôi đều thật lòng giúp cô."

Im lặng một lúc lâu, rồi cửa mở. Tư Dao mắt đỏ hoe bước ra nắm tay Lịch Thu, cảm kích nhìn Lâm Nhuận, lườm Tử Phóng, rồi nói nhỏ: Vậy chúng ta xuống dưới nhà, xem xem nên làm thế nào".

Lâm Nhuận và Tử Phóng nhìn nhau, như muốn nói : Cô gái này bề ngoài có vẻ nhạy cảm và yếu đuối, nhưng lại có một cái đầu lạnh và bình tĩnh.

Tư Dao nghĩ : việc mình có thể làm lúc này là giữ được bình tĩnh, tỷ mỉ, quyết đoán, giống như Viên Thuyên.
Tuy nhiên, Viên Thuyên vẫn không tránh được cái chết đấy thôi?
-Tôi thấy hình như anh Lâm Nhuận đang có nhiều điều muốn nói với Dao Dao, chúng tôi nghe có tiện không? Lịch Thu đỡ Tư Dao ngồi xuống ghế salon trong phòng khách, nhìn Lâm Nhuận.
Lâm Nhuận nói : Tư Dao! Vì lo lắng cho sự an toàn của cô, nên tôi đã tự làm việc này. Tôi hệ thống hóa các sự kiện gần đây, rồi sơ bộ tổng kết..Tôi mong cô sẽ không thấy khó chịu..
Tư Dao cảm động, cô hiểu rằng ý nghĩ phải giúp đỡ cô của Lâm Nhuận và Lịch Thu rất chân thành. "Em rất khó chịu, chỉ mong có một chiếc khóa để khóa cái bộ não của anh ta lại mới yên". Lúc nói câu này, mắt cô lại nhìn Tử Phóng.
Lâm Nhuận cười cười : Cô rất cừ, vẫn có thể có chút hài hước, cứ nên tiếp tục đi! Cô đã không khóa được cái đầu, không khóa được cái miệng tôi, thì tôi nói vạy, và xin hoan nghênh mọi người bổ sung. Tôi đã thủ làm rõ các đầu mối của những sự kiện, mới thấy việc này quả là rất phức tạp.
Điểm thứ nhất nổi bật và nổi bật nhất : mười bốn người, trong đó có Tư Dao đi chơi vùng thung lũng ở núi Vũ Di, vào hang quan tài treo, trong vòng ba tháng sau đó đã có tám trên mười bốn người mất mạng. Phải chăng điều này là ngẫu nhiên?
Từ đó dẫn đến điểm thứ hai : ông già bí ẩn là ai? Ông ta chỉ một người nắm rõ con số thống kê hay là người biết rõ nội tình? Nói cách khác, có phải ông ấy là kẻ bày đặt ra tất cả những chuyện này hay không?
Điểm thứ ba, cô gái tên là Kiều Kiều đã chết. Sau đó không những liên tiếp xuất hiện trong giấc mơ của Tư Dao mà còn gửi QQ cho Tư

Dao. Ít lâu sau, người bạn thân nhất của Tư Dao là Viên Thuyên qua đời, cũng xuất hiện trên mạng QQ.
Điểm thứ tư, mấy lần Tư Dao thấy bị bám theo. Đây tuyệt đối không phải là Tư Dao quá nhạy cảm. Tôi cũng đã trải nghiệm một lần. Điều kỳ lạ là, hình như không chỉ có một người bám theo Tư Dao.
Điểm thư năm, có một kẻ đang đêm đột nhập vào phòng Tư Dao, dường như tìm kiếm thứ gì. Đó là một cao thủ, không để lại vết tích gì rõ rệt.
Điểm thứ sáu, cô gái tên là Tiểu Mạn qua đời, làm náo động giới truyền thông, bởi vì xảy ra tai nạn lớn. Cái gì đã khiến cô ấy nảy sinh hành động cực đoan như vậy? nên thấy rằng cái chết của cô ấy là khó hiểu nhất vì lúc sắp chết cô ấy còn nói chuyện với Tư Dao rằng cô ấy nhìn thấy cái gì đó, sau đó chạy lên cướp vô-lăng. Tư Dao đã liên lạc với người phụ trách điều tra ở Sở công an tỉnh Vân Nam phải không?
Tư Dao gật đầu: Đương nhiên rồi, đó là một tình tiết quan trọng, tôi đã gọi đến đường dây nóng, họ nói sẽ liên lạc lại với tôi.
Lâm Nhuận gật đầu tán thành: Tôi vừa liệt kê ra chỉ những điểm nghi vấn đáng kể; vẫn còn nhiều chi tiết chúng ta phải quan tâm, nhưng trước tiên nên quyết đinh xem đâu là trọng tâm cần làm rõ.
Hoàng Dược Sư:Thật không thể tưởng tượng được! Tôi đã xem trên mạng
Yêu Yêu:Tôi cũng không ngờ. Hôm nay lúc về tới nhà, tôi cảm thấy lòng mình tan nát.
May mà có người láng giềng tốt bụng cùng tôi phân tích, rồi vạch ra kế hoạch hành động.
Hoàng Dược Sư:Láng giềng của bạn?
Yêu Yêu:Một người cùng thuê nhà, quên rồi à? Tôi đã từng nói với bạn về họ rồi.
Hoàng Dược Sư: Phải!
Yêu Yêu:Chúng tôi quyết định, anh chàng luật sư đó tiếp tục thăm dò tung tích tên áo đen đột nhập phòng tôi. Anh ấy quen người bên công an, có thể biết một vài kết quả điều tra vụ việc. Vị phóng viên giải trí giang hồ thì phụ trách theo dõi kết quả điều tra vụ lật xe và tìm một vài tư liệu liên quan tới Tân Thường Cốc.
Hoàng Dược Sư:Còn bạn?
Yêu Yêu:Tôi phụ trách việc ăn những món ăn chị Lịch thu làm hàng ngày còn lại. Chứ tôi còn có thể làm gì nữa?
Hoàng Dược Sư: Phải!
Yêu Yêu:Hình như bạn hơi ấp úng.

Hoàng Dược Sư:Tôi không muốn xuất phát từ một chút xíu ác ý nào đó để suy đoán về người khác. Bạn cũng nên nhận rõ, mình đã hiểu được bao nhiêu về những người nhiệt tình này?
Yêu Yêu:Hiểu không nhiều lắm, mấy người này hình như đều rất bí hiểm.
Hoàng Dược Sư:Anh luật sư không có GF (bạn gái), cô gái đẹp không có BF (bạn trai), phóng viên giải trí không rõ đã uống thuốc gì, có vẻ như mãi mãi high (cao kều)
Yêu Yêu:Tôi cũng chẳng hay ho gì : vốn là một người rất thích cười, mà ây giờ cả ngày khóc lóc như Lâm Đại Ngọc.
Hoàng Dược Sư:Cô đối với bọn họ, cũng nên giống như đối với tôi, đã không hiểu sâu thì đừng tin một cách mù quáng.
Yêu Yêu:Nhưng tôi rất tin bạn mà.
Hoàng Dược Sư:Đó là bạn tự nguyện, tôi đương nhiên rất cảm động vì sự tín nhiệm của bạn. Phải thấy rằng bạn tin cậy tôi, dù tôi xấu bụng, nhưng đang ở tận bên kia bờ Thái Bình Dương, thì cũng không làm gì nổi bạn. tôi muốn nhấn mạnh rằng những việc xảy ra xung quanh bạn thật quá kỳ lạ, nếu không phải cái gọi là chuyện kinh dị thì chính là có kẻ đang ngầm giở trò. Trích dẫn lời của thám tử Hecquin Poiro trong truyện trinh thám của Agatha Christie: hung thủ ở ngay trong số các người. Những gì bạn trải qua không hoàn toàn chỉ xảy ra trong và ngoài căn phòng nhỏ của bnạ, hoặc nói cách khác, trong và ngoài biệt thự, đúng không?
Yêu Yêu:Hình như bạn rất chuyên nghiệp đấy.
Hoàng Dược Sư:Lý thuyết suông thôi mà, tôi hay xem tiểu thuyết trinh thám.
Yêu Yêu: Bạn nói thế, nhưng tôi vẫn hơi sờ sợ.
Hoàng Dược Sư:Cứ đề cao cảnh giác là được, và đừng nghĩ ai cũng là người xấu. Rốt cuộc vẫn cần sớm tối giúp đỡ nhau. Tuy nhiên, phải luôn nắm số phận trong tay mình, chứ không thể hoàn toàn dựa vào người khác.
Yêu Yêu: Vậy tôi nên làm thế nào?
Hoàng Dược Sư:Hãy động não, suy nghĩ vấn đề dưới góc độ khác thật tỉ mỉ, không bỏ qua một chi tiết nào.
Yêu Yêu:Anh suy nghĩ rất giống Viên Thuyên.
Hoàng Dược Sư: Viên Thuyên là ai?
Yêu Yêu:là bạn thân nhất của tôi, người hồi trước lái xe bị tai nạn giao thông.
Hoàng Dược Sư:Lão Đông Tà này già rồi, không nhớ rõ bạn đã có mấy người bạn đã chết?

Yêu Yêu:Ba người.
Hoàng Dược Sư:Bọn họ ngoài việc đến thăm núi Vũ Dir a, còn có điểm gì giống nhau nữa?
Yêu Yêu:Để tôi nghĩ xem. Viên Thuyên ra đi rất đột ngột. Kiều Kiều và Tiểu Mạn có một điểm không rõ có phải là manh mối không: trước khi Kiều Kiều rơi xuống vách núi, cứ nói đi nói lại "Mình buồn ngủ quá". Còn Tiểu Mạn, lúc gần chết hình như xuất hiện ảo giác gì đó. Đúng, cô ấy còn kể là mấy hôm đó đang bị cảm, sức khỏe không tốt, tin trên mạng cũng nhắc đến "tâm trạng không ổn định". Hễ gặp tôi thì cô ấy rất hung, hơi một tý là nổi trận lôi đình, có lẽ chính là "tâm trạngkhông ổn định". Có thể coi đây là điểm giống nhau giữa Kiều Kiều và Tiểu Mạn; trước khi chết hai người đều có vấn đề về sức khỏe.
Hoàng Dược Sư:Đây là một cách nhìn rất mới mẻ.
Yêu Yêu:Còn nữa: dù rằng trước khi chết Tiểu Mạn nhìn thấy thứ gì, chắc chắn có liên quan đến việc cô ấy đã trải qua. Tôi cảm thấy trong cuộc sống của cô ấy xảy ra vấn đề khá lớn, tôi nhớ cô ấy từng kể đã cãi nhau với cha mẹ. Tôi bỗng có một ý nghĩ…
Hoàng Dược Sư: Lẽ nào…

Đau thương đến chết

Chương 29
Chuyện ở thành phố Vũ Hán

Ra khỏi sân bay Thiên Hà- Vũ Hán, song điện thoại đã rất mạnh, nhạc chuông di động reo vang, Quách Tử Phóng gọi. Mạnh Tư Dao hơi do dự nhưng rồi vẫn nghe.
"Cô đang ở đâu thế?" Đúng là Tử Phóng hơi thiếu kỹ xảo giao tiếp.
"Ông chủ của tôi còn không hỏi tôi đi đâu nữa là! Nếu tôi không nhầm thì hôm nay là ngày cuối tuần, dù đi đâu chơi cũng không phải xin phép". Tư Dao bắt đầu xếp hàng chờ để lên tắc xi.
"À, tôi đã nói sai. Cái mồm đáng ăn tát, được chưa? Vậy thì tiểu thư đang ở chỗ nào?"
"Vũ Hán"
"Cô đi hỏi về Thương Tiểu Mạn à? Bọn tôi đâu có phân công cho cô nhiệm vụ này? Về, chớ đòi tôi và luật sư Lâm Nhuận chi lộ phí nghe chưa?"

“Yên tâm! Hiện nay vé máy bay giảm giá ngang vé tàu hỏa, nên tôi có thể tự lo được. Neus có phát hiện gì mới tôi sẽ liên lạc với các anh”
“Cô định đến nhà họ Thương à?”
“Nên nói là phủ họ Thương thì hơn! Anh biết không, đó là một gia đình danh gia vọng tộc!”
“Thế ư? Danh gia vọng tộc? Có cần tôi kể chuyện thịnh suy của phụ họ Giả trong Hồng Lâu Mộng cho mà nghe không? Chúc cô gặp nhiều mãy mắn!” Giọng Tử Phóng hơi có chút lạnh lùng chế nhạo.
Cha mẹ Tiểu Mạn đều là nhân vật có vị thế ở thành phố này. Tư Dao từng nghe Tiểu Mạn kể 2 ông bà thường ở một căn hộ 3 buồn trong nội thành do ủy ban thành phố cấp, cuối tuần mới về nghỉ ở ngôi biệt thự bên cạnh Đông Hồ vừa mua cách đây 2 năm. Để cho chắc chắn, Tư Dao đến căn hộ ở nội thành trước, thấy nhà im ắng, cô lại lên tắc xi đi luôn Đông Hồ.
Vừa xuống xe, cô đã cảm tháy ở trước nhà Tiểu Mạn như có điều gì khang khác, một cảm giác khó diễn tả. Nghĩ thêm giây lát cô hiểu ra ngay: mấy lần trước đến chơi nhà Tiểu Mạn, trước cửa hay có vài chiếc xe đỗ; thường là đồng nghiệp hay cấp dưới của bác trai, hoặc là một vài lãnh đạo công ty muốn đến xin ông giải quyết công việc. Nhưng hôm nay nơi này lại vắng tanh vắng ngắt. Có lẽ vì vừa mới xảy ra chuyện đối với Tiểu Mạn. Nhưng, càng vào những lúc như thế này thì càng có nhiều người đến hỏi thăm an ủi mới đúng chứ? Sao có thể bỏ qua một cơ hội xun xoe lấy lòng rất tròn trịa và không thể bị “mang tiếng” như thế này?
Chị giúp việc đứng sau song sắt nhận ra cô gái vừa bấm chuông là bạn thân của Tiểu Mạn. Tuy không nhớ tên cô, nhưng chị vẫn nhiệt tình ra mở cửa, xởi lởi nói chuyện, vẻ mặt chị cũng rầu rầu. Kể cũng phải, gia đình xảy ra chuyện như thế, ai mà tươi tỉnh được?
“Tôi thật chán đã quên mất tên cô”
“Cứ gọi tôi là Dao Dao”
“Cô đến thăm bác gái à?”
“Vâng. Đến thăm 2 cô chú. Trước đây tôi và Tiểu Mạn thân nhau như chị em. Từ nay tôi sẽ năng đến thăm nhiều hơn”. Câu này Tư Dao đã nói không biết bao nhiêu lần.
“Bác trai đi vắng… còn bác gái chắc phải lâu lâu mới về. Mời cô ngồi chơi!” Chị nói ngập ngừng, ánh mắt có ý né tránh khiến Tư Dao càng cảm thấy là lạ.
“Tiểu mạn đã xảy ra chuyện như tế, mà cô chú ấy vẫn có thể đi như vậy?Dù đang công tác ở vị trí cao thì cũng nên nghỉ để làm tang lễ

chứ. Hơn nữa hôm nay lại là ngày cuối tuần…”
Chị ta nhìn ra phía ngoài, nhưng rồi không nén được, nên nói: “Gia đình không chỉ xảy ra chuyện lớn về Tiểu Mạn mà bác trai cũng lại… bị giữ để điều tra”
Tư Dao kinh ngạc. Thế này thì khác nào gia đình họ Thương sẽ sụp đổ?
Chị giúp việc nói tiếp: “Chuyện xảy ra tuần trước, ngân hàng của bác trai đã chi một khoản tiền không bình thường, nên bị chú ý. Tôi nhớ là Tiểu Mạn trước khi đi công tác đã to tiếng với cha mẹ, hình như cũng là vì chuyện này. Không ngờ cái câu “họa vô đơn chí” ngày trước chẳng hề sai. Sáng nay bác gái đã đi tìm người quen để lo liệu, nghe ngóng tin tức về bác trai. Thực ái ngại quá!”
Lúc này Tư Dao mới cảm thấy chuyện đi Vũ Hán này của cô có lẽ là sai lầm. Có nhớ đến cách nói úp úp mở mở của Quách Tử Phóng, kể cả cái câu ví von về Hồng Lâu Mộng. Thì ra anh ta đã biết cả rồi. Cô tự giễu mình đã lẩm cẩm. Lúc trước cô đã phân công Tử Phóng tiếp tục theo dõi tiến triển của vụ lật xe ở Đại Lý thì anh ta đương nhiên phải quan tâm tới những vấn đề về Tiểu Mạn rồi.
“Thế thì tôi không làm phiền chị nữa. Nhờ chị chuyển lời hỏi thăm của tôi, nhắn giúp rằng sau ít bữa nữa tôi sẽ lại đến thăm cô chú”. Tư Dao quyết định rời khỏi cái nơi đang lắm rắc rối này.
“Ai đến chơi thế?” Giọng bà mẹ Tiểu Mạn từ ngoài cửa vọng vào. Tư Dao đành bước ra “Cháu chào cô!” Nhận ra Tư Dao, bà sững người, nước mắt rơi lã chã.
Con gái vừa qua đời ít hôm, thì chồng lại vướng vào vòng lao tù. Một mình bà chống đỡ, cõi long nặng nề biết chừng nào! Tư Dao bước lại nắm tay bà, dịu dàng nói: “Cô đừng buồn, tất cả rồi sẽ ổn thôi cô ạ!”
Bà nghẹn ngào: “Cảm ơn cháu Dao Dao, xem ra các bạn của Tiểu Mạn đều tốt, chứ không như các ông bạn “chí thân” của chú ấy… Lúc tốt đẹp thì hồ hởi, lúc chú ấy có chuyện thì họ coi như không quen biết! Cô không ngời mình ngần này tuổi đầu rồi mà vẫn phải đi học lại bài học thói đời ấm lạnh thất thường”.
Tư Dao cũng cảm thấy chua xót, cô hỏi: “Cô bận rộn thế này, có ai giúp lo mọi việc tang của Tiểu Mạn không? Hay là cháu sẽ ở lại để giúp cô…”
Mẹ Tiểu Mạn càng xúc động hơn: “Cháu nghĩ thật chu đáo. Lẽ ra cơ quan của Tiểu Mạn sẽ lo toàn bộ để tổ chức lễ truy điệu, nhưng vừa rồi mất liền mười mấy kỹ sư, có một số người nhà các nạn nhân không hiểu sự tình, còn trách móc Tiểu Mạn chẳng ra sao cả; Viện thiết kế đành tỏ chức một lễ truy điệu chung. Cô cũng hiểu, chú ấy thì

không thể dự lễ gì hết, thôi thì đành tùy họ tổ chức. Người thì đã mất rồi, càng làm rầm rộ chỉ càng thêm buồn mà thôi”
Tư Dao khuyên nhủ “Cũng có thể thông cảm với tâm trạng của người nhà các vị ấy; nhưng họ không nên chỉ trích Tiểu Mạn dựa vào một số chi tiết… Hành động của Tiểu Mạn hẳn phải có nguyên nhân. Cháu nghe nói trước đó hình như Tiểu Mạn khong được khỏe, tâm trạng bất ỏn. Cách đây không lâu, Tiểu Mạn đã đến Giang Kinh, tính tình lúc đó cũng rất không bình thường”
“Đúng thế. Dịp trước không hiểu tại sao nó bỏ cả ăn uống, suốt ngày buồn bã ủ ê, hơi một tý là nổi cáu, sau đó có vào nằm viện ít ngày”. Bà mẹ không ngớt thở dài.
“Cuối cùng có tìm ra là bệnh gì không ạ?”
“Không. Cô cho rằng cái chính là hóa rồ chứ không bệnh gì cụ thể cả. Cô đoán điều này liên quan đến Kiều Kiều- bạn của các cháu. Hai đứa rất thân nhau. Sauk hi Kiều Kiều ra đi, nó buồn bã rất lâu. Nguyên nhân thật sự là gì thì cô không rõ, có lẽ người bạn học cũ ấy biết”. Bà dặn chị giúp việc làm vài món ăn, bà muốn giữ Tư Dao ở lại ăn cơm.
“Bạn học nào ạ?” Tư Dao không nhớ nổi mình đã từng nghe Tiểu Mạn nhắc đến người bạn nào ở Vũ Hán hay không.
“Là cậu Phạm Khải, con trai bác hàng xóm. Là bạn học của nhau từ nhà trẻ cho đến hết trung học, tốt nghiệp thạc sĩ ở đại học y Đồng Tế, công tác tại khoa Nội bệnh viên Nhân Tế, công ty của Tiểu mạn đăng ký bảo hiểm ở đó. Mỗi khi đi khám bệnh, Tiểu Mạn thường tìm cậu ấy… Trước đây cô đã từng mong nếu 2 đứa có thể về với nhau thì tốt”.
Sau đây mình nên làm gì?
Một trong những mục đích của chuyến đi của Tư Dao là tìm hiểu xem Tiểu Mạn mắc bệnh gì. Cách đây không lâu cô đã từng nhiều lần có ảo giác, hoặc gọi là “gặp ma”, cô muốn biết Tiểu Mạn có bị giống như mình không. Trong QQ, Tư Dao và Hoàng Dược Sư đã từng trao đổi xem Tiểu Mạn nói đã nhình thấy những gì, sau đó thì xả ra chuyện Tiểu Mạn có hành động bất thường trên xe buýt; có lẽ có khả năng Tiểu Mạn cũng đã gặp ảo giác nên mới thế. Ở chon núi rừng hoang vắng ấy thì còn có cái gì có thể khiến cho Tiểu Mạn chú ý đến thế được? Nếu đúng là ảo giác thì có lẽ trước chuyến đi Đại Lý đã có dấu hiệu rồi. Chỉ còn cách tìm gặp người cận kề với Tiểu Mạn mới rõ được việc này.
Nếu mình hỏi ra đúng là tại ảo giác, thì liệu những cái chết kia có phải cũng là hậu quả của ảo giác không? Ví dụ Viên Thuyên khi lái

xe bỗng nhiên có ảo giác? Vì thế xảy ra tai nạn là chuyện đương nhiên.
Còn Phó Sương Khiết, nghe Mễ Lam nói là chết đuối ở hồ Chiêu Dương, nhưng trước kia cô ấy đã từng là á quân giải bơi lội thanh thiếu niên nghiệp dư khu Phố Đà- Thượng Hải, lẽ ra không thể chết đuối ở hồ nước sóng lặng bể yên, song nếu bất chợt có ảo giác thì sao?
Người yêu cũ của cô ấy là Trương Thông, đưng ngây ra giữa đường, bị xe tải đâm chết. Một nam cầu thủ bóng rổ nhanh nhẹn có đôi chân dài, đâu có thể chậm chạp như vậy? Nhưng nếu bỗng có ảo giác thì anh ta đương nhiên không thể phát huy được khả năng vốn có.
Lại còn một nam sinh viên làm vệ sinh lau cửa kính bỗng ngã từ tầng cao xuống sân, nếu cũng là vì ảo giác thì sự cố này rất dễ lí giải.
Nếu đúng là như vậy thì chính "chất độc hại" ở hang Thập Tịch đã khiến người ta sinh ra ảo giác. Điều này cho thấy tai sao hàng loạt cái chết có vẻ đều là các "sự kiện ngẫu nhiên", bởi vì người ta khong thể dự báo được ảo giác sẽ tác động đến con người ra sao cho nên mối nguy hiểm có thể xảy ra bất cứ lúc nào.
"Thưa cô, trước đó Tiểu Mạn có gặp ảo giác gì không?" Tư Dao bình tĩnh hỏi bà mẹ.
Bà ngớ ra: "Đã rất lâu nó có tâm sự gì với cô chú đâu. Nó làm việc gì cũng âm thầm lặng lẽ, giấu kín, nên cô cũng không biết".
"Nhà ta đừng bày vẽ gì nữa, cháu xin phép về ạ. Cô hãy giữ gìn. Cháu mong chú ấy mạnh khỏe, bình an trở về". Tư Dao định đến bệnh viện Nhân Tế tìm Phạm Khải.
"Cháu định tìm Phạm Khải phải không?" bà mẹ Tiểu Mạn hỏi luôn.
Lúc này Tư Dao mới thấy rõ bản lĩnh của một phụ nữ tài ba trên chính trường và thương trường; vì nhìn vẻ ngoài hiền từ của bà, cô vẫn chỉ coi bà như một bà mẹ chất phác mà thôi.
"Cô ạ, cháu hiểu cô đang phải chịu quá nhiều áp lực. Cháu nghĩ Tiểu Mạn ra đi rất không rõ ràng, còn nhiều điều nghi hoặc. Co cũng biết mấy đứa chúng cháu thân nhau nhưng rồi phải lần lượt ra đi. Đã đến lúc khong thể không làm rõ sự tình. Cho nên, mong cô lượng thứ cho cháu…"
"Kìa cháu, sao lại nói là lượng thứ? Cô phải cảm ơn cháu mới đúng! Co thật sự không đủ sức nữa. Mong cháu cứ tìm hiểu để trả lại sự trong sáng cho Tiểu Mạn, để đám người nhà các nạn nhân viện thiết kế khỏi phải đến nhà này làm ầm ĩ, chỉ trích Tiểu Mạn hết sức khó nghe." Bà lại khóc.
Tư Dao choàng tay lên vai bà, nhẹ nhàng: "Cháu sẽ cố gắng hết sức

ạ, cô cứ yên tâm". Rồi quay ra phía cửa, nhưng bà mẹ lại gọi "Dao Dao! Nếu đến bệnh viện không tìm thấy Phạm Khải thì cô có địa chỉ và só điện thoại của cha mẹ cậu ấy, cậu ấy cũng thường về nhà". Quả nhiên Tư Dao đã gặp người bác sĩ trẻ ở nhà cha mẹ anh. Cả 3 người đều đang có nhà, đều rất ngạc nhiên trước vị khách không mời mà đến này. Chỉ có bà mẹ, vì thấy cô gái na ná tầm tuổi Phạm Khải, lại rất xinh xắn, ngỡ là bạn gái của con trai nên lập tức tỏ ra vui vẻ, chẳng kịp hỏi xem con trai mình có quen không, bà vội đi vào buồng trong để nhường chỗ.
Phạm Khải người tầm thước, nước da trắng trẻo, đeo cặp kính thanh mảnh, trong trang nhã như mọi người vẫn hình dung về một bác sĩ. Anh ngăn bà mẹ đang nhiệt tình chẳng đâu vào đâu, rồi nói: "Xin hỏi, cô là…? Tôi chưa được biết cô". Anh đoán, chắc là người nhà bệnh nhân, đến đây để đưa "phong bì".
Tư Dao nói mình được gia đình Tiểu Mạn giới thiệu đến, là bạn học đại học của Tiểu Mạn, muốn tìm hiểu đôi điều về Tiểu Mạn.
"Bạn là một trong 'Năm tráng sĩ núi Lang Nha' phải không?" Phạm Khải ôn tồn nói, nhưng nét mặt anh bỗng trở nên u ám.
Tư Dao gật đầu: "Vâng. Đủ biết… anh và Tiểu Mạn là bạn rất thân thiết"
Phạm Khải cũng gật đầu: "Mời vào phòng đọc sách của tôi. Mẹ ơi pha trà giúp con với!"

Tư Dao theo Phạm Khải bước vào phòng đọc. Những giá sách kê kín tường, có thể cho thấy phần nào tính cách của anh. Tư Dao nhìn thấy ngay một bức ảnh trê đó, chụp hai thiếu niên nam nữ quàng khăn đỏ- cô bé có khuôn mặt thanh tú, tửa tựa như Thương Tiểu Mạn.
"Nghe nói anh và Tiểu Mạn là bạn từ thời thơ ấu". Tư Dao ngắm kỹ bức ảnh. Cô lại thấy tren bàn và trên dàn máy nghe nhạc có khá nhiều ảnh 2 người chụp chung, phần lớn là chụp trước tuổi trưởng thành.
"Tôi thường nghĩ bạn thuở ấu thơ là một cách nói khi mà ta khong ăn được chum nho nhưng lại không chịu nói là nho chua (2)". Phạm Khải diễn tả. Điều này cho thấy anh rất am hiểu về sách vở.
"Anh hình dung thật thú vị! Anh yêu cô ấy, đúng không?"
"Trước khi vào đại học, chúng tôi rất gắn bó với nhau. Những cảm giác mơ màng của tuổi đang trưởng thành chắc chắn là có. Sau khi vào đại học, chúng tôi rất ít gặp nhau, nhưng có một buổi tối khuya tôi đang ngồi trên lớp học bài thì chợt thấy rất nhớ Tiểu Mạn, tôi mới

hiểu ra rằng mình đã yêu cô ấy. Ngay đêm hôm đó tôi gọi điện nhưng họ bảo Tiểu Mạn đã đi khiêu vũ rồi"
Tư Dao biết Tiểu Mạn rất lãng mạn, hồi học đại học có không ít bạn trai nhưng Tư Dao im lặng, chỉ nói: "Tôi gặp anh vì muốn hỏi về tình hình sức khỏe của Tiểu Mạn gần đây. Bà mẹ Tiểu Mạn nói, anh gần như một bác sĩ riêng của cô ấy…"
Sắc mặt của Phạm Khải càng nặng nề, anh cúi đầu; Tư Dao thoáng thấy đôi mắt anh ươn ướt.
"Biết tin cô ấy gặp tai nạn, tôi sợ mình không tự chủ được nên xin nghỉ phép mấy ngày ở nhà để cố trấn tĩnh. Thực ra cho đến bây giờ tôi vẫn chưa thể chấp nhận được sự thật ấy. Hai năm nay tuy chúng tôi chưa phải là tình yêu nhưng tình cảm thì- theo cách nói rất thô nháp- tựa như an hem, cho nên tôi rất buồn".
"Thé thì tôi mong anh đừng né tránh câu hỏi của tôi". Tư Dao áng chừng đã hiểu ý của Phạm Khải.
"Chắc cô cũng hiểu, tôi cần sự tĩnh lặng, khong muốn gợi lại những chuyện xưa".
"Sở dĩ tôi muốn hỏi, là vì nhận thấy cái chết của Tiểu Mạn có rất nhiều điều kỳ quặc. Là bạn thân của cô ấy, tôi chẳng muốn đi sâu vào những chuyện đã qua, nhưng lẽ nào chúng ta không nên làm một số việc vì Tiểu Mạn? Hiện người ta đang đồn đại đủ thứ, nhất là đám người nhà của các kỹ sư cùng lâm nạn"
"Tôi thật sự không muốn nghĩ gì nữa… Cô cần biết điều gì?" Phạm Khải đã hơi nao núng.
"Tiểu Mạn có bao giờ nhắc đến ảo giác không?"
Phạm Khải im lặng, sự im lặng thường hàm chứa nhiều hơn muôn vàn câu nói.
"Anh nói đi, là những ảo giác như thế nào?"
"Cách đây khoảng 2 tháng, tôi gặp Tiểu Mạn ở bệnh viện. Trông cô ấy có phần ủ rũ. Chỉ nói chuyện mấy câu, tôi đã nhận ra tâm trạng cô ấy rất không ổn định. Tôi khuyên nhủ rất nhiều, Tiểu Mạn khóc và nói cô ấy… cô ấy nhìn thấy một người bạn đã chết".
"Kiều Kiều!" Tim Tư Dao đập nhanh.
"Đúng. Tôi cho rằng vì Tiểu Mạn quá nhớ thương bạn nên mới thế… Cô cũng biết rồi: Tiểu Mạn bề ngoài có vẻ bỗ bã nhưng thực ra cô ấy rất lãng mạn, cực kỳ lãng mạn, lại rất rất tin ở những chuyện quỉ thần này nọ, ví dụ tình yêu ở kiếp sau, tình duyên vấn vít giữa người trần và người âm… Vì thế tôi chẳng ngạc nhiên về chuyện cô ấy có ảo giác, bèn khuyên cô ấy chịu khó nghỉ ngơi, tôi đưa cô ấy một ít thuốc an thần. Không ngờ tình hình ngày càng xấu đi. Trước chuyến đi Đại

Lý không lâu, một đêm đã khuya, tôi đang trực ở bệnh viện thì Tiểu Mạn bỗng gọi điện cho tôi, giọng rất hoảng sợ, nói là… người bạn đã chết ấy đã chat QQ cho cô ấy". Nói đến đây giọng Phạm Khải run lên.
"Tôi nghĩ, chắc anh sẽ không chỉ nghe đơn thuần một phía?"
"Tôi lập tức gọi bác sĩ cùng ca trực, chúng tôi cùng đến ngay nhà Tiểu Mạn, mới thấy rằng không phải cô ấy có ảo giác, mà đúng là cô bạn Kiều Kiều kia thông tin QQ cho Tiểu Mạn". Phạm Khải hít sâu một hơi.
"Vậy nên giải thích điều này thế nào? Chắc anh sẽ không cho rằng "có ma" thật chứ?"
"Địa chỉ phát thông tin là một IP động, ở công ty truyền thông Thượng Hải. Tôi hiểu biết có hạn chế nhưng chỉ biết rằng người chết thì không thể chat gì được!"
"Nếu tôi nói là mình cũng nhận được QQ của Kiều Kiều thì anh nghĩ sao? Không chỉ có thế, một cô bạn thân khác đã mất tên là Viên Thuyên- tôi nhìn thấy rành rành trong căn phòng trống trãi của Viên Thuyên máy tính đang mở, không có ai ở đó, mà lại phát được QQ".
"Nếu căn cứ vào logic thông thường, thì càng nghe chuyện càng không sao hiểu nổi, nhưng nếu tin rằng 'có ma' thì mọi việc sẽ dễ xuôi tai. Một con ma phát QQ, thì máy tính mở hay đóng cũng thế thôi, đúng không?" Dường như Phạm Khải cũng rất lúng túng giữa logic và phi logic.
"Tiểu Mạn không lú lẫn đâu, đúng là đã có những ảo giác kia và Kiều Kiều cũng đã phát tin thật. Đây đều là những nhận thức cảm tính bình thường, đúng không ạ?" Thực ra là Tư Dao đang hỏi chính mình điều này; tất cả đều chứng minh rằng nhận thức cảm tính của cô là rất thật.
"Bình thường- đều chỉ là tương đối, tuy không thể giải thích nổi sự kỳ quái của QQ, nhưng các ảo giác xảy ra không ngớt thì rành rành là hiện tượng bệnh lý chứ không thể khác. Từ sau sự kiện QQ kia, các dấu hiệu về chứng ảo giác của Tiểu Mạn ngày càng rõ rệt hơn, cô thường nói nhìn thấy Kiều Kiều, điều tôi cực kỳ khó hiểu là cô ấy nói rằng Kiều Kiều đòi cô ấy trả mạng".
Tư Dao ngạc nhiên nhìn anh, cô không dám tin ở đôi tai mình nữa. Cô thường cho rằng mục tiêu của Kiều Kiều là chính cô. Tiểu Mạn rất than với Kiều Kiều, lại luôn bênh vực bạn, tại sao lại bị Kiều Kiều đến đòi trả mạng?
Phạm Khải nói tiếp: "Tôi cũng không rõ có nên tin Tiểu Mạn hay không, bèn nghiêm chỉnh yêu cầu Tiểu Mạn đi khám ở khoa Thần

kinh…” Anh bỗng nhiên ngừng bặt.
Tư Dao nhận ra sự trăn trở trong lòng Phạm Khải, chắc anh có chuyện hệ trọng, đang cân nhắc xem có nên nói ra không.
“Còn những chuyện gì nữa anh cứ cho tôi biết, có thể sẽ liên quan đến cái chết của Tiểu Mạn…”
Phạm Khải thở dài: “Tôi không nhận ra có liên quan gì. Đây là những bí mật rất riêng tư, tôi chưa từng nói với ai, kể cả khi gặp gỡ cô chú thân sinh ra Tiểu Mạn tôi cũng nén không nhắc đến. Thực lòng, tôi cũng không biết có nên giữ kín nữa hay không”.
“Anh cứ nói đi,chẳng đến nỗi trời sập đâu mà sợ! Chưa biết chừng nó sẽ là một thông tin rất quan trọng cũng nên”.
Phạm Khải nghĩ ngợi, rồi nói: “Thực ra tôi cũng bị sốc rất mạnh, nó đã làm tan biến những mộng ước phi thực tế của tôi. Cách đây chừng 3 tuần, Tiểu Mạn nói với tôi là cô ấy đã có thai”.

Chương 30
Cuộc tình bí mật

Do dự rất lâu, nhưng rồi Tư Dao vẫn bấm chuông nhà cha mẹ Tiểu Mạn. Chị giúp việc thấy Tư Dao đã đi, giờ quay lại thì rất ngạc nhiên nhưng vẫn mời cô vào nhà.

Mẹ Tiểu Mạn mặc bộ đồ ngủ ngồi trên đi-văng, đối diện với chiếc ti-vi, đang nghĩ ngợi. Thấy Tư Dao quay lại, bà vừa ngạc nhiên vừa mừng, nói luôn : “Tối thế này rồi, cháu nghỉ lại đây đêm nay, mai hãy đi”
Tư Dao đánh bạo nói “ Cô có chìa khóa phòng của Tiểu Mạn không ạ?”
Mặt bà chợt biến sắc : Cháu đã biết chuyện ở căn phòng đó…?
Tư Dao thầm kinh ngạc, cô đoán ngay rằng chưa biết chừng căn phòng đó liên quan đến việc cha của Tiểu Mạn bị bắt. Thấy chị giúp việc đã lui ra, Tư Dao nói : Cô ạ, cháu không biết việc gì khác, chỉ biết rằng đó là căn phòng riêng của Tiểu Mạn ngày trước. Cháu muốn vào để tìm một vài thứ…cháu nói thật với cô, trước đó Tiểu Mạn…đã có bầu và chắc cô không biết trưước khi đi công tác cô ấy

vừa mới nạo thai.
- Ôi.. Bà mẹ đưa tay bưng miệng, người run rẩy, nhìn chằm chằm vào Tư dao, rồi từ từ nhìn ra khoảng không, dường như đang trở về những hồi ức.
-Dù sao chuyện cũng đã qua rồi, cô đừng nghĩ ngợi buồn phiền. Cháu thấy ở đây có rất nhiều điều lạ lung, tuy là chuyện riêng tư nhưng chưa biết chừng lại liên quan đến vụ lật xe. Cô có biết chuyện yêu đương của Tiểu Mạn không?
Bà mẹ nhanh chóng trấn tĩnh, lắc đầu : Cô hoàn toàn không nghe nói gần đây nó có người yêu.
-Tại sao Tiểu Mạn phải bí mật giấu giếm chuyện này? Anh chàng nào mà lại vô trách nhiệm như thế? Cháu nghĩ, nếu cô cho cháu vào căn hộ của Tiểu Mạn, thì biết đâu có thể tìm ra được manh mối gì đó…"
- Được, cô đi với chau. Buổi tối, hai người cùng đi cũng tiện.
-Khi nhận nhà mới, họ giao cho ba bộ chìa khóa. Trước khi Tiểu Mạn vào ở, nó cứ đòi cầm cả ba; cô nói là không được, vì lỡ cô không vào được nhà, thì chẳng có chìa khóa sơ-cua à? Nói mãi nó mới đưa cho cô giữ một bộ.

Đây là căn hộ ba buồng ở chung cư 8 tầng trong một khu vực nhà cao tầng, mẹ Tiểu Mạn mở hai lần cửa, rồi bật đèn. Nhìn phòng khách rộng bày biện rất lộng lẫy, bà thở dài đứng ngẩn ngơ một lúc, rồi nói : Chẳng giấu gì cháu, vì chuyện chú ấy đang vướng mắc, có lẽ căn hộ này cô chú phải nộp lại…Chẳng phải vì nhà này có nguồn gốc bất minh, mà chỉ vì muốn làm nhẹ gánh cho chú ấy. Cho nên nếu cháu đến muộn vài hôm nữa thì chắc chẳng thể bước vào đây được.

Tư Dao biết giờ đây lòng bà đang ngổn ngang trăm mối, nên cô chẳng nói gì thêm, rảo bước đến trước cửa phòng ngủ- những thứ thân thiết đáng yêu nhất của con gái thường hay để ở phòng ngủ. Cô ngoái nhìn bà, bà gật đầu, bằng lòng để cô cứ tự nhiên. Cô ngây người ngắm bức ảnh nghệ thuật của Tiểu Mạn đặt trên đàn pi-a-nô.

Phòng ngủ kê một chiếc giường rộng, gối, chăn và ga trải giường màu sáng, kề bên chiếc gối là một chú gấu bông Teddy long xù to bằng nửa người, cổ chú gấu đeo một chiếc ví xinh xinh hình trái tim. Một cách biểu hiện tình yêu. Những con người lãng mạn không bao

giờ né tránh thể hiện tình yêu.

Ý nghĩ này chỉ thoáng hiện lên trong đầu Tư Dao. Cô bắt đầu quan sát kỹ mọi thứ trong căn phòng này mong tìm ra được một chút manh mối. Trên bàn phấn và tủ áo chỉ toàn là ảnh của Tiểu Mạn và người thân trong gia đình, không thấy ảnh một chàng trai nào. Cô mở ngăn kéo bàn phấn, các hộp đựng đồ trang sức rất đẹp khiến cô lóa mắt, nhưng không có dấu hiệu gì chứng tỏ là quà từ một người khác giới nào đó.
Một thiếu nữ rất lãng mạn như Tiểu Mạn, gần gũi thân thiết với đối phương thậm chí đã có kết tinh của tình ái, thì không thể không có dấu vết của người ấy.

Lại trở ra phòng đọc sách vậy.

Ý nghĩa này vừa đến thì cô bỗng nghe thấy một tiếng kêu kinh ngạc. Tiếng bà mẹ Tiểu Mạn.

Tim Tư Dao như thắt lại Cô ra khỏi phòng ngủ chạy về phía có tiếng kêu. Mẹ Tiểu Mạn đang đứng trong một gian phòng nhỏ đèn sáng trưng, trong đó có giá sách và tủ tài liệu- chắc là phòng đọc sách. Bà ngây người bất động, hình như không còn chút sức lực. Tư Dao sững sờ. Thấy bà đang từ tư xoay người lại, mới thở phào nói " Cô ơi.."
Nói hai tiếng này xong cô bỗng tắc nghẹn vì kinh hãi không sao nói được nữa.

Chỉ thấy trên bàn phía sau lưng bà mẹ, màn hình máy tính đang sáng! Cửa sổ màn hình đang mở chính là nội dung chát QQ của Kiều Kiều!
Đôi chân Tư Dao như nhũn ra, đây lại là ác mộng hay sao?
- Dao Dao chẳng lẽ tôi đang ngủ mê? Tại sao máy tính lại bật? Mới…mới hôm qua tôi còn vào đây, máy tính vẫn tắt kia mà. Trên đó là cái gì? Viết những gì thế?
Trong QQ, Tiểu Mạn đang nói chuyện với bạn là Kiều Kiều và Viên

Thuyên. Câu cuối cùng của Tiểu Mạn nói cách đây 10 phút. Trước khi Tư Dao và bà mẹ Tiểu Mạn đến, Tiểu Mạn đã ở Chat với hai người bạn đã chết!
Viên Viên Khuyên Khuyên: Lâu quá không gặp Tiểu Mạn, sao hôm nay lại có hứng lên mạng thế này?
Con bé oái ăm (tên gọi đùa của Thương Tiểu Mạn): Mấy hôm trước mình đi công tác Đại Lý, vừa mới về, mệt ơi là mệt! Nhưng từ nay có thể được gặp các cậu rồi.
Kiều kiều: Mình đã nghe nói về chuyện của cậu, thật là long trời lở đất, đã được đăng tải liên tục, đăng trang nhất các báo.
Viên Viên Khuyên Khuyên: Khi bọn tớ đi, thì chẳng đươc vẻ vang như thế, bọn tớ ghen tị!
Con bé oái ắm: Có hay hớm gì người nhà của các đồng nghiệp đang đến tận cửa nhà tớ chửi bới om sòm!
Viên Viên Khuyên Khuyên: Hôm nay cậu bỗng chạy lên, chắc phải có việc gì đó?
Con bé oái ăm: Gớm thật, Viên Thuyên vẫn rất tinh ranh như mọi ngày!
Viên Viên Khuyên Khuyên: Thẳng thắn đi, thì ta tha cho!
Con bé oái ăm: Mình đang đợi cậu ấy.
Viên Viên Khuyên Khuyên: Cậu ấy?
Con bé oái ăm: Phải!
Viên Viên Khuyên Khuyên: Yêu Yêu, Yêu Yêu, cậu có nhà không? Nếu có thì trả lời tớ!
Con bé oái ăm: Họ đến rồi, mình phải trốn đi đây!
Tư Dao vừa đọc vừa cảm thấy rã rời, dường như sắp ngã lăn xuống đất. Nỗi kinh hãi thản nhiên thấm vào từng sợ dây thần kinh, từng thớ thịt của cô. Cô chỉ có thể nhìn chằm chằm vào cái màn hình đang sáng, hoàn toàn bất lực.
Đèn trong phòng bỗng tắt ngấm. Màn hình bỗng lẹt xẹt như một tiếng thở than rồi tắt lịm. Bóng tối nhanh chóng tràn ngập căn phòng đọc sách này.
Mẹ Tiểu Mạn sợ hãi kêu to, bà và Tư Dao cùng đứng sát bên nhau.
Có phải Tiểu Mạn đang ở bên chúng tôi không?
- Tiểu Mạn, con đấy à? Có đúng con không? Con nói chuyện với mẹ được không? Bà mẹ nghẹn ngào cầu khẩn trong bóng tôi.
Bỗng đèn lại sáng lên.
Vừa mới quen với bóng tôi giờ lại phải quen mắt với ánh sáng.
- Sao Tiểu Mạn lại phải chờ mình đến? Tư Dao lẩm bẩm
- Có lẽ đúng như cháu nói, nó đang định cho cháu biết chuyện gì đó

liên quan đến cái chết của nó. Bà thật tài, sau phút giây kinh hãi đã rất nhanh chóng bình tĩnh trở lại.
Tư Dao gật đầu : Cô cho cháu nán lại thêm, cháu muốn tìm kỹ hơn; Nếu có thể được, cô cho cháu mở máy tình dò xem kho lưu trữ Chat có tin tức gì về người bạn trai của Tiểu Mạn không.
Bà gật đầu.
Tư Dao lần tìm khắp căn phòng suốt một tiếng đồng hồ, vẫn không thu được kết quả gì.
Trong QQ của Tiểu Mạn cũng không thấy có cuộc đối thoại lãng mạn nào với bất cứ ai.
Là ai, mà không để lại một dấu hiệu gì? Thực sự khó mà tin nổi.
Chẳng lẽ Phạm Khải đã bịa chuyện? Không thể. Vì anh ấy đã đưa cô đến bệnh viện và đã xem bệnh án của Tiểu Mạn, thậm chí còn cho cô biết tên của người bác sĩ đã nạo thai cho Tiểu Mạn. Anh đã làm tất cả để giúp Tiểu Mạn, Anh đã làm tất cả để giúp Tiểu Mạn, mà không cho gia đình cô hay biết.
Vả lại, Phạm Khải đâu cần thiết phải bịa chuyện với mình- một người lạ?
Việc duy nhất có thể làm hiện nay là suy nghĩ thêm cho thật thấu đáo, thật tỷ mỉ.
Ở phòng đọc sách và phòng ngủ đều không có dấu hiệu gì. Tiểu Mạn không muốn để cho cha mẹ biết mình đang yêu đương. Bà mẹ cũng có chìa khóa căn hộ này, cho nên Tiểu Mạn gắng hết sức để giấu nhẹm mối quan hệ với người bạn trai.
Nhưng, người con gái đang yêu thường thể hiện ra rất rõ rệt, dù là những cô gái mạnh mẽ như Tiểu Mạn cũng không thể che giấu nổi nét đắm say của tình yêu. Xét tính cách của Tiểu Mạn thì lại càng không ngoại lệ, dẫu gắng sức che giấu thì vẫn phải có dấu vết chứ!
Không có manh mối gì, không có nghĩa là tuyệt đối không có.
Hình ảnh con gấu Teddy ở trên giường Tiểu Mạn chợt lóe lên trong đầu Tư Dao. Thoạt nhìn, nó chỉ là một con gấu đồ chơi bọc nhung, cổ đeo cái ví nhỏ hình trái tim nhưng nó là vật duy nhất trong phòng ngủ trực tiếp liên quan đến sự biểu hiện về tình yêu.
Tiếp tục suy luận thêm, Tư Dao nghĩ hàng ngày Tiểu Mạn ôm chú gấu ấy đi ngủ, chẳng phải là ngầm thể hiện sự gần gũi thể xác với người tình bí mất kia hay sao?
Cô ơi, cô lại cùng cháu vào phòng ngủ xem sao
Tư Dao quan sát tỷ mỉ chú gấu bông, cuối cùng cô dồn sự chú ý vào chiếc ví nhỏ màu đỏ hình trái tim.
Cái ví có phéc mơ tuya.

Trong đó có một chiếc ví da mi ni.
Trong ví da có hai bức ảnh nho nhỏ.
Nhìn biết ngay là chụp ở ảnh viện, có xử lý ánh sáng, Thương Tiểu Mạn và anh ta đang hôn nhau thăm thiết, hạnh phúc tràn trề trên khuôn mặt, Tư Dao có thể cảm nhận được.
Nhưng cô lập tức choáng váng và kinh ngạc đến mức tuyệt vọng.
Vì chàng trai đang ôm hôn Tiểu Mạn chính là Lâm Mang!

Chương 31
XOÁY NƯỚC

“Nhất định bắt tôi phải nói lại à?Anh hãy ngừng ngay cuộc điều tra của mình để tìm hiểu tình hình về Lâm Mang.Chữ Lâm là rừng,chữ Mang là lá nhọn; Người này tốt nghiệp đại học Giang Kinh cách đây 3 năm.Trước đây là trợ lý giám đốc bộ phận thị trường của tập đoàn Thân Hồng-Thượng Hải. Đúng,cũng là phó giám đốc. Được, được,bây giờ đã rất muộn,không cần anh phải làm việc gì ngay tối nay.Mai sẽ bắt đầu, được chứ?”

Gọi điện cho Quách Tử Phóng xong,Tư Dao nằm vật ngay ra chiếc giường đệm đặt ở phòng khách nhà cha mẹ Tiểu Mạn.Chạy quanh suốt một ngày,quá mệt mỏi,nhưng cô vẫn không sao chợp được mắt.

Bây giờ cô mới biết mình hiểu về Lâm Mang còn quá ít,hoặc nói cách khác,sau mấy năm tốt nghiệp,anh ta đã thay đổi quá nhiều.

Ngay mình cũng thế,những thay đổi và biến cố đã trải qua trong mấy năm đâu chỉ là viết blog một ngày mà hết được.

Mình nghe đồn Lâm Mang sau khi tốt nghiệp đã phơi phới nhẹ bước

trên đường đời.Mọi thứ đều rất sáng sủa ,sự nghiệp thì rực rỡ,tất nhiên sẽ chẳng thiếu các hồng nhan cặp kè.

Kiều Kiều và Lâm Mang ở Thượng Hải đã yêu nhau,thậm chí Kiều Kiều đã có bầu.

Chẳng rõ Lâm Mang và người bạn rất thân của Kiều Kiều là Tiểu Mạn yêu nhau từ khi nào,Tiểu Mạn cũng có bầu,cách đây không lâu đã nạo thai.

Khi đi chơi núi Vũ Di,mình và Lâm Mang có dấu hiệu tình xưa ấm lại thì lúc ấ,và vài tháng sau đó,Tiểu Mạn đã cạnh khóe chế nhạo mình.Thì ra không hẳn cô ta chỉ bện vực Kiều Kiều mà còn có ý ghen tuông nữa.Tư Dao nhớ lại hôm mình và Lâm Mang vào thăm lại đại học Giang Kinh,Tiểu Mạn bỗng xuất hiện.Như vậy chắc chắn chẳng phải ngẫu nhiên.Nhưng tại sao hai người lại không công khai chuyện yêu đương?

Cách giải thích duy nhất chỉ có thể là,trước chuyến đi chơi Vũ Di thì Lâm Mang đã có quan hệ thân mật với Tiểu Mạn,nhưng vẫn giấu Kiều Kiều.Sau khi Kiều Kiều chẳng may bỏ mạng hai người lại càng không dám công khai yêu nhau,vì nhằm tránh bị nghi ngờ này nọ,hoặc ít ra là giảm bớt những mối nghi kỵ trong cả đám bạn với nhau.

Một cái xoáy nước thực ghê gớm?

Nghĩ đến đây Tư Dao bỗng thấy lửa giận bừng bừng chất đầy lồng ngực.Bọn họ thì vụng trộm dan díu và để cho mình “hiên ngang” gánh chịu mặc cảm tội lỗi?

Rõ ràng kẻ mở đầu gây ra chuỗi sự kiện tệ hại này chính là Lâm Mang.

Sau khi Kiều Kiều chết,Lâm Mang quay về Giang Kinh gặp mình ; mình đang chơi vơi giữ thế giới tình cảm, suýt nữa đã tính chuyện nối lại tình xưa với anh ta. Nếu Tiểu Mạn không theo dõi,và nếu "Kiều Kiều" đang ở chốn xa xăm kia không xuất hiện thì hậu quả thật khó bề tưởng tượng.
Vậy thì, Lâm Mang rao lên rằng có "ảo giác" về Kiều Kiều, phải chăng toàn là bịa đặt, để khiến cho mình tin rằng anh ta rất chung tình và chân thành? Một điều không sao hiểu nổi là,mình cũng nhìn thấy " bóng ma" của Kiều Kiều và nhận được QQ của cô ấy!

Một điều khó hiểu hơn nữa là, tại sao anh ta vẫn giữ được vẻ điềm tĩnh và rất lý trí như vậy trước mặt mình? Còn mình thì giống như một thiếu nữ tình non mới nhú,chưa hiểu sự đời. Nếu anh ta muốn giành được tình cảm của mình thì đâu có khó khăn gì nhưng tại sao anh ta lại lặng lẽ ra đi?

Nghĩ lại tối hôm đó,nếu mình nói ra ý muốn rất không lý trí- muốn anh ta ở lại- liệu anh ta có bằng lòng không? Có lẽ sẽ bằng lòng. Nhưng khi Tiểu Mạn xuất hiện anh ta lập tức trở nên căng thẳng,vội vã chào rồi đi; chắc là vì bị bắt quả tang nên bẽ mặt, và cũng có thể vì Lâm Mang sợ Tiểu Mạn nói ra điều gì đó. Chuyện hai người bí mật yêu đương chăng? Cái kim trong bọc ắt có ngày lòi ra, che giấu sao nổi. Trừ phi Tiểu Mạn còn biết những chuyện gì nghiêm trọng hơn, cho nên Lâm Mang mới không muốn cô ấy bộc phát nói ra.

Anh ta và cô ấy đang che giấu điều gì?

Trước đây mỗi khi gặp chuyện khó giải quyết,Tiểu Mạn thường gọi điện cho bạn chí thân Viên Thuyên "Viên Thuyên nói xem,thế này là tại sao".
Viên Thuyên cực kỳ thông minh, nay đã đi xa.
Xét về hành vi của anh ta với Kiều Kiều và Tiểu Mạn, thì có lẽ thật là tàn nhẫn. Trước thì lạm dụng,sau thì phủi bỏ. Theo cách nói quen dùng ở phố phường thì đó là "ăn ở rất không có hậu".
Nhưng đối với mình thì lại không tàn nhẫn như thế.
Nhưng cũng có thể sẽ còn tàn nhẫn hơn.

Ý nghĩ này nảy ra,khiến mọi mệt mỏi của cô đã bị nỗi sợ hãi gạt sang một bên.
Đối với mình, anh ta không theo đuổi quá mức, luôn giữ một khoảng cách, hình như là thứ chiến thuật "muốn bắt con mồi thì phải vờ thả lỏng trước đã". Khi gặp gỡ mình, những lời nói của anh ta, những nỗi đau thương nhớ nhung đối với Kiều Kiều sẽ đổi lấy được sự thông cảm của mình; vừa đúng khi mình bị ảo ảnh và QQ của Kiều Kiều quấy nhiễu, thì mình càng thêm thương xót anh ta vì "đồng bệnh". Sau đó là những hồi ức về mọi chuyện xưa ở đại học đã khơi dậy khao khát tìm lại những tháng năm tuổi trẻ. Chọn địa điểm gặp gỡ là quán Rừng Họa My ở cổng trường đại học Giang Kinh, không phải là mục đích ấy hay sao? Anh ta nói năng thường là vừa đủ độ, đại loại như "nếu có thể cho em được lựa chọn lại"… để đánh thức mình, tự nhiên mình sẽ tăng thêm nỗi vấn vương và mong đợi đối với tình yêu.
Anh ta luôn là người rất thông minh. Giờ đây nhớ lại mới thấy,từng câu nói từng hành động của anh ta trong ngày hôm đó, đều phải coi là tuyệt diệu, tuyệt diệu đến mức mình phải cắn câu.
Anh ta đang câu cái gì ?
Chỉ là tình cảm của mình, muốn nối lại với mình ư? Tại sao phải bỏ cái gần tìm kiếm cái xa? Trong khi thế giới tình cảm của mình đang là con số không, nếu anh ta chỉ cần nói "chúng ta hãy trở lại với nhau", thì mình sẽ không do dự mà nhận lời ngay. Tại sao anh ta lại dan díu mập mờ với cả Kiều Kiều lẫn Tiểu Mạn?
Anh ta hiện đang ở nơi nào? Có đúng là ở Thẩm Quyến không?
Anh ta có bừa phứa thật, nhưng hai cái chết của Kiều Kiều và Tiểu Mạn liệu có liên quan đến anh ta không?
Phải chăng người mà Tiểu Mạn nhìn thấy trước khi chết, chính là anh ta?
Nhìn bức ảnh thi thể giập nát ngay trang nhất của tờ báo,lòng anh ta có đôi chút bâng khuâng. Một cô gái tươi vui trong trẻo nhường ấy đã đi rồi. Có lẽ Thương Tiểu Mạn đến chết cũng không thể nhận ra rằng thế giới này không thuộc về những con người lãng mạn. Tại sao cô ta bỗng nhiên điên rồ như thế? Đã nhìn thấy cái gì? Chắc là đã nhìn thấy mình, vì chỉ mình mới có thể khiến cô ta phát điên.
"Có biết rằng,vì cái hôn này em đã phải chờ đợi bảy năm không?"
Còn nhớ hôm đó khi anh ta cố hôn Tiểu Mạn bằng được, những tưởng cô sẽ nổi nóng,nào ngờ cô lại lim dim đôi mắt, thỏ thẻ nói ra câu này.
"Anh…xin lỗi…anh không thể tự kiềm chế,anh không nên như thế

này mới đúng…Em quá đẹp, đẹp đến nỗi khiến anh mất lý trí". Đã nắm được phần thắng,anh vui sướng ngẩng cao đầu.
"Lẽ nào yêu chẳng phải là như thế? Yêu khiến người ta mất cả lý trí kia mà!" Ánh mắt cô rực lửa,cô đã đọc quá nhiều tiểu thuyết tình yêu!
"Nhưng…em là bạn thân nhất của Kiều Kiều. Tuy nhiên anh đang sắp chia tay với Kiều Kiều. Chắc em cũng nhận thấy cô ấy tốt với anh, cô ấy đang "câu rùa đen"…Con người anh cũng có cái chất lãng mạn rất sâu đậm, anh không muốn cứ giữ mãi thứ tình cảm đã sẵn có".
"Nghe nói năm đó khi tốt nghiệp anh đã thất tình, rồi suýt nữa nghĩ quẩn.Vậy thì có thể coi anh là người cùng hội cùng thuyền với em rồi. Định thôi Kiều Kiều,anh đã nghĩ kỹ chưa?"
"Đã quyết ý rồi,nhưng…cô ấy vẫn chưa biết. Anh vẫn cảm thấy thế nào ấy, có lẽ, chúng ta đến với nhau quá nhanh".
"Thế thì anh cứ từ từ đã, em có thừa lòng kiên nhẫn"; Mắt cô long lanh tình tứ, thật mê hồn.
"E rằng anh không đủ kiên nhẫn đâu!" Anh lại ôm cô vào lòng.
Sau khi Kiều Kiều ra đi chưa đầy một tháng,Tiểu Mạn không hẹn trước, đã đến trước cửa nhà Lâm Mang. Anh ta mừng thầm tối nay không hẹn cô nào đến ở qua đêm.
"Em đến Thượng Hải bao giờ ,sao không nhắn để anh ra sân bay đón em?"
"Cô ấy có đến tìm anh không?"
"Ai cơ?"
"Kiều Kiều"
"Em điên à, Kiều Kiều đã chết một tháng nay rồi!"
"Em điên hay không, thì phải bác sĩ mới kết luận được!"
Tâm trạng của cô rõ ràng là bất ổn. Cô vẫn thế, lúc thì hiền hòa rất mực, lúc thì lại đùng đùng lên, hệt như một tiểu thư đỏng đảnh!
"Thế thì em có thể đến hỏi anh chàng bác sĩ thân với em từ nhỏ ấy ". Anh ta nói tỉnh bơ, và đã nghĩ sẵn câu xin lỗi.
"Em nhìn thấy Kiều Kiều thật mà, em rất sợ, em tưởng anh sẽ an ủi em…" Nước mắt cô tuôn trào.
"Kìa, anh đùa thôi, em đừng khóc. Kiều Kiều đã đi, thì không thể trở về. Em đừng nghĩ linh tinh".
"Không hiểu sao em cứ cảm thấy, trong cái chết của Kiều Kiều, em phải chịu trách nhiệm, chúng ta phải chịu trách nhiệm. Tại sao anh không sớm nói với cô ấy rằng anh sẽ chia tay cô ấy khiến chúng ta yêu nhau mà cứ như là vụng trộm?"
"Dịp đó Kiều Kiều không được khỏe, nên anh không nỡ nào…"

“Anh quá mềm yếu. Chẳng hiểu sao ngày trước Tư Dao lại buông anh ra!”
“Anh tin rằng Tư Dao đã hối hận”. Trước mắt anh bỗng hiện lên hình ảnh Tư Dao, không sao xua tan được.
“Vừa nhắc đến Tư Dao, mắt anh đã sáng lên! Có phải “con cá mất là con cá to” không?”
Cách đây không lâu anh ta trở về Giang Kinh. Khi Tư Dao đã như kề bên môi thì Tiểu Mạn bỗng xuất hiện. Chắc hẳn trong cô ấy có chút máu điên rồ.
“Phương tiện giao thông ngày nay quá tiện lợi, để phục vụ em tha hồ đi theo dõi!” Ở ga xe lửa anh ta lại gặp Tiểu Mạn.
“Anh định bỏ hẳn em phải không? Em đã cho anh nhiều như thế…”
“Anh nói với em chưa đủ rõ ràng ư: chúng ta đã kết thúc, anh phải tiếp tục phiêu lưu, em hãy chú ý sức khỏe”.
“Tại sao, tại sao anh lại bỏ em vào lúc này, khi mà cha em bỗng nhiên gặp tai ba vạ gió? Anh không có trách nhiệm gì nữa à? Lẽ ra em không nên dại dột đi nạo thai, em nên giống như Kiều Kiều mới đúng…”
“Sao em lại biết…chuyện về Kiều Kiều?”
“Trong đám bạn bè có một người cực tinh khôn là Viên Thuyên, anh hiểu chứ? Cô ấy thậm chí đã cảm nhận được quan hệ giữa chúng ta!”
“Có phải em bỗng nhiên nhận ra rằng thực tế cuộc sống không hề lãng mạn chút nào?”
“Em không cầu xin anh gì cả ,chỉ mong anh có chút lương tâm”.
“Tàu sắp chuyển bánh rồi!”
“Khi anh biết hối hận, thì có lẽ em không thể cho anh cơ hội nữa đâu!”
Anh ta lại nhìn bức ảnh trên báo,rồi đưa tay chùi nước mắt chẳng rõ là đã rơm rớm từ lúc nào- thì ra mình cũng tạm được coi là “chưa cạn hết lương tâm”. Tiếng chuông ở thang máy vang lên, anh ta vo tờ báo lại nhét vào xắc du lịch rồi bước ra khỏi thang máy.
Cuộc sống vẫn phải diễn ra và anh ta vẫn phải tiếp tục phiêu lưu.
Hoàng Dược Sư: Đã về rồi à?
Yêu Yêu : Thật sự kiệt sức rồi.
Hoàng Dược Sư: Tôi cũng cảm thấy bạn đã rệu rã cả thể xác lẫn tinh thần,vì bạn đánh máy chậm đi rất nhiều.
Yêu Yêu : Anh nói đúng,cũng may tôi đi Vũ Hán đã phát hiện thấy một điều vô cùng ghê gớm!
Hoàng Dược Sư : Mong sao có thể giúp bạn đề phòng bất trắc,tôi rất

lo cho sự an toàn của bạn.
Yêu Yêu : Anh không muốn biết chi tiết à?
Hoàng Dược Sư: Đó là chuyện riêng tư của bạn, tôi hỏi sao tiện?
Yêu Yêu : Bậc quân tử như anh, thực không nhiều. Tuy phát hiện ấy vô cùng đáng sợ ,nhưng tôi vẫn không biết phải làm gì để ngăn chặn tai họa, nhưng ít ra tôi thấy cũng nên tránh xa kẻ ấy.
Hoàng Dược Sư : Chuyến đi của bạn đã không vô ích.
Yêu Yêu : Vâng. Tôi sẽ xin lắng nghe ý kiến của anh nhiều hơn nữa.
Anh chàng phóng viên kia chỉ như con trâu mù húc, điều tra nhầm hướng rồi!
Bận rộn suốt từ sáng đến trưa giờ mới xong việc, Tư Dao thở phào, cùng hai cô gái cộng tác trong dự án sang cửa hiệu xế của công ty để ăn bít-tết.
Ngồi yên vị rồi, cô chợt nghĩ đã lâu không gặp Thường Uyển; Lần trước hai người có chút va chạm nhỏ, hình như Thường Uyển vẫn chưa nguôi thì phải? Cô thật sự không muốn mất đi người bạn tốt này, bèn gọi điện, định hẹn Thường Uyển đi ăn tối nay.
Thường Uyển không nghe máy nên cô đành để lại tin nhắn.
Cô vừa tắt máy thì chuông lại reo vang. Quách Tử Phóng gọi.
“Này, cô phải công nhận đi : hôm nay cô đã gặp may!” Tử Phóng mở đầu đã nói độp ngay!
“Anh gọi tôi là gì cũng được, ví dụ, mỹ nhân mù quáng, say công việc, cô gái “phòng không” cuối tuần, hay kẻ đang khó lựa chọn giữa ăn bít-tết và người gầy…đều được, nhưng đừng nói là tôi gặp may. May mắn quá hiếm khi đến với tôi!” Tư Dao than thở.
“Quá bi quan! Xông pha trường đời, điều tối kỵ là bi quan. Rõ ràng là cô chưa thấm nhuần bài báo “Cô gái phù dung” của tôi”. Chắc là Tử Phóng đang ngồi ăn mỳ, vì nghe thấy các tiếng “lách cách xì xụp” ở đó.
“Này, coi chừng đánh rơi di động vào bát! Anh nói mau lên được không? Tôi chỉ có nửa tiếng để ăn cơm”.
“Đáng đời chưa? Ai bảo cô bán sức cho chủ tư bản?Tôi vừa nói cô gặp may ,là vì toà sọan vừa phân công tôi đi Thượng Hải lấy tin về Hội thi ca hát. Nhân đây tôi có thể giúp để cô làm “phóng viên hữu nghị”, nếu không tôi chẳng có lý do gì để đi Thượng Hải cả. Cô có cần thanh toán lộ phí không?” Tử Phóng nói dõng dạc.
Anh ta thật quá đáng! Nhưng cô lại thấy anh ta nói thật có lý, dù là nhằm thoả mãn tính tò mò đi nữa thì với anh ta vẫn cứ là “lao động nghĩa vụ”. Cô đành mềm mỏng: “Xin cảm ơn anh. Xem chừng anh không phải hạng “tú tài ru rú xó nhà”, anh phải đi thì mới biết được

chuyện thiên hạ. Tôi cứ ngỡ hành lang thông tin cao tốc ngày nay đã giúp phóng viên các anh giải quyết chuyện này rồi! Đến giờ vẫn chưa có tiến triển gì phải không?"
"Có lẽ phải nói rằng cô đã trở thành sếp của anh phóng viên còm này rồi đấy.Chưa có tiến triển, thì tôi dám gọi điện cho cô à? Cô chẳng hiểu gì về chuyên môn của bọn tôi cả. Có thể dùng điện thoại, Email hoặc một vài kho dữ liệu để thu thập một số thông tin, nhưng thông tin cốt lõi thì vẫn phải do phóng viên trực tiếp phỏng vấn rồi mới tung ra. Dựa vào các vị đi trước, tôi đã nắm được một số tin quan trọng!"
"Cô nghe đây: tôi đã phát hiện ra anh chàng đẹp trai Lâm Mang khi học đại học đã từng yêu mỹ nhân Mạnh Tư Dao!"
"Anh…" Tư Dao suýt nữa thì làm lật cái đĩa bít-tết nóng hổi đang bốc hơi, khiến hai bạn nữ ngồi bên phải bật cười.
"Đó mà là tin quan trọng của anh à ?! Anh nên đổi nghề thì hơn.Nhắng cả lên, để rồi điều tra được cái tin này?" Tư Dao cười nhạt.
"Tại cô không nói rõ với tôi tất cả, tôi chưa chỉ trích cô làm phí thì giờ của tôi thì có! Tôi đã gọi điện hỏi một cựu sinh viên đại học Giang Kinh, đã hiểu đại thể về anh ta: nghe nói là đẹp trai hơn cả Vương Lực Hồng, Phan Vĩ Bách, Phùng Đức Luân (1), ngày trước đã thân với cô, nổi tiếng là một đôi kim đồng ngọc nữ(2). Rất ly kỳ đúng không? Về tính cách thì anh ta thích chơi trội, có phần hời hợt, là mẫu người đang rất được ưa chuộng thời nay; nhưng cũng nghe nói năm đó đã bị cô "đá", anh ta đau khổ lăm le tự sát!"
"Nói hơi quá rồi!" Tư Dao không bận tâm,cô nghĩ liệu có thật thế không nhỉ?
"Tin tình báo thật sự thú vị là: từ một đường dây khác tôi biết được anh ta rời Thượng Hải vì đã vướng mắc ở tập đoàn Thân Hồng, không thể tiếp tục làm,hoặc nói cách khác, dù làm tiếp thì sẽ càng rắc rối hơn".Cuối cùng Tử Phóng cũng tung ra át chủ bài.
"Có chuyện gì vậy?" Tư Dao bắt đầu chăm chú.
"Cô không nhớ tôi vừa nói gì à: tin thật sự chuẩn, vẫn cần các phóng viên đi phỏng vấn thì mới có được!"
"Thôi nhé, tôi ăn mỳ đã kẻo nguội mất…"
Tivi không ngớt léo nhéo cái thứ phim phục vụ quảng cáo, Tư Dao ngồi ở sa-lông phía trước màn hình mà như không nhìưn thấy gì cả. Nếu đúng như Tử Phóng nói Lâm Mang buộc phải đi khỏi Thượng Hải, thì có lẽ anh ta có mặt ở Giang Kinh chẳng hề vì tình cảm gì hết. Đã dám đối xử với Kiều Kiều và Tiểu Mạn như thế thì không thể là người có tình! Đã là kẻ vô tình, thì việc gì hắn cũng dám làm.

Ngoài việc gây tổn thất cho Kiều Kiều và Tiểu Mạn về thể xác, biết đâu còn có nhiều nhân tố khác nữa liên quan đến anh ta, rồi dẫn đến cái chết của hai người. Thậm chí, toàn bộ chuyến đi Tân Thường Cốc là do anh ta sắp đặt!
Thực chất anh ta muốn gì?
Cô thấy vai mình bị ai đó khẽ chạm.
Cô chợt bừng tỉnh,thì ra Chung Lâm Nhuận đang đứng trước mặt.Một mảnh khăn len đã choàng thêm trên người cô.
“Đừng sợ. Tôi đây mà. Thấy cô ngồi ngủ, tôi sợ cô bị lạnh…” Anh mỉm cười.
“Anh cười gì thế?” Tư Dao ngỡ là mình ngồi ngủ đã rơi nước bọt ra mép, cô vội ngồi thẳng lên.
“Không có gì. Tôi đang nghĩ một điều, nhưng thấy rất khó nói ra”.
“Vì anh là luật sư…nên ngay phát ngôn cũng là cả một vấn đề?” Tư Dao cười cười.
“Ấy là thành kiến, hình như cánh luật sư chúng tôi chỉ dựa vào cái mồm để kiếm sống. Nhưng chuyện này đúng là có liên quan đến cái mồm và cái ăn…”
Tư Dao chợt nghĩ “Anh ấy định mời mình ăn?” Cô có phần mất tự nhiên, chẳng biết có nên nhận lời hay không.
“Tôi về muộn, vẫn chưa ăn cơm; thấy trong tủ lạnh còn vài món ăn của Lịch Thu, tôi rất muốn xài nhưng lại nghĩ đó là “độc quyền” của cô ,nên muốn hỏi xem cô đã ăn chưa…nếu chưa ăn ,thì tôi sẽ ăn mỳ ăn liền vậy”.
Tư Dao cười thầm mình quá ngố,cô nói: “Xin lỗi, đó là của tôi, nên đành mời anh lại ăn mỳ ăn liền đi vậy!” Thấy Lâm Nhuận gật đầy có vẻ thất vọng,cô liền nói thêm: “Đùa anh đấy mà! Em đã định mời Thường Uyển đến sơn trang Mai Lĩnh ăn tối, mới chỉ nhắn tin vào di động nhưng chưa thấy cô ấy trả lời; cũng không rõ cô ấy có đến không, hay là phải đi một mình để rồi phải cố xài cả mâm?”
Lâm Nhuận cười nói:”Cô lòe tôi khiến tôi ngớ cả người! Sơn trang Mai Lĩnh rất gần ngay đây, lẽ ra cô cứ phôn đến văn phòng của tôi, thế là xong; Tôi có thể thanh lý suất ăn của bạn cô!”
Đúng! Thế mà mình không nghĩ ra! Nhưng lại hoá ra là mình mời anh ta ăn cơm,còn ra thể thống gì nữa?
Thấy Tư Dao cứ nghệt ra, Lâm Nhuận lại nói: “Tôi đang định báo cáo với cô đây!”
“Báo cáo? Nghe sợ thật! Anh coi tôi là sếp của anh à?”
“Ơ kìa, cô không phải là sếp ư? Nói nghiêm chỉnh nhé: một cậu bạn tôi làm ở một đơn vị của sở công an nói rằng, họ đã phát hiện ra vài

kẻ tình nghi về vụ việc đột nhập phòng cô hồi nọ; đều là dân tỉnh ngoài, quen với địa bàn vùng này, chúng đã có lịch sử gây án ở các địa phương. Nhưng đến giờ vẫn chưa biết động cơ của chúng là gì. Tôi đoán rằng tiếp theo chúng sẽ dò la tình hình của cô ở công ty cũ công ty mới. Có thể loại trừ động cơ kinh tế".
"Ở công ty cũ, tuy tôi đã là cấp chủ quản tầng giữa nhưng vẫn chưa ở vị trí có thể đưa ra quyết sách, thì đâu có lắm mối liên quan gì phức tạp? Tôi cứ cảm thấy chuyện này vẫn liên quan đến chuyến đi Tân Thường Cốc".
"Tuy nhiên cô vẫn nên chuẩn bị về tư tưởng…Bên công an thường bận làm gấp các vụ trọng án cấp bách .Chuyện phiền toái cô gặp tối hôm đó chưa bị tổn thất về người về của, nên không thể coi là trọng án gì cả; Có thể nói họ đã rất coi trọng vụ việc nên mới điều tra đến tận hôm nay".
Tư Dao cũng đã hiểu ngụ ý của anh, cô im lặng gật đầu.
Thấy Tư Dao hơi thoáng vẻ thất vọng ,anh định nói sang chuyện khác nhưng lại cảm thấy chẳng dễ dàng gì: "Hình như Tử Phóng lại đi công tác rồi,anh ấy đã tra ra điều gì chưa?"

Chú thích
(1) Các diễn viên và người mẫu đương thời
(2) Các thiếu niên đẹp hầu cận thần tiên

Chương 32
CHUYẾN ĐI CỦA NGƯỜI ĐẸP

Quách Tử Phóng bước vào hiệu ăn,thấy ở một bàn kề nơi góc phòng có một giai nhân thuộc nhóm "tân tiến"(1) mặc bộ đồ màu sáng, đang ngồi uống nước chanh, mắt luôn nhìn ra cửa bên ngoài. Anh đoán có lẽ đó là Trác Dĩnh, bèn rảo bước đến hỏi: "Trác Dĩnh phải không?"
Cô ta gật đầu, ra hiệu mời ngồi, và nói : "Anh là Quách Tử Phóng?"
Tử Phóng ngắm cô qua cặp kính râm, làn da trắng ngần, hai bên sống mũi hơi lấm tấm tàn nhang, lớp phấn thoa đã che đi gần hết; cô có khuôn mặt trái xoan rất chuẩn mực, đôi mắt to tròn hơi giống Triệu Vi(2). Tử Phóng thầm nghĩ.

“Qua điện thoại cô nói có biết đôi nét về Lâm Mang, sao cô không email gửi thẳng cho tôi?”
“Vì tôi không muốn để lại bất cứ ghi chép nào”.
“Hay lắm, rất có bản sắc của công ty Thân Hồng”. Tử Phóng cười chiếu lệ. “Nào, cô nói đi, tôi xin lắng nghe”.
“Anh hãy trả lời tôi trước đã, sao lại biết số phôn và email của tôi?”
“Ơ kìa, Thân Hồng là một công ty lớn, nơi nào chẳng có dấu chân của các vị? Tôi đã tra cứu thông tin về Hội chợ thương mại Nam Kinh năm ngoái, thấy ghi tên hai người khi cần liên hệ là Lâm Mang và Trác Dĩnh”. Tử Phóng cảm thấy Trác Dĩnh chẳng phải hạng dễ đối phó, nên anh không vòng vo gì hết.
“Được. Tôi còn một yêu cầu nữa, hôm nay tôi gặp anh,mục đích chủ yếu là muốn trao đổi với anh thông tin mà tôi cần”. Trác Dĩnh ngồi đàm phán, là rất khó nhằn.
Tử Phóng thầm ngạc nhiên: “Vâng, nếu tôi biết thì…”
“Nếu không biết thì anh đi điều tra giúp tôi!”
Ôi, những vị MBA(3)! Tử Phóng nghĩ mà tức. Con người Trác Dĩnh cũng “trình làng” thẳng tuột như bản sơ yếu lý lịch của cô ta.
“Được, tôi cứ tạm nhận lời, vấn đề này còn phụ thuộc vào chất lượng của thông tin mà cô cho tôi biết”. Tử Phóng tỏ ra lỳ lợm.
“Thế thì tùy anh vậy, coi như tôi chưa nói gì hết, chúng ta ăn xong, đường ai người nấy đi!”
“Thôi được, thôi được! Cô đã thắng. Tôi xin nhận lời…nhưng cô không sợ tôi chạy làng à?” Tử Phóng hiểu rằng mình chẳng có năng khiếu làm kinh doanh.
Trác Dĩnh cười thản nhiên: “Anh chạy làng hay không, cuối cùng tôi vẫn sẽ có được thông tin cần thiết. Tôi chỉ nói đùa anh vậy thôi. Nhưng đúng là tôi muốn anh cho biết Lâm Mang hiện đang ở đâu?”
“Anh ta bay hơi rồi! Nếu có thể tìm thấy thì tôi sẽ thỉnh giáo được anh ta khối thứ, chẳng phải nhọc sức chạy đến tận Thượng Hải này!”
“Tôi cũng đoán thế”. Trác Dĩnh bỗng ngừng bặt,những ngón tay búp măng nhè nhẹ gõ trên mặt bàn, hình như đang nghĩ xem nên nói tiếp ra sao.
Im lặng một lúc. Tử Phóng bắt đầu cảm thấy sốt ruột, bèn nói: “Hay là,tôi gợi mở điều này với cô. Cô và Lâm Mang đã từng yêu nhau, đúng không?”
“Tôi không thích nói dối, nhưng rất lạ là tại sao anh lại biết nhỉ?” Trác Dĩnh nhìn chằm chằm vào cặp kính râm của Tử Phóng.
“Chỉ là phỏng đoán liều của tôi! Tuy không hiểu về Lâm Mang nhưng đại khái tôi cũng biết anh ta háu gái còn mạnh hơn các cô gái mê đồ

trang sức! Anh ta dám theo đuổi, giăng lưới vét sạch, bắt cá hai mươi tay cũng không mỏi! Hai vị, một người phụ trách thị trường ,một người phụ trách tiêu thụ, cùng có mặt ở vài Hội chợ triển lãm, cùng đi giang hồ thì lửa gần rơm lâu ngày cũng bén! Huống chi Lâm Mang xưa nay đâu phải Liễu Hạ Huệ(4), lại có hình thức miễn chê, nếu hai vị không quấn lấy nhau thì mới là chuyện lạ! Này, xin hỏi liệu hai người đã…" Mỗi khi đắc ý, Tử Phóng thường không che giấu được nữa.

"Xin anh chớ đi sâu vào các chi tiết. Anh đã đoán đúng, chúng tôi đã từng yêu nhau, nhưng rồi tôi nhận ra quan niệm của mình và anh ta khác nhau quá xa. Tôi cần một bến đỗ lâu dài, còn anh ấy cần những cú sốc hoặc là những mục đích mạnh hơn. Tôi xin chịu cái trò chơi ấy, bèn tuyên bố chia tay , ít ra cũng gọi là rút lui an toàn không bị tổn thương". Trác Dĩnh tuy có phần ngạo nghễ nhưng phải nói là cô rất thẳng thắn.

"Giống nhau một cách đáng sợ!" Tử Phóng lập tức nghĩ đến Tư Dao, anh kêu lên.

"Cái gì giống nhau? Ai giống ai?"

"À…không có gì .Có một cô gái cũng nhìn nhận rất giống cô, nhưng chưa sắc sảo bằng!"

"Tôi đã cho anh biết thông tin quan trọng rồi, đúng chưa?" Trác Dĩnh lạnh lùng nhìn Tử Phóng.

"Đúng là rất quan trọng. Nhưng còn lâu mới đủ, tôi rất muốn biết tại sao anh ta lại đi khỏi Thượng Hải?"

"Có những điều, dù rất riêng tư, tôi cũng đã nói với anh nhưng có những điều tôi không thể cho biết. Nhất là hôm nay tôi nghiệm ra rằng anh chẳng phải người đáng tin cậy, nên tôi càng không thể cho anh biết".

Những nhân vật MBA có khác! Tử Phóng sắp nổi điên: "Thế thì cô…"

"Tôi không như anh tưởng đâu, tôi sẽ giúp anh, nhưng không trực tiếp nói với anh thôi. Tôi cho anh hai đầu mối: một là hãy đọc lại tờ "Văn Hối Báo" ngày 11 tháng 8. Có vấn đề gì thì đi mà hỏi phóng viên. Hai là, anh hãy nhớ chi tiết lúc nãy tôi nói, Lâm Mang không phải gã yêu râu xanh chính cống, mỗi hành vi của anh ta đều có tính mục đích rất rõ. Thế thôi! Này, chớ quên thanh toán!" Trác Dĩnh nói rồi đứng lên, khoác ví đầm, đôi chân đi giày cao gót bước rất nhanh ra cửa.

Tử Phóng thấy hơi nóng gáy,anh cất cao giọng: "Thực ra cô vẫn nhớ anh ta, đúng không?"

Trác Dĩnh dừng bước, quay lại, khẽ mỉm cười: "Thông minh đấy!

Đúng là tôi vẫn nhớ, nhớ muốn chết…À, thì ra tôi vụng nói, ý tôi là…muốn anh ta chết đi!”
A Tam Hoàng Kim rút lui một cách bí hiểm, động đất ở tập đoàn Thân Hồng.
Tin bản báo: Giám đốc Bộ phận đầu tư tập đoàn Thiên Hồng là Bành Ngọc Sơn- vốn được mệnh danh là A Tam Hoàng Kim- vừa qua đã đệ đơn lên Hội đồng quản trị xin từ chức, cùng xin từ chức với ông,còn có hai vị chủ quản cao cấp của Bộ phận đầu tư, gây nên sự biến động nhân sự lớn nhất trong tập đoàn kể từ mấy năm gần đây. Ông Bành Ngọc Sơn một trong những người sáng lập ra Thân Hồng, đã lập nên Bộ phận đầu tư cách đây 12 năm, và nhanh chóng phát triển Bộ phận này thành đơn vị kinh doanh có lãi cao nhất Thân Hồng ,bản thân ông cũng nổi danh là “Núi vàng kiên cố” trong lĩnh vực kinh doanh cổ phiếu và bất động sản. Giới doanh nghiệp cho rằng lợi nhuận của Bộ phận đầu tư liên tục 5 năm đạt mức tăng trưởng trên 30%. Trước khi ông Bành Ngọc Sơn đột ngột xin từ chức, không hề thấy có tin đồn doanh nghiệp nào đó đã vời được ông ,cho nên sự kiện này rất ít khả năng chỉ đơn thuần là biến động nhân sự.
Đây là mẩu tin duy nhất liên quan đến tập đoàn Thân Hồng đăng trên “Văn Hồi Báo” số ra ngày 11 tháng 8. Không hề nhắc đến tên Lâm Mang. Anh ta ở Bộ phận thị trường, chẳng hề dính dáng đến bộ phận đấu tư. Hay là Trác Dĩnh đã chơi khăm mình?
Anh cáu kỉnh vò mái tóc vốn đã bù xù. Nếu không vì đang ngồi nhờ ở văn phòng của một toà báo thân quen thì chắc anh phải chửi bới ầm lên! Anh chợt nhớ đến chi tiết thứ hai mà Trác Dĩnh nói, “ có tính mục đích rất rõ”. Đặc điểm của Lâm Mang là khôi ngô, có vẻ tay chơi, hấp dẫn phụ nữ, còn Bành Ngọc Sơn là bậc cao niên, sơ yếu lý lịch của ông ta tìm đâu cũng thấy, đã 54 tuổi,hai con trai đều ở nước ngoài. Mình lại đi vào ngõ cụt rồi.
Anh ngao ngán nhìn tờ báo, ánh mắt ngẫu nhiên dừng lại ở mấy chữ “hai vị chủ quản cao cấp”. Anh lập tức lên mạng tìm kiếm, mắt anh bỗng sáng lên.
Hồi chuông điện thoại đã đánh thức Tư Dao. Cô bật đèn bàn, cầm máy lên nghe. Giọng gọn sắc của Tử Phóng vang lên : “Tôi đây mà, cô vẫn khỏe chứ?”
“Anh biết lúc này là mấy giờ không?”
“Biết rồi, còn quá sớm!”
“Không quá sớm mà là quá muộn, 1 giờ rưỡi sáng! Có ai gọi điện kiểu này không?” Tư Dao rất bực mình.
“Tôi chỉ muốn hỏi thăm xem cô có được an toàn không”. Giọng Tử

Phóng đúng là tỏ ra quan tâm.
“Vâng, xin cảm ơn anh. Tuy nhiên tôi vẫn thấy không sao hiểu nổi”.
Tư Dao thấy đầu cứ ong ong, hai mắt thì không sao mở nổi.
“Cô nghe tôi nói hết đã, rồi sẽ hiểu. Xin nói điều quan trọng nhất trước, dù ở đâu và vào lúc nào hễ nhìn thấy Lâm Mang thì cô miễn nói chuyện và khỏi cần tiếp cận, hãy gọi 110 báo công an ngay”.
“Sao lại thế? Anh ta không có bất cứ hành vi thô bạo nào, tôi cũng báo công an à?”
“Cô đoán xem tôi đang ở đâu?”
“Chắc là nơi dịch vụ từ A đến Z?”
“Ôi, lúc này mà cô còn nói đùa được? Tôi đang ngồi ở nhà Lâm Mang. Đúng, căn nhà ở Thượng Hải anh ta mua năm ngoái”.
“Anh vào bằng cách nào? Thế là phạm pháp, anh biết không?” Tư Dao bắt đầu tỉnh hẳn.
“Chuyện dài lắm, tôi tóm tắt vậy: ở Thượng Hải, trước và trong khi dan díu với Kiều Kiều, anh ta còn có vài cô gái khác - thậm chí có bà tuổi đã sồn sồn mà dân Thượng Hải gọi là “thích ăn phở”…”
“Với tôi ,anh ta đã chẳng đáng một xu, anh khỏi cần mạt sát anh ta thêm nữa”.Tư Dao nghe thấy anh ta nặng lời ,không hiểu sao cô lại thấy có phần chối tai, bèn ngắt lời luôn.
“Tôi nhận ra tâm trạng của cô vẫn còn phức tạp. Cô biết không, tôi đã chạm trán với một người tình cũ của anh ta, cô này làm về tiêu thụ. Phải nói cô ta râấ khiếp, chỉ mong anh ta chết đi mới hả! Chuyện là thế này : trước hết Lâm Mang keo sơn gắn bó với em này, sau đó bỗng ngả vào lòng một nữ chủ quản cao cấp, một chuyên gia đầu tư ở Bộ phận Tiền tệ của công ty.Vị chuyên gia ấy…đáng tuổi chị tôi, nhưng trông vẫn còn điệu đà ra trò; chị ta bị Lâm Mang mê hoặc đến nỗi đã dám làm bừa, bị hắn xúi giục, dùng ngay tiền đầu tư của công ty để làm ăn,dự định vớ bẫm rồi sẽ cao chạy xa bay. Nào ngờ các căn hộ cao cấp đã mua bằng tiền ấy đều bị kẹt do chính sách quản lý thay đổi; khi đang kiếm ra tiền thì vẫn yên ổn, nhưng khi bắt đầu lỗ vốn thì tài vụ công ty phát hiện ra vị chủ quản này đã “thuổng” tiền. Chị ta cũng có đại ca làm hậu thuẫn, chị ta và giám đốc Bộ phận đầu tư Bành Ngọc Sơn lần mò lăn lộn cùng gây dựng giang sơn. Tôi nhấn mạnh nhé, bốn chữ “lần mò lăn lộn” phải hiểu theo nghĩa đen. Gã Ngọc Sơn thừa biết chuyện của ‘nữ tướng yêu quý’ nhưng cứ vờ như không biết gì. Cho nên, khi chuyện vỡ lở, cộng với chuyện nội bộ lãnh đạo vốn rất lục đục, sếp họ Bành cũng bị lùa đi luôn”.
“Anh nói nhiều thật nhưng hình như hơi lạc đề, điều này liên quan gì đến cuộc điều tra của chúng ta?”

“Cô có biết bà chị đó có kết cục thế nào không?”
Tư Dao bỗng ớn lạnh: “Sao? Chẳng lẽ chị ta…”
“Tự sát! Cứa cổ tay tự sát, chết ngay trên giường của mình”.
Tư Dao thấy toàn thân giá lạnh. Thì ra cửa sổ phòng cô vẫn đang mở. Từ sau khi lắp thêm khung sắt cô thường xuyên mở cửa để giảm bớt nỗi sợ hãi không gian kín mít.Cô đứng lên, ra khép cửa lại nhưng không nói được câu nào.
“Cô vẫn chưa nhìn ra mối liên quan gì trong đó à? Vị nữ chủ quản,Kiều Kiều, Tiểu Mạn, đều chung một kết cục”.Tử Phóng tiếp tục thao thao bất tuyệt theo hướng suy nghĩ của mình.
“Anh không cần nói tôi cũng hiểu…nhưng, thế thì sao? Chẳng lẽ mọi điều đều cho thấy anh ta là hung thủ à? Kiều Kiều chết ra sao, thì tôi chứng kiến; cái chết của Tiểu Mạn không thể nói là trực tiếp liên quan đến anh ta. Và, cô gái đầu tiên mà anh nói, thì vẫn đang sống đấy thôi?”
“Đó là vì cô ta đã sớm rút ra ngoài vòng. Tôi còn chưa nói hết đâu .Từ các sự việc trên, tôi liên tưởng đến việc người cha Tiểu Mạn bị bắt để điều tra. Theo tôi biết, khi Lâm Mang yêu Kiều Kiều thì đồng thời dan díu với Tiểu Mạn. Tại sao? Cha mẹ của Tiểu Mạn là người có quyền thế. Tối hôm nay tôi đã gọi không biết bao nhiêu cú phôn, chỉ thiếu nước chạy đến Vũ Hán và đã làm rõ một số tình tiết: Ông Thương Đình ăn hối lộ và biển thủ công quỹ chẳng phải mới một hai năm nay, nhưng người gần đây gây cho ông rắc rối lớn, lại chính là cô con gái cưng Thương Tiểu Mạn…”
“Này, anh nói năng bớt cái giọng chua cay ấy đi được không? Tiểu Mạn là bạn thân của tôi kia mà”. Tư Dao bỗng lại thấy chói tai.
“Cô ta tự tiện chuyển đi một khoản tiền lớn từ một kho bạc trực thuộc Thương Đỉnh, khiến thanh tra tài chính chú ý. Khoản đó được chuyển đến tài khoản của một công ty mới nổi lên trong ngạch kinh doanh địa ốc ở Thượng Hải. Một trong những cổ đông của công ty là ai,cô đoán xem?”
“Anh cho tôi là đứa con nít, là con bé học sinh ngô nghê chắc? Là Lâm Mang! Gì nữa nào? Mục đích của anh ta đúng là quá rõ, cực tham lam. Nhưng không có nghĩa là anh ta sẽ giết người”.
“Thực ra tôi cũng vì muốn làm rõ sự thật, nên đã đến lục soát nhà Lâm Mang để tìm chứng cứ. Tôi đã làm gì để vào được, cô đoán xem?”
“Này, tôi đã nói bao lần rồi, lúc này là một giờ rưỡi sáng, không phải là lúc bộ não làm việc tốt nhất”.
“Thế thì ngược lại với tôi, các bài viết quái dị rất được truyền tụng

của tôi thường được viết vào đêm khuya. Cô biết không, đầu tôi chợt sáng lên…đôi khi tôi như có linh cảm, tôi nghĩ đến cô gái làm về tiêu thụ kia, tôi vừa nói là cô ấy "rất khiếp", cô nhớ chứ? Tôi đoán rằng khi cô ta và Lâm Mang yêu nhau, chắc cô ta phải có chìa khoá tổ ấm. Khi chia tay, một cô gái tinh khôn như thế hẳn phải đánh thêm chìa để "làm kỷ niệm". Quả không sai, cô ấy vẫn giữ chùm chìa khóa đánh thêm, thế là tôi khệnh khạng bước vào!"
Tư Dao tưởng tượng cảnh anh chàng Tử Phóng cao lêu đêu đang đi "khệnh khạng",suýt nữa thì cô 'nôn ọe': "Anh nói thì nhiều rồi, nhưng tôi vẫn chưa hiểu rõ Lâm Mang đáng sợ đến đâu?"
Tử Phóng ngừng lời,hình như đang nghĩ ngợi điều gì. Tư Dao lại giục : "Anh còn biết gì nữa, cứ nói đi. Tôi đã chuẩn bị tư tưởng để nghe khả năng xấu nhất".
"Chỉ e dù cô chuẩn bị kỹ đến đâu, cô cũng không chịu nổi". Giọng Tử Phóng không có vẻ gì là cô s ý khoa trương. "Cô thử nghe một đoạn lời nhắn vào điện thoại của Lâm Mang".
Sau vài tiếng "tút tút", là một giọng nữ quen thuộc: "Anh Lâm Mang, em đây. Lúc này đã rất khuya. Mai em sẽ đến Thượng Hải công tác. Buổi sáng em sẽ ở chi nhánh của Sở đặt tại Thượng Hải, chiều sẽ đi xe đến Vô Tích. Ngày kia còn phải đi Nam Kinh. Em rất nhớ anh, em vốn định đến vào tối nay, muốn anh ôm em, nhưng ở Giang Kinh nhiều việc quá, bận rộn cho đến tận lúc này nên không thể kịp lên đường. Mai sẽ gặp anh, rồi cùng đi ăn trưa được chứ? Lúc đó em sẽ cho anh biết một chuyện này. I love you".
Bàn tay Tư Dao cầm điện thoại như tê dại đi, nhưng cô vẫn giữ được.Cô ngây người, nghe đủ hết từng chữ từng câu. Quách Tử Phóng đã không khoa trương. Cô đã chuẩn bị tư tưởng đầy đủ, nhưng thật không ngờ giọng nữ vào máy điện thoại của Lâm Mang lại là giọng người bạn thân nhất của cô- Viên Thuyên!
Không thể nào!
Nhưng cô buộc phải tin vào tai mình, đó thật sự là giọng của Viên Thuyên.
Lâm Mang định làm gì vậy? Viên Thuyên khôn ba năm sao lại dại một giờ thế này? Lẽ nào cậu không nhận ra Lâm Mang chẳng phải là kẻ chịu 'an phận'? Chẳng lẽ cậu quên rằng cậu và Lưu Dục Chu đã ước hẹn với nhau, cùng xây tổ ấm tình yêu? Anh Dục Chu có biết những chuyện này không? Chắc là không. Cậu mất rồi, anh ấy vẫn không nguôi thương nhớ, thậm chí định đi tu. Cậu làm thế này có xứng với anh ấy không?
Viên Thuyên, tại sao cậu lại làm như thế?

“Tư Dao sao thế?”
“Tôi…không sao. Tôi đang nghĩ Viên Thuyên không phải là con người như thế. Chồng chưa cưới của cô ấy từng nói với tôi rằng, sau khi Kiều Kiều mất,Viên Thuyên thấy nghi ngờ Lâm Mang nên đã đi Thượng hải để điều tra. Có lẽ cô ấy tiếp cận Lâm Mang là một thủ đoạn để khiến cho Lâm Mang tin cậy”.
“Và đương nhiên là, Lâm Mang vốn có tố chất khiến mười cô mê cả mười, cũng có khả năng Viên Thuyên diễn kịch,giả rồi hoá thật, coi như đã lên thuyền cướp biển. Chuyện tương tự như thế này rất nhiều. Tôi chỉ là anh phóng viên ngành giải trí, chẳng thể bình luận gì về đạo đức tình cảm chung thuỷ của ai. Họ có chân tình hay không chẳng thuộc phạm vi của tôi. Nhưng chuyện này liên quan đến vấn đề an ninh xã hội”.
“Đến lúc này, mọi việc chỉ mới chứng minh Lâm Mang là một gã đĩ bợm. Tham tiền háu gái luôn gắn với nhau, chẳng có gì là lạ; liên quan gì đến an ninh xã hội ?”
Tử Phóng cười nhạt: “Trong cái tủ bếp có khoá của anh ta, tôi phát hiện ra một lượng lớn cực lớn thuốc ngủ!”

Chú thích
(1) Chỉ các viên chức thế hệ mới,có trí thức cao và thu nhập khá
(2) Diễn viên điện ảnh,ca sĩ
(3) Thạc sĩ quản trị kinh doanh
(4) Nhân vật thời Đông Chu Trung Quốc,rất đức độ

Chương 33
QUY Y (1)

Lưu Dục Chu gọi món bánh gối chay, anh còn dặn kỹ nhà bếp

đừng cho mỡ lợn .Thấy Mạnh Tư Dao kinh ngạc nhìn mình, anh cười: " Tư Dao đừng lấy làm lạ, tôi đã bắt đầu ăn chay. Ăn được hai tuần rồi,thấy rất dễ chịu".

Tư Dao không biết nói sao,chỉ tiếp tục ngắm Dục Chu. Hình như anh gầy đi đáng kể, cái đầu húi cua đã thay cho mái tóc dài vốn được chăm sóc kỹ, trông người càng thêm hốc hác.

"Hình như anh quy Phật còn nghiêm chỉnh hơn cả phật tử". Tư Dao thấy lòng mình se lại,cô thấy xót xa cho Dục Chu.

"Ấy là nhờ tác dụng thần kỳ của nó. Sau khi Viên Thuyên ra đi,nhất là sau khi thấy hồn ma- hoặc nói cách khác là ảo giác của tôi, tôi rất hay tụng kinh. Điều này đã kéo tôi trở về cuộc sống bình thường, giúp tôi lại có được cái tâm yên bình. Dù sao tôi vẫn phải gắng đối mặt với cuộc sống thường nhật và công việc bận rộn. Nếu tâm không yên tôi chẳng thể làm nổi việc gì". Dục Chu nói rất chân thành.

"Thật đáng khâm phục, anh đã giải quyết được rất tốt". Tư Dao thầm nghĩ, liệu bao giờ cô mới có thể tìm lại được sự yên bình trong tâm? Các sự việc liên tiếp xảy ra khiến cô không thể nào yên.

"Tư Dao không thể yên bởi mấy người bạn tốt đã…Chuyện về Tiểu Mạn đang đồn đại khắp nơi, thật là đáng sợ!"

"Tuy tôi chưa từng nói với anh nhưng chắc anh cũng đã nhận ra, mấy người bạn đó của tôi đều đã từng đến Tân Thường Cốc; Nghĩ đến lời của ông già đó…Chẳng lẽ anh không sợ vận xấu ấy cũng sẽ đến với mình hay sao?" Tư Dao nghĩ bụng, sự phản bội của Viên Thuyên đối với Dục Chu phải nói là tàn nhẫn.

Nhưng không ngờ Dục Chu lại mỉm cười: "Sao tôi lại không nghĩ

ngợi? Nhưng đây là cái hay của người tu hành theo đạo Phật. Mỗi khi u uất buồn rầu tôi lại tụng niệm kinh Phật, lòng tôi lập tức yên ổn ngay.Và, sau khi học Phật pháp, tôi cho rằng cái gọi là "lời nguyền" chẳng qua chỉ là một thứ ma tâm(2). Ma tâm đã làm nhiễu loạn tư duy bình thường, ma tâm sẽ khiến người ta nảy sinh những hình ảnh hoang tưởng. Khi đã ở tình trạng ấy thì con người không thể không xảy ra chuyện. Người bị xảy ra chuyện lại tiếp tục đem ma tâm đến cho người khỏe mạnh, hình thành một vòng tuần hoàn ác tính".

Tư Dao chăm chú lắng nghe, suy ngẫm từng câu nói của anh, mỗi câu dường như đều rất có lý. Đó là một hành trình diễn biến tâm trạng của một chàng trai đã trải qua cuộc bể dâu. Mình nên nói với anh về chuyện Viên Thuyên như thế nào đây? Có cần thiết phải kể rõ với anh về chuyện của Viên Thuyên và Lâm Mang "đi đêm" hay không? Quách Tử Phóng thật đáng ghét, sao anh ta cứ khăng khăng bảo mình đi "phỏng vấn" Dục Chu, bắt mình khơi lại chuyện cũ, trở thành một kẻ "buôn chuyện"?

"Anh Chu nói rất có lý, đã giúp tôi rất nhiều. Nói về "tâm ma", anh có cho rằng trước đây Viên Thuyên cũng bị ảnh hưởng không?" Tư Dao thận trọng lựa lời, cô sợ đụng chạm đến nỗi đau của Dục Chu.

"Có chứ! Giờ đây bình tâm nghĩ lại, có thể thấy mọi việc tương đối rõ. Tôi nhớ sau chuyến đi núi Vũ Di, Viên Thuyên nhiều lần nói chuyện với tôi về cái chết của Kiều Kiều.Viên Thuyên là người rất hay suy ngẫm, đã nêu ra rất nhiều "lý luận". Chẳng giấu gì Tư Dao…" Dục Chu ngần ngừ một lát.

"Tôi biết, mình là người đầu tiên bị nghi ngờ. Giờ nhớ lại, tôi đã

thấy lòng mình lắng dịu đi nhiều rồi". Tuy miệng nói vậy nhưng Tư Dao lại tự nhủ: có thật thế không?

"Thật sao?Thế thì rất tốt. Dù sao thì tôi vẫn chưa bao giờ cho là như thế.Tôi nói thêm điều này cô đừng để bụng: Viên Thuyên còn nghi về chuyện bạn trai của Kiều Kiều và Thương Tiểu Mạn là Lâm Mang…Lâm Mang có mặt trong chuyến đi Vũ Di khiến người ta ngờ ngợ; vì hồi học đại học khi "năm chiến sĩ núi Lang Nha" đi du lịch thì anh ta chưa từng hăng hái tự nguyện đi cùng để "hộ giá". Tại sao lần ấy lại đi, vả lại Kiều Kiều vốn cũng không muốn thế.Ngoài ra, tại sao Tiểu Mạn lại nhạy cảm về chuyện giữa cô và Lâm Mang, Viên Thuyên ngờ rằng cô ấy cố ý khích bác gây rắc rối cho cô và Kiều Kiều.

"Cho nên, cô ấy đã vài lần đi Thượng Hải điều tra về Kiều Kiều trước đây. Hôm nọ tôi chả đã kể với Tư Dao rồi còn gì. Cô ấy điều tra không mấy suôn sẻ, vả lại chuyến đi nào cũng kết hợp công tác, rất bận bịu. Tôi nhận thấy sau mỗi chuyến đi Thượng Hải về, tâm trạng cô ấy đều rất không hay".

Tư Dao định nói: "Tất nhiên rồi, vì cô ấy vừa mới gắn bó với Lâm Mang nên bắt đầu cảm thấy không hài lòng với anh chàng thật thà Dục Chu và quan hệ hiện có", nhưng lại thôi và hỏi: "Chắc anh và cô ấy không vì chuyện đó mà trở nên xa cách chứ?"

Dục Chu chợt biến sắc, hơi thở có phần gấp gáp, nhưng anh lập tức khép mắt lại, môi mấp máy…Hình như đang điều hoà tâm trạng: Cuối cùng anh chậm rãi nói: "Cô nói đúng, trước khi Viên Thuyên ra đi, tình cảm giữa chúng tôi đang xuống dốc, ngày cưới cứ hoãn đi hoãn lại. Thậm chí chúng tôi đã từng rất căng với nhau.

Không hiểu sao tôi cứ cảm thấy trái tim cô ấy đang dần xa tôi. Cô ấy là người rất tỷ mỉ thận trọng, tôi thì lại không có một chứng cứ gì, đôi lúc đành phải ấm ức mà chịu vậy. Tuy nhiên tôi cho rằng những điều đó chỉ là rất nhỏ vì khi nghe tin Viên Thuyên ra đi, tôi hiểu sâu sắc rằng cô ấy đối với tôi quan trọng biết nhường nào. Đời tôi không thể thiếu vắng cô ấy. Nếu Viên Thuyên giờ đây có thể hồi sinh, tôi sẽ càng yêu cô ấy gấp bội".

Tư Dao hiểu căn bản cô đã đạt được mục đích trong cuộc gặp hôm nay.Nhưng cô càng thêm tức Quách Tử Phóng, anh ta chỉ đam mê những tình tiết quái dị lạ lùng; đúng là anh ta đã chứng minh được Viên Thuyên ăn ở hai lòng, nhưng rồi sao nữa? Thật vô nghĩa!

Câu nói của Dục Chu như vẫn vang bên tai cô: "Nếu Viên Thuyên có thể hồi sinh…" Cô chợt nảy ra một ý ,bèn nói: "Muốn hỏi anh Chu điều này,anh đừng phật ý nhé: gần đây…anh có nhận được QQ của Viên Thuyên không?"

"Tối hôm đó tuy biết Tư Dao đã gặp Viên Thuyên trên mạng QQ,nhưng nếu chưa tận mắt chứng kiến tôi nhất định không thể tin người chết rồi mà vẫn chat được". Dục Chu dán mắt vào màn hình máy tính đặt trên bàn của Tư Dao, chầm chậm lắc đầu. Anh bỗng ngoảnh sang nói: "Này, tại sao cô ấy không gửi tin cho tôi nhỉ? Tôi rất muốn nói chuyện với cô ấy, dù chỉ là trên mạng QQ. Trước đây gặp ảo giác cô ấy chỉ toàn im lặng không nói một lời".

"Tôi nghĩ, chắc là cô ấy muốn điều tốt cho anh, không muốn quấy rầy cuộc sống của anh. Hoặc là,tại anh đọc kinh Phật, nên cô ấy né tránh. Chắc anh khó tưởng tượng nổi lần đầu nhận được QQ của Kiều Kiều, tôi đã sợ đến đâu. Cho đến giờ tôi vẫn không muốn nhìn

thấy QQ của họ, tôi toàn lẩn tránh họ”.
Dục Chu đứng lên. Chợt nhìn thấy quả cầu pha lê đặt trên bàn :
“Viên Thuyên gửi tặng cô phải không? Đẹp thật!”
Tư Dao nói vâng.
“Còn bức ảnh đâu,sao tôi chưa trông thấy?”
“Mọi tai hoạ đều khởi nguồn từ chuyến đi Tân Thường Cốc lần đó,tại tôi cứ khăng khăng đòi đến hang Thập Tịch.Chắc Viên Thuyên rất hối hận vì chuyện đó,lẽ ra cô ấy không nên ủng hộ tôi đi vào xem hang,nên mới gửi cho tôi bức ảnh nhằm nhắc đừng thiếu suy nghĩ như thế nữa.Rồi một lần tôi thấy ấm ức, tôi đã cắt vụn bức ảnh vứt đi rồi”. Thực ra sáng nay Tư Dao mới cắt vụn bức ảnh, sau khi biết chuyện quan hệ giữa Viên Thuyên và Lâm Mang. Không hiểu sao cô cảm thấy mình bị lừa dối ghê gớm. Cô và Viên Thuyên bao năm nay thân nhau như chị em, thế mà cô ấy lại làm chuyện đó. Tư Dao thật sự thấy thất vọng về tình bạn này. Việc đầu tiên cô nghĩ đến là xé bỏ bức ảnh phong cảnh mà hễ nhìn thấy lại khiến cô đau đớn. Cô thậm chí định đập luôn quả cầu pha lê, nhưng lại thấy mình quá nóng nảy pha chút xót xa. Bởi thế cô định lúc khác sẽ cất nó đi. Lúc này các mảnh vụn của bức ảnh vẫn nằm trong cái hộp giấy vụn nhưng cô chẳng buồn nhìn nữa.
Dục Chu khẽ thở dài: “Ôi,thế thì thật đáng tiếc”.
“Tại sao ạ?’
“Viên Thuyên tặng ai thứ gì, đều không phải là ngẫu hứng.Bức ảnh đó nhất định thể hiện những điều cô ấy muốn nói”.
“Dù cô ấy định nói gì, thì cũng đành vậy!” Tư Dao khẽ nhún vai, nghĩ bụng tôi biết cô ấy định nói gì.Mấy người bạn chơi với nhau

hết sức hồn nhiên trong sáng như quả cầu pha lê này nhưng dưới bóng đen của chết chóc, dục vọng và sự phản bội đã hoàn toàn mất ý thức kiểm soát, mà nguyên nhân khởi nguồn là chuyến đi Tân Thường Cốc.

Chú thích

(*1) Danh từ Phật học = trở về bên Phật*

(2) Tâm trạng rối loạn,sai lầm,lệch lạc

Đau thương đến chết

Chương 34
LỜI NHẮN ĐỂ LẠI

Yêu Yêu: Tại sao lại im lặng?
Hoàng Dược Sư: Tôi đang phải suy ngẫm, vì những điều bạn nói quá phức tạp và đầy kịch tính. Rất cảm ơn bạn đã tin tôi, cho tôi biết những điều hết sức riêng tư.
Yêu Yêu: Tôi ưa kịch tính, rất thích xem các tin giật gân nhưng rất ghét phải trở thành vai chính.
Hoàng Dược Sư: Vị đại ca phóng viên kia lo lắng không phải là không có lý. Nhất là đám thuốc ngủ kia, tôi cũng thấy giật mình.
Yêu Yêu: Đúng thế. Tôi đã nghĩ kỹ rồi. Tại sao lúc Kiều Kiều sắp chết cứ nhắc đi nhắc lại mấy lần “mình rất buồn ngủ”. Tại sao lại bất chợt trượt chân trên đường? Đoạn đường ấy, dù đi trong đêm mưa, nếu thận trọng thì không thể nào bị trượt chân xuống dốc.
Hoàng Dược Sư : Và ,khi bị lăn xuống cô ấy hầu như không hề kêu lên. Nếu ta nghĩ vì cô ấy đã uống thuốc ngủ ,thì điều này có thể giải thích xuôi tai.
Yêu Yêu: Nhưng, đang đi chơi vùng núi, ai lại uống thuốc ngủ bao giờ?
Hoàng Dược Sư: Ý bạn là Lâm Mang đã giở thủ đoạn, cho Kiều Kiều uống thuốc ngủ sao?
Yêu Yêu: Hôm đó, hai người ấy hầu như toàn ở bên nhau. Món ăn

và đồ uống của cả hai, đều do Lâm Mang khoác trên vai. Lúc ngồi nghỉ, họ cùng ngồi ăn rất thân mật.
Hoàng Dược Sư: Có lý đấy. Thật đáng sợ.
Yêu Yêu: Còn điều này nữa, Tiểu Mạn vốn rất thân với Kiều Kiều, luôn ghét cay ghét đắng những chuyện tệ hại, tại sao lại mắc lừa Lâm Mang?
Hoàng Dược Sư: Có thể tạm giải thích là, một lần nào đó tiếp xúc riêng với Tiểu Mạn, Lâm Mang đã cho cô ta uống thuốc ngủ, sau đó lợi dụng ,làm cái chuyện đã rồi.
Yêu Yêu: Ý nghĩ này của anh thật mới mẻ. Con gái đôi khi vẫn thế, không được lý trí lắm, một khi bị tấn công sẽ trở thành tù binh của ái tình.
Hoàng Dược Sư: Nhất là khi đối phương là một anh chàng quá điển trai.
Yêu Yêu: Tôi có một giả thiết còn đáng sợ hơn. Lúc nãy tôi nhắc đến vị nữ chủ quản Bộ phận đầu tư của tập đoàn Thân Hồng. Chị ta đã tự sát ngay trên giường của mình. Liệu có thể là 'người tình say đắm' Lâm Mang đã cho chị ta uống thuốc ngủ rồi "giúp" chị ta cứa động mạch cổ tay không?
Hoàng Dược Sư: Đương nhiên có khả năng này. Bên công an không thể loại trừ anh ta là kẻ tình nghi, trừ phi anh ta chứng minh được anh ta không có mặt ở hiện trường.
Yêu Yêu: Nhưng anh nên biết, Kiều Kiều có thể làm chứng. Anh ta sẽ nói đã ở với Kiều Kiều suốt đêm,và Kiều Kiều sẽ xác nhận.
Hoàng Dược Sư: Nhưng thực tế Kiều Kiều đã uống thuốc ngủ, nên không thể biết mọi chuyện xảy ra đêm khuya, ví dụ Lâm Mang có ra khỏi nhà hay không. Tôi chợt nghĩ đến lần anh ta gặp bạn hồi nọ, cảm thấy bạn đã bị một phen hú vía.
Yêu Yêu: Tôi cũng rất sợ, nếu lần sau thấy anh ta tôi sẽ gọi 110.
Hoàng Dược Sư: Vậy thì cái chết của Viên Thuyên có nhiều khả năng liên quan đến anh ta.
Yêu Yêu: Thử nói cụ thể xem?
Hoàng Dược Sư: Hôm Viên Thuyên xảy ra chuyện, cô ấy chỉ ở Thượng Hải một buổi sáng. Gặp Lâm Mang vào giờ ăn trưa, buổi chiều lái xe trên đường cao tốc Thượng Hải - Nam Kinh. Nếu bữa trưa cô ấy ăn hoặc uống thứ gì có thuốc ngủ, thì lái xe sẽ quá nguy hiểm.
"Rất có lý. Tư Dao suy luận nhanh thật". Tử Phóng vỗ tay,mắt sáng lên.
"Tôi được cao nhân trợ giúp mà". Tư Dao cảm thấy cô có được suy

đoán như thế là một việc đáng buồn, chẳng có gì đáng phấn khởi.
“Tuy nhiên đến lúc này mọi việc mới chỉ dừng ở chỗ suy đoán”. Lâm Nhuận nhấp một ngụm cà phê. Khuya rồi còn uống cà phê, chứng tỏ anh là hạng trùm thức khuya.
Tử Phóng nói: “Đúng! Toàn là những tình tiết thuộc “thì quá khứ”, chẳng có chứng cứ rõ ràng thì không thể báo công an”.
Lâm Nhuận nói: “Nhưng điều đáng nói là, e rằng chúng ta sẽ vĩnh viễn không thể có chứng cứ. Nói cách khác, rất có thể dự thật sẽ hoàn toàn trái ngược với những điều chúng ta tưởng tượng. Đương nhiên tôi chỉ phát biểu từ hướng đối lập, chứ tôi căn bản vẫn tán thành các phân tích của Tư Dao”.
“Vậy thì tiếp theo chúng ta nên làm gì?” Tư Dao đang đứng trước ngã ba đường. Còn bao chi tiết và ẩn số cần phải điều tra mà chẳng biết nên rẽ theo hướng nào đây.
Lâm Nhuận nói: “Điều cốt yếu nhất trong cuộc điều tra của chúng ta, không phải là lôi được các hành vi sa đoạ và vấn đề kinh tế của Lâm Mang ra ánh sáng, mà là đề phòng các chuyện “ly kỳ” sẽ xảy ra đối với Tư Dao. Cho nên chúng ta cần rà soát lại những cái chết kia một lượt, đề phòng bi kịch lại tái diễn”.
Tư Dao nhìn Lâm Nhuận bằng ánh mắt biết ơn. Cô nghĩ, anh ấy nói rất có lý chứ không như Tử Phóng chỉ mải hứng thú với các tin giật gân và đồn đại.
Nhưng Tử Phóng vẫn chưa chịu: “Anh nói quá chung chung, có thể nói cụ thể được không?”
“Về nguyên nhân cái chết của Kiều Kiều, căn bản chẳng còn đất để khai thác, kể cả không loại trừ nguyên nhân do tác động của con người, thì vẫn nên coi đó hoàn toàn chỉ là sự không may. Còn cái chết của Viên Thuyên và Tiểu Mạn…hai người không cảm thấy có điểm gì tương tự à?”
Rõ ràng Lâm Nhuận đang suy nghĩ rất lung,anh liên tục nhấp cà phê.
“Tất nhiên họ đều chết vì tai nạn giao thông, nhưng đó chỉ là nhìn bên ngoài”.Tử Phóng vẫn chưa đồng tình.
“Vụ lật xe ở Đại Lý, vì giới truyền thông quan tâm cho nên rất nhiều chi tiết đã được nêu ra, còn sự cố của Viên Thuyên thì đến giờ chúng ta vẫn chưa suy xét kỹ nên tôi cho rằng chúng ta nên chú ý đặc biệt đến cái chết của Viên Thuyên. Vì nếu chúng ta không nỗ lực điều tra, thì sẽ chẳng có ai thay chúng ta lần mò trên diện quá rộng để phân tích nguyên nhân sự cố cả”.
Từng câu từng chữ của Lâm Nhuận đều rất đúng với ý nghĩ của Tư Dao. Cô gật đầu: “Tôi thấy đây là hướng đi đúng. Rõ ràng là một

khâu mà đến nay chúng ta chưa coi trọng”.
“Tư Dao đã tán thành, thế thì tôi sẽ nhận trách nhiệm đi hỏi kết quả điều tra của bên công an, ví dụ, có cho pháp y giải phẫu khám nghiệm không…Nếu Tử Phóng có thể điều tra xem Viên Thuyên có điểm gì khác lạ trong sinh hoạt kể cả về quan hệ bạn bè và anh chồng chưa cưới, thì quá tốt”.
Tử Phóng lấy làm ngạc nhiên hỏi: “ Mọi vấn đề xoay quanh Viên Thuyên, để Tư Dao điều tra thì càng sát hơn và có hiệu quả hơn, đúng không?”
Lâm Nhuận thấy Tư Dao cũng tỏ ra ngạc nhiên, anh giải thích: “Vì Tư Dao rất hiểu Viên Thuyên, nên có lẽ sẽ chỉ nhìn vấn đề từ góc độ bạn thân. Như thế, có thể sẽ không chú ý một số chi tiết; nhưng Tử Phóng là phóng viên có kinh nghiệm, ai cũng biết trình độ của anh rồi. Anh sẽ điều tra từ những góc độ mới, chưa biết chừng sẽ thu hoạch được nhiều hơn. Tư Dao cũng không được rỗi rãi đâu, cô hãy tự nghiên cứu về bất cứ tình tiết nào ở Tân Thường Cốc liên quan đến Viên Thuyên”.
Tử Phóng cười: “ Tôi có cảm giác chúng ta có thể mở một văn phòng thám tử tư được rồi đấy!”
Tư Dao cũng cười: “ Kể cũng khéo thật: hai anh, một người là phóng viên, một người là luật sư, thành lập văn phòng thám tử tư thì quá đúng với chuyên môn!”
Tử Phóng nhìn Lâm Nhuận,nói có phần hài hước: “ Hình như đúng là quá khéo!”
Lâm Nhuận hình như không nhận ra, anh quay người đi lên gác: “ Tôi phải bắt đầu làm việc rồi đây”.
Tư Dao nhìn lên chiếc đồng hồ treo tường: 11 giờ rưỡi.
Lâm Nhuận là một “điều tra viên” năng nổ. Chỉ hai ngày sau anh đã đặt trước mặt Tư Dao vài tấm ảnh chụp hiện trường vụ tai nạn giao thông của Viên Thuyên. Vì lần trước anh đã thấy sự nhạy cảm của Tư Dao khi xem hồ sơ vụ lật xe ở Đại Lý, nên anh có phần hồi hộp quan sát phản ứng của cô.
Tư Dao ngồi bất động nhìn các tấm ảnh, im lặng rất lâu. Tuy ít hôm nay cô thấy rất oán hận Viên Thuyên nhưng thâm tâm cô vẫn không muốn tin tất cả những chuyện không ra gì ấy, cô vẫn rất nhớ thương người bạn thân đã đi xa.
“Xe mà còn nát đến mức này, đủ biết người thê thảm đến đâu! Thật kinh khủng!” Cô chỉ buông độc một câu, mũi hơi cay cay.
“Theo các tin tức mà tôi hỏi được thì đây chỉ là một vụ tai nạn giao thông thường gặp. Không giải phẫu tử thi, vì cha mẹ Viên Thuyên

cho rằng không cần thiết. Nhưng có một chi tiết đáng lưu ý: cô ấy đã không thắt dây an toàn; nếu thắt thì chưa chắc đã nguy đến tính mạng".Lâm Nhuận hạ thấp giọng, thấy Tư Dao đang cúi đầu buồn bã, anh khẽ lay lay, nhẹ vỗ vai cô.
Tư Dao bỗng thấy nhẹ nhõm hơn.
"Trước mắt chỉ có chừng này, tôi sẽ tiếp tục dỏng tai nghe ngóng thêm".
" Ôm cả việc nghe ngóng?"
" Khi nào chán làm luật sư, hoặc bị mất việc làm, tôi sẽ theo anh Tử Phóng đi giang hồ!"
" Xin lỗi anh, anh rất bận việc, lại bắt anh phải để tâm vào câu chuyện này". Tư Dao biết Văn phòng luật sư Thiên Hoa có tiếng là "khu vực cao áp", rất đông các khách hàng lớn đến với họ, nên làm việc rất căng.
"Chẳng lẽ tôi mà không bận à?" Chẳng biết Tử Phóng bước vào từ lúc nào, anh vừa cởi áo khoác vừa nói.
Tư Dao hơi nhíu mày: "Dù sao tôi cũng gọi anh là đại ca, sao anh lại làm nũng như trẻ con thế?"
Tử Phóng hình như không nghe thấy,cứ tiếp tục nói: "Cô bạn Viên Thuyên của cô cũng tài thật, trời đất ạ! Chỉ nói riêng hồi học đại học, nào là Hội sinh viên,Nhóm biểu diễn thời trang, Hội du lịch, Hội nhiếp ảnh,Hội thư họa,Ban vừa học vừa làm, Đội ten-nít…đâu đâu cũng có tên cô ta. Cô bé này lấy đâu ra lắm sức thế?"
Tư Dao bình thản nói: " Ban vừa học vừa làm chỉ là một bộ phận của Hội sinh viên, nên có thể bớt mục đích này đi; anh điều tra chán chê mà chỉ được chừng này thôi à ?"
"Còn nữa chứ: cô ấy mới đi làm ba bốn năm mà đã trở thành nòng cốt của Sở tài chính kế toán, thực là tài ba! Cô ấy làm khá nhiều về kiểm toán,và cả tư vấn, cố vấn nữa, phần lớn lại là các dự án lớn, mà không đắc tội với ai, cũng không bị sai sót. Những năm qua là cao trào theo đuổi vật chất, rất nhiều cao thủ giới tài chính kế toán đã sa ngã, mà cô ấy vẫn trụ vững được, giỏi thật!"
"Tôi còn chưa biết cái từ 'giới tài chính kế toán' đâu".Tư Dao cảm thấy Tử Phóng giống như đang ba hoa về các bài viết về ngành giải trí của anh ta.
"Chứng tỏ cô rất ít 'thực tế'". Rõ ràng Tử Phóng chẳng khám phá được gì khá hơn,anh ta lướt nhìn mấy tấm ảnh rồi đi về phòng mình.
Lâm Nhuận cầm mấy tấm ảnh lên, nói với Tư Dao: "Tôi chẳng muốn làm cô buồn, huống chi số ảnh này hình như chẳng có mấy tác dụng, tôi lại cất nó đi vậy".

Ánh mắt Tư Dao dừng lại ở mấy tấm ảnh. Cô bỗng nói chắc nịch: "Đừng, cho tôi mượn xem vài hôm đã".
Kính lúp, kính lúp để đâu nhỉ?
Tư Dao tìm thấy nó ở ngăn kéo dưới cùng, áp nó vào gần các tấm ảnh.
Một tấm chụp ảnh các nhân viên y tế đang cáng Viên Thuyên máu me bê bết lên xe cứu thương. Chỗ đó là ven đường cách hiện trường không xa. Chiếc xe Jeep màu vàng, hở mui, thân xe đeo một băng vải đỏ tươi, trên đó là bảy chữ mày vàng rất nổi. Tư Dao soi kính lúp nhìn rõ chúng.
"Câu lạc bộ ô tô Khang Uy"
Tư Dao biết câu lạc bộ các chủ xe hơi thường có hai loại: một loại căn cứ vào thương hiệu của xe, có gắn cả biển ghi họ tên của chủ xe; loại thứ hai, là một tổ chức gồm các chủ xe của một khu vực nào đó, không phân biệt thành viên sử dụng xe nhãn hiệu gì, chỉ nhằm để giao lưu, xây dựng quan hệ khách hàng, là một thú vui trong sinh hoạt, thậm chí để săn tìm tình ái. Rõ ràng câu lạc bộ ô tô này thuộc loại thứ hai.
Tư Dao lập tức lên mạng quét một lượt, và đã tìm thấy diễn đàn "Câu lạc bộ ô tô Khang Uy".
Chủ đề: Những vị nào đã mục kích vụ tai nạn giao thông ngày 16 tháng 9 trên đường cao tốc Thượng Hải- Nam Kinh?
"Thưa các vị đại nhân,tiểu nữ xin hỏi một điều. Có vị nào đã chứng kiến vụ tai nạn xe hơi xảy ra ngày 16 tháng 9 trên đường cao tốc Thượng Hải-Nam Kinh, nạn nhân là một cô gái? Tôi đang viết một bài luận văn về Phân tích các sự cố giao thông, muốn tìm hiểu tình hình cụ thể về vụ này. Cảm ơn".
Tư Dao tung tin này lên diễn đàn, và theo dõi liên tục. Chịu khó miệt mài ắt trời chẳng phụ, chỉ một giờ sau đã có người hồi âm:
Chủ đề : Tôi sẽ nói
"Hãy cho tôi biết QQ của bạn, tôi sẽ cho bạn biết cụ thể"
Ký tên Mindy
Yêu Yêu: Mindy?
Mindy: Chào Yêu Yêu, tôi rất thích cái tên của bạn.
Yêu Yêu: Nên nói là tên của tôi very very very very Good!
Mindy: Mọi người thường hay chế nhạo cái tên của tôi.
Yêu Yêu : Tôi nói đùa đấy. Tôi rất cảm ơn nếu chị có thể giúp tôi. Hôm nào đến Thượng Hải tôi xin mời chị đi ăn kem.
Mindy: Tại sao bạn lại hỏi về vụ tai nạn đó? Tôi muốn cho bạn biết nhưng lại sợ.

Yêu Yêu: Sợ gì? Tôi chỉ muốn điều tra một cách rất khách quan.
Mindy: Tôi sợ vì vụ tai nạn ấy có hiện tượng rất lạ lùng. Tôi đã báo với cảnh sát nhưng đến giờ vẫn chẳng thấy hồi âm.
Yêu Yêu: Bà chị tốt bụng cứ cho tôi biết đi!
Mindy: Hôm đó tôi cùng "chuẩn LG(chồng)"(1) lái xe cùng đi chơi mùa thu với các bạn trong câu lạc bộ Khang Uy.Chúng tôi dẫn đầu, chiếc xe Jeep mui trần. Hôm đó khá đẹp trời nên kéo mui cho thoáng. Bỗng tôi nhìn thấy chiếc xe Buick phía trước rất bất ổn: chạy quá nhanh ,hình như người lái đã uống rượu,nên xe cứ "đánh võng". LG của tôi nói xe kia thế nào cũng có chuyện ,bảo tôi hãy DV (quay phim),biết đâu có lúc cần dùng đến nó. Anh ấy bấm còi mãi, nhưng xe kia vẫn không có gì thay đổi. Cũng may anh ấy đã gợi ý nên tôi mới ghi lại được toàn cảnh sự cố.
Yêu Yêu :Chị có thể truyền cho tôi không?
Xem đoạn phim đó trong máy tính của Tư Dao, Chung Lâm Nhuận và Quách Tử Phóng đều rất kinh ngạc. Họ không trầm trồ khen Tư Dao câu nào mà chỉ chăm chú xem.
Vì người này đang ngồi trong xe, nên hình ảnh rung dữ dội; tuy nhiên ống kính vẫn bám sát chiếc xe Buick. Chiếc xe lao nhanh gần như vẽ thành chữ S liên tục, giống như Mindy miêu tả người lái đã uống rượu rồi lái xe.
"Chú ý nhìn cái đèn kia, quái lạ?" Tư Dao nhắc mọi người.
Chỉ thấy đèn cảnh báo của xe sáng lên vài lần, rồi lại tiếp tục sáng vài lần nữa; tắt đi vài giây rồi lại loé lên. Cứ như thế, nó loé sáng từng đợt, xe lại càng đánh võng khiếp hơn. Hình như Viên Thuyên định tìm cách đi vào làn đường chạy chậm nhưng vì xe ngoằn ngoèo dữ dội nên rất khó điều khiển, mãi vẫn không thể thực hiện nổi. Cuối cùng chiếc xe Buick hoàn toàn không thể kiểm soát được nữa, lạng ra khỏi tuyến cao tốc, đâm mạnh vào hàng cột bảo vệ ở ven đường. Tiếp theo là một số cảnh ở hiện trường và cấp cứu.
"Đèn cảnh báo lập lòe kiểu ấy quá kỳ lạ". Lâm Nhuận tự tay tua ngược đoạn phim để xem lại.
"Khi xe mất tay lái, cô ấy bật đèn cảnh báo, là chuyện bình thường; nhưng đèn lại bị ngắt quãng như thế, thì lại là chuyện bất thường, vì khi đã bật công-tắc thì đèn cảnh báo sẽ tự đọng sáng liên tục . Trong phút căng thẳng như thế, sao cô ấy còn đụng đến công-tắc,l úc bật lúc tắt?" Tư Dao nói.
Dường như cô đang giải thích câu nói của Lâm Nhuận, dù cô biết rằng cả hai anh đều rất thông minh.
"Bật đèn cảnh báo, đương nhiên là muốn xe phía sau nhìn thấy;

đàng sau xe Viên Thuyên chính là xe của người quay phim phải không?" Lâm Nhuận hỏi.
"Đúng. Họ vẫn theo ở phía sau".
"Họ đi xe gì?"
"Xe Jeep mui trần".
Tư Dao chợt nảy ra một ý: " Viên Thuyên làm mọi việc đều luôn có mục đích.Cô ấy bật đèn cảnh báo theo một kiểu rắc rối kỳ lạ như thế, xe đi sau sẽ không hiểu ý thì có tác dụng gì? Viên Thuyên rất thông minh, tất nhiên thừa hiểu điều này. Chỉ có một khả năng là, khi thấy xe hở mui chạy phía sau có người đang quay phim, cô hi vọng rằng máy quay sẽ ghi lại tình trạng tín hiệu đèn; đó là thông tin mà cô muốn truyền đạt cho những người khác,ví dụ cảnh sát điều tra tai nạn giao thông chẳng hạn…"
Tử Phóng và Lâm Nhuận nhìn nhau, hết lắc đầu lại gật gật đầu. Tử Phóng nói: "Quá huyền bí,quá xa vời. Nhưng có lẽ đây là cách giải thích hợp lý nhất".
Lâm Nhuận nói : " Nếu đúng là Viên Thuyên làm việc gì cũng luôn có mục đích – như cô vừa nói,thì rất có thể cách nháy đèn kỳ lạ ấy hàm chứa một thứ tín hiệu gì đó. Thậm chí có lẽ cô ấy biết mình sắp nguy, trước lúc chết đành gửi lại chút thông tin.Nó có thể khiến cho người điều tra nhận biết, hoặc cô ấy mong rằng cảnh sát điều tra cảm thấy kỳ lạ, sẽ hỏi thật kỹ các bạn thân thiết của mình, ví dụ Tư Dao chẳng hạn".
Tử Phóng lắc đầu: "Thông tin gì mà chỉ là mấy lần đèn nháy bất quy tắc ấy? Ai mà hiểu được nó nghĩa là gì? Cho mọi người biết rằng cô ấy sắp chết à? "
Lâm Nhuận hỏi: " Tư Dao cố nghĩ xem, giữa cô và Viên Thuyên có dùng ám hiệu gì đặc biệt không? "
Tư Dao ngẫm nghĩ. Cả hai thân nhau như chị em bao năm qua, đôi khi đã rất hiểu ý nhau đến mức người này nói nửa câu thì người kia có thể nói nốt, khiến bao người phải trầm trồ! Cô không sao nhớ nổi có "ám hiệu" gì ở đây…Và dù đây là ám hiệu thì cũng chỉ là đèn lập loè, không lời không chữ viết…
Một ý nghĩ bỗng vụt đến, Tư Dao tua đoạn băng trở lại từ đầu,giấy bút sẵn sàng, cô nói với Tử Phóng và Lâm Nhuận: " Hai anh đếm giúp tôi xem, mỗi đợt đèn sáng lập lòe mấy lần?"
Đợt một, đèn nháy hai lần. Tư Dao ghi lại số hai. Đợt hai nháy liền tám lầeieef cô ghi số tám. Đợt ba, nháy một lần. Tiếp đó là đèn tắt khá lâu. Tư Dao gạch ngang một nét dài.
Cuối cùng, tờ giấy thể hiện:

281---18---5267---2984
Ba người ngây ra nhìn bốn nhóm chữ số này.
“Tuy cộng hai nhóm cuối sẽ được một số có tám chữ số, nhưng tổng hợp tất cả lại thì vẫn không giống với số điện thoại”.Tử Phóng chống tay nâng cái cằm dài lên, anh đang suy nghĩ rất căng.
Lâm Nhuận thì lẩm bẩm: “Tại sao hai nhóm số đầu tiên chỉ có ba và hai chữ số, hai nhóm sau lại có bốn chữ số?”
Tử Phóng bồi luôn: “Chẳng lẽ có quy định phải là bốn chữ số à? Đâu có như mã số Tứ Giác?”
Tư Dao nghệt ra: “Mã số Tứ Giác?(2)”
Tử Phóng nói: “Mã số Tứ Giác là một cách để tra tự điển, rất ít người dùng. Chắc chắn lớp trẻ như các cô không biết đến. Tôi còn nhớ mang máng, tôi thử nghĩ xem sao…Không thể,vì 5267 và 2984 không thể tổ hợp thành chữ Hán”. Anh giơ ngón tay vạch vạch trong không khí, lắc đầu.
Tư Dao bĩu môi: “Anh hơn tôi được mấy tuổi? Già lắm hay sao?Tất nhiên tôi có nghe về mã số Tứ Giác,nhưng tin rằng Viên Thuyên không hơi đâu mà nhớ cái thứ đồ cổ ấy…” Cô bỗng “à” một tiếng, rồi lập tức lên mạng dò tìm một hồi , cô tìm mục “Mã số điện báo”.
“Gì thế?” Lâm Nhuận cúi xuống nhìn màn hình. “Đúng là mã số điện báo cũng dùng từng nhóm bốn chữ số, hay là…nếu có số không…thêm vào cho hai nhóm đầu tiên? Chẳng lẽ Viên Thuyên biết đánh điện báo à?”
Màn hình đã cho kết quả bước đầu: có rất nhiều trang web để tra cứu về mã số điện báo. Tư Dao vừa lần giở vừa nói: “ Tôi nhớ ra rằng mã số điện báo cũng là một cách để nhập chữ Hán, nhưng chưa nghe nói Viên Thuyên có thuộc quy tắc hay không, cứ thử dò tìm cầu may vậy”.
Vì hai nhóm số bên trên có khả năng là thiếu số không, nên Tư Dao tra hai nhóm sau có bốn chữ số trước.
5267 là chữ “Đến”.
2984 là chữ “Chết”.
Tư Dao toàn thân run rẩy. Khỏi cần tra nữa, cô đã biết hai nhóm số còn lại tức là hai chữ nào.
0281 là chữ “Đau”
1800 là chữ “Thương”.
Đau thương đến chết.
Trên đường cao tốc,tại sao…tại sao khi đang ngồi trên chiếc ô tô không thể kiểm soát được nữa,Viên Thuyên lại dùng đèn nháy để thể hiện bốn chữ này- bốn chữ đã từng khiến Tư Dao không ngớt gặp ác

mộng?
Chắc chắn Viên Thuyên đã nhìn thấy một cái gì đó, nên đã dẫn đến tình trạng lái xe nguy hiểm bất thường như thế. Phải chăng là ảo giác về bốn chữ "Đau thương đến chết"? Mình cũng từng nhiều lần có ảo giác về bốn chữ này, đã khốn đốn mất một thời gian. Liệu có phải Tiểu Mạn giăng lấy vô-lăng của người lái xe, cũng vì đã nhìn thấy bốn chữ này không? Tại sao hễ bốn chữ này xuất hiện, là khiến người ta mất lý trí?
Lâm Nhuận đặt tay lên vai Tư Dao, anh nói giọng trầm trầm: "Tư Dao đừng nên nghĩ quá phức tạp. Chúng ta ít ra cũng đã có được chút đầu mối rồi".
Tử Phóng thì không chú ý đến Tư Dao đang trầm mặc, anh phản bác: "Thế mà gọi là đầu mối à? Tuy đã có được đoạn phim, nhưng tại sao Viên Thuyên lại phát tín hiệu về bốn chữ này, thì chúng ta vẫn còn mù tịt!"
Không đơn giản như vậy đâu. Giả sử ngay lúc này trước mặt mình hiện lên bốn chữ- kể cả rớm máu đi nữa- thì mình sẽ phát hoảng, nhưng sẽ không phát điên; mình vẫn ý thức được rằng lái xe phải chú ý an toàn là trên hết.
Chắc là Viên Thuyên đã nhìn thấy một cái gì khác…Như trong ảo giác của mình, Kiều Kiều xuất hiện thì mình khiếp hãi nhất.
Tư Dao lại mở lại đoạn phim.
Xe phóng rất kinh khủng…đèn nháy…đâm xe…hiện trường…cấp cứu…
Bỗng Tư Dao nhấp vào nút "tạm dừng".Dường như áp mặt sát màn hình. Rồi cô "khoanh" một vòng sáng vào một góc của cảnh phim. Cô nói khẽ,giọng run run: "Hai anh nhìn xem,người này…"
Lâm Nhuận và Tử Phóng ghé nhìn rồi cùng kêu lên: "Chính là ông ta!"
Cảnh tượng đang cấp cứu, trong đám người đứng xem, có một người mặc chiếc áo mưa sẫm màu, chiếc mũ mưa chóp nhọn sùm sụp trên đầu, không nhìn rõ mặt.
Ánh nắng hắt bóng người ấy xuống mặt đường.
Chú thích
(1) Nói vui : chuẩn = dự bị,lăm le.(Tham khảo: Chuẩn ý,Chuẩn tướng…)
(2) Tự điển (hoặc từ điển) Trung Quốc đã ứng dụng phương thức này,quy định các nhóm nét chữ ở bốn góc chữ Hán ứng với các chữ số từ 0 đến 9,có thể tra chữ Hán rất nhanh.

Chương 35
BLOG CHỈ DÀNH CHO CẬU ĐỌC

Không bao giờ Tư Dao có thể quên cái bóng ấy, chiếc áo mưa màu xám, giữa trời nắng, sứ giả của thần chết, nguồn gốc của mọi bất hạnh. Ông ta có mặt ở hiện trường nơi Viên Thuyên chết, không thể là sự ngẫu nhiên.
“Nhưng, hồi đầu ông ta khuyên các vị hãy xuống núi kia à? Ông ta không thể là hung thủ. Làm gì có kẻ cuồng sát nào lại cố ý để cho người khác nhận mặt?” Tử Phóng lại lắc đầu.
Tư Dao đứng lên nhìn ra bầu trời âm u ngoài cửa sổ: “Chỉ là đoán vậy thôi, chứ cũng rất khó nói chắc. Huống chi, gần đây tôi đã nếm mùi khiếp sợ của cái trò mèo vờn chuột…Anh biết không, lời ông ta nói ngày đó lại càng kích thích tính tò mò của tôi”.
Lâm Nhuận im lặng đã lâu, bây giờ mới nói: “Hay vẫn chỉ là ngẫu nhiên mà thôi? Thời tiết đầu thu ở miền Hoa Đông thường không ổn định, dễ bất chợt có mưa; một vị nào đó tính hay lo xa đang đứng xem cũng nên? Vả lại, cũng không nhìn rõ mặt người này…”
Tư Dao chợt nhớ ra một chuyện, bèn hỏi Tử Phóng: “Những tấm ảnh hôm nọ anh có được về vụ lật xe ở Đại Lý đâu rồi ?”
Tử Phóng sực tỉnh, vội xuống nhà để lấy. Chỉ thoáng chốc anh đã chạy lên ngay, mồm liến thoắng: “Kỳ lạ,kỳ lạ quá!”
Tư Dao giật ngay lấy tấm ảnh, kêu lên “quả nhiên là thế!” Cô chỉ tay vào một tấm ảnh : “Anh Lâm Nhuận nhìn này, ở đâu cũng có ông ta!”
Lâm Nhuận cúi nhìn thật kỹ, quả nhiên thấy ở một góc hiện trường có một người mặc áo mưa màu xám đứng lẫn trong đám người xem. Có điều, kích cỡ người trong ảnh quá nhỏ, chỉ có thể cảm nhận hình như người này và người trong đoạn phim là một.
“Đúng là kỳ quái!” Lâm Nhuận không thể không công nhận.
“Hôm mà Kiều Kiều chết, ông ta đã nói ra lời nguyền ấy trước; ở hiện trường Viên Thuyên gặp nạn có mặt ông ta, ở hiện trường Tiểu Mạn gặp nạn cũng có mặt ông ta,thì không thể nói đều là ngẫu nhiên.Tôi cho rằng Viên Thuyên và Tiểu Mạn đều nhìn thấy ông ta,vì thế mới trở nên không bình thường. Ông ta xuất hiện khiến Viên Thuyên cảm thấy sự chết chóc, bèn nháy đèn cảnh báo để diễn tả “đau thương đến chết”, hi vọng rằng tôi có thể xem được đoạn phim này,và biết

rằng trước khi chết cô ta đã nhìn thấy những gì.Viên Thuyên thật có bản lĩnh, trong tình huống đó mà vẫn suy tính được, tôi thì phải xem đi xem lại mãi mới nhận ra đoạn băng ấy. Chắc chắn Tiểu Mạn ngồi trên xe đã nhìn thấy người mặc áo mưa màu xám và muốn người lái xe cho dừng lại để xác định, nếu đúng là người ấy thì sẽ hỏi ông ta xem sự quái dị của hang Thập Tịch là ở điểm nào. Nếu chúng ta có thể tìm được ông ta thì sẽ nắm được chìa khoá để giải mã tất cả các sự kiện cũng nên".
Tử Phóng cười nhạt: "Này tiểu thư ạ, bóng ông ta có trên ảnh trên phim thật, nhưng ông ta không cho chúng ta xem chứng minh thư, đi tìm ông ta còn khó hơn cả mò kim đáy biển! Các vị vẫn còn sáu người đang khỏe mạnh chứ gì? Chờ đến lúc tìm thấy ông ta thì…."
Chính anh cũng cảm thấy mình càng nói càng như dở hơi, Lâm Nhuận thì bước tới bịt luôn mồm anh ta.
Đã gần nửa đêm, Tử Phóng và Lâm Nhuận trở về phòng mình.
Phòng của Tư Dao trở lại yên tĩnh. Sau một ngày bận rộn công việc, về nhà lại suy nghĩ căng thẳng nát óc, thế mà Tư Dao vẫn tỉnh như sáo.
Có lẽ chỉ ít lâu nữa mình sẽ hình thành thói quen uống cà phê buổi tối cũng nên.
Cô vẫn đang nghiền ngẫm; tối nay tuy có được phát hiện quan trọng nhưng dường như lại càng thấy khó phân tích, càng thấy rối bời. Cô vốn tự cho rằng mình là con người nhạy cảm đồng thời có khả năng phân tích khá tốt, nhưng lúc này cô cảm thấy mình như gà mắc tóc. Khi phân tích vấn đề, điều tối kỵ là lan man không có trình tự, phát hiện quan trọng ngày hôm nay là kết quả của việc đi sâu điều tra về nguyên nhân cái chết của Viên Thuyên; lúc này mình lại thấy rối bời không biết đâu mà lần, bởi vì phát hiện này đã nảy sinh những ảnh hưởng càng rộng hơn, phương hướng điều tra cũng nhiều hơn. Người mặc áo mưa bí hiểm kia không chỉ xuất hiện trên đường cao tốc nơi Viên Thuyên lâm nạn, mà còn xuất hiện ở bên dốc núi đã cướp đi sinh mạng của Kiều Kiều- dường như chỉ ra rằng trọng tâm điều tra tiếp theo phải là ông ta. Nhưng mình đã không chỉ một lần đi Tân Thường Cốc rồi trắng tay trở về, liệu có đáng lại dốc sức đi tìm tung tích ông ta không?
Mặt khác, điều phát hiện tối nay cho thấy Viên Thuyên hành động rất chỉn chu, dù trong lúc nguy khốn nhất cũng vẫn gắng nghĩ ra cách truyền đạt lại thông tin. Hoặc nói cách khác, mỗi bước đi của Viên Thuyên đều không hề tùy tiện, đối với mỗi sự việc đều không hề ngẫu hứng làm theo cảm tính. Đúng thế, đó mới thật sự là Viên

Thuyên mà mình rất hiểu.
Vậy thì tấm ảnh mà Viên Thuyên trước khi chết đã gửi kèm hộp quà tặng mình, chắc chắn cũng có ngụ ý tựa như những tín hiệu đèn cảnh báo này, chứ không chỉ thể hiện sự nuối tiếc về chuyến đi Tân Thường Cốc, hoặc tỏ ý không hài lòng với mình.
Vậy Viên Thuyên định nói điều gì?
Tư Dao thầm mạt sát mình quá dở, đã rất cảm tính xốc nổi mà huỷ bỏ tấm ảnh.May sao mấy hôm nay ít có giấy lộn, nên sọt giấy vụn vẫn còn đây. Cô vội bới tìm tấm ảnh đã bị cắt thành bốn mảnh.
Cô dùng keo trong suốt dán chúng lại rất tỉ mỉ, rồi nhìn thật kỹ phong cảnh non xanh nước biếc tuyệt đẹp ấy nhưng vẫn không tìm ra một điều bí mật gì ẩn chứa trong đó. Đương nhiên là không có một chữ số nào tượng trưng cho mật mã. Cô lật mặt sau tấm ảnh, chỉ thấy mấy chữ in “giấy ảnh Giai Năng”, không có một điểm gì khác lạ.
Gần như có thể khẳng định đây chỉ là một tấm ảnh bình thường.Chỉ là cầm lên cô có cảm giác hơi nặng một chút vì đã được ép plastic.
Mỗi một chi tiết việc làm của Viên Thuyên đều có dụng ý. Tấm ảnh này nhất định phải chứa một thông tin gì đó.
Hay là ý nghĩa của việc ép plastic kèm theo thông tin?
Nhưng phía dưới lớp plastic chỉ là ảnh và lưng tấm ảnh,chẳng có gì khác lạ.
Tư Dao bóc màng keo trong suốt vừa dán, thì có thể sờ vào vết cắt tấm ảnh.
Cô chợt nảy ra một ý , bèn cầm tấm ảnh của Tử Phóng, chụp vụ lật xe ở Đại Lý để so sánh tỉ mỉ. Cô nhận thấy tấm ảnh chụp phong cảnh được ép plastic dày hơn đáng kể. Cô đưa nó sát ngọn đèn để nhìn thật kỹ. Quả nhiên tấm ảnh đó gồm hai lớp giấy ảnh chồng lên nhau, có thể nhìn thấy khe giữa hai lớp giấy có vết hồ dán. Cô cố nén hồi hộp, dùng mũi dao dọc giấy thận trọng tách dần hai lớp giấy ảnh.
Ôi,Viên Thuyên lại làm cái trò gì thế này?
Cuối cùng đã tách được hai lớp giấy ảnh ra. Tấm giấy nằm dưới không có ảnh, chỉ thấy một hàng chữ ở chính giữa. Tuy thao tác “giải phẫu bóc tách” vừa rồi có làm xước về mặt, bởi chúng vốn được dán hồ, nhưng Tư Dao vẫn đọc được các chữ này:
“Blog Một Tỷ O O như hình vẽ”
Ý là gì vậy? Hay là Viên Thuyên đã để lại manh mối quan trọng trên Blog Một Tỷ?
Cô nhìn kỹ, thấy ở góc tờ giấy ảnh có một dấu bưu điện rất mờ, dưới con dấu có một hình vẽ nhỏ tựa như một kiểu logo, trông na ná như chữ “trung”, nom quen quen nhưng Tư Dao không nhớ ra nó là cái

gì.
Cô lập tức lên mạng tra “Blog Một Tỷ”,rất dễ tìm thấy trang web về Blog http://www.billionsblog.com. ,chủ nhân có đăng ký, nhưng liệu “O O” và “xem hình vẽ” có phải là số tài khoản và mật khẩu không? Cô thử nhấp xem, thì xuất hiện lờ báo lỗi: “Tài khoản mà bạn tìm, không có!” Đúng thế, O O không thể là số tài khoản. Ôi, mình ngố thật, “O O” chẳng phải là nick name Viên Viên Khuyên Khuyên của Viên Thuyên là gì?
Tư Dao gõ gõ đầu theo thói quen, rồi nhập ký tự Viên Viên Khuyên Khuyên vào mục tài khoản , mật mã thì phiên âm chữ latin “như hình vẽ” = “ru tu” vẫn sai. Câu trả lời là “mật khẩu của bạn không đúng!” Tuy nhiên, mình đã đoán đúng, đây là số mật khẩu.
Tất nhiên cô biết mật khẩu không thể đơn giản là mấy chữ “như hình vẽ”. Mật khẩu chắc chắn có liên quan đến tấm ảnh, hoặc là chính cái logo. Cô lại phiên âm ba chữ “tân Thường Cốc là “xinshanggu” xem sao.Vẫn sai.
Dùng thẳng ba chữ Tân Thường Cốc làm mật khẩu thì quá trực tiếp.Vậy thì có thể là gì? Dù là gì thì vẫn phải liên quan đến Tân Thường Cốc.
Thoạt nhìn vào tấm ảnh Tân Thường Cốc này, mình sẽ nghĩ ngay đến điều gì nhỉ?
Đau thương đến chết
Cô nhập ngay các chữ phiên âm”shangxinzhisi” (đau thương đến chết). Vẫn sai!
Đau thương đến chết, đau thương đến chết…cô lẩm bẩm. Rồi lại nhìn con dấu bưu điện, suy nghĩ xem mật khẩu có thể là gì. Ánh mắt cô chợt dừng lại ở các con số theo kiểu mã số điện báo mà lúc trước xem đoạn phim kia cô đã ghi lại.
Nhập lần này đã thành công!
Tư Dao đã hiểu tại sao Viên Thuyên lại có thể nhớ được các mã số điện báo thể hiện bốn chữ Đau thương đến chết, bởi vì nó chính là mật khẩu Viên Thuyên dùng để đăng ký blog! Còn con dấu bưu điện và logo chữ “trung” sẽ thể hiện điều gì?
Mã số điện báo.
Cô bỗng nhớ ra, logo chữ “trung” là biểu trưng của “Truyền thông Trung Quốc”. Cái lợi của điện báo là ở chỗ có thể đồng thời thao tác ở hệ thống bưu điện và hệ thống truyền thông. Con dấu và logo truyền thông ngầm thể hiện mối liên hệ giữa Blog đăng ký và điện báo. Chi tiết này khiến người ta phải nghĩ nát óc mới lần ra được.
Cô tặc lưỡi tiến vào blog thuần túy cá nhân được bảo vệ bằng mật

khẩu. Nội dung của blog từ từ trải ra. Đập vào mắt cô trước tiên là bốn chữ to đậm đỏ thắm như máu.
Đau thương đến chết!
Tư Dao cảm thấy một làn khí lạnh tràn vào tận tim.Thế mới biết ấn tượng thị giác về chữ viết cũng có sức mạnh thật ghê gớm!
Đêm khuya đang yên tĩnh bỗng vang lên tiếng gõ cửa dồn dập. Tim Tư Dao đập mạnh.
“Dao Dao,tôi Lâm Nhuận đây mà!”

Đau thương đến chết

Chương 36
Bí mật của hang Thập Tịch

Phần lớn các điểm du lịch, nhìn ảnh thì rất đẹp nhưng đến tận nơi thì cũng chỉ vừa phải thôi. Nhưng vùng này thì ngược lại, nhìn ảnh đã thấy là quá đẹp nhưng đến đây rồi thì lại thấy nơi đây đẹp một cách đáng kinh gạc.

Chung Lâm Nhuận chụp luôn phong cảnh trước mặt, rồi in ra; thấy đúng như bức ảnh mà Viên Thuyên đã gửi cho Mạnh Tư Dao.

Nó vẫn khiến người ta phải choáng ngợp, vẫn khiến người ta có cảm giác rất rõ hình như đã từng nhìn thấy ở đâu đó! Tư Dao nghĩ ngợi, ba tháng trươc đây lâf đầu tiên cô nhìn thấy cảnh sắc tuyệt đẹp này, bên cô còn có sáu bạn đồng hành, thế mà đến nay đã có ba người vĩnh viễn ra đi. Đến giờ cô vẫn không ngờ cái chết của các bạn cô lại liên quan đến cảnh sơn thủy mỹ lệ nơi đây, liên quan đến cái hang quan tài treo thấm đậm lịch sử ngàn năm.

Có lẽ, đây là”bí mật” mà Viên Thuyên muốn cho mình biết. Nếu không, tại sao cuói cùng loạt ảnh trên blog ấy lại dẫn bước chân mình đi dến hang Thập Tịch?

“Đây là bức ảnh thứ hai ở trên blog”. Lâm Nhuận ngẩng đầu nhìn thác nước đang đổ từ trên vách núi Niết Bàn xuống, rồi so sánh với bức ảnh vừa in ra, đang cầm trên tay.

“Có một chi tiết này em quên chưa nói với anh: nghe nói nếu vừa uống một ngụm nước suối từ thác nước đổ xuống, vừa thầm ước một điều, thì ta sẽ được thỏa nguyện”. Tư Dao ngắm làn nước trong vắt, thoáng nghĩ rồi vục nước uống.

-Quảng cáo nói thế chứ gì? Lâm Nhuận khẽ cốc vào đầu Tư Dao. “Mắc lừa một lần vẫn chưa đủ à?”
-Nói thật nhé, em rất mong có thể nhìn thấy thứ nước có ma lực, rồi uống, rồi ước rằng cso thể trở lại mùa hè năm nay, để tất cả có thể bắt đầu làm lại, sẽ không xảy ra những chuyện kinh hãi kia. – Tư Dao ngậm ngùi.
Lâm Nhuận rất nhạy bén, anh vội gợi sang chuyện khác: Thôi nào, Tư Dao cứ giàu cảm xúc trước cảnh vật thế này, thì đi cả tuần cũng chẳng đến được hang Thập tịch! Dù ước hay không thì vẫn nên tranh thủ uống ngụm nước khoáng thiên nhiên đi.
Tư Dao gật đầu, cúi xuống vốc nước, thầm nghĩ : Cầu mong tất cả mọi người may mắn còn sống sẽ trường thọ. Cô uống nước, nghĩ lại rốt cuộc mình vẫn ước, Lâm Nhuận biết thì sẽ cười cho. Cô ngẩng lên nhìn Lâm Nhuận, bất giác thấy hơi run run: ánh mắt nóng bỏng của Lâm Nhuận đang nhìn cô chẳng rõ từ lúc nào, có điều, khi bắt gặp ánh mắt của cô, anh lại cúi xuống uống nước trong lòng bàn tay. Ngay cái cảnh này cũng từng nhìn thấy! Tư Dao chợt kinh hãi. Tại sao lại thế?

Cô nhớ rằng hôm đó Lâm Mang cũng lén nhìn cô, sắc mặt cũng y hệt, mà Lâm Mang lại là một con người như thế! Chẳng rõ những gã đàn ông này nghĩ gì nữa.

Có lẽ Hoàng Dược Sư nói đúng, mình chẳng nên tin bất cứ ai. Lâm Mang, Tiểu Mạn, Viên Thuyên đều đã lần lượt khiến mình phải thất vọng.

Hoàng Dược Sư nói quá đúng, mình không thể tin bất kỳ ai.
-Đứng trên cây cầu đá này, lẽ ra phải nhìn thấy những Thạch khắc ở trên vách núi Niết Bàn. Tư Dao chỉ về vách Niết Bàn ở phía xa xa.
- Anh nhớ ra rồi, em đã nói ban ngày không thể nhìn thấy Thạch khắc, chỉ đến tối mới nhìn thấy. Có giải thích được không? Lâm Nhuận nhìn sang vách Niết Bàn, đúng là không có Thạch Khắc nào hết.
- Trở về chúng tôi đã từng bàn bạc, Tiểu Mạn cũng đã tra cứu tìm hiểu, không phải tại ban ngày hay ban đêm, mà là tại hiệu quả của nước mưa. Mưa ở vùng núi Vũ Di thường là mưa axits, rất có thể những chữ đó được tô bằng một thứ chất liệu trong suốt nào đó, gặp nước mưa sẽ xảy ra một phản ứng hóa học, biến thành màu đỏ. Chỉ tiếc là Kiều Kiều đã ra đi, cô ấy rất siêu về hóa học, chắc sẽ giải thích đâu ra đấy.

Lâm Nhuận nói : Vậy thì, rất nhiều chuyện ở đây đều là do con người tạo ra, kể cả đám loằng ngoằng và những vùng đá đỏ nhô ra tạo nên bốn chữ “Đau thương đến chết”. Lát nữa phải ngắm kỹ mới được.
Anh đã đi hết cây cầu đá. Tư Dao nhìn anh từ phía sau, thầm nghĩ : anh ta tích cực như thế, liệu có mục đích nào khác không?
Ôi, Dao Dao, sao người lại tệ thế này, sao lại nghi ngờ cả người đang ở cạnh mình?
Nhưng mình có thể tin được ai nữa?
- Anh nói xem, lúc nãy uống nước suối dưới chân thác nước, anh nghĩ gì? Tư Dao giả vờ như thuận miệng hỏi vậy, nhưng cô lại hiểu rằng mình đa diễn “không đạt”. Giá mà mình được huấn luyện khả năng ngôn ngữ như kiểu luật sư thì tốt biết mấy.
Quả nhiên Lâm Nhuận cảm thấy kỳ lạ, anh ngoái lại nói : Điều đó anh cho em biết sao được? Nếu nói ra, điều ước sẽ mất thiêng thì sao?
Nói xong anh cũng bật cười.
Tư Dao cười nói: Thì ra, anh khuyên em đừng “mắc lừa” nhưng chính mình vẫn cứ ngấm ngầm ước.
Lâm Nhuận nói: Nhưng sau đó anh lại nghĩ rằng, dù không có căn cứ khoa học hay logic gì hết, mình cứ ước một điều thì cũng chẳng có hại gì!
-Không nói thì thôi, em cũng chẳng thiết nghe! Em đâu có làm phóng viên ngành giải trí. Bí quá, Tư Dao đành tung ra bảo bối “muốn bắt thì vờ buông lỏng đã”.

Lâm Nhuận bỗng dừng lại, nhìn thẳng vào mắt Tư Dao, mấp máy định nói nhưng lại không nói được, anh đành cúi đầu, vận hết can đảm, rồi ngẩng lên..nhưng vẫn không nói nổi một tiếng.
Tư Dao vốn đang sẵn sàng để nghe, nhưng nhìn thấy bộ dạng như thế của anh, cô cười phá lên : Nếu ra tòa mà anh cứ thế này, thì biện hộ mười vụ sẽ thua cả mười một.
Lâm Nhuận cười ngượng nghịu : Không đâu. Anh đang định nói, thật thế; nhưng chỉ sợ nói ra thì điều ước sẽ mất thiêng.
-Tức là anh đã công nhận mình mê tín!
-Anh bị em làm cho hư người rồi. Anh bỗng cảm thấy mình hơi lỡ lời.
“Thôi được, ừ thì nói vậy, điều ước của anh liên quan đến em. Cụ thể là gì, thì tạm chưa nói vội. Chớ cho mọi chuyện lắng xuống đã, em có thể sống yên ổn vui vẻ, thì anh sẽ cho em biết!”
Tư Dao cảm thấy bầu trời như càng xanh hơn. Cô cúi nhìn vào đầu ngón chân của mình, mỉm cười.
-Được, em sẽ chờ để nghe. Cô nói khẽ, khẽ hơn cả những tiếng lá cành nơi vách núi đang xào xạc.
Chỉ e đến lúc đó em chẳng có hứng để nghe nữa. Lâm Nhuận khẽ than, dường như có chút bùi ngùi.
- Anh thật đa sầu, đa cảm đấy! Vậy là Tư Dao đã tìm được cơ hội để “trả đũa”.
Vì không phải đi lòng vòng, nên khoảng hai giờ chiều họ đã đến được trước cửa hang Thập Tịch. Lâm Nhuận bước lên trước, vén đám đây leo buông kín trước cửa, định vào luôn. Tư Dao đã nhan tay níu anh lại “ Anh muốn chết à?” Vừa nói xong, cô biết ngay là “thật chối tai” bèn nói tiếp: Xin lỗi, em lỡ lời, vì em cuống quá. Anh không thể vào.
- Tại sao lại không thể vào? Lâm Nhuận giả vờ không hiểu.
- Anh đã hứa, là chỉ đứng chờ ở ngoài, sao lại không giữ lời? Tư Dao thấy vẻ mặt của Lâm Nhuận không có vẻ gì là định đùa cả.
-Em nghĩ lại đi, anh có hứa thế đau!
Tư Dao cố nghĩ kỹ, đúng là lúc đó anh ấy không khẳng định điều gì. Phải bằng mọi cách ngăn cản mới được : Anh Nhuận! Tôi rất cảm ơn anh đã đi cùng, nhưng mong anh đừng làm cho tôi phải tăng thêm gánh nặng tâm lý!
Lâm Nhuận sững người, kinh ngạc nhìn Tư Dao, không hiểu tại sao cô lại giận dữ như thế. Tư Dao hít sâu một hơi, rồi từ tốn dịu dàng nói : Anh đã biết rồi, những người bạn rất quan trọng trong đời em, chỉ vì đã vào hang này mà lần lượt bỏ em ra đi. Bấy lâu nay anh luôn quan tâm che chở cho em. Có một thứ cảm giác ấm áp..em không

muốn mất đi cảm giác ấm áp ấy, cho dù chỉ là một điều "có thể xảy ra".
Lâm Nhuận lặng lẽ ngắm nhìn Tư Dao, đôi mặt đẹp sáng trong đang ngấn lệ. Anh thở dài cúi đầu nghĩ ngợi, nắm bàn tay cô và nói : Anh muốn vào, vì anh thật sự lo lắng trong kia tối đen, rất không an toàn. Và, thực ra anh vẫn không tin một cái hang đá lại có thể liên quan đến những cái chết xảy ra sau đó vài tháng. Rõ ràng là do những nguyên nhân khác! Em đã nói thế thì anh cũng không khăng khăng nữa, nhưng em phải hứua với anh rằng, vào hang cần hết sức thận trọng, chú ý quan sát xung quanh. Hễ cảm thấy có nguy hiểm thì gọi vào máy của anh ngay, anh nhất định sẽ bỏ qua quy ước.
Tư Dao cảm động, gật đầu. Bàn tay anh đang truyền sang cô một cảm giác ấm áp không thể từ chối.
Hai người hiệu chỉnh tần số của máy bộ đàm cho khớp, rồi gọi thử.
Tư Dao nói thêm : Anh phải chịu khó nghiêm chỉnh đấy nhé! Cô cởi giày leo núi, rồi tiến vào hang.
Đèn pin đã bật sẵn, cô vừa đi vừa lia đèn khắp xung quanh để phòng bất trắc. Nước dưới chân khá lạnh, dịp này đã là cuối thu.
Cái hang lớn như thế này, cái gọi là điều bí mật nằm ở chỗ nào? Điều này cô đã nghĩ rất nhiều. Những tấm ảnh trong blog của Viên Thuyên, chỉ có ba tấm cuối cùng là chụp cảnh trong hang; Hai tấm trong đó chụp cảnh ao nước dưới chân, không có gì lạ. Tấm còn lại chụp ba cỗ quan tài treo. Không có đáp án.
Quan tài đang treo cao trên kia, khiến người ta cảm thấy phải nghiêm trang sùng kính. Tư Dao bước thêm mấy bước rồi ngẩng lên nhìn. Vẫn là các vệt máu từ quan tài thấm loang ra tạo thành bốn chữ : Đau thương đến chết. Cô thấy bùi ngùi.
Viên Thuyên, cậu đã đưa ra một câu đố gì vậy? So với cậu, mình luôn đần độn kia mà!
Nếu cứ đứng ngẩn ra mãi thế này, chi bằng hãy xem lại ba tấm ảnh đã, biết đâu lại có được một gợi ý gì đó. Cô soi đèn pin nhìn kỹ từng tấm ảnh, rồi quan sát xung quanh, mong tìm ra được vị trí Viên Thuyên đã đứng để chụp. Lúc này cô lại mong có Lâm Nhuận ở bên, ít ra cũng có thể giúp cô quan sát.
-Dao Dao, tất cả vẫn ổn chứ? Hình như Lâm Nhuận có "cảm ứng tâm linh", anh đã gọi vào máy bộ đàm, hỏi cô.
- Không sao. Anh yên tâm. Em đang cố xác định vị trí đứng chụp ba tấm ảnh.
-Anh khỏi cần nhắc, chắc em cũng biết cần phải tìm dấu hiệu đặc trưng.

-Đúng thế, nhưng chất lượng ảnh thì không đạt, khó mà nhận ra đặc trưng gì, nhất là hai tấm ảnh chụp ao nước, chỉ toàn là nước, góc phía trong hang thì tối đen gần như giống hệt nhau, không có gì khác lạ..à…
-Giống hệt nhau-chính là đặc trưng. Hai người gần như đồng thanh kêu lên!
Tư Dao nhìn lại thật kỹ hai tấm ảnh này, phần sáng lên do ánh đèn flash, là nước; góc trong hang thì tối đen- đen kịt; bên trái của một tấm- kề với bên phải của tấm kia.
Điều này chứng tỏ chúng được chụp từ cùng một vị trí, chỉ khác nhau về góc chụp.
Tại sao phải nhấn mạnh cái vị trí này? Vị trí này là chỗ nào? Khó mà căn cứ vào mặt nước để nhận biết, mà phải nhằm vào phía góc hang tối đen. Cô cố nhìn thật kỹ, thấy ở góc hang, chỗ hơi cao hơn mặt nước một chút, có nhô lên một mảng bằng phẳng.
Mặt phẳng ấy trông quen quen. Vậy thì là góc nào? Rất khó mà xác định. Lẽ, nào mình chỉ mải xoáy vào hai tấm ảnh này? Tấm thứ ba chụp quan tài treo- có ý nghĩa gì đay/
Đúng lúc này một tiếng “tõm”sức vang lên đang khi hết tĩnh, dạ.
“Vũng máu!” Ừ nhỉ, sao mình lại quên mất nó? Chõ cao hơn mặt nước ấy, chính là “ao máu”.
Cô bước lên, lia đèn pin về phía góc hang nơi có “ao máu”.
Đúng, là ở đây! Tấm ảnh chụp từ vị trí hơi xa “ao máu”, nên chỉ thấy đen kịt. Nhưng tại sao Viên Thuyên không đứng gần hơn để chụp “ao máu”? sao phải làm cho phức tạp lên, nhất định bắt mình phải suy đoán cho ra vị trí này? Đây là một cách để “che mắt”. Viên Thuyên thể hiện thật mơ hồ, để người ta khi xem ảnh, thậm chí vào tận hang Thập Tịch, cũng không thể nhận định mấu chốt của vấn đề là ở “ao máu”. Nhưng có phải “ao máu” là mấu chốt không? Tất cả mới chỉ là suy đoán.
-Lâm Nhuận! Có lẽ em đã nhận ra vị trí đứng chụp ảnh. Tư Dao gọi ra bằng máy bộ đàm, tuy nhiên cô chẳng thấy hào hứng gì, vì “ao máu” khiến cô nhớ lại bao nhiêu cảnh tượng hãi hùng.
-Viên Thuyên đã từng nói em cực thông minh! Lâm Nhuận có ý khen ngợi rất khéo léo.
-Em đã từng kể về “ao máu”, anh còn nhớ không?
-Gì thế? Em cho rằng bí mật của hang này liên quan đến nó à? Anh còn nhớ em đã kể rằng có một con rắn đã nhao lên từ đó. Thứ “nước máu” ở đấy, chắc là do trong nước có khoáng chất gì đó. Có cần anh vào, để cho rắng tấn công anh không?

-Đừng! Em không sợ đâu! Tư Dao nói rắn rỏi, nhưng cô biết mình lại đang nơm nớp.
- Nhớ là phải luôn luôn liên lạc với anh.
Trước hết, Tư Dao tìm kỹ phía dưới nước. Không thấy gì. Chân cô toàn giẫm lên các hòn đá cứng dưới làn nước lạnh. Cô từ từ bước lại "ao máu", soi đèn quan sát kỹ. Chỉ là đám nước đo đỏ, không nhìn thấy đáy.
Lúc này, cái "khả năng" hiện thực gần nhất, chính là nước ở trong "ao máu", có lẽ đó là điều bí mật mà Viên Thuyên nói.
Dao Dao, ngươi có thể làm được, vì ngươi có đủ can đảm! Cô xắn tay áo, hít một hơi thật sâu, gần như nhắm mắt, thò tay phải xuống! "Oa.." nước lục sục dữ dội, cô rút ngay tay lên tức thì. Cẳng tay thấy dinh dính nhơn nhớt…Một con rắn nước! Cô kêu lên, vung tay vẩy mạnh. Con rắn nhào ngay xuống nước.
-Anh vào ngay đây, Tư Dao! Lâm Nhuận đã nghe thấy tiếng kêu của cô.
-Không! Tư Dao nghiêm giọng, chặn ngay. "Chỉ là một con rắn nước, em đã hất nó đi rồi. Em đã chuẩn bị tinh thần sẽ gặp phải nó.
-Nếu em thấy sợ rồi thì thôi, đừng khám phá "ao máu" làm gì nữa.
-Thế thì chúng ta đi chuyến này công cốc, tay trắng về không à? Tư Dao lấy làm lạ, tại sao Lâm Nhuận lại đưa ra ý kiến này.
- Em một mình mạo hiểm trong đó, anh rất không yên tâm. Với anh thì, chuyến đi này không phải là tay trắng, được dịp cùng em..Lâm Nhuận lúng túng chẳng biết nên nói thế nào cho dễ nghe.
Tư Dao thấy rất vui, quên cả tình thế lúc này bốn bề nguy hiểm rình rập, bí mật về "ao máu" thi chưa tìm ra.
- Thôi nào, anh thật khéo biết chọn thời cơ! Hãy cứ chơ em điều rat rõ về "ao máu" đã, rồi hãy hay!
Cô lấy lại hơi, rồi thò tay xuống lần nữa.
Nước không sâu, thò hết cánh tay có thể cố sờ thấy đáy. Đáy toàn là đá nhỏ. Cô mò một vòng quanh bờ vũng nước, không thấy có gì lạ, bèn rờ vào phía tâm vũng nước.
Cái gì thế này?
Cô rờ thấy một vật vuông vuông, như bằng cao su. Cô đẩy mạnh. Nó không nặng mấy, đã bị xê dịch. Tay cô lại chạm vào một vật khác cũng to na ná và bằng cao su. Tiếp tục mò, thấy tất cả có năm "cục cao su" giống nhau.
- Em..đã mò thấy mấy thứ..ở trong 'ao máu'! Tư Dao gọi to.
-Được, thế thì mau ra đi, anh rất lo cho em! Cứ ngỡ anh ấy sẽ hỏi xem nó là thứ gì, nào ngờ anh ấy vẫn cứ băn khoăn cho mình! Tư

Dao vừa nghĩ vừa lần lượt lấy các “cục cao su” đó lên!
Là thứ gì thế nhỉ?
Đúng lúc này Tư Dao nghe thấy “bõm”, một tiếng nước vọng đến. Từ chỗ không xa mấy.
Rất khihẽ, nhưng quá đủ để cô phải cảnh giác.
Cô lặng đi. Lẽ nào trong hang này có người, hay là dã thú?
Âm thanh đó không going như con rắn nước nho nhỏ phát ra.
Cô hiểu rằng, dù là người hay dã thú cỡ lớn hiện ra thì cô cũng không được tỏ ra hoảng sợ. Tuy nhiên cô đã hoang mang đến cực điểm.
Cô hoàn tòan bất động, muốn cố nghe xem có động tĩnh gì không.
Hoàn toàn im ắng.
-Dao Dao mau ra đi thôi! Xem chừng Lâm Nhuận chẳng có “công năng đặc biệt” gì, anh nói câu này thật không đúng lúc.
Tư Dao lấy hết can đảm bất ngờ xoay người lại, lia đèn pin quát “Ai?” đồng thời cô đã nhìn thấy một bóng đen đang đứng trong bóng tối cách cô không xa, hầu như bị ánh đèn pin rọi trúng. Bóng đen ấy phản ứng cực nhanh, cúi đầu xuống, rồi lao về phía cô
Tư Dao nhận ra đó là một bóng người.
Hình như y cầm hung khí, đang vụt vào cô. Cô giơ tay đỡ, chiếc pin văng đi. Cô ngả người về đằng sau, không bị vụt vào mặt, nhưng kẻ ấy đã rất nhanh dùng đôi tay ghìm vào bả vai cô ấn xuống nước. Tư Dao định giơ tay đánh lại nhưng y vận sức rất mạnh, cô không sao vươn tay lên được. Cô vội đá thốc vào y, tuy có đá trúng chỗ hiểm nhưng y vận sức rất mạnh, cô không sao vươn tay lên được. Cô vội đá thốc vào y, tuy có đá trúng chỗ hiểm nhưng vì sức nước đã cản chân, nên cú đá không đủ mạnh, trái lại, cô bị mất trọng tâm nên ngã nhào xuống. Kẻ kia nhân đó tím tóc cô và dìm đầu cô xuống nước. Kẻ ác nhân này thực độc đia và ra tay rất nhanh.
Tư Dao vẫn gắng sức vùng quẫy nhưng cô đã ở vào thế thất bại. Kẻ ấy ở tư thế cao hơn, vận sức cực lớn, cọ đã bị ngập trong nước, đã bị uống một ngụm nước, từ họng đến ruột gan nóng bỏng rất khó chịu. Cũng may, khi kẻ ấy bỏ một tay ra để lấy các ‘cục cao su’ kia thì Tư Dao vận sức để nhổm người dậy; đầu và nửa người cô đã ở trên mặt nước. Kẻ đó đành lại dùng cả 2 tay để ấn Tư Dao, lần này y vận hết sức mạnh cẳng tay ghì vào gáy cô, ghìm đầu cô chìm trong nước.
Cô gắng sức chống lại vài lần, nhưng vì ngạt thở nên tứ chi rã rời bất lực. Lẽ nào mình lại phải bỏ mạng vô lý như thế này được?
Cái gọi là bí mật của Viên Thuyên là thế này hay sao?

Mắt cô tối sầm, những đốm ‘đom đóm mắt’ lấp lóe, sau đó là màn tối thật sự.
Bỗng cẳng tay ghì cổ Tư Dao lỏng ra, cô vùng ngay dậy theo bản năng. Trước mặt thấy một quầng sáng, rồi nghe thấy tiếng Lâm Nhuận gọi: “Dao Dao!”
Tư Dao vội kêu lên: “Cẩn thận, có người!”. Trong ánh sáng yếu ớt chỉ còn kịp trông thấy bóng đen vừa rồi vòng qua đoạn vách hang, chay ra phía cửa hang, đúng lúc ấy Chung Lâm Nhuận lại tiến vào theo vách hang bên kia, “như 2 múi giờ đối xứng nhau”, bởi thế y không bị ánh đèn pin của anh chiếu đến.
Nhưng Lâm Nhuận cũng cảm thấy hình như có ai vừa lướt qua. Nghe thấy Tư Dao hô lên “hắn chạy ra cửa hang”, anh bèn ngoảnh lại, chần chừ giây lát, anh vẫn quay về phía Tư Dao: “Em không bị thương tích gì chứ?” Tư Dao nói ngay: “Mau đuổi theo hắn!” Lâm Nhuận vội quay ra phía cửa hàng để truy đuổi.
Tư Dao rất nóng lòng muốn biết kẻ tấn công mình là ai. Cô dốc hết sức lội nước chạy xuống được một nửa dốc núi, và nhìn thấy một người mặc bộ đồ ngụy trang chạy biến vào một cách rừng.
“Lâm Nhuận đừng đuổi nữa!”
Lâm Nhuận dừng lại, anh biết không thể nào đuổi kịp kẻ kia. Anh lại vội chạy về phía cửa hang gọi to: “Em sao thế?” Lên đến nơi, anh ái ngại nhìn Tư Dao một lượt từ đầu đến chân. Lúc này Tư Dao mới nhớ ra sau cuộc vật lộn giằng co vừa rồi, chắc mình trông rất thảm hại. Cô cười: “Trông chẳng khác một đóa phù dung mới ngoi lên khỏi nước, lấm lem phải không?”
“Ôi, thế mà em vẫn còn đùa được? Vừa rồi nếu anh vào chậm một bước thì đó phù dung này đã làm tan rồi!” Lâm Nhuận rút chiếc khăn mặt ra đưa cho Tư Dao.
Bây giờ Tư Dao mới nhớ ra rốt cuộc Lâm Nhuận vẫn vào hang. Cô tái mặt: “Thế là… anh không chịu nghe lời, sao anh lại vào hang?”
Lâm Nhuận bình thản nói: “Anh không thể tại vì một thứ ‘có thể xảy ra’ mà không đi cứu một thứ ‘tất nhiên’; chẳng lẽ anh cứ đứng ngoài, bỏ mặc em chống cự với kẻ kia?”
Sự ngọt ngào và xúc động tràn ngập lòng Tư Dao. Món nợ ân tình này, mính sẽ trả anh ấy thế nào đây? Chỉ e chưa kịp đền đáp thì cả hai đã lần lượt phải ra đi.
Nghĩ đến đây mắt cô ươn ướt. Chắc Lâm Nhuận cũng đoán được tâm trạng của Tư Dao, anh đặt tay lên đôi vai cô, ngắm nhìn khuôn mặt đẫm nước của cô dịu dàng nói: “Tư Dao đừng nghĩ lan man. Đi cùng em là sự lựa chọn của anh; Anh biết mình đang làm gì. Anh rất

hiểu có rủi ro và có cả những thứ mà anh được. Anh muốn nói với em rằng, càng gần em anh càng nhận thấy có những sự việc xảy ra trong cuộc sống của chúng ta không đơn thuần là sự lựa chọn nữa, mà nó là sự thôi thúc của cảm giác. Ngay từ lần đầu gặp em, anh đã có cảm giác này. Nó khiến cuộc sống của anh bị thay đổi hoàn toàn. Anh đã từng kháng cự, gắng để cho mình chỉ mải mê công tác, đi sớm về muộn, để tránh gần em nhiều hơn. Nhưng đã có vô số việc xảy ra với em mà em vẫn cứng cỏi chống đỡ, khiến anh không thể không nhìn lại chính mình, để cho trái tim anh dẫn dắt mọi hành động của mình".
"Ý anh là con người em thật là quá rắc rối, đúng không?" Khóe môi Tư Dao run run, suýt nữa thì cô òa khóc.
Lâm Nhuận hơi hoảng, vội nói: "À, tại anh vụng nói, anh cưa nói cho rõ, ý anh là…"
"Kìa, em đùa anh đấy! Em rất thích nghe anh nói". Tư Dao mỉm cười, nhưng đôi mắt cô lại trào lệ. Đã rất lâu, lâu lắm rồi cô không có được cảm giác hạnh phúc tràn đầy như thế này.
Lâm Nhuận cầm chiếc khăn trong tay Tư Dao, lau nước mắt và mái tóc cho cô. Tư Dao bật cười: "Kìa, em lại không biết tổng vệ sinh cho mình chắc?"
"Anh đã có 'mưu đồ' từ lâu, nay mới có cơ hội, em phải cho anh được hưởng thụ chứ!" Lâm Nhuận cũng bật cười, đưa lại chiếc khăn cho Tư Dao.
Gió thổi mạnh, khiến Tư Dao rùng mình mấy lần. Lâm Nhuận lục trong túi xách du lịch đặt dưới đất, lấy ra chiếc quần thể thao và chiếc áo phông cho Tư Dao: "Em vào trong hang thay đi, kẻo người ướt sũng thế này rất dễ cảm lạnh!"
"Đi leo núi mà anh còn mang theo quần áo sơ-cua à?" Tư Dao rất ngạc nhiên.
"Anh đã chuẩn bị khá tỉ mỉ cho chuyến đi này. Vì biết trong hang Thập Tịch có nước, thà cứ mang thêm quần áo, thừa còn hơn thiếu,. Đã thấy là được việc chưa?" Thật hiếm khi thấy Lâm Nhuận đắc ý như thế
Tư Dao đón lấy, cười nói "Mặc bộ đồ thùng thình này vào, thì em có thể hip-hop rồi đây! Anh chờ thêm chút nữa, em sẽ vòng vào xem mấy cái 'cục cao su' đó có còn hay không. Vì anh vào kịp thời, cho nên chưa chắc hắn đã lấy đi".
"Được! Anh cũng đang mong 'bí mật' của Viên Thuyên được công bố!"
Một lát sau Tư Dao từ trong hang đi ra, đã thay bộ đồ rộng thùng

thình của Lâm Nhuận, trên tay là năm ‘cụ cao su’, vẻ mặt rất băn khoăn “Lạ thật, hắn không lấy đi một cục nào”.
Sắc mặt Lâm Nhuận trở nên nặng nề: “Tức là hắn không hề quan tâm đến cái ‘bí mật’ này, mà là cố ý hại em. Em có ngờ ngợ hắn là kẻ đã đột nhập phòng em hồi nọ không?”
“Không có vẻ giống ‘têm trôm’ ấy. Tên ấy có người thấp bé, còn tên này thì cao hơn nhiều. Nếu hắn định hại em, thì đâu cần mò đến tận đây? Chắc hắn đến vì cái điều ‘bí mật’ của Viên Thuyên ”
“Nhưng Viên Thuyên làm việc rất thận trọng kín kẽ, thiết lập rất nhiều ‘rào cản’, còn ai có thể biết ‘bí mật’ ấy, nhất là nó lại ở ngay trong hang Thập Tịch này?”
Tư Dao đặt các khối ‘cao su’ xuống đất, nói “Nhưng nếu xét từ góc độ khác, liệu có phải Viên Thuyên cảm thấy có kẻ đang muốn biết về ‘bí mật’ này, nên cô ấy mới thận trọng như thế?”
“Thế thì em xem nó đi. Anh sẽ tránh đi, sẽ không nhìn, không hỏi…”
Lâm Nhuận quay người bước đi thật
“Này này, anh đừng tếu nữa, được không?”
Lâm Nhuận đáp: “Anh nói thật đấy! Viên Thuyên đã dặn là ‘bí mật’ chỉ dành cho em xem!”
“Chưa từng thấy ai máy móc như anh! Bây giờ thì lại khác, anh đã vào hang rồi, anh là một trong những người ‘bạn chung hoạn nạn’ của em, dù không muốn xem thì em cũng ép anh phải xem!” Tư dao nói ráo riết.
Lâm Nhuận gượng cười, quay lại. Tư Dao nói: “Em cảm thấy đây là những cái túi bằng cao su, bên trong chứa cái gì đó…”
“Có vẻ là thế. Xem này, giữa túi và vật trong đó như là còn có khoảng trống, ở mép thì có vết dán nóng. Bên ngoài lại được phủ một lớp sáp chống thấm nhưng không đều lắm, không có vẻ nhà nghề”. Lâm Nhuận sờ nắn một cái túi, rồi lục tìm con dao nhíp đưa cho Tư Dao: “Cẩn thận đấy, anh đã mở lưỡi”.
Tư Dao cầm dao, thận trọng rạch một đường ở mép túi. Đúng, lớp bọc ngoài là cao su, bên trong là một vật màu sáng. “Hình như là mấy tờ giấy…” Tư Dao rạch hẳn một đường dài rộng. Hai người nhìn thấy một xếp tiền 100 đồng nhân dân tệ.
Hai người đều kinh ngạc. Chẳng lẽ, đây chính là cái bí mật ấy?! Những tưởng nó sẽ liên quan với “Đau thương đến chết”, ai ngờ lại chỉ là tiền?
Tất nhiên là rất nhiều tiền.
“Nhìn ang áng, túi này phải chứa đến vài vạn đồng. Năm túi, phải vào khoảng 30-40 chục vạn. Chưa giọ là ‘đổi đời’ thì vẫn cứ rủng rỉnh

chán!" Lâm Nhuận moi ra một tờ sơ lên ánh nắng, nhìn rõ chư in chìm và sợi dây bảo hiểm "Đúng là tiền thật!"
Một cảm giác "quá ớn lạnh" tràn đến, Tư Dao lạnh lùng hỏi "Ý anh là gì vậy?"
Lâm Nhuận thản nhiên nhếch mép cười: "Tiền này thuộc về chúng ta"
"Gì thế? Anh…" Tư Dao không dám tin ở tai mình nữa. Con người này…
"Ý anh là… sao anh lại may mắn đến thế này"
"Ôi! Anh đùa đấy! Coi như đã 'trả đũa' được em". Lâm Nhuận cười rất vui vẻ, anh giật giật tóc Tư Dao trêu đùa! "Căn cứ vào tính cách của Viên Thuyên, thì chắc chắn cô ấy phải dặn dò em xử lý đám tiền này như thế nào".
Tư Dao áp tay lên ngực, cười "Đùa ác thật! Em quên mất đây là chàng luật sư, giả vò lừa cứ y như thật!" Cô cúi xuống thò ngón tay lần tìm, quả nhiên moi ra một phong thư:

"Thân gửi Tư Dao".
Ngày 2 tháng 9 năm 2005.
Tư Dao thân yêu,
Khi cậu đọc được thư này, thì chắc mình không bao giờ gặp lại cậu nữa. Nhưng mình vẫn muốn nhờ cậu một việc, vì cậu là người thông minh nhất, tốt nhất, và cứng cỏi nhất trong số các bạn thân của mình. Cậu có thể đọc được thư này, chứng tỏ mình không hề khoa trương khi đánh giá về cậu.
Những cái túi này chứa cả thảy 350.000 đồng nhân dân tệ, toàn bộ số tiền mình đã dành dụm được trong mấy năm công tác. Nhờ cậu giao cho cha mẹ mình.
Cậu mãi mãi là người bạn tốt nhất của mình, hãy nâng niu những năm tháng tốt đẹp đáng nhớ của chúng ta. Cậu vẫn nên là cậu, mãi mãi là cậu. Đừng học theo mình.
Love
Viên Thuyên.

Nước mắt lại tuôn trào. Lâm Nhuận muốn khuyên nhủ cô, nhưng anh biết, đối mặt với hiện thực, con người ta thật khó tránh khỏi xúc động. Anh ngồi yên để Tư Dao gục vào ngực anh mà khóc, và nghỉ ngơi

Chương 37
Tình yêu đến

Em không thể hiểu nổi, tại sao Viên Thuyên phải thiết kế khéo léo tinh vi, nào là blog, nào là ảnh, nào là núi cao hang sâu bí hiểm…chỉ vì muốn nhờ em chuyển tiền cho cha mẹ? Đứng bên đường, tư Dao lẩm bẩm nói với Lâm Nhuận.
Lâm Nhuận vẫy tắc xi. Anh đưa mắt ra hiệu cho Tư Dao đừng nên nói nữa.
Mẹ của Viên Thuyên- bà Ngụy Dung Bình ra mở cửa. Điều làm cho Tư Dao thấy thật khs hiểu là, khi trông thấy cô bà không những không tỏ ra ngạc nhiên, trái lại bà còn thở phào nhẹ nhõm và mỉm cười. Bà chỉ hơi mất tự nhiên khi nhìn thấy Lâm Nhuận đi sau cô. Hay là họ đã biết mình đến để giao tiền cho họ?
Tư Dao nói rõ mục đích, rồi giao chiếc cặp có khóa mã số cho cha mẹ Viên Thuyên. “Bạn ấy là người con rất hiếu thảo. Bức thư Viên Thuyên viết cũng ở trong này. Thư viết cho cháu, nhưng vì có ghi rõ số tiền nên cháu muốn hai bác nên đọc. Toàn bộ số tiền ở trong này. Thực lòng, cháu thấy hơi kỳ lạ, tại sao bạn ấy không trực tiếp đưa cho hai bác…
Cả hai ông bà đều rớm nước mắt. bà Dung Bình vội lau nước mắt. Cha Viên Thuyên- ông Viên Quốc Thắng, nói “Chẳng giấu gì cháu, chung tôi đã biết rồi”.
Tư Dao và Lâm Nhuận đưa mắt nhìn nhau thế này là thế nào?
Lúc này Tư Dao cung nhận ra hai ông bà cùng đưa mắt nhìn nhau. “Đây là thư Viên Thuyên gửi cháu. Trước khi ra đi, nó cũng viết thư cho hai bác, nói là sớm muộn gì cháu cũng sẽ đưa tiền đến. Bao giờ cháu đến đây, thì hai bác sẽ giao cho cháu.” Ông Viên Quốc Thắng đưa phong thư cho Tư Dao.
Ôi, Viên Thuyên lại làm gì thế này?
Tư Dao đón lấy, phong bì không đề “Thân gửi Tư Dao…” nhưng có một hàng chữ cái và chữ số viết liền LW586136697400C.
Lại là thứ mật mã gì vậy, mình sẽ giả mã thế nào đây?
Bên trong là một tấm ảnh . Khỏi phải bàn, tất nhiên lại là ám hiệu. Nhưng cô nhìn kỹ, rồi thấy thất vọng, vì nó chỉ là tấm ảnh chụp cận cảnh về “ao máu” trong hang Thập tịch.

Không! Thế này thi sai thứ tự : tiền giấu ở “ao máu”, sau khi cha mẹ Viên Thuyên nhận được tiền, thì mới gioa cho mình tấm ảnh này theo “chỉ thị”. Bước tiếp theo tại sao lại quay về “ao máu?” Viên Thuyên Thứ biết trong đó đã không còn thứ gì nữa kia mà?
Hay là, “ao máu” vẫn còn chứa bí mật? Nhưng nếu đúng là thế thì tại sao không cho biết cùng với 350.000 nhân dân tệ? Đi núi Vũ Di hàng ngàn cây số, đâu phải như đi dạo chơi?
Lúc cô chào họ ra về , bà Dung Bình chợt nhớ ra điều gì đs bèn gọi với lại : cháu Dao Dao! Mấy hôm trước hai bác nhận được bức thư từ nước ngoài gửi đến, ngờ rằng đó là thư của Viên Thuyên. Hai bác không biết ngọi ngữ, phiền cháu đọc hộ xem thứ viết những gì?”
Bác trai đưa bức thư đó cho Tư Dao, cô lướt nhìn rồi nói ngay “ Đây là tờ thông báo của luật sư của Viên Thuyên, nói rằng Viên Thuyên xin sang định cư ở Canada đã được chấp nhận”.
Cả hai ông bà đều trố mắt: Canada? Sao chúng tôi chưa hề thấy nó nói đến bao giờ?
Tư Dao cũng thấy chưng hửng, cô nghĩ “ngay tôi còn không biết thì hai vị làm sao biết được!
Viên Thuyên thực là bí hiểm. cậu đang làm gì thế này? Mình không thể theo kịp tư duay của cậu nữa rồi.
Em cảm thấy mình như một cô gái ngớ ngẩn đang đuổi theo gió. Định tóm cái đuổi của gió, rốt cuộc chỉ là con số không!- Tư Dao nói với Lâm Nhuận, giọng ai oán.
Lâm Nhuận cười: Nếu sớm biết thế thì lúc đầu nên nghe lời anh, nuốt luôn 350,000 đồng, tí ra cũng chẳng phải là con số không! Này, em đang nói chuyên đứng đắn! Em thấy mình hơi mất phương hướng. Mình đang làm gì, mình định làm gì thế này? Mình chỉ nhằm hoàn thành ‘ý nguyện’ của Viên Thuyên hay sao? Tất nhiên em rất vui lòng giúp bạn, nhưng vẫn cảm thấy hình như trước mắt chúg nta còn có những việc cấp bách hơn phải làm. Ví dụ, tay Lâm Mang tệ hại kia vẫn đang nhởn nhơ sống ở miền Hoa nam ; bí mật về bốn chữ “Đau thương đến chết” vẫn đang chôn chặt; kẻ nào đã theo dõi em? Có phải em bị hồn ma của Viên Thuyên, Kiều Kiều bao vây không? Tất cả, đều như những nẻo đường xa thẳm dẫn đến của ải sinh tử! Anh thấy đúng không?
Lâm Nhuận khẽ gật đầu : Em nói đều đúng cả. Nhưng vẫn cứ băn khoăn, tại sao Viên Thuyên phải thiết kế bài bản và rắc rối như thế? Tại sao không thể nói tất cả với em mộtl ần, cứ bắt em phải lần mò tìm kiếm, chạy đi chạy lại? Chỉ còn cách giải thích duy nhất, điều bí mật đang đợi em khám phá sẽ kinh khủng hơn hẳn số tiền kia! Cô ấy

cần em bảo đảm bằng hành động thực tế: một là em đáng tin cậy, hai là em có đủ can đảm và trí tuệ.
Anh xin nói thêm rằng, xét tất cả các hiện tượng, cho thấy Viên Thuyên có khả năng là mấu chốt để giải đáp mọi vấn đề bức xúc kia. Trong số các bạn em đã ra đi, thì chỉ Viên Thuyên là người thật sự có linh cảm rằng mình sẽ chết. Cho nên cô ấy đã gửi quà tặng, gửi blog, và nhiều bức ảnh. Liệu có phải cô ấy đã hiểu về "Đau thương đến chết" không? Mặt khác, tính cách và tác phong làm việc, đầu óc thì tỉnh táo, khó mà tin rằng cô ấy dã nảy sinh tình ái với Lâm Mang. Liệu trong chuyện đó có những ẩn tỉnh mà chúng ta mãi mãi không thể biết không/ Còn một điểm nghi vấn nữa: tại sao sau khi Viên Thuyên chết, thì trên QQ của em bắt đầu có "bầy ma quỷ nhảy mua", rồi bắt đầu có kẻ theo dõi, có kẻ đột nhập phòng em? Cũng không loại trừ các hiện tượng kinh dị, liệu có phải…Nhưng quả là hoang đường, khó tin: liệu có phải Viên Thuyên trước khi chết đã để lại manh mối cho em, và sau khi chết cũng có ý muốn giao lưu với em?
Lâm Nhuận cầm cốc cà phê uống cạn một hơi.
-Vậy thì sau đây em phải làm gì? Lại đi hang Thập Tịch à? Em đã thấy chán rồi- Tư Dao cảm thấy thể xác và tinh thần đều mỏi mệt thực sự.
-Cứ gì em, mà ngay anh mới đi một lần đã thấy quá 'thỏa mãn' rồi, nhất là lại biết rằng trong đó luôn có kẻ rình rập tấn công em! Nhưng nếu lại đi nữ để có thể biết rõ toàn bộ đáp án, thì cũng được. Tất nhiên em nên cân nhắc tình hình ở công ty, rồi hãy quyết định. Dù dao chung ta cũng không phải các nhà thám hiểm chuyên nghiệp, anh không muốn em bị đuổi việc.
Tư Dao gật đầu : Vâng, thé thì để cuối tuần hãy đi. Hai tháng lương vừa qua em nướng cả vào tiền vé máy bay rồi. Phải đi với em, anh cũng vất thật. Hay là lần này anh đừng đi nữa, em nhớ là trước kia anh vẫn phải làm cả ngày cuối tuần…
Lâm Nhuận nhìn thẳng vào mắt Tư Dao. Mãi đến lúc cô thấy mật tự nhiên, đưa tay bịt mắt anh, anh mới cười : nếu em lại muốn làm một đóa "phù dung mới ngoi lên mặt nước" thì anh sẽ không đi nữa, được chưa?
Hai người đang cười đùa thì Quách Tử Phóng đẩy cửa bước vào, trong anh có vẻ không vui. Nhìn thấy hai người, anh lập tức nói oang oang: Cuối tuần, hai vị bí mật hành động, đi du ngoạn non xanh nước biếc chứ gì? Sao không bảo tôi một câu, khiến tôi tìm hết hơi. Tôi cứ như trâu húc mả sưu tầm tư liệu về Viên Thuyên,nào ngờ tổng biên tập biết, ông ấy xạc cho một mẻ, trách rằng không chuyên tâm vào

nghiệp vụ.
Tư Dao và Lâm Nhuận đã bàn bạc, không muốn cho nhiều người biết về chuyến đi hang Thập Tịch và vấn đề tiền nong, nên cả hai đành giả vờ tỉnh bơ. Tư Dao nói: Anh đã bảo là bận đi Cung thể dục thể thao công nhân ở Bắc Kinh dự hội thi ca hát, nên chúng tôi đâu dám làm phiền anh.
-Hai vị đi đâu những hai ngày?
-Ơ kìa, anh vừa nói đi ngao du sơn thủy, chúng tôi đi tua du lịch ở núi Hoàng Sơn hai ngày. Gần đây thần kinh tôi quá căng! Tư Dao đành bị ra vậy.
Rõ ràng là Tử Phóng không tìn, anh cười nhạt chỉ vào Lâm Nhuận : hiền đệ Lâm Nhuận đã vờ làm việc công để giải quyết việc riêng chứ gì?
Việc công việc riêng gì thế? Chuyện của Tư Dao, chính là việc riêng của tôi.- Anh bỗng nghiêm nghị nói: Tôi chưa kịp nói để anh biết..tôi…đã yêu Tư Dao!
Căn phòng bỗng lặng ngắt như tờ, đến nỗi có thể nghe thấy bước chân của Lịch thu và con mèo Linda đang bước xuống cầu thang.
Tư Dao hoàn toàn không thể ngờ Lâm Nhuận lại bộc tộ tiếng tơ lòng thẳng thắn như thế này. Đương nhiên cô có thể cảm nhận tình cảm ấy trong thời gian vừa qua nhưng hai người cũng chưa từng trực tiếp bày tỏ, nên lúc này nghe nói thê cô vẫn thấy rất đột ngột. Niềm vui bất ngờ khiến đôi mắt cô ươn ướt.
Khi cô đang rất khao khát tình yêu, thì tình yêu đến.
Tử Phóng cũng sửng sốt, đờ đẫn trước lời tuyên bố bất ngờ của Lâm Nhuận. Hai tay anh giơ lên làm động tác “đầu hàng” : Tôi không có ý kiến gì…không sao, hai người đâu có cần tôi phê chuẩn, đúng không? Nói xong anh quay người lên cầu thang, suýt nữa thì va phải Lịch Thu đang đi xuống.
“Hay quá, tôi rất mừng cho hai người. Thực ra tôi luôn cảm thấy hai người rất đẹp đôi, nếu tôi có “Chứng chỉ nghiệp vụ bà mối” thì tôi đã vun cho hai người từ lâu!” Lịch thu rất có tài giải tỏa các tình thê khó xử.
Tử Phóng lại theo Lịch Thu đi xuống: Cô giáo Lịch Thu ạ, tôi thấy lo cho cô đấy, vì kể từ nay cô sẽ phải chuẩn bị thêm một suất ăn tối.
Lúc này Tư Dao mới thật tỉnh táo trở lại, cười nói: Anh Tử Phóng không biết à: Lâm Nhuận đã tranh với tôi thức ăn của chị Lịch Thu từ lâu, và còn quá đáng hơn cả tôi: ăn bữa tối đã đành, lại còn lấy phần đem đi để ăn bữa trưa hôm sau nữa kia.
Hoàng Dược Sư: Xin chúc mừng bạn, chúc mừng hạnh phúc! Là một

người từng trải đầy minh thương tích, tôi chúc mừng bạn. Tìm được tình yêu thật sự đâu phải chuyện dễ!
Yêu Yêu: Cảm ơn anh, tuy nhiên, tôi vừa vui lại vừa buồn.
Hoàng Dược Sư: Why? (tại sao)
Yêu Yêu: Vì anh ấy đã tháp tùng tôi đi vào cái hang khốn khiếp ấy.
Hoàng Dược Sư: Thế thì sao?
Yêu Yêu: Anh ấy cũng sẽ "Đau thương đến chết" như tôi.
Hoàng Dược Sư: Chỉ cần bạn luôn tốt với anh ấy, thì anh ấy sẽ không đau thương mà chết đâu!
Yêu Yêu: Tôi luôn cảm thấy sẽ là vô ích, không thể làm gì nổi; chạy ngược chạy xuôi mãi mà vẫn hoang mang không biết đâu mà lần.
Hoàng Dược Sư: Sẽ không thể là nhọc nhằn rồi thành công cốc!
Yêu Yêu: Nếu là bạn chắc bạn cũng sẽ tức điên, vì điều bí mật ấy chỉ là 350,000 nhân dân tệ.
Hoàng Dược Sư: Nếu bạn không thiết thì cứ gửi cho tôi, nhưng phải đổi thành đô-la kẻo ở chỗ tôi không thể tiêu được.
Yêu Yêu: Nói dễ nghe nhỉ? Đó là tiền Viên Thuyên để lại cho cha mẹ.
Hoàng Dược Sư: Lạ nhỉ? Sao lại phải phức tạp như thế?
Yêu Yêu: Không rõ nữa. Nhưng cũng may, tôi lại có được một manh mối nữa.
Hoàng Dược Sư: Có lẽ, ít ra cũng lại được 350,000 nữa!
Yêu Yêu: Chỉ e sẽ không đơn giản như thế đâu. Tuần sau tôi lại đi hang Thập Tịch, vẫn có anh chàng điển trai tháp tùng!
Hoàng Dược Sư: Phải hết sức thận trọng đấy!
Yêu Yêu: Này, tôi nhớ rằng bạn nhắc tôi phải thận trọng với mọi người xung quanh. Với anh ấy thì có cần thận trọng không?
Hoàng Dược Sư: Điều này quá nhạy cảm, tôi xin từ chối trả lời.
Yêu Yêu: Thuốc đắng thì mới dã tật. Cứ nói đi!
Hoàng Dược Sư: Thật sự không thể nói. Bạn cần tự mình phán đoán. Tôi chỉ có thể chân thành chúc bạn hạnh phúc và gặp nhiều may mắn.

Đau thương đến chết

Chương 38
Bí mật của hang Thập Tịch

Số em thật may, hai lần cuối tuần đều đi ngao du sơn thủy, vào động

tối om, và còn thò tay vào nước đỏ lòm- Tư dao rọi đèn pin vào mặt nước “ao máu”.

Thế thì lần này hãy để anh thử xem có hên hay không. Lâm Nhuận đã xắn tay áo từ lúc nào, không đợi tư Dao can ngăn, anh thò luôn tay xuống.

Một tiếng “òa” khiến anh rụt tay lại. Xem chừng con rắn nước đã coi ao máu này là nhà nó rồi! tất cả diễn ra rất nhanh, Tư dao chưa kịp nói “cẩn thận có rắn”.

Yên âm, trước đó anh vẫn nhớ là có rắn, nên không giật mình gì hết. Mong sao đây là lần cuối quấy quả giấc mộng của tiên sinh rắn! Lâm Nhuận lại thò tay xuống.

Vì đã bị tấn cống lần trước nên thỉnh thoảng Tư Dao vẫn lia đèn ra các vùng tối xung quanh, rất sợ lại có kẻ “vồ mồi”!

Chúng ta đã chuẩn bị đầy đủ cả, lần này sẽ không thể có người lò dò đến – Lâm Nhuận biết nỗi lo lắng của Tư Dao. Đúng là lần này họ đã

làm nhiều việc để giữa an toàn. Trước hết họ không đi vào ngày cuối tuần, mà là xuất phát từ công ty của mình vào ngày thứ năm, tập kết ở nhà ga xe lửa. Họ mua vé chằng đường ngắn, rồi lên tàu; khi tùa chưa chuyển bánh thì họ lại xuống, đi ra khỏi ga theo cửa chuyển hàng hóa, rồi lên tắc-xi phóng ra sân bay. Chuyên bay thẳng, đến sân bay Vũ Hán suôn sẻ. Khi vào hang, họ đã chiếu đèn soi kỹ, xác định rằng trong hang không có người.
-Vì em không thể không thận trọng – Tư Dao lại soi đèn về phía Lâm Nhuận.

Lâm Nhuận mò rất kỹ, cuối cùng lắc đầu nói : Chẳng hiểu có phải Viên Thuyên trêu chúng ta, hay là anh đã bỏ sót…nhưng dưới này không có thứ gì đáng chú ý cả. Toàn là cát, có lẽ có thể đãi ra vàng cũng nên, chứ không nhận thấy cái gì khác.
-Lần trước em đã mò ở xung quanh, đúng là không có gì cả.
Một giọt “máu” lăn từ chữ “Chết” xuống, lẽ ra phải rơi vào “ao” nhưng nó lại rơi đúng gáy Lâm Nhuận. Anh đưa tay trái lên quệt, rồi cười “Bạn Tư Dao chớ có nhổ nước bọt”.
Tư Daoa chợt nghĩ ngợi, rồi vội nói : Anh có nghĩ đến không: nước từ trên liên tục tí tách, hang thì ẩm thấp, nước sẽ bay hơi rất ít, nhưng tại sao mực nước ở ao này hầu như là cố định, không bị tràn ra?
Lâm Nhuận “ừ nhỉ”, rồi anh bắt đầu rờ khắp vách ao, vừa rờ vừa nói : Sờ, thì không thấy vết rạn gì, nhưng cũng không lấy gì làm chắc”.
- Hay là, ao này còn chảy ra một chỗ khác.
-Anh chưa hiểu em đang nghĩ gì?
-Viên Thuyên đã đưa cho em hai bức ảnh này, thì chứng tỏ chắc chắn “ao máu” phải đáng quan tâm; ví dụ, có còn cái hốc nào đó chứ đựng thứ gì…tại sao con rắn nước cứ thích nằm trong cái ao này? Rắn nước cũng cần ăn, mà nước dưới chân chúng ta thì có cái ắn, chứ cái ao này thì …rất có thể là có nhiều khoáng vật, là thứ nước “nặng”, có thứ gì khiến nó thích thú?
Lâm Nhuận ngớ ra : Tiếc rằng anh rất dốt sinh vật học, những điều em nói anh không sao giải thích nổi.
-Em nghĩ liệu trong “ao máu” này có hang rắn không? Anh cố rờ kỹ ở thành, ở đấy nhất là ở giữa đáy xem…biết đâu Viên Thuyên đặt các cục cao su ở giữa cũng là một gợi ý! Tư Dao thật sự mong lúc này có

thể lần ra được mạch suy nghĩ của Viên Thuyên.
Lâm Nhuận bỗng kinh ngạc kêu lên " thật tài tình! Dao Dao giỏi thật! Đúng là chính giữa ao có một cái lỗ nhỏ chỉ đút lọt ngón tay. Có lẽ con rắn nước ấy nó nằm nghỉ trong này.
Không đơn giản thế đâu. Nếu là hang rắn thật, thì nó cũng cần không khí để thở…Có lẽ bí mật nằm ở đó, nó không chỉ là hang rắn, phía dưới hẳn phải có cái gì đó…
-Tư Dao chỉ mong mình cũng thò tay xuống.
Lâm Nhuận lại nói: Thì ra không chỉ có một, mà là có ba cái lỗ, mỗi cái chỉ vừa lọt ngón tay. Ba ngón tay cùng vận sức…Anh thử xem nào, xoay ngược chiều kim đồng hồ..À, nó cựa!
Cả hai đều sửng sốt. Dường như chỉ trong chớp mắt, cả 'ao nước" đã tiêu biến! Đáy ao, ngoài lớp đá màu nâu xỉn ra, là một cái nắp tròn với ba cái lỗ ở tâm, ngón cái ngón trỏ và ngón giữa của Lâm Nhuận vẫn đang cắm vào đó. Nhìn kỹ vòng quanh phía dưới thành và đá, thấy có một vành tròn kẽ hở chừng 1mm. "Nước máu" đang rút xuống qua đó. Điều này chứng tỏ cái nắp là một thiết bị, xoay nó thì đáy ao sẽ hở kẽ, nước sẽ chảy xuống dưới. Lâm Nhuận trầm trồ reo lên, anh xoa nắp theo chiều kim đồng hồ thì nước lại dâng lên.
Hai người nhìn nhau, cùng thấy vừa kỳ lạ vừa hào hứng.
Lâm Nhuận lại xoay ngược chiều kim đồng hồ, nước rút; Anh đồng thời đổi chỗ ba ngoán tay cắm vào để tiếp tục xoay cái nắp ngược chiều kim đồng hồ, chỉ lát sau anh nhắc được cái nắp lên.
Cả hai đều sửng sốt!
Dưới cái nắp là một cái van chữ thập bằng sắ, na ná như những cái van đóng mở gas hoặc nước máy, nhưng hơi to hơn.
Lâm Nhuận nhìn Tư Dao : Nếu không vặn cái van này thì sẽ không có chuyện gì xảy ra, nhưng nếu muốn biết bí mật là gì thì phải hành động thôi!

Tư Dao nghĩ ngợi, rồi nói: Tuy cũng hơi sờ sợ, không biết kết quả ra sao, nhưng có lẽ chẳng còn cách nào khác

Tin rằng Viên Thuyên không thể hại chúng ta. Lâm Nhuận xoay mạnh cái van.
Một loạt tiếng "ùng ùng" vang rền lan khắp hang, inh tai nhức óc.

Nước dưới chân cũng nổi sóng bập bềnh.
Lâm Nhuận ngừng tay, sau khi ngớt tiếng vọng, thì âm thanh cũnglặng im.
-Em cứ ngỡ là động đất! Tư Dao lia đèn pin bốn bề, may mà không thấy đất đá rơi xuống.
Lâm Nhuận thở phào: Đã thế này thì đành tiếp tục vậy. Tính tò mò không cho phép anh dừng lại- Anh vặn cái van.
Những tiếng ầm ầm điếc tai lại nổi lên, vang rền khắp hang; hình như chúng phát ra từ vách hang, không thể xác định rõ vị trí. Nền hang, mặt nước đều rung chuyển theo, thậm chí ba cỗ quan tài treo trên kia cũng đang chao đi.
Cỗ quan tài đen treo cao nhất không chỉ rùng rùng mà nó còn đang tụt dần xuống!
Tư Dao đứng bất động như trời trồng. Cảnh tưởng trước mắt khiến cô không chỉ kinh ngạc mà là rụng rời hồn vía; tự nhiên nảy sinh một cảm giác nghiêm trang, kính nể e sợ trước người đã khuất, trước tất cả những sự sắp đặt vô cùng kì diệu này.
Có cả nỗi kính nể e sợ đối với Viên Thuyên.
Tiếc thay, một cô gái đặc sắc nhường ấy đã trở về với cát bụi.
Lâm Nhuận cũng bị choáng ngợp trước cảnh tượng đang diễn ra trước mắt. Dưới ánh đèn pin, cỗ quan tài treo ấy đang xuống thấp dần, một khối đen sẫm đầy vẻ ngạo nghễ và tà dị, khiến người ta không dám áp tới để nhìn nó. Nhìn kỹ, thấy nó được treo bởi một sợi cáp bằng sắt, sợi cáp đang dần dài ra, cỗ quan tài đang hạ xuống. Khi xuống cách mặt nước chừng nửa mét thì nó dừng lại. Những tiếng ầm vang dường như cũng đồng thời im bặt, chỉ còn tiếng vọng âm âm lan đi.
Thì ra những tiếng ầm vang này nổi lên là vì cỗ quan tài hạ xuống.
-Chắc chắn có các chi tiết thiết bị nằm trong vách hang, vì khi anh vặn cái van thấy rất nặng tay. – Lâm Nhuận vừa nói vừa bước về phía quan tài.
Liệu có phải đây là bí mật mà Viên Thuyên đã nói? Đúng thế, vì việc cỗ quan tài hạ xuống đã là quá kỳ dị.
Hai người bước đến bên cỗ quan tài, nhìn thấy phần cuối sợi cáp lại rẽ ngang, dính liền với một thanh thép đánh đai quanh thân quan tài, tránh không ch sợi cáp chạm vào nắp quan tài. Quan tài được làm bằng sắt.
-Chắc chắn Viên Thuyên không bả chúng ta viễn du chỉ để nhìn nó có thể lên xuống. Rõ ràng là bí mật nằm ở trong này. Lâm Nhuận vừa nói vừa gõ gõ vào thân quan tài.

Tư Dao rụt rè: Anh nói chẳng sai, nhưng nếu chúng ta mở nắp quan tài thì chẳng khác gì đào trộm mộ cổ, là bất kính đối với người chết. Nhưng nếu không mở thì còn có bí mật đáng gì nói nữa?
Lâm Nhuận tiếp tục nghiên cứu cái nắp uan tài, nắp không có đinh, đậy rất khít vào thân quan tài. Thoáng nhìn ngỡ rằng chỉ còn cách đập nói thì mới có thể mở ra.
-Nếu bí mật mà Viên Thuyên nói nằm ở trong này thì tất nhiên có thể mở nó bằng cách rất đơn giản, bởi le một cô gái thì không thể nhấc nổi cái nắp quá nặng – Lâm Nhuận ngắm chiếc quan tài thật kỹ, Tư Dao cũng tiến lại xem xét. Nắp quan tài là một tấm sắt dày, chắc chắn sức người không thể nâng nổi.
-Nếu những việc này không do một mình cô ấy làm thì sao? –Tư Dao nói vậy nhưng lại lập tức tự phủ nhận giả thiết này : Nhưng dù là bất cứ ai khác, cũng không thể cho người thứ hai biết về điều bí mật này.
Lâm Nhuận ngẩngđầu : thế thì thôi không xem neũa, chúng ta ra về vẫn còn kịp.
Tư Dao biết anh đùa, bèn cười nói : Anh đã biết quá nhiều, coi chừng em phải diệt khẩu đấy! Có biết "diệt khẩu" là gì không?
Lâm Nhuận cười: Biết chứ! Kinh nghiệm của một người làm về pháp luật cho anh biết, 'diệt khẩu' tức là…Dao Dao không cho anh chung hưởng các món ăn mà chị Lịch Thu để lại nữa.
Tư Dao đang sờ vào thành quan tài, bỗng đụng phải một núm tròn tròn gồ lên. Cô vội gọi Lâm Nhuận. Có lẽ đây là chỗ đáng ngờ nhất trên khắp cỗ quan tài.
-Để anh thử đụng vào nó xem sao. –Lâm Nhuận ra hiệu cho Tư Dao lùi lại.
Cô lùi lại vài bước, nhìn Lâm Nhuận đứng bên quan tài đang đưa tay về phía cái vật đó. Bỗng một ý nghĩ thoáng qua, cô vội kêu lên "Đừng!".
Lâm Nhuận ngớ ra : Sao thế?
-Em cảm thấy có điều gì đó không ổn. Dù là ai đã bố trí quan tài ở trong cái hang động này, thì học cũng là người cực thông minh, họ không hề muốn quan tài này bị tùy tiện mở ra. Em vừa nhìn anh đứng bên, chợt nghĩ rằng nếu anh ấn cái núm tròn ấy thì rất có thể nắp tài sẽ bật trúng vào người anh. Nó nặng như thế sẽ đập chết người như chơi.
Lâm Nhuận ước lượng, thấy nắp quan tài đang ở tầm ngang ngực mình, nếu nó bật mạnh ra thì mình khó mà thoát chết, anh hít thật sâu một hơi, nhìn Tư Dao với ánh mắt biết ơn, rồi hạ thấp người, ấn cái núm tròn trên thân quan tài.

Một tiếng “choang” vang lên inh tai.Quả nhiên nắp quan tài bật rất mạnh, lao ra xa khoảng một mét về phía Lâm Nhuận đứng. Nếu anh không cúi thấp xuống, nó đã văng vào đầu anh, quá đủ để giập mặt gãy xương thậm chí bỏ mạng. Nếu một ai đó chi chăm chăm ấn nút để mở nắp, thì đã cầm chắc cái chết rồi!
-Dao Dao vừa nãy đã cứu anh thoát chết! Lâm Nhuận vẫn còn hú vía, nắm tay Tư Dao với vẻ biết ơn.
-Anh còn nhớ chứ: tuần trước, cũng ở đây anh mới là người thật sự cứu mạng em. Tư Dao nhẹ nhõm thở phào.
Hai người nắm tay nhau tiến đến trước cỗ quan tài đang mở nắp. Họ kinh ngạc không nói nên lời trước cảnh tượng trước mắt.
Trong quan tài, đập vào mắt họ không phải là xương cốt mà là những chiếc va-li có khóa số, bằng kim loại, xếp chồng lên nhau.
Mép viền dưới nắp quan tài có hai hàng răng cưa, khớp với hai hàng răng cưa ở mép trên của thân quan tài. Không còn nghi ngờ gì nữa, trong vách quan tài phải có các loại chốt máy để tác động lên cái nắp.
Chưa kịp nghiên cứu sự kỳ diệu của cái nắp, mắt họ đã bị những chiếc vali kia thu hút. Tất cả có bốn chiếc va-li vuông vức, mỗi cạnh già nửa mét, phía dưới là một lớp vải gấm màu vàng, rất cũ kỹ, chắc là lớp vải lót nguyên sơ của quan tài. Có thể nhìn thấy dưới lớp gấm vàng là những khúc xương trắng đục. Vậy thì cỗ quan tài treo này vẫn là quan tài thật. Điều khiến họ kinh ngạc là, các va-li này hình như ‘lửng lơ’ trong quan tài. Nhìn thật kỹ, thì ra bên dưới chúng đều có gỗ kê. Gỗ được thiết kế thành một đường gờ nổi chạ quanh áp sát vào vách quan tài cho đẹp. Gỗ có vẻ rất mới, các va-li khóa số cũng là kiểu dáng những năm gần đây. Nếu chúng chính là ‘bí mật’ của Viên Thuyên thì những thanh gỗ nà đương nhiên thiết kế để phục vụ chúng.
-Nếu đúng là Viên Thuyên bó trí thì phải nói là cô ấy rất trong trọng người đã khuất. Ít ra cũng không dặt dè lên hài cốt – Lâm Nhuận nói. Anh cúi người về phía trước – Anh đoán rằng đầu lâu của bộ xương nằm ở phía kia.
-Em chẳng bận tâm đến bộ xương làm gì- Mắt Tư Dao vẫn dán vào mấy chiếc va-li. Nếu chúng là của Viên Thuyên, thì chẳng qua là cô ấy muốn lưu giữ những thứ gì đó ở đây, để chờ em đến lấy.
-Thế thì ta đem về!
-Nhưng nào đã biết trong này chứa những thứ gì? Nếu không phải của Viên Thuyên thì sao? Đành phải mở ra vậy ,biết đâu lại có bức thư chẳng hạn, cô ấy thường làm như thế.

-Nào, đóan xem mật mã là gì? Giọng của Lâm Nhuận pha chút đắc ý.
-Để em xem nào. Mỗi số có bốn chữ số. Cả thảy có bốn cái va-li. Nếu cho em thử vận may, thì em sẽ đoán là 'Đau thương đến chết!'.
-Hay lắm, tuy không phải anh hùng nhưng nghĩ vẫn hơi giống nhau. Mã số điện báo của chữ 'Đau" là gì nhỉ? Lâm Nhuận bắt đầu xê xích các vòng số ở khóa va-li.
"0281". Kể từ sau khi biết rằng Viên Thuyên đã thuộc làu mã số điện báo của "Đau thương đến chết", Tư Dao cũng nhớ các con số này, cô có cảm giác một lúc nào đấy có tể giúp ích cho cô.
Lâm Nhuận chỉnh đúng bốn hàng số, rồi nậy nắp va-li, nó bật lên luôn.
Tiền, rất nhiều tiền. Nhân dân tệ, đô-la Mỹ, đồng Ơ-rô, đô-la Canada. Một lượng tiền mà người bình thường chưa từng nhìn thấy, một lượng tiền khiến người ta dám vì nó mà mạo hiểm cả cuộc đời!
"Di cư Canada"! Tư Dao khẽ kêu lên. Tiền Canada có mặt ở đây tự nhiên khiến Tư Dao nhớ đến chuyện Viên Thuyên xin di cư sang Canada mà cô ấy đã giấu bạn bè thân thiết.
-Anh thử đoán xem, ở đây có bao nhiêu tiền? Tư Dao hỏi cô vẫn chưa hết bang hoàng kinh ngạc.
-Còn phải xem các vali kia có bao nhiêu đô-la Mỹ và đồng Ơ-rô đã. Nhưng anh có cảm giác quá đủ để cho hai chúng ta cao chạy xa bay, ẩn dật chốn sơn lâm, khỏi phải khổ sở đi làm công cho ai nữa…"Vẻ mặt Lâm Nhuận chẳng có vẻ gì là đang nói đùa.
-Chàng cấy cày, và thiếp dệt vải? Tư Dao mỉm cười, nhưng thấy toàn bộ khung cảnh trước mắt không có gì đáng cười nên hỏi. "Chúng ta nên làm gì hả anh?"
-Cứ mở nốt ba cái va-li kia đã, xem Viên Thuyên có cho 'chỉ thị' gì không".
Họ lần lượt mở cả ba va-li ra. Cả hai đều là viên chức thế hệ mới, dã từng được 'đụng' đến không ít tiền bạc, song họ phải công nhận rằng chưa bao giờ được nhìn thấy số tiền khổng lồ như thế này.
Nhưng, lại không hề có một 'chỉ thị' nào của Viên Thuyên?!
Viên Thuyên đã viết trong bức thư kia, ba mươi nhăm vạn đồng là tiền cô ấy dành dụm trong những năm công tác, điều ấy hợp tình hợp lý; nhưng số tiền này thì sao? Một viên chức phải đi làm mấy đời mấy kiếp mới để dành nổi?
-Một số tiền phi nghĩa. Đây là cách giải thích thỏa đáng nhất mà anh có thể nghĩ đến. Nhất là vì cô ấy đã giấu nhẹm tất cả, tích cực xin đi Canada. Đây là nước cờ mà rất nhiều kẻ có vấn đề kinh tế thường vận dụng. Xin lỗi, anh nó thế này hơi ảnh hưởng đến vị trí thần tượng

của Viên Thuyên trong mắt em. – Lâm Nhuận nhìn Tư Dao.
Lâm Nhuận lại ngắm một lượt toàn bộ đám tiền trong va-li, rồi hỏi "Bà chủ, nên xử lý chúng thế nào đây?"
-Nếu anh có thể giúp em đưa ra quyết định, thì em sẽ gọi anh là ông chủ. Tư Dao nói có phần ngơ ngác.
-Tất nhiên là anh có nghĩ, nhưng bí mật này là do Viên Thuyên để lại cho em. Cô ấy biết em nhất định sẽ có quyết định phù hợp nhất với cách nghĩ của cô ấy. Nhưng..chắc em sẽ lại có chung ý nghĩ với anh.
Tư Dao ngẫm nghĩ : Nếu để em quyết định thật, thì lúc này trực giác mach bảo em hãy để im không đụng đến.
Lâm Nhuận gật đầu : như thế, về mặt pháp lý sẽ không bị coi là đụng đến tài sản của người khác cất giấu, tránh được ngàn vạn sự phiền hà. Nhưng anh cảm thấy em sẽ rất khó trả lời câu hỏi "rốt cuộc phải xử lý đám tiền này ra sao?" Em không thể cứ giả vờ coi như nó không tồn tại, để cho những người chủ cái hang này- họ có thể không tồn tại, cũng có thể là có thật, có thể chính là "Đau thương đến chết" hoặc là chủ nhân của quan tài- sẽ tham lam nẫng đám tiền này đi mất?
-Em đang nghĩ, liệu đám tiền khổng lồ này có phải là tiền mồ hôi nước mắt của rất nhiều người lương thiện, bất ngờ gặp điều gì đó mà bị đoạt mất, rồi tập trung vào tay một người? Nhưng em vẫn không nghĩ nổi tại sao Viên Thuyên có thể gom được đám tiền này.
-Ý em là cần làm rõ xem có phải của Viên Thuyên hay không à?
-Em muốn hỏi thêm cha mẹ Viên Thuyên, người chồng chưa cưới Lưu Dục Chu, hoặc lại phiền anh hoặc anh Tử Phóng điều tra tình hình kinh tế của Viên Thuyên; nếu không phát hiện ra điều gì đặc biệt thì đương nhiên sẽ giao nộp cho nhà nước. Em không muốn điều tra nhiều hơn nữa, vì cảm thấy đám tiền này để ở đây chẳng khác quả núi lửa lúc nào cũng có thể phun trào. Nhưng cũng cảm thấy trong chuyện này có rất nhiều mắc mớ, nói cách khác, nguồn gốc của đám tiền này chắc chắn phải có nhiều uẩn khúc. Nghĩ về những đầu mối do Viên Thuyên sắp đặt công phu trước lúc đi công tác rồi chết…lẽ ra cô ấy phải trở về Giang Kinh trước hôm em chuyển nhà để trực tiếp tặng quà cho em, thế mà sự việc lại giống như cô ấy đã linh cảm được kết cục của mình, nên đã bố trí khác đi. Vì đám tiền này mà phải sắp đặt như thế, chứng tỏ linh cảm của cô ấy có liên quan đến chúng.
Lâm Nhuận thở dài : Ý em là, sau khi có đám tiền này, cô ấy cảm thấy mình đã rước vạ vào thân chứ gì? Tiếc thật, anh lại lỡ mất cơ hội làm giàu mất rồi! Nhưng chúng ta ít nhất cũng nên trích ra một ít

tiền lộ phí chứ nhỉ?
Tư Dao cho Lâm Nhuận một “thụi” : Đồ hám tiền!
Vẻ mặt Lâm Nhuận trở lại bình thường, anh nắm tay Tư Dao :Quyết định của em khiến anh càng thêm kính nể em. Anh vẫn nghĩ mình đã tiếp xúc với không ít người, nhưng vẫn thấy khó tưởng tượng liệu có bao nheieu người dửng dưng với số tiền nhiều thế này. Đúng là anh cần phải làm cái nghề vệ sĩ này!
Tư Dao chăm chú nhìn khuôn mặt nghiêm trang của Lâm Nhuận, im lặng ; nhưng rồi cô không thể nhịn được, bật cười : Kìa, trông anh thật thà cứ như là đang bình bầu lao động tiên tiến cho em! Sao anh chẳng nghĩ xem liệu có phải vì em rất dại không? Và, chính anh cũng rất ngoan ngoãn không?
-Nhận thức được như thế là tốt! Vừa nói anh vừa lần lượt đậy bốn chiếc va-li lại.
-Thì ra anh nói vòng vo để tự khen mình! Em chịu cánh luật sư các anh rồi.

Đau thương đến chết

Chương 39
Biết làm sao đây?

Mạnh Tư Dao và Chung Lâm Nhuận vừa vào cửa đã nhìn thấy Quách Tử Phóng ghếch chân ngồi trên sa-lông, hình như biết rằng hai người sẽ về. Anh ta chẳng buồn ngẩng đầu, kéo dài giọng : Lại đi du lịch tận đâu? Hai vị không thấy ngại gì à? Tôi đang dùng thời gian vàng ngọc rình mò chụp ảnh các ngôi sao để đi điều tra về một nữ viên chức thế hệ mới, còn hai vị thì lại đi thưởng hoa ngắm trăng với nhau!
-Anh Tử Phóng thừa biết chúng tôi không đi ngao du sơn thủy thật, trước đây Tư Dao nói vậy chỉ là nói đùa, vì sợ anh lại lo lắng. Lâm Nhuận cảm nhận được tâm trạng phật ý củaTử Phóng còn nặng nề hơn những biểu hiện bên ngoài.
- Này, từ sân bay núi Vũ Di bay thẳng về Giang Kinh, đúng không? Hình như chuyến bay không trễ giờ, chỉ hơn nửa tiếng là hai người về đến nhà, sao phải về sớm thế này làm gì? Lịch Thu chưa bắt đầu nấu món ăn đâu! Tử Phóng châm biếm
Tư Dao nói : Chúng tôi đi Tân Thường Cốc, vì nguy hiểm nên không

gọi anh đi cùng.
Tử Phóng đứng bật dậy như chiếc lò xo: Không sao, không sao! Hai vị không có nghĩa vụ phải gọi tôi; Con người tôi vẫn thế, trông thì có vẻ láu cá, nhưng cả chục triệu dân Giang Kinh ngày không ai chân chất bằng tôi. Cứ cắm đầu mà điều tra tư liệu, nhưng chưa biết chừng người ta đã tìm ra cái bí mật cuối cùng rồi.
Tư Dao cúi đầu im lặng một lúc, khi cảm thấy Tử Phóng đã bình tĩnh hơn, cô mới chậm rãi nói: Muốn hỏi anh Tử Phóng về một giả thiết. Anh cũng biết kể từ đầu mùa hè đến tuần trước, 14 người vào hang quan tài treo thì 8 người đã chết. Nếu vào lúc này cần anh đi với em vào hang đó, anh nói cho công tâm xem liệu anh có xung phong không?
Tử Phóng ngớ ra : Giả thiết này của cô..chẳng có ý nghĩa gì cả, trong tình hình này chính cô không nên vào hang đó một lần nữa, và càng không nên để cho bất cứ ai đi với cô mới đúng!
-Nói thẳng ra là .. 'không' chứ gì?
-Bất cứ ai cũng không nên…Tử Phóng vẫn cố chống đỡ.
- Tôi đã vào hang, rồi bị người ta tấn công. Anh Lâm Nhuận đã cứu tôi, và anh ấy đã trở thành người thứ 15 vào hang Thập Tịch.
Tử Phóng hơi run run, quay sang Lâm Nhuận : Đúng là anh Nhuận đã…
Lâm Nhuận cười: Tôi lại nghĩ chẳng đáng nhắc đến làm gì.
Tử Phóng thở dài, bước đến vỗ vai Lâm Nhuận, trầm trồ: Anh Nhuận thật tài tình! Tôi phải biết điều một chút. Xin báo cáo hai vị, Viên Thuyên đúng là đẳng cấp đấy. Các dự án đến tay cô ấy trong hai năm qua đều là của các công ty cỡ bự sừng sỏ. Bọn họ dám dùng mọi thủ đoạn để đạt được mục đích. Không rõ có phải vì nguyên nhân này không, mà lợi nhuận của Sở kế toán trong gần hai năm qua đã tăng trưởng theo cấp số nhân. Cá biệt có khách hàng phải chi phí tổn bằng những con số cao chín tầng mây!
-Ý anh là..
- Phần lớn lợi nhuận của Sở kế toán nơi cô ấy làm, là tiền bẩn!
Lâm Nhuận cau mày : Thu nhập của Sở kế toán hiện nay không có hạn chế về pháp lý, cho nên dù nghi ngờ là thu nhập bất chính thì cũng chỉ là giả thiết không có căn cứ.
Tử Phóng lại cười đắc ý như mọi ngày : vấn đề còn tùy thuộc vào đại ca phóng viên lão luyện nào điều tra. Trong tay tôi đang có những bức thư điện tử của vài công ty lớn trao đổi nội bộ, đề cập đến phí tổn tư vấn kế toán và kiểm toán, có một số trả cho Sở, một số chi bằng tiền mặt, không rõ rơi vào túi ai.

Chuyện này có liên quan gì đến Viên Thuyên? Tư Dao cứ cảm thấy hướng suy nghĩ của Tử Phóng rất dễ lan mang chẳng đâu vào đâu. Tiếp sau đây là suy luận của tôi, hai vị khỏi cần cho tôi biết nhưng tôi đã căn bản đoán ra rồi. Căn cứ vào tình hình tôi vừa nói, đủ thấy bí mật mà hai vị phát hiện chính là đám tiền mà Viên Thuyên để lại. Nói xong, Tử Phóng nhìn xoáy vào mắt Tư Dao, muốn tìm thấy sự kinh ngạc và hoang mang trong mắt cô để chứng minh cho suy đoán của mình.
Nhưng anh đã thất vọng. Tư Dao không chút kinh ngạc. Cô nhìn Lâm Nhuận, hai người đang cùng nghi rằng suy đoán như thế là đúng, nhưng nếu biết đám tiền ấy nhiều như thế nào thì chắc chắn anh ta sẽ phủ định sự suy đoán của mình.
Hai người lại nghĩ ngợi: đám tiền ấy ở đâu ra phải không?
Hoàng Dược Sư: Cuối tuần vừa rồi đi hang Thập Tịch phải không?
Yêu Yêu: Đã trở về, trước đó hai ngày chúng tôi đã rời công ty để cho kẻ theo dõi kia không kịp trở tay.
Hoàng Dược Sư: Thì ra là thế.
Yêu Yêu: Hiện nay tôi gặp phải chuyện hóc búa
Hoàng Dược Sư: Tôi xin nghe, nhưng chưa chắc có thể giúp cô giải quyết
Yêu Yêu: Chỉ e chẳng ai giúp tôi giải quyết được.
Hoàng Dược Sư: Ngay cả anh chàng đẹp trai kia cũng chịu à?
Yêu Yêu: Anh ấy cũng nghĩ như tôi, có lẽ cuối cùng phải trao bí mật ấy cho nhà nước vậy.
Hoàng Dược Sư: Trao nó cho nhà nước? Nghe cứ như là vụ án gián điệp
Yêu Yêu: Không phải thế, mà đây chỉ là tiền bạc.
Hoàng Dược Sư: Quả nhiên lại là 35 vạn nữa! Theo tôi, có thể dùng nó để trả tiền đợt đầu mua một căn hộ, bạn và anh chàng kia cùng xây tổ ấm tình yêu!
Yêu Yêu: Kể cả làm tròn số, thì bọn tôi thân nhau mới có một tuần!
Hoàng Dược Sư: Chúa đã tạo ra thế giới chỉ trong một tuần!
Yêu Yêu: Tôi nói không lại được với anh. Cuối cùng bọn tôi vẫn để nguyên tại chỗ không đụng đến nó. Tôi đã hỏi cha mẹ Viên Thuyên, hỏi người chồng chưa cưới, họ đều nói không biết cô ấy còn khoản tiền nào khác. Tôi không cho họ biết con số lớn đến đâu, sợ họ sẽ phát hoảng lên. Tôi thấy anh chồng chưa cưới ấy thực đáng ái ngại, một chàng trai rất đậm chất thư sinh, sắp đi tu đến nơi, mà không biết rằng Viên Thuyên lại có lắm bí mật đến thế!
Hoàng Dược Sư: Phải, anh ta thực đáng buồn, nhưng có lẽ không

biết lại hóa hay.
Yêu Yêu: Đúng. Biết thì sẽ rất tức
Hoàng Dược Sư: Tức, rồi sẽ làm những chuyện quá đáng!
Yêu Yêu: Trời đất ạ!
Hoàng Dược Sư: Gì thế? Bạn đừng làm tôi phát hoảng lên!
Yêu Yêu: Cô ấy
Trên màn hình QQ của Tư Dao bỗng hiện bóng dáng của "Viên Viên Khuyên Khuyên"
Viên Viên Khuyên Khuyên: Cậu có động lòng chút nào không?
Yêu Yêu: Về anh chàng đẹp trai à?
Viên Viên Khuyên Khuyên: Yêu Yêu gớm nhỉ, dám vờ ngó ngẩn? Mình nói về đám "tài sản" để lại cho cậu.
Yêu Yêu: Đâu chỉ là động lòng, mà là rất chao đảo.
Viên Viên Khuyên Khuyên: Cậu muốn ngồi mát ăn bát vàng à?
Yêu Yêu: Chẳng muốn gì hết, vì nó không phải của mình, cầm sẽ bỏng tay.
Viên Viên Khuyên Khuyên: Tức là cậu không cần nó?
Yêu Yêu: Phải!
Viên Viên Khuyên Khuyên: Cậu vẫn thế, không biết giữ lấy những thứ mình đã có.
Yêu Yêu: Mong cậu đừng ám chỉ về chuyện Lâm Mang làm gì, mình đã biết hết cả rồi. Mấy khi được gặp câu, mình không muốn nhắc đến chuyện đó.
Viên Viên Khuyên Khuyên: Cậu đã biết những gì? Cậu chưa biết gì hết.
Yêu Yêu: Mình không muốn biết gì nữa. Cậu nói đi, đám tiền đó ở đâu ra?
Viên Viên Khuyên Khuyên: Mình mong cậu đừng biết rõ làm gì, chỉ cần nhớ rằng mình dành nó cho cậu.
Yêu Yêu: Tại sao?
Viên Viên Khuyên Khuyên: Ngoài tình bạn thân thiết giữa chúng ta ra, mình vẫn có lỗi với cậu.
Yêu Yêu: Cậu không làm bất cứ điều gì không phải với mình. Từ lâu Lâm Mang đã không còn là một phần cuộc sống của mình rồi mà là cậu có lỗi với Lưu Dục Chu.
Viên Viên Khuyên Khuyên: Cảm ơn cậu.
Yêu Yêu: Cảm ơn về điều gì?
Viên Viên Khuyên Khuyên: Không. Cảm ơn vì cậu đã nhắc nhở rằng mình có lỗi với anh Chu.
Yêu Yêu: Này, cậu cho mình biết nguồn gốc đám tiền ấy, để mình

cân nhắc xem có nên trao cho nhà nước không.
Viên Viên Khuyên Khuyên: Làm gì với nó thì làm nhưng không thể trao cho nhà nước. Nếu cậu thấy nó quá nhiều, cầm sẽ "bỏng tay" thì có thể trích ra đưa cho cha mẹ mình một phần, anh Chu một phần, còn lại, cậu dùng làm của hồi môn. Cậu sẽ lập tức có sức hút cực mạnh đối với anh chàng điển trai kia.
Yêu Yêu: Chỉ bằng đồng lương của cậu cộng với vô số phong bì hối lộ, thì cũng không thể có nhiều tiền đến thế! Mình rất cần biết nguồn gốc của chúng, tại sao cậu lại giấu nhẹm? cậu đã ở một thế giới khác rồi, thiên hạ đánh giá cậu ra sao, vẫn có sức mạnh đến thế kia à?
Viên Viên Khuyên Khuyên: Cậu không hiểu đâu: nếu mình cho cậu biết, cậu sẽ rơi vào một xoáy nước càng lớn hơn, không thể sống yên.
Yêu Yêu: Thế thì mình lại càng không thể nhận, mình càng nên nộp cho nhà nước để gột sạch mọi mối liên quan.
Viên Viên Khuyên Khuyên: Dù cậu làm gì, thì trước hết đừng giao nộp vội; mình sẽ nghĩ thêm, ít hôm nữa sẽ nói với cậu.
Yêu Yêu: Phải mau mau lên! Này, hãy cho mình biết bí mật của "Đau thương đến chết" là gì?
Viên Viên Khuyên Khuyên: Cậu hỏi đúng người rồi đấy.
Yêu Yêu: Mình xin nghe
Viên Viên Khuyên Khuyên: Tất cả, nằm trong sự lặng im
Yêu Yêu: Đừng dờn dứ nữa, mạng người là trên hết.
Viên Viên Khuyên Khuyên: Cậu là một MM thông minh mà cứ bắt mình phải nói ra à? Cứ nhìn mình là rõ.
Yêu Yêu: Ý cậu là…
Viên Viên Khuyên Khuyên:Cái chết là kết cục duy nhất!

Đau thương đến chết

Chương 40
Mùi vị của chết chóc

Tư Dao bực tức tắt máy tính, đầu nhoi nhói đau, long cô còn đau hơn nữa. Cái chết sẽ đến khiến cô run rẩy nhưng không đau xót; cô đau xót nghĩ đến Chung Lâm Nhuận. Vì cứu mình mà anh ấy bị cuốn vào tấn bi kịch này một cách chẳng đâu và đâu cả.

Bi kịch khiến người ta đau xót.

Một nỗi xúc động bỗng trỗi dậy, cô muốn lập tức gặp Lâm Nhuận để xin lỗi anh, và xin trao cho anh tất cả tình yêu. Cô muốn nói thời gian của chúng ta không còn nhiều nữa, liệu tình cảm có thể là mãi mãi không?
Nhưng cô biết tối nay Lâm Nhuận phải đi làm việc ở Văn phòng luật sư. Anh là người đam mê công việc, thảo nào bấy lâu vẫn không bị các cô gái xinh đẹp của chống phồn hoa cuốn hút. Kể từ khi yêu nhau, sự lãng mạn vẫn chỉ thuần túy là một khái niệm nằm trong từ điển. Tư Dao đã phải vài buổi tối cùng ngồi với anh ở Văn phòng để làm việc. Anh nói tối nay sẽ tra cứu tư liệu pháp lý cần thiết để thực hiện việc giao nộp đám tiền kia. Lúc sắp đi, thấy cô đang lên mạng, anh đã tự đi một mình.

Tư Dao không muốn chờ đợi nữa, vì phải đến khuya anh mới về. huống chi, hễ nghĩ đến cái chết thì căn phòng này lại khiến cô thấy nghẹt thở. Không nghĩ nhiều nữa, cô xuống cầu thang để đến Văn phòng tìm anh.

Đêm cuối thu đầu đông, thật đúng là “lạnh âm âm”. Trời âm u, mặt trăng lúc tỏ lúc mờ sau những đám mây đen khiến lòng người tê tái. Dao Dao, tại sao ngươi không nghĩ theo chiều hướng lạc quan? Chẳng lẽ Viên Thuyên trên QQ là một thứ quyền để phán quyết sinh tử? Tại sao cô ấy lại trở nên ngày xa lạ? Minh có nên tin lời cô ấy không?
Trên con đường nhỏ vắng vẻ ven khu biệt thự, Tư Dao đi rất lâu mà không gặp chiếc taxi nào. Phần lớn dân cư ‘ốc đảo quí tộc’ đều có xe riêng, nếu không gọi điện trước thì hiếm khi bắt gặp taxi đi ngang qua đây. Cô biết Lâm Nhuận đi làm thường đạp xe đến ga ‘Ốc đảo’, rồi đi tàu điện ngầm đến ga Trung tâm thương mại, Văn phòng luật sư Thiên Hoa ở gần đó. Từ khu biệt thự đi bộ chừng 15’ là đến ga tàu điện ngầm, cô định đến Văn phòng gặp Lâm Nhuận rồi cùng anh đi tàu điện ngầm trở về. Đi bộ vài phút vẫn không gặp taxi, cô không nghĩ đến nó nữa, dứt khoát rảo bước về phía ga tàu điện.
Đúng vào lúc này giác quan thứ sáu mách bảo cô: trên đường không

chỉ có mình cô đang đi.
Có lẽ mình phải gọi taxi. Cô lấy máy di động ra.
Ngoảnh lại nhìn, vắng ngắt không một bóng người.
Nhưng nếu lần ra được số điện thoại để gọi, rồi chờ được taxi, thì có lẽ mình đã đi đến ga rồi. Ở đó đông người, mình còn sợ gì nữa?
Thế là cô lại rảo bước, mong sao bước chân sẽ nhanh hơn cả nhịp tim đang đập.
Nhưng hình như kẻ bám theo kia cũng đi càng nhanh hơn.
Cô quay ngoắt lại, chỉ thấy phía sau là cái bóng hắt hiu của chính mình. Ánh đèn đường mờ nhạt, hai hang cây và những lùm cây âm u dọc 2 bên đường. Liệu có phải 'giác quan thứ sáu'? Hay lại là áo giác của mình? Lại như là rối loạn tâm thần?
Mình đã phủ nhận cái gọi là ảo giác. Kiều Kiều và Viên Thuyên đã chết mà vẫn tồn tại trong cuộc sống của mình, rành rành là đã QQ với nhau sao gọi là ảo giác được? Ranh giới giữa thực và ảo đôi khi rất mơ hồ.
Cô bước đi mỗi lúc một nhanh, và bắt đầu chạy chậm. Bước chân của kẻ bám theo kia cũng dồn dập, âm thanh sàn sạt ngay phía sau đến nỗi cô nghe thấy tiếng tim hắn đập thình thịch. Cô dốc toàn lực chạy thật nhanh, kẻ kia cũng không lơi lỏng, bám sát luôn. Cô biết mình không thể thoát, đành quay ngoắt lại để đối mặt với hắn.
Không có ai hết. Tiếng bước chân là của chính cô, tiếng tim đập thình thịch cũng là của cô. Ở chỗ không xa mấy, hình như cô nhìn thấy một đôi mắt đang ẩn trong bóng cây tối sẫm.
Mong sao chỉ là thần hồn nát thần tính mà thôi.
Cô quay lại tiếp tục dấn bước. Lần này cô bước đi vừa phải, cái gì sẽ đến thì cứ việc đến. Kẻ đeo bám kia cũng gian khổ đây, ngươi cứ việc lên đây, chúng ta phải dứt điểm một phen.
Nhưng bốn bề lặng ngắt một cách kỳ lạ, gió hiu hiu thổi những phiến lá rụng, nghe rõ mồn một đến mức không ngờ.
Có lẽ tại mình quá đa nghi, quá nghĩ ngợi và quá hoang mang, các giác quan căng lên hết cỡ khiến giác quan thứ sáu quá nhạy cảm nên đã đưa ra thông tin ảo quá sai lệch. Không hề có ai bám theo, mình có là nhân vật trọng yếu gì đâu mà khiến cho ai đó phải ngày đêm không ngừng theo dõi?
Chính vào lúc Tư Dao thở phài nhẹ nhõm thì một cảm giác kỳ quái lại dâng lên.
Có phải lúc này quá yên tĩnh không?
Tất cả dường như đang ngưng đọng, không một tạp âm. Cô lại ngoái đầu, con tim cô chợt như cứng lại!

Trong màn đêm nhờ nhờ, trên con đường nhỏ âm u, một bóng người gầy ngẳng mặc chiếc áo dài đang đi ngang qua rồi biến vào hang cây bên đường. Tuy chỉ là một cái bóng lướt qua nhưng Tư Dao vẫn nhận ra chiếc áo dài ấy chính là chiếc áo mưa, cô còn nhìn rõ cái mũ nhòn nhọn dựng lên trùm kín khuôn mặt của người ấy.
Có phải là ông già bí hiểm nọ, sư giả truy hồn?
Ông ta xuất hiện ở đâu thì nơi ấy tràn ngập mùi chết choc.
Lần này cũng không ngoại lệ.
Đôi chân Tư Dao bủn rủn, dường như không thể đỡ nổi thân hình mảnh dẻ của cô nữa. Cô bỗng thở gấp, tim đập nhanh dữ dội, rồi lại như không muốn đập nữa. Lúc nãy đau xót khi nghĩ đến Lâm Nhuận, nhưng đó chỉ là 'nghĩa bóng', lúc này cô mới thật sự thấy nhói tim, đau đớn thấm sâu đến tận xương tủy.
Lẽ nào lời ông ta nói đều là sự thật?
Làn gió ầm ầm lùa tới, cuốn tung những phiến lá rụng. Đám lá tai tái đỏ đang bay lượn trên khoảng không khá gần, dần dần xếp thành bốn chữ lớn trông hết sức cuồng loạn
ĐAU THƯƠNG ĐẾN CHẾT
Thì ra là ngày tận số đã đến!
Nó là thứ mà Viên Thuyên, Tiểu Mạn, Kiều Kiều đã trải qua trước khi chết? Vậy là hoàn toàn có thể giải thích tại sao họ đã hoảng loạn, bất lực, suy sụp, thật sự tiêu tan khát vọng sinh tồn. Lẽ nào mình cũng phải đi theo họ? Tiếp theo sẽ là ai nữa? Lâm Nhuận, Thường Uyển…
Đớn đau giã biệt! Tình yêu chân thành đâu dễ gì có được, quá ngắn ngủi nhưng lại vô cùng sâu sắc. Mình chẳng phải con người không biết trân trọng, mình sẽ mãi nâng nui con người đáng để mình nâng niu, nhưng không kịp nữa rồi.
Bóng người mặc áo mưa ấy đang lặng lẽ tiến về phía cô, vừa di chuyển vừa chầm chập lắc đầu. Chiếc mũ nhọn khiến người ấy càng giống như một bóng ma âm u. Thậm chí Tư Dao nghe thấy một tiếng thở dài, hình như nuối tiếc cho tuổi xuân rực rỡ như đóa hoa mà phải tàn héo trong giá buốt và gió bụi.
Tiếc thay, trước khi chết mình khong thể kịp đến nơi ấy để gặp Lâm Nhuận. Dù chỉ là để gặp anh lần cuối cùng.
Nhưng khuôn mặt hiền hòa ngời sang của Lâm Nhuận chợt hiện ra trước mặt Tư Dao. Một ý nghĩ vụt trỗi dậy trong óc cô, dù sắp chết cũng phải gặp anh ấy đã.
Phải chạy thật nhanh thoát khỏi cái bóng đen ghê gớm này, dù tim đang đau, dù đang nghẹt thở.
Không rõ sức mạnh bất chợt từ đâu tới, Tư Dao lừ mắt nhìn bóng

đen đang dần bước tới gần, cô quay người vụt chạy. Hàng ngày mình vẫn tập chạy tội gì mà không phát huy!
Chạy được một lát rồi lên đến con đường lớn, người qua lại đông dần, ga tàu điện ngầm đã ở ngay trước mặt. Lúc này cô mới nhận ra vùng ngực cô không đau như lúc nãy nữa. Quay lại nhìn khắp một lượt, không thấy bóng đen mặc áo mưa kia đâu nữa.
Hú vía, cô đã thoát chết!
Cô thấy vui vui, những rồi vẫn ngầm lo sợ, Những gì cô vừa trải qua, liệu có phải là 'thử nghiệm cận kề cái chết' không? Có lẽ nỗi khát vọng về Lâm Nhuận đã khiến cho mình vượt qua được ranh giới của cái chết. Phải giải thích như thế nào về mặt sinh lý học đây? Lúc nãy rõ rang mình sắp xủi đi, sao bỗng có thể chạy như bay? Liệu có phải như người ta vẫn nói: khi rơi vào trạng thái căng thẳng cực độ, con người ta sẽ phát huy được tiềm năng dị thường?
Cứ thế miên man nghĩ ngợi, cô bước xuống cầu thang, rồi đi đến sân chờ tàu điện ngầm. Sau chuyến tàu này, mình sẽ gặp được anh!
Từ ga này đến ga Trung tâm thương mại, tàu phải chạy mất mấy giờ. Tư Dao vội vã ra khỏ nhà, nên quên không mang theo máy MP3 nghe nhạc. Cô bèn đến quay báo mua tờ báo Buổi Chiều.
Tàu còn chưa tới, cô giở ngay tờ báo, một bức ảnh khiến cô kinh ngạc ngây ra nhìn.
Đó là ảnh Mễ Lam- cô gái xinh xắn mà Tư Dao đã gặp, cô gái đã khóc sướt mướt trước mộ người chị họ tên là Phó Sương Khiết có mộ tang ở nghĩa trang Chuyên Kiều- Thượng Hải.
Sự cố giao thông chết người ở tuyến xe điện ngầm Thượng Hải. Một cô gái 19 tuổi bị chen ngã xuống sân ga.
Tư Dao vừa đọc hang tít in đậm, đã thấy toàn than run bắn như bị ngâm trong băng. Mễ Lam cũng chết rồi! Lại một người nữa ra đi!
Cô chìm trong nỗi sợ hãi không sao xua đi nổi, và không nhận ra đoàn tàu đã vào ga. Kho cô tỉnh ra, thì đèn cảnh báo 'đóng cửa' đã sang lên lần cuối, cô không thể lên chuyến tàu này.

Thất vọng. Bỗng cô nhìn thấy một bóng người cao gầy mặc chiếc áo dài màu xám, hình như đã 'bay' vào toa tàu. Vẫn trùm đầu chiếc mũ cao cao, không thể nhạn rõ khuôn mặt. Tư Dao ngẩng đầu lên thật mạnh. Đoàn tàu đã chuyển bánh. Từ trong chiếc áo mưa màu xám có một bàn tay giơ lên đang vẫy chào cô.

Thì ra thần chết cũng đi tàu điện ngầm. Hắn đi đâu nhỉ?

Lâm Nhuận! Cô kêu lên kinh hãi, khiến những người đang đứng chờ tàu ở sân ga ngớ ra.

Có lẽ mình đã tạm thời thoát khỏi cái chết, nhưng mục tiêu tiếp theo của hắn chắc chắn là Chung Lâm Nhuận!

Chương 41
Trò chơi của tử thần

Tư Dao lập tức bấm di động gọi đến phòng làm việc của Lâm Nhuận, giọng êm ái của một nữ nhân viên vang lên: “Chào mừng quí khách đã gọi đến văn phòng luật sư Thiên Hoa! Thời gian làm việc của văn phòng chúng tôi từ 8h30 sáng đến 17h30 chiều, từ thứ 2 đến thứ 6. Hiện là ngoài giờ, xin quí khách gọi lại trong giờ làm việc”.
Cái tổng đài đáng ghét, không them bố trí cho người ta gọi trực tiếp đến máy lẻ.
Cô lại gọi vào di động của Lâm Nhuận, nhưng nhận được tín hiệu tắt máy.
Làm thế nào bây giờ?
Cô bỗng nhớ ra căn hộ chung cư của Thường Uyển thuê nằm ở trung tâm thành phố, cách văn phòng luật sư Thiên Hoa 2 con phố, có thể chạy tới đó trong vài phút. Nghĩ đến Thường Uyển, cô bỗng giật mình: đến chỗ Thường Uyển cũng phải đi tuyến tàu điện ngầm này, vậy hoàn toàn cũng có khả năng mục tiêu của ‘thần chết’ là Thường Uyển!
Cậu nghe máy đi, mình xin câu đấy! Tư Dao chờ rất sốt ruột, dù biết rằng gần đây rất khó gọi được cho Thường Uyển, cô cảm thấy rất ít hy vọng.
Nhưng, rất vui, điện thoại đã kết nối được
“Thường Uyển, Thường Uyển, mình đây!”
Chỉ thấy im lặng.
Tư Dao chợt có một linh cảm chẳng lành. Tại sao điện thoại thông rồi

mà không ai nói gì? Lẽ nào đã xảy ra chuyện với Thường Uyển? "Tử thần" lại ghé Giang Kinh thì việc gì cũng có thể xảy ra.
"Thường Uyển cậu đừng đùa, đừng hù dọa mình, được không?"
Vẫn khong có ai trả lời.
Những rõ rang có nghe thấy tiếng thở dồn nặng nhọc.
Có lẽ nên tắt máy, rồi báo công an.
"Có thật là dọa nổi cậu không?" Tiếng Thường Uyển đột nhiên truyền tới, khiến Tư Dao vừa mừng, vừa giận.
"Cậu quậy quá thể, mình đang quá lo cho cậu" Tư Dao hơi bực mình.
Có lẽ Thường Uyển thấy Tư Dao cáu kỉnh, lắp bắp nói "Thôi nào, thôi nào, mình chỉ muốn làm cho không khí sôi nổi một chút thôi, vì lần nào nhận được lời nhắn của cậu trên điện thoại, nghe đều có vẻ nghiêm túc quá".
"Cậu không giận mình nữa chứ?" Tư Dao nhớ đến vụ tranh cãi của 2 người lần trước.
"Này Tư Dao, 2 chúng ta cãi vã, có lần nào để bụng đến hôm sau không? Coi mình là đồ nhỏ nhen à?"
"Thế thì được, cậu nghe đây, đêm nay cậu nhất định phải cẩn thận, mình… mình đã nhìn thấy… người mặc áo mưa. Ông ta đi về hướng trung tâm thành phố, có khả năng cậu sẽ bị nguy hiểm. Ông ta đã xuất hiện ở nơi Kiều Kiều, Viên Thuyên và Tiểu Mạn chết, thật là đáng sợ".
Rõ ràng Thường Uyển chẳng cảm thấy có gì đáng sợ, hỏi luôn "Mặc áo mưa gì? Ông già đã gặp ở Tân Thường Cốc à? Sao cậu gặp ông ta được? Dao Dao, cậu vẫn bình thường đấy chứ?"
"Hãy tin mình đi, mình không đùa hoặc đoán mò đâu. Cậu nhất định phải cẩn thận"
"Dao Dao, cậu đang ở đâu, sao ồn ào thế, nghe không rõ mấy…"
"Mình ở ga tàu điện ngầm chờ tàu, mình sẽ tới chỗ cậu". Dao Dao sốt ruột nhìn về phía trước, hy vọng có thể nhìn thấy ánh đèn trên đầu tàu điện.
"Không cần, không cần, muộn thế này rồi, ngồi tàu điện ngầm chạy đi chạy lại làm gì? Cậu cứ ở yên đó, mình lái xe đến đón, chúng ta cùng đến "Bách Gia Thôn" uống rượu. Cứ quyết định như vậy đi, không nói lại nữa". Thường Uyển như là đã bắt đầu sắp xếp các thứ.
"Không… cậu phải cẩn thận". Tư Dao ra sức can ngăn nhưng Thường Uyển đã tắt máy rồi.
Có thể làm gì đây? Nếu lên tàu điện ngầm, Thường Uyển chắc chắn sẽ đón hụt. Cô lại gọi điện, không có ai nhấc máy, gọi di động thì tắt máy.

Tư Dao nhẩm tính, nếu Thường Uyển đến, sẽ bảo cô ấy phóng xe đến văn phòng luật sư Thiên Hoa, chủ yếu toàn là đường vòng, nhưng so với đi tàu điện ngầm cũng không châm hơn là bao, thôi thì đợi vậy.
Tư Dao ra khỏi ga, đứng dưới đèn đường đọc bài báo về cái chết của Mễ Lam trên tờ Buổi chiều.
Sáng sớm thứ 6 tuần trước, vào giờ cao điểm, Mễ Lam đang chờ tàu điện ngầm trên sân ga Từ Gia Hội ở Thượng Hải. Khi tàu đến, mọi người lên ào ào, ai cũng muốn tranh được chỗ ngồi tốt nhất. Tron khi chen chúc, Mễ Lam mảnh khảnh không may bị chen ngã xuống đường, chưa kịp đứng lên thì đã bị một chiếc tàu đang vào ga đẩm phải, chết ngay tại chỗ.
Tư Dao đọc xong, dù đang là đêm giữa thu nhưng long bàn tay cô cầm tờ báo vẫn nhớp mồ hôi.
Trước đó, có phải Mễ Lam cũng đã trong thấy 'tử thần'- người khách bí ẩn mặc áo mưa dài với chiếc mũ nhọn? Nếu đúng là thế thì tử thần này còn có thể chạy rất nhanh, chỉ một hai ngày mà đãh chạy từ Thượng Hải đến Giang Kinh.
Cô thậm chí còn lấy làm mừng vì mình đã ra khỏi ga tàu điện ngầm. Nên lánh sân ga càng xa càng tốt.
Một hồi còi vang lên, Tư Dao ngẩng đầu đã thấy chiếc xe 'Vũ Yến' màu đỏ của Thường Uyển đỗ bên đường. Cô thở phào, vội chạy đến.
Lâu ngày không gặp, thấy Thường Uyển mới làm mái tóc xoăn bồng bềnh, khuôn mặt trái xoan và đôi mắt phượng, kiến cô đẹp mê người. Tư Dao không thể không cất lời khen: "Ôi, lâu nay không gặp, cậu đẹp đến nỗi mình không nhận ra được nữa!"
"Nhìn người đẹp dưới ánh đèn, chỉ là cái đẹp mơ hồ mà thôi". Thường Uyển khiêm tốn nói. Cô nhìn Tư Dao hỏi: "Dao Dao, mình thật sự lo cho cậu, hồn vía đi đâu cả thế? Mình mua cho cậu cà phê đây này, cậu uống đi cho ấm bụng"
Tư Dao nghĩ bụng, sau cậu có thể biết được những gì mình đã trải qua trong nửa tiếng vừa rồi. Cô khẽ thở dài.
"Nào, giúp mình một việc, trước tiên quay về trung tâm thành phố, đến văn phòng luật sư Thiên Hoa"
"Đến đó thì có gì hay đây?" Thường Uyển lập tức hiểu ra. À, cậu gớm thật… anh chàng luật sư điển trai!
"Không đùa đâu, mình lo anh ấy đang bị nguy hiểm đến tính mạng"
"Tại sao thế?"
"Anh ấy… ôi, nói ra thì dài lắm, anh ấy cũng đã vào hang Thập Tịch"

Tư Dao không biết phải giải thích thế nào.
Thường Uyển quay xe, chạy về hướng trung tâm, kinh ngạc hỏi "Anh ta sao lại vào hang Thập Tịch? Muốn chết à?"
"Cậu nói cho dễ nghe 1 chút được không?"
Thường Uyển thè lưỡi "Mình dở quá, quên mất anh ấy là người của cậu… 2 người… việc đó xảy ra khi nào thế?"
"Mới một tuần… Nói cho cậu biết vậy. Hai tuần vừa rồi bọn mình đã đến hang Thập Tịch 2 lần". Tư Dao đang nghĩ làm thế nào để giải thích cho Thường Uyển về bí mật của Viên Thuyên.
"Quả nhiên là 2 người đến Tân Thường Cốc!" Thường Uyển kinh ngạc kêu lên.
Tư Dao còn ngạc nhiên hơn: "Sao cậu lại biết?"
"Thôi nào! Ông nhà báo láng giềng của cậu, thứ 6 tuần trước xông vào công ty của mình, hỏi mình có biết cậu đi đâu không, mình không hề biết. Anh ta bèn nhẩn nha dò dẫm hỏi xem Dao Dao mấy hôm nay có nhắc đến Viên Thuyên không, có nhắc tới Tân Thường Cốc không. Mình đương nhiên chẳng biết gì mà nói. Anh ta lại hỏi tiếp vài việc lặt vặt lien quan đến Viên Thuyên, mình bèn trả lời quấy quá cho xong"
Anh chàng Tử Phóng thật là… được việc thì ít, hỏng việc thì nhiều, ngay cái mồm cũng không giữ nổi!
"Các cậu đến đó làm gì?"
"Vì lời di chúc của Viên Thuyên… Cụ thể là cái gì thì đến giờ vẫn chưa rõ lắm, cho nên bọn mình cứ phải đi hết lần này đến lần khác. Đợi vài ngày nữa mọi việc rõ ràng, mình nhất định sẽ nói với cậu".
Tư Dao chỉ đợi đến ngày mai thứ 2, các cơ quan đều làm việc, cô và Lâm Nhuận sẽ bàn gia đám tiền khổng lồ trong hang Thập Tịch. Sau đó mới có thể yên tâm kể hết với Thường Uyển.
"Được", Thường Uyển thờ ơ đáp, Tư Dao cảm tháy lời nói của mình khó mà khiến người ta tin được.
Lúc này, máy di động của Thường Uyển đổ chuông. Tư Dao thấy run run: tiếng chuông này sao nghe quen quen? Là nhạc bài hát nào nhỉ? Có nét sầu thảm, lại có chút bất lực, lại có chút dị kỳ.
"Vâng". Thường Uyển trả lời điện thoại, hình như là phục tùng một mệnh lệnh gì đó
"Đúng thế"
"Vâng ạ"
"Bye-bye"
Đối thoại chỉ có thể, Tư Dao hờ hững hỏi: "Ai đấy? Sao giống ong chủ vậy? Từ trước đến nay chưa thấy cậu cung khí với ai như thế

cả”
Thường Uyển thở than “Một người còn đáng sợ hơn cả ông chủ, đúng là oan gia của mình”
À, mình cảm thấy một chút hương vị của tình yêu rồi đấy… Chỉa trách cậu đẹp tới mức mình không nhận ra được nữa. Con gái làm đẹp là vì người ta! Là ai vậy? Mình đã từng gặp chưa?
Thường Uyển có vẻ hơi buồn, chỉ khẽ đáp: Đợi lát nữa đón xong anh chàng của cậu, mình sẽ đưa 2 người đến Bách Gia Thôn gặp anh ấy.
“Quí tính đại danh của ‘lệnh ái’ là gì?” Tư Dao bắt đầu dùng ‘tiếng lóng’ theo kiểu thời đại học của ‘Năm tráng sĩ núi Lang Nha’.
“Tạm giữ kín cho hồi hộp một chút đã”.
Trong lúc nói chuyện, Thường Uyển đã lái xe đến cửa tòa cao ốc văn phòng hơn 20 tầng. Tòa nhà này có cái tên rất khí thế “Khởi siêu đại lầu”, nằm giữa trung tâm rát đắc địa, tuy nhiên xugn quanh không có quá nhiều cửa hang, nên lại có được sư yên tĩnh giữa cái cảnh ồn áo náo nhiệt. Văn phòng luật sư Thiên Hoa nằm trọn ở tầng 8 và 9 của tòa nhà. Tư Dao ra khỏi xe, ngẩng nhìn lên thấy phòng làm việc của Lâm Nhuận ở tầng 9 vẫn sang đèn, cô phần cảm thấy yên tâm hơn.
Cô quay lại nói với Thường Uyển: “Cậu chịu khó ở đây đợi mình một lúc được không? Mình lên rồi lấp tức lôi anh ấy xuống, sống chết gì cũng phải lôi xuống”.
Thường Uyển cười, gật đầu.
Tư Dao quay người đi lên, thấy ánh đèn ở sảnh ngoài đã tắt, chỉ còn phòng bảo vệ vẫn sang, bèn gõ gõ vào cửa kính, chờ bảo vệ đi ra mở cửa. Mấy hom nay dường như tối nào Lâm Nhuận đi làm co cũng điều đi cùng, nên bảo vệ 3 ca trực đều đã biết cô. Mỗi lần cô theo Lâm Nhuận đi vào, họ đều ngờ ngợ quan sát cô, chắc họ tưởng tượng ra đủ thứ.

Đau thương đến chết

Chương 42

Có phải em muốn ngủ đi rồi sẽ không cần tỉnh lại nữa? Thế thì em sẽ dễ chịu quá à?
Tư Dao dần dần tỉnh lại, đây là câu đầu tiên cô nghe thấy. Giọng nói quen thuộc, mang một vẻ khoái trá nửa oán hận nửa phục thù. Chính là Lâm Mang. Bên tai cô là tiếng nước chảy róc rách không ngừng.

Cô đang nằm trên bãi cát mềm mại, không khí ẩm ướt sộc vào mũi. Chắc là đang ở bên sông Thanh An. Gió từ sông đưa tới, cô cảm thấy lành lạnh, chân tay đều tê buốt. Thì ra chân tay cô đã bị trói bằng dây thừng bện từ thứ cỏ mần trầu, đây đương nhiên không phải là cuộc hẹn hò lãng mạn của hai người tình cũ.
- Thuốc ngủ trong cà phê đủ để làm em ngủ nửa tiếng, cũng giống như người bảo vệ kia, có thể kịp thời đến mở cửa cầu thang cho em ra.- Lâm Mang qua đứng quay lưng lại phía Tư Dao, mắt nhìn xuống nước sông đen thẳm.
-Có biết con số người vì các nguyên nhân khác nhau, hàng năm chết đuối ở khúc sông Thanh An chảy qua Giang Kinh này? Trừ một vụ đắm tàu thảm khốc của thương nhân Đài Loan, thì bình quân là 115 người. Áng chừng cứ ba ngày lại có một con ma chết đuối..- Tiếng Lâm Mang nghe rõ dần, đúng là anh ta xác định Tư Dao đã tỉnh lại.
-Cho nên, chắc chắn không ai bận tâm hôm nay có thêm hai con.
-Hai con? Tư Dao thầm kêu lên "nguy rồi", cô gắng nghển lên, thấy trên bãi cát không xa, Thường Uyển đang nằm bất động, cũng bị trói chặt.
-Cô ấy luôn giúp đỡ anh, mà sao anh không buông tha cho cô ấy. – Tư Dao không hiểu nổi tại sao người con trai mình đã từng yêu lại trở nên tàn nhẫn thế này.
Vào cái đêm biết tin Tiểu Mạn chết trong vụ lật xa ở Đại Lý, chuông ở cửa nhà Thường Uyển bỗng vang lên. Nhìn qua mắt thần, tim cô đập thình thịch.
-Anh đã đi Thâm Quyến kia mà? Cô quan sát Lâm Mang từ đầu đến chân, vẫn cái dáng vẻ phong sương, một vẻ phong sương khiến người ta phải rung động. Thường Uyển tự nhủ, ngươi vừa bước ra từ một cuộc tình tan vỡ, chớ nên lại phạm sai lầm.
-Đọc được tin này, anh vội vàng quay lại, muốn biết các em có ổn cả không, anh muốn được săn sóc các em. – Lâm Mang chỉ vào tờ báo trải ra trên bàn trà.
Câu nói ấy làm xúc động trái tim cô lúc này đang quá mềm yếu, không hiểu tại sao cô lại ôm mặt khóc nức nở.
-Chúng ta…chúng ta đều sẽ chết phải không? Em sợ, em rất sợ…
Quả thực cô rất sợ, Kiều Kiều, Viên Thuyên, Tiểu Mạn những người bạn thân đã lần lượt ra đi. Tư Dao cũng đang trong cơn vật lộn, thỉnh thoảng lại đưa đến cho cô những tin đáng sợ. Những nỗi sợ hãi mà cô đã tích tụ từ rất lâu cứ thế tuôn trào theo dòng nước mắt.
Chẳng rõ bao lâu trôi qua, cô nhận ra mình đã gục vào bờ vai vạm vỡ của Lâm Mang mà khóc. Cô mơ hồ cảm thấy không ổn, nhưng

tựa vào vai Lâm Mang cô có cảm giác rất an toàn. Hai cánh tay anh ấy ôm lấy mình, mình thấy yên tâm và có sức mạnh.
Lâm Mang cười ha hả. Lúc ấy dưới ánh trăng, Tư Dao nhìn thấy khuôn mặt và nụ cười của anh ta, một nụ cười vẫn rạng rỡ mê hoạc lòng người như xua, nếu không phải vì biết anh ta sắp phạm một tội ác thì chắc ngươi vẫn dễ dàng phải xiêu lòng vì nụ cười đó. Anh ta lại thở dài, nói : Cô ấy là đứa con gái ngốc ngếch, hoàn toàn khác với hai người khó đối phó là em và Viên Thuyên. Đương nhiên, cô ấy vẫn là bạn tốt của em. Nếu trước đây cô ấy biết được suy nghĩ thực của anh, thì chắc chắn sẽ không để cho anh nán lại căn hộ nho nhỏ ấy, càng không tin những gì anh nói; đánh thuốc mê em, chỉ vì anh muốn bình tĩnh gặp em một lần. Cũng may, vào đúng lúc cô ấy đang cần một người bạn trai; cô ấy như một tờ giấy trắng, như một công ty mới thành lập, tình yêu mù quáng có thể làm nên tất cả.
-Lâm Mang, tôi khuyên anh chớ coi thường bất cứ ai; Lần này cho thấy anh rất giỏi lừa gạt, rất giỏi lợi dụng sự đồng cảm của một cô gái hiền lành.
-Những nhược điểm của bọn họ, nói cách khác, trong tính cách của mỗi con người đều có nhược điểm, ví dụ nghi ngờ, đố kỵ, dục vọng…lần đó gần như anh đã sắp thành công, nếu không vì Tiểu Mạn dọa dẫm thì…Và cả Kiều Kiều nữa, hồn ma đáng ghét của Kiều Kiều…
-Nó vừa là ảo giác, lại vừa là thật, đúng là anh đã nhận được QQ của Kiều Kiều.
-Thật khó mà làm cho anh từ bỏ ý định. Đã trải qua những việc như thế mà vẫn không biết mỗi lời nói, mỗi việc làm của anh đều đang bị âm thầm phán xét. Anh hại nhiều người như vậy, chắc chắn sẽ không được tha đâu". Tư Dao nói ra những lời phẫn uất, song lại thấy hơi hối hận. Cô hiểu rằng tư tưởng và hành vi của Lâm Mang lúc này đã là vô cùng trái với lẽ thường, chọc tức anh ta không phải là khôn ngoan, nếu muốn sống tất phải lợi dụng điểm yêu của anh ta.
Quả nhiên, Lâm Mang giơ tay tát mạnh vào mặt Tư Dao: Tất cả đều lỗi của cô, đều là lỗi của cô! Bây giờ cô còn quay lại dạy bảo tôi ư? Chỉ có giết cô mới có thể giải tỏa mọi nỗi thống khổ của tôi"- Tư Dao cảm thấy má sưng lên, miệng tanh tanh mằn mặn mùi máu.
Lâm Mang rat ay rồi, dường như cũng thấy bang hoàng vì cơn cuồng nộ của mình. Anh ta nhìn kỹ bàn tay, có vẻ như không tin mình lại có một hành vi dã man đến vậy, lại nhìn về phía Tư Dao, ánh mắt dần lộ vẻ thương xót, đưa tay khẽ vuốt má cô: Anh vừa làm gì thế này? Anh vừa làm gì thế này! Sao anh lại có thể làm đau ngươời con gái mà

anh rất yêu thương? Ôi, anh đã đánh em như thế này…dung nhan kiều diễm, làn da mềm mại của em đã bị anh làm hại".
Tay anh ta vuốt trên mặt cô khiến Tư Dao chỉ cảm thấy sởn tóc gáy, toàn thân run rẩy. Cô muốn ngóc đầu lên cắn thật tàn nhẫn vào bàn tay ấy, nhưng cô biết để được sống có lẽ cần phải giả vờ. Cô thậm chí còn đoán rằng, có lẽ Viên Thuyên- để đạt được một mục đích nào đó- cũng đã làm thế này. Cho nên Tư Dao nói dịu dàng, bản thân cũng không dám tin lại có thể nói ra những lời như thế: Anh Lâm Mang, vết sưng ở trên mặt cuối cùng rồi cũng sẽ mất đi, vết thương ở trên da cũng sẽ lành, tình yêu cũng như vậy.
-Nói thì dễ, tấm vé một chiều đi đến nỗi sầu muộn, chỉ có đi mà không có về!
"One way ticket to the blues (tấm vé một chiều đến với nỗi sầu)"
Cuối cùng Tư Dao cũng đã hiểu tại sao chuông điện thoại của Kiều Kiều, Tiểu Mạn và Thường Uyển lại là bài hát này.
Lâm Mang khe khẽ hát, tiếng hát có sức hút thật kỳ lạ, nhưng Tư Dao lại thấy trong đó có nét u ám và thảm thương:
Tu, tu…tàu vừa rời ga
Bắt đầu một chuyến đi không bao giờ trở lại
Thế là
Tôi có tấm vé một chiều đi đến nỗi muộn sầu
Tạm biệt, tạm biệt người yêu nàng đã bỏ tôi
Giờ đây những giọt lệ cô đơn là tất cả những gì tôi thấy
Ôi
Tấm vé một chiều đi đến nỗi muộn sầu
Tôi đi qua những thị trấn cô đơn
Tôi nán lại khách sạn "trái tim tan vỡ"
Chưa bao giờ tôi ngu dại như lúc này
Tôi gạt làn nước mắt lã chã rơi
Tu, tu…tàu vừa rời ga
Bắt đầu một chuyến đi không bao giờ trở lại
Thế là
Tôi có tấm vé một chiều đi đến nỗi muộn sầu
Đây
Tấm vé một chiều đi đến nỗi muộn sầu
Tôi đi qua những thị trấn cô đơn
Tôi nán lại khách sạn "trái tim tan vỡ"
Chưa bao giờ tôi ngu dại như lúc này
Tôi gạt làn nước mắt lã chã rơi
Tu, tu…tàu vừa rời ga

Bắt đầu một chuyến đi không bao giờ trở lại
Ôi
Tấm vé một chiều đi đến nỗi muộn sầu
Ôi
Tấm vé một chiều đi đến nỗi muộn sầu
‘Muộn rồi, quá muộn rồi! Năm ấy em đã tàn phá lòng tự tin của anh. Thân nam nhi đứng giữa cõi đời rất cần có tư thế và thể diện; huống chi mọi người đều đánh giá thể diện của anh còn mạnh hơn nhiều người, sao anh lại không lọt được vào mắt em? Em nói anh chuộng hư vinh, đúng anh rất chuộng hư vinh, lẽ nào đây không phải là nhu cầu của xã hội? Lẽ nào sớm thành danh, sớm bay cao bay xa, không phải những thứ mà xã hội chấp nhận, vỗ tay khen ngợi? Em đã biết rõ anh là chuộng hư vinh, sao em còn cho một cái tát thật đau trước khi tốt nghiệp? Em nên biết, bị cô gái hoa khôi của trường là em ‘đá’, anh đã cực kỳ bẽ mặt. Có biết tại sao anh phải bỏ đi xa, đến tận Thượng Hải không? Liệu anh có thể sống lay lắt ở Giang Kinh nữa hay không?” Lâm Mang lớn tiếng quát hỏi, bên song đêm khuya vắng ngắt, anh ta không phải sợ có ai nghe thấy.
Suy nghĩ của Tư Dao chuyển động theo lời nói của Lâm Mang, cô thấy kinh hãi, không kịp nhận định kỹ nhưng cô cần gấp nắm bắt tâm trạng Lâm Mang bộc lộ ra trong lời nói ấy “Đều là lỗi của em, em vẫn còn tính trẻ con, em không biết đánh giá con người, nhưng thực tế đã chứng minh anh là người rất xuất sắc, không có ai hậu thuẫn mà ở Thượng Hải anh vẫn ngày càng vươn lên…
-Em biết thế thì tốt! Anh đâu có dễ sống? So với người khác, anh phải bỏ ra nhiều tinh thần và sức lực để giao thiệp, tính toán, thậm chí phải bán cả thân mình. Em cho rằng anh tự nguyện làm thế hay sao? Khi Nghiêm Nhụy chết trong tay anh, khắp người anh nổi da gà vì sợ. Suy cho cùng anh đâu phải một sát thủ giết người hàng loạt? Anh định cung khai anh ra, hủy hoại tiền đồ của anh. Bị dồn đến bước đường cùng rồi thì anh còn có thể làm gì khác? – Tư Dao nhớ ra, Nghiêm Nhụy là người quản lý Bộ phận đầu tư của tập đoàn Thân Hồng- nghi phạm trong một vụ án tham ô, cũng đã từng có quan hệ yêu đương với Lâm Mang, về sau đã cứa cổ tay tự tử. Những lời anh ta vừa nói, rõ ràng là sự thừa nhận đã sát hại Nghiêm Nhụy, chẳng qua là tạo ra hiện trường giả về một vụ tự sát.
- Lâm Mang đừng nên trách mình nhiều, dù sao cũng đã là chuyện quá khứ rồi. Anh nên vui mới phải, Kiều Kiều, Tiểu Mạn, Thường Uyển, thậm chí cả Viên Thuyên đều nghiêng ngả bởi sức hấp dẫn của anh. Anh là một người rất thành công, rất xuất sắc, là người rất

có năng lực! Tư Dao vốn chỉ định nói lấy lòng cho qua chuyện, nhưng càng nói càng thấy căm giận nên giọng nói đầy vẻ giễu cợt. Tuy vậy dường như Lâm Mang không nhận thấy. Nghe nhắc đến tên Kiều Kiều..y ngẩn người : Kiều Kiêu là một cô gái tốt…Lần đó lẽ ra không nên đến Tân Thường Cốc. Cho đến khi nhìn thấy em, anh mới nhận ra rằng anh cố ý tiếp cận với Kiều kiều, đồng thời cám dỗ Tiểu Mạn, nói cho cùng đều là một thứ tiềm thức tựa như báo thù vì anh không có được em. Thật thế, lúc mới bắt đầu ngay chính anh cũng không nhận ra… cho đến khi em lại xuất hiện! Đương nhiên, qua lại với Tiểu Mạn cũng chỉ vì bố cô ta sãn tiền bạc và quyền lực, có thể giúp anh quay vòng vốn trong kinh doanh nhà đất. Thực ra sau khi Kiều Kiều ra đi, anh có thể có kết quả với Tiểu Mạn, ai ngờ bố cô ta lại bị Ủy ban kiểm tra kỷ luật Đảng để mắt tới. Tiểu mạn bề ngoài thì bặm trợn nhưng kỳ thực lại biết nghe lời hơn Kiều Kiều. Cô ấy đã bỏ đứa bé đi, còn Kiều Kiều thì nhất quyết muốn sinh con. Sauk hi nhìn thấy em dưới chân núi Vũ Di, anh đã củng cố lại ý nghĩ ban đầu, tuyệt đối không thể để đứa bé ấy tồn tại, bởi vì người anh thật sự cần chính là em”
Tư Dao giật mình kinh hãi: “Trước khi chết Kiều Kiều nói, cô ấy buồn ngủ”
“Em đã đoán ra rồi, cần gì phải nhắc lại nữa? Vốn dĩ đó là một sự cố hoàn hảo, không để lại bất cứ dấu vết gì. Cô ấy lơ mơ ngủ gật đi trên con đường núi trơn tuồn tuột. Anh chỉ cần đẩy khẽ, thậm chí cô ấy còn cho rằng chính là tại mình hụt chân, ngay cả bản năng kêu cứu cũng bị thuốc an thần hãm hại. Em thật rách việc, suýt nữa thì đã kéo được cô ta lên”
Thì ra con người ta có thể quay quắt đến mức độ này. Tư Dao cảm thấy cô sắp không thể bình tĩnh nổi nữa, từ đáy lòng như có một quả núi lửa sắp phun trào. Nhưng cô biết, mình phải tiếp tuc kéo dài đối thoại, tranh thủ thời gian, tranh thủ cơ hội, nếu có thể chịu đựng đến sáng, có người đi qua nhìn thấy là ổn “Kỳ thực không phải chỉ có mình em đoán vậy…”
“Không cần em phải nhắc! Đương nhiên là anh biết. Viên Thuyên… Viên Thuyên là nhân vật khó nhằn nhất anh từng gặp phải. Sauk hi Kiều Kiều chết, rõ ràng số lần cô ta đi Thượng Hải đã tăng lên. Nhà Kiều Kiều, căn hộ của Kiều Kiều thuê, cơ quan trước đây của Kiều Kiều, nơi anh ở… cô ta đều đến hỏi han, rõ ràng là muốn điều tra đến cùng. Lúc đầu anh cảm thấy căn cứ hậu thuẫn của anh ở Thượng Hải cùng những chuyện rất riêng tư đã bị cô ta ‘đánh hơi’ thấy không ít. Lúc đó anh biết mình phải làm gì. Vừa may cô ta lại

chủ động tiếp cận với anh, rõ ràng là muốn trực tiếp moi sự thật mọi chuyện từ miệng anh nói ra. Còn anh, lại đúng lúc cô ta đang nắm rất nhiều tiền, anh bèn chuẩn bị trao đổi với cô ta. Anh không những định nói với cô ta sự thật, mà còn muốn vay tiền của cô ta để đầu tư, để cô ta cũng được lợi. Chỉ cần cô ta đồng ý thì sẽ là người cùng hội cùng thuyền với anh, cô ấy biết sự thật thì đã sao? Anh tin vào sức mạnh của… và khả năng thuyết phục của mình".
"Như vậy tức là, giữa 2 người…"
"Chẳng có gì xảy ra cả, em đã vừa ý chưa?Anh và cô ta cũng chớt nhả đủ điều, nói đủ mọi lời về tình dục, nhưng chẳng có việc gì xảy ra. Trước sau cô ta vẫn giữ được cái đầu bình tĩnh lạnh lùng"
"Bởi vậy, anh cũng cho cô ấy uống thuốc ngủ? Khiến cô ta bị tai nạn xe hơi?"
Tại sao anh phải làm thế? Vì anh vẫn chưa đạt được cái mình cần: tiền của cô ta, thể xác của cô ta, dù thấy đã gần trong gang tấc, nhưng dường như không sao với tới được. Tiếc rằng số cô ta cũng không thọ, chắc chắn là đã xảy ra chuyện gì khác nên mới dẫn đến tai nạn ấy…" Thảo nào lúc sắp chết Viên Thuyên còn đánh được tín hiệu "Đau thương đến chết", xem ra không phải do tác động của thuốc ngủ.
"Anh có tin câu nói "Đau thương đến chết" không? Những người vào hang Thập Tịch đã chết rất nhiều, đều là sự cố bất ngờ…"
"Hiện nay sẽ lại có thêm 2 người nữa". Lâm Mang lại tỏ ra đắc ý.
"Đã nghĩ đến bản thân anh chưa?" Tư Dao lạnh lùng hỏi.
" Năm đó em cắt đứt với anh, con tim anh đã chết rồi. Em có thể cho rằng hư vinh và ham muốn chiếm hữu đã đẩy anh đến chỗ cực đoan,nhưng anh có thể nói mình đã… "đau thương đến chết"!
Tư Dao thấy tim nhói đau, đúng là như vậy hay sao? Nói đi nói lại, mình vẫn là nguyên nhân làm nảy sinh tội ác? Không đúng, mỗi ngày trên thế gian có ngàn vạn trai gái yêu nhau rồi chia tay, lẽ nào đều có kết cục thế này? Đây chỉ là cái cớ anh ta ngụy biện cho mình để giảm nghẹ cảm giác tội lỗi. Xem ra, tận trong sâu thẳm đáy lòng thì không ai muốn làm kẻ có tội. Nếu mình muốn sống sót thì vẫn phải nắm lấy điểm này. Cô nghĩ một lát rồi nói: "kể ra, anh cũng rất có lòng, nói là đi Thâm Quyến nhưng vẫn ở lại Giang Kinh, luôn bám sát em"
"Không giấu gì em, đâu phải chỉ có mình anh bám theo em. Anh nhận ra mình vẫn không phải là người chịu khó nhất, kiên nhẫn nhất nên đã để lỡ màn kịch có người trèo vào cửa sổ phòng em"
"Người mặc áo mưa trong ga tàu điện ngầm, trong "Khởi siêu đại lầu" chính là anh à"?

“Em đã nhắc đến chỗ anh đau nhất, em thực không nên nhắc đến chỗ anh đau nhất! Tại sao đêm hôm khuya khoắt như thế lại cùng gã luật sư đi đến đó? Các người đã làm những gì? Em có biết khi nhình thấy 2 người thân mật cặp kè, anh đã đau xót đến thế nào không? Anh thậm chí còn bất chấp nguy hiểm, để lộ mình, đến một công ty khác ở tòa nhà đó xin một chân nhân viên quèn, buổi tối cũng làm tăng ca. Trong vài ngày ngắn ngủi, anh đã quen thân với bảo vệ, nắm rõ cấu trúc của toàn bộ tòa nhà, mục đích là vì lo một ngày nào đó em và tên Lâm Nhuận kia làm việc gì đó khó coi, anh có thể chấm hết tất cả!” Lâm Mang càng nói càng phấn khích, gần như đang gầm lên, đột ngột đứng phắt dậy, trong tay cầm một con dao găm.
Tư Dao đang trong cơn sợ hãi tột cùng nhưng vẫn gan góc hỏi:
“Người mặc áo mưa xuất hiện ở nơi Viên Thuyên và Tiểu Mạn chết, lẽ nào cũng là anh?”
Lâm Mang ngớ ra: “Không rõ em đang nói đến cái gì. Lúc họ gặp chuyện, anh không có mặt ở đó, nhưng anh cam đoan rằng bất kể việc gì xảy ra đối với em, anh chắc chắn sẽ có mặt ở đó!” Mắt anh ta lộ rõ sát khí.
Dao Dao, bây giờ ngươi phải xoay chuyển tình thế, xoay chuyển hoàn toàn, vì kẻ này đã tràn ngập ý nghĩ giết choc.
“Cuối cùng em đã hiểu, thì ra anh yêu em nhiều như vậy”. Câu này thực ‘lợm giọng’ nhưng có lẽ nó sẽ cứu được mạng của cô và Thường Uyển.
“Tiếc rằng đã quá muộn, bao nhiêu tội lỗi lớn đã hình thành” Lâm Mang phẫn nộ giật tóc của mình.
Anh ta sắp suy sụp, việc gì cũng dám làm, nhất định phải làm cho anh ta bình tâm trở lại.
“Tiểu Lâm Tử!” Trong tình thế cấp bách, Tư Dao gọi tên thân mật của Lâm Mang trng thời gian yêu nhau ở đại học, một cái tên không mấy vẻ vang, lấy từ tác phẩm “Tiếu ngạo giang hồ” của Kim Dung, là tên gọi thân mật của nhân vật Lâm Bình Chi.
Bất kể có vẻ vang hay không, nó vẫn có hiệu quả rõ rệt. Khi Lâm Mang nghe thấy cô nhắc đến cái tên ấy, anh ta tỏ ra hơi sững sờ, vẻ dịu dàng dần dần trở lại trên khuôn mặt. Hồi ức và những ước vọng ngày xưa đã trở lại trong đầu anh ta, mối tình đầu đẹp tươi và trong sáng luôn khiến người ta vô cùng thương nhớ.
“Tiểu Lâm Tử còn nhớ lần ấy lúc chia tay, chúng ta cùng về thăm trường cũ không? Nói thật với anh, hôm ấy là ngày em vui vẻ nhất trong mấy năm nay”
“Anh có thể nhận ra, có thể đoán ra, bởi vì đó là do anh sắp đặt” Lâm

Mang khẽ nhếch mép cười.
“Một sự sắp đặt tuyệt diệu, em không hề hối hận cùng anh thăm lại chốn xưa, bao nhiêu cảm giác bỗng điều trở lại. Thậm chí lúc ấy em còn định nói với anh…”
“Đừng đi nữa, chúng ta hãy làm lại từ đầu”. Lâm Mang chầm chậm nói ra câu mà hôm ấy Tư Dao không thể nói ra, dường như nhìn thấu tâm can của Tư Dao. Tất cả đều do anh ta sắp đặt, Tư Dao nghĩ.
“Đúng, đúng là em nghĩ như vậy. Anh nhớ không, anh đã hỏi em một câu: nếu có thể được lựa chọn lại…”
Một câu hỏi rất ngu xuẩn,mấy cái lời thoại ‘thiểu năng’ sao chép từ những bộ phim truyền hình ngớ ngẩn, bởi vì không ai có thể có cơ hội lựa chọn lại…
“Nhưng ít ra cũng là một câu hỏi có đáp án, lúc ấy em nói với anh, em sẽ cho anh nhiều thời gian hơn, nhiều cơ hội hơn, còn anh liệu có nghĩ rằng có lẽ chúng ta thực sự có cơ hội để làm lại không?” Tư Dao hết sức cẩn thận lự chọn từ ngữ, hy vọng có thể làm Lâm Mang hoàn toàn bình tĩnh trở lại.
“Em nghĩ đủ cách cùng với những lời hoa mỹ, chỉ là mong anh sẽ không giết em thôi” Lâm Mang tỏ ra rất thông minh, xưa nay anh ta vẫn thế.
“Nếu chúng ta có cơ hội ở bên nhau mãi mãi, và nếu có thể bỏ qua tất cả những việc anh đã làm, thì anh sẽ cùng em làm lại từ đầu chứ? Anh rất thông minh, anh biết mình đã thành công, mục đích của anh khi đến Giang Kinh đã đạt được, anh nhen lại mối tình cũ của chúng ta, khiến nó bùng cháy thật sự. Mấy ngày đầu sau khi anh ra đi, em đã đau đớn không thiết sống nữa, lẽ nào còn chưa khiến anh vừa ý? Anh lặng lẽ đợi chờ ở Giang Kinh, không phải vì mong có ngày em phát hiện ra anh chung đụng với Thường Uyển sẽ ghen đến phát điên ư? Thực ra anh đã làm được rồi, mong có thể giành lại được trái tim anh” Tư Dao kiểu nửa đùa nửa thật thổ lộ tâm tình, thì luôn rất có sức thuyết phục.
“ Anh vẫn không hiểu điều em vừa nói ‘bỏ qua tất cả’ là ý gì?”
Anh vừa nhắc đến, cho rằng Viên Thuyên sẵn tiền. Anh nói đúng, đó là sự thật, nó còn là một món tiền khổng lồ ngoài sức tưởng tượng của anh. Món tiền ấy cô ấy để lại cho em. Anh cũng biết, em luôn khao khát một người thực sự yêu em, không phải vì nhan sắc của em, khong phải vì cái gì khác, mà là thật lòng yêu thương. Tối nay em thấy mình đã tìm được rồi, anh đã quá yêu em, liệu có mấy người con gái được đón nhận một tình yeu dữ dội đến như thế không? Cho nên em cảm thấy 2 đứa mình có thể làm lại từ đầu, cầm số tiền đó đi

khai phá miền Tây, hoặc ra nước ngoài. Món tiền đó đủ để chúng ta lo lót để di cư. Dù đi theo con đường nào, anh đều có sự khởi đầu hoàn toàn mới. Năng lực của anh, tài trí thông minh của anh nếu không dung vào lĩnh vực đầu tư và kinh doanh thì thật là đáng tiếc”
Lâm Mang ngớ người ra nghe, tỏ ra rất nghiêm túc. Tư Dao cảm thấy mỗi câu nói của mình có vẻ dường như đều tác động đến anh ta.
“Tiền ở đâu?” Anh ta vẫn rất thực tế
“Để trong một căn hộ chung cư ở Thượng Hải. Nếu anh đồng ý, chúng ta sẽ đi lấy ngay bây giờ”
“Ngực Lâm Mang phập phồng, đôi mắt nhìn Tư Dao chằm chằm, muốn tìm cho ra dấu vết của sự trí trá trong đôi mắt, nhưng đôi mắt ấy lại trong veo.
“Vậy… lẽ nào em… thật sự không hận những việc anh đã làm với em?”
Tư Dao cười, rạng rỡ long lanh: “ Anh có làm gì tổn thương đến em đâu? Hơn nữa, em cũng biết anh không nỡ ra tay. Anh tát em rồi lại xót xa đến vậy, sao có thể giết em được? Anh chỉ yêu em mà thôi?”
Lúc nói câu này Tư Dao thấy hơi ghê ghê, nhưng cô tin rằng một nửa trong đó là sự thật.
Lâm Mang ngồi xuống, mắt lại nhìn ra phía sông, lẩm bẩm với mình:
“Trời ơi, tôi đang làm gì thế này, tôi phải làm thế nào đây?”
“Chúng ta sẽ cùng đi đến chân trời, góc bể”
“Em vẫn có thể chấp nhận anh, tha thứ cho anh thật chứ?”
Tư Dao định nói ‘Đúng vậy’, nhưng chợt nảy ra một ý, nên cô đổi thành một câu nói giảo hoạt hơn “Lẽ nào yêu một người đến mức điên rồ, mà cũng càn được tha thứ à? Có được tình yêu của anh, thì em sẽ không sống phí, sống hoài trên cõi đời này!” Cô cố gắng lục tìm những câu trong tiểu thuyết tình cảm.
Lâm Mang hú một tiếng rất dài, dường như muốn xả hết những thứ vẩn đục, âm u trong lòng. Rồi quay người, dịu giọng hỏi “Dao Dao, có phải là thật thế không? Chúng ta có thể ở bên nhau mãi mãi?”
“Vâng, vâng, ở bên nhau mãi mãi” Tư Dao cảm thấy mình đã làm trái với lương tâm khi nói ra câu này. Cô nhớ tới Kiều Kiều, nhớ tới Tiểu Mạn, nhớ tới Nghiêm Nhụy, nước mắt trào ra, nhưng Lâm Mang lại tưởng cô quá cảm động vì tấm lòng chân tình.
“Được, chúng ta quay về Thượng Hải ngay”. Lâm Mang lấy dao cắt đứt dây thừng. Tư Dao từ từ xoa bóp chân tay. Nình con dao trong tay Lâm Mang, cô biết mình còn lâu mới được tự do.
Lâm Mang bỗng ôm chặt lấy cô, hôn một cách say đắm, mặc kệ khóe miệng cô vẫn còn vương vết máu. Phản ứng đầu tiên của Tư Dao là

giận dữ đẩy ra, nhưng cô biết, mình vẫn chưa hoàn toàn thoát khỏi sự nguy hiểm. Cô thỏ thẻ bên tai Lâm Mang: “Chúng ta nên nhanh nhanh rời khỏ đây thôi!”
“Ý kiến hay. Nhưng cần phải xử lý Thường Uyển đã”
Cô sững sờ, lúc này mới hiểu kẻ đứng bên cô thật sự đã có quá đủ tâm thái của một kẻ giết người hàng loạt.
“Tại sao phải thế? Chúng ta đi rồi. Cô ấy sẽ không thể biết được gì hết”. Tư Dao thậm chí còn hy vọng có thể bế Thường Uyển về chiếc xe màu đỏ của cô ấy
“Dao Dao, đần quá, muốn xóa sạch những chuyên quá khứ thì không thể để cô ta tồn tại, cô ta biết chúng ta ở bên nhau, sau khi tỉnh lại thấy cúng ta mất tăm, chắc chắn sẽ đi báo công an. Đến lúc đó, đừng nói tới chuyện đi đến góc bể chân trời mà ngay cả Thượng Hải cũng không đi nổi”
“Ý anh là…”
“Sông Thanh An đêm nay mới chỉ có một người chết đuối, ưu đãi 50%” Lâm Mang cười khẩy, nói với một giọng thoải mái nhưng cực kỳ tàn nhẫn. Y không hề do dự, đi về phía Thường Uyển.
“Không được, không thể làm vậy, nếu anh không nghe em, em sẽ không đi Thượng Hải với anh nữa” Tư Dao chợt quên mất ‘vai đang diễn’.
Lâm Mang chầm chậm quay đầu lại, dường như ngộ ra điều gì đó. Y nhìn Tư Dao chằm chằm, nói một cách lạnh lung “Hóa ra những gì cô vừa nói đều là dối trá, có biết tôi quá yêu cô nên cô đã lừa tôi hết lần này đến lần khác!” Nói đến cuối câu, anh ta cất cao giọng, giống như đang gào thét. Tư Dao hiểu rằng cứ đà này thì kế hoạch tẩu thoát nà cô vừa dày công tính toán sẽ mất trắng, nhưng việc cần kíp vẫn là không thể để anh ta làm hại Thường Uyển.
Lúc này, chỉ còn cách chuyển chủ ý của anh ta sang hướng khác. Tư Dao lùi về sau mấy bước nói “Anh đã cố chấp như vậy, thì càng không biết phải làm gì để chúng ta có được tiếng nói chung, em không thể lại dối mình dối người được nữa” Chư nói hết câu cô bỗng vụt chạy dù cô biết rằng trên bãi cát vắng vẻ này, một người cường tráng như Lâm Mang chẳng bao lau sẽ đuổi kịp cô. Đuổi kịp rồi thì thế nào? Cô không dám nghĩ nhiều, đại loại sẽ chẳng phải là một cảnh tượng hay ho gì.
Quả nhiên Lâm Mang nổi khùng, giận dữ, y cảm thấy mình vừa bị bỡn cợt. Y sẽ không tin bất cứ lời nói nào của Tư Dao, bất cứ lời nói nào của các cô gái nữa. Ynhặt con dao găm dưới bãi cát lên, giận dữ gọi “Tư Dao cô đã nghĩ chưa? Cô có thể chạy bao xa?” Rồi sải bước

đuổi theo.
Tư Dao ngày thường không ngừng tập luyện, vì thế sau khi chạy được mấy chục mét Lâm Mang đã rớt ở phía sau; nhưng cô đã có thể nghe rõ ràng tiếng thở của anh ta, tiếng thở hồng hộc mang theo nỗi tức giận. Không cần quay đầu lại, dường như cô cũng có thể nhìn rõ bộ mặt anh ta đang méo xệch vì phẫn nộ.
Thoát thân. Lần thứ 3 thoát thân, trong 1 đêm.
“Cứu tôi với!” Cô kêu to, dù biết chắc sẽ là vô vọng, nhưng cô không bỏ qua bất cứ cô hội nào để sống sót.
Bỗng nhiên, trước mặt thấp thoáng hiện ra một bóng người, một giọng nói quen thuộc gọi cô: “Dao Dao, cố lên”. Đúng là tiếng Lâm Nhuận.
Không thể nào!

Có lẽ là ảo giác của mình, vì việc này không hợp với lẽ thường. Nào có ai biết Lâm Mang đưa mình đến bãi sông hoang vắng này?
Lâm Mang cũng cho rằng bóng người xuất hiện trước mặt chỉ là ảo ảnh đáng sợ nối tiếp sau ảo ảnh của Kiều Kiều, nhưng y cũng nhanh chóng nhận ra tất cả đều là sự thật. Càng gay go hơn là đằng sau cũng có tiếng người vọng đến: “Lâm Mang, dừng lại!” Sứ mệnh trả thù mà y đã nát óc toan tính để hoàn thành, cùng tiền đồ tươi đẹp của y đều sắp tan thành mây khói. Lúc này y còn tuyệt vọng hơn cả con mồi mà y đang rượt đuổi.

Trong cơn tuyệt vọng, Lâm Mang nhặt một hòn đá cuội to trên bãi cát, lấy hết sức ném về phía trước với sự phẫn nộ vẫn chưa tan.

Tư Dao đang chạy thục mạng bỗng thấy gáy mình bị một vật cứng nặng đập vào, cô lập tức không còn biết gì nữa.

Đau thương đến chết

Chương 43
CHỐN CŨ

“Anh Tử Phóng đâu? Còn chưa gặp để cảm ơn anh ấy đây này!”
Lâm Nhuận và Lịch Thu đến đón Tư Dao ở bệnh viện về, cô được chẩn đoán là chấn thương sọ não,thể nhẹ, sẽ không có biến chứng gì. Sau khi lên tắc-xi, Tư Dao vẫn nhớ Tử Phóng đã cùng Lâm Nhuận chạy đến bờ sông cứu cô thoát chết.
Hai người chạy đến kịp thời, quả là điều ngoài sức tưởng tượng. Theo như Lâm Nhuận nói, tối hôm đó hết giờ làm thêm, anh đi tàu điện ngầm về-đúng lúc Tư Dao chạy vào trung tâm thành phố. Về đến nơi,thấy Tư Dao không có nhà,lúc đầu còn chưa để ý lắm, nhưng sau nửa đêm anh bắt đầu thấy sốt ruột..Anh và Tử Phóng chia hai ngả gọi điện hỏi bạn bè và đồng nghiệp của Tư Dao,nhưng không có được bất kỳ thông tin nào. Điều kỳ lạ là, khoảng hai giờ sáng,Lâm Nhuận nhận được một cú điện thoại lạ lùng,một giọng nữ tựa như giọng người máy bảo anh rằng Tư Dao bị bắt cóc đến bãi hoang ở bờ sông,còn miêu tả cụ thể vị trí.Hai anh bèn báo cảnh sát 110, rồi lập tức chạy đến đó. Họ đến hiện trường trước cả cảnh sát,vậy là chưa hề muộn.
Ai đã báo tin cho Lâm Nhuận? Tư Dao cảm thấy bất an. Lâm Nhuận nói,lúc ấy Tử Phóng cũng cùng nghe,anh bảo, đó là tiếng của máy nói, nhưng nghe rất quen tai,chỉ hiềm anh không khẳng định được với Lâm Nhuận là giống tiếng của ai.
Tư Dao nghe Lâm Nhuận nói xong, nghĩ một lát rồi bảo : “Anh cố làm ra vẻ huyễn hoặc,thực ra em đoán ra là ai rồi”.
Yêu Yêu : Khuyên Khuyên,cậu ở đó không?

Viên Viên Khuyên Khuyên : Vẫn luôn ẩn kín chờ cậu, vẫn ổn chứ?
Yêu Yêu: Cậu gọi điện cho anh chàng luật sư, đúng không?
Viên Viên Khuyên Khuyên: Cậu định cảm ơn mình thế nào đây?
Yêu Yêu : Rốt cuộc cậu ở đâu? Mình cần gặp cậu. Mình nhớ cậu.
Viên Viên Khuyên Khuyên: Coi như là cậu vẫn có lương tâm đấy. Mình cứ tưởng cậu và anh chàng luật sư yêu nhau rồi sẽ quên hết mấy người bạn cũ bọn mình!
Yêu Yêu : Sẽ gặp ở đâu?
Viên Viên Khuyên Khuyên: Chờ cậu ở chỗ cũ.
Yêu Yêu: Chúng mình có rất nhiều chỗ cũ, nhà Hoa Cúc hay Tiểu La Phù?
Viên Viên Khuyên Khuyên : Sao toàn nghĩ đến những điểm ăn uống giải trí thế? “Chỗ cũ” mới của chúng ta…
Yêu Yêu : Mình đần độn
Viên Viên Khuyên Khuyên: Cậu chỉ giả vờ đần độn.Không vòng vo với cậu nữa,Tân Thường Cốc.
Yêu Yêu: Hang Thập Tịch à?
Viên Viên Khuyên Khuyên: Đó là nơi duy nhất có thể gặp được mình.
Yêu Yêu: Cậu đã có thể thấy Lâm Mang phạm tội ở bờ sông Thanh An,thì nhất định cậu đang ở Giang Kinh. Tại sao phải bỏ nơi gần chọn nơi xa?
Viên Viên Khuyên Khuyên: Chỉ dựa vào điều ấy mà nói rằng mình ở Giang Kinh à?
Yêu Yêu: Rốt cuộc là cậu ở đâu?
Viên Viên Khuyên Khuyên: Mình ở trên mạng QQ.

Yêu Yêu: Thế này là cậu không thẳng thắn, nói chuyện với cậu thật mệt mỏi.
Viên Viên Khuyên Khuyên: Cứ nghe mình đi,thì cậu sẽ đỡ phải nghĩ ngợi!
Yêu Yêu: Việc này mình có thể quyết định được.Ngày mai,anh ấy và mình sẽ cùng đi báo với Sở công an về địa chỉ giấu tiền. Anh ấy đã sắp xếp các việc,sẽ có người chuyên xử lý việc này.
Viên Viên Khuyên Khuyên: Ai cho cậu làm thế? Tiền là của mình,mình để lại cho cậu!
Yêu Yêu: Đã để lại cho mình thì mình có thể làm chủ, chẳng phải thế à?
Viên Viên Khuyên Khuyên: Nếu biết cậu nộp cho công an, thì mình để lại cho cậu làm quái gì!
Yêu Yêu: Nhưng nộp cho công an thì có gì là sai? Sao cậu ích kỷ thế?
Viên Viên Khuyên Khuyên: Thực ra là ai ích kỷ? Cậu không dám lấy số tiền đó,sợ bỏng tay? Đúng không? Cậu muốn có thêm người vào hang Thập Tịch , để rồi “Đau thương đến chết” à?
Yêu Yêu: Mình sẽ tự đi lấy, để bọn họ chờ ngoài cửa hang.
Viên Viên Khuyên Khuyên: Ngây thơ quá! Cậu không hiểu tính tò mò bẩm sinh của con người à? Nếu cậu nói ra chuyện “Đau thương đến chết”,bọn họ sẽ chỉ cho rằng cậu không muốn để bọn họ vào hang mà thôi.Và sẽ suy đoán là cậu đang có âm mưu gì,hoặc là có điều gì khuất tất không thể nói ra.
Yêu Yêu : Cậu nghĩ hơi xa rồi…
Viên Viên Khuyên Khuyên: Nhưng không phải là không có lý, đúng

không?

Viên Viên Khuyên Khuyên: Nên biết, bất kỳ hang quan tài treo nào cũng đều có thể trở thành đối tượng bảo tồn di tích văn hoá cấp quốc gia. Dẫn nhiều người đến đó,sẽ lại cho một kết quả là các cơ quan khảo cổ và bảo tồn văn hoá cổ có hứng thú đặc biệt đối với hang Thập Tịch,và sẽ càng có nhiều người “Đau thương đến chết”!

Yêu Yêu: Vậy mình nên làm thế nào?

Viên Viên Khuyên Khuyên: Tự cậu khuân tiền ra,rồi giữ lấy.

Yêu Yêu : Này,rốt cuộc cậu đang ở đâu,bọn mình có thể nói chuyện trực tiếp không?Mình muốn gặp cậu!

Viên Viên Khuyên Khuyên : Đến hang Thập Tịch là có thể gặp mình.

Yêu Yêu: Nhưng ở đó có người ám hại mình.Cậu đã biết hết mọi chuyện, thì hãy cho mình biết lần đó kẻ ám hại mình ở trong động là ai vậy?

Viên Viên Khuyên Khuyên: Mình không phải Thượng đế, không phải là đấng vạn năng.

Yêu Yêu: Ít ra cậu cũng nên để cho mình trông thấy cậu!

Viên Viên Khuyên Khuyên: Hãy nghe lời, đến hang Thập Tịch,cậu sẽ trông thấy mình.

Kiều Kiều: Mình đến rồi đây!

Yêu Yêu: Kiều Kiều, đã lâu rồi không gặp!

Kiều Kiều: Có phải cậu nhớ mình không?

Viên Viên Khuyên Khuyên: Mình có phải là người cậu yêu thương nhất không?

Yêu Yêu: Khuyên Khuyên,chẳng phải mình không nói chuyện với

cậu nữa,Kiều Kiều lên mạng rồi.
Con bé oái ăm: Yêu Yêu,cậu vẫn cố thủ ở nơi thế tục à?
Yêu Yêu: Trời ơi,cậu cũng lên rồi?
Con bé oái oăm: Không hoan nghênh à? Mình cứ tưởng chúng ta đã giảng hoà rồi?
Kiều Kiều: Tại sao không vào phòng chat chung?
Yêu Yêu: Tiểu Mạn cũng đã lên mạng,mình không chống đỡ nổi nữa.
Kiều Kiều: Mình chỉ muốn quan tâm anh ta thế nào rồi?
Yêu Yêu: Cậu nói về tên giết người Lâm Mang à?
Viên Viên Khuyên Khuyên: Kiều Kiều đến,cậu liền bỏ mặc mình!
Yêu Yêu: Đợi một chút
Yêu Yêu: Hắn đang ở trong trại giam.Suýt nữa thì hắn giết mình và Thường Uyển!
Kiều Kiều: Có lúc nghĩ lại,cũng không thể hoàn toàn trách anh ta.
Yêu Yêu: Không trách hắn,lẽ nào lại trách mình?
Viên Viên Khuyên Khuyên: Vào chat chung đi.
Kiều Kiều: Lẽ nào cái chết bất ngờ của mình và Khuyên Khuyên không liên quan tý gì đến cậu?
Yêu Yêu: Cậu vẫn nói,mình không nên khăng khăng vào hang Thập Tịch kia mà!
Kiều Kiều : Nay cũng đã biết, đối với số mệnh của chúng ta,vào hang Thập Tịch là tấm vé một chiều.
Yêu Yêu: Cậu nghe quá nhiều bài hát không ốm mà rên của Lâm Mang truyền bá rồi đấy!
Tư Dao lại như rơi xuống vực sâu,cô giận dỗi tắt QQ.Cô thấy ngột

ngạt vì cái lồng sắt ngoài cửa sổ. Quả thật bọn Kiều Kiều vẫn oán hận mình đã quyết ý vào hang Thập Tịch hay sao? Nhưng,bọn họ cũng không phải là không có lý,tính đến hôm nay, đã có bao nhiêu người trẻ tuổi vào hang Thập Tịch mà chết yểu rồi?

Cô muốn đi tìm Lâm Nhuận để thổ lộ nhưng lại sợ anh sẽ nói mình nghĩ ngợi lan man. Lúc này đầu lại đau âm ỉ,chắc là tại tức giận nên bố hoả,cô bèn nằm xuống ngủ.

Kiều Kiều,Viên Thuyên,tại sao các cậu không nói với mình,rốt cuộc là chết như thế nào,tại sao cứ đổ trách nhiệm lên đầu mình?

Nhưng nếu không đi hang Thập Tịch,có lẽ những bi kịch có vẻ như trùng hợp này sẽ không xảy ra,chẳng phải thế là gì?

Suy cho cùng,mình vẫn là tội nhân đích thực, bọn họ sẽ còn quấy rối mình bao lâu nữa?

Cho đến khi mình chết!

Chương 44
GIẢI SẦU

Chị y tá lật giở quyển sổ đăng ký, lại nhìn cô gái trông khổ sở đáng thương ngồi trước bàn, nói " Em không có hẹn trước à?"
"Em không biết... Em có việc rất gấp, được bạn giới thiệu đến đây". Tư Dao biết mình đã bước được đến đây không dễ dàng chút nào, một khi qua được ngày hôm nay , chưa chắc đã có can đảm đế đến một lần nữa.
"Nhưng, chỉ có người hẹn trước mới có thể khám.."
"Chị Trần, có chuyện gì thế?" Vừa may một bác sỹ vóc người tầm thước đi tới, hỏi
"Thưa trưởng khoa Lượng, cô gái này muốn gặp anh xin khám bệnh, nhưng chưa được hẹn trước, theo thông lệ thì không thể tiếp. Nhưng

cô ấy nói là được giới thiệu đến".
Vị bác sỹ hỏi Tư Dao : "Xin hỏi cô là.."
"Em là Mạnh Tư Dao, thì ra anh là chủ nhiệm Du Thư Lượng" .Trông Thư Lượng chẳng có vẻ một chuyên gia phân tích thần kinh như tưởng tượng của Tư Dao -Trong phim nước ngoài, những bác sỹ này luôn rất phong độ - Du Thư Lượng thấp lùn, cái đầu thì to ; thứ duy nhất thu hút sự chú ý của mọi người là cặp kính gọng to, rất thời trang; nhưng họ đâu có biết Thư Lượng đã mang cặp kính này 15 năm nay, cặp kính cổ lỗ này đã từng bị các bạn trêu trọc suốt mấy năm đại học trước đây.
Thư Lượng nghe thấy tên Tư Dao, thoạt nhiên ngớ ra, sau đó cười nói: "Tôi nhớ ra rồi, chắc chắn có người đã nói với tôi về em – một luật sư tài giỏi, đúng không? Tôi đã sớm muốn gặp em nói chuyện, sau nửa tiếng nữa vì có một bệnh nhân đã hẹn trước. Nếu em có việc gấp, chúng ta nói nhanh một chút, cũng không biết thời gian có đủ hay không, sau đó lại hẹn hôm khác để nói rõ hơn, được không?"
Thư Lượng nói năng dễ chịu, nhiệt tình khiến Tư Dao có cảm giác thân thiết.
Phòng khám bệnh của anh giống một phòng tiếp khách hoặc phòng thư giãn, ánh đèn dìu dịu, chiếc ghế tựa thoải mái, không khí trong lành, chắc chắn là môi trường được bố trí sắp đặt riêng cho loại bệnh đặc thù này
" Rất xin lỗi anh Lượng, em liều đến đây, chiếm dụng thời gian của anh. Em quả thực cảm thấy cần...về thần kinh...cần giúp đỡ về mặt thần kinh...Anh quen với Lâm Nhuận phải không? Anh ấy đã giới thiệu em đến "
Thư Luyện gật đầu : "Cậu ấy rất quan tâm đến em, cảm thấy em gặp một vài chuyện phiền phức nên trước đây đã miêu tả với anh về một số tình hình của em, mong rằng em sẽ không khó chịu, không trách móc cậu ấy"
Tư Dao thấy trong lòng trào dâng một sự dịu ngọt. Lâm Nhuận nói không sai, anh ấy đã lặng lẽ quan tâm đến mình từ lâu. Mặt cô hơi ửng đỏ : "Đương nhiên là không ạ, chúng em đã là ...bạn bè rất thân, em hiểu, anh ấy chỉ vì quan tâm đến em. Anh ấy đã nói những chuyện đó với anh, em có thể khỏi cần hỏi lại các chi tiết.."
"Không, tôi cần được nghe em nói một lượt từ đầu đến cuối, thông tin lấy được từ người khác không thể đảm bảo sự chính xác. Đồng thời tôi có thể bảo đảm, cuộc trao đổi sẽ được giữ bí mật tuyệt đối, ngay cả Lâm Nhuận cũng sẽ không biết. Bởi vậy mong em sẽ kể lại tỉ mỷ tất cả những tình hình có liên quan".

Nghe Tư Dao kể hết về những cảm giác cô từng thấy, Thư Luyện bước ra cửa, dặn dò y tá chuyển lời xin lỗi, đề nghị bệnh nhân tiếp theo chờ thêm mười phút; sau đó anh quay lại nói với Tư Dao vài chuyện sinh hoạt đời thường, đồng thời trong đầu anh nghiền ngẫm những thông tin kỳ lạ và rối rắm kia.
Chẩn đoán ban đầu của anh không khác nhiều lắm so với suy nghĩ lúc nghe Lâm Nhuận thuật lại mọi chuyện. Đây là điển hình của chứng thần kinh phân liệt, đặc biệt là những bóng ma cùng chữ "Đau thương đến chết " đỏ tươi xuất hiện lặp đi lặp lại, đều là do Tư Dao bị gánh nặng tâm lý và cảm giác mắc tội ám ảnh quá mạnh dẫn đến.
Nhưng còn đối thoại trên QQ thì sao? Tư Dao nói không chỉ có một người từng đọc những lời thoại này, đây không thể là ảo giác.
"Theo suy nghĩ bước đầu của tôi, mấy người bạn đã chết mà em trông thấy có lẽ đều là do nỗi nhớ của em quá sâu sắc, vì tâm lý bị ám ảnh nặng nề mà dẫn tới ảo giác. Chúng ta sẽ hợp tác làm cho chúng hoàn toàn rời khỏi cuộc sống của em. Nhưng tuyệt đối không thể lên QQ được, tôi ngờ rằng có kẻ giở trò quậy phá"

Đau thương đến chết

Chương 45
CÔNG LỰC CỦA CÓC NHÁI

Đêm đã về khuya, Tư Dao cứ ngủ mơ màng rồi lại tỉnh, không thể ngủ yên. Từ lúc sớm hơn, cô không dám mở QQ, cô quả thực không muốn vướng vào mấy người bạn đã chết ấy. Thư Luyệndặn cô phải hết sức kiên định ý nghĩ mình vô tội, tất nhiên cách tốt nhất là không lên mạng QQ. Nhưng lúc này nằm trên giường, lời nói của Kiều Kiều và Viên Thuyên vẫn không ngớt vang bên tai "Đau thương đến chết", "Tấm vé một chiều"...Loài người có bộ não cực thông minh, rõ ràng có thể biến chữ viết thành tiếng nói của họ lúc còn sống, văng vẳng mãi bên tai.
Hay là, bọn họ thực sự đang ở bên cạnh mình?

Đột nhiên, một tiếng hát ai oán vang lên, bài hát xưa cũ, cách phối khí xưa cũ, giọng hát hơi khàn, rền rĩ với một vẻ bất lực, nghe trong đêm tối cực kỳ thê lương.

Tu, tu...tàu vừa rời ga
Bắt đầu một chuyến đi không bao giờ trở lại
Thế là
Tôi đã có tấm vé một chiều đi đến nỗi muộn sầu.
Tạm biệt, tạm biệt người yêu nàng đã bỏ tôi
Giờ đây những giọt lệ cô đơn là tất cả những gì tôi thấy
Ôi
Tấm vé một chiều đi đến nỗi sầu muộn.
Tôi đi qua những thị trấn cô đơn
Tôi nán lại khách sạn "trái tim tan vỡ"
Chưa bao giờ tôi ngu dại như lúc này
Tôi gạt làn nước mắt lã chã rơi
Tu, tu...tàu vừa rời ga
Bắt đầu một chuyến đi không bao giờ trở lại
Thế là
Tôi đã có tấm vé một chiều đi đến nỗi sầu muộn.
Đây
Tấm vé một chiều đi đến nỗi sầu muộn
Tôi đi qua những thị trấn cô đơn
Tôi nán lại khách sạn "trái tim tan vỡ"
Chưa bao giờ tôi ngu dại như lúc này
Tôi gạt làn nước mắt lã chã rơi
Tu, tu...tàu vừa rời ga
Bắt đầu một chuyến đi không bao giờ trở lại
Ôi
Tôi đã có tấm vé một chiều đi đến nỗi sầu muộn.
Ôi
Tôi đã có tấm vé một chiều đi đến nỗi sầu muộn.
Ôi
Tôi đã có tấm vé một chiều đi đến nỗi sầu muộn.

Nghe tiếng hát, tim Tư Dao đập thình thịch, niềm thương cảm và nỗi sợ hãi cứ vô tình gõ vào thần kinh cô. Cô thật sự không thể nghe nữa, nhìn về phía phát ra tiếng hát. Hóa ra là trong chiếc máy tính chưa tắt, Windows Media Player đã mở ra, đang phát nhạc mp3.
Ai đang dùng máy của mình?

Cô nhanh chóng bật đèn. Trong phòng, ngoài cô ra chỉ còn chiếc máy tính đang thút thít.
Chắc chắn là có một bàn tay vô hình đang thao tác trên máy tính của cô, bởi vì mũi tên trên màn hình đang tự chuyển động, nhấp mở lại bài hát này. Cô tiến đến, muốn dùng chuột tắt trình nghe nhạc, nhưng mũi tên trên màn hình không nghe lời con chuột nữa.
Cô nhấn nút tắt luôn cả máy.
Đúng là trò ma quỷ!
Cô cảm thấy lạnh run từng chập, ngồi đờ đẫn trên ghế tựa
“Kiều Kiều, là cậu phải không?”
Không ai trả lời
Nếu đúng là Kiều Kiều đang ở trong phòng, thì cô ấy vẫn có thể mở máy tính. Tư Dao nhìn nút khởi động một lúc trôi qua, không có bất cứ động tĩnh gì.
Lẽ nào, đúng như Thư Luyện nói, có người đang giở trò?
Theo cách nghĩ này, cô chợt nhớ Lâm Nhuận đã từng nêu ra nghi ngờ : lần đầu tiên nhận được QQ của Kiều Kiều là hai tháng sau khi cô ấy chết; không lâu sau lại nhận được QQ của Viên Thuyên, sau khi Viên Thuyên chết vẻn vẹn hai tuần; còn tm chết, chỉ sau ít hôm đã xuất hiện trên mạng QQ. Tại sao QQ của Kiều Kiều lại đến muộn như vậy?
Cô chợt nảy ra một ý, cô tìm một tấm danh thiếp trong cái kẹp, bắt đầu gọi điện.
“Chào con cóc, mình đây!” Tư Dao nhìn đồng hồ báo thức, mới một giờ rưỡi sáng, nhớ rằng hồi nọ Tử Phóng gọi điện vào giờ này, mình đã châm chọc cạnh khóe một trận, không ngờ hôm nay lại đến lượt mình làm phiền người khác. Muốn dừng tay cũng đã muộn, trong điện thoại đã truyền đến giọng nói uể oải của Trương Sinh: “Nếu tôi không nhầm, thì từ giờ đến lúc sáng vẫn còn vài tiếng nữa kia. Tôi đang ngáy khò khò trên giường, mới mơ được một nửa, đang bơi trong hồ thiên nga”.(1)

“Xin lỗi đã đánh thức bạn dậy, có vấn đề cấp bách cần thỉnh giáo”.
“Ha ha... đùa cho vui thôi, quên mất đây là điện thoại của quán net à? Nếu mình mà ngủ đúng giờ, thì vẫn còn khoảng 30 phút nữa, coi như bạn may mắn, mình cũng là con cú mèo. Ở đây vẫn còn hai đứa nhóc đang chơi games online, không muốn về, có ý định chơi suốt đêm. Mình đang phải đuổi chúng đi”. Giọng nói của Trương Sinh bỗng nhiên tràn đầy sinh lực.

“Không nói linh tinh nữa. Xin bạn mách tôi với, nếu máy tính của tôi bỗng nhiên tự mở trình nghe nhạc mp3, có phải là gặp ma không?”
“Đúng là gặp ma! Buồn cười quá. Giấc mơ của bạn quá xa thực tế rồi. Nên nói là có khả năng gặp ma, và càng có khả năng máy tính của bạn bị hacker thao túng”.
“Hacker?”
“Đúng, nếu bạn không cẩn thận, để máy tính bị cài đặt phần mềm gián điệp, na ná như phần mềm virus máy tính, máy của bạn sẽ bị phần mềm này soi mói đến tận chỗ bí mật nhất, và tuồn các thông tin trong máy của bạn cho tên hacker ở xa, thông qua đường truyền internet, hacker có thể khống chế máy tính của bạn”.
“Từ trước đến giờ, tôi chưa từng cài đặt phần mềm gián điệp kia mà?”
“Bản thân bạn đương nhiên sẽ không cài, nhưng trong rất nhiều quảng cáo tự động trên các trang web đều mang các phần mềm ác ôn này. Nếu bạn nhấp vào quảng cáo đó, thì cũng ngang với việc nhấp vào hai chữ “ cài đặt”, phần mềm gián điệp sẽ được kích hoạt và bắt đầu tự cài đặt. Chắc chắn bạn đã từng nhấp vào loại quảng cáo này, đúng không? Khai thật đi, có phải là quảng cáo “Ảnh các chàng trai gợi cảm” gì gì đó không?” Trương Sinh bắt đầu nói lung tung.
“Gợi cảm cái con cóc nhà bạn ấy, tôi không nhớ được có phải đã từng nhấp vào quảng cáo gì không; đối với máy tính, tôi thực sự là ‘dân ngoại đạo’”.
“Công nhận như thế là tốt rồi, tôi thì tạm gọi là “dân nhà quê”. Thế này đi: từ nay, bạn lo việc ngoài xã hội, tôi lo việc nhà” (2)
“Hôm nay bạn uống nhiều rượu quá phải không? Toàn nói hươu nói vượn. Trước tiên bạn đừng vội khoác lác mình là “nhà nghề”. Nói xem, đã có hacker mở trình nghe nhạc của tôi, liệu có hacker giả mạo những người bạn đã chết để chat QQ với tôi không?”
“Việc này lúc trước mình cũng đã nghĩ. Việc đánh cắp số tài khoản trên QQ rất hay gặp, nhưng nên nhớ là những người bạn thân đã chết ấy đều ‘sống lại’ như vậy, số tài khoản của họ đồng thời đều bị ăn cắp à? Việc này hơi xa vời. Bạn cũng từng kể, cách nói của họ cũng giống như trước, các ám hiệu cũng như vậy, và còn biết rõ nhất cử nhất động của bạn, kể cả có giấu anh chàng nào trong phòng họ cũng biết. Nếu là một tên đạo chích ăn trộm QQ, thì nhất định hắn còn có đôi mắt thấu thị rất cừ nữa! Trên đời này có loại hacker như vậy à? Tôi là người rất tin vào những hiện tượng kỳ bí, trong khi chưa thể điều tra nhiều hơn, thì chỉ có thể tặng bạn hai chữ ‘gặp

ma'!"
"Trình độ của bạn có vậy thôi à?" Tư Dao hơi tiu nghỉu
Trương Sinh cười khẩy: "Bạn không mời tôi tra IP giúp cho, thì tôi chỉ có thể nói lý thuyết suông thế thôi, có thể trách tôi gì được?"
"Vậy bây giờ tôi mời bạn có được không? Tôi... tôi cần bạn giúp đỡ"
"Vì đợi cái câu này, tôi đã bạc cả đầu!"
Nửa giờ sau, Tư Dao đưa Trương Sinh vào căn phòng nhỏ của cô. Trước khi bước vào, Trương Sinh hơi do dự, và giải thích một hồi, lo rằng "trai chưa vợ gái chưa chồng cùng vào một phòng"... Tư Dao biết anh ta cố ý trêu ngươi, bèn đấy vào
Vừa nhìn thấy máy tính, Trương Sinh đã nghiêm chỉnh ngay lập tức. Anh ta đặt vào ổ đọc một CD mang theo, bắt đầu cài đặt phần mềm, giải thích "Từ giờ, tất cả những bí mật trong máy tính của bạn đều nằm trong tay tôi. Tuy nhiên, lúc sắp về tôi sẽ tháo gỡ chúng đi, để khỏi phải ngày nào cũng vào máy của bạn để tìm ảnh bạn mà ngắm. Ngoài ra còn có một trình khác dùng để kiểm tra phân mềm gián điệp, do tôi cải tiến từ phần mềm phòng chống gián điệp Spybot, có thể xem xem máy tính của bạn có bị người ta thao túng thật không, hơi có phần... 'trần trụi' đấy. Bởi vì căn cứ vào tình hình bạn vừa miêu tả, rõ ràng máy tính của bạn bị người ta thao túng. Nếu đúng như vậy, sẽ cần một phần mềm khác, hoàn toàn là chương trình do tôi viết, có thể truy ngược trở lại để tìm người... hoặc con ma đang thao túng máy tính của bạn. Bạn nên biết rằng, ở quán net cứ dăm ba bữa lại bị tấn công, tôi cũng cần tự vệ".
"Không ngờ, mở một quán net cũng không đơn giản".
"Nhất là một người ruột để ngoài da như tôi, hay khoe là cao thủ mạng internet, nên đã đắc tội với bao nhiêu cao thủ mạng đích thực, trong đó có một vài hacker nổi danh trên giang hồ. Chúng tôi thường đọ nhau, lúc thắng lúc thua, cho nên đến giờ vẫn không ai phục ai".
"Nghe có vẻ hơi giống với mấy gã đầu đất trong tiểu thuyết võ hiệp nhỉ?" Tư Dao chế nhạo
"Chỗ khác nhau duy nhất là những gã đầu đất trong tiểu thuyết võ hiệp đều có mỹ nhân cặp kè, còn bọn chúng tôi thì chỉ biết cặp kè với mỹ nhân trong ảnh, thật là thê thảm!"Vừa nói vừa thao tác, Trương Sinh đã cài xong phần mềm, anh đưa tay lên, làm động tác kéo khóa mồm lại, bắt đầu vận hành.
"Đích xác là máy tính của bạn đã lây nhiễm rất nhiều phần mềm quảng cáo và phần mềm gián điệp, đều là những loại thường thấy trên thị trường. 100% máy tính của các cô gái xinh đều bị thế này, cho nên không cần đau khổ làm gì. Điều thú vị là, có một 'gián điệp'

trong số này có vẻ như ‘rất xịn’, không thấy nổi danh nhưng rất độc; nó đã làm cho hệ thống thư mục của máy rối loạn tứ tung! Chà! Đúng là... ghê gớm! Đây là một trong những phần mềm gián điệp ác ôn nhất mà tôi từng thấy; nó gần như đã cầm tù máy tính của bạn rồi. Nếu tôi là bạn, đêm nay chắc chắn không thể ngủ ngon”. Trương Sinh hào hứng nhìn vào máy.
“Nói vớ vẩn! Nếu tôi có thể ngủ yên, thì nửa đêm rồi còn gọi bạn đến làm gì? Bạn đừng hù dọa nhau nữa được không, nói đi, ai giở trò?” Tư Dao quả là hơi sợ khi nghe Trương Sinh nói thế. Trong máy tính của mình có bí mật gì nhỉ?
“Đâu có dễ tìm ra tên tội phạm đầu sỏ? Mình có thể khẳng định: cao thủ có thể đưa phần mềm ác ôn này tuyệt nhiên không dễ để mình bắt được thóp hắn. Đây sẽ là một cuộc đấu đầy máu lửa. Nào, mau chuẩn bị khúc nhạc bi tráng!”
“Này, sao vô duyên thế nhỉ, co thể nghiêm túc một chút được không? Tôi lại nghĩ rằng, bạn quá đề cao tên khốn kiếp đã phát tán virus này thì có! Trên giang hồ liệu có được mấy cao thủ như thế? Bạn có thể khoanh vùng nghi phạm được không?” Tư Dao đã nghĩ rất thiết thực.
Trương Sinh gật đầu: “Nói có lý, tuy nhiên mình đã khá quen thuộc với mấy gã “vô gian đạo” (3) ở ngoài thành phố Giang Kinh; nếu là ở nơi khác hoặc ở nước ngoài, phạm vi quá rộng, chỉ sợ không thể một sớm một chiều mà tra ra được. Trước tiên phải xem tin tình báo đi về hướng nào...Quả nhiên không ngoài dự đoán của mình, đối thủ quá giảo hoạt! Thông tin của bạn bị truyền đến từ một thuê bao dịch vụ ở New Zealand, gián tiếp khống chế máy của bạn. Trước tiên hắn khống chế thuê bao dịch vụ đó, sau đó thông qua nó để kiểm soát máy của bạn”.
“Hắn dùng địa chỉ gì, mạng gì để nối đến máy ở New Zealand?” Tư Dao cảm thấy mình rất không chuyên nghiệp.
“Cái này thì khó tra cứu, hay là, tạm hoãn đầu mối này, để tra IP của mấy người bạn kia trước đã”.
“Tôi còn nhớ có mấy người đã nhắc đến, bảo là IP rất có khả năng là IP động của hệ thống cung cấp dịch vụ viễn thông bình thường, rất khó tra ra cụ thể đến từ địa chỉ nào”. Tư Dao không muốn nhắc đến cái tên Lâm Mang.
Trương Sinh nhìn QQ của Tư Dao : “Trời ạ, mình quả thực không dám tin vào mắt...mắt kính của mình nữa! Mới đầu chỉ cho rằng bạn không biết tra IP, bây giờ mới phát hiện ra bạn cũng không có cả phần mềm hiển thị IP? Người thì đẹp mà lại ... ăn sống nuốt tươi, thật là tàn nhẫn!”

“Thôi nào, đừng vờ vĩnh nữa. Cái gì mà ăn sống nuốt tươi? Tôi sẽ mời bạn đi ăn cá gỏi, có dám đi không? Thì tôi đã nói với bạn rồi, dù có thể đọc IP, thì sao nào? Tôi không thể tìm ra vị trí cụ thể của họ”
“Kể cũng phải, nhất là khi họ dùng máy có dịch vụ ủy quyền thì tôi cũng thấy bí”.
“Ủy quyền gì? Bạn mà cũng có lúc bí à? Tài tình quá!”
“Tức là máy có cung cấp dịch vụ internet. Bạn có thể nối với một máy tính nào đó không cần biết mặt mũi ra sao, sau đó chat với người khác bằng máy này. Mọi IP của bạn trên mạng QQ mà mọi người nhìn thấy chính là IP của máy dịch vụ này, chứ không phải IP thực”.
Trong lúc đang nói, Trương Sinh đã cài một bản vá lỗi cho QQ của Tư Dao. “Quả nhiên không ngoài phỏng đoán của mình. Bọn họ... ôi, mấy cô em này hình như đều là cao nhân trên mạng!”
“Nói linh tinh gì thế, trình độ vi tính của Kiều Kiều thì khá nhưng cũng có thể nói là cao thủ, Viên Thuyên thì tệ hơn tôi một chút...”
“Có lẽ sau khi biến thành hồn ma, công lực của họ mạnh lên, trở thành cao thủ hàng đầu của mạng. Nói như thế, mình cũng muốn tự vẫn... à không, mình nói là muốn đi một phen đến ranh giới âm dương, để được tăng thêm công lực.
Bạn xem, IP của Kiều Kiều đến từ mạng viễn thông của Thượng Hải, đúng như bạn nói, là một IP động; IP của Viên Viên Khuyên Khuyên đến từ mạng Giang Kinh; Cô Gái Oái Oăm đến từ mạng Vũ Hán, hình như đều rất bình thường, đúng không? Nhưng thông qua phần mềm phân tích IP siêu việt của tôi kiểm tra, cả ba IP này đều là máy đại lý cung cấp dịch vụ internet. Tuyệt nhất là , ba máy dịch vụ này lại không phải là máy dịch vụ công cộng thông thường. Nói cách khác, đều là máy dịch vụ ủy quyền có mật khẩu bảo vệ. Người có thể sử dụng ba loại máy dịch vụ này chỉ có khả năng là người chủ của máy cung cấp dịch vụ hoặc thân tín của anh ta; hoặc thực sự có hacker, vì ba máy dịch vụ này một ở Thượng Hải, một ở Giang Kinh, một ở Vũ Hán, lại đều là tuyệt mật, có thể đồng thời trở thành thân tín của ba người chủ ba máy dịch vụ tuyệt mật này, đâu có dễ? Mà công cụ giải mật khẩu bây giờ ngày càng nhiều. Nếu mật khẩu của máy dịch vụ được thiết lập không tỷ mỷ lắm, hacker sẽ công phá những máy dịch vụ này không chút khó khăn”.
Tư Dao chỉ hiểu lơ mơ, hỏi : “Vậy bạn có thể tìm được chủ nhân của các máy tuyệt mật này không? Hỏi bọn họ xem có phải cũng có một người thân tín, dùng máy dịch vụ ủy quyền của họ để giả mạo?”
“Việc này còn khó hơn việc thâm nhập vào xã hội đen. Đương nhiên mình có thể thử xem, nhưng e rằng không thể một sớm một chiều

mà khai thác được. Còn có một đường tắt, mình nhớ là bạn nói mấy cô em ma quỷ đó có người dùng máy của mình để lên mạng, mà không biết họ lên ở đâu, bởi vì máy vi tính của họ không hề bật lên?"
"Đúng vậy, máy của Kiều Kiều không hề cắm điện, tôi đã tận mắt nhìn thấy ở nhà cô ấy; Viên Thuyên lên mạng dùng máy tính xách tay, tôi cũng trông thấy máy tính đang mở, những đoạn chat trước đó không lâu vẫn còn ở đó, nhưng không có một bóng người; ở nhà Tiểu Mạn, tôi và mẹ cô ấy đều nhìn thấy máy tính mở, và cũng là người mới dùng QQ".
"Vậy chúng ta tìm đến máy tính của mấy cô em này trước, còn hơn là lần mò xa xôi lùng sục mấy người chủ của máy dịch vụ ấy. Xem xem, có phải là bọn họ dùng máy của nhà mình để lên mạng không, dùng IP gì. Theo mình được biết, địa ngục cũng vậy, ranh giới âm dương cũng vậy, hình như đều không có máy tính, và càng không thể lên mạng gì hết!"
Tư Dao nghĩ ngợi: "Máy tính của Viên Thuyên thì dễ xử, tôi có thể nhờ chồng chưa cưới của cô ấy. Nói rõ sự thật, chắc anh ấy không e ngại gì. Còn máy của Kiều Kiều và Tiểu Mạn lại ở nơi khác, tạm thời chắc khó"/
"Được, vậy bạn nhanh chóng đi lấy máy của Viên Thuyên, đồng thời mình sẽ tiếp tục nghiên cứu ba máy dịch vụ kia, mong sao sẽ tìm được đáp án nhanh nhất".
Chú thích :

Chú thích :
(1) Nói vui, xuất phát từ câu ngạn ngữ Trung Quốc " Cóc muốn ăn thịt thiên nga"

(2) Nói vui : hai người phân công việc nhà; ý nói kết thành vợ chồng
(3) Tên một bộ phim hình sự Hồng Công; ở đây dùng với nghĩa "gián điệp"

Đau thương đến chết

Chương 46
ÁM HẠI

Vì quá nửa đêm mới ngủ nên lúc chải đầu trước khi đi làm, Tư Dao

thấy đầu vẫn còn ong ong. Cô gọi điện cho Dục Chu, nói muốn mượn máy tính xách tay của Viên Thuyên để xem xem có phải cô ấy dùng nó để lên mạng không. Dục Chu không hiểu rõ việc này nên nói: "Không thể nào! Từ lần trước em nói với anh máy tính của Viên Thuyên trong căn hộ mới đang mở. Anh khóa nó lại rồi, sao lại có thể dùng để lên mạng được nữa?"
"Nhưng đêm qua em vẫn nhận được QQ của cô ấy. Em quen một cao thủ mạng vi tính, muốn xem xem thực ra cô ấy đã lên mạng bằng cách nào, muốn thông qua máy tính của cô ấy để tìm vài đầu mối".
"Người ấy có thể tin cậy được không? Anh đương nhiên có thể để anh ta xem máy của Viên Thuyên giúp em, nhưng em phải cẩn thận".
Tư Dao hoàn toàn có thể hiểu được sự do dự của Dục Chu.
"Anh ấy là nghiên cứu sinh ở đại học Giang Kinh. Em đã kiểm tra rồi, có lẽ là đáng tin cậy".
"Được, anh sẽ mau chóng đưa cho em, em cứ đợi điện thoại".
Tư Dao ra khỏi phòng, thấy Lâm Nhuân đã chờ mình dưới cầu thang. Cô vội rảo bước đi xuống, muốn hôn anh một cái nhưng lại bị anh "tranh" trước.
"Có phải em lại ngủ không ngon giấc không?" Lâm Nhuận ái ngại vuốt ve khuôn mặt có phần vàng võ của Tư Dao.
"Ngán quá, đêm qua tiếp thu bài học về mạng, thầy giáo luôn mồm nói lung tung đủ thứ "bao la bát ngát" khô như ngói". Tư Dao cười nói.
"Anh chưa hiểu, em nói cụ thể xem?"
Hai người sánh vai đi ra cửa. Tư Dao kể cho Lâm Nhuận nghe về chuyện nửa đêm bị đanh thức bởi bài hát "Vé một chiều đến nỗi sầu muộn" tự vận hành, rồi gọi Trương Sinh đến tra phần mềm gián điệp. Lâm Nhuận lắng nghe rồi nói: "Thật là rất ly kỳ, nhưng anh chàng Trương Sinh đó có đáng tin tưởng không?"
"Em cảm thấy đó là một anh chàng cũng khá".
"Anh tin ở sự phán đoán của em. Tuy vậy, bắt đầu từ hôm nay, em phải cẩn thận ở mọi nơi. Việc giao nộp số tiền kia, hôm nay, sau khi tan tầm anh sẽ thực hiện vài thao tác, sau đó sẽ gọi điện cho em".
Điện thoại của Tư Dao bỗng đổ chuông, hóa ra Trương Sinh gọi đến.
"Vừa nhắc đến Tào Tháo thì Tào Tháo tới. Có phải phát hiện ra điều gì không?". Lâm Nhuận đã ngồi lên xe đạp nhìn Tư Dao cười rồi phóng vụt đi.
"Mình về đến phòng thí nghiệm của bọn mình, làm hì hục đến tận bây giờ".
"Ôi, bạn không ngủ à?

Công việc là giấc ngủ tốt nhất. Không nói dài dòng nữa, mình đã tiến được một bước mang tính đột phá. Bạn sẽ không tin nổi phát hiện này đâu! IP của Kiều Kiều, Viên Thuyên, Tiểu Mạn là ba máy dịch vụ đại lý khác nhau, ba đại lý này lại có cùng địa chỉ".
"Bạn nói tiếng phổ thông được không?" (1)

Chú thích:
(1). Ý là yêu cầu diễn đạt dễ hiểu hơn.
"Đêm qua bạn đã nghe rồi còn gì? Nói đơn giản là, ba người hoặc "ma" này dùng cùng một IP để lên mạng!"
"Sao? Bạn cũng có trí tưởng tượng đấy nhỉ?"
"Sự thật là thế, tôi chỉ lắng nghe mà thôi…".
Đột nhiên, âm thanh từ phía Trương Sinh trở lên ồn ào hỗn tạp. Cảnh tượng phía xa đã thu hút toàn bộ sự chú ý của Tư Dao: một chiếc xe "Săn báo" (2) màu đen đột nhiên lao ra từ một con đường nhỏ, hung hãn lao về phía Lâm Nhuận đanh đi xe đạp ở phía trước. Lâm Nhuận hoàn toàn không đề phòng, dù bị tiếng động cơ xe làm giật mình, đã ngoái lại nhìn nhưng không kịp tránh nỗi ác mộng giáng xuống ban ngày.
Thân hình to cao của anh bị hất lên cao rồi nặng nề vật xuống đất, nằm bất động.
Trên đường có vài người đi lại, đứng đờ ra vì cảnh tượng trước mặt, có người hét lên. Tư Dao chạy thật nhanh về phía đó. Chiếc xe "Săn báo" nổ máy, chạy mất hút.
Tư Dao vừa chạy vừa gọi 110.
Lâm Nhuận tỉnh lại đi!
Anh là điều tốt đẹp duy nhất còn lại của cuộc đời em tương lai em.
Anh tỉnh lại đi!
- Các anh cho tôi đi theo xe!
- Cô là người nhà à?
- Vâng, đương nhiên rồi!
Chú thích:
(2). Một loại ô tô việt dã do Trung Quốc sản xuất.

Đau thương đến chết

Chương 47
Hắc Đạo

Trương Sinh đang hào hứng báo cho Tư Dao biết về phát hiện mới nhất của mình thì điện thoại đột nhiên bị ngắt.
Trương Sinh biết rất ít về cuộc sống của Tư Dao, chỉ biết cô là một người con gái dễ thương. Anh chỉ lờ mờ cảm thấy cô đang có phần bối rối. Một cô gái bị khống chế máy tính từ xa, chắc chắn gặp phải không ít phiền phức. Đây chỉ là suy nghĩ rất đơn giản của anh.
Cho nên việc cô đột ngột ngắt máy trong khi đang cười nói chỉ có thể là một biểu hiện của sự bối rối. Anh thích nghe giọng nói của cô, vui cười hay cáu giận gì cũng được. Cô ấy ngắt máy, đương nhiên có cái lý của mình, rốt cuộc là vì nguyên nhân gì, thì mình chẳng thể đoán ra.
Sở trường của mình chỉ là cái khối hộp chữ nhật liên kết rất nhiều đầu dây đặt trên chiếc bàn này.
Để tiện phân tích, đêm qua sau khi được Tư Dao đồng ý, Trương Sinh đã "bắt" tất cả mọi dữ liệu của Tư Dao trên QQ nhồi vào đĩa CD.
Đêm khuya trở về phòng máy, áo khoác cũng chưa cởi, anh liền ngồi ngay xuống trước máy tính. Mục tiêu thứ nhất của anh là tra xem Kiều Kiều, Viên Thuyên, Tiểu Mạn lần cuối cùng gửi tin nhắn ở vị trí truy cập mạng cụ thể nào. Ba đại lý tuyệt mật khác nhau, ba tên "ma nữ" này làm thế nào để công phá được mật khẩu? Lẽ nào người trần hễ chết đi là trở thành "hắc khách" như trong truyền thuyết? Như vậy thì, chuyển dịch từ "hacker" thành cái tên "hắc khách", là một từ kiêm hai tầng nghĩa.
Muốn biết "ma nữ" rốt cuộc liên kết ba máy dịch vụ uỷ quyền từ IP vào, phương pháp trực tiếp nhất là xâm nhập vào máy dịch vụ đó, xem trộm ghi chép về những lần đăng nhập của máy đó, nói cách khác, anh phải làm hacker.
Anh bắt đầu tấn công vào máy dịch vụ "quá giang" của Kiều Kiều. Sau nửa tiếng, trán anh bắt đầu vã mồ hôi hột, không hiểu vì căng thẳng hay là vì tấm áo khoác nỉ dày nặng đang mặc trên người.
Chủ nhân của máy dịch vụ rành rành là một tay nhà nghề. Mật khẩu thiết lập là "Tiêu chuẩn công nghiệp", lại cài thêm phần mềm cao cấp tăng cường bảo mật an toàn và bức tường lửa được bố trí cẩn thận; những cao thủ có thể thâm nhập được vào máy dịch vụ này, dù không phải cực hiếm thì cũng chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay.
Trương Sinh vẫn luôn rất tự tin về "võ công" của mình trên mạng, đặt mình ở đẳng cấp của "Lệnh Hồ Xung", không hạ được "Đông Phương Bất Bại" nhưng chắc chắn thuộc loại "cao thủ hàng đầu". Một "ma nữ" trước đây chưa hề giỏi về máy tính, sao lại có thể công

phá máy dịch vụ này một cách quá dễ dàng như vậy? Hơn nữa, ba người lại dùng một thủ đoạn giống nhau? Đủ để chứng tỏ rằng trong đó có điều kỳ quặc.
Anh mất gần hai tiếng đồng hồ mới xâm nhập được vào máy dịch vụ ẩn mà Kiều Kiều sử dụng. Anh copy lại IP đêm qua đã kết nối với máy dịch vụ, rồi bắt đầu tấn công vào máy dịch vụ mà Viên Thuyên đã dùng. Nó cũng được bố trí mật khẩu chuyên nghiệp, có phần mềm tăng cường bảo mật và cài đặt tường lửa chặt chẽ như vậy.
Đến lúc trời sáng, anh đã xâm nhập thành công cả ba máy dịch vụ. Sau khi đọc lướt qua những nhật ký lưu thông tin đăng nhập trên máy, anh thấy kinh hãi. Có một IP đăng nhập và cả ba máy tối hôm qua.
Thì ra là "một con ma phân thân làm ba". Trương Sinh cười hì hì. Nào, ta xem mày chạy được đi đâu. Anh cười nhạt, dùng lệnh ping vào IP này, lại nhận được một kết quả rất không mong muốn: IP này vẫn là một máy đại lý cung cấp dịch vụ, một đại lý công cộng, cùng một lúc có thể có hàng nghìn vạn máy lẻ liên kết. Công việc tiếp theo chẳng khác nào mò kim đáy bể.
Anh gọi điện cho Tư Dao là vì muốn biết ba người bạn gái đã qua đời liệu có quen một cao thủ mạng vi tính nào không, bởi vì mọi dấu vết cho thấy, dù là ma quỷ có tồn tại thì bọn họ cũng phải dựa vào một mạng có thực để trò chuyện với Tư Dao. Đã muốn chuyện trò, tại sao họ phải dùng máy đại lý công cộng, dùng mọi cách để che dấu vị trí thực của mình? Nếu quả thực là ma quỉ thì thân thể không còn hình hài, người trần mắt thịt không thể nào nhìn thấy, vậy họ trốn tránh cái gì?
Tiếc là cuộc gọi cho Tư Dao lại ngắt nửa chừng, Trương Sinh chuyển sự chú ý sang một góc độ khác: giả thiết mọi việc này không phải do ba tên "ma nữ" đó làm mà là có người đang giở trò ma quỷ , thì giống như Tư Dao đã nói-những cao nhân in-tơ-nét có "bàn tay đen" tài ba, ít như sao buổi sớm - tại sao mình không điểm mặt từng người?
Anh điểm qua một lượt những cao thủ có danh tiếng trong giới "hắc đạo", không nghĩ ra được người nào vô duyên đến nỗi đi khiêu chiến với Tư Dao - một cô gái không thuộc "thế lực ác" cũng không phải là "cao thủ tuyệt đỉnh". Nhưng dù người này là ai, rõ ràng là hắn hoặc ả ta rất quen với Tư Dao và những người bạn đã chết kia.
Ý nghĩ này đột nhiên xuất hiện. Anh bắt đầu lướt qua danh sách bạn thân của Tư Dao. Ánh mắt anh dừng lại ở cái tên Hoàng Dược Sư Nhất định là "phiên bản của Hoàng Dược Sư" trên diễn đàn rồi.

Trương Sinh nhớ rõ cái tên này. Xem IP, thì ra là một anh chàng ở Mỹ, thảo nào hắn không biết trời cao đất dày là gì, lại còn tự xưng là "Lão Đông Tà" nữa! Chỉ có cao thủ thứ thiệt mới dám lấy biệt hiệu này, ví dụ những cao thủ về mạng ở tình này mới được gọi là "Đông Tà", "Tây Độc", "Bắc Cái", "Nam Đế", "Trung Thần Thông" . Anh nhớ đến một vài thông tin đồn trên giang hồ đã từng được nghe: "Trung Thần Thông" là một kỹ thuật viên cao cấp của một cơ quan X. Cũng có người nói anh ta là một chuyên gia chống hacker của Sở Công An; "Nam Đế" vốn là cố vấn Ban công nghệ thông tin trang web "Bách Độ", nhờ trang "Bách Độ" tung ra thị trường mà trở thành một triệu phú, rồi giải ngũ'; trở thành Hội trưởng Hiệp hội Công nghệ thông tin thành phố Giang Kinh; "Bắc Cái" là một nhân viên tiêu thụ sản phẩm công nghệ thông tin, luôn nói mình phải sống nhờ "đi ăn mày"; "Tây Độc" là người duy nhất từng có quá trình phạm tội, đã từng có hành vi trộm cắp rất dáng khinh trong giới hacker, từng xâm nhập vào hệ thống máy tính của ngân hàng Hối Phong tiến hành hoạt động chuyển tiền, cuối cùng bị "Trung Thần Thông" và cao thủ của Ban an ninh quốc gia tóm được. Còn "Đông Tà"? Không ai biết rõ về anh ta, chỉ nghe nói anh ta "vừa chính vừa tà"...
Trương Sinh trịnh trọng cầm điện thoại lên.
"Huyết Trích Tử3 hãy giúp mình việc này, có thể tra được thông tin về Đông Tà không?"
"Con Cóc à? Anh có điên không đấy? Đông Tà của Giang Kinh? Chưa có ai từng thấy anh ta!"
"Anh ta có thể nổi danh như hiện nay, chắc chắn có người từng gặp"
"Tên anh ta xuất hiện trong hắc đạo trên mạng, không phải là trên vô tuyến, tại sao nói chắc có người từng gặp?"
Trương Sinh thất vọng ngồi xuống trước máy tính, bắt đầu tiến hành phân tích IP của Hoàng Dược Sư
Chú thích
3 Tên nhân vật trong truyện võ hiệp của Hoàn Châu Lâu Chủ

Đau thương đến chết

Chương 48
Sa lưới

"Chồng cô vẫn đang hôn mê, kết quả kiểm tra bước đầu cho thấy có

nhiều chỗ xương bị gãy và phần mềm bị tổn thương nghiêm trọng, tạm thời vẫn chư qua cơn nguy hiểm. Buổi chiều chúng tôi sẽ kiểm tra toàn diện kỹ lưỡng hơn. Mấy ngày này anh ấy đều phải nằm trong phòng cấp cứu để theo dõi đặc biệt, cô hoàn toàn không phải lo gì về điều kiện chăm sóc. Tôi rất hiểu tâm trạng của cô lúc này. Cô lên đi ăn chút gì đi, giữ gìn sức khỏe của mình là điều cần thiết". Bác sĩ phụ trách tên là Tạ Tốn rất quan tâm, nói với Tư Dao đang đứng ngoài phòng theo dõi. Cô không muốn giải thích mình và Lâm Nhuận không phải là vợ chồng. Tâm trạng cô vẫn đang rất nặng nề, lại thêm đêm trước không được nghỉ ngơi nên đầu nhức như muốn vỡ tung.
"Anh đã rất quan tâm, bọn em nhất định sẽ cảm tạ các anh tử tế. Bây giờ em đi về lấy một ít đồ dùng cần thiết cho anh ấy nằm viện, rồi sẽ quay lại ngay"

Tư Dao biết lúc này mình cũng khong thể giúp được việc gì, cô quay người bước đi, nhưng Tạ Tốn lại gọi "Cô Tư Dao, khoan đã". Anh ta bước tới gần chăm chú nhìn khuôn mặt Tư Dao, thấy cô có vẻ mất tự nhiên, anh mới nói: "Xin đừng lấy làm lạ, tôi chỉ muốn hỏi xem có phải sức khỏe của cô gần đây không tốt hay không?Ví dụ như các triệu chứng mệt mỏi, rối loạn nhịp tim, đổ mồ hôi trộm, đầu choáng váng… Thứ lỗi cho tôi nói thẳng, tình trạng sức khỏe của cô xem ra không ổn lắm".
"Gần đây, áp lực trong công việc và cuộc sống của em khá lớn"
"Nếu rỗi thì nên đến bệnh viện kiểm tra, khám toàn diện; cô có thể trực tiếp gặp tôi. Chồng cô… sau khi qua cơn nguy hiểm trong vài tháng tới sẽ phải nằm bất động khá lâu, rất cần sự chăm sóc chu đáo của cô, nên trước hết cô phải giữ gìn sức khỏe đã"
Ở cửa phòng cấp cứu, Tư Dao gặp Dục Chi đang tất tả chạy đến. Anh cầm chiếc máy tính xách tay của Viên Thuyên, quan tâm hỏi: "Tình hình của bạn em đã ổn định hơn chưa?" Anh vừa mới gọi điện cho Tư Dao khi cô đang sốt ruột đứng chờ bên ngoài phòng cấp cứu, không biết Lâm Nhuận sống chết ra sao. Tư Dao gật đầu "Thật áy náy quá, lại bắt anh phải mang đến…"
"Cơ quan của bọn anh cũng gần bệnh viện, không phiền hà gì đâu. Huống hồ anh lại đi ô tô… Bây giờ em định đi đâu, anh có thể đưa em đi…"
"Thế sao được, anh còn phải đi làm…"
"Thời gian an trưa khá linh hoạt, em đừng ngại"
Tư Dao nghĩ: "Hy là, anh đưa em đến đại học Giang Kinh trước, để

đưa chiếc máy này cho anh chàng cao thủ máy tính kia, sau đó em muốn về chỗ trọ, thu xếp một ít đồ dùng hàng ngày, Lâm Nhuận còn phải nằm viện một thời gian"
Dục Chu nói rất thoải mái: "Không vấn đề gì, ta đi nào!"
"Đây là đường tắt đến đại học Giang Kinh, theo anh biết, không có mấy lái xe mò được ra con đường này đâu". Dục Chu lái xe rất điêu nghệ, xe chạy trên đường nhỏ mà Tư Dao không hề thấy xóc.
"Hình như em đã nghe Viên Thuyên nói, khả năng tìm đường, thuộc đường của anh thuộc loại siêu!". Sauk hi buột miệng nói ra tên Viên Thuyên. Tư Dao hơi hối hận.
Quả nhiên Dục Chu thở dài, tốc độ xe có vẻ như chậm lại. "Mỗi lần đi trên con đường này, anh đều không nén nổi nhớ thương Viên Thuyên. Em biết đấy, sau khi tốt nghiệp, Viên Thuyên vẫn thường quay về trường tham gia các hoạt động, nào là tọa đàm, thi đấu, dự chương trình của các tiểu ban. Cô ấy thường kéo anh đi theo. Bọn anh hay đi qua con đường này vừa yên tĩnh lại không bị kẹt xe. Hồi đó anh thật sự hết lòng với Viên Thuyên, anh luôn cảm thấy đính hôn với cô ấy là sự lựa chọn sáng suốt nhất, tình cảm nhất trong cuộc đời mình"
Tư Dao đang lơ mơ buồn ngủ, nên lúc này lại cảm thấy hơi là lạ. Cô vội nói "Em và Viên Thuyên luôn rất hiểu nhau, và biết rằng cô ấy cũng yêu anh rất sâu sắc. Anh nên hiểu, một cô gái mạnh mẽ như Viên Thuyên đôi khi rất ít nói những lời yêu đương tình tứ"
"Thế là em rất không hiểu cô ấy rồi. Cô ấy đương nhiên rất biết nói những lời yêu đương tình tứ. Giả sử em là anh, nghe thấy cô ấy nói với anh chàng khác như vậy, chỉ e sẽ rất không dễ chịu gì" Dục Chu nói chậm rãi, nhưng trong giọng nói đã đầy oán trách.
Hóa ra anh ấy đã biết chuyện qua lại giữa Viên Thuyên và Lâm Mang.
"Chắc là anh có chút hiểu lầm. Em nghe nói Viên Thuyên luôn nghĩ cách điều tra rõ nguyên nhân cái chết của Kiều Kiều, có lẽ đã sử dụng một vài… sử dụng một vài kỹ xảo.." Nghĩ rằng, cuối cùng Dục Chu là người bị tổn thương, Tư Dao cố gắng làm cho anh ta giảm bớt cảm giác đau đớn.
"Có lẽ cô ấy đã nghĩ thế thật. Chỉ có cô ấy biết mà thôi. Nhưng có một điểm rõ ràng là, trong mấy ngày cuối cùng của Viên Thuyên, Lâm Mang đã tấn công cô ấy rất mãnh liệt. Anh cảm thấy Viên Thuyên đang dao động. Chắc chắn sự nhiệt tình đột ngột lên của Lâm Mang có liên quan đến gói quà Viên Thuyên cho em trước lúc chết". Dục Chu không ngần ngại nói luôn tên Lâm Mang.

Tư Dao bắt đầu cảm thấy hơi gai người “Anh nói gì vậy? Có liên quan gì đến bưu phẩm đó?”
“Khi người yêu không tin tưởng ở ta, ta biết ngày tình cảm đã chết. Anh không biết mình đã làm gì sai để mất lòng tin của cô ấy”. Dục Chu thở dài rầu rĩ, Tư Dao cũng buồn thay cho anh, cho đến lúc nghe anh nói “Cho nên, cô ấy đã để lại điều bí mật và tiền bạc cho em”
Tư Dao bất giác sờ tay vào nút mở đai an toàn nói “Em không hiểu ý anh, em không biết bí mật hay tiền bạc nào cả. Điều này anh nghe được ở đâu? Có lẽ Viên Thuyên khá đa nghi, nhưng cô ấy vẫn là người rất lý trí, làm việc gì chắn chắn có cái lý của mình”
“Ý em là việc cô ấy giấu anh cũng rất có lý à? Ha ha… lẽ ra là cô ấy phải sớm nhận ra ý đồ của anh, biết rõ là anh muốn được phân chia, việc này lẽ nào không phải là bình thường?Dù là ai khác, cũng sẽ không giương mắt nhìn món tiền đó sổng mất! Anh không thể hiểu nổi tại sao cô ấy không thể chia sẻ cùng anh?”
Dục Chu đang đi đường nào thế này?Anh ta đang thể hiện ngược hẳn với hình ảnh trong sáng lương thiện của anh ta trước đây.
“Hình như đây không phải là hướng đi đại học Giang Kinh, anh ta định đi đâu thế?” Tư Dao đã sờ thấy di động, nếu cần cô sẽ gọi 110.
“Viên Thuyên đã rất tin tưởng em, chắc là em rất thông minh, thử đoán xem, chúng ta đang đi đâu?” Dục Chu mặt lạnh tanh, chỉ chăm chú lái xe.
“Cho em xuống xe” Ngón tay Tư Dao đã nhấn vào số “1”. Bỗng nhiên cô cảm thấy cổ lạnh ngắt.
“Cấm nhúc nhích, đây là con dao, lưỡi mới toanh, chưa từng dính máu. Chắc chắn cô em không muốn cống hiến ‘giọt máu đầu tiên’ phải không? Rút tay ra khỏi túi da, ngoan nào! Tay không! Đúng, đã bấm số nào rồi? 1 hay 11 hay 110? Chấm dứt ngay” Một giọng nói sắc gọn ở ngay sau lưng Tư Dao.
Thì ra có một kẻ nấp ở ghế sau! Tư Dao thấy hối hận lúc ngồi vào xe đã không quan sát kỹ.
“Dục Chu đừng có làm càn! Anh không cần thiết phải chứng minh rằng Viên Thuyên đã nhìn nhầm người!”
Dục Chu cười khẩy: “Khi Viên Thuyên nhận ra thì đã hơi muộn. Tôi cũng rất đau lòng, vì cuối cùng tôi vẫn mất cô ta. Lúc mới nghe tin cô ta chết, tôi gào khóc khổ sở thế nào chắc không cần nói nhiều với cô nữa. Sauk hi cô ấy chết, tôi luôn nhớ thương, nên nick trên mạng của tôi, là để kỷ niệm cô ấy”
Tư Dao giật nảy mình “Anh chính là ‘Phiên bản của Hoàng Dược

Sư?”
“Có phải rất xác đáng không?”
“Hoàng Dược Sư mất vợ, suốt đời tiếc thương. Đúng, anh vẫn còn chút nhớ nhung đến Viên Thuyên”
“Và, chắc cô đã từng đọc ‘Anh hùng xạ điêu’. Vậy, vợ của Hoàng Dược Sư chết như thế nào?
“Vì giúp Hoàng Dược Sư ghi nhớ ‘Cửu âm chân kinh’. Đã chết vì quá mệt”
“Chính xác! Nhưng chưa đầy đủ. Lòng tham, chính lòng tham của Hoàng Dược Sư đã giết chết vợ mình. Vì lòng tham của tôi, và có lẽ vì cả lòng tham của cô ta, Viên Thuyên đã bỏ rơi tôi, đến Thượng Hải hẹn hò với Lâm Mang. Rồi không hiểu ma ám hay sao mà chết vì tai nạn xe hơi. Cũng may cô dẫn xác đến nói cho tôi biết việc Viên Thuyên gửi bưu phẩm trước lúc chết. Căn cứ vào tính cách và thói quen của cô ấy, tôi đoán ra rằng cô ấy đã gửi lại bí mật cho cô”. Dục Chu nói khá ngắn gọn, anh ta từ chỗ đang bị kích động chuyển thành bình tĩnh lạnh lùng, Tư Dao vì thế càng hoảng sợ.
“Vì thế anh bám theo tôi, chắc chắn anh nhìn thấy tôi post bài lên diễn đàn trong quán net, sau đó anh dùng cái tên Hoàng Dược Sư để tiếp xúc với tôi. Một người không thạo về internet như tôi, sẽ tin ngay những lời dối trá của anh, tin anh là một kỹ sư máy tính ở Mỹ, đáng tin cậy thế là sẽ nói với anh hết mọi chi tiết” Tư Dao thầm chửi mình quá lẩn thẩn.
Dục Chi vẫn tập trung lái xem, cũng không quay đầu lại “Bây giờ đã biết chúng ta cần phải đi đâu rồi chứ?”
Tư Dao nằm cuộn tròn trong cốp sau xe, chân tay bị trói chặt dần dần trở nên tê dại. Cô bắt đầu mất tri giác. Nỗi sợ hãi không gian đóng kín lại tràn lên như từng đợt sóng. Cô bắt đầu thấy ngạt thở. Nỗi phiền muộn trong lòng còn khiến cô khổ sở hơn cả cơn đau bên ngoài. Cô cảm thấy mình sẽ chết ngất bất cứ lúc nào.
Có lẽ những suy nghĩ mạnh mẽ là thứ duy nhất có thể chống lại nỗi sợ hãi. Tư Dao cố gắng tập trung tư tưởng để phân tích những tình tiết vừa rồi.
Đầu óc cô dần sáng ra, nhiều mối nghi hoặc đã được giải thích.
Tên ngồi sau xe dùng dao khống chế co, người thấp nhỏ, Dục Chu gọi hắn là ‘thầy giáo Cung’, nói giọng ngoại tỉnh. Qua các câu đối thoại, Tư Dao nhận ra hắn chính là kẻ áo đen đột nhập vào phòng cô qua cửa sổ đêm hôm ấy. Mục tiêu tìm kiếm của hắn là bức ảnh Viên Thuyên gửi cho cô. Chẳng ai ngờ, Tư Dao vi muốn tránh không nhìn thấy bức ảnh đó nên đã nhét nó xuống đáy hộp pha lê khiến hắn phải

ra về tay không
Cũng là hắn, vừa rồi lái chiếc xe đâm Lâm Nhuận bị trọng thương.
Lâm Nhuận, giờ này anh thế nào rồi? Đã tỉnh lại chưa?
Tuy Dục Chu không nhiều, nhưng Tư Dao có thể đoán ra rằng chính là anh ta thao túng tất cả, đặc biệt là những bóng ma xuất hiện trên QQ, phải chăng là kiệt tác của anh ta? Anh ta đương nhiên có thể sử dụng QQ của Viên Thuyên, nhưng khi "Viên Thuyên" lên mạng lần đầu tiên, rõ ràng anh ta đi công tác ở Tứ Xuyên. Chính mình nhìn thấy máy tính của Viên Thuyên được mở trong bóng tối của căn hộ mới, thì là chuyện gì đây? Có lẽ, anh ta điều khiển máy tính của Viên Thuyên từ xa, cũng giống như anh ta kiểm soát máy tính của mình- bật bài hát "One way ticket to the blues" đó lên.
Nhưng rành rành anh ta chính là cao thủ mạng mà Trương Sinh nói qua điện thoại 'Kiều Kiều, Viên Thuyên và Tiểu Mạn dùng cùng 1 IP lên mạng', đương nhiên chính là anh ta. Tuy nhiên, anh ta làm thế nào để có được QQ của Kiều Kiều và Tiểu Mạn?
Trong QQ của Viên Thuyên có số QQ của Kiều Kiều và Tiểu Mạn, nếu đúng như Trương Sinh nói người mạo danh ba cô này là một cao thủ máy tính, thì giải được mật khẩu của Kiều Kiều và Tiểu Mạn chắc cũng không mấy khó khăn.
Tại sao anh ta phải giở thủ đoạn quái dị như vậy? Vì Viên Thuyên qua lại với Lâm Mang, chắc chắn anh ta rất hận Lâm Mang, gửi QQ cho Lâm Mang. Còn với mình, sự xuất hiện của Kiều Kiều trên QQ, thực ra là bước đệm chuẩn bị cho sự xuất hiện của Viên Thuyên sau đó, khiến mình dần dần tiếp nhận 'vị trí hợp lý' của họ trên QQ. Xem ra bác sĩ Lượng và Lâm Nhuận đều nói không sai. Sauk hi Kiều Kiều và Viên Thuyên cùng chết, mình phải chịu gánh nặng tâm lý quá lớn nên sinh ra ảo giác. Điểm yếu của mình về tâm lý, tinh thần đã bị Dục Chu phát hiện ra và lợi dụng- Viên Thuyên và anh ta đều biết mình gặp ảo giác về Kiều Kiều ở căn nhà cũ- nên anh ta mới bịa ra cái chuyện hồn mà Viên Thuyên; trước khi đi công tác còn mua một bó hoa tươi, để trên quầy bếp, dẫn đến việc mình cũng bị ảo giác gặp Viên Thuyên.
Bác sĩ Lượng từng nhắc rằng, những ám ảnh về tâm lý sẽ sinh ra ảo giác.
Đồng thời, Dục Chu còn điều khiển máy tính của Viên Thuyên từ xa, mở bài hát "Giang Nam", nói chuyện trên QQ, lại còn chọn lúc thích hợp gọi điện điều Phương Tuấn đi khỏi khi anh ấy cùng mình đến căn hộ mới. Tất cả đều nhằm làm cho mình tin chắc rằng "hồn ma" của Viên Thuyên có thực, càng tin chắc rằng Viên Thuyên tồn tại trên

QQ. Thế là, sau khi bí mật cuối cùng của Viên Thuyên bị bóc gỡ, anh ta lấy danh nghĩa của Viên Thuyên ngăn cản mình nộp món tiền lớn đó cho công an.
Đúng, nếu không phải vì "Viên Thuyên" trên QQ cưa ra sức ngăn cản thì không chừng mình đã liên hệ được với các cơ quan chức năng rồi. Một nguyên nhân khiến những người bạn gái 'đại náo' QQ, là do mình tự giày vò đến nỗi đảo lộn tứ tung, tâm sự đủ mọi điều một cách hồ đồ với cao nhân "Hoàng Dược Sư"! Vì thế anh ta mới có thể nắm được phương hướng hành động của mình, hiểu rõ tiến trình mình hóa giải được bí mật của Viên Thuyên. Thậm chí tên 'thầy giáo Cung' đáng ghét chui vào phòng mình, không dùng thuốc mê, cũng là vì muốn mình tỉnh dậy tình cờ trông thấy, làm cho thế giới vốn đã hỗn loạn của mình càng đáng sợ hơn. Sự sợ hãi trong đời sống thực có thể tăng thêm lòng tin đối với 'người hảo tâm' trên không gian ảo, chẳng phải thế là gì?
Và, khi mình không biết làm thế nào tìm ra lời giải về việc "QQ có ma" thì "Hoàng Dược Sư" đã nhảy ra 'dẫn' mình bỗ đi Thượng Hải, báo cáo với 'hồn ma' của Kiều Kiều, tiện đó phát giác ra tội ác của Lâm Mang. Sao anh ta lại biết mình phát đi lời kêu cứu trên diễn đàn? Chắc chắn là nhờ bám theo mình đến quán nét của Trương Sinh nên phát hiện ra. Vậy thì Lâm Mang đã không nói sai, không phải chỉ có anh ta lâu nay ngầm theo dõi mình.
Đúng thế, chắc chắn Dục Chu đã không mệt mỏi bám theo mình, nên mới có thể hiểu rõ về cuộc sống của mình như thế, khi anh ta đóng giả vai Kiều Kiều đã 'chỉ trích' rằng mình và Lâm Mang đã đến 'Rừng Họa Mi' ăn cơm. Thậm chí còn có khả năng anh ta bám theo mình đến Thượng Hải và Vũ Hán, nhất là Vũ Hán, trong phòng Tiểu Mạn, mạng QQ đang chat chắc cũng là 'kiệt tác' của anh ta.
Sao Dục Chu lại có chìa khóa phòng Tiểu Mạn? Lâm Mang mới có chìa khóa ấy…Chắc là Viên Thuyên thông minh- lúc tiếp xúc với Lâm Mang đã đánh thêm chùm chìa khóa đó. Dục Chu thì lại rất dễ dàng có được vật để lại của cô. Khi Viên Thuyên giấu những chiếc chìa khóa đánh lại ấy, chắc không nghĩ ra sau này lại có lợi cho Dục Chu làm trò ma trên QQ.

Còn người gọi điện cho Lâm Nhuận cứu mình khỏi tay Lâm Mang, chắc cũng là anh ta. Anh ta luôn theo sát mình, chắc chắn đã bám theo ô tô của Thường Uyển đến bờ sông, sau đó báo cho Lâm

Nhuận. Anh ta không muốn mình sớm bị hại, vì anh ta vẫn chưa lấy được bí mật của Viên Thuyên.

Chương 49
TRÒ CHƠI CỦA THẦN CHẾT

Gió lạnh táp lên mặt Tư Dao, lập tức làm cô tỉnh dậy. Ánh nắng không mấy ấm áp chiếu thẳng vào đôi mắt bị nhốt lâu trong bóng tối, theo phản xạ cô phải cau mày nheo mắt.
“Lâu quá rồi không ngủ ngon như thế này nhỉ?” Dục Chu cười nhạt. “Đêm khuya thì bận trò chuyện với đám hồn ma, sáng ngày ra lại phải nai lưng làm việc cho ông chủ, rõ là khổ! Nhưng tôi có thể đảm bảo những ngày đau khổ đó sẽ không còn nữa. Chỉ cần hôm nay cô hợp tác cho tốt, ngày mai cô sẽ là một “phú bà” nho nhỏ, và cũng không lo bị ác mộng quấy rầy nữa!”
Tư Dao bị hai tên lôi ra khỏi cốp xe, nhìn xung quanh, núi xanh trập trùng, hình như chính là dưới chân núi Vũ Di. Cô đang nghiền ngẫm những lời nói của Dục Chu . Rõ ràng anh ta muốn ép cô phải lấy số tiền đó ra. Chỉ cần cô làm theo chắc sẽ được chia một phần kha khá. Tuy nhiên, khi đang nói, anh ta lại đưa mắt nhìn thầy giáo Cung, có lẽ tiền vừa đến tay sẽ giết cô diệt khẩu. Rốt cuộc họ đều là những người làm việc cực kỳ kín kẽ, mà lòng tham thì không đáy.
Trước mắt cô lại hiện lên cảnh tượng Lâm Nhuận bị xe đâm hất tung lên không trung. Cô biết hai kẻ đồng hành này là bọn vô lương tâm, chẳng có lý do gì để chúng nới tay buông tha cô.
Dây thừng trói chân cô được cởi ra. Chiếc khăn tay nhét trong mồm cũng được lấy ra, hai bên má và cằm của Tư Dao đều tê dại nên cô càng không muốn phí lời với họ. Cô nghĩ bụng “Hai tên này lái xe suốt ngày đêm, ít ra cũng mất hơn 20 tiếng, nhưng nếu ở Giang Kinh có người đi máy bay đến đây, chắc chắn có thể vào hang Thập Tịch trước. Tuy nhiên, ai sẽ phát hiện ra mình mất tích? Ai biết là mình bị đem đến đây? Người duy nhất – có thể là Lâm Nhuận, nhưng anh lại đang hôn mê…”
Dường như Dục Chu đọc thấu ý nghĩ của cô, y nói: “Thực ra, tôi cho rằng cô không còn lựa chọn nào khác. Trừ phi có chuyện thần kỳ xảy ra, có người tranh vào động trước. Cô chỉ có thể hy vọng chuyện

thần kỳ đó là Lâm Nhuận đã bình phục. Cho nên cô hãy ngoan ngoãn đi, để giảm bớt phiền phức cho mọi người”
Tư Dao nghĩ bụng : không biết có đủ thời gian để nghĩ ra cách gì đối phó hay không?
Cô biết, quyền lựa chọn của cô ít ỏi đến mức đáng thương.
Cả ba cùng lên núi. Vẫn là phong cảnh quen thuộc có thể say lòng du khách nhưng trong mắt Tư Dao tuyệt không có chút sức sống nào. Điều quan trọng đặt ra trước với cô là sinh tồn. Mà nếu muốn sinh tồn, kỵ nhất là dễ dàng “hợp tác”, bởi vì bọn họ càng sớm đạt được mục đích, hy vọng sống sót của cô càng sớm chấm hết.
“Suốt dọc đường tôi chẳng được ăn gì, người cũng không được vận động, bây giờ hai chân tê dại mềm nhũn, thật sự không đi nổi”. Tư Dao dừng lại, ngồi trên một tảng đá thở dốc.
Thầy giáo Cung lạnh lùng hỏi: “Cô có chịu đi không?”
“Không phải là không đi, tôi chỉ muốn nghỉ một lát đã”
Thầy giáo Cung không nói nữa, hạ ba lô xuống, rút từ bên trong ra một đoạn ống thép ngắn chừng nửa thước, rút xoẹt một cái đầu ống, nó lại dài thêm ra một đoạn. Hắn vung bừa cái ống thép đó lên phang đánh “cắc”, một thân cây to bằng miệng chén trà gẫy luôn, nửa trên của thân cây đổ về phía Tư Dao. Cô vội nhảy né tránh, giận giữ nói: “Ông làm gì thế hả?”
“Nhìn kìa, chân của cô vẫn nhanh nhẹn quá! Thanh côn này của tôi cũng có thể quệt trên đầu gối của cô, dù cô không thể đi nổi thì chúng tôi cũng có thể khiêng cô đi”
Dục Chu cười hì hì, giống như một đứa trẻ đang xem xiếc thú, quay đầu đi về phía trước, biết rằng Tư Dao sẽ không dám giở thủ đoạn gì nữa.
Ngoài dự đoán của Tư Dao, Dục Chu không đi thẳng đến hang Thập Tịch mà dừng trước một cái nhà bằng tôn ở lưng chừng núi. Điều càng khiến cô ngạc nhiên là cảm giác cô đã từng trông thấy căn nhà này lại bất ngờ trỗi dậy.
Căn nhà nằm trong một cái hốc nơi sườn núi, bên trên là một mái đá nhô ra, giống như một cái mũ lớn, che khuất ánh mặt trời. Những tấm tôn xám đen loang lổ những vệt gỉ sét, bốn bên dây leo chằng chịt, lại có thêm mấy cây đại thụ cao vút, tán lá che khuất tầm nhìn từ đằng xa lại.
“Mẹ kiếp, quái thật đấy! Sao ông lại mò thấy cái lều nhếch nhác thế này?” Thầy giáo Cung chép miệng
Dục Chu đờ người ra một lúc, thở dài nói: “Tôi không dám mạo nhận công lao, đây là do Viên Thuyên phát hiện ra”.

Tư Dao khẽ “a” một tiếng.
Dục Chu nói: “Cái lần cả tập thể đi du lịch mùa hè, có một đứa con gái đã gặp bất hạnh. Sau đó một tuần, tôi và Viên Thuyên lại đến đây. Viên Thuyên cảm thấy cái chết của đứa con gái đó hơi kỳ lạ, lại cảm thấy hang Thập Tịch hết sức cổ quái. Khi ấy, tôi vẫn còn là người yêu, là người cộng tác tốt của cô ta. Cô ta quả là cẩn thận cực kỳ, dù lúc đầu không phát hiện ra manh mối gì trong hang, nhưng lại có nhìn thấy vài thứ dị thường ở bên ngoài. Cô còn nhớ đoạn dốc bắt buộc phải đi qua để vào hang không? Phía đông của sườn dốc là con đường xuống núi. Con đường núi rất rõ ràng, gần như có thể nhận định chắc chắn là do con người khai phá; còn hướng tấy là sườn dốc dựng đứng, đầy cỏ mọc rậm rì, không phải là lối có thể lên xuống núi. Sau khi quan sát tỉ mỉ, Viên Thuyên phát hiện ra trên sườn dốc gần như bị màu xanh che kín hoàn toàn ấy có một thảm thực vật khá thưa thớt. Nhìn kỹ hơn, phần mặt dốc chưa từng mọc cây cối ấy hoàn toàn là nham thạch cứng, mà hình như chỗ nham thạch đó có vết tích bị đục đẽo, vì vậy hình thành một vài chỗ lõm, vừa vặn để làm chỗ đặt tay hoặc đặt chân cho người đi leo núi. Chúng tôi đi theo con đường cây cối thưa thớt ấy, ngoặt sang thung lũng bên này thì phát hiện ra căn nhà tôn”.
Lúc Dục Chu nói, thc đã xem xét một lượt trong ngoài căn nhà rồi nói: “Có lẽ nó đã bị bỏ hoang rất lâu rồi, bụi đất bám dày đặc, chỗ nào cũng bị gỉ, sàn gỗ cũng có vết mục. Tại sao không đi thẳng đến hang, còn vào đây làm gì?”
Dục Chu nói: “Uổng công anh làm một gã giang hồ. Sao không nghĩ xem, dù chúng ta gấp mấy ngày đêm, nhưng về lý thuyết vẫn chậm hơn người đi máy bay. Lỡ mà thằng luật sư đó tỉnh lại, phát hiện ra Tư Dao mất tích thì sao? Hoặc là hắn vội vàng báo cho các cơ quan chức trách về những việc ở hang động này thì sao? Để bảo đảm an toàn, ta cần kiểm tra kỹ trước khi vào hang, xem trong ngoài có người không”
“Ai sẽ đi?”
Dục Chu đẩy Tư Dao một cái, rồi đi sau cô vào căn nhà tôn, nói: “Thầy giáo Cung, tôi đã kể về việc tìm thấy căn nhà này như thế nào một cách tỉ mỉ tới mức không thể tỉ mỉ hơn rồi. Lẽ nào không phải là nói để cho ông nghe? Ông khá nhanh nhẹn, dù gặp ai ông cũng sẽ có cách thoát thân. Tôi ở lại đây trông chừng tiểu thư Dao”.
Thầy giáo Cung nhìn vào cái lưng của Dục Chu một lúc, rồi không nói gì, quay người đi.
“Anh cũng ghê đấy, gã giáo Cung này là một tên trộm có kỹ thuật

cao, vậy mà vẫn chịu để cho anh sai bảo!”
“Cám ơn cô đã không nói trước mặt anh ta, một cơ hội tốt để khiêu khích ly gián nội bộ”. Dục Chu nói. “Tuy nhiên, cũng may là cô không làm thế, nếu không sẽ chọc giận chúng tôi, chắc cô sẽ càng khốn đốn đấy!”
“Có cần tôi nói với anh ta rằng hai tuần trước anh đã bám theo chúng tôi vào hang, suýt nữa thì đã hại tôi, và cướp đi được 30 vạn đó không?”
“Tùy cô, câu ấy cũng sẽ quyết định cuộc đời cô. Việc này vốn do tôi vạch kế hoạch, tên Cung chỉ là người cộng tác theo thời vụ, đương nhiên tự biết rằng mình chỉ có thể là người phụ việc”
“Tại sao anh lại bỏ, không lấy 30 vạn đó?”
“Cô biết rồi còn hỏi làm à? Cầm lấy mấy cái túi trong tay thì có thể đoán rằng tiền trong đó cũng không nhiều. Tôi biết Viên Thuyên quyết không dừng lại ở con số ấy. Cô ta làm như vậy, rõ ràng chỉ là một đầu mối dẫn dắt đến đoạn sau. Nếu cô cầm rồi mà không đem về cho bố mẹ cô ta thì sẽ không lấy được thông tin ám hiệu tiếp theo. Còn tôi cũng hiểu, nếu hôm đó lấy đi món tiền nhỏ nhoi ấy và giết cô thì tôi sao có thể câu được con cá lớn như hôm nay? Tất cả đều là vì tôi quá hiểu Viên Thuyên!”
Tư Dao nhìn quanh căn nhà nhỏ, nếu đây từng là nhà của một ai đó, có thể gọi tên chính xác là “chỉ có bốn bức vách” một chiếc bàn sắt, một chiếc giường sắt, một chiếc bếp bằng sắt.
Đồ đạc cực kỳ đơn giản nhưng lại khiến cô kinh hãi ghê rợn…
Toàn thân Tư Dao run run: những thứ này cũng rất quen, thậm chí cô còn cảm thấy mình đã từng ngủ trên chiếc giường lạnh lẽo này. Nghĩ đến đây, lưng cô co giật dữ dội, giống như bị lửa thiêu. Tại sao chiếc giường lạnh lẽo kia trong phút chốc lại trở nên nóng ran như vậy? “Cạch” một tiếng, cửa sắt đóng lại, cô giật mình hoảng hốt, tim bắt đầu đập thình thịch như vó ngựa phi. Cơn đau dữ dội từ một góc sâu trong não đột nhiên bật ra, đau đến nỗi cô khẽ rên lên. Hai tay cô ôm lấy ngực, từ từ ngồi xuống. Đi ra, cho tôi đi ra, cho tôi hít thở không khí trong lành.
“Cô sao rồi?Không phải giả vờ ốm đấy chứ?” Giọng nói lạnh lùng của Dục Chu đánh thức Tư Dao thoát khỏi ảo giác và nỗi đau đớn.
“Mở cửa ra, tôi tức ngực quá, không khí ở trong này rất xấu”
“Tôi mong cô chớ giở thủ đoạn gì”. Dục Chu nhìn bộ dạng yếu ớt của Tư Dao, đoán chừng cô không thể trốn đi đâu xa được, bèn mở hé cánh cửa ra
Tư Dao chầm chậm đứng lên, đi tới cửa, hít thật sâu không khí trong

lành mát lạnh của núi rừng, cảm thấy dễ chịu hơn nhiều. Cô quay sang Dục Chu đang tỏ ra hết sức cảnh giác: “Chắc anh không quên mấy chữ “Đau thương đến chết” phải không? Chúng ta là người cùng hội, đến hôm nay chỉ còn anh, tôi, Thường Uyển và lm còn sống. Đoàn người ở đại học Y Giang Kinh gần như đều đã ra đi. Lẽ nào anh không thấy rằng chúng ta cũng khó lòng thoát được? Tại sao cứ phải cay cú về vật chất như thế?”
Dục Chu nói ngay lập tức: “Cô muốn “khuyên tôi đầu hàng” chắc? Chỉ vô ích thôi. Tiền bạc đúng là thứ ở ngoài thân xác, nhưng khi có một con số nhất định, thay đổi về lượng sẽ dẫn đến thay đổi về chất, thì chúng sẽ không phải là thứ ở ngoài thân xác nữa. Chính vì chúng ta không có tương lai, nên tôi bằng lòng tiếp tục trò chơi này. Ngược lại tôi thấy cô mới là người kỳ quái! Đã cảm thấy khó thoát mà còn không lấy số tiền đó để sống xa hoa một chút, hưởng thụ một chút cuộc sống mà cô chưa hề được hưởng. Đã nghe nói về “Hội chứng ngày tận thế” chưa? Chơi bời một cách cuồng điên, tiêu xài vô độ, còn hơn là suốt ngày đi làm “viên chức cấp tiến” , làm gần chết cũng chỉ vừa đổ vào mồm, rồi còn ngồi ôm tuyệt vọng mà “Đau thương đến chết” đem đến cho chúng ta”
Tư Dao im lặng. Tại sao ư?
“Tôi nghĩ, vì tôi vẫn còn hy vọng về tương lai”
“Rất đúng, cô đã trả lời giúp tôi, tôi cũng rất hy vọng ở tương lai” .
Dục Chu cúi sát mặt vào Tư Dao, nhìn chằm chằm vào mắt cô: “Cho nên, tốt nhất là cô hãy thông minh lên, đừng làm tôi thất vọng, như vậy chúng ta đều có tương lai tốt đẹp”
Thầy giáo Cung đã trở lại, nói trong ngoài động không có bất cứ điều gì khác lạ.
“Lại là một người muốn “Đau thương đến chết”?” Tư Dao nhìn cái bóng bé nhỏ của Thầy giáo Cung - một tên trộm có kỹ thuật cao siêu, có thể thoát khỏi sự truy bắt của cảnh sát - liệu có bị hạ gục vì một lời nguyền không?
Vì tay Tư Dao vẫn bị trói, nên ba người không bám leo lên núi bằng con đường Dục Chu miêu tả, mà quay về đường ban nãy để đi lên hang. Tư Dao không thể bước lên cái dốc dưới chân hang được. Dục Chu và Thầy giáo Cung người kéo kẻ đẩy, đưa cô đến ngoài cửa hang.
“Một tuần trước, cô và gã luật sư đó quả là rất thành công trong việc “cắt đuôi”. Tôi cũng không nghĩ rằng trong giờ làm việc hai người lại đột ngột đi ra sân bay”. Dục Chu bật đèn pin, đi từng bước vào trong hang, cẩn thận chiếu đèn bốn bên, để đảm bảo không có gì bất ngờ

xảy ra.
Thầy giáo Cung chợt mở miệng: “Ông Chu, người ngay thì không nói lắt léo, có phải ông đã từng theo bọn họ đến đây không? Ông định nuốt một mình à?”
“Tôi đưa ra giá cao, mời ông đến giúp. Mỗi hành động của tôi đâu cần được ông phê chuẩn? Tôi là người biết giữ chữ tín, dù là tự mình lấy cũng vẫn sẽ giữ lời, chia cho ông phần ông đáng được hưởng”.
Dục Chu nói nghe chắc nịch.
Tư Dao nghĩ bụng: “Hai tên này thực ra đều rất tham lam, rất biết tính toán, tất nhiên sẽ có sự va chạm nào đó, mình nên làm gì để lợi dụng điểm này?”
“Mạnh Tư Dao!” Tiếng Dục Chu giận giữ, dường như đoán thấu suy nghĩ của Tư Dao. “Bọn tôi không có nhiều thời gian, sự nhẫn nại cũng có giới hạn. Tôi chỉ cho cô thời gian nửa phút, hoặc là cô nói cho chúng tôi bí mật của Viên Thuyên, lấy món tiền đó ra, hoặc là không cần nói gì cả, chúng tôi chấp nhận đen đủi, coi như cô hoàn toàn vô dụng, sẽ dìm đầu cô xuống nước cho đến khi cô không giãy giụa được nữa mới thôi. Bản thân tôi cho rằng đó là cách chết rất đau đớn, cô nghĩ đi!”
Mình có nửa phút để suy nghĩ.
Hắn “thiết kế” mọi việc đâu ra đấy suốt hai tháng nay. Ánh mắt hắn lúc trên đường, giọng điệu hắn vừa nói, tất cả đều cho thấy hắn rất quyết tâm, không đạt được mục đích chắc chắn sẽ không dừng tay. Mà khi hắn dừng tay, thì tức là bắt đầu giết chóc.
Dù mình có nói hay không, cũng đều cầm chắc cái chết.
Hãy đi từng bước rồi sẽ liệu xem sao, tranh thủ càng nhiều thời gian… mình chỉ còn có một lựa chọn này.
Nửa phút qua đi nhanh hơn so với cảm giác của Tư Dao, Dục Chu nói: “Được, cô vẫn im lặng, chứng tỏ cô đã có một lựa chọn rất có tính nguyên tắc” . Anh ta giơ tay nắm lấy mái tóc dài của Tư Dao, Thầy giáo Cung thì ấn vai cô, chuẩn bị dìm xuống nước.
“Tôi chưa nói, là vì đang nghĩ: nếu nói cho các anh biết thì tôi nên đòi các anh bao nhiêu”. Tư Dao mở miệng kịp thời. Hai người cũng lập tức buông tay ra.
Dục Chu nói: “ Đã nói với cô rồi, sau khi lấy được món tiền đó, tôi được 50%, Thầy giáo Cung 30%, cô được 20%. Dù là phần nhỏ nhưng theo tôi được biết, tổng giá trị món tiền này rất có khả năng là trên một triệu tệ, đôi với cô như thế cũng là rất khả quan”
“Tôi muốn ít nhất 40%. Lý do rất đơn giản: Bí mật này do tôi phát hiện ra đầu tiên. Nếu không phải vì anh dùng quỷ kế, tôi sẽ chẳng nói

với ai, một mình hưởng trọn, lúc ấy anh sẽ thế nào?”
“Món tiền lớn như vậy không ai có thể độc chiếm, giống như Viên Thuyên, một người cực kỳ thông minh mà cuối cùng đã ra sao? Đừng cho rằng tai nạn xe hơi của cô ta chỉ là một sự cố ngẫu nhiên! Tôi sớm cảm thấy có người bám theo cô ta, muốn “giải quyết” cô ta. Thời gian xảy ra tai nạn đó lại vừa khéo vào lúc cô ta mới giấu xong tiền, sắp xếp xong tất cả những chuyện như tạo blog… càng chứng minh cho suy đoán của tôi. Nếu chậm lại hai tháng, nhận được giấy phép nhập cư Canada, cô ta sẽ ôm đống tiền đó cao chạy xa bay, đó mới là độc chiếm thực sự!”
“Thì ra anh cũng biết cô ấy xin sang Canada?”
“Cô ta hoãn ngày cưới hết lần này đến lần khác. Tôi đã nghi ngờ, xin giấy phép thường trú Canada cần rất nhiều giấy tờ và chứng minh, nhiều email qua lại. Cô ta luôn giữ kín không cho tôi biết, thậm chí còn đến quán net để gửi email, không cho tôi tra được tài khoản hòm thư của cô ta. Tôi tình cờ xem được trên máy tính của cô ta một trang web về di cư Canada. Tôi sinh nghi, sau khi thâm nhập vào hệ thống máy tính của văn phòng luật sư về di cư, quả nhiên đã phát hiện ra những tư liệu của Viên Thuyên”
“Cô có biết số tiền đó ở đâu ra không?”
“Dù sao cũng là tiền bất chính, bởi vì chỉ dựa vào nghiệp vụ của cô ta, dù giở một vài thủ đoạn cũng không thể có được số tiền quá lớn như vậy. Tôi cảm thấy cô ấy có được số tiền này thật vô cùng mạo hiểm, thậm chí có người còn muốn thủ tiêu cô ta. Tôi cảm thấy mấy ngày cuối cùng, cô ta có cảm giác lo sợ không yên. Một người xưa nay chưa hề đau ốm lại tỏ ra không được khỏe. Tôi nghĩ chắc chắn cô ta cảm thấy có một mối đe dọa nào đó, nên mới sắp đặt việc gửi quà cho cô – chính là vì sợ mình không có cách nào về nổi Giang Kinh. Cô cũng biết rồi, vé lượt về cô ta đặt trước, sớm hơn hôm cô dọn nhà một ngày. Lẽ ra cô ta có thể đến giúp cô chuyển nhà…”
Đột nhiên, Thầy giáo Cung xen vào: “Cô ta đã kéo dài rất lâu nhờ việc nói chuyện, không ngờ ông lại có thể vui vẻ không biết mệt như thế?”
Dục Chu nói: “Tôi muốn cô ta có thể hợp tác với chúng ta một cách thật sự. Tôi thấy thầy giáo Cung không đợi được nữa rồi. Tôi cho cô 5% trong 30% của anh ta, tôi lại đưa thêm 5% nữa, vậy là cô được tròn 30%. Nếu cô còn cò kè mặc cả, chúng tôi đành không thể tin cô nữa, cho cô “Đau thương đến chết vậy”
“Được, cứ như vậy đi, tôi tin anh. Xin hãy nới lỏng bớt dây trói tôi, nếu không, có một vài thao tác tôi không làm được”. Tư Dao biết chỉ

cần được tháo dây trói, kế hoạch của cô có thể được thực hiện
Bỗng nhiên cả Dục Chu và Thầy giáo Cung đều cười ha hả. Dục Chu nói: “Cô quả là thông minh, nhưng đừng coi chúng tôi là đồ ngu mà đùa giỡn. Bây giờ cô chỉ bị buộc hai cổ tay với nhau, cánh tay vẫn có thể co duỗi, gần như có thể làm được mọi thao tác. Yên tâm đi, lúc nào khó khăn chúng tôi ở đây còn có bốn cánh tay, cô cứ sai bảo là được”
Tư Dao bất lực, đành dẫn hai kẻ kia đến bên “ao máu”. Hai tay cô vừa thò vào nước, bất ngờ rút phắt lên. Thì đứng đằng sau chỉ cảm thấy một bóng đen bay vụt lên, vội nghiêng đầu, cố tránh vật đó, mặt vẫn bị quệt phải ướt nhòe.
“Cô..” . Thầy giáo Cung bước tới tóm chặt vài Tư Dao
Dục Chu vội ngăn lại, nói: “Chỉ là con rắn nước thôi, lần nào nó cũng xông ra như thế. Không phải cô ấy cố ý đâu”
“Sao không nói trước?” Thầy giáo Cung dù đã buông tay nhưng vẫn còn tức giận.
Tư Dao im lặng, lại thò hai bàn tay bị trói xuống nước. Sau một hồi mò mẫm, mặt nước đỏ sậm bỗng biến mất, liền theo đó, tai mọi người nghe thấy tiếng nổ ầm ầm.
Chu, Cung vẫn đang tập trung tinh thần nhìn Tư Dao mò mẫm dưới hồ, đột nhiên nghe thấy tiếng vang như sấm rền trong động, đều kinh ngạc đứng thẳng dậy nhìn khắp xung quanh, ánh đèn pin nhanh chóng chiếu đến từng ngóc ngách.
Cuối cùng, hai luồng đèn mạnh cũng tụ lại trên một chiếc quan tài treo từ từ hạ xuống, giống như đèn trên sân khấu chiếu quanh người các ngôi sao vừa bước ra.
Hai gã đàn ông há hốc mồm choáng ngợp trước cảnh tượng thần kỳ trước mặt. Quan tài treo hạ xuống, dục vọng trong mắt lại tăng lên.
Tư Dao dù không phải lần đầu tiên nhìn thấy quan tài hạ xuông nhưng vẫn không khỏi ngạc nhiên. Lần này, cô thấp thỏm, không hiểu tại sao chiếc quan tài treo có một khí thế rất uy nghiêm, lúc hạ xuống dường như lại mang theo sự phẫn nộ như thế. Những tiếng nổ ầm ầm rõ ràng là tiếng gầm gừ giận dữ
Dù người nằm trong quan tài là ai, dù là bộ xương khô của bao nhiêu năm về trước, không thể không phẫn nộ trước hành vi quấy nhiễu này.
Sự phẫn nộ đó sẽ đem tới điều gì? Báo thù? Nguyền rủa? hay là Đau thương đến chết?
Quan tài dừng ở độ cao ngang bụng người, hai tên Chu, Cung dù vui mừng đến phát điên, nhưng vì đều là những gã cẩn thận có thừa nên

vẫn nhẫn nại chầm chậm bước đến trước quan tài. Thầy giáo Cung lấy tay vuốt nhẹ lên thân quan tài như một nhạc công vuốt nhẹ nhạc cụ yêu quý của mình, miệng mấp máy hình như đang nói “Chỉ riêng chiếc quan tài này, là cổ vật có giá trị văn hóa thì cũng đủ để mình tiêu pha đến cuối đời!”
“Thứ đó ở trong cỗ quan tài này à?” Dục Chu vẫn giữ được sự bình tĩnh.
Tư Dao “ừ”
Thầy giáo Cung bắt đầu thử đẩy nắp quan tài, nó không mảy may động đậy, bèn hỏi: “Cô đừng để chúng tôi hỏi thì mới trả lời. Đến lúc này rồi, sao còn ấp úng thế? Làm thế nào để mở được?”
Tư Dao nói: “Vừa rồi thấy anh đang đắm đuối say sưa với cỗ quan tài, tôi đâu có nỡ làm anh mất hứng? Việc này một mình tôi không làm nổi, cần hai anh giúp đỡ”. Trong lúc nói, cô đã bước đến bên quan tài, đứng chắn cái núm lồi ra ở bên thân quan tài, đồng thời đặt hai tay lên nắp. “Tốt nhất là hai anh đừng vào bên cạnh tôi, cùng tôi hợp sức đẩy vào bên này”
Dục Chu và Thầy giáo Cung nhìn nhau, đứng vào hai bên trái phải của Tư Dao. Tư Dao ngầm tính toán : hai tên ác ma này, tên nào độc hơn? Trước mắt cô hiện lên hình ảnh Lâm Nhuận bị chiếc ô tô Săn báo đâm… và cái bàn tay bẩn thỉu vuốt lên mặt mình đêm đó…
Cô hơi nhích sang bên trái một chút, Thầy giáo Cung cũng nhích theo, gần như đối diện với đầu quan tài.
“Không cần đặt tay lên nắp quan tài” . Tư Dao rời tay khỏi nắp quan tài trước tiên, từ từ sờ vào thân quan tài. Hai gã Chu, Cung cũng làm theo.
Đột nhiên Tư Dao ngồi thụp xuống, đập mạnh vào núm lồi ra ở thân quan tài, nắp quan tài bằng sắt trên đầu cô bỗng bật mạnh ra kinh khủng, tàn nhẫn đập vào ngực Thầy giáo Cung đang đứng ngay phía trước. Thân thể nhỏ con của Thầy giáo Cung bay vọt lên không như cánh diều đứt dây, phát ra tiếng “hự”. Sức bật của nắp quan tài cực mạnh đã hất hắn đập lên vách động phía sau lưng. Người hắn mềm oặt trượt từ trên vách xuống. Ngươi sống trong bóng tối thì hãy trở về với bóng tối
Dù không phải “tự tay”, nhưng đây vẫn là lần đầu tiên giết người nên nước mắt Tư Dao cứ thi nhau tuôn trào.
Để đảm bảo là nắp quan tài tấn công được ít nhất một người, Tư Dao đã cố ý di chuyển vị trí, cho nên Dục Chu chỉ bị trầy xước tay phải, không có gì đáng lo ngại. Mặc dù như vậy, y vẫn kinh ngạc hồi lâu. Y hung hăng tóm chặt lấy tay Tư Dao: “Cô thật là độc ác, nếu cô

đổi vị trí di chuyển thì con ma đó đã là tôi rồi!”
“Dù sao chúng ta cũng là bạn cũ. Anh là người có đầu óc, có những chuyện sẽ dễ thương lượng hơn. Thế nào, tôi có thể được 40% phải không ” Dù mắt vẫn còn ươn ướt nhưng Tư Dao vẫn ép được mình bình tĩnh trở lại
Dục Chu nhìn hai cổ tay vẫn bị trói chặt của Tư Dao, cười nhạt "Sớm biết thế thì tôi đã trực tiếp hợp tác với cô rồi!"
Tư Dao không nói một lời. Cô linh cảm Dục Chu sẽ không buông tha mình
Dục Chu kéo nắp quan tài đã mở nửa chừng ra, nhìn bốn chiếc vali có khóa số rất chỉnh tề, thở dài, rồi lại nghiêm giọng nói: "Mở ra đi, nhất định cô biết mật mã. Cô không mở đương nhiên tôi cũng có cách"
"Dùng dao chém hay dùng búa đập? Tóm lại, phần mềm hacker của anh không thể làm gì được đùng không?" Trong lúc nói, Tư Dao mở hòm thứ nhất ra.
Một vali đầy tiền đủ các nước khiến toàn thân Dục Chu cứng đờ. Dù biết Viên Thuyên giấu một khoản tiền cực lớn nhưng y vẫn chưa có một khái niệm cụ thể nào. Lúc này, đối mặt với từng chồng giấy bạc mệnh giá lớn, cổ họng anh ta phát ra một tiếng gừ gừ kéo dài, vừa hưng phấn vừa thê lương, lại giống tiếng tru của một con sói.
Đột nhiên, anh ta run rẩy ôm mấy bó tiền Đô la Mỹ trên tay, áp vào mặt, khóc rống lên.
Cái bộ dạng ấy, nếu gọi là "sùng bái tiền" thì nghe vẫn quá hay. Nói đúng hơn anh ta hoàn toàn là nô lệ của đồng tiền, thật là đồ hèn hạ. Tư Dao thật sự ghê tởm anh ta.
Nhưng cách nghĩ của cô lập tức thay đổi, khi nghe anh ta nói:
"Thuyên ơi hãy nói cho anh biết, thế này là gì? Tại sao lại không tin anh? Tại sao không muốn cho anh chung hưởng hạnh phúc và tiền bạc? Bây giờ anh đã có số tiền này thì lại mất em..."
Tư Dao bỗng chợt cảm thấy Dục Chu hết sức đáng thương
Chưa rõ đám tiền này có hợp pháp hay không, nhưng Viên Thuyên đã đúng. Cô ấy không nhìn nhầm Dục Chu , một kẻ vừa rất kín kẽ lại vừa thâm hiểm.
Tư Dao biết lúc này không được phép cảm thương cùng với Dục Chu , cố phải nghĩ cách trốn thoát
Dù đã loại bỏ được Thầy giáo Cung, nhưng cánh tay cô vẫn bị trói, không thể trốn thành công, vẫn cần phải mưu trí
Cái cảm giác vận mệnh của mình nằm trong tay kẻ thù thật khiến người ta ghê rợn

Nhân lúc tinh thần Dục Chu đang bị kích động, cô dịch về phía sau mấy bước. Cô còn nhớ, lúc Thầy giáo Cung bay vọt lên, chiếc ba lô hắn khoác trên vai rơi ở một chỗ không xa, trong đó có các loại công cụ và cả hung khí cô đều có thể dùng được
Quả nhiên, chân đứng trong nước chạm phải chiếc ba lô đó. Tư Dao từ từ ngồi xuống, mắt vẫn để ý Dục Chu .May Dục Chu vẫn đang chìm đắm trong những nỗi đau về hồi ức và niềm vui do tội lỗi mang lại, không để ý thấy Tư Dao đã bắt đầu mò mẫm trong ba lô
Tay cô rờ được một cái chuôi bằng nhựa, có nút điều chỉnh ngắn dài, giống như dao dọc giấy, lại giống dao thủy tinh. Dù là loại nào cũng đều có thể dễ dàng cắt đứt dây thừng ở cổ tay. Cô lấy dao ra, đẩy nút điều chỉnh, quả nhiên là con dao dọc giấy sắc nhọn
"Cô đứng lên!" Dục Chu bỗng gọi to, tay cầm dao bầu đi tới, chiếu đèn vào chỗ Tư Dao đứng. "Đưa thứ cô lấy ở dưới nước ra, để tôi xem cô mò được thứ gì hay ho"
Tư Dao đành buông tay, để con dao chìm xuống nước, hai tay trống không rời khỏi mặt nước: "Không có gì cả, anh đừng nghĩ vớ vẩn"
"Tôi không cần cố suy đoán gì về cô nữa, hôm nay, chấm hết ở đây". Dục Chu tiến hai bước về phía trước
Tư Dao lập tức hiểu hàm ý câu nói của anh ta, người lạnh toát, hối hận vì đã vứt con dao. Cô vội thò hai bàn tay bị trói vào ba lô. Lần này cô chạm phải ống thép có thể rút để kéo dài - thứ mà cách đây không lâu Thầy giáo Cung đã dùng để uy hiếp cô
Cô rút phắt ống thép ra, giơ thẳng trước người, nói: "Dục Chu , nếu anh thực sự nhớ đến Viên Thuyên thì nên biết rằng cô ấy quyết không cho phép anh làm thế. Anh có thể lấy hết tiền, chỉ cần anh thả tôi đi!"
"Ở với Viên Thuyên đã lâu. Điều thể nghiệm sâu sắc nhất là bất kể việc gì cũng phải cẩn thận tỉ mỉ. Vận dụng vào trường hợp hôm nay, tôi không thể để lại hiểm họa. Hôm nay tôi để cô xuống núi, thì ngày mai khắp mọi nơi sẽ có thông báo truy nã tôi. Cô nói ngon ngọt cũng vô ích thôi!" Dục Chu vừa nói vừa tiến lên, Tư Dao chỉ có thể lùi về sau từng bước một.
Cuối cùng, anh ta nhào về phía trước, đâm dao tới. Tư Dao dùng ống thép để cản, anh ta vứt đèn pin, thuận tay túm lấy đầu ống thép. Dù đèn pin của Dục Chu rơi xuống nước, nhưng anh sáng vẫn được chiếu từ xa lại, vì đó là một chiếc đèn pin khác đã được anh ta đặt trên nắp quan tài, chiều đến hướng này
Tư Dao ra sức giằng lại ống thép, nhưng sức cô thua xa Dục Chu , đành phải buông tay, chạy ra phía cửa hang.

Chạy trong lúc hai tay bị trói là cực khó, chưa đầy được mấy bước cô đã bị Dục Chu đuổi kịp, đẩy ngã xuống nước. Bắp đùi đau nhói vì bị dao đâm. Cô quay ngoắt người, giơ tay định chặn cánh tay cầm dao của Dục Chu , nhưng vì mặt chìm dưới nước nên không trông thấy gì, cẳng tay lại bị thêm một vết thương.
Dục Chu đã gí thẳng mũi dao vào cổ họng Tư Dao. Tôi không phải thằng điên quái dị say máu giết người, cô cũng muốn được dứt khoát, một nhát dao này, đối với cả tôi lẫn cô đều là một sự giải thoát.
Tôi cũng không cần phải làm Hoàng Dược Sư gì nữa; không cần phải năm lần bảy lượt bám theo cô; không cần một lúc thao túng cả bốn máy tính, giả làm ma nữ trên QQ nữa - cô sẽ trở thành một người trong số họ. Viên Thuyên là bạn thân nhất của cô chứ gì? Cô ấy rất muốn cô không thân thiết gì với tôi. Tôi cho các người sớm được gặp nhau, tụ họp với nhau.
Thực là quá quắt! "Hoàng Dược Sư" và Kiều Kiều, Viên Viên Khuyên Khuyên, Con Bé Oái Oăm hóa ra đều đến từ cùng một IP, không còn nghi ngờ gì nữa, họ cùng lên mạng thông qua máy đại lý.
rương Sinh gần như dùng hết mọi pháp bảo của mình mới điều tra ra bọn họ đều đến từ một máy dịch vụ đại lý nặc danh đã quá hạn, tức là dù cho máy đại lý này còn đang chạy, trừ phi nó lưu lại IP lúc người kết nối xin đăng nhập trong phần thông tin khởi tạo ban đầu, nếu không, việc muốn biết IP thực sự ẩn giấu sau máy đó còn khó hơn cả tìm đường lên trời.
Hoàng hôn đã đến tự bao giờ. May mà cả ngày không có giờ lên lớp, anh cảm thấy hễ nhắm mắt là có thể ngủ ngay.
Gặp phải vấn đề về mạng vi tính không giải quyết được, thì đành phải chuyển sang bộ óc trời cho để suy nghĩ vậy. Đúng thế, rõ ràng là Hoàng Dược Sư đã sở hữu hoặc dùng trộm QQ của ba người bạn của Tư Dao. Nhất định anh ta rất thân quen Tư Dao và cả ba người kia nữa. Không chừng, chính là người "cùng hội" với nhau.
Anh gọi đến di động của Tư Dao, vẫn không có người nhận? Không sốt ruột muốn biết kết quả phân tích của mình à? Anh lại gọi đến công ty của Tư Dao, người nhận điện nói hôm nay Tư Dao không đi làm, xin nghỉ ốm.
Không đúng, sáng nay cô ấy nói trong di động đang lên đường đến chỗ làm. Sao đột nhiên lại xin nghỉ ốm?
Điện thoại ở nhà cô ấy cũng chẳng có ai nghe.
Xem chừng đành phải dùng cách gọi cho mấy người khách cùng thuê nhà đó. Thông qua ban biên tập thời trang giải trí của tờ "Thanh

Giang buổi chiều", anh liên hệ được với Tử Phóng đang đi lấy tin ở Bắc Kinh.
"Anh không biết à? Anh chàng luật sư thuê một phòng cùng chỗ chúng tôi bị ô tô đâm trọng thương, nhất định là Dao Dao đang trông nom trong bệnh viện, anh cũng đã biết, bọn họ là ...bạn rất thân". Giọng Tử Phóng tỏ ra rất ủ ê.
Thân phận cóc nhái của mình có lẽ ngàn năm không thể thay đổi.
"Ở bệnh viện nào?"
"Hình như là bệnh viện số 7... Anh xưng là bạn cô ta, đang ở Giang Kinh, sao lại biết ít hơn một người đang đi công tác xa ngàn dặm như tôi hả?" Tử Phóng chế giễu
"Thì anh là nhà báo mà! Tuy vậy... có một vài phương diện, chắc chắn tôi biết nhiều hơn anh. Lúc rảnh rỗi có thể hỏi tôi". Trương Sinh không chịu lép vế rồi gác máy, chạy thẳng đến bệnh viện nhân dân số 7
Anh nghe bác sỹ điều trị Tạ Tốn nói việc Lâm Nhuận bị đâm xe, hình như là một vụ trọng điểm, Sở công an đang điều tra; còn Tư Dao sau khi rời khỏi bệnh viện vào buổi trưa đã nói là sẽ nhanh chóng quay lại, nhưng đến giờ chẳng thấy bóng đâu
Trương Sinh cảm thấy thấp thỏm, những linh cảm không lành ập đến. Nếu tối nay vẫn không liên lạc được với Tư Dao, chắc mình phải báo công an.
Mệt mỏi vì thiếu ngủ, anh ngồi trên chiếc ghế ở hành lang bệnh viện ngủ thiếp đi
Trong làn nước lạnh buốt, Tư Dao biết số phận mình đã đến giờ chót, nếu không thì cô đã chẳng nhìn thấy rõ bốn chữ trong làn nước đục ngầu lúc này.
Đau thương đến chết
Đó chính là máu nhỏ xuống từ mũi dao, rơi xuống mặt nước, hóa thành bốn chữ đỏ tươi.
Lúc Viên Thuyên, Kiều Kiều, Tiểu Mạn ra đi, phải chăng cũng nhìn thấy bốn chữ này?
Giờ đây, chỉ còn thiếu vị thần chết mặc áo mưa, ông ta đến là có thể tuyên bố cái chết của cô
Dù biết chống lại chẳng có tác dụng gì, nhưng cô vẫn gắng hết sức mình nhặt lấy một hòn đá không to lắm dưới đáy nước, ném về đằng trước. Dục Chu bị bọt nước bắn tung lên làm giật mình, quay đầu tránh hòn đá ném không mạnh lắm. Trong khoảnh khắc chững lại này, mặt Tư Dao trồi được lên trên mặt nước
Lúc ấy, cô đã nhìn thấy Thần chết ở sau lưng Dục Chu. Một bóng

đen mặc áo mưa, mũ chóp nhọn cao dựng lên, mặt khuất trong bóng tối, không thể nhìn thấy.
Thần chết thật sự cuối cùng đã xuất hiện.
"Roạt, roạt, roạt... " Thần chết đang lội nước bước đến.
Dục Chu đang chuẩn bị tiếp tục tấn công Tư Dao thì nghe thấy tiếng bì bõm lội nước.
Anh ta kinh hoàng quay đầu lại.
Thứ trông tháy trong bóng tối khiến anh ta hoảng sợ.
Trên mạng QQ, Yêu Yêu đã nhiều lần nhắc đến người mặc áo mưa lùng thùng liên tiếp xuất hiện ở hiện trường xảy ra chết chóc, cô gọi hắn là "Thần chết". Cô luôn nghi ngờ kẻ đó chính là ông già gặp trên núi trong lần đi du lịch Tân Thường Cốc. Bây giờ càng có thể khẳng định ý nghĩ này; chẳng qua là so với hồi ấy lúc này lão ta đầy sát khí. Một thần chết đúng nghĩa.
Roạt, roạt, roạt...
Tim Dục Chu đập nhanh tới mức loạn nhịp, thậm chí còn đau âm ỉ
Đau thương đến chết?!
Lẽ nào là thật?
"Ông muốn gì? Đừng tiến lại gần, tôi sẽ ra tay không nể nang đâu" .
Trong lúc cấp thiết, anh ta lại không biết nên giải quyết với Tư Dao hay đọ sức với Thần chết trước.
Roạt, roạt, roạt...
Thần chết càng bước đến gần hơn, đầu hơi cúi xuống, vẫn không thể nhìn rõ mặt. Cuối cùng Dục Chu không chịu nổi, bổ về phía trước, giơ dao đâm. Thần chết bỗng đưa tay, từ trong tà áo mưa rộng lôi ra một dây xích sắt lớn, vụt đúng vào cổ tay cầm dao của Dục Chu. Dục Chu đau đớn, gần như cảm nhận rõ chỗ cổ tay hoặc cẳng tay đã bị gãy xương. Trong tiếng "á" kinh hoàng, con dao của Dục Chu rơi vào trong bóng tối
Xương của anh ta vẫn tiếp tục gãy.
Thần chết lại vung đoạn xích lên, tàn nhẫn vụt vào đầu gối Dục Chu , sau đó liên tiếp vụt vào cẳng chân anh ta
Đau dữ dội, xương gãy liên tiếp, Dục Chu đổ sụp xuống nước.
Đây là thần chết của ta.
"Ngươi có biết ngươi đã làm gì không?" Thần chết mở miệng, giọng già nua khàn khàn, thô nháp như giấy ráp chà xát vào lòng người.
Chính là ông già hồi nọ khuyên cả bọn quay về. "Ngươi rẻ rúng người chết, giết hại người sống, đều vì một chút lợi cỏn con?"
"Chút lợi cỏn con? Ông nói xem, đời ông đã bao giờ thấy nhiều tiền thế này chưa?" Dục Chu nén đau vặn lại

Thần chết cười nhạt: "Cô gái đó cất tiền vào quan tài ít ra đã được một tháng rồi. Ngay cả việc đến nhìn một lần ta cũng không thiết. Ta chờ ngươi đến bộc lộ bản chất, để ta biết thêm một khía cạnh tội ác của con người"
Dục Chu đau đớn đến mức mồ hôi ướt đẫm toàn thân, thở dốc một cách khó khăn, kêu lên: " Tại sao ông không giết luôn tôi đi? Tại sao lại vụt gãy xương của tôi, khiến tôi không thể đi được nữa? Ông có thú vui hành hạ người khác hay sao?"
"Trái lại, người hỏi ngươi câu này phải là ta mới đúng.Nếu ngươi không rõ, thì ngươi có thể hỏi cô gái này, có phải cô ta cho rằng ngươi có thú vui hành hạ người khác hay không?"
Tư Dao nhớ lại từ sau khi " Kiều Kiều" xuất hiện trên QQ, thì ảo giác, mất ngủ, nỗi khiếp sợ đến với cô như cơm bữa; lại còn những kẻ bám theo, đêm khuya đột nhập vào phòng, khiến cô phải chạy rông khắp chốn, chẳng phải là một kiểu hành hạ ư? Nghĩ đến những điều đó, cô không kìm nổi nữa, nói: "Dục Chu , có lẽ anh chỉ vì muốn đạt được mục đích của mình, nhưng thủ đoạn của anh thật tàn nhẫn!"
Người mặc áo mưa không thèm nhìn Dục Chu nữa, bước đến bên quan tài, vuốt ve cái nắp, thở dài: "Nếu sớm biết có ngày như hôm nay, tôi đã chuyển ngài đi lâu rồi. Không ngờ đứa con gái đó thật thông minh, biến nơi đây thành tâm điểm của lòng tham tăm tối". Ông ta vừa nói vừa đóng chặt chiếc va li đang mở nắp, sau đó lần lượt nhấc cả bốn chiếc cùng các mảnh gỗ kê khỏi quan tài, tiện tay ném luôn xuống nước. Tiếp theo, ông ta mở một tấm lụa mềm màu vàng kim ra, cẩn thận bọc bộ xương trong quan tài lại, dùng dây thừng buộc chặt bên ngoài, vác lên vai.
Từ đầu đến cuối, mặt ông ta đều khuất dưới cái mũ áo mưa, từ góc đứng của Dục Chu và Tư Dao không thể nhìn rõ.
Dục Chu định dịch chuyển người, nhưng mỗi cử động nhẹ cũng lập tức khiến y đau thấu xương tủy, y bực tức nói: "Rốt cuộc ông muốn tôi thế nào đây?"
Người mặc sao mưa chẳng nói gì, hình như không có ý định trả lời.
Nhưng Tư Dao biết, Dục Chu đã không còn bất cứ ưu thế nào về sức mạnh, thậm chí cô có thể tùy ý giết chết hắn trước phi người mặc áo mưa là thần chết của cô
Roạt, roạt, roạt. Thần chết rẽ nước , đi từng bước đến phía Tư Dao, ông ta quay về phía ánh đèn pin nên mặt ông ta vẫn khuất trong bóng tối.
Tư Dao cảm thấy khó thở vì sợ hãi? Có phải tại thứ sát khí nặng nề mà chiếc áo mưa kia cũng không che nổi?

Dường như cô có thể trông thấy đôi mắt thần chết đang rọi vào cô những ia nhìn độc ác và oán hận
Hình như cô đã từng trông thấy ánh mắt này, nó còn ác độc và oán hận hơn cả ánh mắt của Lâm Mang đêm ấy
Tại sao lại có cảm giác này? Ông ta không thèm giết Dục Chu , thì tại sao lại nhìn một người vô tội như mình một cách hận thù như thế?
Roạt, roạt, roạt...
Tư Dao muốn chạy, dù biết rõ chạy không thoát nhưng cô vẫn dịch chuyển đôi chân. Đột nhiên cô đứng im. Đã bị truy sát, chi bằng đứng lại nhìn cho rõ hình dáng của ông ta.
Chỉ còn cách Tư Dao trong gang tấc, Thần chết dừng chân lại. Vẫn không nhìn rõ bộ mặt của ông ta trong bóng tối.
"Tại sao cô không chạy trốn?" Thần chết dường như hơi thất vọng với người tham gia cuộc chơi này
"Ông cho rằng như thế sẽ tốt hơn à?" Không biết lòng can đảm của Tư Dao từ đâu đến
Thần chết trầm ngâm hồi lâu, từ cổ họng phát ra một thứ âm thanh cổ quái: "Cuối cùng cô vẫn sẽ phải chết, biết không? Chẳng qua là thời điểm ấy chưa tới"
"Tại sao không phải là hôm nay?"
"Có lẽ là hôm nay hoặc ngày mai. Điều đó thì có gì khác biệt đáng kể đâu?"
"Ông ra tay đi, nhưng tôi mong có thể nhìn rõ mặt ông"
Thần chết hơi sững người, phải chăng ông ta đã "động lòng"?
"Không cần ta ra tay, tự cô sẽ Đau thương đến chết"
Đây là câu cuối cùng của Thần chết
Tư Dao nói với theo ông ta: "Người gửi email đến hội du lich, lừa chúng tôi đến đây, có phải là ông không? Người xuất hiện ở nơi bọn họ chết, có phải là ông không?". Nhưng không có câu trả lời.

Đau thương đến chết

Chương 50
RỚT

Gió đã nổi, mây đen tụ lại, dường như chỉ một lát nữa thôi mưa sẽ như trút nước.
Tư Dao khó nhọc đi trên đường, vì quá yếu nên cứ đi rồi lại nghỉ,

cuối cùng cô cũng đến được trước cầu Bộ Nhai. Thỉnh thoảng có cơn gió mạnh thổi qua. Trong con mắt Tư Dao lúc này, cái cầu đá rộng một mét ấy nhỏ như một sợi dây. Có lẽ lúc này nó không phải là con đường tốt nhất để xuống núi nhưng Tư Dao biết đây vẫn là đường tắt. Cô không thể ở trên núi thêm một phút nào nữa.
Lâm Nhuận, anh sao rồi? Đã tỉnh lại chưa? Em chỉ muốn gặp anh ngay lập tức.
Ý nghĩ này bất ngờ đem lại cho cô lòng cam đảm. Cô từ từ đi lên cầu đá.
Lại một cơn gió mạnh thổi tới. Cô cảm thấy người chao đi như muốn rơi, vội vàng thụp xuống, bám chặt lấy thân cầu.
Chiếc cầu dài ba chục mét dường như không có điểm cuối.
Tay cô bám chặt trên mặt cầu, gần như sắp bò qua được hết cây cầu. Cô thầm chế nhạo bộ dạng thảm hại của mình, nhưng cảm thấy đã có hy vọng.
Cô đã gần Lâm Nhuận thêm một chút.
Khi rời khỏi cầu được vài bước, cô bỗng thấy căng thẳng, trong người đau âm ỉ. Có lẽ vừa rồi qua cầu quá căng thẳng. Hít thở sâu, thả lỏng, nhắm mắt dưỡng sinh. Nhưng bất kể điều tiết thế nào, ngực cô vẫn mỗi lúc một đau.
Có chuyện gì thế này?
Cô dừng lại, ngồi trên một tảng đá, há miệng thở dốc.
"Ha ha ha… thứ ta muốn có đã lấy được rồi, xem các ngươi có thể làm gì ta". Một chuỗi tiếng cười điên dại từ đằng sau đưa lại. Tư Dao quay lại nhìn, giật mình kinh hãi, thậm chí quên luôn cả cơn đau trong ngực.
Dục Chu đã xuất hiện trước cầu Bộ Nhai. Chân anh ta đã bị đánh gãy rồi kia mà?
Tay trái anh ta chống một cành cây, đang loạng choạng bước đi, đúng là chân đã bị thương. Tư Dao đột nhiên hiểu ra, sau khi người mặc áo mưa ra tay, Dục Chu biết khó thoát nên chắc chắn đã giả vờ xương đùi gãy hết, thế là anh ta tránh được cái chết. Cô thấy trên lưng anh ta cõng hai chiếc va li sắt, tay phải xách 2 chiếc, tức là anh ta không bỏ lại một tý tiền nào.
Phải làm gì bây giờ? Chờ anh ta đến, liều đọ sức với anh ta?
Hay là lẳng lặng tránh đi, chạy trốn.
Tư Dao lại nhìn và thấy Dục Chu đang lắc lư bước lên cầu Bộ Nhai.
Hay là chờ trời trừng phạt kẻ tham lam này?
"Các ngươi đã đến muộn rôi, ha ha…Một xu ta cũng không để lại cho các ngươi". Dục Chu kêu lên.

Anh ta đang nói với ai nhỉ? Anh ta điên rồi chắc? Chắc chắn anh ta điên rồi, sao lại mang cùng lúc bốn hòm tiền lên cầu Bộ Nhai? Tại sao không mang từng cái một, hoặc là chia làm hai lượt?
Có lẽ, lòng tham của con người thật không có giới hạn.
Gió càng mạnh hơn, cây cối bên cô như sắp bị gẫy rạp, Tư Dao bám chắc vào tảng đá, đã thấy yên tâm, có thể tin là cô không bị "cưỡi gió mà qui tiên". Vị trí cầu Bộ Nhai tương đương với một hẻm núi, là nơi rất hút gió. Dục Chu đã đi được khoảng chục mét, áo căng phồng gió, toàn thân nghiêng ngả lắc lư, như một con thuyền nhỏ trong cơn sóng to gió cả, bất cứ lúc nào đều có thể bị lật úp.
Từng trận gió điên cuồng tràn đến dữ dội, Dục Chu đành phải ôm lấy thân cầu, cành cây dùng làm nạng đã rơi xuống vực từ lúc nào. Y vẫn cố lì lợm di chuyển về phía trước, nhưng dường như gió cố tình chống lại. Hễ y dịch được một chút về phía trước thì gió lại mạnh hơn một chút. Đột nhiên y bị trượt tay, y vội vàng bám chặt lấy thân cầu, giữ yên người, nhưng một va li đã rơi xuống dưới. Va vào một hòn đá nhô ra bên sườn núi, nó bỗng bật nắp. Dưới màn trời âm u, Dục Chu vẫn có thể nhìn thấy những tờ tiền bay lượn.
Dục Chu trố mắt nhìn "tài sản" của mình phút chốc bị mất đi một phần tư, lòng đau như cắt. Y đành tự an ủi: coi đó là phần tiền chia cho thầy giáo Cung vậy!
Y cảm thấy gió đã mạnh tới mức có thể cuốn mình đi bất cứ lúc nào. Để giữ an toàn, y đặt một chiếc va li lên mặt cầu, mỗi khi nhích lên trước một chút thì cũng đẩy va li lên một chút.
Nhích từng phân, ganh đua với thời gian, giống như rùa chạy thi với thỏ, y là con rùa bẩn nhưng sẽ là người chiến thắng.
Y càng cảm thấy bái phục nghị lực của mình. Bao ngày qua y giở trò ma quỷ, cần mẫn không mệt mỏi bám theo Tư Dao, cuối cùng đã đạt được kết qủa, dù lúc này thời tiết quá khắc nghiệt, trước mắt còn phải đi qua đoạn đường nguy hiểm nhất.
Đoạn cuối của chiếc cầu đã gần ngay trước mặt.
Bỗng nhiên, một hòn đá theo gió bay tới, dù không to nhưng lực đập rất mạnh, đẩy chiếc va li trước mặt khỏi vị trí giữa cầu. Cầu chỉ rộng chừng một mét nên non nửa chiếc va li đã ra ngoài mặt cầu.
Dục Chu vội bổ theo, giữ lấy nó, nhưng vì động tác quá mạnh, hai chiếc va li trên lưng y cũng xô theo quán tính, suýt nữa đẩy y rớt xuống vực. Y thầm kêu lên "nguy thật". Đang nghĩ cách kéo cái va li trước mặt về đúng chỗ, bỗng một hòn đá nữa bay tới, không trúng chiếc va li nhưng lại đập trúng tay y. Y đau quá rụt phắt tay lại theo bản năng, nhưng sợ chiếc va li rơi mất nên lại vội đưa ra giữ lấy.

Lúc này, một hòn đá nữa lại bay tới, đập vào mặt bên của va li, thúc phần lớn chiếc va li nhích khỏi mặt cầu. Dục Chu vẫn giữ chiếc va li đó theo bản năng, nhưng nhận ra đây là một sai lầm cực kỳ nguy hiểm: Lúc này quan trọng nhất không phải là việc giữ nó mà là cần phải sống đã.
Người y nghiêng hẳn đi, dù đã thành công trong việc đỡ chiếc va li nhưng cả người đã mất trọng tâm. Hai chiêc va li nặng trên lưng như càng "hỗ trợ" thêm sức, đẩy y ra phía ngoài cầu.
Y đã giữ được chiếc va li nhưng không giữ được mạng.
Trong khoảnh khắc rớt khỏi cầu, y chợt hiểu ra điều gì đó, cố gắng ngẩng đầu nhìn lên, thấy rõ ràng một bóng người mặc chiếc áo mưa dài với chiếc mũ nhòn nhọn chắn che cơn gió điên cuồng, và cũng che luôn cả khuôn mặt.
Thần chết!
Vậy là ông ta cũng không tha cho mình!
Một tiếng kêu thê thảm phát ra từ đáy lòng Dục Chu.
Lúc Dục Chu rơi xuống, Tư Dao có thể thở phào nhẹ nhõm, nhưng tiếng kêu thảm thiết kéo dài của anh ta như một điệu nhạc buồn cực kỳ nặng nề, cứ lẩn quẩn mãi bên tai, trong tim cô không chịu rời đi.
Mình đã tự tay giết hai ngời trong một ngày!
Cái dạ dày trống không của cô nhộn nhạo, ngực lại bắt đầu đau dữ dội.

Đau thương đến chết

Chương 51
KHÚC VĨ THANH CHƯA KẾT THÚC

Lúc Tư Dao tỉnh lại, thấy phía trên là trần nhà sáng sủa. Cô đang nằm trên đệm ga trải giường trắng tinh, xung quanh lặng ngắt như tờ, cô nghĩ là mình đang nằm mơ. Gặp ác mộng nhiều rồi nên giấc mộng đẹp rõ ràng là không thật.

Đây là đâu? Chung cư của thần chết?

Đây là đâu?

Cô muốn nhổm dậy, nhưng ở đùi dội lên một cơn đau.
Rõ ràng không phải cô đang mơ.
Vết thương ở đùi và cẳng tay đều đã được băng lại ngay ngắn. Một cây kim ở cổ tay nối với bình truyền dịch treo bên giường, mọi thứ bày biện cho cô thấy đây là một phòng trong bệnh viện. Vừa hay bác sĩ Tạ Tốn đi vào nói cho cô biết đây là bệnh viện nhân dân số 7 Giang Kinh.
“Vậy là Lâm Nhuận cũng ở đây? Anh ấy thế nào rồi?”
“Không giấu gì cô, anh ấy đang nằm ở phòng theo dõi đặc biệt ở chếch bên kia, đã qua cơn nguy hiểm, chúng tôi đang gắng hết sức giúp anh ấy bình phục. Thực tế là thế nào, cô có thể tự đi xem” Tạ Tốn thấy cô đã tỉnh, cười vui vẻ, đỡ cô ngồi dậy. “Trước tiên nói về tình trạng của cô, cô chỉ bị thương phần ngoài, có thể xuất viện về nhà tĩnh dưỡng. Nhưng kỳ lạ là, dù cô chỉ bị thương nhẹ, từ núi Vũ Di về đến Giang Kinh, 2 ngày liền cô luôn trong tình trạng hôn mê. Chúng tôi sẽ còn phải kiểm tra nhiều hơn một chút, đặc biệt là về phương diện bệnh lý học thần kinh, cần theo dõi thêm vài ngày nữa”
“Vâng, em xin nghe anh…Em muốn đi thăm anh ấy”
Một y tá bước vào, đỡ Tư Dao xuống giường, thấy lúc bước xuống sàn trên mặt cô lộ vẻ đau đớn, nên vội cầm đến cho cô một chiếc nạng.
Trong phòng bệnh chếch phía đối diện, Lâm Nhuận vẫn nằm yên lặng, hai mắt nhắm nghiền.
Anh ấy đang ngủ? Hay là anh ấy vốn dĩ chưa hề tỉnh lại, vẫn đang hôn mê?
Mặt anh ấy không một chút hồng hào.
Lẽ nào anh ấy vẫn không…Y tá hiểu ý cô, gật đầu.
Cô không cầm được nước mắt tuôn trào. Đều là tại mình nên anh ấy mới bị cuốn vào chuyện đầy rắc rối này. Tư Dao hết sức đau khổ.
Bác sĩ Tạ Tốn nói, dù Lâm Nhuận vẫn chưa hoàn toàn tỉnh lại nhưng các chỉ số đều khả ổn định, cô không phải lo lắng gì.
Tư Dao bước đến cạnh giường Lâm Nhuận, khẽ hôn lên trán anh, biết rõ là anh không nghe được nhưng vẫn nói thầm bên tai “Lâm Nhuận, em đây, anh phải gắng lên, ngày mai trời rất đẹp”
Người y tá cũng thấy bùi ngùi, bước đến khuyên nhủ Tư Dao. Bỗng nhiên cô ta ngạc nhiên vui mừng khẽ reo lên “Anh ấy đang nói!”
Tư Dao vội ngẩng đầu, quả nhiên đôi mội nứt nẻ của Lâm Nhuận hơi mấp máy. Cô ghé tai lại, nghe rõ anh đang gọi “Dao Dao, Dao Dao”

Y tá vội chạy đi gọi Tạ Tốn. Sau ba ngày kể từ khi bị xe đâm, đây là lần đầu tiên anh mở miệng nói.
Lúc Tạ Tốn chạy đến, anh càng ngạc nhiên hơn khi thấy Lâm Nhuận mở mắt lần đầu tiên.
“Dao Dao”. Lâm Nhuận cố gắng mở mắt. Khuôn mặt Tư Dao tiều tụy nhưng vô cùng xinh đẹp khiến anh cảm thấy sự cố gắng của mình thật bõ công. Trên mặt anh lại xuất hiện một vẻ nghi hoặc, hẳn là lần đầu tiên anh thực sự nhận ra tình trạng nguy nan của mình.
“Dao Dao”
Tư Dao lại ghé tai đến gần, nghe Lâm Nhuận nói “Em hãy gắng giữ mình”
Nước mắt lại trào ra, Tư Dao khẽ nói: “Êm ổn rồi mà. Em chỉ mong anh khỏe lại!”
“Lỡ mà… khkoong khỏe lại được thì sao?Khả năng ấy rất lớn… chứ không phải chỉ là lỡ mà…”
Cái tật đáng ngán của nghề luật sư!
“Chỉ nói vớ vẩn, nhất định sẽ khỏe lại, và nếu… thì em sẽ chăm sóc anh mãi mãi”
Khóe mắt Lâm Nhuận ươn ướt.
“Bí mật của Viên Thuyên…”
“Mọi việc đều được giải quyết rồi”
Tạ Tốn rất mừng, nhưng vẫn giữ được sự bình tĩnh của người thầy thuốc. Anh bảo Tư Dao: “Lâm Nhuận mới tỉnh lại sau 3 ngày hôn mê, khôn nên để anh ấy bị tốn sức”
Tư Dao vẫn dùng dằng, lại hôn Lâm Nhuận, rồi đứng dậy hỏi Tạ Tốn “Em đã được cứu như thế nào ạ?”
Tạ Tốn kể lại một lượt những gì anh biết. Vốn là Trương Sinh thấy Tư Dao suốt đêm không về, cho rằng có chuyện nghiêm trọng, bèn liên lạc với Lịch Thu. 2 người lại bàn bạc với Tử Phóng, và họ quyết định báo công an. Nhưng Tư Dao ở đâu, Trương Sinh suy đoán chắc chắn là Hang Thập Tịch bởi đó là nơi có một ‘bí mật’ mà cô đã kể với người bạn trên mạng “Hoàng Dược Sư” cô rất tin cậy.
Dưới sự chỉ dẫn theo trí nhớ của Thường Uyển, cảnh sát đã đến Tân Thường Cốc. Cả đoàn đứng trên đèo đã trong thấy Dục Chu và 3 chiếc vali rơi xuống vực sâu. Sau đó, họ phát hiện thấy Tư Dao đang hôn mê bất tỉnh trước cầu Bộ Nhai.
Tư Dao nghĩ bụng, thảo nào Dục Chu điên rồ tới mức mang 4 vali tiên đi qua cầu đá. Chắc anh ta đã trông thấy người đến hoặc là qua thiết bị vô tuyến điện đã biết cảnh sát đang đến.
Lâm Nhuận mắt nửa nhắm nửa mở nghe xong tất cả. Anh thở phào,

đôi môi lại mấp máy. Tư Dao ghé tới gần, thấy anh nói “Đoán xem, hôm đó khi uống nước suối dưới chân vách Niết Ban, anh đã ước điều gì?”
“Em biết rồi, anh đừng nói ra, nói ra sẽ mất thiêng” Lúc này, Tư Dao là người hạnh phúc nhất trên đời.
Lâm Nhuận dường như đã được thỏa lòng, anh ngủ 1 cách an lành. Tư Dao được y tá đỡ đi ra ngoài, không nén được ngoái đầu lại nói: “Lâm Nhuận, anh hãy yên tâm ngủ ngon, ác mộng đã kết thúc”
*
* *
Bên ngoài cửa sổ phòng theo dõi đặc biệt, một y tá đi qua nhìn thấy một người nhà bệnh nhân đứng dưới cửa sổ. Người y tá lẩm bẩm “Sao vậy? Sắp mưa à? Sáng nay trời vẫn đang đẹp thế này…”
Người ấy mặc một chiếc áo mưa dài, dù đang ở trong phòng, vẫn đội dựng chiếc mũ nhòn nhọn lên, che khuất quá nửa khuôn mặt. Những chuyện vui vẻ vừa rồi ông ta đều trông thấy, đến khi Tư Dao nói “Ác mộng đã kết thúc”. Ông ta nhếch mép cười nhạt một cách tàn nhẫn. Đã quên mất những gì ta nói trong hang Thập Tịch rồi à? Ác mộng của ngươi chỉ vừa mới bắt đầu!

Đau thương đến chết

Phần 2 - Chương 1
LUÂN HỒI

Luân hồi rồi Vạn kiếp trở lại

Xe cảnh sát rú còi ầm ĩ chạy lên, định cố lách khỏi đám xe cộ kẹt cứng vì đèn tín hiệu giao thông bỗng dưng không hoạt động. Chiếc đèn trên mui xe nhấp nháy liên hồi, gần như là sắc màu duy nhất nổi lên vào lúc xế trưa khói bụi nồng nặc của một ngày giữa thu.

Đáng tiếc cho gã đàn ông ngồi trong xe cảnh sát, ngay cả cái màu duy nhất ấy y cũng không thể nhìn thấy. Để báo thù người yêu cũ là Tư Dao, Lâm Mang đã bước vào con đường bế tắc - giết người. Dù mưu sát chưa thành nhưng người ta đã điều tra ra y là tên tội phạm sát nhân nên y đã bị bắt . Chiếc xe cảnh sát này đang đưa y đến ga

tàu hỏa, chuyển y từ Giang Kinh về nơi y thường trú là Thượng Hải. Chờ đón y là những lần thẩm vấn rồi tuyên án. Ở Thượng Hải, y đã từng lập mưu rồi tự tay giết hai người tình, y tự biết sẽ không thoát khỏi tội chết.

Nghĩ đến cái chết, y thấy lòng quặn đau, tim đập nhanh hơn.

Qua cửa kính xe ở ngay bên cạnh, Lâm Mang nhìn thấy bầu trời, mọi công trình kiến trúc, đường phố, xe cộ của thành phố này đều là một màu xám xịt, màu xám không chút sinh khí, màu xám bi thảm, ngay cả mọi người đi trên đường phố đều bị một màu xám đen nặng nề đầy tử khí bao trùm.

Có thể lấy ngay một ví dụ: người đứng ở góc phố kia, dáng cao gầy, đang đứng thẳng như chiếc cột điện màu xám bên cạnh ông ta trên cái vỉa hè xám xịt, ánh mắt lạnh lùng nhìn dòng xe xám xịt tắc nghẽn thành một khối. Người ấy mặc áo mưa màu xám, chóp mũ cao dựng thẳng trên đầu che lấp toàn bộ khuôn mặt...

Người mặc áo mưa dường như cảm giác được ánh mắt người ngồi trong xe. Ông ta hơi ngẩng đầu, mặt vẫn khuất trong bóng âm u nhưng Lâm Mang có thể cảm nhận được một nét cười lạnh lẽo, ánh mắt căm hờn sắc nhọn nhìn mình. Thoáng chốc y thấy trên tay người mặc áo mưa một tờ giấy trắng viết bốn chữ màu đỏ máu:
Đau thương đến chết

Người y run lên dữ dội, hai tay đang bị còng của y bám chặt vào thành ghế mới không bị đổ vật xuống.

Người mặc áo mưa chính là ông già đã xuất hiện ở Tân Thường Cốc, đã nói ra lời nguyền "Đau thương đến chết"
"Dừng xe! Dừng xe!" Lâm Mang kêu lên một cách man dại. Đột nhiên y thể nghiệm được nỗi sợ hãi của Tiểu Mạn lúc sắp chết gào lên "Dừng xe" dẫn đến vụ "tai nạn lật xe ở Đại Lý".

Người cảnh sát lái xe và người áp giải đều cười nhạt, không thèm để ý. Người cảnh sát áp giải dứ dứ chiếc dùi cui lên vai Lâm Mang: "Này, có im đi không?"
Sau khi bóng người mặc áo mưa biến mất, Lâm Mang dần dần trấn tĩnh. Y biết, mình vừa nhìn thấy một thần chết thực sự. Bản thân y đã từng giả trang thành người mặc áo mưa, bày ra trò chơi cực kỳ tàn nhẫn với Tư Dao, bây giờ thì thần chết thực sự đã đến.
Nhớ đến Tư Dao, y bỗng sững sờ, vừa thương xót lại vừa yêu. Cảm giác này sau bao nhiêu năm với y vẫn không thay đổi.
Sau cái lần mưu sát không thành bên bờ sông Thanh An, nỗi oán hận từng có với Tư Dao đã tan đi như một cơn ác mộng chợt kết thúc. Có lẽ, mình đã bắt đầu sám hối chăng.
Tại sao con người ta khi tuyệt vọng mới biết sám hối? Lâm Mang thành khẩn nói với người cảnh sát áp giải: "Xin tạm thời đừng đưa tôi về Thượng Hải, tỗi đã nghĩ kỹ rồi, tôi sẽ khai báo thành khẩn, sẽ nói hết những gì trực tiếp liên quan đến vụ này. Nhưng, xin các ông tìm Mạnh Tư Dao. Có vài điều tôi nhất định phải nói... vì nó liên quan đến sự an toàn của cô ấy"
Khi nhận được điện thoại của Sở công an đề nghị đến gặp Lâm Mang, Tư Dao hơi do dự. Tự đáy lòng cô không hề muốn gặp lại Lâm Mang, dù chỉ là nhìn mặt. Trong mắt cô, anh chàng người yêu cũ khôi ngô phóng khoáng giờ đã hiện nguyên hình là một kẻ thâm hiểm ác độc cần phải tránh cho xa. Nhưng người cảnh sát gọi điện đến rất khẩn thiết, nói đây là một mắt xích quan trọng trong cuộc điều tra. Lâm Mang nhất định muốn gặp cô nói chuyện. Phía cảnh sát cũng không có lý do gì để hoàn toàn tin lời anh ta, cho đến hôm nay y vẫn không thành khẩn khai báo về hành vi phạm tội của mình - nhưng họ cảm thấy nếu muốn nhanh chóng đưa Lâm Mang ra xét xử thì đây là một cơ hội không thể bỏ qua.

Coi như mình vì những người bị hại vậy.

Người cảnh sát tiếp Tư Dao tên là Đồng Thụ nói với cô, trong mấy ngày ở trại tạm giam, Lâm Mang rất ngoan cố không nhận tội, thậm chí còn không thèm nói năng. Dù phía cảnh sát cho rằng có thể dựa vào lời khai của những người chứng kiến và những người bị hại như Tư Dao, trình tự công tố sẽ rất thuận lợi trong việc định tội y, nhưng vẫn muốn nghe y nhận tội. Sở công an Giang Kinh đang chuẩn bị

chuyển anh ta cho cảnh sát Thượng Hải thẩm vấn chính thức, nhưng trên đường ra ga tàu hỏa, đột nhiên y yêu cầu được gặp Tư Dao, và đồng ý sẽ khai hết những hành động tội lỗi của y.

Tư Dao vừa liên tiếp trải qua những câu chuyện kinh hồn trong mấy ngày, nên cô nghĩ ngợi sâu xa hơn: chắc chắn anh ta có ý gì khác! Nhìn qua cửa kính của phòng hỏi cung, Tư Dao thấy con người mà cô không hề muốn nhìn mặt nữa: Lâm Mang ngồi trước bàn hỏi cung, hai tay bị còng đặt lên bàn, hai ngón tay bồn chồn gõ gõ trên mặt bàn, nét mặt đầy vẻ lo âu, đôi mắt tràn ngập nỗi sợ hãi.
"Tạ ơn trời đất, em vẫn khỏe!" Nhìn thấy Tư Dao đi vào phòng hỏi cung, Lâm Mang như gặp được người thân, đứng dậy, tỏ ra rất tha thiết mong chờ.
Tư Dao gần như chắc chắn rằng anh ta đang diễn kịch. Vẻ mặt sa sầm, cô lùi về sau một bước, đứng sát bên Đồng Thụ, lạnh lùng nói: "Lại muốn gì nữa đây? Cho rằng tôi vẫn tin anh? Và sẽ vẫn giúp anh tìm lý do chối tội hay sao?"
Lâm Mang ngượng nghịu. Tư Dao cảm thấy hình như kẻ đáng ghét trước mặt mình đã thay đổi ghê gớm, hoàn toàn suy sụp, thật sự khủng hoảng khiến cô không sao nhận ra được nữa, nên thấy hơi mủi lòng.
Đồng Thụ nghiêm khắc nói: "Lâm Mang, người mà anh muốn gặp chúng tôi đã mời tới rồi. Giờ đến lượt anh thực hiện lời hứa!"
Lâm Mang tỏ ra thiện chí đáp: "Dù sao tôi cũng không nói đùa với công an các ông, chắc chắn sẽ giữ lời. Tuy nhiên, trước hết tôi muốn nói chuyện riêng với Dao Dao".
Anh còn dám gọi tôi là "Dao Dao" nữa ư? Nhưng không hiểu tại sao, nghe thấy cách gọi này – cách gọi đã từng vấn vít bên cô rất lâu, vẫn khiến cô nhớ lại mối tình đầu của hai người.
Đồng Thụ dằn giọng: "Anh đúng là điển hình của những kẻ được voi đòi tiên! Tuy thế, chúng tôi vẫn sẽ cho anh thêm một cơ hội. Hãy biết điều, có gì thì nói nhanh trong mười phút, đừng có mà giở trò".
Tư Dao ngớ ra: Gì thế này. Họ để mình ở lại cùng với tên ác ma này thật ư?
Đồng Thụ gật đầu với Tư Dao, ra hiệu đừng sợ, rồi anh ta bước ra khỏi phòng hỏi cung, sập mạnh cửa lại.
Cảm giác khi ngồi một mình với anh ta, đối mặt với anh ta cực kỳ quái đản. Tư Dao cảm thấy chứng bệnh sợ khép kín của cô lại đang thức dậy. Tim cô đột nhiên đập rất nhanh. Có phải vì căn phòng nhỏ

này thiếu không khí? Sao ngực mình lại nghẹn thế này? Cánh cửa phòng hỏi cung này nặng và dày, nếu Lâm Mang hành hung, mình có thể kịp thời thoát khỏi căn phòng khiến người ta rất ức chế này không? Cô nhìn ra ô cửa sổ là một mặt kính to trên tường, tuy chỉ thấy nó là một tấm kính bình thường nhưng cô biết ở đàng sau, Đồng Thụ đang đứng giám sát. Cô dần dần yên tâm trở lại, hít một hơi sâu, chầm chậm đi tới chiếc ghế ngồi cách với Lâm Mang qua một cái bàn.
Phòng hỏi cung nằm giữa nhiều gian phòng, bên ngoài là phòng làm việc của cảnh sát hình sự. Đồng Thụ đứng bên cạnh cửa sổ lớn nhìn vào phòng hỏi cung, phía trên đầu là hệ thống giám sát âm thanh nối với trong kia. Tiếng Lâm Mang truyền qua loa tới: "Dao Dao, anh biết chắc chắn em hận anh đến chết... "
"Yêu cầu gọi tôi là Tư Dao, chỉ có những người bạn rất thân mới gọi tôi là Dao Dao". Tư Dao lạnh lùng cắt ngang.
"Anh gọi em đến chỉ là vì muốn hỏi em một câu. Mấy ngày nay... em có ổn không... Ý anh là... về sức khỏe có gì khó chịu không?"
"Tôi thấy anh đang làm lãng phí thời gian của mọi người!" Tư Dao không thể tin nổi đến lúc này mà anh ta vẫn còn chơi cái trò "làm lành" vẫn quen dùng.
Lâm Mang rụt dè nói: "Anh... dù em nghĩ thế nào, nhưng anh thật sự lo lắng cho em. Anh biết anh gần như 100% bị kết tội, chết là chắc chắn, nhưng không muốn thấy em... giống như bọn họ.. "
"Rốt cuộc anh muốn nói gì? Anh nói, gọi tôi đến thì anh sẽ khai báo hoàn toàn mọi tội lỗi, thế này thì hãy vào đề đi"
"Thôi được. Nói đến Viên Thuyên trước vậy". Lâm Mang trấn tĩnh lại. "Lần trước ở bờ sông Thanh An, anh nói mình không liên quan đến cái chết của cô ấy kia mà?"
Đồng Thụ đang đứng nghe bên ngoài chau mày: hỏi cung rất coi trọng việc dẫn dắt, cô gái này lại "dẫn dắt ngược chiều" à?"
"Còn nhớ buổi trưa rời Thượng Hải trước khi xảy ra chuyện, Viên Thuyên đã ăn cơm cùng anh không? Lúc ăn cơm bọn anh nói chuyện rất nhiều. Có một câu nói của cô ấy bây giờ anh nhất định phải cho em biết. Những ngày này, nhớ đến câu đó anh lại thấy sợ"
"Anh mà cũng biết sợ ?"
"Anh đang nói đùa vui, bỗng nhiên cô ấy trầm ngâm, rất nghiêm túc, bộ dạng cũng hơi sợ hãi, nói: "Em cảm thấy con người anh, quá mải miết theo đuổi vật chất, có lúc nào nghĩ vận đen đủi có ngày sẽ đổ ập lên mình chưa?" Anh thấy hơi kỳ cục, xưa nay cô ấy không phải là một người cố làm ra vẻ thâm trầm, bèn hỏi: "Em có thể nói rõ hơn

được không?" Cô ấy nghĩ ngợi, rồi hỏi lại anh: "Có biết em vừa đi đâu về không?" Anh nói không biết. Cô ấy bảo: "Vừa từ Tân Thường Cốc về"".
Tư Dao nói: "Tôi tưởng là bí mật gì ghê gớm! Chuyện Viên Thuyên đi Tân Thường Cốc tôi đã biết thừa rồi"
Lâm Mang lại hít một hơi thật sâu, nói: "Liền sau đó cô ấy nói tiếp một câu, không biết em đã nghe bao giờ chưa. Cô ấy nói: "Em có một linh cảm, mấy người chúng ta sẽ lần lượt "Đau thương đến chết" như lời ông già mặc áo mưa ấy nói!"
Quả nhiên Tư Dao khẽ giật mình. Quãng thời gian không lâu trước đó, những người bạn thân liên tiếp chết một cách lạ lùng, nhất là việc giáp mặt với "thần chết" mặc áo mưa, tất cả đều củng cố cho tính chân thực và bí hiểm của bốn chữ "Đau thương đến chết" kia. Nhưng hôm nay nghe Lâm Mang nhắc đến câu nói của Viên Thuyên, trong thâm tâm cô vẫn thấy kinh sợ. Viên Thuyên đâu phải là người mê tín nhẹ dạ. Lúc cô ấy nói câu này, trong số những người cùng đi chỉ mới có Kiều Kiều gặp chuyện, chính mình cũng không cho điều đó là đúng. Chắc chắn sau khi đến Tân Thường Cốc Viên Thuyên đã biết được thông tin gì đó liên quan tới "Đau thương đến chết", nên cô ấy mới nói một cách tuyệt vọng như vậy.
"Sao anh lại nói với tôi những chuyện này?" Tư Dao vẫn không mấy tin rằng Lâm Mang chỉ có một động cơ đơn thuần nào đó.
"Hôm nay trên đường bị áp giải đến ga tàu, anh đã nhìn thấy ông ta"
"Ông ta? Ông già mặc áo mưa?!"
Hai mắt Lâm Mang lại xuất hiện vẻ sợ hãi: "Đúng, là ông ta! Ông ta đã đến Giang Kinh, thậm chí anh còn cảm thấy ông ta bám theo anh. Không hiểu tại sao ông ta lại bám theo một kẻ đã mất tự do như anh, nhưng cảm giác này của anh rất rõ rệt"
"Anh nói với tôi những việc này... "
"Mong em hãy hết sức cẩn thận. Anh sẽ không làm hại em nữa, nhưng cũng không thể ngăn cản được một thế lực khác, dù rằng... anh rất muốn có thể làm lại một lần nữa để chuộc tội lỗi của mình". Lâm Mang nghẹn ngào, đau khổ.
"Nhưng, anh bảo tôi làm sao có thể lại tin những điều anh nói?" Tâm trạng Tư Dao chùng xuống, biết mình dù vẫn còn hận nhưng vẫn muốn tin anh ta, cô mãi mãi tin vào thiện căn ở nơi sâu thẳm trong mỗi trái tim con người, dù trên bề mặt là cây hoa độc.
"Vì sự an toàn của mình, em nhất định phải cẩn thận. Em có thể quên anh, nhưng anh mong cuộc đời này sẽ không bị mất em". Lúc Lâm Mang nói câu này, không hiểu sao trán y vã mồ hôi, y bắt đầu

thở gấp gáp hơn.
"Câu anh nói... anh làm sao vậy?" Thoạt đầu Tư Dao cảm thấy Lâm Mang giả tạo đến cùng cực, nhưng rồi lập tức nhận thấy thần sắc của anh ta rất khác thường.
Đồng Thụ đứng ngoài cửa sổ cũng nhận ra vẻ khác lạ của Lâm Mang. Cho đến giờ, thằng cha này vẫn chưa nói vào đề. Anh gọi một đồng nghiệp: "Tiểu Cường, chuẩn bị đi, có thể hắn ta giở trò gì đó!"
Lúc này tim Lâm Mang đập như điên loạn, ngực như bị tảng đá đè, khiến y không chỉ nghẹt thở mà lục phủ ngũ tạng đều vô cùng đau đớn. Y ngẩng đầu nhìn Tư Dao, trái tim cô ấy đã chết, cô gái mà y từng yêu tha thiết nhưng lại hận thấu xương, dù gần nhau trong gang tấc nhưng lại cách xa trăm sông nghìn núi, nhìn thấy nhưng không thể với tới. Y thực sự hối hận, và càng hối tiếc vì cảm giác này đến quá muộn màng. Y hối hận đã không biết nâng niu quý trọng sự sống. Sự sống dù chỉ hết sức bình thường và nhỏ bé - giờ đây vẫn còn hơn nỗi tuyệt vọng đáng buồn của y khi sắp chết.
Sao thế? Lẽ nào sắp chết sao?
Mà hơn thế còn đau đớn đến chết.
Nghĩ đến đây, tim y như thắt lại từng cơn. Con ngươi của y bất chợt mở to, chỉ thấy cơ thể Tư Dao bắt đầu mờ dần, vặn vẹo, dần dần loang lổ đầy vết máu... Trong chớp mắt, máu chảy thành bốn chữ đỏ tươi
Đau thương đến chết (1)

không thể để cho cô rời khỏi thế giới này như vậy!
Kêu lên một tiếng kỳ quái, y đứng dậy đi vòng qua bàn, loạng choạng bước về phía Tư Dao, hai tay giơ ra đằng trước miệng gọi: "Dao Dao, không thể... không thể để cho bất kỳ chuyện tồi tệ nào xảy ra với em"
Tư Dao vội đứng dậy, chạy ra phía cửa, nghiêm giọng quát: "Đứng lại! Anh muốn làm gì? Anh điên rồi hả?"
Cánh cửa phòng bật mở, Đồng Thụ và một cảnh sát nữa xông vào. Hai người tóm vai Lâm Mang ấn mạnh xuống, hoàn toàn khống chế được y.
Một tiếng "uỵch", người Lâm Mang bị ấn ngả trên mặt bàn. Đồng Thụ chợt cảm thấy kỳ lạ: lúc Lâm Mang ngã xuống hình như cơ thể cứng đơ, rất không bình thường, cứ như một xác chết. Đồng Thụ kêu lên "gay rồi", khi nhìn thấy trên bàn có hai dòng máu. Anh vội vàng cúi xuống xem xét, nhích cái đầu gục trên bàn của Lâm Mang. Anh hít sâu một hơi, đưa mắt nhìn đồng nghiệp, trong tai vọng đến tiếng hét

kinh hoàng của Tư Dao.
Thì ra lúc Lâm Mang bị ấn ngã xuống, huyệt thái dương bên phải bị đập lên chiếc còng tay làm bằng thép. Do đập quá mạnh nên xương gò má và xương sọ bị vỡ, máu chảy ra.
"Mau gọi cấp cứu!" Đồng Thụ kêu lên.
Lâm Mang đã chết. Một việc bất ngờ, một sự ngẫu nhiên không thể lường trước, nhưng trong con mắt thất thần vì kinh sợ của Tư Dao thì đây là một sự tất nhiên.
Thậm chí cô còn cảm thấy, Lâm Mang cũng như Viên Thuyên có một linh cảm rõ rệt về cái chết sắp đến của mình. Và cô còn cảm nhận thấy anh ta "Đau thương đến chết" trong nỗi nhớ về cuộc sống và tình yêu đã mất!
Mấy tiếng đồng hồ sau đó Tư Dao dường như vẫn đông cứng người lại.
Tư Dao kể lại sự việc xảy ra với nhân viên cảnh sát đến điều tra, xác nhận nội dung biên bản, rồi ủ rũ đi ra. Đồng Thụ cũng bị điều tra. Thấy cô anh nói với vẻ ân hận và áy náy: "Rất xin lỗi đã làm cô phải trải qua những chuyện tồi tệ thế này".
"Không sao, mấy tháng nay, những việc tồi tệ tôi cũng trải qua nhiều rồi". Tư Dao nói hờ hững, mắt đỏ hoe. Căn cứ vào những tội lỗi do Lâm Mang gây ra, anh ta thật đáng chết, nhưng cô vẫn vị choáng vì sự tàn khốc và đột ngột của sự việc này. Phải chăng, những câu Lâm Mang vừa nói là đúng bởi: "người sắp chết, nói lời thường thành thật?" (2)
Đồng Thụ thầm cảm phục cô gái đứng trước mặt nom có vẻ yếu đuối nhưng lại rất cứng cỏi. Anh nghĩ lại một lượt các vấn đề, rồi nói: "Lần trước tôi và cảnh sát địa phương núi Vũ Di cùng đến Tân Thường Cốc, sau khi tìm thấy cô, thì cô gái dẫn đường đó... người bạn của cô.."
"Thường Uyển?"
"Đúng, chính cô ấy, cô ấy cứ một mực can ngăn chúng tôi đừng vào hang quan tài, cô ấy... vừa khóc vừa nói nếu chúng tôi vào đó chắc chắn sẽ nguy hiểm đến tính mạng. Sau đó chúng tôi nghĩ hang quan tài không liên quan trực tiếp đến vụ án này nên cũng thôi, không vào. Cô cho là thế nào?"
"Tôi không biết rõ sự thật về hang quan tài, chỉ biết trong bảy người chúng tôi - kể cả Lâm Mang cùng đến đó, thì cho đến nay chỉ còn Thường Uyển và tôi sống sót. Biết nói thế nào bây giờ? Nếu không nhất thiết phải mạo hiểm thì đừng nên vào, kẻo chỉ chuốc lấy hối hận".

Chú thich

(1) Về từ đau thương: chỉ là một giải pháp dịch ra tiếng việt, tuy nhiên, chưa thể bao hàm hết cách chơi chữ của tác giả. Trong tiếng Trung Quốc, từ này (âm Hán Việt: thương tâm), chỉ có nghĩa là đau lòng, đau thương, xót xa, đau xót... nhưng tác giả đã ngầm vận dụng cả "nghĩa theo mặt chữ" = đau tim. Yếu tố này xuyên suốt cả hai tập sách.
(2): Một câu tục ngữ Trung Quốc

Đau thương đến chết

Chương 2
THÔN QUÁI DỊ

Thôn Thạch Lạp dù ở sâu trong núi nhưng không giống như một thôn hoang vắng cách biệt với thế giới bên ngoài, bởi con đường lớn rải nhựa xuyên suốt, nhà ngói san sát hai bên, những cửa hàng tạp hóa đều trang trí đâu ra đấy, với những bộ quần áo, đồ dùng hàng ngày thời thượng và áp phích quảng cáo những đĩa DVD mới nhất.
Đi trên con đường liên thôn, Tư Dao cảm thấy có phần bất yên và lúng túng. Một thời gian đã trôi qua kể từ khi cô và những người bạn thân bị mê hoặc bởi bức thư vô danh ấy, đến tham quan khu thắng cảnh chưa được biết đến là Tân Thường Cốc ở núi Vũ Di, vào hang Thập Tịch có ba cỗ quan tài treo mà theo lời ông già mặc áo mưa gặp ở trên núi, người nào từng vào hang Thập Tịch sẽ “Đau thương đến chết” và trên đường xuống núi, người bạn đồng hành là Kiều Kiều sảy chân rơi xuống vực thì đây là lần thứ ba sau khi Kiều Kiều xảy ra chuyện, Tư Dao tìm đến cái thôn gần Tân Thường Cốc nhất này. Vào buổi sáng, đa số người dân trong thôn đi đến các điểm du lịch chủ yếu của núi Hoàng Cương kế bên để chào bán các đặc sản địa phương. Lần nào tới đây Tư Dao cũng nhất định phải gặp người chủ cửa hàng cơm đầu thôn, tuổi ngoài 40, có kinh nghiệm chạy hàng ở khu du lịch, tiếng phổ thông bập bõm nhưng anh ta lại là người duy nhất trong thôn Thạch Lạp mà Tư Dao có thể nói chuyện.
“Cô đến đây không biết mấy lần rồi, tôi vẫn chỉ có một câu trả lời duy

nhất. Từ trước đến nay tôi chưa hề nhìn thấy người này, cũng chưa hề nghe nói "Đau thương đến chết" là gì…". Chủ quán vừa bấm máy tính cộng tiền một hóa đơn, vừa nói. "Nói điều này không phải là không hoan nghênh cô đến, cô đến đây có thể nói chuyện với tôi".
"Việc này quả hơi kỳ lạ". Tư Dao tự nhủ
Chủ quán đột nhiên nhớ ra điều gì, ngẩng đầu nói "Tôi chợt nhớ ra… cách đây không lâu, khoảng chừng một tháng có một cô gái xinh đẹp na ná như cô cũng đến hỏi tôi chuyện này".
"Trông cô ấy thế nào?"
"Cao gần bằng cô, mặt trái xoan, đôi mắt tô, nhìn hơi dữ… tóc nhuộm vàng… không hiểu sao, tôi thấy cô ta hơi không bình thường, có vẻ đờ đẫn"
Tiểu Mạn! Tiểu Mạn cũng từng tới đây điều tra, có phải cô ấy cũng đang truy tìm tung tích người mặc áo mưa kia không?
Tư Dao chột dạ: Theo suy đoán của cô thì lúc Tiểu Mạn quay lại Tân Thường Cốc cũng là thời gian trước khi xảy ra vụ lật xe ở Đại Lý không lâu. Bóng "Thần chết" mặc áo mưa không lẽ đã xuất hiện ở nơi xảy ra sự cố, nếu không sao cô ấy tự rước họa vào mình?
Tiểu Mạn đột ngột yêu cầu người lái xe buýt dừng lại giữa đường, chắc chắn cũng vì nhìn thấy người mặc áo mưa- hình ảnh từ lâu đã gây rối loạn trong đầu cô ấy.Vì quá mải mê điều tra sự thật về ông già nói 4 chữ "Đau thương đến chết" mới khiến cô ấy có hành động điên rồ như vậy trên xe.
Tư Dao đưa bức ảnh chụp hiện trường vụ lật xe ở Đại Lý ra, chỉ vào bóng người mặc áo mưa ở góc ảnh "Chính là người này, anh nghĩ lại xem đã từng trông thấy ông ta chưa?"
Chủ quán nhìn lướt, rồi lắc đầu "Tôi cũng đã hỏi những người dân thôn hay đi núi, họ chưa hề thấy lão già mặc áo mưa giữa trời nắng đã đành, mà ngay cả Tân Thường Cốc và hang quan tài treo cũng chưa hề nghe nói đến. Đúng là có thung lũng đẹp, nhưng xưa nay chưa từng có tên. Hang quan tài treo thì lại càng hết sức hão huyền"
"Hang đó rất khuất… nhưng đây không phải là điều quan trọng nhất. Rõ ràng chúng tôi đã gặp người này. Ông ta nói mình là dân thôn dưới núi, đi xa từ hồi tra trẻ đến già mới quay về. Dù ông ta nói tiếng phổ thông rất tốt, nhưng chúng toi vẫn có thể nhận ra là giọng của vùng này, hơi giống giọng anh. Một người như vậy lẽ nào tất cả mọi người đều không biết?"
Chủ quán ngẩng đầu "Giờ tôi đã biết tại sao cô cứ bỏ công đến đây. Có phải cô cho rằng dưới núi này chỉ có một cái thôn không?" Anh ta cúi xuống dưới quầy lấy ra một tờ giấy nhàu nhĩ, vốn là một tấm bản

đồ cũ “Cô nhìn thấy không, trong vòng 20 dặm quanh đây còn có bốn năm thôn nữa”
“Nhưng thôn của các anh gần Tân Thường Cốc nhất, mấy thôn kia khá xa, cũng không biết nên đến chỗ nào để hỏi, chẳng lẽ phải đến hỏi từng nơi một ư?” Hôm nay lần đầu tiên Tư Dao biết quanh đây vẫn còn mấy thôn nữa.
“Cô đi điều tra về con người, và sự việc quái dị chứ gì? Vậy tôi đề nghị cô đến thôn này trước”. Chủ quán chỉ vào một thôn ở phía khác của Tân Thường Cốc, trên bản đồ chỉ đánh dấu ‘thôn A’ chứ không có tên chính thức như những thôn khác.
“Đây là thôn gì?”
“Cô không đọc được chữ à? Thôn A” Chủ quán lắc đầu.
“À, là tôi hiểu lầm, tưởng đó là kiểu gọi tạm “ABCD”, chứ không nghĩ rằng đó là tên thật của thôn đó”
“Nói chuyện với cô thật mệt quá, sao lại là tên thật? Đương nhiên là tên gọi tạm! Cai thôn này không có tên”
Lời nói của chủ quán khiến Tư Dao bỗng nhiên thấy mịt mù.
“Thôn không có tên?”
“Nên mới nói là quái dị mà. Lịch sử của thôn này rất lạ, người trong thôn rất quái, nghe nói, cả gia súc trong thôn này cũng không bình thường. Có lẽ đều là tin đồn đại, nhưng không chừng lại liên quan đến người cô muốn tìm hiểu cũng nên bởi người cô tìm, cũng rất kỳ quái”. Chủ quán vừa nói vừa nhìn ra ngoài quán, vừa như chờ đợi những thực khách không bao giờ đến, vừa như có ý bảo Tư Dao hãy mau đi đi.
“Vậy anh có thể chỉ đường giùm tôi không? Lẽ nào phải đi quanh núi đi đường vòng không cần thiết gì”.
“Tôi cũng không biết chút gì về cái thôn kỳ quái đó. Cô đi đến thị trấn Hoa Tây hỏi xem đi xe ôm hoặc nhờ xe tải nhỏ chở hàng… Hình như nhiều người trong thôn đó lái xe ở vùng này. Mười mấy dặm đường núi! Cô gái thành phố như cô phải đi đến gãy chân thì mới tới đó được. Cô cứ cầm lấy tấm bản đồ này!”
Tư Dao thầm nghĩ “Thành kiến quá”, nhưng lại cảm thấy anh ta nói không sai, cô cảm ơn rồi quay người định đi.
Bỗng nhiên cô cảm giác có người đang quan sát mình.
Cô nhìn xung quanh. Ngoài kia ánh nắng rực rỡ chiếu xuống khiến cả thế gian dường như không thể che đậy những thứ gì nhơ bẩn nhưng sao cô lại cảm thấy nguy hiểm đang rình rập bên mình.
Quảng trường Long Địa phía đong thị trấn Hoa Tây một nửa là chợ mua bán nông sản, nửa kia là một bãi đỗ xe. Xe vận chuyển hàng

hóa của các hộ nông dân và xe chở khách đỗ lẫn lộn, nhiều xe đều treo tấm biển ghi nơi đến trên tấm kính chắn gió phía trước. Tư Dao xem xét kỹ từng chiếc một trong mười mấy chiếc xe ở đó. Nhiều nhất là xe tuyến đi đến thành phố Vũ Di, còn thì không thấy một chiếc nào đến "Thôn quái dị" hay "Thôn A" cả.
Một chiếc xe nhỏ có treo tấm biển "Xe liên vận Tây Mân". Một anh chàng gầy nhom ngồi trên ghế lái xe xem tạp chí. Tư Dao nghĩ chắc là xe chở khách bèn đi tới hỏi "Anh ơi, xin hỏi xe này đi đâu?"
"Đâu cũng đi, các trấn các thôn trong cả huyện, tuy nhiên phải đợi đủ 6 người"
"Tốt quá rồi, tôi muốn đến 'Thôn A', anh đã từng nghe nói đến chưa? Thôn không có tên ấy"
"Tôi không đi đến thôn không có tên!" Tài xế gào lên, nhưng lập tức cảm thấy có phần thất thố, bèn hắng giọng rồi nói "Vì tôi không biết đi đường nào để tới thôn đó"
"Không sao, tôi có bản đồ đây"
Ngón tay gầy quắt của anh tài xế long ngóng giở tạp chí, nhưng mãi không giở nổi 1 trang. Anh ta thẳng tay ném luôn xuống, nổ máy, rồi nói "Tôi phải đi đến nơi khác bắt khách đây" Rồi phóng mất hút trong đám bụi.
Thật kỳ quái! Người này mới gọi là thích hợp để đến thôn quái dị!
Hai trung niên một nam một nữ từ chợ đi lại, lên một chiếc xe tải cũ nát. Tư Dao đi tới hỏi "Xin hỏi hai vị có biết xe nào đi đến thôn A không? Cái thôn không có tên, trên bản đồ chỉ gọi là thôn A?"
Hai người đó nhìn nhau, Tư Dao nghĩ bụng "Ít ra thì bọn họ cũng từng nghe nói đến nơi này". Người đàn ông hỏi "Đến đó làm gì?"
"Tôi định tìm một ông già mặc áo mưa giữa ngày trời nắng". Tư Dao cũng thấy ngượng ngịu nhưng vẫn nói tiếp "Chuyện là thế này, mùa hè năm nay tôi và một đám bạn lên núi chơi, gặp một ông già bảo chúng tôi đừng vào hang quan tài, nếu không sẽ mất mạng, nhưng chúng tôi vẫn cứ vào…"
"Từ trước đến giờ, chúng tôi chưa từng nghe nói đến 'Thôn A' gì đó, xin lỗi!". Hai người đột nhiên biến sắc, gần như thô lỗ cắt ngang câu chuyện kể của Tư Dao, quăng những vật phẩm vừa mua được lên thùng xe, chui tọt lên cabin như muốn chạy thoát thân. Trong nháy mắt, người đàn ông đã lùi xe lại. Dường như nghĩ tới điều gì đó, ông ta thò đầu ra nó "Cô đừng đi hỏi ai về Thôn A nữa, từ đâu đến, thì nên quay về đó đi"
Tư Dao cảm thấy rát mặt, cảm thấy mình bị hạ nhục quá thể, nghĩ bụng: tôi mà biết ngoan ngoãn nghe lời ư? Rồi lạnh lùng bĩu môi,

quay người đi.
Một lát sau một anh chàng mặc quần bò rộng và áo phông dài tay đi thẳng đến trên chiếc xe lam 3 bánh. Thấy Tư Dao đứng sừng sững giữa một đám xe pháo xám xịt, anh ta không thể không để ý nhìn. Tư Dao cảm thấy anh ta có vẻ tử tế, bèn cười cười đi tới, khẽ hỏi "Anh ơi, làm phiền anh, có thể đưa tôi đến một thôn ở gần đây không? Tôi sẽ thanh toán tiền xe hậu hĩ".
Anh chàng cười nói "Nếu không phải là đi Phúc Châu, thì đương nhiên tôi có thể chở chị đi. Thôn nào thế?"
"Thôn A"
Anh chàng ngẩn người "Đó là nơi nào, sao từ trước đến nay tôi chưa hề nghe nói nhỉ?"
Tư Dao nghĩ bụng "Điều mà tôi cần, là anh không biết về nó" Cô nói luôn "Ở đây có bản đồ, anh cứ đi theo sự chỉ dẫn là được"
Anh ta ngập ngừng, rồi gật đầu "Được, chị cứ xem bản đồ, rồi bảo cho tôi biết nên đi thế nào".
Tư Dao mừng ra mặt, lên xe, nói "Ra khỏi thị trấn, trước tiên đi về hướng bắc".
Chiếc xe ba bánh nổ máy chạy ra khỏi chợ, anh chàng hắng giọng, rồi gợi chuyện, hỏi Tư Dao "Cô giống như khách đến Hoàng Cương Sơn du lịch, sao lại đến đây?"
"Tìm người!" Tư Dao thấy tiếng của cô hoàn toàn bị tiếng động cơ vào tiếng gió nhấn chìm.
"Người nhà à?"
Đột nhiên, một chiếc xe tải lái chéo ra, chắn giữa đường. Anh lái xe lam đáng ngoái đầu nói chuyện với Tư Dao, chợt nhận ra vội vàng phanh lại, suýt nữa thì đâm vào chiếc xe tải đó, lập tức chửi toáng lên. Tư Dao hoàn toàn không hiểu tiếng địa phương nhưng cũng biết anh ta rất tức giận. Một cái đầu thò ra khỏi buồng lái xe tải. Tư Dao giật mình, đó chính là người đàn ông trung niên vừa rồi đã xua cô đi. Điều làm cô càng ngạc nhiên hơn là không biết từ khi nào, trên xe đã chở thêm chục người, lúc này đều nhổm dậy, hằn học nhìn Tư Dao. Anh lái xe lam thấy tình thế bất lợi, quay đầu nhìn Tư Dao. Người đàn ông ngồi trong buồng lái gọi "Tôi có lời tử tế khuyên cô, sao cô không nghe, cư muốn chúng tôi phải đuổi à?"
Tư Dao nghĩ bụng: ông ta vừa nói "Từ đâu đến, thì quay về đó" mà coi là câu nói tử tế à? CÔ mỗi lúc một cảm thấy kỳ quặc, cái thôn quái dị đó thật khác thường.
Một hồi còi chói tai từ phía sau chợt vang lên, báo hiệu có xe muốn vượt. Tư Dao thở phào. Vẫn có xe qua lại, chiếc xe tải kia không thể

cứ đứng chắn mãi như thế, có lẽ sẽ giải tỏa được cảnh bế tắc này. Cô quay đầu lại nhìn nhưng lòng càng nặng trĩu hơn.
Đó là chiếc xe nhỏ có treo tấm biển "Xe liên vận Tây Mãn". Xe dừng lại, cửa mở ra, khoảng tám chín người đàn ông lục đục đi xuống, nhìn Tư Dao chằm chằm. Người trên chiếc xe tải cũng lần lượt nhảy xuống, thế là cả trước lẫn sau cô có hai đám người dần vây kín lại. Ánh mắt mỗi người đều hiện rõ nỗi sợ hãi và phẫn nộ.
Tư Dao kêu lên "Các vị muốn gì?"
Người tài xế gầy nhom hạ giọng "Chúng tôi chỉ muốn khuyên cô rời khỏi nơi đây, đừng có chuốc lấy phiền phức"
Anh thanh niên chở Tư Dao kêu to "Các người lẽ nào có thù à? Đối phó với một cô gái mà cần nhiều người thế này ư? Tôi từ huyện tới mới được hơn hai năm, không biết những chuyện quái dị của người trong núi các ông. Nhưng cũng không thể đứng nhìn các ông ức hiếp một cô gái được"
Người đàn ông đứng tuổi lái chiếc xe tải cười nhạt nói: "Bọn tôi ức hiếp cô ta chắc? Bọn tôi không thiết! Nhưng chỉ muốn cô ta đi khỏi đây, không việc gì đến anh!"
Người lái xe lam lại hỏi "Này, cô nghĩ lại xem? Có đồng ý quay ra không?
Tư Dao đành phải gật đầu, nghĩ bụng để họ đi khỏi rồi hãy hay.
"Được, đồng ý là được rồi. Cô xuống xe ngay đi. Bên bến đó có rất nhiều xe vào thành phố đấy" Người lái xe lam ra hiệu bảo Tư Dao xuống.
Tư Dao miễn cưỡng xuống khỏi chiếc xe ba bánh. Chân cô vừa chạm đất, chợt có một người đàn ông đi tới, giật lấy tấm bản đồ trong tay cô. Rất nhanh, người ấy bật lửa đốt tấm bản đồ, Tư Dao bước lên giằng lại thì đã không kịp, bản đồ đã hóa thành tro.
"Sao ông lại…" Tư Dao gay gắt hỏi, nhưng cô hiểu ngay. Câu trả lời rất giản đơn: những người này dám làm đủ mọi chuyện miễn là không để cô đến cái thôn quái dị đó.

Đau thương đến chết

Chương 3
NGƯỜI NGOÀI CUỘC SÁNG SUỐT HƠN

Ông vừa lau đi vết bụi cuối cùng phủ trên bàn làm việc, thì tiếng gõ

cửa vang lên. Khuôn mặt in hằn những dấu vết thời gian của ông thoáng nét cười: Dương Tín Chí đến đúng giờ, anh chàng này xưa nay chưa bao giờ làm mình thất vọng.
“Chào chú, cháu không để chú chờ quá lâu chứ!” Tín Chí nhìn ông đang giũ chiếc khăn lau dưới vòi nước, vắt lên trên bậu cửa sổ, y biết ông đang khó chịu. Mỗi khi phiền muộn, ông sẽ dọn dẹp tỉ mỉ phòng làm việc, quét nhà, lau bàn, thậm chí còn lau cửa sổ.
Nhưng trên mặt ông rõ ràng đang mỉm cười.
“Tín Chí lại đây ngồi đi”. Ông vẫn rất hiền hòa.
Thực ra ông ấy còn tốt với mình hơn cả bố đẻ, Tín Chí nghĩ. Bố mình là một con sâu rượu, để lại bao vết thương đáng buồn trong những năm tháng thơ ấu của mình. “Chú bận trăm công nghìn việc, cháu không muốn chú mất nhiều thời gian ạ”. Tín Chí biết, mình dám nhảy vào chốn nước sôi lửa bỏng vì người đàn ông đang ngồi trước mặt.
“Đừng giữ kẽ như thế, lại đây ngồi xuống, rồi nói, đâu có thể vừa đứng vừa nói… Đã thu xếp xong rồi chứ?”
“Đã thu xếp ổn rồi, đều là những người cừ nhất, cháu đã đích thân kiểm tra, nhân thân đều rất sạch sẽ” Đến gần, Tính Chí mới nhận ra khóe mắt ông ươn ướt. Trải qua ngần ấy năm sóng gió, cốt cách của ông vẫn là một người nhạy cảm.
“Cô gái họ Mạch kia…”
“Đây chính là việc hôm nay cháu sốt ruột muốn báo với chú. Hôm qua cô ta bất chợt rời Giang Kinh, cháu đã kiểm tra rồi, cô ta lại đến núi Vũ Di”
“Tức là… cô ta lại có đầu mối mới?” Ông đã trở lại vẻ điềm đạm như mọi ngày, những tin tức đủ khiến những người bình tĩnh nhất cũng thấy bất an, nhưng ông thì vẫn thản nhiên. Đây là điều đáng kể nhất mà Tín Chí học được từ khi làm việc cho ông.
“Rõ ràng là như vậy. Cô ta được sở công an gọi đến một lần. Theo tin tức nội tuyến, cô ta gặp thằng cha ở Thượng Hải lần trước mưu hại mình. Trong quá trình nói chuyện, hắn bỗng phát điên, lúc giằng co với công an bị đập đầu chết!”
“Lại là ‘Đau thương đến chết’ à?”
“Dù nói là thế nào, thì vẫn coi như một cái chết bất ngờ. Trong số 7 người cùng đến núi Vũ Di với Tư Dao, bây giờ chỉ còn lại cô ta và một cô tên là Thường Uyển, 5 người khác đều chết vì sự cố… Chú à, chú…” Tín Chí thấy khóe mắt ông lại ươn ướt.
Ông thở dài, nói “Không có gì… chú không tin ma quỉ, sống bao năm nay chưa hề gặp ma. Cô gái tên Tư Dao đó rốt cuộc đã biết được những gì? Chú muốn nói là, những phiền phức Viên Thuyên để lại

cho chúng ta, cô ấy đã biết được bao nhiêu? Cô ấy có ý muốn tìm hiểu đến tận cùng hay không?”
Câu hỏi của ông thường thường là tự hỏi mình khi suy nghĩ, nhưng Tín Chí không dám coi nhẹ, vội trả lời “Rõ ràng là trước khi chết, Viên Thuyên tìm mọi cách để lại đầu mối cho Tư Dao, nhưng lại không nói thẳng, nói rõ. Tính đến hôm nay, hình như Tư Dao mới phát hiện ra khoản tiền đó. Thực không hiểu Viên Thuyên tính toán thế nào, tại sao không nói một lần cho Tư Dao?”
Ánh mắt của ông dừng lại ở một cái vò bằng đồng niên hiệu Vạn Lịch thời Minh, đặt trên giá sách. Sưu tập bình rượu cổ là sở thích xa xỉ duy nhất của ông. Lúc ông đang chăm chú, Tín Chí không nói câu nào vì biết ông đang suy nghĩ, và còn biết chắc chắn ông sẽ cho mình một đáp án chuẩn xác.
“Cô gái tên là Viên Thuyên đó chúng ta quả thật đã đánh giá thấp cô ta” - cuối cùng ông lên tiếng - “Mọi hành vi của cô ta cho thấy chắc chắn cô ta là bạn thân của Tư Dao. Một mặt muốn đem những ẩn tình mình biết được phơi bày cho thiên hạ, mặt khác lại không muốn để Tư Dao sớm trở thành đích ngắm bắn. Nói cách khác, nếu cô ta đem những điều mình biết nói với Tư Dao, thì chúng ta sẽ không kiên nhẫn chờ đến ngày hôm nay. Viên Thuyên đã sắp đặt một loạt các câu đố như vậy, để Tư Dao lần lượt tháo gỡ từng tầng sự thật, cũng là để Tư Dao có đủ thời gian để nảy sinh cảnh giác, tự bảo vệ mình, thậm chí thu hút sự chú ý của công an”.
Tín Chí bất chợt hiểu ra “Chú ạ, chú nhìn thấu suốt mọi việc, phát hiện này của chú đã làm cái đầu đất này của chú cũng tỉnh ra. Nhưng cô Viên Thuyên ấy cũng hơi xem thường chúng ta. Vậy chú…”
“Cứ đợi thêm. Tại sao phải đợi? Hẳn cháu không cần chú phải giải thích nguyên nhân… Thực ra không chỉ có một nguyên nhân, nhưng quan trọng nhất vẫn là phải đợi cô ta tìm ra sự thật. Như vậy, chúng ta sẽ chỉ vất vả một lần mà an nhàn dài lâu. Nhưng từ giờ trở đi phải sai người chú ý sát sao nhất cử nhất động của cô ta ở Giang Kinh; đồng thời nghe ngóng tin tức. Hễ cô ta phát hiện được ra điều gì quan trọng chúng ta sẽ kịp thời ra tay. Chú tin cháu chắc chắn đã hiểu rõ việc này”
“Cảm ơn chú đã tín nhiệm cháu! Chú yên tâm, dù thường ngày cháu vẫn thương hoa tiếc ngọc, tránh xuống tay với phụ nữ, nhưng lần này thì khác. Biết cô ấy sớm muộn gì cũng phải “Đau thương đến chết” nên cháu sẽ không mủi lòng nương tay”.

Đau thương đến chết

Chương 4
XƯƠNG KHÔ THIÊN TÁNG THÊ LƯƠNG(1)

Chuyến xe đường dài chạy đến thành phố Vũ Di rời khỏi thị trấn Hoa Tây. Sau khi ra khỏi thị trấn không xa, Tư Dao cảm thấy xung quanh không có chiếc xe nào khả nghi, bèn xin tài xế dừng lại, vẫy tay chào tạm biệt họ.

Muốn ngăn cản tôi đến cái thôn quái dị? Đâu có dễ? Trong đầu cô vẫn còn ấn tượng rõ nét về tấm bản đồ, còn nhớ đường đến thôn quái dị. Tuy nhiên, qua mấy lần bị ngáng trở vừa rồi, cô biết mình chỉ có thể đi bộ đến đó.

Trên trời mây đen đang tụ về.

Tư Dao gần như chạy trên đường. Bị gió và mây đen hối thúc, cô vội rảo bước. Đi khoảng hơn một tiếng, khắp đất trời đã đen kịt, cứ như là màn đêm buông xuống rất sớm.

Mưa như trút nước táp vào mặt cô, đau rát như bị roi quất. Cô bất giác nhớ đến buổi tối vào hang Thập Tịch, cũng gió táp mưa sa như thế này, kể từ đó bắt đầu mở ra từng bức màn chết chóc kỳ lạ. Sự khác biệt duy nhất là đêm đó cô có sáu người bạn đồng hành, còn lúc này chỉ một mình cô đơn độc trên đường. Cô thở dài thườn thượt, chân trượt trên đường lầy lội, suýt ngã.

Cô bước trong đêm tối hoàn toàn chỉ dựa vào ấn tượng, thầm cầu khấn đừng bị lạc đường. Các bạn mà biết, sẽ lại nói cô cố chấp, to gan. Nhưng họ, những người bạn thân liệu có đang từ một cõi xa xăm nào đó dõi theo cô đang nhếch nhác trên đường đi tìm câu trả lời bí ẩn, để cố nắm lấy dù chỉ một tia hy vọng sinh tồn.

Lâm Nhuận, em biết chắc là anh đang nằm trên giường bệnh và lo lắng cho em. Mong sao có thể sớm gặp lại anh.

Cách đây không lâu, bạn trai của Tư Dao là Lâm Nhuận bị Dục Chu – bày mưu đoạt tiền bạc – đã dùng xe đâm vào khiến anh bị thương nặng. Hiện Lâm Nhuận vẫn đang tĩnh dưỡng, đợi các vết xương gãy phục hồi.

Có lẽ nỗi nhớ người yêu đã mang lại cho cô lòng can đảm, đôi chân vốn đã mỏi nhừ của Tư Dao lại phục hồi sức lực.

Đường càng đi càng xấu, càng hẹp. Những tán cây cao vút che khuất chút ánh sáng yếu ớt khiến Tư Dao thậm chí còn nghi ngờ cô đã lạc đường.

Chắc chắn là lạc dường rồi!

May mà cô đã có chút kinh nghiệm đi du lịch và thám hiểm. Lúc này cô vội bật đèn pin rồi nhanh chóng nhận ra khắp bốn bề chỉ có chút ánh sáng này của cây đèn và cái bóng của cô di chuyển như một hồn ma.
Ý nghĩ này vừa lóe lên, cô đột nhiên cảm thấy toàn thân ớn lạnh, một cái lạnh âm âm thấu da thấu xương. Thế này là thế nào? Toàn thân cô dường như bị không khí chết chóc vây chặt. Người ta thường nói tử khí thì nằng nặng, sao cô lại cảm thấy tử khí cuộn trào mãnh liệt thế này?
Cô cảm thấy khó thở, tim đập nhanh không rõ nguyên do. Chắc là vì vừa rồi đi hơi gấp, có lẽ cô nên bước chậm hơn. Bước chậm hơn trong không khí chết chóc khó hiểu này ư?
Nhưng cô vẫn phải đến một phiến đá bên đường ngồi xuống. Cô cần ít nhất là vài lần hít thở sâu, thả lỏng toàn thân đang cứng ngắc
Trong bụi cỏ ven đường chợt lóe lên ánh sáng lân tinh.
Tim cô chợt giật thót lên.
Cô chiếu đèn pin về hướng bụi cỏ. "Cạch" một tiếng, đèn pin của Tư Dao rơi trên đất.
Tư Dao kinh hãi kêu lên rồi lần mò nhặt đèn pin lên, lấy hết can đảm chiếu vào bụi cỏ lần nữa. Lần này cô đã nhìn rõ, trước mặt cô là một đống xương khô!
Lúc này cô mới cảm thấy phiến đá mình vừa ngồi xuống cũng khác thường, bèn soi đèn pin và nhận ra đây là một tấm bia mộ!
Không có nấm mồ, mà chỉ có một tấm bia trơn không chữ, cùng với đống xương khô làm bạn với Tư Dao giữa khu rừng mưa tăm tối.
Tư Dao không kêu lên kinh hãi nữa vì cô biết tiếng vọng lại của núi rừng chỉ càng khiến cô thêm hoảng loạn.
Đi khỏi đây ngay!
Cuối cùng cô đã hiểu ra tại sao khi nhắc đến thôn quái dị, người trong thị trấn đều tái mặt đi ra sức ngăn cản cuộc viếng thăm của cô, thực ra họ không có ác ý gì với cô nhưng rời khỏi đây đồng nghĩa với việc có thể quay về còn đi tiếp có nghĩa là sẽ còn nhiều thứ nữa chưa hề biết, có lẽ là càng nhiều nỗi kinh hoàng hơn.
Cô chọn cách tiếp tục đi gấp về phía trước.
Trong hoàn cảnh này, tại nơi này, chính cô cũng không dám tin mình lại có một quyết định điên rồ như vậy, nhưng lúc này cô cảm thấy nó rất tự nhiên. Trải qua bao phen gian nan, lúc này tính cách bất khuất tiếp tục đẩy cô dấn thân vào chốn nguy hiểm hơn.
Dù chân đã hơi tê cứng nhưng cô đi còn nhanh hơn vừa nãy.
Dần dần, đường mỗi lúc một khó đi hơn. Bỗng nhiên chân cô đá vào

một vật gì cưng cứng.
Cô cảm thấy hơi kỳ lạ, bèn chiếu đèn pin xuống. Khí lạnh xuyên vào tim khiến bắp chân cô co giật từng cơn.
Cô thấy nơi cỏ mọc dài phủ che trên mặt đất là một tấm bia mộ nho nhỏ. Lại là một tấm bia mộ! Một linh cảm chẳng lành nhưng rất mạnh trỗi dậy trong đầu Tư Dao. Cô quét đèn pin nghiêng một lượt, quả nhiên, sau tấm bia lại là một đống xương khô. Dù chỉ thoáng liếc qua nhưng cô cũng có thể thấy đây là đám xương trẻ con.
Cô đứng đờ ra một lúc, cắn chặt mu bàn tay để kìm nén nước mắt tuôn trào.
Đáng sợ hơn là cô bỗng cảm thấy không chỉ có một mình cô đang đi trên con đường này!
Giác quan thứ sáu đáng ghét, mi đến thật không đúng lúc!
"Ai?" Cô tưởng như mình đang kêu to nhưng không hề có âm thanh nào phát ra. Hai bên đều là rừng cây ken sát, chắn hết tầm nhìn.
"Suỵt..." Một âm thanh dường như vang lên trong đầu, nhắc cô hãy khe khẽ một chút, đừng làm kinh động những vong hồn hai bên đường.
Rồi cô nhìn thấy bóng đen phía trước vụt biến đi trong nháy mắt. Một bóng đen quen thuộc.
Chiếc áo mưa dài, mũ dựng lên nhòn nhọn, căn nguyên của những cơn ác mộng của cô.
Cô không nghĩ ngợi, đuổi theo về hướng bóng đen vừa biến mất nhưng dường như cô đang chạy vào trong bóng tối vô tận, đuổi theo một thứ hư không.
Đây lẽ nào lại là trò chơi do tử thần thiết kế? Liệu có phải là ảo giác của cô không? Bác sỹ Lượng từng nói cô cần được điều trị.
Nhưng bước chân cô không dừng lại, dù biết thứ mình đuổi theo có thể chỉ là một ảo ảnh. Cô chạy mãi cho đến khi bị vấp, ngã nhào xuống đất. Tay và mặt đều bị xây xước nhưng Tư Dao hoàn toàn không cảm thấy vì cô nhận ra bên cạnh, gần như nằm sát cô là một bộ xương.
Cô run rẩy đứng lên, nhìn thấy cạnh chân cô lại là một tấm bia
Cô nên làm thế nào đây?
Quay đầu là bờ (2)
---
(2) Cách nói của phật giáo, "hãy trở về, thoát khỏi bể khổ"

Cô nghe thấy tiếng của lý trí gọi cô quay trở lại.
Chịu đựng mọi kinh hoàng đúng là đáng sợ nhưng đáng sợ hơn là cô

sẽ ngày càng cách xa sự thật. Nếu bây giờ cô trở về thì khác gì quay lưng lại với sự thật? Quay về để lặng lẽ đón nhận định mệnh "Đau thương đến chết" hay sao? Huống hồ con đường kỳ quặc đến thôn quái dị này lại dự báo cô sẽ biết được nhiều thông tin bổ ích.
Vậy là cô lại mạnh dạn dấn bước.
Cô không chạy thục mạng nữa, mà đi chậm rãi, đèn pin quét xung quanh.
Đi một đoạn chưa xa lắm, quả nhiên cô lại trông thấy một tấm bia không có chữ, trong bụi cỏ gần đó là một đống xương khô. Cô để ý đếm, trên con đường khoảng mười dặm, hai bên đường tổng cộng cả thảy 203 tấm bia trơn.
Cô nghĩ, nhìn bia mộ và xương người mỗi lúc một nhiều, sẽ dần dần trơ lì, không phát hoảng như trước nữa. Nhưng trên đường mỗi khi nhìn thấy một tấm bia mới, dường như tim cô lại đập nhanh hơn. Nỗi sợ hãi về con đường phía trước càng sâu thêm, cảm giác tuyệt vọng về số mệnh đã an bài của cô lại càng rõ rệt.
Đi mười dặm đường mà cô cảm thấy dài như đã đi cả mười năm.
Lâm Nhuận, nếu giờ này anh có thể ở bên em thì tốt biết bao.
Cứ đi thế này có thể tới thôn quái dị được không? Liệu cuối cùng cô có trở thành một bộ xương, đợi người hảo tâm qua đường lập cho một bia trơn hay không?
Sao cô lại có ý nghĩ kỳ quái thế này? Cô rùng mình, đung đưa đèn pin theo bản năng, dù thân đang thấm lạnh nhưng rõ ràng cô vẫn ở trần gian. Mưa dần dần tạnh, trời hơi sáng lên một chút, ánh sáng đủ để cho Tư Dao bước tiếp mà không cần chiếu đèn.
Có lẽ, phía trước vẫn còn ánh sáng?
Mấy chục căn nhà hiện ra, phần lớn là gạch xanh, ngói biếc, rải rác trên sườn núi, bìa rừng, ven đường. Trời nhá nhem tối, khói bếp bay lên, cả thôn nom yên tĩnh và vẫn có sinh khí. Nếu không phải vì đoạn đường vừa qua đủ khiến Tư Dao nhiều đêm về sau liên tiếp gặp những cơn ác mộng thì cô sẽ không tin đây chính là "thôn quái dị" khiến người nghe phải tái mặt.
Tư Dao không biết nên bắt đầu hỏi han thế nào, đành phải gõ cửa một nhà đầu thôn. Người ra mở cửa là một cô bé như học sinh trung học, khuôn mặt trắng trẻo, nét mày tinh tế, chỉ hiềm dưới mắt có một quầng đen rất đậm, Tư Dao vừa nhìn đã thấy hơi sợ.
"Người lớn nhà em có ai không? Chị muốn hỏi một việc, muốn tìm một người... "
Nghe thấy tiếng nói rồi một phụ nữ trung niên từ trong sân bước ra, chắc là đang làm dở việc nhà, mặc tạp dề, tay áo xắn lên, lộ ra hai

cẳng tay trắng bệch gầy như que củi. Chị ta nhìn Tư Dao vẻ cảnh giác, mãi không nói một câu.
"Chị à, tôi muốn hỏi thăm chị về một người... một ông già không kể thời tiết tốt xấu thế nào, luôn mặc áo mưa – có phải người ở đây không? Chị đã từng trông thấy chưa?" Tư Dao hỏi thẳng, hai mắt không rời khuôn mặt phụ nữ, hy vọng có thể nhìn thấy một thoáng kinh hoàng, một nét gì đó mất tự nhiên để đoán xem chị ta biết được bao nhiêu về nhân vật bí hiểm đó.
Trên mặt người phụ nữ chỉ lộ ra một vẻ ngớ ngẩn.
"Cô từ đâu đến? Người mà cô hỏi rất kỳ lạ, nếu tôi từng gặp chắc chắn nhớ ngay". Tiếng phổ thông của chị ta cũng tạm được.
"Vậy chị từng nghe nói "Đau thương đến chết" chưa?
Mặt chị ta biến sắc, hỏi lại "Cô nói gì? Đau thương làm sao?"
"Đau thương đến chết"
"Cô nghe được câu này ở đâu?"
"Tôi từng đến một sơn động, trong đó có ba cỗ quan tài treo... "
Cơ mặt người phụ nữ bắt đầu méo mó, mặt cô bé đứng bên thì càng trắng nhợt, đôi môi tím tái không còn giọt máu. Người mẹ đột nhiên gọi con gái, toàn những câu tiếng địa phương Tư Dao nghe không hiểu, cô biết người này không muốn cho cô hiểu. Trước tiên, cô bé lắc đầu thật lực, rồi vặc lại người mẹ. Cuối cùng, người phụ nữ tức giận, bước lên định đánh cô con gái, giơ tay lên nhưng lại hạ xuống, giận giữ nhìn cô bé, rồi bất chợt bỏ chạy.
Tư Dao kinh ngạc vì cảnh tượng kỳ lạ trước mắt, co đứng đờ ra, không biết mình đã nói sai hoặc làm gì sai, chỉ cảm thấy có khúc mắc ở đâu đó.
Cô bé đột nhiên goi Tư Dao: "Chị mau đi, mau đi đi, kẻo bọn họ kéo đến, chị sẽ không đi nổi đâu!"
"Ai? Bọn họ là ai?"
"Mau đi đi, bây giờ không kịp nói cho chị rõ được! Lần sau đừng nhắc đến sơn động chị đã từng đi! Ở thôn này sẽ không có ai trả lời chị, không ai giúp chị đâu!"
"Tại sao..." Tư Dao thấy cô bé tỏ ra cực kỳ hốt hoảng. Cô biết, dù nhất quyết mong tìm hiểu tận gốc sự việc nhưng việc trước mắt - bảo toàn tính mệnh còn cấp bách hơn cả việc đó.
Tư Dao không đợi cô bé trả lời; cô nhìn xung quanh, đột nhiên co chân chạy vào trong thôn, nghe cô bé gọi từ phía sau: "Chị chạy đi đâu thế? Quay lại, quay lại, chạy về phía con đường chị đã đi đến đây!"
Tư Dao nghĩ bụng, lại đi đến đám bia mộ và xương khô ven đường

hay sao?
Dần dần không còn nghe thấy tiếng gọi của cô bé nữa. Tư Dao chạy một hồi, cảm thấy vừa mệt vừa đói. Chai nước khoáng mang theo đã uống hết, cô thật sự mong có thể ngồi xuống để ăn uống nghỉ ngơi một lát.
Cửa hàng nhỏ bán cháo trước mặt đường dường như được chuẩn bị riêng cho cô.
Tư Dao bước nhanh đến trước cửa hàng cháo, lại do dự. Lúc này mình giống như một tội phạm đang chạy trốn dù biết mình chẳng mắc tội gì. Nán lại đây, liệu có phải là đợi nguy hiểm đến không?
Chủ nhân của căn nhà nhỏ hình như nghe thấy tiếng bước chân, bèn ló ra. Tư Dao giật mình kinh hãi: một người đàn ông dáng vẻ thư sinh, ngoài ba chục tuổi, khuôn mặt trắng bệch, như đã từng gặp ở đâu đó.
Trắng bệch giống hệt hai mẹ con mình vừa mới gặp.
Đây quả thực là "thôn quái dị" chỉ vì nước da trắng bệch này thôi ư?
Người đó trông thấy ánh mắt ngạc nhiên nghi hoặc của Tư Dao, hỏi: "Cô từ vùng khác đến phải không?" Anh ta nói tiếng phổ thông cực chuẩn.
Tư Dao nhớ lời cô bé dặn, không nên nói mình đã đến hang quan tài, nên gật đầu: "Vâng, tôi đến tìm một người, tìm một người luôn mặc áo mưa, anh đã từng trông thấy chưa?"
Chủ nhân hơi sững người, sau đó hỏi: "Ý cô là một người mặc áo mưa cả khi trời nắng phải không? Một người tuổi đã cao... "
Tư Dao vui mừng: "Vâng, hóa ra anh cũng đã từng gặp!"
Người đó lắc đầu: "Tôi đâu có gặp, đấy là người ta kháo nhau vậy thôi. Để tôi đoán xem, có phải cô đã từng gặp ông ta, từng vào một sơn động?"
Tư Dao ra sức gật đầu, lập tức nhớ đến lời dặn dò ban nãy của cô bé, không được nói là đã từng vào hang quan tài, nên cô vội cải chính: "Không, không phải. Người ta kháo nhau như thế nào ạ?"
"Được, vào đây, trước tiên húp một bát cháo, tôi mời cô. Cứ ăn đi, tôi sẽ nói".
Tư Dao cảm động nhìn người đó, khẽ nói cảm ơn, đi vào trong nhà, thấy bên trong có ba chiếc bàn ăn. Cô ngồi xuống bên một chiếc bàn, lặng lẽ đợi chủ quán múc cháo cho mình.
Lúc này, còn có gì khiến cô giải tỏa được cơn đói khát hơn một bát cháo?
Bên tai vẫn văng vẳng lời cảnh báo của cô bé: ở trong thôn, sẽ không ai giúp chị.

Múc cháo thì chỉ chốc lát là xong, tại sao lại lâu như vậy? Tư Dao nghĩ, có lẽ mình đa nghi nhưng cô vẫn không nén nổi nên đứng dậy, lẳng lặng đi đến cửa bếp. Cô lập tức kinh ngạc trợn mắt há mồm vì cảnh tượng trước mắt: người đó đứng nghiêng ra phía cửa, trong tay nặn cái gì đó treo ngay bên trên một cái bát đặt trên bệ bếp, dường như đang cố sức bóp và những giọt chất lỏng đang rơi xuống.
Anh ta đang làm gì vậy?
Một thứ còn làm cô kinh ngạc hơn là chiếc bình thủy tinh đặt trên bàn cạnh bếp, trong bình là một con thằn lằn ngũ sắc loang lổ đang ngọ ngoạy!
Người đó bỗng cảm thấy ánh mắt của Tư Dao, quay đầu lại, cái nhìn lạnh băng, Tư Dao dường như bị ánh mắt lạnh lẽo đó soi thấu đến mức rùng mình, không kịp nghĩ nhiều cô quay người chạy ra khỏi quán cháo.
Tiếng bước chân chạy thình thịch phía sau lưng cô. Anh ta lạnh lùng hỏi: "Nói thật đi, có phải cô đã từng vào sơn động đó không?"
Tư Dao biết bây giờ không phải lúc giải thích với anh ta. Cô cảm thấy đúng là không khí trong thôn này có gì đó quái dị, dường như đối tượng nhằm vào chính là mình hoặc là nhằm vào việc mình đã từng đến hang quan tài. Rốt cuộc bọn họ có dây mơ rễ má gì với cái hang quan tài kia?
Cô không biết đang chạy đi đâu, chỉ cốt chạy thục mạng về phía trước bất kể phương hướng. Bỗng nhiên phía trước cũng vọng đến một loạt tiếng bước chân. Một tốp người chạy tới, dẫn đầu chính là người phụ nữ trung niên cô đã gặp ở ngôi nhà đầu thôn, chị ta từ xa đã la hét chỉ vào Tư Dao. Tốp người đó chủ yếu là đàn ông, điều khiến toàn thân Tư Dao tê dại là trong tay mỗi người đều cầm một loại nông cụ. Trong mắt cô, đó đều là hung khí.
Bất kể ở đây có kì dị đến đâu chăng nữa cô không nên biết quá nhiều mới phải. Lúc này, cảm giác sợ hãi hoàn toàn áp đảo tính tò mò của cô. Cô gần như phát huy mọi khả năng để tháo chạy.
Phải đổi hướng, không thể tự chui đầu vào rọ của họ được.
Tiếng kêu và bước chân truy đuổi mỗi lúc một gần, Tư Dao dần dần cảm thấy có tiếng người quen quen. Quay đầu liếc nhìn cô nhận ra tốp người hồi sáng gặp ở thị trấn Hoa Tây, người phụ nữ trung niên, tài xế gầy nhom, những người đàn ông đã vây lấy cô.
Cô cảm thấy mình mỗi lúc một hụt hơi, sớm muộn gì họ cũng sẽ đuổi kịp cô.
Đột nhiên, tiếng động cơ từ hướng chênh chếch truyền lại. Tư Dao tuyệt vọng, cảm thấy thoát khỏi những đôi chân còn có thể nhưng

sao trụ được lại với xe động cơ ?
Một chiếc xe máy nhỏ chắn ngang trước mặt Tư Dao, theo phản xạ cô định rẽ ngang thì người lái xe đội mũ bảo hiểm chợt gọi: "Lên xe với tôi!". Tiếng nói nghe rất trẻ.
Tư Dao ngớ ra trong giây lát. Sau lưng cô vọng đến tiếng quát tháo chửi rủa nên cô không do dự nữa, ngồi lên yên sau xe máy. Chiếc xe gầm lên, phi như bay trên đường núi nghiêng ngả. Tư Dao cố quay đầu lại nhìn, tạ ơn trời đất, đám người truy đuổi dần dần xa hút tầm nhìn.
"Anh là ai, tại sao lại cứu tôi? Bọn họ định làm gì tôi?" Trong đầu Tư Dao đang có vô số câu hỏi. Cô đến "thôn quái dị" này vốn để giải tỏa những mối nghi ngờ nặng trĩu trong lòng, thì nay lại chuốc thêm những điều nghi hoặc càng nhiều hơn.
Chiếc xe lên núi, rồi lại xuống dốc, đi vào rừng, cuối cùng dừng bên một khe suối . Trên đường, Tư Dao luôn lo lắng chiếc xe bé tẹo này sẽ long từng bộ phận ra . Xe vừa dừng cô đã nhảy ngay xuống, cảnh giác nhìn người lái xe. Người đó bỏ mũ ra, quay lại nhìn Tư Dao cười. Đó là một chàng trai khôi ngô, trạc 18-19 tuổi, để tóc dài, bung ra khỏi mũ bảo hiểm, xõa xuống vai.
"Tim tôi rất yếu nên không muốn nhìn chị phải chết". Anh ta ngồi xổm xuống vốc nước suối uống mấy ngụm, rồi vã nước lên mặt.
"Sao lại thế?"
"Chị từng đến hang quan tài, đúng không? Một nhóm mấy người các chị đã gặp ông già mặc áo mưa, ông già răn đe mọi người sẽ "Đau thương đến chết" nhưng mọi người vẫn bất chấp đúng không". Vẻ mặt anh ta khi nói điều này có vẻ bình thản nhưng hơi có chút khoái trá.
"Sao cậu biết? Này, cậu là ai?"
"Tôi là Trần Kỳ Lân, cũng là người thôn này, vừa tốt nghiệp phổ thông trung học, có tiếng là một đứa con hư, một hỗn thế ma vương, một tiểu yêu râu xanh của thôn...mặc dù từ nhỏ đến giờ tôi chỉ có một bạn gái.. "
"Tôi đã gặp cô bé ở đầu thôn, có phải bạn gái cậu không?"
"Chị thật thông minh! Mẹ cô ấy đi tập hợp mọi người để bắt chị, còn cô ấy lại đến tìm tôi, bảo tôi cứu chị. Những điều tôi nói, vừa là do tôi đoán, vừa là do chị tự nói ra, có thứ là do chị Thuyên nói"
"Viên Thuyên? Cô ấy cũng từng đến đây sao?"
"Cũng suýt thì mất mạng! Tại chị ấy cứ hỏi khắp nơi, khiến người trong thôn đều biết chuyện. Cũng không thể trách chị ấy, vì các chị đã gặp ông ta, ông ta đã răn đe mà không ai thèm nghe, cứ vào hang

để xem!"
"Ông ta là ai? Đúng là người trong thôn à? Làm thế nào để có thể tìm được ông ta? Rốt cuộc xảy ra chuyện gì; những người vào hang như chúng tôi sẽ phải chết thật sao?"
"Tôi không biết, không biết, không biết. Vẫn là không biết"
"Cậu đùa tôi à?" Tư Dao không tin chàng trai này hoàn toàn không hiểu biết tý gì, cũng không cho rằng anh ta cố ý giấu mình. "Cậu đã không chịu nói, tại sao còn giúp tôi?"
"Tôi nhắc lại, vì tim tôi rất yếu mềm mà! Chị Viên Thuyên hồi đó hỏi tôi, tôi cũng chỉ trả lời có thế. Quanh tôi có rất nhiều chuyện kỳ quái, tôi đều không có lời giải. Tôi sống ở đây mười tám năm, hỏi đứt cả lưỡi rồi, ngay bố mẹ cũng chẳng thèm ngó đến tôi, tôi vẫn cứ mù tịt về mọi chuyện".
"Chẳng hạn là chuyện gì...?"
"Chẳng hạn như, tuyệt đối không được đến hang quan tài cách thôn đó rất xa, tại sao? Không có lời giải thích. Tại sao thôn này lại không có tên? Không lời giải thích. Người trong thôn toàn có vẻ bí hiểm, họ đang làm gì? Không có lời giải thích. Những thôn xung quanh đều có lịch sử vài trăm năm, thậm chí vài ngàn năm, tộc phả chất cao như núi, tại sao lịch sử của thôn này là một mảng trống không? Không có lời giải đáp. Tôi thậm chí còn nghi ngờ rằng người trong thôn này đều là hậu duệ của người ngoài hành tinh. Đương nhiên tôi biết mình chẳng có chút năng lực đặc biệt gì để phô trương, dù coi là hậu duệ của người ngoài hành tinh thì cũng rất ngán.."
"Quả là rất kỳ quặc, xem ra cả tôi và cậu đều là người rất tò mò. Người khác đều có thể chấp nhận thực tế đang có, còn cậu lại muốn tìm ra sự thật"
"Tôi không biết nhiều lý lẽ cao xa. Nhưng thứ mà tôi không thể chấp nhận là, bọn họ, tất cả mọi người trong thôn, đều bóp nghẹt ý nghĩ – đi ra ngoài kiếm sống của tôi"
"Tại sao lại như vậy? Lẽ nào cũng không có lời giải thích à?"
"Có lời giải thích, nhưng không sao hiểu nổi, còn ngán hơn cả không giải thích".
"Cậu cứ nói xem nào?"
"Đau thương đến chết"
Tư Dao đột nhiên lùi lại mấy bước: "Cậu nói gì?"
"Đau thương đến chết". Chị không nghe nhầm đâu, tất cả các vị bô lão đều nói: bên ngoài núi rất tốt, nhưng là một thế giới khác, một thế giới khiến người ta đau thương đến chết. Nói cho cùng, dù bọn họ đều nói tôi là một kẻ bỏ đi, nhưng vẫn thương yêu tôi, không muốn

tôi bị thiệt thòi". Khóe miệng Kỳ Lân hiện ra một nét cười cay đắng.
Tư Dao thẫn thờ: các vị bô lão đó nói dường như không phải không có lý. Cái thôn nhỏ yên tĩnh này dù rất cổ quái nhưng chắc chắn có một cuộc sống đơn thuần, không có những chuyện rối rắm kỳ dị như trong thành phố. Những gì mình trải nghiệm trong vài tháng qua chẳng phải là minh chứng rất rõ hay sao?
"Vậy cậu nói xem, người trong thôn bí hiểm như thế nào?"
"Không thể nói với chị được". Kỳ Lân nói chắc như đinh đóng cột. "Dù mọi người trong thôn đều bảo tôi là kẻ tệ hại, nhưng tôi không thể nói ra những chuyện trong thôn, đây là vấn đề nguyên tắc, rất khó cho tôi. Bạn của chị là Viên Thuyên muốn cho tôi một lô các đồ rất tốt, tôi thèm dỏ dãi, nhưng rồi vẫn giữ được miệng".
"Không ngờ Viên Thuyên mà cũng có lúc bí. Thế thì cô ấy phải về tay không ư?" Dù sao Tư Dao cũng không tin Viên Thuyên lại đi một chuyến công cốc.
"Đương nhiên là không. Đầu tiên là, chị ấy xác định được ông già mặc áo mưa không ở trong bất cứ thôn nào thuộc vùng này. Trước khi đến đây chị ấy đã đi một lượt những thôn lân cận, đây là điểm cuối cùng".
"Tôi đã sớm ngờ ngợ, câu nói của ông ta "Xa quê từ nhỏ, đến già mới trở về" chỉ là một câu dối trá"
"Kể cũng khó nói. Còn đây là thu hoạch thứ hai của chị ấy: mà chị ấy đã kiểm chứng được. "Đau thương đến chết" là chuyện có thật. Các bô lão trong thôn cũng nói như vậy, gần như chứng minh rằng ít ra ông già mặc áo mưa kia cũng có quan hệ xa xôi với thôn này. Thu hoạch thứ ba, tại sao những người trong thôn lại tỏ ra hung với các chị như vậy, vì họ nghĩ rằng có thể các chị sẽ mang lại tai họa cho họ... Chi tiết này ngoài việc chứng minh ông già mặc áo mưa, hoặc là hang quan tài chắc chắn có liên quan đến thôn chúng tôi ra, thì còn ám chỉ tuyệt đối chuyện này sẽ không mang lại điều gì tử tế tốt đẹp, chỉ phản tác dụng mà thôi. Chỗ này tôi có thể giúp chị làm rõ, từ trước đến giờ trong thôn chúng tôi chưa từng thấy ông ta"
"Cho nên Viên Thuyên mới càng đeo bám các vị bô lão trong thôn, cho đến khi bọn họ nói ra sự thật"
"Ngay tôi còn không nói, mà chị lại mong các vị bô lão trong thôn nói à?"
Tư Dao càng thấy khó hiểu: "Không đúng! Ông già mặc áo mưa có liên quan vớithôn cậu, nhưng cậu lại chưa từng thấy ông ta xuất hiện trong thôn. Nếu ông ta quả là người bày ra mọi chuyện, thì chỉ có khả năng ông ta liên quan đến quá khứ của thôn, mà phần lớn là không

trực tiếp dính dáng đến thôn của cậu hiện nay"
"Đồng thời, những người bị hại bởi lời nguyền của hang quan tài, đều bị lôi kéo đến đó vì một bức thư điện tử. Nếu ông ta chính là người gửi thư, lại có dụng ý riêng lựa chọn hội du lịch đại học Giang Kinh để mời chào, thì việc này chứng tỏ có thể ông ta cũng liên quan đến đại học Giang Kinh hoặc là, ông ta sống ở Giang Kinh. Ông ta gửi đi lời mời, sau đó quay về Tân Thường Cốc, để chờ con mồi"
"Rất thú vị, Viên Thuyên và chị nói gần như y hệt!"
"Tuy vậy, tôi càng không biết nên làm thế nào... Dường như tất cả mọi ngả đều tắc. Thôn quái dị của các cậu là một bức tường dài đầy gai nhọn, Giang Kinh thì là một đại dương mênh mông không bờ bến. Đi đâu để tìm ông già đó? Tức ơi là tức!"
"Lúc đó xem ra Viên Thuyên còn tức hơn cả chị!" Kỳ Lân đúng là một gã xấu nết, cậu ta tỏ vẻ khoái trá trước khó khăn của ngươ khác.
Đột nhiên vọng đến một tiếng chim kêu thê lương, người Tư Dao bỗng run lên: "Đây là tiếng chim gì vậy?"
"Không phải tiếng chim mà là tiếng còi tre! Đây là cách liên lạc riêng giữa vợ chồng tôi, cô ấy đang cảnh báo, người trong thôn đã tìm đến, không lâu nữa sẽ tới. Chiếc xe nhỏ nhẹ này của tôi không đi nổi đường núi trước mặt, muốn giúp mà không giúp được. Chị đi theo khe nước này, nếu không chạy cho nhanh, thì chưa chắc chị còn sống sót mà ra khỏi núi này đâu". Kỳ Lân nói không rõ là đùa hay thật.
"Được, tôi sẽ đi ngay, nhưng cậu mau nghĩ xem, còn gì chưa nói thì cho tôi biết đi, bây giờ vẫn còn kịp"
Kỳ Lân nghĩ ngợi, rồi nói: "Quả là không còn gì nữa, chị đi đi, cho tôi gửi lời hỏi thăm chị Viên Thuyên"
"Cô ấy chết rồi". Tư Dao nói hơi nghèn nghẹn, cô thấy trong mắt Kỳ Lân lóe lên một tia sợ hãi.
Một chàng trai dám coi trời bằng vung thế mà vẫn có lúc thấy sợ hãi.
Tư Dao chào tạm biệt, rồi quay người đi về hướng tây.
"Chị chờ đã". Kỳ Lân đột nhiên sải bước đuổi theo Tư Dao, rút từ trong bụng ra một quyển vở nhỏ nhàu nhĩ, dúi vào tay cô, nói nhỏ: "Chẳng biết thứ này có tác dụng gì không, nhưng ít ra cũng liên quan đến thôn của chúng tôi".

Chú thích

(1) Thiên táng: Chỉ phơi xác giữa trời, trên một tấm ván ngoài trời hoặc trong hang động, hoặc để cho chim ăn (điểu táng) , không chôn, gọi là thiên táng; một tập tục cổ xưa.

Chương 5
HÀNH TRÌNH KỲ LẠ

Đó là một tập bản đồ. Nói đúng ra là một tập bản đồ chép tay, hai mươi mấy trang giấy trắng đóng lại với nhau, trên mỗi trang giấy đều có một bức bản đồ vẽ tay, chỉ có hai màu đen trắng, hình như là một người nghiệp dư thích vẽ bản đồ, dùng bút mực vẽ nên những tác phẩm này.
Càng kỳ lạ hơn là, thoáng nhìn tất cả các bản đồ đều y hệt nhau, nhưng nhìn kỹ lại, đường nét đại thể của mỗi tấm bản đồ đều giống nhau, chính giữa có hai chữ “Diệm Sơn”, nhưng lại có nét khác biệt. Ví dụ bản đồ ở trang một chỉ có mấy đường nét thô sơ, chú thích ở cuối trang ghi “Năm thứ nhất Diên Hoà thời Đường(1), nghi làm giả”. Những bản đồ phía sau dần tinh tế, có đường nét chi tiết hơn và đánh dấu địa danh, có tấm ghi chú thích “Không rõ niên đại”, có khi chú thích rõ niên đại, ví dụ “Năm thứ nhất Gia Tĩnh thời Minh(2)”, “Năm thứ hai Đạo Quang thời Thanh(3)”, “năm 1935”, gần nhất là năm 1983. Bắt đầu từ trang bản đồ “Năm thứ ba Thiên Khải thời Minh(4)” có một vòng nhỏ đánh dấu “Thị trấn Hoa Tây”, những tấm bản đồ từ đó về sau, phạm vi của cái vòng này không ngừng mở rộng chứng tỏ quy mô của thị trấn Hoa Tây ngày càng lớn.
Thì ra đây là bản đồ của địa phương này, chúng sẽ đem lại cho mình những gợi ý gì?
Thôn quái dị, chắc chắn có liên quan đến Thôn quái dị.
Tư Dao đã từng xem tỷ mỷ tấm bản đồ cô có được ở thôn Thạch Lạp; cô vẫn nhớ rõ vị trí của Thôn quái dị. Cô giở tới trang cuối cùng ghi “Năm 1983”; quả nhiên ở vị trí Thôn quái dị có một chấm đen đậm, chú thích chữ “A”.
Cô lại giở lên trang trước, chú thích bên dưới ghi “Năm 1957”, xem lướt qua, vị trí Thôn quái dị vẫn là một chấm đen đậm, cũng có chữ “A”, nhưng nhìn kỹ cô thấy vị trí của chấm đen hơi chếch về phía đông nam. Không có gì lạ, bản đồ vẽ tay, có sự sai lệch nhỏ là rất bình thường. Cô lại lật lên trang trước là ”Năm 1935”,dường như chấm đen lại hơi lệch thêm về phía đông nam. Đúng là như vậy ư? Liệu có phải mắt mình đã lừa mình không?
Mắt mình không phải máy đo, thì chuẩn sao được? Nhất là khi đang

ngồi trên chiếc xe khách đến sân bay, người luôn bị lúc lắc.
Một ý nghĩ chợt lóe lên, Tư Dao lấy từ trong túi xách tay ra một chiếc bút bi và khăn giấy màu trắng, giở ra đặt lên trên tấm bản đồ "Năm 1983", một góc khăn giấy khớp với một góc bản đồ, dấu chấm đậm nằm ở vị trí của Thôn quái dị hiện lên qua lớp giấy mỏng, Tư Dao đánh dấu lên trên mặt giấy, đồng thời đánh dấu ở vị trí "Thị trấn Hoa Tây" và "Thôn Thạch Lạp". Tiếp theo, cô lại đặt tờ giấy lên trên bản đồ "Năm 1959", cùng đánh ba dấu như thế, đặc biệt chú ý đến sự trùng khớp căn bản giữa vị trí Thôn quái dị và dấu chấm "Năm 1983", thì thấy rõ ràng vẫn có sai lệch nhỏ, trong khi "Thị trấn Hoa Tây" và "Thôn Thạch Lạp" lại hoàn toàn không lệch một ly.
Cứ như vậy,cô lần lượt đánh dấu từng trang từ sau lên trước cho đến "Năm thứ ba Thiên Khải thời Minh" là năm đầu của thị trấn Hoa Tây.
Tư Dao kinh ngạc phát hiện ra ở mỗi trang bản đồ, vị trí của Thôn quái dị không giống nhau, bản đồ càng cổ thì vị trí của thôn càng lệch về đông nam hơn, sau mười bốn trang bản đồ, mười bốn điểm chấm trên tờ giấy đã nối thành một đường vòng cung còn vị trí của thị trấn Hoa Tây và thôn Thạch Lạp từ đầu đến cuối không thay đổi.
Điều này chứng tỏ cái gì? Kỳ Lân nói không đúng,ai bảo lịch sử của Thôn quái dị là ngắn? Ít ra cũng có vài trăm năm lịch sử. Thôn quái dị lúc đầu ở gần thị trấn Hoa Tây. Theo dòng thời gian, Thôn quái dị dần dần dịch sâu vào núi, theo đường vòng cung này…Đường vòng cung này, chính là con đường Tư Dao đã đi qua, con đường gian khổ đầy những xương cốt thiên táng trong các bụi cỏ và các tấm bia không chữ!
Tư Dao chợt thấy lạnh buốt từ trong đáy lòng.
Phải! Đó là một con đường chông gai biết chừng nào, một giai đoạn lịch sử đầy biến động ghê gớm! Bao nhiêu bi kịch đã xảy ra ngay trước mắt ông. Những câu chuyện xa xưa, đầy bi thảm, dù ông chưa tận mắt trông thấy nhưng những năm gần đây vẫn hiện ra trong trí não ông sống động như thật.
Người mặc áo mưa không phải ngày nào cũng mặc áo mưa, ông đang ngồi trên chuyến xe khách đến sân bay, một ông già bình thường không có đặc trưng gì nổi bật. Ông biết con đường về Giang Kinh sẽ không có gió mưa gì, nhưng trong lòng ông thì mưa gió đang cuộn trào vì ông lại trông thấy tập bản đồ lịch sử chép tay. Tư Dao đang ngồi trên ghế hàng trước, chắc là vì sợ hãi điều gì, cô hít thở thật sâu, toàn thân khẽ run… Nhìn cô như vậy ông cảm thấy có một chút khoái cảm báo thù.

Đương nhiên, đây chỉ là mở màn, ác mộng vừa mới bắt đầu.
Chú thích
(1): Năm 712
(2): Năm 1521
(3): Năm 1822
(4): Năm 1623

Chương 6
THƯ TRONG BỤNG SÓC

Đây là trận tuyết vào đông đầu tiên của Giang Kinh, so với năm trước thì hơi sớm, nhiệt độ cao nhất luôn xấp xỉ âm mười độ, cực kỳ giá lạnh.
Tư Dao từ tắc-xi bước xuống, gần như chạy ào vào nhà, chưa đem hành lý lên gác đã chạy thẳng vào phòng Lâm Nhuận. Mấy ngày nay ở bên ngoài, nghĩ đến tình trạng thương tích của Lâm Nhuận, cô luôn thấy cắn rứt. Những ngày Lâm Nhuận dưỡng thương là rất quan trọng đáng lẽ nên túc trực cả ngày bên giường anh mới phải. Nhưng Lâm Nhuận rất thông cảm với cô, chỉ tỏ ý lo cho sự an toàn của cô, chứ không hề ngăn trở cô làm việc.
Cuộc điện thoại đêm qua, những lời nhớ thương của Lâm Nhuận, cô nghe còn chưa đã, cô định nói với anh hôm nay sẽ về Giang Kinh, nhưng kìm lại được, vì muốn đem đến cho anh một sự bất ngờ.
Một tiếng cười trong trẻo dễ thương từ phòng Lâm Nhuận vẳng ra, lòng Tư Dao trầm hẳn xuống.
Tư Dao chầm chậm đi vào phòng, trông thấy bên giường Lâm Nhuận một phụ nữ dáng thanh thanh ngồi quay lưng lại, bộ tóc dài như thác nước buông rủ trên vai. Người ấy đang bón cho Lâm Nhuận thứ gì đó, chiếc bát trong tay bốc hơi nghi ngút.
Lâm Nhuận nằm trên giường dịu dàng nhìn người phụ nữ, ánh mắt này cô chỉ thấy khi anh nhìn cô, đã từng khiến cô gần như tan chảy trong đó. Đáng tiếc, ánh mắt ấy lúc này lại đang dành cho người khác.
Thấy Tư Dao lặng lẽ bước vào, thoạt tiên Lâm Nhuận ngớ người, lập tức đỏ bừng mặt, tỏ ra lúng túng: “Dao Dao, em…sao em lại về nhanh như vậy?”

Phải, em về không đúng lúc, đã làm phiền hai người. Mũi Tư Dao hơi cay cay. Mình nên nói gì đây? Mình nên làm gì? Nổi cáu ư? Bỏ ra ngoài ư?
Người phụ nữ kia quay lại, mỉm cười nhìn Tư Dao. Dung mạo tuyệt đẹp, đặc biệt là vẻ hiền thục cao nhã khiến một người vẫn luôn tin vào bản thân mình như Tư Dao cũng thấy khó mà bình tĩnh tự tin. Thực không thể so sánh được!
”Dao Dao…” Lâm Nhuận càng ngượng ngịu, định giải thích, nhưng lại nín thinh.
“Em…quay về không đúng lúc, làm phiền hai người, em… vừa xuống máy bay… đi cất hành lý trước vậy ”. Tư Dao không muốn lưu lại thêm một giây nào nữa, nhưng ít ra cũng phải tìm được một nơi để có thể khóc một trận cho thỏa.
Đột nhiên, một giọng nam trong trẻo vang lên từ phía sau: “Đây là Dao Dao à, trăm nghe không bằng mắt thấy, ha ha, xem ra chúng tôi đến rất đúng lúc, vừa may được gặp cô”.
Một người đàn ông gầy gò khoảng ngoài năm mươi tuổi, đi đến từ phía sau, cười cười nhìn cô. Ông ta ăn mặc rất giản dị, chiếc áo jacket màu xanh đậm giặt nhiều tới mức đã bạc màu, cặp kính dày cộp, điển hình cho một trí thức đứng tuổi.
Chuyện gì thế này?
Người phụ nữ kia cuối cùng cũng cất tiếng: “Cháu đúng là Dao Dao à? Mấy ngày cháu đi, cô và chú biết Lâm Nhuận cần chăm sóc nên xin đơn vị cho nghỉ...cháu còn xinh hơn cả trong ảnh!”
Người này là ai?
Rồi Lâm Nhuận cũng nói ra được một câu hoàn chỉnh: “Dao Dao, đây là cha mẹ anh!”
May mà mình chưa nói câu gì quá đáng! Dù là như vậy, Tư Dao vẫn cảm thấy cách nghĩ vừa rồi của mình thật ngu ngốc. Phải giấu Lâm Nhuận điều này. Thật chẳng ngờ bà mẹ anh ấy giỏi giữ gìn nên trẻ lâu như vậy! Cô nhìn kỹ mẹ Lâm Nhuận, vẫn có thể lờ mờ nhìn thấy nếp nhăn ở đuôi con mắt, bà đúng là một người đã cao tuổi. Cô nở nụ cười: “Cháu chào chú, chào cô”.
Cha Lâm Nhuận cười bảo: “Cô của cháu nhìn thấy người xinh đẹp là không thể không trầm trồ. Có lẽ con mọt sách như tôi vẫn có cái tật luôn cảm thấy đây đều là những cái thứ yếu, hai người chung sống quan trọng nhất là tình cảm, đúng không?”
Tư Dao nhớ ra Lâm Nhuận từng nói cha anh là một thầy giáo dạy ngữ văn ở trường trung học. Cha mẹ anh đều sống ở thành phố nhỏ thuộc Tứ Xuyên xa xôi.

Mẹ Lâm Nhuận lừ mắt nhìn ông, cười nói: “Thôi nào, gặp người xinh đẹp, tôi khen một câu có gì là không được? Dao Dao à, cháu về thì tốt rồi, cô chú muốn đưa Lâm Nhuận về quê tĩnh dưỡng một thời gian, chỗ cô chú là vùng quê nhỏ thật nhưng cũng có hai bác sỹ đông y chuyên khoa xương, trình độ rất cao. Lâm Nhuận cứ trì hoãn mãi, nói là muốn đợi cháu vê, gặp cháu một lần rồi mới đi…Lâm Nhuận, đừng trách mẹ mau miệng nhé…”
“Không cần đâu, cháu đã về, cháu có thể chăm sóc anh ấy ạ” Tư Dao không nỡ xa Lâm Nhuận.
“Kìa cháu,việc này đương nhiên cô chú biết. Nhưng cháu còn có sự nghiệp và công việc của cháu. Cô chú biết, áp lực công việc của cháu rất lớn, không khi nào xin nghỉ được cả một ngày. Điều kiện ở quê dù không bằng ở thành phố lớn như Giang Kinh,c ô đi làm vốn chỉ kiếm được vài đồng, đi hay không đi làm cũng chẳng quan trọng, có thể dành nhiều thời gian hơn chăm sóc nó. Đợi nó bình phục hẳn, nếu nó vẫn còn lười biếng nằm ỳ ở nhà thì cô sẽ vác gậy đánh đuổi nó về với cháu, được không?” Bà cười cười nhìn Lâm Nhuận.
Tư Dao thấy bà nói đều rất có lý, dù trái tim cô luôn ở bên Lâm Nhuận nhưng không thể ở bên anh liên tục, chăm sóc chắc chắn không cẩn thận bằng cha mẹ anh nên cô gật đầu, cười nói : “Vâng, chắc chắn là cô chăm sóc tốt hơn cháu, cháu đành thả anh ấy thôi…Kỳ thực cháu rất không yên tâm khi để anh ấy nằm nhà một mình còn cháu thì vẫn chạy rông bên ngoài”
Mẹ Lâm Nhuận vội nói: “Các chuyện cháu trải qua, Lâm Nhuận đã nói với cô ít nhiều. Cháu thật tài giỏi và kiên cường. Nghe nói cha mẹ cháu…cũng không còn nữa. Sau này cứ coi cô chú là người nhà, được không?”
Tư Dao thấy lòng rộn ràng,nghĩ bụng: “Lâm Nhuận rất tốt và nhiệt tình là được thừa hưởng từ cha mẹ”.
Sau khi tắm gội thay quần áo đi xuống tầng dưới, cô thấy Lâm Nhuận và cha mẹ chỉnh trang để lên đường, túi lớn túi nhỏ và xe lăn của Lâm Nhuận, đang được xếp lên xe tắc-xi. Sao lại nhanh thế? Mẹ Lâm Nhuận giải thích, vừa rồi gọi điện đã đặt được vé máy bay tối hôm nay cho nên lập tức gọi xe. Tư Dao muốn cùng đi đến sân bay, nhưng cha mẹ Lâm Nhuận ra sức can ngăn, khuyên cô hãy nghỉ ngơi cho khỏe, và họ còn lo lúc cô quay về trời đã tối lại chỉ có một mình, sợ không an toàn. Lâm Nhuận bịn rịn với cô hồi lâu ,cũng khuyên cô không nên đi vì cô vừa từ sân bay về, chẳng nên lại giống như một cô tiếp viên hàng không.
Tư Dao bị Lâm Nhuận trêu, bật cười, hai người lưu luyến ôm hôn

tạm biệt.
Mắt không rời chiếc xe cho tới khi nó khuất hẳn sau chỗ ngoặt, trời vẫn lạnh cóng nhưng đôi môi cô vẫn còn nguyên hơi ấm của Lâm Nhuận. Dù đã gần chập tối song Tư Dao lại cảm thấy trời sáng hơn, giống như một đứa trẻ bị lạc bỗng trở về bên người thân, cả thế giới đối với cô trở nên đẹp tươi rạng rỡ.
Kể từ năm ngoái khi cha mẹ qua đời, chỉ còn con mèo Linda và cô nương tựa lẫn nhau, nó như một người thân duy nhất của cô bởi lời nguyền “Đau thương đến chết” đáng ghét kia đã cướp đi sinh mạng những người bạn thân, làm cho cuộc sống hắt hiu của cô càng thêm cô độc.
Nghĩ đến con mèo Linda, Tư Dao đột nhiên nhớ ra vừa rồi tất tưởi ra vào giúp Lâm Nhuận chuyển hành lý lên tắc-xi,lúc trước Linda còn quấn theo chân người, sau đó rình cơ hội chuồn ra khỏi nhà. Linda cũng là một con mèo "giang hồ",luôn khát vọng về thế giới bên ngoài, hễ có cơ hội là lủi đi chơi, cho đến khi bị bọn mèo hoang bắt nạt hoặc đói bụng mới vác cái bộ dạng đáng thương quay về.
Trời sắp tối, Tư Dao không muốn Linda lang bạt bên ngoài trời giá lạnh, gọi mấy tiếng “Linda…meo meo” nhưng không nghe thấy bất cứ động tĩnh nào. Tuyết trên đất đã được gạt đi, Tư Dao hỏi bà già mới chuyển đến ở nhà bên cạnh có nhìn thấy con mèo nhỏ không, bà lắc đầu. May mà một đứa nhỏ bên nàh hàng xóm đi xe đạp qua,chỉ một mảng rừng cây phía đông ,nói : “Em thấy con mèo nhà chị chạy vào đó”. Tư Dao cảm ơn, chạy nhanh qua đó.
Gọi là rừng cây, thực ra chỉ là một đám thông trồng san sát. Không trông thấy Linda đâu, Tư Dao lặng lẽ nghe ngóng một lúc, và nghe vẳng đến tiếng sột soạt.
Cô đột nhiên nhớ lại đây chính là nơi lần đầu đi dạo với Lâm Nhuận cô đã phát hiện ra có người bám theo mình : Lâm Mang, Dục Chu hoặc thầy giáo Cung cũng từng bám theo cô, hôm nay, liệu “giác quan thứ sáu” quá nhạy cảm của cô có được nghỉ ngơi không?
Tư Dao lại gọi “Linda”, rồi chầm chậm đi vào rừng thông, nhìn kỹ từng chỗ nền đất đi qua. Lá thông phủ dày trên mặt đất, bên trên là một lớp tuyết mỏng.
Những tiếng sột soạt lại vẳng đến ngay phía trước. Tư Dao bước nhanh hơn, trong tai chỉ nghe thấy tiếng bước chân dẫm trên tuyết và lá thông nghe rin rít. Đi tiếp về phía trước, trên mặt tuyết xuất hiện vết chân mèo nhỏ xíu còn mới, chắc chắn là của Linda.
Dấu chân mèo mỗi lúc một rõ, chắc chắn Linda ở gần đây. Bỗng nhiên cô choáng váng: dấu chân mèo đằng trước có một màu mà cô

rất sợ nhìn thấy : Đỏ sậm!
Lẽ nào Linda đã gặp chuyện bất trắc? Ai lại điên rồ như thế, đã ra tay với một con mèo vô tội? Lẽ nào bên cạnh mình, ngoài Lâm Mang và Dục Chu ra, cô vẫn còn kẻ thù?
Tim đập loạn xạ, cô lần theo vết máu, lòng càng nặng trĩu. Vài vết máu còn dính những sợi lông màu vàng xám, chính là màu lông của Linda.
Tiếng sột soạt ở ngay sau cái cây trước mặt, Tư Dao che miệng đi tới. Cô thét lên: trời ơi!
Lòng cô lập tức nhẹ nhõm hẳn đi.
Linda đang cố gắng cắn xé một con sóc- nó có màu lông vàng xám - chắc con vật nhỏ đáng thương chưa kịp tích trữ đủ thực phẩm cho mùa đông, phải đi kiếm ăn dưới trời tuyết, nên mới trở thành trò chơi của thợ săn nghiệp dư Linda. Đúng thế, Linda đã ăn no, nó bắt con sóc này không phải vì cái dạ dày mà thuần tuý chỉ là tiêu khiển.
Tư Dao trừng mắt : “Linda, tàn nhẫn quá, về nhà mau!”
Linda có vẻ luyến tiếc ,ngẩng đầu lên, lòng Tư Dao lại trĩu nặng.Con sóc nằm ngửa ,bụng đã bị mổ ra- là bị rạch chứ tuyệt đối không phải bị Linda cắn; vuốt và răng của con mèo không thể rạch bụng con sóc một cách gọn ghẽ như thế kia.
Con người đã làm. Là có dụng ý gì vậy?
Cô cố chịu đựng chất vị toan đang trào lên trong dạ dày, chầm chậm đi tới, ngồi xuống, nhặt một cành thông lật da bụng con sóc ra.
Một ống đựng phim tròn bằng nhựa.
Tư Da gảy hộp phim ra, run run cầm lên nhìn kỹ. Nên làm thế nào đây?
Tính cách của cô vẫn thế, không thay đổi được. Tư Dao mở nắp hộp ra.
Trong hộp đựng phim là một tờ giấy cuộn tròn. Mở ra, là một tấm ảnh nhỏ.
Cô thoáng nhìn và đờ người ra như tượng gỗ. Rất lâu cô không dám tin vào mắt mình, lại nhìn kỹ lưỡng hơn. Không sai,quang cảnh trong bức ảnh chính là Bộ Nhai Lương-một cây cầu độc đáo ở Tân Thường Cốc. Năm người trong bức ảnh giống như một gia đình, một đôi nam nữ trung niên, ba thiếu niên đứng gần vách núi, sau lưng là chiếc cầu đá nhỏ hẹp, xa hơn là dãy núi xanh mờ. Cái làm Tư Dao chú ý nhất là một thiếu nữ xinh đẹp, mái tóc dài tung bay trước gió,làn da trắng mịn,một cặp kính đen, một bộ váy đen, giống như người cõi tiên “Không ăn thức ăn của trần gian”
Liệu có phải người cô đã từng quen biết? Hay là hàng ngày đều gặp

mặt?
Tư Dao không dám tin vào mắt mình nữa. Người thiếu nữ tuyệt đẹp đó là Lịch Thu.

Đau thương đến chết

Chương 7
CHÂN TRẦN CHẠY TRONG ĐÊM TUYẾT RƠI

“Có điều gì mà không thể nói ở nhà? Sao phải ra đây? Hay là cô mới được thưởng lớn cuối năm, định thết đãi?” Tử Phóng choàng chiếc áo lông vào lưng ghế, cầm thực đơn nghiên cứu tỉ mỉ.
Tư Dao dã phá lệ, hẹn Tử Phóng đến nhà hàng “Tùng Viên” bên cạnh tiểu khu “Ốc đảo quí tộc”, nói với thái độ không mấy hào hứng: “Thưởng cuối năm à? Tôi xin nghỉ quá nhiều để đi điều tra, không bị trừ lương là may rồi… Hôm nay không chỉ có chúng, còn có một cao nhân nữa.”
“Còn siêu hơn tôi?”
“Ít ra hai người cũng đã nói chuyện qua điện thoại với nhau – anh ấy là tiến sĩ của đại học Giang Kinh, tên là Trương Sinh”.
Tử Phóng cười vang: “Tôi nhớ ra rồi, lần đó cô bị Dục Chu bắt cóc, anh ta từng gọi điện cho tôi, hỏi thăm tung tích của cô. Gã ấy khá thú vị, có một chút gì không giống người thường.”
“Thôi nào, nếu so sánh kỹ, thì mấy người chúng ta ai cũng có chút gì không giống người thường”. Tư Dao giơ tay xem đồng hồ. “Tuy vậy, quan niệm về thời gian của anh chàng này có vẻ tệ quá, đã muộn nửa giờ rồi.”
Lại đợi thêm một lúc, cuối cùng Trương Sinh cũng tới, tò mò nhìn ngang ngó dọc.
Tử Phóng chế nhạo: “Tiến sĩ Sinh! Lúc mẹ anh có mang anh, không biết là trai hay gái, chắc chắn cha mẹ anh đã từng bàn bạc, nếu sinh con trai sẽ đặt tên là Trương Sinh, nếu sinh con gái, nhất định sẽ đặt là Trương San San(1), đúng không?”
---
(1). San San: chậm chạp lững thững
Trương Sinh ngớ người: “Kìa sao anh nói tò mò, nói linh tinh như vậy?”
Tư Dao lườm Tử Phóng, rồi chỉ đồng hồ, Trương Sinh hiểu ra, cười

cười: “Tôi đến muộn. Rất xin lỗi, muộn mất rồi; tôi có cái tật hễ ngồi trước máy tính là quên béng cả thời gian, đã bắt các bạn chờ lâu. Dao Dao, sao lời của bạn trên điện thoại nghe bí hiểm thế?”
“Thứ nhất, đây là chuỗi ký tự và chữ số do Viên Thuyên để lại cho cha mẹ cô ấy trước lúc chết, còn dặn học phải chuyển cho tôi. Ai có thể giúp tôi kiểm tra xem nó có ý nghĩa gì? Có phải mật mã hay không?” Tư Dao chỉ chuỗi ký tự và chữ cái trên bì thư. Tử Phóng và Trương Sinh cúi gần để xem, quả nhiên là một chuỗi ký tự không có đặc trưng gì riêng biệt: LW586136697400C.
Tử Phóng lắc đầu nói: “Tôi biết khó nên thoái lui, thứ trừu tượng thế này chỉ có thể giao cho tiến sĩ Sinh.”
Trương Sinh cẩn thận đọc đi đọc lại mấy lần, rồi lẩm bẩm “Không phải nó, quả là có cảm giác đã từng nhìn thấy, nhưng xem ra nó chẳng có đặc trưng gì.”
“Cái thứ hai là một bức ảnh, các anh xem, nhất định phải bình tĩnh, nếu không sẽ làm đổ đồ uống trên bàn mất.” Tư Dao đưa bức ảnh lấy được trong bụng con sóc ra trước mặt Trương Sinh và Tử Phóng, “Đây là bức ảnh chụp cầu Bộ Nhai ở Tân Thường Cốc, Trương Sinh đã từng nhìn thấy cảnh quan nơi này, đúng không?”
Tử Phóng và Trương Sinh cùng kêu lên “ôi”, mắt dán vào người thiếu nữ xinh đẹp trên bức ảnh.
“Lẽ nào là cô ta?”
Tử Phóng cuối cùng cũng đã hiểu được dụng ý tại sao Tư Dao lại chọn nhà hàng này, mà không ngồi nhà, để cùng bàn bạc phương hướng điều tra.
“Không thể tưởng tượng được, sao có thể là cô ta nhỉ?” Sau khi bị choáng, Tử Phóng vẫn nhắc lại. Trương Sinh cũng dã từng gặp Lịch Thu, trong đầu cố gắng liên hệ bức ảnh này với những gì mà Tư Dao gặp phải. Anh lật phía sau tấm ảnh, lắc đầu nói “Ảnh không ghi ngày tháng, không rõ chụp từ bao giờ. Nếu những người trên ảnh đều đã từng đến hang quan tài, thì không biết họ còn sống hay không”.
“Điểm này tôi có thể trả lời bạn: ít nhất còn một người đang sống. Anh chưa từng gặp ‘Tiên nữ’ này à?” Tử Phóng chỉ vào Lịch Thu.
“Đương nhiên tôi biết “tiên nữ” mà anh nói. Nhưng bức ảnh này giống như chụp từ xa, tiên nữ lại đeo kính râm, rất khó phán đoán 100% là cô giáo Thu. Vả lại, nếu người trên tấm ảnh này đúng là cô ta thì anh dựa vào đâu để bảo cô ta còn sống?” Trương Sinh nói một cách nghiêm túc.
“Sao? Anh có ý gì vậy? Tức là ngôi nhà của chúng tôi có ma à? Đây là một cách nói mới mẻ quá nhỉ.” Tử Phóng nói có phần giễu cợt.

“Thôi nào, trong khi còn chưa biết rõ sự thật, chúng ta có thể bình tĩnh một chút để điều ta không? Anh Tử Phóng, nói thực tôi rất ngại khi phải nói ra điều này: có thể điều tra về con người của Lịch Thu không?” Tư Dao cảm thấy mình đang làm một việc gì sai trái.
“Không cần cô nói tôi cũng đi điều tra, lòng hiếu kỳ có thể khiến ta chết dở mà!”
Trương Sinh cảm thấy có gì đó không phải lắm, lúc này mới nhớ ra, hỏi: “Kỳ lạ quá, mấy người đều ở cùng một nhà, tại sao không hỏi trực tiếp cô ta?”
Tử Phóng và Tư Dao nhìn nhau, lập tức đều cười vang, Tư Dao nói: “Đại khái là vì tôi vẫn bị chột dạ, những gì tôi trải qua cách đây không lâu mách bảo tôi: bên cạnh ta, ai rất không giống người xấu có lẽ lại là người nguy hiểm nhất. Trực tiếp hỏi cô ta, nếu cô ta trả lời qua loa cho xong thì sao? Trái lại sẽ còn làm rối loạn sự phán đoán của tôi. Huống hồ đại ca Tử Phóng này không thể để cái hứng thú điều tra tuột khỏi tay mình, đúng không?”
“Không sai chút nào, thú vui lớn nhất của điều tra là quá trình, trong khi Lịch Thu không hề phòng bị, tôi tin rằng có thể điều tra ra những tư liệu giá trị nhất. Câu hỏi lớn nhất lúc này là…”
“Bạn lấy được bức ảnh này ở đâu?” Trương Sinh đã cướp lời hỏi trước.
Tư Dao kể lại cho hai người nghe chuyện cô đi tìm con mèo Linda hôm qua. Tử Phóng vẫn ngồi ngay ngắn, còn Trương Sinh lại như ngồi trên bàn chông.
“Ai gửi tấm ảnh này cho cô? Bất kể kẻ đó là ai, chắc chắn hắn là kẻ rồ dại.” Tử Phóng điểm lại những người bạn của Tư Dao, chỉ còn có Thường Uyển. Thường Uyển từ khi bị Lâm Mang lợi dụng lừa dối, suýt nữa thành trợ thủ của anh ta mấy ngày này giống như một đứa trẻ luôn giật mình vì sợ hãi, khiến Tư Dao phải thường xuyên an ủi. Chẳng có lý gì mà nghi ngờ Thường Uyển.
“Tôi nghĩ có lẽ tôi biết đó là ai. Ông già mặc áo mưa. Bây giờ tôi càng ngày càng cảm thấy mọi điều đều do ông ta thao túng. Từ lần đầu tiên nói ra lời nguyền “Đau thương đến chết”, ông ta lần lượt có mặt ở hiện trường các vụ tai nạn của mấy người bạn tôi, luôn khiến tôi cảm thấy đây là một trò chơi gì đó, một loại trò chơi cực kỳ tàn nhẫn. Lâm Mang rồi Dục Chu cũng vậy, dù họ đều phạm tội khó tha, nhưng dường như họ chỉ là vai diễn vừa khớp với các phần trong trò chơi đó – vai kẻ ác. Còn kết quả của trò chơi này chính là những người tham gia lần lượt phải “Đau thương đến chết”. Bức ảnh này, nhất định lại là một nước cờ của ông ta. Đáng buồn là, tôi lại tiếp tục làm

quân cờ trong tay ông ta. Còn vì sao việc này lại liên quan đến Lịch Thu, thì đúng là một câu đố."
"Vậy mục đích của ông ta là gì? Bất kỳ ai làm việc gì đều cần có mục đích, nhất là ông già mặc áo mưa kia, theo cách nói của cô, ông ta mưu tính thâm sâu, thì ông ta càng không thể mù mờ làm một việc, mù mờ chơi một trò chơi." Lúc này Tử Phóng cũng hơi thấy kinh sợ.
"Vừa may gần đây tôi luôn tự hỏi mình. Mấy ngày trước tôi lại đến núi Vũ Di, phát hiện ra ông ta có gốc gác gì đó với một cái thôn cô quái, những người trong thôn đó dường như muốn đánh chết tôi, thật hết sức đáng sợ."
"Cho nên tôi biết tên thôn đó, để tôi đi kiểm tra xem sao."
"Nhưng thôn đón lại không có tên, trên bản đồ chỉ đánh dấu thôn A."
"Cô gặp ông già đó trong thôn à?"
"Không, một chàng trai người ở thôn đó nói với tôi, ông già mặc áo mưa tuy có dây mơ rễ má với thôn của họ, nhưng chưa từng xuất hiện trong thôn. Sau này tôi nghĩ, nơi ở chính thức của ông già mặc áo mưa phải là ở Giang Kinh. Đây chỉ là suy luận nhưng bức ảnh này là một chứng cứ. Nói cách khác, không chừng ông già đó luôn theo sát tôi, nắm chắc mọi bí mật của tôi. Bức ảnh này chỉ là gửi thông tin cho tôi, hy vọng tôi tiếp tục tham gia trò chơi của ông ta."
"Cứ như là cô vẫn còn bí mật gì đó? Lẽ nào ông ta không có việc gì quan trọng khác để làm, ông ta lấy gì ăn để sống chứ? Trừ phi…"
"Ông ta rất giàu!" Trương Sinh đột nhiên bật ra một câu. Ba người nhìn nhau, đồng thời nghĩ đến món tiền lớn không hiểu sao Viên Thuyên lại có được trước lúc chết.
Nhiều đầu mối rắc rối như vậy khiến họ không sao hiểu nổi.
Ba người bàn bạc rất lâu, lúc ra khỏi nhà hàng đã gần nửa đêm. Trương Sinh đạp xe về đại học Giang Kinh, trước khi đi còn dặn Tư Dao nếu trên đường anh ta bị ngã lên tuyết thành một đám nát nhừ thì cô phải đi bưng canh bón thuốc cho anh ta.
Vì nhà hàng ở gần nhà nên Tư Dao và Tử Phóng định đi bộ về. Trước cửa nhà hàng, Tử Phóng phát hiện ra trong điện thoại mà ban nãy anh ta đã cố ý tắt chuông có mấy cuộc gọi khẩn cấp, bèn bảo Tư Dao đợi, anh ta sẽ nói nhanh.
Tư Dao ngao ngán nhìn xung quanh, bỗng nhiên giật thót mình. Trên con đường chếch phía đội diện đằng xa, một cô thiếu nữ mặc váy trắng đang đi nhanh trong mưa tuyết bay lả tả. Dưới ánh sáng đèn đường, cái bóng chập chờn, mờ tỏ, vô cùng kỳ quái.
Cô đặc biệt chú ý đến chi tiết cô ta dường như đang đi chân trần. Cô gái dáng người mảnh dẻ, da trắng như tuyết, có phải người cô

từng quen?
Đúng là cô ta?!
Cô vội vàng quay đầu gọi Tử Phóng. Tử Phóng dùng tay bịt điện thoại, hỏi cô đã xảy ra chuyện gì. Tư Dao chỉ phía trước mặt nói: "Anh xem, quá chỗ rẽ kia, nhìn về phía trước, anh trông thấy gì không?"
Tử Phóng ngớ ra: "Mấy cô gái đẹp đứng trên tuyết, quảng cáo áo mùa đông chứ gì!"
"Sao vậy?" Hóa ra Tư Dao chỉ vào tủ kính trưng bày của cửa hàng Đông Đằng, trên tủ kính là một tấm quảng cáo lớn với ảnh vài cô gái trẻ, mặc những bộ quần áo mùa đông rất đẹp đùa chơi trên tuyết, khuôn mặt rặng rỡ hơn cả ánh mặt trời, đang tươi cười với khách qua đường. Cô gái mặc váy trắng đi như chạy kia đã không còn thấy tăm hơi.
"Nhưng vừa nãy ở đó, trước tấm quảng cáo trên tủ kính kia tôi nhìn thấy một cô gái mặc váy trắng đang chạy nhanh trong mưa tuyết, nhìn kỹ thì hình như chính là Lịch Thu!"
Tử Phóng kinh ngạc nhìn Tư Dao. Tuy anh không nói một lời, nhưng Tư Dao có thể cảm thấy rõ ràng lời nói của cô không làm anh ta tin được.
Nửa đêm khuya khoắt thế này có ai lại mặc váy, chạy chân trần trong tuyết?
*
* *
Đêm đã khuya, Tư Dao vẫn không sao ngủ được. Ngoài cửa sổ là bầu trời Giang Kinh, dòng khí lạnh và ấm giao tranh, tạm thời chưa phân thắng bại; tuyết vừa rơi đã âm thầm chảy tan trong đêm, thi thoảng có tiếng giọt nước rơi vào mái hiên lợp ngói ở tầng dưới.
Một ngày đã trôi qua, kết quả điều tra thế nào rồi? Tử Phóng không nói gì, chứng tỏ tiến triển chưa đâu vào đâu, nếu không thì anh ta chắc chắn đã lóe xóe nói ra.
Tấm ảnh do Linda mang đến, dù có phải là do người mặc áo mưa thao túng hay khôg, dường như đang thầm cảnh cáo cô: có một đôi mắt luôn dõi theo cô sát sàn sạt. Cảm giác này so với những sóng gió trên QQ cách đây không lâu, hình như còn khiến người ta càng sởn tóc gáy hơn.
Và càng khiến cô không tài nào ngủ được.
Dù trên cửa sổ đã có lồng sắt, nhưng cảm giác bị theo dõi đã từng có trước đây vô tình trỗi dậy, cô thậm chí còn có thể cảm thấy đôi mắt đó trong bóng tối. Cô vốn cho rằng sau vụ việc Dục Chu tự hủy hoại

mình và Lâm Mang bị bắt thì cặp mắt trong bóng tối sẽ không còn quấy nhiễu mình nhưng cô đã nhầm. Cặp mắt đó còn ngoan cố theo dõi cô hơn cả khi trước. Thậm chí đó còn là cặp mắt cô đã từng nhìn thấy, tràn đầy oán hận và cháy bỏng mong muốn báo thù.
Lồng sắt ngăn cản nguy hiểm ở bên ngoài, nhưng lại ngăn cản lối mình thoát ra. Mình đang chạy trốn cái gì? Sự khủng hoảng trong lòng? Nỗi sợ hãi về tương lai? Sợ hãi vì "Đau thương đến chết"? Chứng sợ hãi không gian khép kín, mày đến rất đúng lúc.
Cuối cùng cô cũng mơ màng thiếp đi, một giấc ngủ chập chờn. Trong mơ, dường như cô lại bị nén chặt trong một không gian chật hẹp, tất cả xung quanh đều là những thứ cứng ngắc, lạnh như băng, tuyệt đối không phải là căn phòng được trang trí cẩn thận của cô. Hình như cô bị gông cùm, không thể cựa quậy, chỉ có thể trừng mắt nhìn tất cả xung quanh vụt biến đổi từng phút. Bốn bức tường lạnh giá bỗng trở nên nóng hừng hực, cô cảm thấy từng cơn nóng ập đến, ánh lửa nhảy múa trong mắt. Cô gào lên kêu cứu nhưng không ai trả lời.
Cô cố gắng thoát ra khỏi gông cùm ấy đi ra cửa, muốn đẩy cửa xông ra khỏi biển lửa nhưng lửa ập vào từ bên ngoài, cánh cửa giống như đáy nồi đặt trên lửa bỏng, không chạm vào được, huống chi cửa đã bị khóa trái.
Hơi nóng hầm hập khiến toàn thân cô ướt đẫm.
Tư Dao giật mình tỉnh dây mồ hôi nhễ nhại. Cô không thể ngủ tiếp được bèn khoác áo ngồi dậy, đi đến bên cửa sổ, nhẹ nhàng đẩy cánh cửa ra. Một cơn gió lùa vào. Cảm giác sợ hãi vì bị đè nén bởi không gian khép kín cũng vơi đi đôi chút.
Bên ngoài tuyết tan và mưa rơi tí tách, luồng đèn đường phía xa xa chiếu rõ muôn vàn hạt mưa đang rơi.
Và một cái bóng màu trắng xuất hiện.
Một cô gái mảnh dẻ mặc váy trắng, mái tóc đen nhánh xõa trên vai.
Nếu là hai tháng trước, Tư Dao sẽ sợ hãi kêu lên "Kiều Kiều." Nhưng cô biết không phải Kiều Kiều, cái bóng này rất quen.
Lịch Thu!
Thế này là thế nào? Tại sao trong đêm đông giá rét thế này mà cô ta mặc một chiếc váy dài mong manh… có lẽ là váy ngủ, rồi chạy trong mưa? Cô ấy đang trốn tránh cái gì? Tìm kiếm cái gì?
Cái bóng cô gái mặc váy trắng lặng lẽ biến mất, Tư Dao lập tức đẩy cửa đi ra, đến trước cửa phòng Lịch Thu.
Cửa phòng Lịch Thu dang mở.
Tư Dao đứng ngoài khẽ gọi "Chị Thu", không có tiếng đáp lại.

Cô hít một hơi thật sâu, nhẹ nhàng bước vào trong. Chiếc đèn áp tường trong phòng được chỉnh đến mức tối nhất, quả nhiên Lịch Thu không ở trên giường. Tư Dao ngẩng đầu nhìn đồng hồ điện tử đặt trên bàn, 12 giờ 25 phút, nửa đêm.
Lúc cô quay người chuẩn bị đi ra, bất chợt nhìn thấy một tập album ảnh đang mở ra trên giường Lịch Thu. Cô nảy ra một ý, bèn đi đến đó. Một bức ảnh quen thuộc đập vào mắt cô.
Bức ảnh chụp năm người đứng trước cầu Bộ Nhai, chính là bức ảnh được cất trong hộp đựng phim giấu trong bụng con sóc ở rừng thông.
Vậy thì, cô thiếu nữ trong bức ảnh chính xác là Lịch Thu.
Cô ta liên quan gì đến Tân Thường Cốc và cả lời nguyền "Đau thương đến chết"? Tại sao từ trước tới nay không nghe thấy cô ta nói tới việc này? Cô ta đang che giấu điều gì?
Dù cảm thấy không thỏa đáng nhưng Tư Dao vẫn muốn lật giở quyển album ra xem, hy vọng có thể tìm thấy nhiều đầu mối hơn. Lúc này, từ tầng dưới đột ngột vang lên tiếng mở đóng cửa khe khẽ.
Chắc chắn là Lịch Thu đã về.
Làm thế nào bây giờ? Nếu quả thực Lịch Thu có vấn đề thì mình hoàn toàn không nên đánh động vội.
Cô nhón chân ra khỏi phòng Lịch Thu, chui tọt vào phòng mình, nhẹ nhàng khép cửa, chỉ để lại một khe nhỏ để nhìn ra ngoài.
Hành lang gần như tối om, chỉ có ánh đèn lờ mờ trong phòng Lịch Thu lọt ra. Tư Dao cố căng mắt nhìn, thấy một bóng người màu trắng từ từ đi lên cầu thang, không một tiếng động. Dáng người ấy đúng là Lịch Thu, chính là bóng người cô vừa thấy bên ngoài cửa sổ, cô gái mặc váy trắng chạy trong tuyết lả tả, cô gái mặc váy trắng chạy qua tủ kính trưng bày của cửa hiệu Đông Đằng trên phố.
Lịch Thu "không ăn thức ăn của trần gian", lẽ nào thực sự là người đứng ngoài trần thế?
Cô bất chợt nhớ đến dáng ngồi cô độc của Lịch Thu trong bóng tối, nhớ đến cuộc trò chuyện cách đây không lâu của hai người, Lịch Thu từng nói, mấy ngày nay gió mưa khiếp quá ngủ không ngon giấc(2).
---
(2). Xem lại phần 1 của bộ sách này.
Chạy trong đêm mưa lạnh giá, đương nhiên là ngủ không ngon.
Cô nhớ đến đôi chân trần của người con gái mình thấy đêm qua mà giật mình. Cô nhẹ nhàng mở cửa đi xuống tầng dưới, khẽ mở cửa chính, bật đèn lên.
Dù đã lường trước nhưng tim cô vẫn thắt lại.

Trên mặt phiến đá ngoài thềm rành rành có hai vết chân ướt, vết ngón chân cho thấy rất rõ – quả nhiên là Lịch Thu chân không đi trong tuyết!
Tư Dao thẫn thờ quay về phòng mình, đờ đẫn nằm xuống. Tất cả những việc này đều nằm ngoài khả năng lý giải của cô.
Có lẽ, đó chỉ là những cảnh trong một giấc mơ, giấc mơ không bao giờ hiểu nổi.

Chương 8
NỖI SỢ HÃI BỊ KHÉP KÍN

E là cả Giang Kinh này chỉ mình anh ấy có thể đoán được giấc mộng của mình". Trên ghế ở phòng chờ, Tư Dao bồn chồn nhìn về cánh cửa phòng khám của Du Thư Lượng. Nhận thấy bên cô là một sự im lặng nặng nề, cô bèn quay sang Thường Uyển: "Cảm ơn Thường Uyển đã dành thời gian đưa mình đi khám".
Thường Uyển rốt cuộc không nén nổi, nói: "Mình biết mục đích của Dao Dao khi cậu bảo mình đưa cậu đi…Thực ra cậu không cần ai đưa đi, mà là cậu muốn tỏ ra tín nhiệm mình, dù đã trải qua những chuyện đó nhưng cậu vẫn coi mình là bạn thân. Nhưng như thế này lại càng khiến mình nghĩ ngợi, căm ghét bản thân mình sao lại hồ đồ đến thế?"
Thường Uyển đã từng bị Lâm Mang lợi dụng, bỏ thuốc ngủ cho Tư Dao uống, suýt nữa thì cả hai người cùng bị Lâm Mang sát hại.
"Uyển Nhi ngố ạ, cậu đừng nghĩ thế. Toàn bộ câu chuyện, thật sự là do cậu rơi vào bẫy của Lâm Mang. Anh ta muốn làm cho hai đứa mình nghi kỵ lẫn nhau, ngày càng không tin nhau, làm cho mình mất đi tất cả bạn bè. Chúng ta không thể nào tiếp tục lún sâu vào cái sai như thế." Nghĩ đến cái chết thảm bất ngờ của Lâm Mang, từ nơi sâu thẳm yếu mềm nhất trong lòng Tư Dao lại run lên khe khẽ, không hiểu sao cô vẫn thầm cảm thấy đau đớn.
"Rốt cuộc anh ta chết như thế nào? Có thuộc về trách nhiệm của cảnh sát không?"
"Cái chết của anh ta cũng là một sự cố bất ngờ như cái chết của mấy người kia, không thể trách ai được."
"Đau thương đến chết?"

“Nghe có vẻ hơi mâu thuẫn thì phải? Nói là "đau thương đến chết”, nhưng ứng nghiệm với lời nguyền chết chóc ấy lại là những sự cố bất ngờ.”
“Mình nghĩ lúc anh ta chết chắc phải rất đau xót. Thực ra anh ta đối với cậu… thôi, không nói nữa, sợ cậu lại giận mình.”
“Mình biết… anh ta… nếu anh ta có thể đi gặp bác sỹ để xin trợ giúp như mình, thì có lẽ sẽ không đến nỗi như vậy.”
“Có lẽ thế, nhưng bây giờ, chỉ còn lại mình và cậu, hễ nghĩ tới là mình lại vô cùng sợ hãi.”
“Cho nên chúng ta càng phải nương tựa vào nhau, rũ bỏ hết mọi nghi ngờ trước đây, phải thương yêu nhau như chị em trước kia để cùng nghĩ cách giải quyết vấn đề, cậu thấy thế nào?”
"Thật ra chính mình cũng sợ, có lúc sợ đến mức phải vùi đầu vào gối mà khóc. Nhưng mình không muốn vứt bỏ cơ hội sống, mình vẫn hướng về cuộc sống tươi đẹp của con người" - Tư Dao tự nhủ.
Người y tá đi tới nói nhỏ: “Mạnh Tư Dao, chủ nhiệm Lượng mời cô vào!”
Tư Dao bảo Thường Uyển: “ Phiền cậu chờ mình nhé, nghĩ xem lát nữa sẽ đi đâu ăn trưa”.
Thư Lượng đã giở không biết bao nhiêu lần những ghi chép ngắn gọn về những lần khám cho Tư Dao trước đây. Tuy cô đã thoả thuận hẹn khám lần này, anh vẫn phải cân nhắc mãi, gần như đã có phương án điều trị. Lúc này anh lại gắng nhớ lại nội dung lần trò chuyện trước, hy vọng có thể giúp cho sự chẩn đoán hôm nay.
“Lúc hẹn khám em có nhắc đến tình hình nằm viện ở bệnh viện số 7 cách đây không lâu. Tôi đã hỏi sơ qua bác sỹ Tạ Tốn về bệnh tình của em, hình như mấy tuần vừa rồi em đã trải qua không ít chuyện?”.
Tư Dao gật đầu: “ Bác sỹ Lượng thực là người có tâm.”
“Mong là em không khó chịu về việc tôi đã điều tra trước. Các vấn đề về tâm lý luôn liên quan đến những chuyện em phải trải qua, bao gồm cả tình trạng sức khỏe, nhất là khi kê đơn thuốc tôi phải hiểu cặn kẽ quá trình bệnh trạng của em.”
“Đương nhiên ạ, anh làm như vậy là để tốt cho em, đấy là lý do vì sao em cảm thấy cần anh giúp đỡ thêm.”
Sự thành khẩn của Tư Dao khiến Thư Lượng có phần cảm động.
“Căn cứ vào cuộc nói chuyện của chúng ta lần trước, tôi cảm thấy tình hình của em khá là đặc biệt… Đương nhiên mỗi người tìm đến bác sỹ đều có những lý do riêng. Nói thật, rất nhiều người mắc phải tình trạng giống em, bị ám ảnh bởi những chuyện không tháo gỡ nổi, vì thế sinh ra ảo giác nhưng những người tích cực đi tìm hiểu vấn đề,

tìm lời giải như em thì không nhiều. Những người đó rất bị động, chính vì không cố gắng tìm lời giải nên cuối cùng dẫn đến tình trạng tâm thần phân liệt nghiêm trọng, ảo giác chiếm ưu thế, thậm chí chỉ đạo cuộc sống bình thường của họ… Mong rằng những câu này của tôi không khiến em quá căng thẳng".
"Không đâu, anh phân tích rất có lý, em còn cảm thấy anh đang khen em vì em không bị động, đúng không? Em nghĩ, mình cũng không có gì là khác biệt rõ rệt so với mọi người. Ảo giác đã xuất hiện từ mấy tháng nay, lúc mới bị em cũng mặc kệ, nghĩ là chỉ ít lâu sẽ hết, ai ngờ càng ngày nó lại càng nghiêm trọng. Em phải đối mặt với vấn đề này, thực ra là vì bức bách mà thôi. Gần đây em thường nghĩ, nếu sớm nghe lời người bạn trai, đến tìm anh, chưa biết chừng đã chẳng bị kẻ xấu lừa gạt lâu như vậy." Suy nghĩ này là kết quả sau khi Tư Dao tự phân tích nghiêm túc và cô nhận thấy Lâm Mang cũng như Dục Chu đều đã thành công trong việc lợi dụng ảo giác của cô.
"Nếu em thật sự ý thức được những vấn đề này thì việc điều trị của chúng ta từ nay về sau sẽ dễ dàng hơn rất nhiều."
"Nhưng em cảm thấy bây giờ vấn đề mỗi lúc một nhiều. Không chỉ chứng bệnh sợ khép kín của em ngày càng tăng, em còn bắt đầu không tin vào mắt mình nữa, không biết có phải ảo giác đã trở lại không."
"Em cứ nói từ từ, trước tiên nói về chứng bệnh sợ khép kín. Lần trước thời gian ngắn quá, chúng ta đã nói nhiều về những ảo giác mà chưa nói rõ về vấn đề cảm giác sợ hãi. Xem bệnh án của em, trước đây em đã từng được điều trị về nhận thức, rõ ràng chưa trị tận gốc – nhưng ít ra cũng đã được cải thiện. Tuy vậy, xem các ghi chép thì bác sỹ trước đây chưa nhắc đến căn nguyên, hay là bản than em cũng không biết căn nguyên của nỗi sợ hãi này? Nếu em đồng ý, tôi có thể giúp em cùng phân tích." Thư Lượng cảm thấy giữa chứng sợ hãi bị khép kín của Tư Dao và chứng tâm thần phân liệt cấp độ nhẹ chắn chắn có mối liên hệ sâu xa, dù chúng vốn là hai loại bệnh thần kinh hoàn toàn khác nhau.
"Em không biết nguyên nhân, hình như là bẩm sinh. Sau khi vào trung học thì nó ngày càng rõ rệt. Thậm chí bác sỹ đã phải dùng thuật thôi miên mà em cũng không nhớ ra được bất cứ việc gì dẫn đến chứng sợ hãi này."
"Khi cảm giác sợ hãi trào lên mãnh liệt, có đồng thời nảy sinh ảo giác không? Ví dụ như cảm thấy có nguy hiểm nào đó sát sạt bên mình?"
"Không có ảo giác. Nhất là những lần điều trị trước kia, em chỉ thấy trong lòng vẩn vơ sợ hãi nhưng không biết tại sao. Tuy nhiên… gần

đây, hình như mấy tháng gần đây, sau mỗi lần em nằm mơ thì nỗi sợ hãi bị khép kín lại càng mạnh mẽ."
"Mơ như thế nào?".
"Nó cũng rất bình thường, giấc mơ không có sức tưởng tượng gì ghê gớm. Em mơ thấy bị nhốt trong một căn phòng nhỏ, chỉ có những bức tường lạnh như băng, bỗng nhiên bốn phía là lửa, hình như lửa từ bên ngoài, dù em không nhìn thấy nhưng cảm giác hơi nóng áp sát mình, căn phòng nhỏ như chìm trong lửa, em ra mở cửa nhưng cửa nóng bỏng. Cuối cùng, em không có cách nào chạy thoát, cảm thấy mình sắp bị thiêu chết, hoặc bị chết trong phòng đó vì nóng."
"Nằm mơ như vậy thì bất kể ai cũng sợ bị khép kín! Bản thân em đã có giả thiết tại sao lại mơ như thế chưa? Ví dụ, về căn phòng nhỏ ấy, trước đây em đã từng trải qua sự việc tương tự như thế hay chưa? Tôi biết em không thể lập tức nhớ ra, nhưng hy vọng em sẽ gắng từ từ nhớ lại thật chi tiết."
Tư Dao nhắm mắt, cố gắng hồi tưởng. Ký ức là một thứ sâu xa huyền diệu, có những việc dù đã xa cách nhiều năm nhưng lại hiện ra rất rõ ràng, có những việc mới xảy ra không lâu mà lại xa lắc như cả ngàn năm.
Và, có những ký ức đã quên lãng, có khi lại bất chợt hồi sinh.
Tại sao, tại sao lúc này khi nhắm mắt vào, dường như có thể nhìn thấy ngọn lửa nhảy nhót? Đây là nơi nào? Đây là chuyện xảy ra từ khi nào? Cô chỉ biết, ánh lửa và sự bất lực của mình khiến cô phẫn nộ và tuyệt vọng. Đây là cảm giác cô rất căm ghét.
Tại sao bỗng nhiên lại đi tìm kiếm sự phiền muộn như thế này? Cảnh tượng hoàn toàn không có thật, cũng rất có thể là ảo giác.
Thư Lượng nói không sai, chứng sợ hãi bị khép kín đích thực có quan hệ sâu xa với ảo giác. Trên thực tế nỗi sợ đối với không gian khép kín là do ảo giác trực tiếp tạo thành.
Đúng thế, tất cả những thứ này chỉ là ảo giác.
Thư Lượng nhíu mày, hơi thất vọng. Anh có cảm giác chứng sợ bị khép kín của Tư Dao có nguồn gốc sâu xa hơn, chỉ vì cô không thể ý thức được, hoặc đã bị thất lạc một phần hồi ức nào đó, một chuyện cũ mà tiềm thức đã ép mình phải lãng quên không muốn nhớ lại. Đây là điều thường thấy trong những bệnh nhân của các loại bệnh thần kinh.
"Tư Dao nghĩ lại xem, có phải chỉ là ảo giác thật không?"
"Là ảo giác, chắc chắn là ảo giác, không thật, tất cả đều là không thật! Những thứ hư ảo trong cuộc sống của em quả là rất nhiều, em hy vọng là chúng sẽ rời em càng xa càng tốt, bác sỹ Lượng có thể

giúp em, đúng không? Nếu không phải là ảo giác, chắc chắn em có thể nhớ ra, em không bất lực đến thế đâu.” Tư Dao có vẻ nôn nóng. Sự kiên quyết của Tư Dao lại khiến Thư Lượng càng cảm thấy cô đang cự tuyệt một cái gì đó. Từ giấc mơ có liên quan đến chứng sợ bị khép kín mà cô vừa kể,có thể thấy cô căm ghét cảm giác bị trói buộc, căm ghét cảm giác bế tắc không lối thoát, cô có đủ can đảm muốn chiến thắng sự sợ hãi này,nhưng rồi lại thẫn thờ và mờ mịt. Nếu không tìm được căn nguyên sẽ rất khó giải thoát triệt để khỏi nỗi sợ bị khép kín này. Dường như giấc mơ đó đã cho thấy một manh mối rất khả quan.
Đáng tiếc,Tư Dao có lẽ vẫn đang bị ảo giác vây khốn nên mới coi cơn ác mộng đó là ảo giác mà cô đang nóng lòng muốn khắc phục.
“Vậy thử nói ảo giác gần đây nhất của em xem?”
“Em không biết đó là ảo giác hay nhìn thấy thật. Nếu là trước đây em sẽ không nghĩ đó là ảo giác; mà nếu nó xảy ra sớm hơn vài ngày - trong những ngày rối tinh rối mù đó - thì em sẽ tin chắc đó không phải là sự thật, hoặc là lại có người đang giở trò quấy phá. Chuyện liên quan đến sự riêng tư của người khác,xin anh giữ bí mật.”
Thư Lượng gật đầu: “Đây là đạo đức nghề nghiệp cơ bản nhất mà anh nên tuân theo”.
“Có một cô gái rất xinh đẹp thuê một căn phòng trong cùng ngôi nhà…”

Đau thương đến chết

Chương 9
MÓN NGON, CHÉN VÀNG MỜI ẢO ẢNH

Lúc Tư Dao và Thường Uyển vào đến cửa, vừa khéo gặp ngay Lịch Thu. Lịch Thu mặc một bộ váy dạ hội màu đen, đẹp mê hồn; chỉ riêng khuôn mặt dường như còn trắng hơn trước, trắng hơn cả tuyết trên mái nhà. Đã chập choạng tối, cô ta đang muốn ra ngoài, vẫn đeo cặp kính râm to tướng.
"Chị Thu đi ra ngoài à?" Tư Dao bỗng trở nên nhanh trí. "Cô em Thường Uyển của tôi, hai người đã từng gặp nhau rồi, cô ấy đặc biệt thích các loại kính râm. Nghe nói chị đã có bộ sưu tập còn nhiều hơn cả bảo tàng, muốn chờ lúc nào chị rỗi để được xem một chút... "
Để chứng minh chắc chắn Lịch Thu là cô gái trong ảnh, Tư Dao hy

vọng có thể tìm thấy cặp kính râm trong ảnh đó ở bên ngoài.
Lịch Thu vẫn tỏ ra khiêm nhường bình tĩnh như mọi ngày. Cô gỡ kính xuống, ý chừng tỏ ra lịch sự đối với khách. Nhìn kỹ, mắt cô hơi có quầng thâm, chứng tỏ đêm qua không được nghỉ ngơi thoải mái. Cô mỉm cười nhìn Thường Uyển: "Được thôi, tối nay tôi có chút việc, còn bình thường thì hầu như tối nào tôi cũng ở nhà soạn bài, ngày cuối tuần cũng ít ra ngoài, tùy cô đến lúc nào cũng được"
Nghe nói như vậy, Tư Dao lại giật mình: "Đúng, trừ lúc đi dạo, buổi tối Lịch Thu rất ít ra ngoài một mình, bây giờ ăn mặc sang trọng như thế này là định đi đâu?"
Một ý nghĩ đã từng bị Tư Dao khinh miệt bất chợt hiện lên: phải bám theo cô ta!
Cô bỗng có một mong muốn rất mạnh mẽ là đêm nay bám theo Lịch Thu, để biết cô nàng "thoát tục" này rốt cuộc có cuộc sống bí ẩn ra sao mà không muốn cho người khác biết.
Vậy mà cách đây không lâu, mình còn là đối tượng bị bám theo. Ai mà biết được, có lẽ bây giờ vẫn còn người đang ngầm theo dõi mình cũng nên.
Nhưng tại sao mình lại tồi đến mức đi theo dõi một người con gái vô tội?
Nhưng nếu cô ta không vô tội thì sao?
Tư Dao mải nghĩ đến nỗi không nghe thấy tiếng Lịch Thu chào tạm biệt hai người. Đến khi Thường Uyển gọi cô, thì Lịch Thu đã ngồi vào trong chiếc taxi rồi.
"Dao Dao, sao cậu lại đờ người ra vậy? Nhìn mà phát sợ!"
"Thường Uyển, đi, lên xe!"
"Lên xe gì?"
"Chiếc xe Vũ Yến của cậu, chúng ta bám theo chiếc taxi chở tiên nữ"
"Cậu định làm gì?"
"Lúc về mình sẽ giải thích". Tư Dao kéo Thường Uyển ra xe của cô.
"Nhanh lên, bám theo chiếc taxi đó. Kể từ lúc này, việc tìm hiểu về hành động của Lịch Thu quan trọng hơn hết thảy"
Thường Uyển nhấn ga: "Nhưng mình vẫn không hiểu."
"Rồi mình sẽ nói với cậu, bây giờ nói, chỉ sợ cậu sẽ lái xe đâm xuống cống mất".
"Dao Dao đồ tồi!" Thường Uyển trách móc, lái xe ra khỏi tiểu khu.
Vẫn coi như chưa muộn, chiếc taxi kia đang dừng chờ đèn đỏ ở ngã tư không xa phía trước.
*
* *

Ngoài dự đoán, chiếc taxi ấy đỗ ở trung tâm thành phố nhộn nhịp, trước cửa một quán ăn Tứ Xuyên nổi tiếng tên là "Thiên Phủ Cẩm Tú"
"Kỳ lạ!"
"Sao lại nói là kỳ lạ?" Thường Uyển tò mò hỏi. "Lẽ nào cậu cho rằng cô ta đi đến một nơi hoang vắng? Cô ta ăn mặc yêu kiều như thế, 99,99% là hẹn hò với người yêu, cậu đoán xem, đó là một ông già giàu có hay một chàng công tử trẻ đẹp tay chơi?"
"Mình không biết, mình chỉ cảm thấy nếu là hẹn bạn trai, có khả năng là sẽ đến một nơi kín đáo hơn một chút, nếu không thì chẳng phải quá dễ dàng cho chúng ta "bám theo" thế này sao? Đành để cậu đi tìm chỗ đỗ xe vậy, mình theo cô ta vào đó". Tư Dao vừa nói vừa mở cửa xe.
Đi vào "Thiên Phủ Cẩm Tú", cô nhìn thấy Lịch Thu đang đi lên gác. Tư Dao đang định theo lên thì nhân viên phục vụ bước đến. Tư Dao đành phải nói phứa mình đến cùng mấy người đã ngồi ở trên.
Ở góc rẽ của cầu thang tầng hai, cô liếc thấy Lịch Thu đi vào một phòng bao trọn gói, thuận tay đóng chặt cánh cửa lại.
Lịch Thu làm gì trong đó? Ngồi cùng với ai?
Hay chỉ là một cuộc hẹn bình thường, Lịch Thu còn hơn mình hai tuổi, tình yêu thì chưa đâu vào đâu, mình có quyền gì mà tìm hiểu? Liệu có phải mình đã quá nhạy cảm không?
Trong đầu cô lại hiện lên bức ảnh ấy và bộ dạng của Lịch Thu chạy chân trần trong tuyết lạnh. Không chừng, tất cả những gì diễn ra trong căn phòng kia, vừa khéo có thể lý giải được mọi mối nghi ngờ của cô.
Nhưng cửa vẫn đang đóng chặt cô chỉ cần hé mở cửa sẽ khiến Lịch Thu chú ý.
Đang lo lắng thì ở cầu thang phía sau lưng vang lên tiếng bước chân. Tư Dao đành giả bộ quay lưng đi xuống. Hóa ra người phục vụ đang bưng khay đồ ăn lên.
Cô lại quay lên, thấy người phục vụ đi thẳng đến trước cửa căn phòng đó, gọi to "Món ăn đã mang lên đủ".
"Mời vào"
Mang đồ ăn lên nhanh thế chắc chắn là đã đặt món từ trước. Số lượng ít nhất cũng phải dành cho bốn người ăn.
"Mời vào".
Người phục vụ đẩy cửa vào, cánh cửa kêu cót két. Một lát sau, tiếng Lịch Thu vọng ra "Phiền các vị đóng cửa giùm". Người phục vụ đi ra, thuận tay đóng cửa lại.

Làm thế nào để có thể biết được tình hình bên trong? Hỏi người phục vụ à? Có lẽ bọn họ sẽ trả lời. Nhưng lỡ họ nói lại với Lịch Thu thì sao?
Cần nghĩ kỹ xem, nên làm thế nào?
Kỳ thực cô chỉ cần có một khe cửa là đủ.
Điều gay go là đồ ăn của Lịch Thu đã mang lên rồi nên ngay cả cơ hội lợi dụng lúc người phục vụ ra vào cũng không còn nữa.
"Này, đồ ngốc đứng đây làm gì thế?" Thường Uyển vỗ mạnh vào vai cô. Tư Dao đang chìm đắm trong suy nghĩ chợt giật mình.
Suỵt, cậu khe khẽ một chút được không. Bà chị tiên nữ đang ở trong phòng thuê bao số 5 đấy". Tư Dao rất lo Thường Uyển lại xông ngay vào quậy Lịch Thu.
"Đã nói với cậu là đi gặp người yêu, cửa phòng đóng chặt thế kia, không chừng còn có những pha ướt át nữa. Mình vừa nhớ ra, nghe đồng nghiệp nói, ở đây có rất nhiều thái tử công tử ra vào, chị Lịch Thu chắc đang bước lên tầng lớp trên rồi".
"Dù là như vậy thì mình cũng muốn biết người ấy là ai?" Tư Dao đột nhiên thấy mình thật vô lý. Có nên gọi điện cho Tử Phóng không? Đây là nghề của anh ta mà!
"Chỉ cần người ấy không phải là chàng luật sư của cậu là được phải không? Bây giờ anh ấy đang nằm trên giường, muốn đến cũng không đến được đâu."
Lúc này Tư Dao mới nhớ ra hôm nay cô chưa gọi điện cho Lâm Nhuận, mới xa nhau có mấy ngày mà cô đã nóng lòng muốn gặp anh.
"Không đâu, mình nói với cậu vậy, mình cảm thấy cô ta có liên quan chặt chẽ với lời nguyền "Đau thương đến chết". Quay về nhà mình sẽ nói cụ thể... Tối nay cậu ở lại chỗ mình, mình sẽ cho cậu xem một thứ. Việc khẩn cấp trước mắt là mở hé cửa ra một chút, mình chỉ cần nhìn thoáng là được".
Đã không thể trực tiếp đẩy cánh cửa "cọt kẹt" đó ra, thì cần có một lực tác động bên ngoài để cửa hé ra một cách tự nhiên.
Dao Dao hãy cố nghĩ xem.
Chợt cô nghĩ ra, Lịch Thu là một người yêu thích trà đạo, thường uống một loại trà, lúc này cô lại không nhớ ra tên.
"Thường Uyển, cậu giao tiếp nhiều, nghĩ giúp mình xem, có loại trà nổi tiếng, mang một chữ "Đỉnh"..."
"Nhiều lắm, để mình nghĩ xem trà Đông Đỉnh, trà Mông Đỉnh..."
"Đúng, là trà Mông Đỉnh"
"Trà nổi tiếng của Tứ Xuyên, đây là quán ăn Tứ Xuyên, Lịch Thu là

người Tứ Xuyên à?"
"Mình không biết, mình chỉ biết cô ta ở nước ngoài về, học đại học và là thạc sỹ giảng dạy âm nhạc. Không nghĩ nhiều làm gì, thế là vừa khéo, mình muốn lấy cho cô ta một ít trà Mông Đỉnh". Tư Dao đang dần hình thành cách làm.
"Đây là hiệu chuyên bán món Tứ Xuyên, cậu cũng phải nói cho chuyên nghiệp một chút, phải gọi là "Mông Đỉnh cam lộ""
"Đúng, chính cái tên này, Thường Uyển hiểu biết rất rộng! Cậu chờ ở đây, mình xuống một lúc rồi lên ngay".
Vừa nói Tư Dao vừa móc điện thoại di động ra, đi xuống tầng dưới, hỏi nhân viên phục vụ số điện thoại của "Thiên Phủ cẩm tú", sau đó đi ra ngoài, gọi vào số máy đó: "Chào cô, tôi là Lịch Thu ở phòng số 5, tôi cần một ấm trà "Mông Đỉnh cam lộ", nhờ cô bảo người phục vụ mang lên".
Ban đầu cô gái nghe máy thuận miệng đáp "vâng", liền sau đó ngớ người "Nhưng chị ấy đã lấy một ấm "Mông Đỉnh cam lộ " rồi mà?"
Tư Dao cũng ngớ người, lập tức nói "À... đúng rồi, nhưng tôi đã uống hết, nên muốn uống thêm một ấm nữa"
"Nhanh như vậy à?"
Ngắt điện thoại, Tư Dao tất tả chạy lên cầu thang, Thường Uyển hỏi: "Cậu đang làm trò gì thế?"
Tư Dao nói: "Chờ một lát chúng ta có thể nhìn thấy anh chàng trong căn phòng đó". Rồi lấy trong túi xách một tờ giấy lau mặt.
"Có cần đánh phấn lại không; tô một chút son môi?" Thường Uyển trêu ghẹo.
Tiếng bước chân lên cầu thang vọng đến. Một người phục vụ bê một khay để hở, trên khay là một ấm trà.
Hai người giả vờ nói chuyện, người phục vụ đi qua không hề để ý đến họ. Hai người bèn đi theo người phục vụ vào hành lang, vẫn giả bộ đang tán gẫu.
"Trà đây ạ!"
Bên trong không có động tĩnh gì. Người phục vụ thấy hơi kỳ lạ, lại nói "Phòng số 5, trà đây ạ, có thể vào được không?"
"Trà vẫn còn mà... vào đi"
Chính lúc người phục vụ đi vào phòng, Tư Dao đi vội đến gần cánh cửa, vứt đám khăn giấy vào bên cánh cửa. Sau đó đi vụt về bên Thường Uyển.
Người phục vụ mang vẻ mặt nghi hoặc đi ra, đằng sau là tiếng Lịch Thu vang lên "Xin đóng cửa vào giùm". Người phục vụ thuận tay khép cửa lại, lúng búng: "Rõ ràng chị nói trà uống hết rồi, thật kỳ lạ"

Lịch Thu không để ý cửa chưa được thật kín, vì giữa mặt đất và khung dưới cánh cửa đã được kẹp một xếp giấy.
Tư Dao đã có được một khe cửa.
Tiếng bước chân người phục vụ đi xa dần. Sau khi mấy người khách ở các phòng thuê bao khác đi ra đi vào, Tư Dao và Thường Uyển rón rén bước đến trước cửa phòng số 5.
Bên trong yên tĩnh đến đáng sợ.
Lịch Thu ăn tối với ai, sao không thấy nói một câu?
Qua khe cửa nhìn vào, Tư Dao cảm thấy hơi choáng váng.
Lịch Thu ngồi bên cửa sổ, uống trà một mình.
Nhưng trên bàn, là năm bộ đồ ăn kể cả của Lịch Thu.
Đáng sợ nhất là trong bốn bộ bát kia cũng đều có một chút thức ăn.
Là ai? Những người khách vô hình cùng ăn tối với cô là?
Năm bộ đồ ăn lập tức khiến cô nghĩ đến bức ảnh kia. Trên ảnh có năm người, một trong năm người đó đang ngồi đây, là Lịch Thu.
Lịch Thu bắt đầu nói rì rầm, ánh mắt cô ta hướng về bên kia chiếc bàn tròn, không có một ai.
Sắc mặt cô ta vừa có vẻ dịu dàng vừa có vẻ ai oán.
Cô ta đang nói gì? Đáng tiếc, tiếng nhỏ quá, Tư Dao nghe không rõ
Huống hồ, Tư Dao đang trong cơn kinh hoảng thì nghe thấy bốn chữ Đau thương đến chết!

Đau thương đến chết

Chương 10
NHÂN THÂN TRỐNG RỖNG CỦA MAGGIE

"Chúng tôi gần như chờ đến lúc cô ta ra khỏi cửa, cũng không thấy có người vào trong phòng đó" Tư Dao kể lại "cảnh" mình nhìn thấy tối nay cho Tử Phóng nghe, vẫn còn thấy rờn rợn.
Lúc này, hai người và Thường Uyển đang ngồi trong một quán rượu nhỏ của Bách Gia Thôn. Nhìn thấy Lịch Thu lên taxi, Tư Dao lập tức gọi cho Tử Phóng, hẹn gặp anh ta trong quán rượu.
"Căn cứ vào những điều hai người nói, thì chẳng phải cô ta đã mắc bệnh thần kinh à?" Tử Phóng vuốt cái cằm dài. Gần đây anh ta để râu dê theo mốt thịnh hành, tiếc là anh ta vốn ít râu, râu mọc rất chậm. " Các cô đừng tò mò, tôi thấy cô giáo Thu rất bình thường, ngoài việc thích đeo kính râm, thích mặc đồ đen, thích đi dạo một

mình, thích gọt táo trong bóng tối... À, sao càng nói càng thấy hơi kỳ dị nhỉ? Tuy nhiên, ai mà chẳng có điểm khác thường phải không?
"Nhưng anh không thấy năm bộ bát đũa trùng với năm người trong ảnh hay sao?"
"Quả là hơi kỳ lạ. Cô ta ăn cơm một mình, sao lại phải bày năm bộ bát đũa?"
"Trước khi anh đến, tôi và Tư Dao đã bàn luận rất lâu. Tôi bảo thực ra bốn người còn lại đều ngồi đó, Lịch Thu ăn cơm cùng với bốn linh hồn. Dao Dao lại không đồng ý". Thường Uyển nói năng hùng hồn.
"Tôi thật may mắn được ở cùng nhà với Tư Dao chứ không phải là bà đây. Tôi sợ nhất là các bà phù thủy thầy mo!" Tử Phóng cười nhạt.
Thường Uyển tức giận gõ đầu Tử Phóng: "Nói cho anh biết, mấy ngày tới tôi sẽ nằm lỳ ở chỗ Tư Dao không đi đâu hết! Ngày ngày gọi mà về hù dọa cho anh chết khiếp!"
"Thật thế, mấy ngày tới Thường Uyển đến nhà mình ở nhé!"
Tư Dao cảm thấy sự việc diễn ra xung quanh cô ngày càng kỳ lạ. Trong số những người đã từng vào hang Thập Tịch chỉ còn ba người sống sót là cô, Thường Uyển và Lâm Nhuận, cả ba lúc nào cũng có thể gặp nạn "Đau thương đến chết"; nhất là Thường Uyển thường là ruột để ngoài da, cô hy vọng hai người có thể ở sát bên nhau, qua khỏi lúc khó khăn này, nhanh chóng tìm được người mặc áo mưa. Thường Uyển thuê một căn hộ chung cư mà khu ấy dường như chẳng ai giao du với ai, là nguy hiểm nhất. Mình thì ở trong tòa nhà này, ít ra còn có Tử Phóng và Lâm Nhuận không lâu nữa sẽ trở về; nhà bên còn có một bà già mới chuyển đến, luôn rất cảnh giác cẩn thận, như được canh gác thường xuyên, cảm thấy an toàn hơn nhiều.
Thường Uyển cũng có suy nghĩ tương tự, gật đầu nói: "Nói thực, nếu ở một mình mình cũng hơi sợ!"
Tư Dao chuyển qua vấn đề chính: "Đêm qua, tôi còn thấy một sự việc, hai người cứ nghe, nhưng đêm nay chớ có mất ngủ".
Tử Phóng lại cười nhạt: "Cùng lắm là có ma, trong nhà có đại tiên cô Thường Uyển trấn rồi, còn sợ cái gì?"
"Đừng nói thế nữa. Đêm qua tôi không ngủ được, đứng bên cửa sổ một lúc, đột nhiên nhìn thấy ngoài đường có một bóng trắng đang đi, trong chớp mắt lại không thấy nữa, cực kỳ giống cái lần nhìn thấy trước nhà hàng Tùy Viên trước đó.."
"Này, cô bảo là cô nhìn thấy, nhưng không có ai chứng thực!" Tử Phóng cắt ngang một cách thô bạo.

Tư Dao lườm nhìn Tử Phóng: "Anh không biết là tôi có bệnh thần kinh à? Để tôi kể nốt đã. Tôi tự nhiên liên tưởng đến Lịch Thu, bèn ra khỏi phòng và thấy phòng cô ấy trống không. Lúc đó đã hơn 12h đêm. Tôi bèn vào phòng cô ta, đoán xem tôi nhìn thấy thứ gì? Bức ảnh - bức ảnh năm người ở Tân Thường Cốc! Tôi lại nghe thấy tiếng kẹt cửa dưới nhà, bèn chạy ra, quả nhiên là Lịch Thu về, mặc một bộ váy trắng, giống như váy ngủ. Tôi xuống dưới, thấy trên phiến đá ở thềm cửa có hai dấu chân ướt đẫm, chính xác là dấu "chân", mười ngón chân đều rất rõ ràng"
"Gì thế? Để tôi nghĩ xem có phải tôi đã nghe rõ không. Cô nói là trời lạnh, nửa đêm khuya khoắt, Lịch Thu mặc một bộ váy ngủ màu trắng đi ra ngoài, lại còn đi chân không để làm gì? Cầu xin thượng đế trừng phạt? Hay là khởi động làm nóng cơ thể trước khi bơi?"
"Anh cho rằng tôi bịa chuyện lăng nhăng à?" Tư Dao phát cáu
"Không, tôi chỉ không hiểu mà thôi. Nhưng cô nói cô cũng nhìn thấy bức ảnh Tân Thường Cốc ở chỗ cô ta, điểm này quả là rất có ý nghĩa, nếu như có thể kiểm tra một chút..."
"Việc này tôi đã thu xếp xong, Thường Uyển sẽ giúp tôi. Trong vài ngày tới chúng tôi sẽ nói chuyện với Lịch Thu về những vấn đề mà nữ giới ưa thích như kính râm, chụp ảnh... Anh cũng đừng chỉ có ngồi nghe, hãy cho chúng tôi biết phát hiện của anh đi, chị Lịch Thu có nhân thân bí hiểm thế nào?"
Sắc mặt Tử Phóng lộ vẻ hơi lúng túng: "Mới có một hai ngày.."
"Được, anh cứ việc lần lữa. Không chừng một hôm nào đó tôi "Đau thương đến chết", thì anh khỏi cần nhọc lòng nữa". Nói ra rồi Tư Dao mới cảm thấy mình hơi đanh đá, Tử Phóng cũng có công việc hàng ngày cần làm, cũng có cuộc sống riêng, chỉ vì lòng tốt nên mới giúp mình. Cô gần như định xin lỗi anh ngay.
May mà Tử Phóng cũng không giận, trái lại anh cười nói: "Không phải tiôi không để tâm, cũng không phải chưa điều tra được tí nào; đã tiến triển được một chút, ví dụ Lịch Thu... cô ấy đã đi du học rồi về nước"
"Việc này ngay cả tôi cũng đã biết rồi, cô ấy đã nói với chúng ta còn gì!"
"Thế này vậy, thu hoạch lớn nhất của tôi, chính là nhân thân của cô ta là một khoảng trống không!" Tử Phóng vẫn cố đấm ăn xôi.
"Anh đùa à! Nhân thân của ai có thể là một khoảng trống không? Anh cần thêm bao nhiêu thời gian thì cứ nói thẳng đi!" Thường Uyển giúp Tư Dao dồn ép Tử Phóng.
Sắc mặt Tử Phóng bỗng nghiêm lại, nói: "Tôi nói thật đấy. Suýt nữa

thì tôi xem được hồ sơ của cô ta trong phòng tổ chức trường cô ta dạy, tôi đã tiếp cận sự thật, đúng không? Tuy nhiên xem hoặc không xem dường như chẳng có can hệ gì lớn lắm, vị "tay trong" nói với tôi, hồ sơ của cô ta chỉ có vài trang biểu bảng đơn giản, đã học tiểu học, trung học cơ sở Giang Kinh, lên trung học phổ thông thì theo cha mẹ đi Mỹ, học đại học ở Mỹ, lấy được hai bằng thạc sỹ thanh nhạc và âm nhạc, đầu năm nay về nước, trực tiếp đến học viện âm nhạc Giang Kinh dự tuyển. Cha mẹ trước khi đi sang Mỹ đều là giảng viên đại học. Trên lý lịch chỉ có vậy. Cô ta ở học viện âm nhạc Giang Kinh chưa đầy một năm đã được đề cử là giảng viên trẻ ưu tú. Cô ta rất có trách nhiệm với học sinh, làm việc nỗ lực, nhưng không có người bạn thân nào. Có hàng tá nam nhi ở học viện theo đuổi cô, nhưng đều bị cặp kính râm của cô ta cản lại. Tất cả những gì biết được tôi đã nói hết rồi, nói cho cùng, cô ta chỉ là một người đơn giản như vậy."
"Nhưng anh không cảm thấy, "đơn giản" như vậy, lại chính là "không đơn giản" à?" Tư Dao ý thức được sự tận tâm tận lực điều tra của Tử Phóng, nhưng dường như đã gặp phải một bức tường chắn.
"Đương nhiên tôi cũng cảm thấy thế, nhưng đối mặt với khoảng trống đó, tôi cũng không vẽ nổi sắc màu gì. Tôi cho rằng nếu vẫn quan tâm đến nhân thân của cô ta, thì việc duy nhất có thể làm là tiếp tục điều tra tình hình trong thời gian cô ta học đại học. Ở đây thì mức độ khó tăng lên gấp bội. Cô ta học ở đại học Pensylvania ở Mỹ, chúng ta làm thế nào mà điều tra được?"
"Nếu có tên tiếng anh của cô ta..."
"Maggie, tên tiếng anh là Maggie Li". Tử Phóng quả đã điều tra rất rõ ràng, chẳng qua anh ta phát âm tiếng Anh hơi cứng, Maggie thành "Makê" nên Thường Uyển bật cười.
"Hay là nhờ vị tiến sỹ bạn cô giúp cho, có lẽ anh ta biết làm thế nào để tìm tư liệu trên mạng, tôi hễ nhìn thấy tiếng Anh là đau đầu". Tử Phóng ngượng nghịu nói.
Tư Dao tập trung nghĩ ngợi: "Được, đương nhiên có thể nhờ Trương Sinh giúp, nhưng chúng ta cũng không thể hy vọng hoàn toàn vào việc điều tra hồ sơ sinh viên. Tôi phải nghĩ cách xem lại tập ảnh của Lịch Thu. Trong đó chắc chắn có rất nhiều gợi mở"
Thường Uyển hỏi: "Nhân lúc cô ta không ở nhà, vào xem có được không? Giống như cậu lần trước..."
"Cậu không biết à, về mặt này Lịch Thu rất cẩn thận, bình thường khi cô ta không ở trong phòng đều đóng cửa, khóa cửa. Đêm hôm đó, chắc chắn là vì đã nửa đêm, cô ta không nghĩ rằng mình còn thức

dậy, hoặc là vì tình cảm quá xúc động, hoặc có phần lú lẫn, mới ra ngoài mà quên khóa cửa. Tóm lại, để có được cơ hội như lần đó là cực khó, không biết phải đợi đến bao giờ"
"Chào cô! Cháu... cháu là Dao Dao, muộn thế này còn làm phiền cô chú, thật ngại quá"
"Không phiền, không phiền, Lâm Nhuận chờ điện thoại của cháu, chờ đến hóa rồ rồi". Khi bà nói, nghe thấy cả tiếng Lâm Nhuận: "Mẹ đừng cường điệu như thế được không". Tư Dao cười ngọt ngào, cảm thấy thần kinh bị căng thẳng vì những chuyện của Lịch Thu mấy ngày nay dần dần được chùng xuống một chút.
Giọng nói của Lâm Nhuận dù ở rất xa nhưng vẫn rất tha thiết.
Khi giọng nói dịu dàng của anh lọt vào tai, càng khiến Tư Dao không kìm được nỗi nhớ thương.
Cô cầm ống nghe, muốn được nghe mãi âm thanh đó. Anh hỏi han nồng nàn cứ như cô mới là người đang dưỡng bệnh.
"Sao thế, sao không nói gì thế?" Cuối cùng Lâm Nhuận cũng nhận ra Tư Dao đang im lặng.
Anh chàng ngố này chẳng có tình cảm gì cả, lẽ ra nên hỏi rằng "Anh có phải là người em yêu thương nhất không?" (Câu này là ám hiệu mà Tư Dao và Viên Thuyên hay sử dụng)
"Mấy hôm nay, mỗi ngày em đều phải tự nói với mình không biết bao nhiêu lần. Nếu anh ở đây thì tốt biết bao, nếu Lâm Nhuận ở đây thì tốt biết bao... cho nên bây giờ không nói nữa!"
Lâm Nhuận cười: "Nhưng em vẫn nói những hai lần!"
"Anh khỏe hơn chưa? Lúc nào có thể quay về với em?"
"Mới có ba ngày, xương của anh có thể tăng tốc liền hay không? Cha mẹ tìm được một thầy thuốc đông y đã từng chữa bệnh cho lãnh đạo Trung ương, là người địa phương này, chuyên trị vết thương do ngã, gãy xương. Dùng thuốc của ông ấy anh thấy khá hơn rất nhiều"
"Mới có ba ngày thật à? Sao em lại cảm thấy giống như... hai ngày vậy?" Tư Dao cố ý bỡn cợt, không nói cho Lâm Nhuận biết mình nhớ anh ấy đến thế nào.
"Anh vốn định thế này: mỗi ngày khi thức dậy vào buổi sớm đều gấp một con hạc giấy tượng trưng cho nỗi nhớ em. Kết quả là bây giờ đầu giường anh đã có một xâu hạc giấy rồi"
"Chứng tỏ rằng, một là anh ngủ nhiều quá, mỗi lần tỉnh dậy lại tưởng đã qua một ngày; hai là, anh xem phim Hàn Quốc quá nhiều , đã lãng mạn theo rồi!" Tư Dao thừa biết anh đang ví von thế thôi, nên cô cố tình giả vờ ngớ ngẩn.
"Được, cô nàng ngốc nghếch hãy kể cho anh nghe cuộc sống diễn ra

từng phút trong ngày hôm nay của em đi?"
"Có một... một loạt các sự việc, hai hôm trước gọi điện chưa nói với anh, sợ anh lo lắng, nhưng em muốn nói rõ với anh, để anh cho ý kiến giúp em"
"Việc rất đáng sợ à?" rõ ràng Lâm Nhuận nhận thấy sự nghiêm túc trong câu nói của Tư Dao.
"Rất đáng sợ, sợ lắm!" Tư Dao cố ý bắt chước giọng của một cô gái nhỏ đang sợ hãi. "Không trêu anh nữa, một việc rất nghiêm túc, anh nằm cho chắc kẻo lại sợ quá ngã từ trên giường xuống đất".
Tư Dao nghĩ, bản thân mình cũng cảm thấy những sự việc xảy ra trong mấy ngày qua quả là không có gì đáng để cười, thực là đáng sợ. Có lẽ, mình đã quen dùng cách pha trò để xua đi nỗi sợ hãi, âu cũng là một bản năng sinh tồn?
"Từ giờ phút anh đi, nỗi sợ hãi luôn bám theo em. Chắc chắn anh không ngờ rằng, lần này, tất cả lại xoay xung quanh một người mà chúng ta vừa rất quen thuộc, lại vừa cực kỳ xa lạ - Lịch Thu

Đau thương đến chết

Chương 11
HUYẾT TRÍCH TỬ(1)

Tư Dao chạy tới phòng máy khoa công nghệ thông tin đại học Giang Kinh, bên trong còn có mười mấy sinh viên đang ngồi trước máy tính thực hành, còn Trương Sinh ngồi một mình trong phòng làm việc làm bài của mình. Cái phòng máy này được sắp xếp giống hệt quán net của Trương Sinh. Có lẽ toàn bộ cuộc sống của Trương Sinh chính là trên mạng.
Cánh sinh viên thiếu tập trung tư tưởng thấy Tư Dao tha thướt đi vào căn phòng làm việc của thày Trương Sinh "gàn dở", đều tặc lưỡi trầm trồ, xem ra thày Sinh nói không sai: trong máy tính tự nhiên có mỹ nhân(2).
---
(2). Mượn ý câu văn cổ: Trong sách có nhà vàng, có mỹ nhân… (câu nói với ý khuyến học)
----------"Cái 'mật mã' đó đã tra ra kết quả gì chưa?" Tư Dao hỏi luôn vào việc.
Trương Sinh dường như không có vẻ gì kinh ngạc và hoảng sợ về

việc Tư Dao đến đây, anh biết bọn học sinh bên ngoài như bọn trộm - đang dán mắt nhìn vào mình, nhất định anh phải giả bộ "khô khan" đến cùng, đối diện với người đẹp như hoa mà không nao núng!
"Tôi đã hỏi hết mấy cao thủ trong khoa công nghệ thông tin, khoa toán và phòng giáo vụ thống kê số liệu của trường này, cả những vị anh hùng mà tôi biết, nhưng chỉ thấy những con số đó rất ngẫu nhiên, không có vẻ là mật mã. Bây giờ chỉ còn một người tôi chưa tới hỏi, người này là một cuốn Bách khoa toàn thư, nếu anh ta cũng không biết thì chỉ còn cách đi hỏi Viên Thuyên".
"Có ai ăn nói như bạn không?" Tư Dao lập tức nhớ ra Trương Sinh vốn không thạo lời lẽ ngoại giao: "Vậy thì đi tìm người cuối cùng này, tôi vẫn còn một vấn đề cần thỉnh giáo nữa, không biết liệu có cần tìm anh ta để hỏi không?
"Trước tiên hãy thử nói với tôi xem sao".
Tư Dao nói nhỏ: "Có cách nào để xem được hồ sơ của Lịch Thu trong thời gian học ở đại học Pensylvania Mỹ không? Không vì mục đích gì khác, mà chỉ là muốn hiểu hơn về hoàn cảnh của cô ta thôi."
"Chỗ anh phóng viên giải trí…"
"Trong nước, Lịch Thu không có bất cứ tài liệu gì có thể tra cứu, cô ta đơn giản gần như một cốc nước lọc vậy."
"Nước lọc mà đơn giản? Bạn biết trong một cốc nước lọc có bao nhiêu nguyên tố vi lượng và vi khuẩn không…"
"Thôi nào, dù sao thì tư liệu về cô ta ở trong nước gần như bằng không. Tôi có cảm giác cô ta đang cố ý không để lại một manh mối nào. Nhưng ở bên Mỹ, có lẽ cô ta sẽ không nghĩ cách giấu giếm gì đó, cho nên những tư liệu trong thời gian cô ta học đại học chắc sẽ rất có ý nghĩa."
Trương Sinh đờ người ra một lúc, lúng búng nói: "Lúc cần mới biết mình học ít, tuân theo luật pháp là lương dân."
Tư Dao nghe anh ta đọc ra hai câu râu ông nọ cắm cằm bà kia, dở khóc dở cười hỏi lại: "Rốt cuộc bạn có giúp được không, hay là tìm đến vị cao thủ đó?"
Tôi đương nhiên muốn giú bạn, nhưng đề nghị của bạn giống như là hành vi hacker."
"Tuyệt đối không được phạm pháp!"
"Nhưng bạn muốn lấy những tư liệu đó, tám chín phần là ở trong hệ thống máy tính của trường đại học bên Mỹ đó, muốn xem thì đồng nghĩa với việc phải làm hacker".
Tư Dao nhíu mày, cô thấy bí quá.
"May mà chúng ta có anh ta - cao thủ mà chúng ta cần đi gặp, sẽ

giao cho anh ta hai vấn đề khó khăn này”.
“Tôi không muốn kéo thêm người vào việc”.
“Nếu như anh ta không phải là người thì sao?” Trương Sinh thấy Tư Dao ngớ người, bèn cười ngất: “ Anh ta là nhân vật nổi tiếng lẫy lừng ở Giang Kinh: Huyết - Trích - Tử”.
Theo sự giới thiệu của Trương Sinh, nguồn gốc của cái tên “Huyết Trích Tử” là do vị đại ca đó chìm đắm trong việc thiết kế một trò chơi điện tử tên là “Huyết Trích Tử”. Đại khái kịch bản của trò chơi đó là, “Huyết Trích Tử” là tên tay sai độc ác của triều đình và bọn gian thần, chuyên đối đầu với các trung thần và nghĩa sĩ võ lâm. Nhân vật chính ngẫu nhiên biết được một bí mật động trời của hoàng cung nên bị “Huyết Trích Tử” truy sát, trên đường chạy trốn, võ công đã không ngừng tiến bộ, cuối cùng đánh thắng “Huyết Trích Tử”, đem được người đẹp trở về.
“Tuy nhiên, theo thiết kế của anh ta, tình yêu trong này có xen một chi tiết trắc trở nhỏ. Nhân vật chính của câu chuyện luôn ngại nói với mọi người: Anh ta… anh ta là một tiểu thái giám.”
“Sao? Đó mà là ‘trắc trở nhỏ’? Đối với tình yêu, hình như đây là vấn đề căn bản thì có! Có cần thiết kể như vậy không? Anh ta nghĩ thật kỳ cục!”
“Cư xá Thông Giang” là một khu ‘nhà khách’ được cải tạo lại từ hầm trú ẩn phòng không ngày trước, dành cho các loại người từ nơi khác đến Giang Kinh tìm cơ hội. Mấy ngày nay trời ẩm, những căn phòng dới lòng đất càng thêm ẩm thấp.
Hai người đi xuống một cầu thang có tay vịn dài qua một bếp than lớn hình tròn dùng để sưởi ấm, xuyên qua một hành lang tối om, mở cánh cửa một phòng trọ ra. Thứ đầu tiên đập vào mắt họ là một tấm lưng rộng, một chiếc áo may-ô bông cào, một cái đầu trọc. Bên cạnh người này là hơn mười cái case máy tính cao thấp đủ vẻ, trên bàn là ba cái màn hình. Tư Dao lập tức nhớ ra cách đây không lâu, cảnh sát khám nơi ở của Dục Chu cũng phát hiện ra số case và màn hình đủ để mở một quán neet. “Huyết Trích Tử” sống ở một nơi đơn sơ gian khổ thế này mà dùng nhiều máy tính như vậy để làm gì? Cô đột nhiên trở nên cảnh giác.
“Đã ăn sáng chưa? Trương Sinh đứng ở cửa hỏi.
Tư Dao nhìn đồng hồ, bây giờ là hơn 6h chiều, sao lại ăn sáng?
“Chưa, tôi đang chờ anh mang đến, tôi muốn ăn bánh bao nhân thịt ở trường anh làm”. ‘Huyết Trích Tử’ không quay đầu lại, đang gõ bàn phím nhanh như máy. Giọng của anh ta mềm mại đầy nữ tính.
Trương Sinh giải thích với Tư Dao: “ ‘Huyết Trích Tử’ ngày ngủ đêm

thức, vừa mới dậy". Dường như anh ta không để ý rằng 'Huyết Trích Tử' không biết Tư Dao đang có mặt.
Quả nhiên 'Huyết Trích Tử' nhảy dựng dậy: "Ôi, thằng cha này đưa khách đến mà không đánh tiếng gì cả? Lại là nữ nữa!"
Không hiểu sao 'Huyết Trích Tử' lại rút về góc phòng, hình như vì thấy mình cởi trần nên xấu hổ. Tư Dao nhìn anh ta, người to béo, cao chừng 1,8m, cặp mắt bé không dám nhìn thẳng Tư Dao, cứ như dã mắc lỗi gì đó đáng bị phạt.
"Được, đã kết thúc phạt đứng, mời các học sinh về chỗ ngồi!" Tư Dao không nhịn nổi chỉ muốn cười.
Trương Sinh nói: " 'Huyết Trích Tử' lại đây ngồi đi, có hai việc muốn thỉnh giáo anh."
Tư Dao cười hỏi: "Chúng ta có thể dùng 'tên đã từng dùng' của Huyết Trích Tử để xưng hô không, cứ huyết với trích mãi nghe mà phát sợ!"
'Huyết Trích Tử' đã quay về ngồi trước máy tính, thỉnh thoảng vẫn căng thẳng liếc Tư Dao, nói nhỏ: "Gọi tôi là Điền Xuyên cũng được."
"Cái tên này quá hay!"
Trương Sinh không để lãng phí thời gian, lấy tờ giấy ghi chuỗi mã số ra - chuỗi ký tự mà Viên Thuyên để lại cho Tư Dao. "Nhìn xem chuỗi ký tự giời ơi này, có gợi nhớ đến cái gì không?"
"Bánh bao ở trường anh!"
"Nói nghiêm chỉnh kia mà! Nhìn vào chuỗi ký tự này, anh có thể nghĩ đến điều gì?"
Trên đường đi, Trương Sinh đã giới thiệu sơ qua về Điền Xuyên với Tư Dao, người này chưa hề học qua chuyên ngành công nghệ thông tin chính quy ở trường đại học, nhưng rất yêu thích những thứ liên quan đến máy tính, đem tất cả tâm tư tình cảm dồn vào trong các hộp sắt này; hiện đã thuộc vào hàng chuyên gia máy tính già đời. Những thứ liên quan đến máy tính như phần cứng, phần mềm, mạng interrnet, chẳng có gì là anh ta không biết. Tiếc là anh ta chẳng có tý năng khiếu gì về kinh doanh máy tính và mạng, dù là tinh thông nhưng không biết dùng vào việc mưu sinh, càng không thể đi làm công kiếm sống. Vì thế dù đã hai mươi lăm tuổi nhưng vẫn chưa có một công việc ra hồn. Sau khi quen Trương Sinh qua mạng, anh ta tay không đến Giang Kinh, thoáng chốc đã gần hai năm, trở thành một trong ngàn vạn người "lang bạt" ở Giang Kinh, ở trong căn phòng dưới đất này tiếp tục sự nghiệp vĩ đại của mình - viết ra trò chơi "Huyết Trích Tử". Để chu cấp cho anh ta, có lúc Trương Sinh nhận về một vài hạng mục công việc, bảo anh ta làm giúp, trở thành

huynh đệ cơm áo của anh ta. Điền Xuyên không biết chuyện đời, nhưng cực kỳ thông minh, bất kể người nào từng gặp hay là kiến thức kỹ thuật đã học, gần như đều nhớ như in; tích lũy dần dần, anh ta trở thành một "bách khoa" về phương diện máy tính.
Lúc này, Điền Xuyên ngây nhìn dãy kí tự và chữ số rồi lắc đầu quầy quậy: "Quá ngẫu nhiên, nếu cái này không liên quan gì đến máy tính thì tôi cũng hết cách".
"Chương trình phá giải mật mã mà anh đã viết, vừa khéo có thể ứng dụng!"
"Đã là phần mềm phá giải thì ăn thua gì?" Điền Xuyên chậm rãi nói.
"Thử một chút cũng được." Tư Dao cảm thấy có hy vọng. "Có vẻ rất cao siêu, phá giải mật mã kia mà!"
"Chẳng cao siêu gì cả, một trò chơi chữ cái và chữ số đơn giản mà thôi, chính là mấy phương pháp thường dùng trong mật mã học truyền thống, ví dụ như phương pháp đổi vị trí, phương pháp thay thế, thơ ẩn đầu, thơ ẩn đuôi, mã hài thanh… của tiếng Trung soạn thành một trình tự logic, gần giống như trò chơi của tụi trẻ con, ứng dụng rất hạn hẹp. nếu mật mã không phù hợp với những loại vừa nói thì chẳng có tác dụng gì. Chuỗi ký tự mà anh chị mang đến, nhìn biết ngay là không phù hợp với bất cứ quy luật sắp xếp nào của mật mã truyền thống, tôi đoán chắc là bó tay." Chỉ ngần ấy câu mà anh ta nói phải mất nửa tiếng.
"Anh mà còn nói như vậy thì xem chừng chẳng có cách nào rồi." Tư Dao nghe kết luận của anh ta giống như ý kiến của mấy "cao thủ" ở đại học Giang Kinh, cảm thấy cực kỳ thất vọng.
Trương Sinh cúi xuống nhìn đôi mắt đờ đẫn của Điền Xuyên: "Không đúng, tôi lại cảm thấy anh vẫn còn điều gì chưa nói ra, đã nghĩ ra gì rồi, đúng không?"
"Anh rách việc quá! Tôi đã hơi hơi có cảm giác… nhưng bị ảnh hỏi dồn thế này, ý tưởng đã biến mất rồi!" Điền Xuyên thở hồn hển ngẩng lên nhìn Trương Sinh, thần thái, ngữ điệu đều hơi giống một cô gái làm nũng, toát lên từ vóc người to lớn của anh ta khiến Tư Dao suýt bật cười.
"Tại anh Sinh, anh im đi, để cho người ta suy nghĩ!" Tư Dao thuận miệng nói theo giọng điệu của Điền Xuyên.
Điền Xuyên nôn nóng vò đầu, nhưng chẳng túm được sợi tóc nào, lại càng nôn nóng hơn: "Muộn rồi, muộn rồi, ý nghĩ vừa hiện lên đã biến mất, đành phải từ từ nghĩ vậy, hai người ở đây thì tôi làm sao tĩnh tâm mà nghĩ được?"
Trương Sinh vẫn không chịu tha: "Rốt cuộc anh nghĩ ra cái gì?"

“Chỉ đơn giản là chuỗi số này nhìn rất quen mắt. Tôi cần có thời gian ‘đào sâu’ đã.”
Trương Sinh và Tư Dao nhìn nhau, trong mắt đều lộ ra tia hy vọng, Trương Sinh có vẻ hơi đắc ý.
“Trước khó sau dễ, việc thứ hai chắc anh chuyên nghiệp hơn. Bọn tôi cần tra thông tin về một Hoa kiều”.
“À, lại là một câu chuyện đi trốn vì tình à?”
Trương Sinh vội kể cho Tư Dao nghe: anh ta và Điền Xuyên từng giúp một nữ giảng viên ở đại học Giang Kinh tìm bạn trai bị “thất lạc”. Thì ra sau khi anh này ra nước ngoài bèn cắt đứt liên lạc với nữ giảng viên kia, đã ngả vào lòng một quý bà người Mỹ. Anh ta tưởng rằng không liên hệ gì với người bạn gái trong nước thì có thể cắt đứt tiìn yêu, không ngờ lại bị Điền Xuyên truy tìm trên mạng tóm được, cuối cùng đại ca này bị cô bạn gái chửi cho một trận nên thân.
“Không, đây chỉ là tìm lai lịch của một người không có lai lịch”. Tư Dao không biết phải hình dung theesnoaf.
“Nghe không hiểu. Mới hai năm không ra khỏi cửa mà tiếng Hán đã biến đổi nhanh hơn cả mạng internet à? Trương Sinh dịch hộ đi.”
Trương Sinh không dài dòng, hỏi ngay: “Họ tên là Maggie Li, cũng có thể là Maggie Qiu Li(3), khoảng một năm trước tốt nghiệp thạc sỹ ở đại học Pensylvania Mỹ, có thể điều tra xem cô ta có quan hệ xã hội thế nào không?”
---
(3) phiên âm latinh của tên Lịch Thu

Điền Xuyên vừa lên mạng, vừa nói: “Thật đáng buồn, anh xem tôi đường đường là Huyết Trích Tử, không biết từ khi nào đã sa sút đến mức này, phải sống nhờ vào việc đi dò tìm những chuyện riêng tư hộ người ta!”
“Coi như là anh giúp tôi, được không?” Trương Sinh cười.
“Anh nói gì thế, anh là cha mẹ tái sinh ra tôi, sao lại nói là giúp? Đã là cha mẹ thì con cái không thể ca thán, đúng không?” Điền Xuyên nhanh chóng vào một trang toàn tiếng Anh, gõ chữ Maggie Li, vào bảng menu chọn thành phố Philadelphia của bang Pennsylvania, là nơi có trường đại học Pennsylvania, sau đó nhấn phím “tìm kiếm”. Anh ta vừa đợi kết quả vừa nói: “Mỗi lần lên mạng tôi đều không quên anh Trương Sinh
là cha mẹ tái sinh, anh có kỹ thuật cao siêu, thiết bị hoàn hảo, đã kéo dây ADSL vào cái ‘hang cặn bã’ này, khiến tôi trở thành người đầu tiên lên mạng trong hầm phòng không ở Giang Kinh này…”

“Được, đừng trình bày nữa, khiến tôi nổi cả da gà. Hình như anh đã tìm được rồi, dãy địa chỉ này…” Trương Sinh nhìn thấy một chuỗi danh sách họ Li ở Philadelphia, “Maggie Li” đứng đầu, Điền Xuyên nhấn vào “Maggie Li” thì bật ra sáu, bảy địa chỉ.
“Đây là địa chỉ mà tiểu thư Maggie Li của chúng ta từng ở tại Mỹ sau khi trưởng thành. Ở Mỹ, những thông tin này đều là tư liệu công khai, chỉ cần anh biết cáchtìm kiếm thì hươ tay một cái là được. Chúng ta lấy được rồi, có thể tra ra những địa chỉ này là nhà của ai, như vậy có thể hiểu được một chút về cuộc sống riêng tư của cô Maggie, ví dụ nhà cô ta được mua dưới danh nghĩa của ai, hay là thuê, chủ hộ có phải họ hàng cô ta không, có phải chồng cô ta không… đều là những tư liệu công khai, vừa may tôi cũng biết tra ở chỗ nào.” Điền Xuyên đang giải thích đột nhiên nói: “Kỳ lạ, kỳ lạ…”
Anh ta đánh dấu khuyên lên một địa chỉ trong đó, nói: “Xem địa chỉ này đi, có phải hơi quen không?”
Trương Sinh lắc đầu: “Tôi không có tài nhìn một lần là nhớ như anh!”
Điền Xuyên ấn nút “Quay lại” trên thanh công cụ, trên màn hình lại trở lại danh sách những người họ Li ở Philadelphia vừa rồi, sau đó lại dùng khuyên đánh dấu lên một cái tên là ‘Bernard R. Li’: “Xem địa chỉ này xem, hoàn toàn giống với một địa chỉ mà cô Maggie đã từng ở.
Tư Dao nói xen vào: “Trí nhớ của anh siêu thật. Nhưng chỗ này rất dễ giải thích. Maggie theo cha mẹ di cư đến Mỹ. Đây chắc chắn là địa chỉ nhà cha mẹ cô ta, sau khi trưởng thành vẫn ở lại nhà cha mẹ một thời gian, rất bình thường mà.”
“Điều không bình thường là địa chỉ của Bernard R. Li đã bị xóa bỏ, ở đây đánh dấu Bernard R. Li đã không còn sống ở đây nữa.”
Tư Dao cảm thấy chẳng có gì không bình thường, cha mẹ Lịch Thu chuyển nhà đi, chỉ có vậy thôi. Điền Xuyên lại nói: “Điều không bình thường nữa là chuỗi sao màu đỏ ở cạnh tên Bernard Li, một loại logo của Gooogle, cho thấy cái tên này là điểm nóng trong mục “tìm kiếm” của Gooogle, nói cách khác là, số lần xuất hiện của nó trên mạng khá nhiều, hoặc là đã có một thời gian nổi tiếng. Anh xem, bên cạnh những cái tên khác đều không có sao đỏ.”
“Chú nói ít thôi được không, nhấp thử vào đó xem nào!” Trương Sinh tràn đầy hứng khởi, chưa nói hết câu Điền Xuyên đã nhấp vào phím “Tìm kiếm” trong Google.
Đầu tiên xuất hiện một mục là “Công ty Thiết kế Xây dựng B&G” Philadelphia, một trong những người sáng lập là Bernard Li. Nhấp vào cái tên này, hiện ra một trang chuyên biệt giới thiệu về Bernard Li

và sản phẩm thiết kế xây dựng của ông ta, không có ảnh người nào, nhưng có một vài bức ảnh kiến trúc, có cao ốc thương mại, cũng có cả nhà ở. Đại ý giới thiệu bằng tiếng Anh là: kiến trúc sư nổi tiếng Bernard Li đã kết hợp một cách hoàn hảo tinh hoa của nghệ thuật kiến trúc Đông Tây vào trong những thiết kế của ông, được những người trong ngoài giới chuyên môn tán thưởng. Tác phẩm của ông bao gồm trung tâm giải trí Philadelphia, Bảo tàng văn hóa dân tộc New York và vô số những khu dân cư cao cấ. Mấy năm nay, Bernard Li chú ý đến thị trường Viễn Đông hơn, đã thiết kế một loạt nhà ở Hồng Kông và Trung Quốc đại lục.

Dưới từ "Trung Quốc đại lục" có một gạch chân, Tư Dao nhìn qua bức ảnh chụp kiến trúc nhà, hơi giật mình, khẽ "a" một tiếng, nói: "Điền Xuyên, nhờ anh nhấp vào cụm từ "Trung Quốc đại lục" đó!"

Chuỗi ký tự được mở ra, Tư Dao lại "a" một tiếng nữa đầy kinh ngạc. "Trời ơi!" Tiếng kêu kinh ngạc còn xen cả nỗi sợ hai.

Trên trang web mở ra có mấy tòa biệt thự oai nghiêm khác thường, đều là bản vẽ của Bernard Li, trong đó có một tòa nhà có mái hiên vòm kiểu Tây Ban Nha, kết cấu khung kiểu nhà thờ đạo Hồi, mái nhà kiểu Trung Quốc, phòng ốc rộng… chính là tòa biệt thự mà Tư Dao và ba thanh niên nữa đang cùng thuê trọ.

Cái duy nhất không giống là tòa nhà trên bức ảnh có một mặt tường sơn màu trắng, trên là mái ngói đỏ, còn ngôi biệt thự cô đang thuê, mái tường màu nâu, lợp ngói đen.

Nhưng khung cảnh ở trước vườn, thậm chí con đường nhỏ phía trước nhà lại rõ ràng là tòa nhà nằm trong "ốc đảo quý tộc".

Nếu câu chuyện được nghe trước đây là đúng, chủ cũ của ngôi biệt thự này là một kiến trúc sư đã tự thiết kế, vậy thì ông ta rõ ràng là Bernard Li.

Còn Lịch Thu, khi ở Philadelphia cô cũng ở nhà Bernard Li, rốt cuộc cô có quan hệ gì với ông ta? Tại sao về đến Giang Kinh lại thuê biệt thự của ông ta? Hiện nay Bernard Li đang ở đâu?

Li có phải là Lịch? Nếu đúng, Lịch Thu và Bernard Li là thân thích.

Rõ ràng, Điền Xuyên không nhận thấy phản ứng của người khác, chỉ chú ý đến việc nhấp hết mục này đến mục khác, anh nói: "Kỳ thực, việc Lịch Thu đã từng ở nhà Bernard Li, nếu không phải do tôi liên hệ hai người này lại thì thông tin này cũng sẽ xuất hiện trong kết quả tìm kiếm sau. Chỉ cần tra lần lượt những nơi cô ta từng ở là ra." Đột nhiên, một bức ảnh những người mặc complé đi giày tây xuất hiện trên mặt trang. Điền Xuyên lấy ngón tay chỉ một người trung niên gốc Á, nói: "Đây là Bernard Li, chụp cùng với các kiến trúc sư tầm cỡ

trong một hội nghị các kiến trúc sư”.
Tư Dao và Trương Sinh cùng kêu lên: “Chính là ông ta!”
Là ông ta.
Chính là người trung niên đó! Trong bức ảnh lấy được từ bụng con sóc, ông ta và một người con gái giống Lịch Thu đứng trước cầu Bộ Nhai ở Tân Thường Cốc.

Chú thích
(1) Vốn là tên một nhân vật trong truyện võ hiệp của Hoàn Châu Lâu Chủ

Chương 12
LỆNH BỎ NƯỚC CỜ

Lý Bá Thụy là chủ cũ của căn nhà của chúng ta? Là chồng của dì Lịch Thu? Ông ta đâu? Tại sao khi Lịch Thu từ Mỹ về lại phải thuê ở đây?” Tử Phóng nghe thấy Tư Dao nói ra phát hiện của Điền Xuyên, kinh ngạc đến mức lập tức ngồi vào trước máy tính. “Trên mạng còn tư liệu gì nữa, để tôi tra xem.”
“Lý Bá Thụy đã chết cuối năm ngoái. Khi đang đi trên du thuyền ngắm cảnh sông Thanh An thì xảy ra tai nạn, cả nhà ông ta đều chết, vợ, hai đứa con, một cháu gái bên ngoại nghỉ ở nhà họ”.
“Lịch Thu?”
“Không rõ, việc này phải làm phiền anh.”
“Đợi đã, chắc bộ não tôi trục trặc rồi. Năm người trên bức ảnh đó, ngoài Lịch Thu còn bốn người nhà Bá Thụy. Bọn họ đến Tân Thường cốc, sau này đều chết hết, lại là sự cố bất ngờ, rất phù hợp với quy luật ‘Đau thương đến chết’, nhưng người ở cùng nhà chúng ta cũng tên Lịch Thu, lẽ nào cô ta không phải là người sống?”
“Tôi cũng không trả lời nổi anh, tuy vậy cảm nhận là có thể giải thích được cảnh tượng kỳ quái đêm qua trông thấy ở ‘Thiên Phủ cẩm tú’ - cảnh Lịch Thu ăn cơm cùng bốn người vô hình. Đoán xem hôm qua là ngày gì?”
“Trời ơi, lẽ nào là…”
“Đúng, hôm qua đúng là ngày tròn một năm xảy ra tai nạn đắm thuyền, ngày hôm qua của năm ngoái, bốn người gia đình Bá Thụy

và một cháu gái bên ngoại đi du ngoạn trên sông buổi sớm. Hôm đó trên sông sương mù dày đặc, nghe nói thuyền trưởng lái du thuyền đó tối hôm trước uống say mèm, chiếc thuyền đang chạy với tốc độ cao, đâm vào khung sắt của công trường sửa chữa cầu Thanh An ở giữa sông, phát nổ và chìm ngay tại chỗ. Sau này cảnh sát phát hiện ra sáu thi thể gồm cả chủ thuyền, có người vẫn kẹt trong thuyền, có người sau này mới nổi lên."
"Tôi hiểu ý cô, nhưng vẫn muốn hỏi cho rõ, cô nghi ngờ Lịch Thu một mình trốn trong phòng bao của "Thiên Phủ cẩm tú" ăn cơm uống rượu cùng với bốn bộ bát đũa trống không, bốn bộ bát đũa đó chính là thay mặt cho gia đình Bá Thụy đã chết?"
"Tôi còn có thể suy đoán thế nào nữa đây? Anh lại có cao kiến gì chăng?"
"Tôi ngu, đâu có cao kiến gì! Nếu Lịch Thu ở trong nhà chúng ta là người sống, vậy người chết là ai, liệu có phải…"
"Nếu chúng ta không tin những chuyện ma quỷ, vậy thì, người chết trên thuyền không phải là Lịch Thu, hoặc nói rằng, vốn dĩ là Lịch Thu nhưng không biết vì nguyên nhân gì mà Lịch Thu không chết."
"Vậy giải thích thế nào về thi thể đó? Là xác của ai? Dùng ly miêu đánh tráo thái tử à? Ly kỳ quá, không thể… Ngày mai tôi sẽ cố gắng thăm dò, xem xem người cháu gái cùng gặp nạn với gia đình Bá Thụy có phải Lịch Thu không." Tử Phóng hơi có vẻ hậm hực, anh ta vốn có thể là người đầu tiên lấy được những tư liệu này, ai ngờ lại bị một tên "lang bạt" chui rúc trong hầm trú ẩn ở Giang Kinh suốt ngày không thấy ánh mặt trời phát hiện ra trước. Đúng là cao nhân có sẵn ở dân gian.
Tư Dao nhìn đồng hồ: "Thường Uyển đã nói chuyện với Lịch Thu một tiếng, nên kết thúc rồi, không biết cô ấy có nhìn thấy cặp kính râm đó không?"
"Cặp kính râm?"
"Là cặp kính mà 'Lịch Thu' trên ảnh đã đeo, chụp chung với gia đình Bá Thụy, nhớ chưa? Đó là cặp kính gọng tím rất to, mắt kính rất rộng".
Đang nói chuyện, tiếng bước chân "cộc cộc" ở tầng dưới vọng lên, chắc chắn là Thường Uyển.
"Mình thấy rồi, mình thấy rồi!" Thường Uyển hưng phấn đến mức gần như reo lên.
"Cậu khe khẽ một chút được không?" Tư Dao làm dấu tay. "Thấy cái gì?"
"Đúng cặp kính râm đó, gọng to màu tím nhạt, mắt kính rộng."

*
**
Ông nhìn tấm bản đồ thế giới trên tường, hồi lâu không rời bước. Khi ông còn trẻ, sôi nổi khát khao, đã từng rất mong được đi khắp toàn cầu để làm phong phú thêm kiến thức. Lúc đó còn nghèo rớt, ngay một quyển sách mới ông cũng không mua nổi. Còn hôm nay, tiền đã không còn là vấn đề với ông nhưng mỗi khi nghĩ đến chuyện đi du lịch, ông lại luôn bận tâm đến trăm mối ngổn ngang quanh minh. Ông cảm thấy mình đã xây dựng một vương quốc, nhưng ông - một "quốc vương" lại bị nhốt trong "thành bị vây", chỉ e hễ ra khỏi, thì nội loạn sẽ nổ ra, bên ngoài thì quân binh áp sát.
Tổng kết một cách đơn giản là ông không có thời gian hưởng phúc thanh nhàn.
Ví dụ như lúc này, Dương Tín Chí xin vào gặp. Tín Chí rõ ràng sẽ mang đến một tin tức mới. Hắn là người ông rất tin cẩn. Nghĩ tới đây ông thậm chí còn thấy bùi ngùi chua xót. Đúng, người ông tin cẩn nhất lại không phải là người hàng ngày sống cùng ông. Tín Chí có đủ khả năng độc lập làm việc, nếu hắn xin vào gặp khẩn cấp chắc chắn là đã đụng phải vấn đề nhức nhối.
Tín Chí vẫn đến cửa phòng làm việc của ông đúng giờ. Đúng giờ hình như là một phẩm chất đi kèm theo con người Tín Chí. Hoặc nói rằng, đó là thể hiện phong cách làm việc không chút cẩu thả.
"Chú ơi, xin lỗi chú, cháu phải gặp chú, nhưng chỉ lo là sau khi báo cáo, chú sẽ thấy là tại sao một việc nhỏ như vậy mà cháu cũng giật mình hoảng sợ".
"Kìa, anh chàng này! Ta còn không biết hay sao, những việc ta nhờ cháu làm chẳng có việc nào dễ như trở bàn tay cả, nhất là việc này, bất kể là người trong cuộc hay ngoài cuộc đều có cảm giác xa vời khó hiểu, những gian nan đó ta đều hiểu cả".
Tín Chí cảm động nhìn ông: "Vậy thì cháu có thể nói thoải mái rồi. Cháu cảm thấy hình như sự việc mỗi lúc một lớn hơn."
Ông cau mày, nhận thấy nét sợ hãi trong câu nói của Tín Chí, đây là một dấu hiệu nguy hiểm vô cùng. Ông không nói gì, lặng lẽ lắng nghe.
"Giảng viên học viện âm nhạc Giang Kinh tên là Lịch Thu, là cháu của vợ Lý Bá Thụy. Trước đây Bá Thụy sống ở Philadelphia, Lịch Thu đã từng ở nhờ nhà ông ta, tình cảm rất sâu sắc. Khi Bá Thụy gặp nạn, Lịch Thu bèn về nước, cố ý thuê một phòng trong căn nhà cũ của ông ta, không biết có dụng ý gì. Không may nhất là, Tư Dao hình như đã nắm bắt được quan hệ này, cô ta đang gấp rút điều tra

thân phận của Lịch Thu.”
“Thảo nào cháu hơi căng thẳng, đúng là một điều bất ngờ! Sự việc không đơn giản đâu, tại sao Tư Dao bỗng nhiên có hứng thú với mối quan hệ giữa Lịch Thu và Bá Thụy?”
“Đây rõ ràng là một điểm nghi vấn, chắc chắn không phải ngẫu nhiên. Thậm chí giờ đây cháu còn nghĩ rằng, những điều Viên Thuyên biết không nhiều như chúng ta tưởng tượng, vì vậy Tư Dao cũng không có quá nhiều phát hiện mới. Nhưng điều cháu sợ là, xem ra cô ta là một người cố chấp, nẻo đường sống của cô ta nếu đan chéo với bí ẩn về cái chết của cả nhà Bá Thụy, rất có khả năng cô ta sẽ tìm ra sự thật. Sự việc ngày càng phức tạp, đối với chúng ta đương nhiên cũng sẽ ngày càng bất lợi.” Tín Chí căng thẳng nhìn bậc bề trên mà mình nể sợ.
Ông đi đến bên giá sách, ngắm nghía chiếc hũ rượu đồng thời Tống hôm qua vừa sưu tầm được ở chợ bên ngoài Khổng miếu, trầm ngâm suy nghĩ, bắt đầu xem xét một cách nghiêm túc tính nghiêm trọng của sự việc.
Dưới vòm trời này người thông minh quá nhiều, kẻ tham lam càng lắm nên mới diễn biến như cục diện hôm nay. Trước đây vương quốc của ông trời yên bể lặng, nắng xuân tươi đẹp thanh bình. Quốc vương như ông đáng lẽ phải được đi chu du các nước, thưởng ngoạn phong cảnh mọi nơi, ai ngờ lại xảy ra những chuyện đã bước chân đi là không thể quay lại đó. Lý Bá Thụy, Viên Thuyên và cả Mạnh Tư Dao hôm nay, lần lượt, từng người như những quân cờ bị đẩy vào tàn cục này, đang đều cố gắng kiểm soát số mệnh của mình.
“Có lẽ vào thời điểm then chốt chúng ta đành phải tạm vứt bỏ nhu cầu, mau chóng bỏ nước cờ!” Câu nói vừa thốt ra, ông thầm cảm thấy kinh ngạc. Từ khi nào mình lại nói thẳng những suy nghĩ của mình ra thế? Là dấu hiệu của tuổi già ư?
Câu nói này cũng khiến Tín Chí kinh ngạc, không phải ngạc nhiên ở chỗ người thày, người lãnh đạo, người cha nghiêm khắc này làm việc quyết đoán dứt khoát, mà là vì ông lại nói thẳng ra suy nghĩ của mình như vậy. Những người đồng liêu của Tín Chí đã nói nhỏ với nhau, ông chủ dù vẫn quả quyết không kém trước đây, nhưng bao năm trù hoạch kế sách, phải tự tay làm nhiều việc khiến ông dần dần lộ ra dấu hiệu mệt mỏi của tuổi già. Nhưng, ông vẫn chưa đến sáu mươi kia mà?
Tín Chí lại tập trung sự chú ý vào mấy chữ “mau chóng bỏ nước cờ”. Đây đã không còn là một tín hiệu mà là một chỉ thị rõ ràng, mệnh lệnh ra tay.

“Cháu sẽ lên kế hoạch tỷ mỷ, gắng sức làm chu đáo vẹn toàn”.
“Đừng quên phải biết bảo vệ mình, không nhúng tay vào máu… Ta gửi gắm ở cháu niềm hy vọng rất lớn, sự nghiệp của ta phần lớn đều là sự nghiệp trong tương lai của cháu.”
Câu nói này của ông khiến Tín Chí rơm rớm nước mắt.

Chương 13
NỖI NHỚ CỦA NGƯỜI CHỊ

Lại sắp nửa đêm. Tư Dao trằn trọc trên giường . Ở bên cạnh, Thường Uyển đã ngủ say như một con heo nhỏ, bị cô làm thức dậy, càu nhàu: “Dao Dao tệ thật, sao vẫn chưa ngủ? Ngày mai người ta còn phải dậy sớm đấy!”
Tư Dao lại thở dài, ngồi dậy nói: “Hết cách rồi, mình cảm giác như có rất nhiều nỗi niềm. Không thể hiểu tại sao vẫn muốn dỏng tai lên nghe động tĩnh bên phòng Lịch Thu, hình như cô ta lại sắp chạy ra ngoài lúc đêm hôm”.
“Ngày nào cũng chạy như thế, thì nên đi bệnh viện tâm thần! Tối nay mình và cô ta nói chuyện rất lâu, con người cô ta rất bình thường, nói năng đều xác đáng, ở công ty mình còn có vài cô nàng chẳng được như cô ta.” Rõ ràng Thường Uyển đã bị ma lực của Lịch Thu chinh phục.
“Thế này vậy, cậu cứ nằm đây ngủ đi, mình đến phòng Lâm Nhuận ngủ.” Tư Dao đứng dậy.
“Tùy cậu ngủ đâu thì ngủ, miễn là đừng làm mình tỉnh giấc là được.” Nói xong Thường Uyển quay người ngủ luôn.
Tư Dao cầm chìa khóa phòng Lâm Nhuận, nhẹ nhàng mở cửa đi ra, vừa bước ra sàn hành lang đã giật thót người.
Cửa phòng Lịch Thu đang mở.
Cơn buồn ngủ của Tư Dao biến mất tăm. Cô như run lên, không phải vì sợ hãi mà vì cảm thấy cơ hội tốt đột nhiên đang ở ngay trước mắt. Cô có thể mò vào căn phòng có ánh đèn tù mù đó, tìm tập album ảnh, chứng thực một lần nữa suy đoán của mình hoặc là, phát hiện ra dấu hiệu mới.
Nhưng Lịch Thu đi đâu? Lẽ nào lại chân trần chạy trong đêm? Nếu quả thực là như vậy thì cô ta đang làm gì? Liệu có nên nhắc nhở cô

ta đến tìm bác sĩ Lượng mà chữa bệnh không?
Tư Dao chăm chú lắng nghe dường như có thể nghe thấy cầu thang gỗ phát ra tiếng động nhẹ, do bước chân giẫm lên. Cô thò đầu nhìn xuống dưới, lờ mờ trông thấy một cái bóng đang đi xuống.
Lịch Thu?
Tư Dao tháo dép ra cầm tay, lặng lẽ theo xuống. Nhìn vóc dáng của bóng đen, không còn nghi ngờ gì nữa, đó là Lịch Thu.
Lịch Thu xuống đến tầng dưới nhưng không đi ra ngoài mà chuyển sang phía cửa tầng hầm.
Cô ta mở cửa ra, đi vào tầng hầm.
Sự tò mò mãnh liệt đưa Tư Dao đến trước cửa tầng hầm. Lịch Thu xuống dưới đó làm gì? Tư Dao nhớ dưới tầng hầm chỉ có các thứ đồ linh tinh không dùng đến của 4 người khách thuê nhà, bình thường rất ít khi có người xuống. Đồng thời cô cũng nghĩ, có lẽ mình nên nhân cơ hội này để vào phòng Lịch Thu xem tập ảnh.
Đúng thế, hết chuyện này đến chuyện khác, hãy giải quyết mối nghi ngờ lớn trước đã. Còn tầng hầm này, nếu về sau Lịch Thu còn xuống nữa thì tự nhiên mình sẽ vẫn còn cơ hội ngó qua.
Tư Dao lập tức chạy nhanh lên gác, vào phòng Lịch Thu.
Tập ảnh để ở đâu?
Có vẻ như phòng Lịch Thu vừa được dọn dẹp, nên Tư Dao không biết tập ảnh để ở đâu. Cô chỉnh ánh sáng của đèn bàn, tìm kỹ mới thấy tập ảnh đó để trong một cái tủ sách lắp kính rất tinh tế.
Điều khiến cô ngao ngán là tủ sách lại bị khóa.
Lịch Thu đi xuống tầng hầm hình như chỉ mặc áo ngủ, không có lý nào lại mang theo chìa khóa của cái tủ sách nhỏ kia. Nhưng chắc chắn chìa khóa cũng không để ở nơi thò tay ra là lấy được.
Chiếc cặp da rộng Lịch Thu vẫn thường mang đi làm đang treo ở chỗ thành ghế, Tư Dao thò tay vào, lại vội rụt ra. Sao vậy nhỉ? Hình như mình đang là kẻ trộm? Trong đầu cô lại hiện lên bóng người mặc váy trắng chạy trong đêm mưa tuyết, và cô gái đẹp mỉm cười đứng trước cầu Bộ Nhai. Mình không thể bỏ lỡ!
Trong cặp quả nhiên có một chùm chìa khóa, Tư Dao ước lượng kích cỡ ổ khóa trên tủ sách, thử mấy chiếc chìa, cuối cùng mở được tủ sách, lấy tập ảnh ra.
Tới bên bàn làm việc, Tư Dao hít một hơi, mở tập ảnh ra như mở Kinh thánh.
Lúc này cô đột nhiên cảm thấy một bàn tay lạnh cóng đặt lên vai mình, hơi lạnh xuyên qua lớp áo ngủ mỏng manh thấu vào tận xương.

Không biết Lịch Thu đã đứng sau lưng Tư Dao tự lúc nào.
***
“Chị Lịch Thu…” Tư Dao nhìn đôi mắt Lịch Thu, nhưng Lịch Thu không chịu nổi ánh đèn bị bật sáng, vội vàng đeo kính lên, song Tư Dao vẫn có thể cảm thấy đôi mắt đó rất lạnh lùng. Khi tức giận, có người mắt tóe lửa, nhiều người lại có ánh mắt giống như giọt băng mùa đông đọng trên hiên nhà, lạnh mà sắc nhọn.
“Tôi có thể cảm thấy hình như gần đây cô rất sợ tôi hoặc là có hứng thú đặc biệt với tôi. Cô nói xem, liệu tôi có phải báo cảnh sát không?” Lúc nói, Lịch Thu vẫn giữ được bình tĩnh.Tư Dao biết, xem ra tình hình này việc “báo cảnh sát” tuyệt đối không phải là cố ý làm to chuyện. Nếu là mình, mình cũng có ý nghĩ này.
“Sao chị không nói với tôi là chị đã từng đến Tân Thường Cốc?” Tư Dao cảm thấy đây có thể là cơ hội duy nhất để cô nói chuyện trực tiếp với Lịch Thu về vấn đề này.
Lịch Thu nhướng mày: “Cô nói gì? Tôi từng đến Tân Thường Cốc? Cô nghe tin này ở đâu thế?”
”Tôi nhặt được một bức ảnh, chụp cảnh Tân Thường Cốc, một trong số năm người trên ảnh là chị, còn có cả gia đình chú dì chị - chủ cũ của tòa biệt thự này”
“À.. đây là nguyên nhân khiến cô tìm mọi cách để xem được tập ảnh của tôi phải không?” Lịch Thu bước tới, lật tập ảnh ra:” Cô nói bức này à?” Ngón tay trắng bệch của Lịch Thu chỉ vào bức ảnh chụp trước cầu Bộ Nhai.
Tư Dao gật đầu.
“Hóa ra đây là Tân Thường Cốc!” Giọng Lịch Thu lộ ra vẻ ngạc nhiên hiếm thấy.
“Lẽ nào không phải chị..?”
“Có lẽ đúng ra nên để cô thấy tập ảnh sớm hơn.” Lịch thu không giải thích, tiếp tục lật giở tập ảnh, nhanh chóng dừng lại, chỉ lên một tấm ảnh khác “Cô nhìn bức này xem”.
Tư Dao im lặng, kinh ngạc vì chợt nhận ra trên ảnh hai người con gái da trắng nõn nà kề vai nhau cười vui vẻ, hai cặp kính đen trông giống hệt nhau, chỉ có điều là một người lớn tuổi hơn chút, chính là Lịch Thu.
“Cô ấy là..”
“ Em gái tôi, Lịch Sở. lúc nó gặp nạn cùng gia đình dì tôi, mới có 20 tuổi.” Lịch Thu ngồi xuống chiếc ghế xích đu bên cạnh giường, gỡ kính ra, viền mắt đã đỏ hoe. Nước mắt cô chan chứa.
Tư Dao cũng nhớ đến cha mẹ mình, nhớ đến cái chết kỳ lạ của Viên

Thuyện và các bạn, cô hoàn toàn có thể hiểu nỗi khổ sở của Lịch Thu, trái tim cũng quặn đau vì sự mất mát, nước mắt rơi lã chã.
Căn phòng nhỏ hoàn toàn lặng yên.
Cuối cùng không nén được, Tư Dao nói:" Xin lỗi chị Lịch Thu, tôi đã quá nhạy cảm quá, chưa làm rõ sự việc đã nghi ngờ lung tung. Bây giờ đã hiểu rồi, người trên bức ở Tân Thường Cốc thực sự là em gái chị. Tôi còn muốn nói rõ, tối qua, vì nghi ngờ chị có liên quan tới lời nguyền "đau thương tới chết" nên tôi đã bám theo chị đến "Thiên Phủ cẩm tú", nhìn thấy chị ngồi một mình với 4 bộ đồ ăn trống không, bây giờ mới hiểu, chắc chắn đó là gia đình bà dì của chị."
Lịch Thu hơi trừng mắt :"Dao Dao gớm thật đấy! Tôi còn đang băn khoăn không hiểu ai gọi thêm cho mình một ấm trà Mông Đỉnh. Thực ra, 5 bộ bát đũa đại diện cho gia đình tôi, cha mẹ tôi và Sở Sở, còn một người nữa là cô Phùng, người bảo mẫu đã chăm sóc chúng tôi từ nhỏ. Trong trí nhớ của tôi, cha mẹ vì công việc quá bận rộn nên không có thời gian chăm sóc tôi và Sở Sở, Cô Phùng đã nuôi dưỡng chúng tôi. Cha mẹ cũng rất quý, luôn coi cô ấy như người nhà. Bao năm qua, tối tối gia đình chúng tôi đều có năm người ngồi quây quần ăn cơm. Nhưng sau khi cha mẹ tôi ra nước ngoài, tất cả đều thay đổi. Cuộc sống bình lặng của gia đình chúng tôi bị cắt đứt một cách vô tình. Họ ở lại Mỹ mưu sinh, áp lực bỗng tăng vọt, lại không có tiền mời người đến lo liệu việc nhà, thế là thường cãi nhau chỉ vì những chuyện lặt vặt. Dần dần dẫn đến dạn nứt tình cảm, một gia đình hoàn chỉnh đã tan tác như vậy. Có lẽ chính vì trải qua chuyện cha mẹ chia tay nên tôi và Sở Sở càng thương yêu nhau hơn những chị em gái khác. Còn may là gia đình dì tôi ở Philadelphia cũng giàu có, tự nguyện gánh một phần chi phí nuôi dạy tôi và Sở Sở. Chúng tôi đều học đại học ở Philadelphia, và càng thân thiết hơn với gia đình dì. Đây cũng là lý do vì sao gia đình dì về Trung Quốc. Sở Sở cũng thường xuyên về Giang Kinh nghỉ đông, nghỉ hè…Chắc cô đã biết gia đình dì tôi và Sở Sở chết như thế nào rồi?"
Tư Dao gật đầu.
"Hôm qua là ngày giỗ của Sở Sở, tôi nhớ nó, nhớ gia đình tan vỡ của mình, cha mẹ đang ở nước Mỹ xa xôi mà tôi lại có thể ngồi ở "Thiên Phủ cẩm tú", gọi những món ăn mà mọi người trong nhà vốn rất thích, nghe ra có vẻ rất quái dị, rất rồ dại phải không? Nhưng đây là cách để cho tôi được ôn lại những ngày đầm ấm đã qua…" Lịch Thu lại nghẹn ngào.
"Vậy còn việc chị chạy chân trần dưới mưa tuyết trong đêm lạnh, lẽ nào cũng là..."

Lịch Thu ngớ người:" Cô bỏ nhiều công sức vào tôi quá nhỉ? Lại có thể…chuyện này rất khó giải thích, cô xem cái này trước đã." Cô tiếp tục giở quyển album, lật đến trang cuối cùng, lấy ra một bức ảnh đen xỉn, "Cô nhìn kỹ bức ảnh này xem, nhìn thấy cái gì?"
"Bức ảnh này ánh sáng kém quá, nhưng đại khái có thể nhìn thấy...trời ạ, một bàn chân, một bàn chân trần lội nước, còn có thể nhìn thấy bắp chân và một đoạn váy ngủ trắng vắt ngang chân."
Trong đầu Tư Dao nhanh chóng hiện lên hình ảnh người con gái mặc váy trắng chạy chân trần dưới đêm mưa.
"Đây là Sở Sở…em gái tôi đã dùng máy di động chụp vào buổi tối hôm đầu tiên bị đắm thuyền và lập tức gửi vào di động cho tôi…vì nó thường xuyên đi đi về về giữa Mỹ và TQ nên tôi và nó nói điện thoại thông quốc tế. Lúc đó thôi vẫn ở Mỹ, khi nhận được bức ảnh này đang ở trong phòng chơi đàn, ban đầu tôi còn cho rằng nó đùa trò gì mà tôi xem không hiểu, nghĩ bụng sao muộn thế này rồi mà nó vẫn chưa đi ngủ, tại sao còn đi chân trần trong mưa lạnh giá thế này. Giữa chúng tôi không có chuyện gì là không nói, tôi bèn gọi ngay vào di động cho nó, muốn biết là chuyện đùa gì đây, nhưng di động đã tắt.
Hai ngày sau đó, tôi vẫn không thể liên lạc được với Sở Sở, cuối cùng, trong một ngày tuyết rơi lả tả, tôi nhận được tin dữ…"
Căn phòng lại im lặng một lúc, vẫn là Tư Dao phá vỡ không khí nặng nề đó:" Chị Lịch Thu đừng đau buồn. Tôi nghĩ , chị đến ở ngôi nhà này nhất định là vì nghi ngờ về nguyên nhân Sở Sở chết, muốn điều tra cho rõ đúng không?"
Cặp lông mày thanh mảnh của Lịch Thu hơi động đậy:" Thực ra không hoàn toàn là như thế. Dù bức ảnh được gửi đến này rất kỳ lạ, nhưng không thể chứng tỏ được cái chết của Sở Sở và gia đình dì tôi cần phải được điều tra kỹ lưỡng. Tôi đã đưa bức ảnh này cho công an xem, nhưng theo báo cáo mà tôi biết được, phía cảnh sát điều tra và cảnh sát giao thông đường thủy đã điều tra rất tỷ mỷ hiện trường vụ tai nạn, hoàn toàn loại trừ khả năng người thân của tôi bị giết hại. Còn nữa, trong ngoài nhà này vốn có hệ thống ghi hình giám sát an ninh, cảnh sát đã xem những hình ảnh ghi lại trong hai ngày đó, không có bất kỳ hiện tượng khác thường nào, sáng hôm xảy ra tai nạn chỉ có hình ảnh cả nhà ăn mặc chỉnh tề lên xe đi, càng không có bất kỳ dấu vết bị ép buộc nào cả."
"Hóa ra là như vậy…Nhưng tôi vẫn cảm thấy chị quay về thuê phòng ở đây chắc chắn là có một ý nghĩ sâu xa nào đó, đúng không?"
Lịch Thu khẽ thở dài, ngẩn ngơ một lúc, buồn rầu nói: "Nói rồi cô

đừng có cười tôi, dù chứng cứ đã rõ ràng, việc đắm thuyền hoàn toàn là tai nạn,nhưng không hiểu tại sao tôi vẫn cảm thấy lúc sắp chết Sở Sở có điều gì đó muốn nói với tôi.Bức ảnh được gửi qua di động này là một ví dụ,nó muốn nói gì?Tôi không biết,tôi đang cố gắng tìm kiếm.Thực ra tôi là một người cực kỳ mê tín,tin rằng sau khi chết thì linh hồn người ta vẫn ở lại. Sở Sở chết ở Giang Kinh,tôi ở Mỹ cách nhau xa quá,cho nên tôi lập tức về Giang Kinh,không nghĩ gì nhiều,chỉ nghĩ cách thuê một gian phòng ở đây, chính là muốn được gần Sở Sở một chút,chưa biết chừng có thể giao lưu với nó…Năm ấy Sở Sở ở trong gian phòng của cô!"
Tư Dao giật mình.
"Vì vậy lần trước cô nói thấy bóng Kiều Kiều ở cửa sổ,tôi hoàn toàn tin, thậm chí còn cho rằng người cô nhìn thấy không phải là Kiều Kiều mà là Sở Sở. Nói cách khác, những gì cô nhìn thấy,nghe thấy càng củng cố cho quan điểm của tôi, chắc chắn có linh hồn ở bên cạnh chúng ta".Lịch Thu tỏ ra hơi bất an.
"Nhưng thực tế chứng minh,bên cạnh tôi không có ma quỷ nào tác quái, tất cả đều do ảo giác,còn "ma" trên QQ cũng là do có kẻ bày trò mà thôi. Đến bây giờ tôi vẫn không có bất cứ chứng cứ nào cho thấy linh hồn tồn tại…"
"Phải.Cho nên mấy ngày nay, nhất là sắp đến ngày giỗ của Sở Sở cùng chú và dì tôi,tôi càng thấy mù mịt, không biết liệu có thể giống như sự tưởng tượng của tôi trước kia, một buổi sớm tôi sẽ nhìn thấy linh hồn Sở Sở, rồi tôi cũng đâm ra mơ màng.Có lẽ vì nỗi nhớ Sở Sở quá sâu sắc nên mấy ngày liền tôi cứ chân không đi lòng vòng ngoài trời mưa lạnh, đại khái là muốn giẫm lên con đường Sở Sở đã từng qua,cảm nhận cõi lòng của nó,thế là chân bị đâm toạc mấy chỗ.Tôi vừa xuống tầng hầm cũng là đi gặp Sở Sở."
"Sao?" Tư Dao đang xót xa nhìn đôi chân đẹp thon thả đầy vết xước của Lịch Thu,nghe đếb "tầng hầm" liền kinh ngạc ngẩng đầu lên.
"Trên tường tầng hầm treo mấy bức tranh sơn dầu,chính là tác phẩm của Sở Sở.Nó là một đứa bé rất có năng khiếu nghệ thuật". Mắt Lịch Thu lại rưng rưng.
Tư Dao nghĩ bụng: Nếu xét theo tiêu chuẩn của Lâm Nhuận và Thư Lượng thì có thể coi Lịch Thu là có vấn đề về tâm lý.Nhưng người nào cũng vậy,có tình cảm chị em sâu sắc,lại gặp phải một sự tác động nặng nề như vậy, đâu có thể dễ dàng thoát ra khỏi nỗi đau thương?
Nửa năm trước mình cũng chìm đắm trong nỗi đau vì cái chết của cha mẹ.

“Tôi nghĩ, Sở Sở cũng đã an nghỉ,chị cũng đừng vì thế mà làm tổn hại thân thể của mình, đừng quá đau buồn”.
“Đau thương đến chết! Dao Dao,cô nói xem,Sở Sở và gia đình dì tôi đã đến Tân Thường Cốc, cái chết của họ liệu có phải là “Đau thương đến chết” hay không?Hình như mấy người bạn của cô đều chết vì những sự cố bất ngờ?”
"Trừ Kiều Kiều và Dục Chu ra".Tư Dao thầm nghĩ.
“Rất kỳ lạ, sao bọn họ lại đến Tân Thường Cốc?Nếu bọn họ cũng đã vào hang quan tài treo, cái chết bất hạnh dường như là điều chắc chắn.T ất cả những việc này quả rất lạ kỳ”.Tư Dao đem chuyện mình có được bức ảnh bằng cách nào kể lại một lượt với Lịch Thu.
“Lẽ nào tất cả đều do ông ta?” Lịch Thu cũng nghĩ giống Tư Dao.
“Xem ra, ông già suốt ngày mặc áo mưa đó chính là người đầu tiên tạo nên mọi chuyện. Ví dụ bức ảnh này, bên trên là Sở Sở và bốn người nhà bà dì của chị, vậy người bấm máy chụp là ai?Người đó đã có được bức ảnh,lại còn tìm được tôi,chắc chắn là người quen với cả Tân Thường Cốc và tôi, ngoài ông già mặc áo mưa ra thì còn có thể là ai?”
” Ôi!” Lịch Thu chợt kêu lên một tiếng. “Lẽ nào cô không thấy hơi trùng hợp à? Gia đình dì tôi đến Tân Thường Cốc,thậm chí “đau thương đến chết”,còn cô,một người đã từng đến Tân Thường Cốc lại vừa khéo là người thuê nhà của chú tôi dì tôi”
Chị nói quá đúng,trên đời chẳng mấy khi lại có sự trùng hợp như thế này.Nhưng…chính Viên Thuyên đã thu xếp cho tôi đến thuê phòng ở đây kia mà?”
Xoay vần các kiểu,t hì ra điểm mấu chốt vẫn là ở Viên Thuyên.
Viên Thuyên,cậu ra đi vội vàng như vậy, dù cậu đã cẩn thận để lại mấy đầu mối cho mình.Mình đã theo vết chân của cậu mà bóc được từng lớp màn bí mật,nhưng sao vẫn còn nhiều cái tại sao như thế?Câu trả lời vẫn còn ở tận nơi xa vời,vấn đề ngày càng khó hiểu,cách sự thật rất xa.Món tiền lớn đó ở đâu ra?Cậu biết được bao nhiêu bí mật về “Đau thương đến chết”? Chuỗi mật mã kia nói lên điều gì? Càng đáng sợ hơn là,tại sao mình cứ có cảm giác chỉ là một quân cờ,bị thao túng bởi một bàn tay vô hình hoặc là một nhân vật đóng thế trong một trò chơi,lúc nào cũng phải đối mặt với sự kết thúc cuộc đời.Thậm chí ngay cả cậu, Viên Thuyên một người cực thông minh - cũng chỉ là một quân cờ,một quân cờ có uy lực lớn hơn, dù rằng trong một ván cờ thì quân cờ có uy lực càng không thể ở lại đến phút cuối cùng.

Chương 14
PHỤC KÍCH

Những bông hoa tuyết ngoài cửa sổ lại bay vào, trông thì mềm mại, nhưng có lúc bị gió quất mạnh vào thì lại bất thình lình táp lên mặt, lạnh cóng và vô tình.
Tư Dao đứng trước cửa nhìn cảnh tuyết rơi một hồi, cảm thấy có phần chán ngán, không biết phải làm thế nào. Cô tự trách mình - thực ra có ra có rất nhiều việc phải làm, trạng thái không tập trung này chỉ có thể quy cho nguyên nhân Lâm Nhuận vắng bóng.
"Học sinh Chung Lâm Nhuận, em lại bỏ học rồi... Cô giáo rất nhớ em.. rất muốn phạt em chép sách." Tư Dao cầm điện thoại, nhìn quyển từ điển luật học dày cộp của Lâm Nhuận trên giá sách, cười ngớ ngẩn.
Đầu dây bên kia Lâm Nhuận cười vang, nói: "Cô đừng quên hôm nay là thứ bảy, trường được nghỉ học"
"Nhưng cô giáo muốn mở lớp phụ đạo cho một học sinh chậm tiến như em... Anh đã khá hơn chưa?"
"Vẫn phải khen vị bác sỹ đông y mà cha mẹ mời đến, ông ấy thực tài giỏi, anh cảm thấy tiến triển cực nhanh, đại khái là không lâu nữa có thể quay lại lớp học!"
Tư Dao cười "Tốt quá! Ở Giang Kinh đang có tuyết, anh sớm quay về được là tốt nhất, chúng ta có thể đi chơi tuyết... Em chủ yếu muốn bắt nạt anh vì chân cẳng còn yếu, đã thấy xấu chơi chưa?"
Lâm Nhuận lại cười: "Hình như tâm trạng của em rất tốt, xem ra gần đây không có tin xấu nào?"
"Anh muốn biết chuyện của chị Lịch Thu không? Và, em phát hiện ra rằng việc em đến ở căn nhà này hình như không phải tình cờ"
"Đương nhiên không phải tình cờ, đó là do ông trời tác hợp, nếu không thì trong biển người mênh mông này, anh biết đi đâu để tìm em?"
Tư Dao cười ngọt ngào, đúng, nên gọi đó là duyên phận.
Cô kể cho Lâm Nhuận nghe chuyện về Lịch Thu, Lâm Nhuận nghe xong một lúc lâu không thấy nói gì. Đến khi Tư Dao hỏi có phải anh đang nghe hay không, anh mới nói: "Chỉ vì anh đang rất xúc động, thì ra Lịch Thu là một người rất nặng tình nghĩa"

"Hãy tìm cho cô ấy một anh chàng ở chỗ anh, em cảm thấy cô ấy cần phải ra khỏi tình trạng này. Em, nếu không ngẫu nhiên gặp anh, bây giờ không biết em sẽ thế nào nữa!"
"Dao Dao nói ngớ ngẩn quá, em là người con gái cứng cỏi nhất mà anh từng gặp, không có anh, em vẫn có thể vượt qua mọi cửa ải khó khăn"
"Anh thử phân tích xem, sự suy đoán của em và chị Lịch Thu có phải rất có lý không: em đến ngôi nhà này, dường như là do một thế lực vô hình sắp xếp. Cả nhà Lý Bá Thụy – Tân Thường Cốc – Đau thương đến chết – ngôi nhà – em và Viên Thuyên – Tân Thường Cốc – Đau thương đến chết – ngôi nhà. Có lẽ đây không phải là tình cờ?"
Ở đầu dây bên kia Lâm Nhuận lẩm bẩm: "Hình như đúng là không đơn giản như thế, có cảm giác tất cả đều đã được sắp xếp rồi"
"Quả là ý kiến của mọi người đều giống nhau! Bây giờ đáng buồn nhất là các đầu mối còn ít, mấy hôm trước lấy được tấm ảnh này coi như là hé mở thêm chút ít nhưng qua sự giải thích của Lịch Thu, em lại cảm nhận rằng dù ảnh do ai gửi tới, dường đang cố đánh lạc hướng để em nghi ngờ chị Lịch Thu. Nghĩ đến đây, em thấy tức anh ách. Kẻ nào đã rỗi hơi, bày ra trò đùa chết người như thế này? Hắn đang cản phá em tìm hiểu sự thật về Đau thương đến chết"
"Đương nhiên là có kẻ không muốn cho em biết sự thật!"
"Em luôn nghĩ đó là ông già mặc áo mưa"
"Nhưng ông ta xuất quỷ nhập thần như vậy, dường như em ở ngoài sáng còn ông ta ở trong bóng tối, muốn tìm ra ông ta chỉ uổng công thôi"
"Anh nhắc nhở rất đúng, em cũng đang muốn nghiên cứu về thôn quái dị trong núi Vũ Di, em tin rằng thôn quái dị và người mặc áo mưa có quan hệ với nhau"
"Em thực sự tin vào lời nói của cậu nhóc đó à? Có vẻ không đáng tin lắm"
"Về sự nhạy cảm của dân thông đối với Đau thương đến chết và hang quan tài thì đúng là rất cực đoan. Em gần như có thể khẳng định, nếu cậu thanh niên Trần Kỳ Lân đó không cứu em thì chắc chắn xác em đã bị bỏ hoang trên núi, trở thành bộ xương trong đám xương phơi ngoài trời kia rồi. Bây giờ nhớ lại càng thây sợ"
Những bộ xương kia và bia đá không tên đó đã đủ bí hiểm và đáng sợ rồi, huống hồ là một cái thôn không có tên, em định nghiên cứu thế nào? Đã hỏi Tử Phóng chưa?"
"Hỏi rồi, anh ấy bảo sẽ lưu ý, nhưng đây rõ ràng là chẳng có nổi một manh mối nào. Em muốn tìm một người bạn cùng đại học, cô ấy học

cao học chuyên ngành Địa chí học, vừa tốt nghiệp, làm ở thư viện thành phố. Em và cô ấy vốn cũng không thân, chỉ ở cùng một ký túc xá, gặp nhau nói vài câu mà thôi. Mấy hôm trước em cố tìm tòi, nhớ ra chuyên ngành này ở đại học Giang Kinh, mới gọi điện cho cô ấy. Đồng thời, em còn định tự nghiên cứu về vụ án xảy ra đối với gia đình bà dì Lịch Thu, để loại trừ bớt bất kỳ nguyên nhân chết lạ lùng nào"
"Hôm nay sẽ đến tìm cô ấy à?"
"Vâng, đã hẹn gặp vào giờ làm buổi chiều của cô ấy"
"Được... em phải cẩn thận... Anh nói là, em đừng về nhà muộn"
"Anh yên tâm đi, hôm nay là thứ bảy, sáu giờ thư viện đã đóng cửa rồi."
Bởi lẽ, công việc suốt ngày phải làm bạn với các thư tịch cổ, nên Tố Vân thích trang điểm đậm, viền mắt kẻ đậm và tô son môi đỏ tươi; hoàn toàn không khớp với cái thư viện rất đậm không khí học thuật này, nhưng cũng không đến mức quá lẳng lơ. Nhìn thấy Tư Dao ôm một cặp tài liệu đến, Tố Vân trầm trồ: "Dao Dao ngày càng xinh hơn!" Sau đó cô quan tâm hỏi: "Hình như cậu có vẻ hơi mệt, có phải vì công việc bận quá không? Cậu phải chú ý giữ gìn sức khỏe. Công tác của mình dù hơi buồn tẻ nhưng lại không vất vả"
Tư Dao cảm ơn Tố Vân đã quan tâm, rồi kể tóm tắt về những điều mắt thấy tai nghe trên núi Vũ Di, chỉ không nhắc đến việc bị dân thôn truy sát.
"Hình như cái thôn này từ cổ xưa đã không có tên, cậu rất thạo về lĩnh vực này, liệu có khả năng đó không? Đó là vì nguyên nhân gì?"
"Nghe có vẻ rất kỳ lạ, mình có thể xem thôn này thuộc huyện nào, từ đó sẽ tra ra một số tư liệu lịch sử, xem có ghi chép gì đặc biệt không. Những thôn không tên trong lịch sử, thì không phải là tuyệt nhiên không có; có thể vì cách biệt với thế giới bên ngoài, mà cũng có thể vì dân địa phương đó có một phong tục đặc thù nào đó, trong thời gian dài hình thành một điểm văn hóa phát triển chậm, khép kín, không muốn hòa nhập với thế giới bên ngoài, sẽ trở thành "thôn vô danh". Ở nhiều vùng đất xa xôi, nhất là khu dân tộc thiểu số, thường có những thôn và làng bản vô danh kiểu như vậy; gọi là "vô danh" chỉ có nghĩa là thế giới bên ngoài không biết đến, còn cư dân sống trong làng trong thôn đó lại xem nơi ấy rất thiêng liêng. Những điều này chỉ là suy đoán, mình rất sẵn lòng tiến hành vài nghiên cứu". Tố Vân tỏ ra rất hứng thú với chuyên môn của mình
"Cậu thật tài ba, cậu nói như vậy khá phù hợp đấy. Thôn này có rất nhiều điểm quái dị, hết sức bí ẩn, nhưng có một điểm rất rõ nét, đó là

tuyệt đối không hoan nghênh người ngoài. Mình suýt nữa... à thôi, dù sao, cậu miêu tả đã rất sát. Nếu có thể giúp mình tìm hiểu sâu thì tốt quá. Cậu xem cả cái này nữa, biết đâu sẽ giúp được gì đó". Tư Dao đưa tập bản đồ vẽ tay mà Trần Kỳ Lân cho mình.
Tố Vân mới nhìn qua đã kêu lên vừa ngạc nhiên vừa vui sướng, rồi giở xem từng trang một. Khi ngẩng lên, đôi mắt lộ rõ vẻ mừng rỡ khiến người ta không chú ý đến viền mi tô đậm.
"Đây... đây là một báu vật vô giá... ý mình là, đối với những người vùi đầu trong thư tịch cổ như bọn mình. Đương nhiên mình tin rằng nhìn từ góc độ khảo cổ học, đây xứng đáng là một tài liệu cực kỳ quý giá vì chính những tờ bản đồ lịch sử vẽ tay nguyên bản đã là rất quý, huống hồ lại được vẽ xuất sắc như thế này, dù độ chính xác vẫn còn là vấn đề nhưng chỉ nhìn từ việc đánh dấu địa danh đã có thể thấy tác giả là một người rất cẩn thận". Tố Vân lại xem lại từ đầu, tỏ ra rất thích thú.
Tư Dao lấy trong cặp ra một tờ giấy trắng, sau khi cô về nhà đã vẽ lại lịch sử thay đổi địa điểm của thôn quái dị - đưa cho Tố Vân,nói: "Cậu xem cái này nữa, chuỗi các chấm đen này là vị trí tương đối của thôn quái dị vừa nói; đối chiếu với thị trấn Hoa Tây vẫn ở nguyên chỗ cũ, thì hình như Thôn quái dị di chuyển vào sâu trong núi theo một tuyến nhất định, hình như cứ mười năm thôn này lại di chuyển một lần. Hiện tượng này có thường gặp không?"
Tố Vân xem kỹ lại, tặc lưỡi ngẫm nghĩ một lát rồi nói: "Đương nhiên không phải là không có, các dân tộc thiểu số du mục, dù đã hình thành thôn định cư nhưng có lúc vẫn di chuyển, vì khí hậu và môi trường thay đổi; hoặc vì lý do đặc biệt, vùng nào cũng có, ví dụ xảy ra chiến loạn hay dịch bệnh, có lúc cả một thôn trấn đều bị xóa sổ. Những cư dân may mắn sống sót khi gây dựng lại sẽ chọn một nơi hơi xa thôn cũ; thậm chí lánh đi rất xa để tránh phong thủy xấu và oan hồn người chết. Nhưng cứ mười năm dịch chuyển một lần, mà lại chuyển đi không xa lắm, dần dần tiến sâu vào trong núi như trường hợp này – mình có thể giải thích rằng, đại khái người trong thôn ngày càng khép kín, không muốn tiếp xúc với thế giới bên ngoài kia"
Tư Dao cảm thấy sự phân tích của Tố Vân rất hợp tình hợp lý. Người mặc áo mưa kia nhất định có quan hệ sâu xa gì đó với Thôn quái dị, luôn dùng mũ áo mưa che khuất mặt, liệu có phải cũng là một biểu hiện khép kín của bản thân không? Lại còn anh chàng Trần Kỳ Lân "phản nghịch" với tính cách luôn muốn hướng ra thế giới bên ngoài, vì thế mà không hòa nhập với thôn.

Tại sao Thôn quái dị lại khép kín như vậy?
Kỳ Lân giải thích là: thế giới bên ngoài khiến người ta Đau thương đến chết!
Ai có thể cho mình biết, cái "Đau thương đến chết" này và "Đau thương đến chết" ở hang quan tài treo có quan hệ gì không?
Khi Tư Dao đang nghĩ ngợi, Tố Vân đã xem lại tập bản đồ một lần nữa, hỏi "Nếu có thể... cậu có thể để tập bản đồ lại đây cho mình không? Mình muốn đưa cho mấy chuyên gia xem, chỉ cần một tuần; ngày này tuần sau nếu cậu đến mình sẽ trả lại"
Tư Dao nói: "Không vấn đề gì" và cảm ơn Tố Vân. Vì sẽ còn đến nữa nên cô đi quanh thư viện, mượn mấy cuốn tiểu thuyết, tiện thể tuần sau quay lại trả luôn. Thấy trời đã về chiều, nhớ lời Lâm Nhuận dặn dò cô bèn ra về.
Lâm Nhuận đã quá lo xa, dù người mặc áo mưa kỳ dị kia rất có thể đang bí mật quan sát nhất cử nhất động của mình thật, nhưng cô tin ông ta sẽ không trực tiếp làm hại mình. Cô là một nhân vật trong trò chơi được thiết kế cẩn thận của người mặc áo mưa, ông ta chỉ muốn thấy Đau thương đến chết, chỉ muốn cô nếm trải sự hành hạ về tâm lý đã, sau đó mới chết trong một tai nạn bất ngờ. Nếu không phải thế thì hôm đó trong hang quan tài ông ta đã ra tay dễ như chơi.
Đương nhiên sự quan tâm của Lâm Nhuận đối với cô bắt nguồn từ một tình yêu trong sáng. Về điểm này, dù đầu óc giản đơn cũng có thể nhận ra.
Tuyết lớn phủ kín Giang Kinh thì tàu điện ngầm là một phương tiện giao thông tốt nhất. Qua lại thư viện, cô luôn ngồi tàu điện ngầm thay cho đi bộ, đương nhiên, việc thay thế cũng không hoàn toàn, vì sau khi xuống ga Lục Ô, ít nhất cô phải đi bộ mất 15 phút mới về đến nhà.
Toa tàu chật ních người. Ngay từ phút đầu bước vào trong toa, Tư Dao đã thấy mình sai lầm. Cô mượn vài cuốn tiểu thuyết – ôm sách lên tàu cô thấy cồng kềnh, đi chỗ nào cũng va đập, lại còn rất khó để đưa tay ra nắm lấy tay nắm treo trên đầu hoặc vịn vào lan can.
Vậy mà, dù là trong khoang tàu chật ních thế này,cô vẫn cảm thấy hình như có một đôi mắt đang chăm chú nhìn mình. Giác quan thứ sáu đáng ghét, mi đã trở lại rồi à?
Tư Dao lại nhìn khắp lượt, vẫn không thấy cặp mắt nào khả nghi.
Tại sao mỗi lần tàu bắt đầu chạy lại xuất hiện cảm giác này? Có phải vì đoàn tàu đang chạy là một không gian khép kín, chắc là chứng sợ hãi không gian khép kín của mình đang tác quái. Trong lần điều trị trước, bác sỹ Thư Lượng cố gắng làm mình nhớ lại nguyên nhân của

nỗi sợ hãi này, tại sao mình bắt đầu trở nên lo lắng bất an ? Nếu chỉ vì cảm thấy hướng điều trị của Thư Lượng không đúng, mình hoàn toàn có thể khống chế tình cảm của mình,nên lịch sự và khéo léo hơn.
Có lẽ, đây chính là sự thành công của Thư Luyện trong điều trị, khiến mình bộc lộ ra tình cảm chân thực nhất. Sự nôn nóng bất an của mình có phải là một dạng né tránh và thiếu tự tin - lẩn tránh hồi ức về chuyện đã qua không.
Phải, rốt cuộc là cái gì khiến mình sinh ra nỗi sợ hãi bị khép kín này? Trong toa xe chật ních người, sao mình còn phải sợ?
Những gì trải qua trong mấy tháng vừa rồi cho thấy bất kỳ người nào xung quanh cũng đều không hoàn toàn đáng tin, huống chi là những người xa lạ!
Cô mong những suy nghĩ lan man này sẽ đẩy lùi giác quan thứ sáu đang quấy rầy mình, gạt bỏ ánh mắt vô hình đang theo dõi mình, nhưng càng nghĩ, cô càng cảm thấy mình bất lực, càng cảm thấy cô sẽ lập tức "Đau thương đến chết", hoặc ít ra cũng bị nỗi sợ hãi nào đó áp chế. Cô thậm chí muốn hét lên "Dừng lại", muốn xông ra khỏi toa xe ngột ngạt như cái hộp này.
Bất kể kẻ nào đang theo dõi, đang bày ra trò chơi "Đau thương đến chết", các ngươi đã thành công! Ta dù có vẻ như đang kiên gan đọ sức với số phận chưa biết đó, kỳ thực chỉ trong chớp mắt ta sẽ sụp đổ!
Lâm Nhuận, nhất định anh sẽ cười em quá kém cỏi!
Viên Thuyên, chắc cậu sẽ nói mình yếu đuối!
Cô nhắm mắt lại, cảm thấy không còn chút sức lực nào, chỉ để đứng thẳng cũng cần bám vào tay vịn, hít thở dường như cũng không thể tự chủ, phải rất tốn sức. Đôi mắt theo dõi kia, ngươi đã nhìn đủ chưa, ta chấp nhận thua còn không được ư?
"Cô ơi, cô bị mệt à?" Một cô bé đứng cạnh nhìn thấy biểu hiện khác thường của Tư Dao. Mẹ cô bé vội nhắc ngay: "Không được nói linh tinh"
Cô bé đã không sai, cảm giác bất lực này là triệu chứng do nỗi sợ hãi bị khép kín mang lại. Nhưng mình không yếu đuối, mình không buông xuôi, mình là một người cần được cứu giúp; Lâm Nhuận, Thư Luyện, Trương Sinh, và cả Kỳ Lân, Tố Vân đều là những vị cứu tinh.
Tàu điện ngầm dừng lại rồi đi, Tư Dao cũng dần dần bình tĩnh lại. Khuôn mặt những người xung quanh đều rạng vẻ vui mừng hớn hở trước thềm vào năm mới, họ xách những chiếc túi đựng đầy các vật dụng vừa mua sắm, tinh thần và vật chất đều đầy đủ.

Xem ra để thật sự chiến thắng tâm lý sợ hãi này chỉ còn cách nhìn thẳng vào bệnh trạng của mình.
Có lẽ, nên xin gặp bác sỹ Thư Luyện một lần nữa.
Sau khi bình tĩnh lại,hít thở không còn khó khăn nữa, đầu óc Tư Dao mỗi lúc một tỉnh táo hơn.
Nhưng cô vẫn cảm thấy đôi mắt đó.
Lẽ nào những diễn biến tâm trạng vừa nãy hoàn toàn không có tác dụng gì?
Hay đôi mắt đang theo dõi mình là có thật?
Cuối cùng tàu cũng đến ga Lục Ô.
Tư Dao vội xuống tàu, cố ý đứng trên thềm ga đợi tàu chạy. Khi xác định xung quanh không có người nào khả nghi, cô mới bước nhanh lên cầu thang.
Ở cửa ra khỏi ga, cô lại nhìn xung quanh, thấy gần đó có vài người ra khỏi ga, người đợi xe buýt, người mở khóa xe đạp, người đi bộ, chẳng một ai dạo chơi, càng chứng tỏ không có kẻ khả nghi nào bám theo.
Có lẽ đúng là do cô quá nhạy cảm.
Bây giờ điều cần nhất là lập tức về nhà, gọi điện cho Lâm Nhuận, nói với anh, em càng tin hơn những gì trước đây anh nói, em có vấn đề nghiêm trọng về tâm lý, nhất định phải cố gắng phối hợp tốt với bác sỹ Lượng, tìm ra căn nguyên của bệnh.
Đôi giày da cao cổ giẫm trên vỉa hè đầy tuyết chưa được quét dọn, kêu lép nhép. Đi mất 15 phút, nếu chạy thì khoảng 10 phút là có thể chui tọt vào căn phòng ấm áp. Đáng ghét là đôi giày lại có đế hơi dày, cố nhiên là đẹp, là ấm, nhưng lại không thích hợp để chạy
Trời đã tối hẳn, càng nhắc nhở Tư Dao mau chóng về nhà.
Tiếng lép nhép mỗi lúc một mau.
Tiếng lép nhép mỗi lúc một vang.
Sao lại thế? Lẽ nào không chỉ có một mình cô đi trên tuyết.
Ánh mắt theo dõi như đang chích vào lưng cô.
Tư Dao dừng bước, xung quanh thật vắng lặng. Dần dần, bên tai cô vọng đến một loạt tiếng "xình xịch" nhỏ, giống tiếng động cơ xe.
Cô quay đầu lại, thấy trên con đường màu trắng đục lờ mờ hiện ra một bóng đen đang chầm chậm di chuyển đến. Mỗi lúc một gần, có thể nhìn thấy rõ là một chiếc mô-tô.
Chiếc xe mô-tô đó chạy rất chậm, dường như sợ bị trượt trên mặt đường đã dọn sạch tuyết.
Có lẽ chỉ là người qua đường, nhiều người sống quanh đây có xe máy.

Nhưng Tư Dao biết, chiếc xe máy đang xông đến phía cô. Chiếc xe màu đen, người lái xe màu đen, tốc độ chậm một cách đáng sợ, nó đang đi chậm từng bước một ngang với mình.
Kẻ lái xe muốn gì?
Tư Dao vẫn đứng yên bất động, đợi chiếc xe đó đến.
Gần đây tình hình trị an ở Giang Kinh luôn là một vấn đề lớn, mấy vụ trọng án giết người cướp của đang nhức nhối, trong đó các vụ cướp giật đều do bọn đi xe máy gây án.
Có lẽ đây là một tên cướp.
Nó đã chạy đến gần, Tư Dao có thể nhìn thấy kẻ đó mặc quần áo da và đôi mắt hắn phía sau mũ bảo hiểm
Đôi mắt trông quen quen, có lẽ cô chỉ mới quen được một tiếng nhưng không bao giờ quên.
Đó là đôi mắt theo dõi cô trên tàu điện. Xưa nay giác quan thứ sáu của cô chưa bao giờ nhầm.
Lúc này đôi mắt ấy cũng cảm thấy cực kỳ lạ lùng vì Tư Dao không mảy may nhúc nhích. Đôi mắt ấy cũng nhìn vào mắt cô, thấy ở trong đó sự tức giận và khinh miệt.
Đôi mắt tên lái xe đỏ lên, không vì đau xót khóc than mà là vằn đỏ những tia máu lạnh lùng tàn khốc khi cuồng nộ hoặc muốn giết người.
Đột nhiên, chiếc xe rồ ga hết cỡ, tiếng xình xịch nho nhỏ lúc này biến thanh tiếng gầm lớn.
Chiếc xe lao vào Tư Dao như một mũi tên.
Cuối cùng, rất nhanh, Tư Dao đã hiểu ra, hắn không phải là một tên cướp, càng không phải một người qua đường, thậm chí không phải một sát thủ bình thường.
Hắn là một sát thủ làm đâu gọn đó.
Lúc này cô mới hiểu tất cả những cái gọi là dũng cảm của cô thực chất là cố chấp ngu xuẩn. Đáng tiếc lúc này cô muốn chạy cũng đã quá muộn rồi. Chiếc xe sẽ đâm vào cô không chút nể nang, có lẽ sẽ còn day qua day lại mấy lần để đảm bảo cô đã chết hẳn. Hắn có thể ung dung hoàn tất mọi chuyện, trên con đường này vốn chẳng có bóng người, huống hồ là vào một buổi tối mùa đông lạnh giá.
Ánh mắt của gã lái xe còn giá lạnh hơn.
Tư Dao nhớ đến Lâm Nhuận cũng bị xe đâm trọng thương trên con đường này. Lịch sử mới xảy ra không lâu lại tái diễn?
Không có chỗ nào để trốn, không đủ sức chống lại số trời.
Đúng khoảng khắc chiếc xe sắp đâm vào Tư Dao, nó đột nhiên khựng lại, bánh xe phát ra một tiếng "xì" sắc gọn.

Có lẽ vừa rồi căng thẳng tột cùng nên Tư Dao chỉ cảm thấy sức lực toàn thân dần dần mất hết, cô mềm nhũn người ngã vật ra
*
* *
Tên cưỡi mô-tô mặc đồ đen vác Tư Dao đang ngất xỉu đi sâu vào rừng cây rậm rạp. Đây là một khoảng rừng rậm ở ngoại vi khu "Ốc đảo quý tộc" Lục Ô, một khoảng rừng nguyên sinh hiếm có bên cạnh hồ Chiêu Dương; rừng cây mọc tự nhiên, không có dấu hiệu của bàn tay con người tạo dựng. Nơi đây cách xa đường lớn và khu bơi lội hồ Chiêu Dương một khoảng khá xa, rất ít người tìm đến.
Kẻ này vẫn rất hưng phấn sau quá trình đeo bám, hù dọa, rồi cuối cùng xịt thuốc mê quật ngã Tư Dao. Tiếp theo là một hoạt động thể lực khá nhạt nhẽo.
Ở vị trí được lựa chọn từ trước hắn giấu một cái xẻng trong đám cỏ. Hắn cởi áo da màu đen ra, vắt lên một cái cây nhỏ, cầm lấy xẻng.
Bùn vẫn chưa bị đông cứng, sau vài ngày mưa tuyết dầm dề, đất rất ẩm, mềm xốp. Chẳng phải bỏ quá nhiều sức, một cái hố sâu hai mét, dài bằng thân người đã được đào xong.
Đây là cách tốt nhất để xử lý xác chết, nói chính xác hơn là giết người tốt nhất.
Tư Dao vẫn hôn mê. Dưới ánh sáng lờ mờ cực yếu ở cánh rừng, kẻ đào hố ngầm nhìn khuôn mặt xinh đẹp của cô một hồi, khe khẽ huýt sáo, xem như là một tiếng thở dài, rồi ném Tư Dao xuống hố.
Chỉ cần lấp đất lên, coi như đã thành công.
Món tiền đó đủ cho hắn ta vi vu một thời gian dài.

Đau thương đến chết

Chương 15
CHÔN SỐNG

Nghẹt thở. Ngực căng tức dội, có lẽ ngực của cô đã ngừng hoạt động vì căn nhà nhỏ này, căn nhà giá lạnh đè nặng bất chợt biến thành nóng bức, khói ngập ngụa, không khí bỏng rát đang nuốt chửng mọi sự sống.
Điều kỳ lạ là, trong chớp mắt cái nóng kinh khủng lại biến thành giá lạnh, thấy như đang ở trong động băng.
Thì ra đúng là đang ở trong động băng.

Mạnh Tư Dao tỉnh lại trong cái rét âm mười độ. Cơn ác mộng vừa rồi vẫn vẩn vơ trước mắt, vẫn là cơn ác mộng gần đây cô luôn gặp phải. Cô bị nhốt chặt trong căn nhà nhỏ, chịu đựng cái nóng như thiêu như đốt.
Cô nhận ra mình đang nằm trong một cái hố không sâu. Cô lờ mờ nhớ ra, chiếc mô-tô bám theo cô đang lao thẳng bỗng phanh khựng lại, sau đó cô không còn biết gì nữa. Tại sao cô lại tỉnh dậy trong cái hố ở nơi ngoại ô hoang vắng? Ai đã đào hố này? Một cái hố đủ để chôn một người!
Nghĩ đến đây Tư Dao rùng mình.
Cô đứng dậy, định bước ra mép để trèo lên thì thấy chân bị vướng. Cô cúi nhìn rồi kêu thất thanh. Đó là một cánh tay. Cánh tay từ dưới đất thò lên. Nỗi kinh hoàng khiến cô ôm ngực kêu khóc hồi lâu; cô thấy mình đã hóa điên.
Đồng Thụ đội phó đội hình sự Sở Công an Thành phố xuống xe, mở cửa cho Tư Dao. Cô vừa ra khỏi xe, Đồng Thụ lập tức khoác cho cô cái áo khoác chần bông của cảnh sát.
“Ở chỗ kia!” Tư Dao chỉ về phía khoảnh rừng trước mặt, giọng cô vẫn run run, nức nở. “Tôi cũng hiểu các anh rất cần giữ nguyên hiện trường để điều tra nên tôi cũng không tìm kỹ. Nhưng tôi dám chắc ở hố đó có chôn một người chết. Trên cành cây gần đó còn vắt một chiếc áo da rất giống chiếc áo của kẻ bám theo tôi.”
Đồng Thụ bật máy bộ đàm gọi, các cán bộ chuyên môn của cảnh sát đã đến đầy đủ. Cùng đi với anh là Tư Dao. Anh phân công các chiến sĩ hình sự tỏa ra xung quanh phát hiện các dấu vết khả nghi, rồi dẫn đầu tiến vào rừng.
Trước đó không lâu, Tư Dao lần ra bìa rừng, tìm thấy chiếc mô-tô đỗ ở đó. Cô đã tìm thấy chiếc di động của mình, liền gọi 110, trình báo cô đã từng là nạn nhân của hai vụ án lớn, cả hai vụ đều do anh Đồng Thụ phụ trách.
Cô đứng bên đường chờ, xe cảnh sát đến, quả nhiên Đồng Thụ có mặt. Các nhân viên đào xác ấy lên, Tư Dao cố gắng giữ bình tĩnh. Đó là một người đàn ông cao lớn, chừng ngoài ba mươi tuổi, mặc áo len và quần da.
“Đúng. Chắc chắn hắn là tên đã bám theo tôi, vì hắn đội mũ bảo hiểm nên tôi không nhìn rõ mặt nhưng chiếc quần này thì không thể nhầm, vóc người cũng na ná.” Tư Dao thở phào, nhưng cô lại nghĩ: “Liệu hắn chết có đáng kiếp thật không?”
“Bước đầu có thể nhận định hiện trường không có dấu vết vật lộn bạo lực nào, thi thể không có vết thương chảy máu nhưng có dấu

hiệu ngạt thở rõ rệt. Tổ pháp y sẽ giải phẫu ngay đêm nay, nếu không cần xét nghiệm gì thì sáng sớm mai có thể kết luận.” Cán bộ pháp y phát biểu sau khi đã kiểm tra tử thi.
“Chẳng lẽ người này bị chôn sống à?” Đồng Thụ cau mày hỏi Tư Dao. “Cô có thể nói về tình hình trước khi cô bị ngất là như thế nào không? Nhớ được những gì thì kể lại.”
“Chiều hôm nay… Chiều qua tôi đến thư viện thành phố. Khi ra về, lúc ở xe điện ngầm, tôi có cảm giác có người đang theo dõi, bám theo tôi…”
“Cảm giác? Sao cô nói là có cảm giác? Sao cô lại biết được?” Đồng Thụ ngắt lời.
“Đại khái là… ‘giác quan thứ sáu’, có lẽ tôi thuộc nhóm người tương đối nhạy cảm, tôi cảm thấy có người đang bám sát, theo dõi; thực tế chứng minh tôi đã đúng trong đa số các trường hợp.”
“Cô thẳng thắn đấy, nói tiếp đi!”
“Lúc ra khỏi ga Lục Ô, thoạt đầu tôi không cảm thấy gì. Nhưng khi tôi đi lên đường Liên Đài, thì lại thấy có cảm giác ấy, cứ cảm thấy có người theo dõi… Sau đó tôi nhìn thấy chiếc xe mô-tô kia, chạy chậm như đi bộ, cứ bám theo cách tôi không xa; đã thế tôi liều đứng lại chờ nó đến…”
“Xin lỗi lại ngắt lời cô, cô nói là liều đứng lại - chờ nó đến à?”
“Vâng. Lúc đó xung quanh vắng ngắt, nếu người lái xe có ý hại tôi, thì tôi không thể thoát. Chiếc xe đã dồn dứ tôi như kiểu mèo vờn chuột. Tôi nghĩ đã thế hai bên cùng liều xem sao.”
“Tôi không tán thành cách làm này. Nhưng cô nói tiếp xem.” Đồng Thụ nghĩ bụng: “Cô gái này rành rành là dân trí thức bình dị, nhưng rất có cá tính đây”.
“Chiếc xe phóng đến cách tôi không xa, bỗng tăng tốc lực phi thẳng về phía tôi. Nói thật, lúc đó tôi có phần hối hận; tôi nghĩ nên lẩn tránh thì kết cục không đến nỗi quá xấu, ít ra cũng sẽ khiến hắn phải tốn thêm công sức. Nhưng hắn bỗng phanh lại ngay bên tôi, rồi tôi ngất xỉu.” Tư Dao không còn nhớ gì thêm.
“Anh Thụ nhìn này…” Một cảnh sát chìa chiếc bình xịt nho nhỏ trước mặt Đồng Thụ, anh soi đèn pin vào chiếc bình xịt “Hừ, đồ mất dạy!” Rồi nói tiếp “Hãy giao cho phòng thí nghiệm xem xem có những chất đại loại như methoxyflurane(1) không, nhắc họ khẩn trương cho kết quả”.
****

(1) Một loại thuốc mê
****

“Ở đây có ba loại dấu chân.” Một cảnh sát báo cáo. “Một là của nạn nhân, anh ta đi giày da, rất dễ nhận biết, cỡ số giày cũng hoàn toàn phù hợp. Anh ta đi từ đường cái vào, vết hằn sâu chứng tỏ anh ta khá nặng cân. Vết giày này cũng có ở mép hố, lại rất rõ. Hình như chính anh ta là người đào hố. Thế mới gọi là… tự đào mồ chôn mình!”
“Dấu chân thứ hai tất nhiên là của Tư Dao, còn dấu chân thứ ba, cậu nói xem!” Đồng Thụ là người hay sốt ruột hơn.
“Dấu thứ ba thì gay, rất khó nói đó là ‘vết giày’, có thể coi là vết chân. Vì không có vết giày nên ước lượng vết chân này cỡ 42. Chắc kẻ ấy dùng cái gì đó bọc giày lại. Tôi sẽ tìm xem vết tích của cái gì đó không, tức là vết tích của vật bọc giày.” Viên cảnh sát này tỏ ra rất hứng thú với đôi giày thứ ba.
“Cũng tức là, rất có thể người thứ ba này là kẻ sát nhân, học lối.” Đồng Thụ phân tích: “Trong khu đất nhão này hắn biết bọc giày lại, chứng tỏ hắn là tội phạm đã quen giết người. Đây cũng là vụ điển hình theo kiểu ‘bọ ngựa bắt ve, chim sẻ đứng sau’. Có thể cơ bản phán đoán, có lẽ kẻ đào hố vốn định chôn Tư Dao, nhưng kẻ thứ ba đã giết tên đi mô-tô rồi hất luôn hắn xuống hố… Như vậy, thực tế là kẻ sát nhân này đã cứu cô. Vấn đề tiếp theo, chắc cô có thể đoán ra…”
“Tôi chịu, không thể nói gì. Tôi rất muốn biết ai đã ném tôi ra nơi ngoại ô hoang vắng này, nằm chung với một xác chết. Tôi cũng chẳng hiểu có phải người ấy cứu tôi không, hay chỉ muốn tôi tạm thời đừng chết, để trở thành con mồi cuối cùng của hắn.”
Tư Dao lờ mờ đoán ra ai chính là ‘con chim sẻ’ kia. Cô do dự. Liệu có nên nói ra sự phỏng đoán của mình về ông già mặc áo mưa không. Nếu nói ra, có lẽ công an sẽ giúp mình nhanh chóng tìm ra ông ta. Nhưng cũng có thể lại đánh động hắn thì không hay.
“Cô định giấu tôi điều gì đó, thì không nên. Và cũng tức là cô đang đùa với sự an toàn của chính cô, đùa với pháp luật nữa! Tôi nhớ là cô đã từng nói về một ông già thường xuyên mặc áo mưa, đã từng đánh què chân Lưu Dục Chu. Liệu có phải ông ta không?” Đồng Thụ nhận ra vẻ do dự của Tư Dao và cách nói nửa vời của cô.
Tư Dao đành nói thật: “Đúng là tôi có suy đoán này, nhưng không có chứng cứ gì, lại càng không biết thực chất ông ta muốn gì, mục tiêu là gì. Nên dù nói với anh thì anh biết tìm ông ta ở đâu?”
“Tôi sẽ có cách. Và, còn gã đi mô-tô thì sao, cô đã thấy hắn bao giờ chưa, gần đây có mâu thuẫn gì với ai không?”
Tư Dao lắc đầu: “Lâm Mang, Lưu Dục Chu gần đây đều đã chết. Tôi

không thể nghĩ ra tại sao trong một khoảng thời gian ngắn mà tôi lại có sức hút để gây nên oán thù với ai".
Đồng Thụ trầm ngâm giây lát, anh móc túi, lấy ra một tấm các và nói: "Đây là số máy di động liên lạc thẳng với tôi, cô lưu vào máy của cô, nút gọi tắt. Kể từ bây giờ cô là công tác trọng điểm của tôi. Nghĩ ra điều gì, thấy manh mối gì, gặp nguy hiểm gì…cứ gọi cho tôi ngay!"
"Cho đến lúc này, tôi thấy đáng sợ nhất là thằng cha định chôn sống cô mà không thành. Cô không biết hắn, chứng tỏ hắn là sát thủ được kẻ khác thuê. Hắn không làm nổi, vì có người khác cứu cô; dù hắn là ai, thì cũng có lúc 'ngủ gật' chứ! Nếu có kẻ quyết ý hại cô thì mối nguy sẽ còn tiếp tục ập đến. Cô cố nghĩ xem, ngoài ông già mặc áo mưa, cô còn làm phật ý ai không?"
Thấy Tư Dao suốt đêm không về nhà, Thường Uyển bèn báo cho Lịch Thu và Quách Tử Phóng, mọi người đều thức trắng đêm chờ cô. Lúc này thấy cô an toàn trở về, ai nấy đều thở phào nhưng Tử Phóng thì hết sức lo âu, anh dõng dạc hỏi Tư Dao, cứ như là cô đã phạm sai lầm gì đó.
Tư Dao đã quá mệt cả thể xác lẫn tinh thần, gần như chẳng còn sức để nói to được nữa: "Ngay ông già mặc áo mưa ấy, tôi nào đắc tội gì với ông ta? Nếu tôi biết kẻ nào định giết tôi thì cảnh sát đã sớm hành động rồi!"
Lịch Thu nói: "Anh Tử Phóng để cho Dao Dao nghỉ ngơi đã nào!"
Tư Dao rất cảm kích: "Cảm ơn chị Lịch Thu. Bây giờ tôi phải gọi điện đến công ty xin phép nghỉ."
Từ sau khi biết được câu chuyện đau xót của Lịch Thu, Tư Dao cảm thấy càng thêm gần gũi với người con gái khác thường này. Một cảm nhận mà cô rất ít thấy kể từ sau khi người bạn rất thân Viên Thuyên qua đời.
Nghĩ đến Viên Thuyên, Tư Dao đang bước lên cầu thang chợt dừng lại, ngoảnh xuống nói với mọi người: "Tôi hiểu rồi, tôi nhớ là Viên Thuyên trước khi chết từng có linh cảm cô ấy sẽ gặp bất trắc. Liệu có phải linh cảm ấy không chỉ là 'đau thương đến chết' mà còn là với một thế lực nào đó không? Liệu cô ấy có giống như tôi - sau những phen bị đeo bám - bắt đầu cảm thấy tính mạng của mình bị đe dọa không?"
Tử Phóng đã xách cặp bước ra đến cửa chuẩn bị đi làm, nghe thấy thế bèn quay lại nói: "Có lý, có lý! Nhưng ở đây có một chi tiết lạ lùng: 'Viên Thuyên gặp bất hạnh đã gần ba tháng. Thời gian này cô đã gặp không ít chuyện. Ngoài nhân vật gặp áo mưa ra, thì các hiện tượng kỳ cục đều có thể giải thích; Thế thì, nếu kẻ đó nhằm vào cô định hại

cô là có thật, tại sao hắn lại im lặng trong suốt ba tháng? Hắn đang chờ đợi điều gì? Tại sao lại ra tay vào lúc này?"
"Có lẽ chỉ Viên Thuyên mới biết, có lẽ câu trả lời đều nằm ở chuỗi mã số nằm trên chiếc phong bì kia. Tiếc rằng vẫn chưa ai giải thích được mã số ấy." Lịch Thu chợt lên tiếng: "Tôi nghĩ thế này: Có lẽ tất cả đều liên quan đến ngôi nhà này của chúng ta, nói cách khác là, và cái chết của gia đình bà dì cùng ông chú rể của tôi".
Mọi người đều hoảng hồn.
Lịch Thu nói tiếp: "Căn nhà này do Viên Thuyên tìm hộ Dao Dao. Sao lại trùng hợp lạ lùng thế này, cả nhà bà dì tôi trước đây cũng đi Tân Thường Cốc? Và một sự trùng hợp nữa: Viên Thuyên bỗng có một khoản tiền lớn? Nếu thật sự Viên Thuyên cảm thấy có người bị bức hại, truy sát… thì rất có khả năng là vì liên quan đến số tiền kia, đúng không? Cái chết của Viên Thuyên, cái chết của những người trong gia đình bà dì tôi, khoản tiền kếch xù, liệu có những mối quan hệ chồng chéo phức tạp nào không?"
Tử Phóng bước đến gần Lịch Thu: "Tôi hiểu rồi. Ý cô là, cái chết của cô em và cả nhà bà dì không phải sự cố bất ngờ, mà là bị hại? Nhưng… mấy hôm trước tôi vẫn đang tra cứu các tài liệu liên quan. Tất cả đều cho thấy những cái chết ấy chỉ là sự cố bất ngờ: Ông chú đặt thuê con tàu đó; thuyền trưởng là người quen, đã từng chở giúp rất nhiều khách đi chơi sông; hệ thống ghi hình ghi nhận sáng hôm đó cả năm người cùng đi; xác họ tuy bị xây xước nhưng không có dấu vết vật lộn…"
"Nhưng sẽ phải giải thích ra sao: nửa đêm hôm trước, cô em tôi gửi đến bức ảnh mặc bộ váy ngủ, đi chân không đứng giữa trời mưa? Tôi đã nghĩ mãi, có lẽ đêm hôm đó cô ấy chạy ra ngoài chạy vạy vì gia đình đã xảy ra chuyện gì đó!"
"Nếu thế thì không thể giải thích nổi hình ảnh mà camera đã ghi cả năm người cùng ra khỏi nhà!"
*
* *
Tư Dao thiêm thiếp ngủ một giấc, lúc tỉnh dậy thì đã hai giờ chiều, không sao ngủ tiếp được nữa, cô dậy đến ngồi ngây bên chiếc bàn đọc sách. Cô nghĩ đến lời nói của Lịch Thu. Cả nhà Lý Bá Thụy chết có phải chỉ là sự cố bất ngờ không? Cái chết của Viên Thuyên có phải chỉ thuần túy là tai nạn giao thông không? Cả cái chết của Tiểu Mạn nữa, nên giải thích thế nào? Là "đau thương đến chết" thật hay cũng bị giết hại như Kiều Kiều?
Cô gọi điện cho Trương Sinh, Trương Sinh than thở Điền Xuyên vẫn

bế tắc, chuỗi mã số kia vẫn là một câu đố bí ẩn.
Cô cảm thấy đám sương mù bao phủ quanh cô ngày càng dày đặc, các manh mối ngày càng mờ nhạt. Sự hoang mang bất an của Viên Thuyên trước khi chết liệu có như Tư Dao đoán - không phải tại "đau thương đến chết" mà do một nguồn cơn khác. Số tiền ở đâu ra? Lúc đầu nó ở đâu, tại sao Viên Thuyên phải tốn công sức để chuyển đến tận hang quan tài? Nếu đúng là tên khốn kiếp đi mô-tô kia đã đe dọa Viên Thuyên chỉ vì số tiền ấy, thì tại sao hắn lại bám theo cô?
Thực ra, kẻ nào muốn giết mình? Giết mình thì kẻ nào sẽ có lợi?
Tư Dao không sao hiểu nổi.
Viên Thuyên đã để lại cho cô số tiền đó. Muốn cô phát hiện ra điều bí mật ghê gớm ấy, tại sao lại còn bày ra những trò dờn dứ khó mà đoán nổi như thế?
Đầu óc Tư Dao bỗng sáng lên: Viên Thuyên để lại cho cô tiền, đương nhiên coi cô là bạn rất thân thiết, và cũng không muốn cô bị hại. Giả sử Viên Thuyên nói thẳng với cô, để cho cô dễ dàng tìm ra, thì hậu quả sẽ là gì? Lưu Dục Chu sẽ hại cô ngay lập tức. Đây có lẽ cũng là linh cảm của Viên Thuyên. Nhưng nếu đúng là Viên Thuyên biết dụng ý của Dục Chu thì tất nhiên là sẽ báo cho cô biết, hoặc sớm sẽ có biện pháp chặn đứng các diễn biến xảy ra sau này. Có nhiều dấu hiệu cho thấy, Viên Thuyên cùng lắm chỉ đề phòng Dục Chu thôi, chứ không biết người chồng chưa cưới của cô bệnh hoạn đến mức ấy. Điều này chứng tỏ còn có một sức mạnh kinh khủng nào đó khiến Viên Thuyên không thể chống cự nên cô ấy thật sự lo lắng. Điều này giải thích tại sao khi khoản tiền khổng lồ được khám phá ra, thì Lưu Dục Chu hoàn toàn hiện nguyên hình và lại xuất hiện thêm kẻ muốn hại cô. Hôm qua là tên đi mô-tô, không biết ngày mai sẽ là tên nào nữa?
Nhưng, nếu Viên Thuyên đã cảm thấy bị đe dọa thì tại sao lại không cho cô biết kẻ đó là ai? Viên Thuyên đang lẩn tránh ai? Tiền đó là của ai?
Chắc chắn đằng sau chuyện này còn có nhiều uẩn khúc ghê gớm, đến nỗi Viên Thuyên cũng phải lo sợ, sợ cô sẽ bị cuốn vào đó.
Có lẽ, mọi thiết kế của Viên Thuyên - thiết kế hết sức kỳ bí, hiểm hóc, chứng tỏ tâm trạng phân vân, do dự: để cho Tư Dao lớ ngớ bập vào, hay là khiến Tư Dao mãi mãi không thể biết gì? Liệu Tư Dao có đủ trí khôn và nghị lực để xử lý thỏa đáng những bí mật này không? Nếu Tư Dao có thể giải mã, ví dụ đọc thấy blog, nhìn thấy những bức ảnh, và không tham lam… thì Tư Dao có thể cáng đáng nổi, có thể giữ được an toàn cho bản thân, có thể ứng phó mọi bất trắc.

Hay là chính Viên Thuyên cũng không biết ai đang truy sát mình - tựa như cô hiện nay, chỉ biết dựa vào giác quan thứ sáu?
Hay là Viên Thuyên đã cho cô rất nhiều đầu mối rồi, chỉ vì cô đần độn nên chưa nhận ra?

Chương 16
CON MẮT THỨ BA

Quách Tử Phóng vừa bước vào hành lang đã lớn tiếng gọi: “Chúng ta họp, họp đi! Mọi người đến ngồi trước ti-vi để họp!”
Mạnh Tư Dao vừa đi làm về. Cô ngán cái lối khệnh khạng nói sẵng của Tử Phóng, nhưng cũng cảm động vì anh rất nhiệt tình, chắc anh vừa khai thác được tin gì mới ,cô đành cùng Thường Uyển ‘tuân lệnh’ đi xuống gác, ngồi chờ. Lịch Thu đang nấu bếp, cũng ra ngồi, đưa mắt nhìn Tư Dao cười cười, nói nhỏ: “Anh ấy sắp thi công chức, cho nên ra vẻ rất hết lòng vì công việc!”
Tử Phóng phớt lờ thái độ ‘xem thường mình’, anh nói: “Dao Dao hãy báo cáo đi, công an họ bảo sao?”
Tư Dao đáp: “Đội trưởng hình sự Đồng Thụ nói là…”
“Đội phó, Đồng Thụ chỉ là đội phó, phóng viên thực tập ở tòa báo tôi còn biết nữa là!” Tử Phóng ngắt lời luôn.
Tư Dao nguýt anh ra một cái,tiếp tục nói: “Ở chỗ cái hố trong rừng, họ phát hiện ra một bình xịt, đã phân tích rồi, nó chứa chất thuốc mê Methoxyflurane. Trên bình có cả vân tay của người đã chết. Điều lý thú là họ còn phát hiện ra ở niêm mạc mũi của hắn cũng còn dính hoá chất này. Đồng Thụ cho rằng, có lẽ tên đi mô-tô ấy xịt cho tôi bị mê man trước, rồi đào hố định chôn tôi. Có thể là khi đang đào hố, chiếc áo da đựng hộp xịt treo trên cành cây, bị ‘con chim sẻ’ thó được, rồi xịt cho tên này mê man, sau đó chôn sống hắn luôn!”
“Họ có nói tên bị chết ấy là ai không?”
“Sái Nguyên Khánh, một kẻ lang thang không nghề nghiệp, đã có tiền án trộm cướp, lâu nay công an vẫn đang lùng bắt, vì hắn là nghi phạm chính trong hai vụ án trộm cướp trước đó. Nghe nói, ngoài việc chôn sống, thì cách thức gây án cũng na ná các vụ thường thấy”.
“Cho nên cũng không loại trừ đây chỉ là một vụ cướp của giết người bình thường vẫn xảy ra”. Tử Phóng nói.

“Không! Trái lại, phải loại trừ đây là một vụ cướp bình thường, hắn không hề lấy các đồ trang sức của tôi, chứng tỏ hắn không ra tay nhằm đoạt tiền bạc. Hắn có thể giết tôi dễ như trở bàn tay, sao hắn phải tốn sức đào hố cho mệt? Điều này chứng tỏ hắn muốn tôi “bốc hơi” biến mất thì đúng. Nhân thân của hắn như thế, lại từng có tiền án tiền sự, thì khó mà nói hắn và tôi có oán thù gì với nhau. Tổng hợp các chi tiết mà tôi cung cấp, kể cả những chuyện tôi đã nếm trải, Đồng Thụ cho rằng rất có thể có kẻ nào đó muốn hại tôi. Anh ấy dặn tôi phải thận trọng, cố gắng đừng ‘đi đâu một mình’ ”.
Thường Uyển nói ngay: “Dịp này mình sẽ ở lại đây, cậu đi làm, mình sẽ đưa đón như hôm nay là sẽ an toàn!”
Tử Phóng gật đầu: “Thế thì kèm tôi đi luôn thể, toà báo của bọn tôi cũng gần công ty của các vị”.
Thường Uyển nói : “Được, bây giờ đến lượt ông phóng viên báo cáo đi!”
Tử Phóng có phần đắc ý: “ Mời quý vị nhìn vào ti-vi!” Anh bấm điều khiển từ xa, màn hình xuất hiện một cảnh đen trắng rất quen thuộc.
“Sao trông quen quen thế nhỉ” Thường Uyển kêu lên.
Tư Dao cũng tiếp luôn: “Chẳng phái là mặt tiền của khu nhà chúng ta là gì?”
Lịch Thu kinh ngạc nói: “Anh Tử Phóng bố trí hệ thống giám sát à ?”
Tử Phóng nói: “Hôm nay nhân khi các vị đều đi làm, tôi đã gọi người đến lắp đặt hệ thống giám sát và hệ thống cảnh báo an ninh. Khu nhà này trước kia đã từng lắp đặt hệ thống này. Dây dẫn vẫn còn nguyên, tội gì mà không dùng? Các vị nghĩ mà xem, nếu đúng là có kẻ định hại Dao Dao thì chúng ta đề phòng cũng không xuể. Ví dụ, chiếc xe Vũ Yến của Thường Uyển thường đỗ ngoài cửa, liệu có bị cài đặt gì không? Khi chúng ta vắng nhà, liệu có kẻ nào lén vào chơi khắm, gắn thiết bị giám sát nghe trộm không? Cho nên,hệ thống này tuy chưa được gọi là vệ sĩ gì gì nhưng cũng có thể phanh phui kẻ ngầm theo dõi Dao Dao. Nếu có kẻ xấu định hành động, thì ‘bóng ma’ của nó cũng bị ghi lại. Tôi đã bảo họ gắn ca-mê-ra ở chỗ rất khuất, người thường không thể nhận ra”.
Tư Dao cảm thấy không ổn: “Nhưng, chúng ta đều đi làm cả ngày. Ai có thì giờ mà ngồi theo dõi màn hình? Ví dụ, nếu có kẻ nửa đêm mò đến ô tô của Thường Uyển thật, thì chúng ta biết sao được?”
Cả căn phòng đều im phăng phắc.
Sau một hồi lâu,Thường Uyển mới nói nhỏ: “Thế thì…chúng ta sẽ sống kiểu gì, sợ thật! Mọi người đừng lo, tôi sẽ chịu khó đi gửi xe ở bãi vậy!”

Tư Dao thầm cảm ơn Tử Phóng đã vắt óc suy nghĩ bố trí hệ thống giám sát này. Cô dịu dàng nói: “Anh Tử Phóng đã rất chịu khó suy nghĩ kín kẽ,nhưng tôi vẫn cảm thấy nơm nớp ở khắp mọi nơi”
Tử Phóng không ngờ mình đã dày công bố trí như thế mà còn bị ‘bắt bẻ’, anh ‘nóng gáy’ vươn cổ: “Cô nơm nớp? Sao tôi lại cảm thấy hễ cô đi đâu là đều có những phát hiện ‘kinh người’? Lần nào cũng như là đi đóng phim bạo lực thế?”
Lịch Thu ngồi im lặng đã lâu, bỗng đứng lên, lặng lẽ bước vào bếp như mọi lần. Tử Phóng cho rằng cô không đồng tình, bèn hỏi: “Kìa, Lịch Thu phát biểu đi chứ?”
Lịch Thu bình thản nói: “Chẳng biết nói gì nữa. Nhà bà dì tôi ngày trước cũng lắp ca-mê-ra, nhưng rồi… cả nhà vẫn chết khốn khổ đấy thôi?”
”Nhưng chúng ta đã bàn luận mãi rồi, đó chỉ là sự cố…”
“Đó là kết luận của người khác, nếu chúng ta không nghiên cứu kỹ, chỉ e mãi mãi không thể biết nổi sự thật là gì”.
“Sao? Tử Phóng lắp ca-mê-ra à?” Lâm Nhuận nghe xong, bật cười.
“Em nghĩ, anh ấy rất có thiện chí. Mấy hôm trước em gặp phải những chuyện rất đáng sợ, không dám cho anh biết, vì sợ anh lại lo lắng”.
Tư Dao bèn kể cho Lâm Nhuận nghe việc cô bị bám đuôi, rồi tỉnh dậy dưới cái hố, cùng kẻ bị chôn sống là tên đã bám theo mình… Lâm Nhuận nghe xong, cứ cầm điện thoại hồi lâu, im lặng.
“Anh thấy sợ à?’ Tư Dao hỏi.
“Em nhớ hôm đó trước khi đi, anh đã nhắc phải cẩn thận không?”
”Em nhớ. Nhưng em đâu biết rằng trước anh đã từng là thầy phù thuỷ, nên chỉ coi đó là lời dặn dò chung chung vậy thôi".
“Anh đã nói với em câu nào chung chung bao giờ chưa? Không phải vì cái gì khác, mà chủ yếu là anh cảm thấy các tình tiết mà em nói đến, hình như đều ngầm liên quan đến một thứ sức mạnh…anh…tất nhiên anh cũng không biết về nó”.
“Sao thế? Em sẵn dàng lắng nghe đây! Sao anh lại không biết?”
“Lịch Thu cho là thế nào?” Lâm Nhuận bỗng rẽ sang một hướng khác.
“Chị ấy cũng cho rằng lắp ca-mê-ra không thể giải quyết được mọi vấn đề. Hình như đến giừo chị ấy ngày càng tin rằng những cái chết của cô em và gia đình bà dì không hoàn toàn là sự cố ngẫu nhiên”.
“Thế thì…”
“Sau đó hình như anh Tử Phóng đã nhận lời với chị ấy, sẽ đi điều tra về vụ đắm du thuyền”.
“Có lẽ Lịch Thu đang làm phân tán tinh lực của mọi người thì phải?

Các chuyện cũ của cô ấy là quan trọng, hay giúp em tìm ra bí mật về ‘Đau thương đến chết’ là quan trọng hơn?”
“Tuy nhiên em cũng có cảm giác rằng, cái chết của cô em Lịch Thu và gia đình bà dì ít nhiều cũng liên quan đến ‘Đau thương đến chết’ ”.
“Anh đồng ý, tuyệt đối không thể là sự trùng hợp ngẫu nhiên nhưng hiện giờ chúng ta cần phải định hướng suy nghĩ điều tra thật rõ nét. Coi ông già mặc áo mưa là một tuyến điều tra, hay là tuỳ hứng rẽ sang hướng mà ta thấy có vẻ như ‘kỳ quái’? Anh có cảm giác rằng, một khi đã tìm ra ông già mặc áo mưa thì sẽ phanh phui được tất cả mọi sự việc, kể cả việc tử vong của người nhà Lịch Thu.
Nếu điều tra theo tuyến sự kiện người nhà Lịch Thu,thi đây là một vụ việc cũ cách đây một năm, sẽ rất khó khăn,và biết đâu, điều tra ra rồi thì có thể vẫn chỉ là một sự cố. Hơn nữa, giả thiết rằng đó là vụ giết người, thì chưa chắc nó đã liên quan đến ‘Đau thương đến chết’; chúng ta sẽ lãng phí rất nhiều sức lực và thời gian. Cái chúng ta đang cần,là mau chóng làm rõ mối liên hệ nhân quả của ‘đau thương đến chết’. Anh sẽ gọi điện cho Tử Phóng, nhắc anh ấy đặt trọng tâm vào điều tra ông già mặc áo mưa… À này,về tập bản đồ vẽ tay ấy, người bạn của em đã phân tích đến đâu rồi?”
“Cô ấy bảo, ngày mai sẽ họp với hai vị chuyên gia của Viện khoa học xã hội để nghiên cứu. Nếu có tin gì em sẽ báo anh ngay”.

Chương 17
MỘT ĐÊM VỚI CHÙM CHÌA KHÓA

Trời tối, đèn đủ màu sắc đã bắt đầu bật sáng. Cũng như mọi ngày, chồng Diêu Tố Vân lái xe đến đón cô về nhà; và cũng như mọi ngày, vào nhà không lâu, máy di động của anh ta đổ chuông.
“Đã sắp xếp ổn rồi chứ? Đến đủ cả chưa? Thế à? Chỉ còn thiếu tôi sao?”
Và cũng như mọi ngày, anh chồng giơ cái ví đựng chìa khoá ra:
“Chẳng thể để khách đợi, mình cần người ta kia mà. Em cứ ăn đi vậy, anh sẽ cố gắng về cho sớm”.
Tố Vân thậm chí chẳng thiết nài chồng đừng đi bởi cô biết, cũng như mọi lần, ”anh gắng về cho sớm” tức là anh ta sẽ về vào lúc sớm tinh mơ, người nồng nặc mùi rượu, mùi thuốc lá thậm chí cả mùi son

phấn.
Cuộc hôn nhân của cô vừa mới bắt đầu thì đã lung lay chao đảo. Tố Vân tự hỏi: liệu có phải vì thế mà gần đây cô lại thích son phấn điểm trang? Phải chăng là rất đáng buồn?
Anh ta rất khôi ngô, dáng hơi mập, cửa đã khép rồi mà tiếng gót giày vội vã vẫn nện cộp cộp rất rõ. Tố Vân còn nghe văng vẳng "tiếng lách cách" của chùm chìa khóa đang đung đưa trong tay anh ta.
Chiếc ô tô vừa nãy chở cô về đã nổ máy, chạy về phía những con phố của đô thị phồn hoa rực rỡ, hoà vào biển lớn đầy hoan lạc của vô vàn nam thanh nữ tú tươi trẻ. Ở biển lớn này có thể bắt cá đầy khoang, có thể bắt được cá voi, có thể thành công trong kinh doanh, củng cố tình bạn, thỏa mãn dục vọng… nhưng người ta đâu biết rằng bão tố có thể ập đến bất cứ lúc nào.
Có lẽ nơi này đang là sự yên tĩnh trước khi cơn bão kéo đến.
Tố Vân nằm vật xuống chiếc giường lớn êm ái, chán chường và thất vọng, đôi mắt vô hồn nhìn đăm đăm lên trần nhà, không biết nên nuốt nước mắt hay là nên phẫn nộ. Có phải vì cô ở mãi trong tháp ngà quá lâu nên đành phải bó tay trước sự tàn nhẫn của hiện thực cuộc sống? Chẳng lẽ các câu chuyện đắng cay mà cô vẫn đọc thấy trên báo, cũng sẽ xảy ra với cô?
Cũng may cô mới chỉ thất vọng chứ chưa tuyệt vọng. Chắc chắn cô sẽ không bao giờ tuyệt vọng. Ít ra vẫn còn thích đám sách cũ kia, ghi chép những chuyện xa xưa.
À, ngày mai là thứ năm cô đã hẹn với hai vị chuyên gia ở phòng Thư tịch cổ và phòng Lịch sử của Viện khoa học xã hội, họ đều rất muốn xem tập bản đồ mà Mạnh Tư Dao mang đến, mong sao họ sẽ cho mình biết những phát hiện lý thú.
Chẳng lẽ cứ nằm ườn thế này mãi?Mình nên dậy, ăn qua quýt cho xong bữa, rồi đọc tập bản đồ vẽ tay ấy, tựa như ngày trước đang học nghiên cứu sinh.
Chỉ còn trơ khấc một mình, tất nhiên chẳng thiết nấu nướng gì, cô làm nóng thịt gà bọc trong túi chân không, ăn chút cơm còn thừa từ bữa trưa; ti vi đang bật nhưng chẳng có gì lọt vào mắt vào tai cô.
Dọn dẹp bát đĩa xong xuôi, cô dịnh vào tắm, sau đó sẽ ngồi tra cứu các tài liệu liên quan đến bản đồ.
Này, Tố Vân hãy khơi dậy niềm vui cuộc sống, kể từ mai sẽ không son phấn nữa và trở lại thời vô tư vốn có của tuổi học sinh!
Nói thì dễ, nhưng trong buồng tắm, dưới vô vàn tia nước ấm đang mơn trớn làn da, cô vẫn cảm thấy tất thảy đều chan ngán vô vị. Lẽ nào tình yêu là một trò đùa khô khốc mà cuộc sống dành cho con

người?
Đèn buồng tắm bỗng tắt ngấm.
Trò đùa này mới thật chẳng thú vị gì.
Cô chưng hửng, nghĩ bụng: chắc ai đó dùng điện quá tải, làm nghẽn dây dẫn điện của cả khu nhà này. Vào mùa đông giá lạnh, chuyện này thường xảy ra.
Đèn tắt, cô cảm thấy xung quanh bỗng yên ắng hẳn đi. Cô khóa vòi hương sen lại, thấy càng yên ắng hơn nữa. Chỉ nghe thấy tiếng cô đang thở và vài tiếng tí tách nước còn đọng ở vòi rơi xuống.
Cô choàng áo tắm, lấy khăn mặt quấn gọn mái tóc,bước ra cửa buồng tắm.
Không hiểu sao cô cảm thấy đây không phải là sự cố nhảy áp-tô-mát (1) thông thường.
****
(1) Công tắc tự ngắt điện khi quá tải
****
Cô nghiêng tai lắng nghe. Ngoài cửa không động tĩnh gì.
Cô mở cửa buồng tắm.
“Xin lỗi, làm phiền cô đang tắm”. Một giọng đàn ông vang lên.
Tố Vân hốt hoảng kêu lên và sập ngay cửa, khóa lại. Cô tựa vào cánh cửa, toàn thân run rẩy. Cô biết, nếu bị xô mạnh thì cánh cửa gỗ mỏng tang nàu chẳng nghĩa lý gì.
Không có tiếng bước chân, chỉ thấy tiếng nói kia càng gần hơn: “Có phải cô cảm thấy tất cả chỉ là trò đùa ác ý không? Tôi không nói về bóng tối, mà muốn nói về cuộc sống, về tình yêu, về hôn nhân của cô…”
Người này là ai, sao hắn lại đến đây? Hắn định làm gì? Tố Vân chìm trong nỗi sợ hãi bị bủa vây. Cô không nghe thấy hắn nói gì nữa, chỉ cảm thấy hắn đã có tuổi, giọng nói đạm chất thô nháp.
“Sao ông lại vào đây? Đi đi!”
Nếu hắn chịu nghe cô, thì hắn đã chẳng đến đây, nhưng cô vẫn hỏi:
“Thế là thế nào? Nhà tôi có ba lần cửa khóa, sao ông lại vào được?”
”Tất nhiên là không thể vào, trừ phi tôi có chìa khóa. Nhà cô có bà lớp cửa khóa nhưng vẫn không giữ nổi anh chồng rửng mỡ đấy thôi? Tôi cảm ơn anh ta, nếu hôm nay anh ta không ra ngoài thì tôi chẳng thể vào được, sẽ đành phải chờ lần khác!”
Lúc này Tố Vân mới hiểu những câu tưởng như vu vơ hắn nói lúc nãy.
"Sao ông lại biết chuyện nhà tôi…những chuyện cuộc sống của tôi…”
“Thực ra cuộc sống của mỗi người đều thể hiện ngay trên nét mặt.

Mấy hôm nay tôi đã quan sát khi ở thư viện và đã hiểu cuộc sống của cô… thậm chí có những khía cạnh tôi còn biết rõ hơn cô!”
Cảm ơn trời đất, may sao kẻ này không phải hạng người dám xô cửa xông vào như Tố Vân tưởng tượng. Những nghĩ lại rằng mình đã bị hắn ngầm để mắt từ lâu, cô cảm thấy lạnh sống lưng, khiếp hãi bủn rủn chân tay.
“Ông muốn gì?”
”Tôi đến đ ể hỏi cô về một thứ không phải của cô. Nói đi, tập bản đồ mà người bạn đã đưa cô xem, đang để ở đâu?”
Sự tò mò trỗi dậy đã át cả nỗi sợ hãi trong cô. Tại sao hắn phải tốn bao công sức để muốn có được cái tài liệu mà giá trị chẳng đáng là bao? Tố Vân nói: “Ông đến đây là nhầm rồi, tôi không đem tập bản đồ ấy về nhà, vẫn để ở thư viện”.
“Phải, tôi nghĩ… Ý tôi nói là, cô là người rất không biết nói dối. Ngày mai cô đi gặp chuyên gia của viện Khoa học xã hội, buổi sáng không đi thư viện, mà là từ nhà đi thẳng đến viện, sao dám nói là tập bản đồ ấy vẫn để ở thư viện? Cô không biết cách nói dối! Cô nên nhớ rằng tôi đã nhẩn nha ở thư viện rất lâu, đương nhiên biết cô đã nói những gì, kể cả chương trình làm việc của cô!”
Nỗi sợ hãi càng dâng lên, đầu Tố Vân như trống rỗng, cô không biết nên tiếp tục bịa ra cớ gì và nói dối ra sao nữa. Nhưng sao có thể giao tập bản đồ cho hắn, làm thế cô sẽ ăn nói với Tư Dao như thế nào? Ngày mai còn phải gặp hai vị chuyên gia… nhưng nếu cô không đưa, hắn sẽ làm gì cô? Nhưng có lẽ hắn cũng là dân học thuật, sẽ không thể làm các chuyện ác độc.
“Không! Đó là của bạn tôi, nếu ông cần thì cứ đi mà hỏi người ta!”
”Nếu muốn vào phòng tắm này, tôi sẽ không cần phá cửa. Tôi mang theo một mỏ hàn xì mi-ni đã cải tiến, có sức nóng nghìn độ, dùng nó cực tiện lợi. Ổ khóa này mỗi chiều mười phân là cùng, chỉ cần 15 giây sẽ phá được ngay!”
”Không!” Tố Vân hiểu ra hắn đã chuẩn bị rất tinh vi, mò đến đây rồi sẽ không chịu trắng tay ra về.
“Nói đi, có phải cô cất tập bản đồ ấy trong chiếc két đặt ở phòng đọc sách không?”
Tố Vân im lặng rồi nói: “Phải!”
”Nếu cô trí trá, tôi sẽ phản ứng mạnh hơn đấy!”
”Đúng là ở đó!”
”Cô cho tôi biết mật mã? Hay là cô ra mở hộ tôi… Tôi đã quan sát cô nhiều ngày rồi, chắc cô không biết. Cô rất xinh, dáng người cũng rất tuyệt…”

”Tôi sẽ nói, tôi cho ông biết mật mã vậy!” Tố Vân đã thực sự “đầu hàng”. Cô nghĩ, may mà mình đã phô–tô hai bản.
Chỉ giây lát sau, tiếng nói đã truyền đến : “Rất tốt, cô rất ngoan ngoãn. Cũng đã bảo quản nó rất tốt. Tôi lấy, rồi đi ngay. Này, cô nói đi, bản lưu để ở đâu?”
“Bản lưu nào? Tôi không phô-tô.” Liệu mình có dối nổi hắn không?
”Tôi có lời khuyên, cô là một nhà chuyên môn rất thạo về Địa chí học, nhưng lại không phải một người thạo nói dối. Một văn bản đầy thú vị như thế, mà lại không phô-tô hay sao? Máy phô-tô của thư viện các người đặt ngay ở hành lang, tôi đã thấy cô dùng nó rất nhiều lần, ngay mã khóa của nó cô cũng thuộc làu!”
”Tôi để ở tầng hai của tủ sách, trong một cái kẹp văn bản màu trắng”.
Lúc này Tố Vân nghĩ cô sẽ phải ăn nói với Tư Dao ra sao, ngày mai lấy gì để gặp hai chuyên gia kia nói chuyện?
“Bây giờ cô có thể yên tĩnh mà hưởng thụ sự cô đơn được rồi”.
“Ông nói gì thế?” Tố Vân sững sờ. Cái gì hắn cũng biết cả?
“Tình yêu không được như mơ ước của cô hồi đại học và hôi học nghiên cứu sinh, đúng không? Những câu chữ mượt mà ghi ở trang đầu cuốn an-bum ảnh cưới của hai người, giờ đây nhìn lại, rất giống những hàng chữ ghi trên bia mộ của hôn nhân, đúng không?”
“Tại sao ông lại vào được đây?”
”Cô rất giống cô bạn của mình, đều quá tò mò. Trước hết, tôi là triệu phú thời gian,cho nên tôi biết rất rõ chồng cô. Anh ta có một thói quen: khi ra khỏi nhà, xuống gác chuẩn bị ra xe, thường rất đắc ý đung đưa cái ví dựng chìa khóa phòng làm việc, chìa khóa nhà. Ở tầng một, tôi chỉ cần khẽ chạm, cái ví rơi liền. Tôi nhặt nó lên, nhanh tay bớt lại chùm chìa khóa nhà cô, rồi đưa trả cái ví cho anh ta. Cô yên tâm, tôi sẽ trả lại anh ta chìa khóa. Các người sẽ không cần thay khóa đâu!”
”Này, tôi có cảm giác ông không phải kẻ xấu, vậy ông là ai?”
”Cũng như cô, tôi là một người rất đau lòng”.
Cánh cửa chính bị sập lại thật mạnh.
Diêu Tố Van tựa vào cửa buồng tắm, trào nước mắt. Kẻ đáng ghét ấy đã lấy mất tập bản đồ, lại còn sổ toẹt vào lòng tự trọng của cô, cố ý mỉa mai khiến cô phải đau xót.
Cô ra khỏi buồng tắm, bước đến bên cửa sổ. Từ tầng 11 nhìn xuống, thấy cổng chính thỉnh thoảng vẫn có người ra vào, tối mờ mờ, chẳng biết ông ta là ai.
Nhưng có một bóng người loáng dưới ánh đèn đường khiến cô phải chú ý. Người ấy mặc chiếc áo mưa màu xám, với chiếc mũ nhọn

chụp trên đầu. Trời không mưa không tuyết rơi, sao phải mặc áo mưa?
Tố Vân nhấc điện thoại: “Dao Dao! Mình…xin lỗi…”
Khi chồng trở về nhà, Tố Vân đang lơ mơ nửa ngủ nửa thức. Cũng như mọi lần, người anh ta nồng mùi rượu, khói thuốc lá, mùi son phấn… thấy ghê ghê. Cô quay người, xoay lưng lại.
“Sao, em vẫn chưa đi ngủ à?”
”Anh vào nhà bằng cách nào?”
”Anh mở khóa cửa. À, anh đang định kể với em, hôm nay xúi quẩy thật, lúc xuống dưới nhà thì và phải một ông già, ví đựng chìa khóa văng đi; tối về,thì xe lại bị va quệt, ví đựng chìa khóa lại văng lần nữa. Rồi anh mới biết chùm chìa khóa nhà bị rơi ra…”
“Bây giờ anh nghĩ xem, mai đưa em đi làm bằng cách nào, đón em về bằng gì?”
”Kìa, em không hỏi xem anh có bị làm sao không à?”
”Anh trở về chân tay nguyên vẹn đây rồi, còn muốn em phải giả vờ đon đả làm gì? Điều em muốn hỏi thật sự, là ‘anh có biết lái xe hay không’?”
”Thôi nào, anh đã dại dột, bị ăn mắng, được chưa? Nhưng cũng không hẳn là tại anh. Tuyết lại bắt đầu rơi, đường trơn…”
”Gì cơ? Tuyết rơi à?” Tố Vân nhớ đến ông già mặc áo mưa… ông ta có khả năng tiên tri hay sao?
” Đúng thế. Lúc anh sắp về đến nhà, thì từ trong bóng tối bất chợt có người chạy ngang qua đường. May mà anh phản xạ kịp thời nên mới tránh được không đâm vào họ, nhưng xe thì húc vào thân cây bên đường, túi khí bảo hiểm bật phồng ra. Cũng may anh thắt đai an toàn,nên không bị đau gì cả.”
“Không quệt vào người ta chứ?”
”Không. Anh có cảm giác thằng cha ấy cô tình trêu ngươi, hắn không buồn nói nửa lời, cứ thế phới đi luôn, anh cũng chẳng thèm chấp hắn nữa!”
”Trông người như thế nào? Sao lại đi giữa đêm khuya tuyết rơi…”
”Anh không nhìn rõ, chỉ nhớ hắn ta mặc chiếc áo mưa lùng thùng kiểu rất cũ, cái mũ thì trùm lên đầu”.

Đau thương đến chết

Chương 18
MỘT MŨI TÊN BẮN HAI CON CHIM

Vào đi!” Ông nghe thấy tiếng bước chân do dự dừng ở ngoài cửa. Bao năm qua, hôm nay Dương Tín Chí lần đầu tiên do dự đứng trước cửa phòng làm việc của ông, tiến thoái lưỡng nan. Tất cả nói lên một điều: việc đã hỏng!
”Chú đã biết về chuyện Sài Nguyên Khánh. Không hoàn toàn là lỗi của cháu. Cứ vào đây!” Ông lại gọi.
Rồi Tín Chí cũng vào, cúi đầu rụt rè nói: “Tại cháu chuẩn bị chưa chu đáo, đã không nhìn đúng người, cháu chỉ biết những năm gần đây hắn không làm hỏng việc bao giờ. Cũng không ngờ, bọ ngựa bắt ve nhưng chim sẻ lại đứng sau. Lần sau sẽ phải vạch kế hoạch thật sát sao, phải bố trí thêm nhân lực cả công khai lẫn bí mật…”
“Và nên nhớ, tuy cháu phải đảm bảo nguyên tắc ‘tay không dính máu’ nhưng cũng phải tham gia vào công việc cụ thể, để bảo đảm tuyệt đối không sơ suất. Có biết ‘con chim sẻ’ ấy là ai không?”
“Vẫn chưa có tin tức gì. Sở công an cũng đang tìm kiếm người này, nhưng hình như chưa hề có manh mối. Mạnh Tư Dao cho rằng đó là ông già mặc áo mưa”.
“Theo cháu thì sao?”
”Cũng có thể. Nhưng cháu rất không hiểu, nếu đúng là ông già ấy thiết kế ra cái bẫy ‘Đau thương đến chết’ thì ông ta phải mong Tư Dao chết cho sớm mới đúng, sao phải ra tay can thiệp vào thằng Sài Nguyên Khánh làm gì?”
”Nhưng cũng có thể ông ta không muốn Tư Dao chết sớm, mà muốn cô ta chết muộn nhưng thằng Khánh đã phá kế hoạch của ông ta, tước mất niềm vui của ông ta”.
Tín Chí chột dạ: “Nếu đúng là thế, thì ông ta… ông ta thực quái dị!”
“Thời buổi này ai chẳng quái dị?!” Ông đứng bật dậy, thấy đầu đau âm ỉ. Già rồi, mình đã già thật rồi, gần đây cứ hay nhức đầu vô cớ, phải đi khám bệnh xem não có vấn đề không.
Ai mà chẳng quái dị? Trước đây mình là một người gần như không có khuyết điểm. một trí thức giàu lòng tự trọng.
Còn bây giờ? Mình là một người thành đạt, là triệu phú, thiên hạ nhìn vào chỉ thấy vầng hào quang, nhưng lại không biết rằng mình cũng là kẻ tội phạm, đồng nghĩa với bóng đen.
Tuổi già thường hay xúc động không đâu, có lẽ đã đến lúc nên viết hồi ký chăng? Gã phóng viên lần trước nói mình chỉ cần đưa cho hắn tư liệu thô, hắn sẽ viết giúp. Hắn đâu có biết mình thừa sức viết hay gấp trăm lần hắn! Hắn coi mình na ná những tên trọc phú mới phất kia thì phải?

“Chú, chú sao thế?” Dương Tín Chí cảm thấy ông ta là lạ…
“Không sao. Gần đây ở nhà có vài chuyện đáng ngán… Không sao, không có gì đáng nói”.
Tín Chí đại khái cũng hiểu ông ta ngán về chuyện gì, vội nói: “Chú ạ, hay là… tất cả nên tạm hoãn..”
”Không thể. Phải đánh nhanh, dứt điểm! Có lẽ cháu có ý gì đó, cứ nói với chú xem sao!” Ông ta lại ngồi xuống ghế bên bàn làm việc.
“Gần đây cháu thấy Tư Dao đi đến một nơi rất kỳ lạ, một nơi mà người ta không thể nghĩ cô ta có thể đến. Đó là một cư xá ‘dưới mặt đất’ ở phía nam Giang Kinh, vốn là một khu nhà hầm phòng không cũ kỹ được cải tạo lại. Cháu đã điều tra rồi, Tư Dao được một gã tiến sỹ ở đại học Giang Kinh giới thiệu, để đến gặp một tên ‘giang hồ’ ở cái cư xá địa đạo ấy. Hình như tên nhãi đó là một tay siêu hạng về máy tính. Chắc là hắn đang giúp Tư Dao tra cứu cái gì đó”.
“Dù tên nhãi đó giúp cô ta lần mò cái gì, thì cũng đều bất lợi cho chúng ta. Chú còn lo hai đứa ấy và tên phóng viên kia nữa đã biết quá nhiều chuyện. Chú phải quan sát mấy hôm để vạch kế hoạch cụ thể. Nếu con bé đó không đến cái cư xá hầm phòng không ấy nữa, thì sẽ chia ba ngả xử lý cả ba đứa. Nếu nó vẫn đến chỗ đó thì sẽ dùng cách một mũi tên hạ hai con chim, nhổ cỏ phải nhổ cả rễ!”

Đau thương đến chết

Chương 19
PHONG TỤC DÂN GIAN

Lễ giáng sinh và tết Nguyên đán náo nhiệt vui vẻ đã nhanh chóng trôi đi. Từ sau khi Diêu Tố Vân bị ông già mặc áo mưa ép phải nộp tập bản đồ ấy, Tư Dao và mấy người bạn không biết nên tiếp tục điều tra ra sao nữa.
Tư Dao ngồi trên ghế ngoài hành lang phòng khám của bệnh viện, đang nghĩ lan man: chẳng lẽ là hết cách, đành phải bó tay?
Thường Uyển đang ngồi trong phòng khám. Gần đây cô hay bị ra mồ hôi trộm, hồi hộp, mất ngủ, toàn thân đều rấm rứt. Cô đi khám bệnh, Tư Dao đã chủ động đi cùng, cũng là một cách để đền đáp lần trước Thường Uyển đã giúp mình.
Ít hôm nay, vì sự an toàn, cả hai luôn ở bên nhau như hình với bóng. Bà giiafở căn nhà bên cạnh cũng lấy làm lạ, và hỏi xem có phải anh

chàng ở cùng số nhà đã chuyển đi và đổi chỗ cho cô gái này không. Tư Dao đành giải thích là Thường Uyển đến ở tạm và ngủ ở căn phòng của anh bạn hàng xóm.
Nhìn bệnh nhân và nhân viên bệnh viện ra ra vào vào, Tư Dao thầm nghĩ, giả sử hôm đó Diêu Tố Vân nhất quyết không đưa tập bản đồ cho ông già nọ, thì chẳng rõ sẽ xảy ra hậu quả kinh khủng ra sao.
Cô chợt cảm nhận, thực ra đã có một số đầu mối về ông già mặc áo mưa, sao không sớm quy nạp lại? Có một điều rất rõ nét: Trần Kỳ Lân đã nói anh ta và Thôn quái dị có khúc mắc từ rất lâu; anh ta cố đoạt lấy tấm bản đồ,chứng tỏ anh ta có rất nhiều quan hệ đan xen rối rắm với thôn quái dị. Những điều kỳ quái của Thôn quái dị, nhất định phải có nguyên nhân, chắc chắn là dính dáng với "Đau thương đến chết".
Cô lấy di động ra, gọi cho Diêu Tố Vân.
Tố Vân đành phải hoãn cuộc gặp với hai vị chuyên gia, cô nghĩ đi nghĩ lại mãi, vẫn thấy ức. Nhận được điện thoại của Tư Dao, Tố Vân xin lỗi rối rít. Tư Dao vội nói: "Cậu đừng nên thế này, chuyện đó đâu thể trách cậu? Tôi phải tự trách mình vì đã làm liên lụy đến cậu mới phải! Chuyện tối hôm đó xảy ra ở nhà cậu thật đáng sợ! Chúng ta vẫn còn có dịp để tìm ra sự thật kia mà… Này, cậu có quen nhà chuyên môn nào rất am hiểu về các thông tin kỳ dị lạ lùng ở các địa phương không? Mình vừa chợt nghĩ ra, chúng ta có thể bằng cách này để tìm ra nhân vật mặc áo mưa đó là ai, Thôn quái dị ở trong tập bản đồ ấy là như thế nào, và cả những điều kỳ dị mà mình đã từng chứng kiến nữa. Chắc chắn sẽ có thể giải thích những yếu tố lạ lùng trong đó".
"Ý cậu là, tìm gặp một nhà phong tục học sao?"
"Đúng, đúng, đúng! Nhà phong tục học. Mình nghĩ mãi mà không sao nghĩ ra cái danh từ này".
"Được,mình sẽ hỏi giúp cậu. Ngay sau đây sẽ hỏi". Tố Vân lẩm bẩm, có thế mà mình chẳng nghĩ ra!
Bước ra khỏi phòng khám, Thường UYển nói cho Tư Dao biết kết luận của bác sĩ là thể lực cô vẫn bình thường. Bác sĩ kê đơn cho cô mua một vài loại thuốc bổ và dặn dò cô chịu khó nghỉ ngơi.
Lúc này máy di động của Tư Dao đổ chuông. Tố Vân gọi.
"Mình đã hỏi vài người, họ đều nói mình nên đi gặp một chuyên gia về phong tục học của Viện khoa học xã hội tỉnh Phúc Kiến. Đó là ông Cố Trân một người rất am hiểu về văn hóa phong tục dân gian".
Ra khỏi ga tàu hoả, ông Cố Trân đến thẳng phòng làm việc. Phòng làm việc là nhà của ông, tàu hỏa, ô tô cũng là phòng làm việc của

ông. Quanh năm ông đi khắp các địa phương để sưu tầm dân ca, thu thập tài liệu cho các tác phẩm dài hơi rất công phu “Tổng quan về văn hoá phong tục dân gian Phúc Kiến”.
Chuyến đi lên phía bắc tỉnh nhà lần này, ông Trân đã có được thu hoạch không ngờ. Không những ông đã viếng thăm được người tổ chức ra “Hội trống chiến thắng” của thị trấn Hiệp Dương, mà còn ngẫu nhiên phát hiện ra ở xã nọ thuộc huyện Thiệu Vũ có một thể loại kịch địa phương chưa từng được nhắc đến; nghe nói nó còn xuất hiện sớm hơn kịch Tứ Bình (1) hơn 100 năm. Xem ra, ông đã không uổng phí bao năm tâm huyết gắn bó với các cơ sở; ông chỉ dùng “đôi chân” của ông mà đã tạo nên danh tiếng,luôn luôn có người các địa phương chủ động liên hệ với ông, cung cấp cho ông đủ các loại thông tin: bổ ích và vô bổ nữa.
****
(1) Kịch hát dân gian Trung Quốc, xuất hiện vào những năm Gia Tĩnh (trước và sau n ăm 1541) thời Minh
****
Vị trưởng phòng nhìn thấy bóng ông, vội rảo bước đến nói: “Có một nghiên cứu viên về địa phương chí ở thư viện Giang Kinh gọi điện đến, nói rất muốn trao đổi với anh một vấn đề quan trọng. Tôi nói là anh đi vắng chưa rõ hôm nào mới về. Thế là từ hôm đó ngày nào họ cũng gọi điện hỏi… Anh chuẩn bị mà tiếp họ, chắc hôm nay cũng không ngoại lệ đâu”.
Ông Trân vào phòng làm việc, vừa ngồi xuống ghế thì chuông điện thoại reo vang.
“Chào bác Cố Trân. Tôi là Diêu Tố Vân, nghiên cứu viên chuyên sâu của thư viện thành phố Giang Kinh, gần đây luôn rất mong được gặp bác, xin bác chỉ bảo cho một vấn đề. Lúc này bác có thì giờ không ạ?”
”Vâng, cô cứ nói đi!”
“Phiền bác chờ một chút, tôi sẽ nối máy của một cô bạn, để chúng ra sẽ mở ‘hội nghị điện thoại ba bên’, được chứ ạ?”
Ông Trân hơi lấy làm lạ, nhưng vẫn nói : “Được”.
Máy của Tư Dao đã được Tố Vân kết nối. Cô chào hỏi ông, rồi nói ngắn gọn về những điều tai nghe mắt thấy ở Thôn quái dị, những bộ hài cốt lộ thiên, những bia mộ không chữ, những mâu thuẫn trong dân, hành vi kỳ cục của vị chủ cửa hàng cháo, tập bản đồ vẽ tay, ông già mặc áo mưa… Cuối cùng, cô kể về chuỗi sự việc ‘Đau thương đến chết’ mà mình gặp trong chuyến đi chơi núi Vũ Di. Tố Vân cũng kể lại sự việc ông già đã đe doạ mình rồi lấy mất tập bản đồ ra sao…

Ông Trân ghi nhanh những từ ngữ quan trọng hết sức ly kỳ. Ông cố lục trí nhớ để tìm những mẩu chuyện quen thuộc, kể cả những thông tin vụn vặt nhất, nhưng khó có thể liên kết mọi chi tiết thành một chuỗi.
Ông suy nghĩ rất lâu, lâu đến nỗi hai cô gái nghĩ rằng ông đang ngủ gật! Cuối cùng ông nói: "Vì đặc điểm địa hình, nên hai vùng bắc và tây Phúc Kiến có một số thôn xóm tương đối khép kín. Tuy nhiên dân ở đó đều rất nhiệt tình và có thể nói là hiếu khách. Những việc mà cô trải qua quả là hiếm thấy.
"Chuyện về hài cốt lộ thiên, thì đây không phải là cách thiên táng đúng nghĩa của nó. Thiên táng là để xác lộ thiên nhằm dụ chim chóc đến rỉa xả, nhưng đây có lẽ chỉ là ném xác ra đồng rồi dựng tấm bia không chữ mà thôi. Việc ném xác như thến có ở nhiều nơi, nhưng với quy mô lớn như vậy thì tôi cho rằng đây là hiện tượng cá biệt. Xét từ góc độ tâm lý học quần thể, thì việc ném xác và dựng bia không chữ nói lên rằng người chết đã bị quần thể phủ định. Nói cách khác, những người còn sống cho rằng người chết không đáng được kỷ niệm, hoặc không đáng được hưởng hạnh phúc sau khi chết".
Là một người học rộng biết nhiều, nhưng nói đến đây ông Trân vẫn không tránh khỏi rùng mình. Ai cũng biết dân miền bắc Phúc Kiến vốn rất kính trọng người đã khuất cho nên việc phơi thây kiểu này dường như nói lên rằng người ta rất sợ hoặc rất phẫn nộ đối với người đã chết.
"Chuyện về hang quan tài treo mà cô vừa kể cũng rất đặc biệt. Ở miền tây Phúc Kiến có không ít quan tài treo nhưng phần nhiều đều đặt ở vách núi gần nước, đứng xa nhìn vào có thể thấy ngay. Một cách để giải thích là treo càng cao thì càng được gần thiên đường. Khi nước dâng lên quan tài hình thuyền có thể xuôi dòng mà đến thiên đường. Có một số nhà nghiên cứu đã liên hệ tập tục này với con thuyền vuông của Nô-ê (2) và nạn đại hồng thủy thời thượng cổ, cho rằng người xưa tin ở thuyết ngày tận thế sẽ là một trận đại hồng thủy. Bởi vậy, việc treo quan tài trong hang sâu là rất hiếm thấy. Còn về lời nguyền, thì tôi cũng biết ít nhiều sau mấy chục năm bôn ba khắp chốn, cũng nghe nói về lời nguyền và các hiện tượng kinh dị, nhưng chưa chứng kiến một lời nguyền nào trở thành hiện thực cả".
****
(2). Nhân vật trong Kinh Thánh, chở thuyền cứu người và sinh vật khác thoát nạn đại hồng thủy
****
Ông Trân ngừng một lát, ngẫm nghĩ xem những điều mình nói đã đủ

nghiêm túc chặt chẽ chưa.Tư Dao hỏi: “Nhưng trong số các bạn tôi cùng vào hang, đã có quá nửa bị chết, nên khó mà bác bỏ lời nguyền đó. Như thế có thể coi là ‘thành hiện thực’ chưa ạ?”
“Tôi cũng từng nghe kể chuyện về lời nguyền trở thành sự thật, nhưng những lời giải thích ấy đều không hợp lý. Tựa như cảnh sát phá án, dù giỏi giang đến mấy, tỷ mỉ đến mấy nhưng vẫn phải bó tay với một số vụ án, không thể tìm ra manh mối. Tôi tin rằng các việc cô gặp phải là rất khác thường,nhưng không có nghĩa đó là một ‘lời nguyền’ nào đó thiêng liêng. Rất nhiều hiện tượng kỳ dị khó hiểu, nhưng thực chất lại là các hiện tượng tự nhiên hoặc do con người cố ý tạo nên”.
“Liệu bác có thể liên kết Thôn quái dị và hang quan tài treo kỳ quái đáng sợ ấy với nhau không?” Tư Dao cũng hiểu nói thế này là làm khó cho ông Trân.
“Ngoài yếu tố khoảng cách địa lý khá gần, thì tôi chưa nghĩ ra nên liên kết chúng như thế nào… Quan tài treo là sự tôn trọng tuyệt đối dành cho người chết; khác xa với cách thiên táng. Nhưng có một điểm khá rõ nét là hang quan tài treo và Thôn quái dị đều có lịch sử lâu đời và rất nhiều mẩu chuyện dân gian. Dựa vào các tình tiết mà cô cho biết, tôi sẽ điều tra về mặt phong tục và lịch sử. Nếu có tiến triển gì, tôi sẽ thông báo với các vị”.
Tư Dao và Tố Vân đồng thanh đáp : “Xin rất cảm ơn bác!”
”Nhưng trước hết hãy cho tôi biết vị trí cụ thể của hang quan tài treo và Thôn quái dị”.
“Được ạ”.Tư Dao nghĩ ngợi. “Tôi sẽ gửi cho bác bức thư điện tử đầu tiên mà tôi nhận được, nhưng bác tuyệt đối không nên vào hang quan tài đó, và càng không nên cho người dân Thôn quái dị biết bác đang rất muốn tìm hiểu về họ”.

Chương 20
NHÀ MÁY LOUVRE

Kết quả điều tra của ông Cố Trân đem đến cho Tư Dao một tia hy vọng. Cô báo để Lâm Nhuận cùng biết, và hỏi anh bước tiếp theo nên thế nào. Lâm Nhuận nghĩ ngợi hồi lâu rồi nói: "Dù sao cũng không thể cứ ngồi chờ ông ấy cho biết những phát hiện về mặt phong tục học. Vẫn nên theo đuổi các đầu mối mà Viên Thuyên để lại".
Thực ra Viên Thuyên đã biết được những gì?
E-mail của Trương Sinh cho biết việc nghiên cứu những ký tự kia của Điền Xuyên vẫn chưa có "tiến triển gì mang tính đột phá", nhưng đã căn bản phát hiện được đó là các chữ số tự sinh bởi bộ xử lý của máy tính thế hệ cũ. Tuy nhiên anh vẫn chưa lần ra những mã số ấy liên quan đến chức năng nào của máy tính.
Liệu Viên Thuyên còn để lại cho mình đầu mối nào khác không?
Ít hôm nay ý nghĩ này lại trở lại trong đầu Tư Dao. Cô cảm thấy vô số các sự việc kỳ dị có một mối liên hệ sâu xa nào đó, nhưng lại không liên kết thành chuỗi. rõ ràng; có lẽ chúng còn thiếu một vài 'mắt xích' nào đó thì mới trở thành một hệ thống được. Hồi đầu cô đã từng có cảm giác này, cho đến khi nhận được tấm ảnh Viên Thuyên gửi đến, rồi đọc được blog của cô ấy, thì thình hình mới có tiến triển.
Hộp quà của Viên Thuyên gửi đến có hai thứ: quả cầu pha lê và tấm ảnh. Tấm ảnh là một đầu mối quan trọng, thông qua nó, Tư Dao đã tìm ra đám tiền khổng lồ kia và cũng suýt mất mạng. Nhưng còn quả cầu pha lê thì sao? Tư Dao vẫn luôn có biệt nhãn với nó, đã nhiều lần bâng khuâng thẫn thờ ngắm nó rất lâu. Cô cũng từng tháo ốc vít của mảnh gỗ trên cái giá kê quả cầu, xem xem bên trong có "bí mật" gì chăng nhưng không có kết quả.
Có lẽ, với cùng một vấn đề nhưng suy nghĩ ở thời điểm khác sẽ cho ta góc nhìn khác, sẽ có được mạch suy nghĩ khác cũng nên?
Tư Dao lại chăm chú nhìn quả cầu pha lê. Nó được chế tạo rất khéo, cấu trúc tạo hình rất đẹp, ngoài ra không thấy gì khác thường cả.
Cô nhìn mãi, thấy cay cả mắt, đành ấm ức nhìn ra ngoài cửa sổ.
Tuyết nhẹ bắt đầu rơi thừ lúc nào không biết, đã phủ trắng xóa những mái nhà ở xa xa trông tựa như căn nhà nhỏ xíu ở trong quả

cầu pha lê này.
Tư Dao bất giác cầm quả cầu lên lắc lắc, đã rất lâu cô không làm cái chuyện "giết thời gian" này. Quả cầu pha lê bị lắc, những "bông tuyết" đọng trên mái nhà xinh xinh tản ra, tung bay trong "bầu trời" của quả cầu, rồi lại rơi xuống mái đỏ của gỗ.
Hình như cô đã từng trông thấy…
Sao căn nhà xinh xinh trogn quả cầu này lại quen quen?
Tư Dao nhìn mãi… rồi sửng sốt.
Thật khó mà tưởng tượng nổi, căn nhà bé bằng bao diêm đang bị tuyết phủ trong quả cầu pha lê chính là mô hình thu nhỏ của ngôi nhà cô đang thuê~
Cô chăm chú nhìn lại, cửa bán nguyệt vòm cuốn kiểu Tây Ban Nha, mái cong kiểu Trung Quốc, thậm chí cả cái cửa sổ kiểu Ba-rốc(1) được chạm trổ tỉ mỉ… đều được thể hiện trên căn nhà mini này.
Chính xác đây là ngôi nhà cô đang ở. Chỉ có hai điểm khác biệt là, mái của nó màu đỏ, có một bức tường màu trắng, còn ngôi nhà thật thì mái màu đen, tường màu nâu.
****
(1) Baroque: Phong cách nghệ thuật cổ điển lãng mạn châu Âu thế kỷ 16
****
Hồi nọ cô xem trang web Bernard Li, thì ngôi nhà này cũng là mái đỏ và tường trắng.
Vì kích cỡ của nó quá nhỏ, nên mái nhà "quanh năm" bị tuyết phủ trong quả cầu rất khó liên tưởng với căn nhà cô đang ở.
Chuyện này nói lên điều gì? Ít ra cô cũng dám chắc là Viên Thuyên đã để lại đầu mối cho cô. Và càng chứng minh rằng Viên Thuyên làm việc gì cũng có chủ đích.
Hay là, cái mắt xích còn thiếu, chính là căn nhà xinh xắn này?
*
* *
"Mình đã bắt đầu già rồi". Quách Tử Phóng gọi một chai bia, tự rót cho mình.
"Thôi nào, anh đừng cố làm như là chán chường nữa. Chắc anh điều tra không được thuận lợi phải không? Tư Dao hẹn Tử Phóng cùng ăn bữa trưa, tiện thể hỏi anh xem việc điều tra về căn nhà ra sao rồi.
Tử Phóng lắc đầu: "Khó lắm. Cô chẳng định hướng là gì, lại bảo tôi đi điều tra về căn nhà chúng ta đang thuê… Căn nhà này thì có gì thú vị?"
Tư Dao không cho anh biết về cái gọi là bí mật của bí mật trong quả

cầu pha lê. Cô nhớ lại chuyện Diêu Tố Vân gặp nguy hiểm trước đây. Lúc ấy cô rất hối hận; nếu không giao tập bản đồ cho Tố Vân, thì cô ấy đã không bị một đêm kinh hãi. Rồi nghĩ cô đã mắc bẫy, bị bắt cóc và suýt bỏ mạng, cô không muốn lại làm cho Tử Phóng mắc phải tai bay vạ gió. Mặt khác, Viên Thuyên đã dùng thủ pháp bí hiểm để trao đổi với cô, cũng tức là cô ấy không muốn người khác biết về bí mật này.
Suy cho cùng, đây vẫn là một bí mật.
“Nếu đã có định hướng rõ rệt thì tôi đâu dám phiền ngài phóng viên luôn bận trăm công nghìn việc như anh? Nhưng lẽ nào anh chưa điều tra ra chút xíu gì à?”
“Tất nhiên là tôi đã làm việc nghiêm túc, biết rằng trước kia quyền sở hữu căn nhà thuộc về Lý Bá Thụy, một kiến trúc sư tương đối có tiếng ở Mỹ”. Tử Phóng nói với vẻ rất tự đắc.
“Anh đang bỡn cợt tôi thì phải? Có cần nhắc lại cái điều mà ai cũng biết rồi hay không?”
“Cô không thấy lạ à: Lý Bá Thụy chết đi, không để lại cho người nhà gần gũi là Lịch Thu, mà lại cho không một công ty địa ốc tầm tầm - tức là công ty mà chúng ta đang ký hợp đồng thuê nhà?”
Tư Dao ngớ ra, nói: “Đúng là có phần kỳ lạ nhưng gia đình Lý Bá Thụy gặp bất hạnh, người nhà trực hệ cũng cùng bỏ mạng. Chắc là lúc lâm chung, ông ấy không có di chúc cho nên công ty địa ốc đã bằng thủ đoạn gì đó giành được về tay mình”.
“Thực tế là Lý Bá Thụy có để lại di chúc. Ông ta là kiều bào hồi hương. Nói cách khác, ông ta là người Mỹ, đã mở công ty, có tài sản, tất nhiên ông ta có thói quen lâậpdi chúc. Nghe nói sau khi ông Thụy chết thì luật sư của ông ta đã từ Mỹ sang để lo liệu hậu sự và giải quyết di chúc. Điều này chứng tỏ ông ta đã thu xếp tỉ mỉ; và rõ ràng là ông ấy đã có chỉ thị trong di chúc, nên căn nhà mới về tay công ty địa ốc với giá rẻ, họ đã vớ bở. Điều thú vị hơn nữa là, căn nhà ấy nhất định phải đem cho thuê chứ không được chuyển nhượng. Nếu công ty địa ốc phá sản hoặc không có khả năng kinh doanh cho thuê thì phải phải trao lại cho nhà nước chứ không trao cho thân thích ví dụ Lịch Thu hoặc bà mẹ Lịch Thu - tức bà chị vợ ông Thụy”.
Tư Dao cố suy nghĩ về các tình tiết nhưng không sao tìm ra một chút liên hệ gì với “đau thương đến chết” cả. Có lẽ chỉ Viên Thuyên mới biết được tất cả và cô ấy đã ngầm gợiý phải tìm theo một hướng đặc biệt.
Đó là chuỗi mã số.
“Chào Trương Sinh, tôi đây mà, xin anh nói với Điền Xuyên, tôi đã có

một đầu mối mới. Các chữ số kia có thể liên quan đến căn nhà mà tôi đang ở; hiện giờ mới chỉ biết đến đấy".
Cô lại gọi cho Lâm Nhuận, đây đã là lần thứ tư trong tối nay cô gọi cho anh. Ba lần trước cô gọi nhưng không thấy ai nghe máy. Cô rất nóng lòng kể cho Lâm Nhuận về phát hiện mới rất thú vị về quả cầu pha lê, điều này cô chưa kể với ai. Lâm Nhuận là người duy nhất mà cô tin cậy; anh đã giúp cô rất nhiều như thế; cũng may dịp này anh ấy ở xa, được cha mẹ chăm sóc, chắc sẽ không bị ai quấy rầy.
À, đã có người nhấc máy. Giọng nói nhẹ nhàng của bà mẹ Lâm Nhuận: "Dao Dao à, Lâm Nhuận đã về thăm nhà ông chú ở quê, phải ít hôm nữa mới ra".
"Anh ấy đã đi lại được rồi ạ?"
"Lâm Nhuận bình phục rất nhanh, nhưng đi lại thì vẫn chưa thật ổn. Đi bằng ô tô. Ông chú cứ nài nó phải đi, nói là ở quê không khí trong lành, sẽ có lợi hơn; về đến nơi rồi, lại cứ ép nó phải ở lại… Cháu đừng lo lắng. Khi nào nó về, bác sẽ bảo nó gọi điện cho cháu".
Tư Dao cảm thấy chưng hửng: "Vâng, gửi E-mail cho cháu cũng được, chúc bác mạnh khỏe ạ!"
Tư Dao và Trương Sinh bước vào "cư xá" hầm phòng không, thấy Điền Xuyên đang rất chăm chú thử nghiệm trò chơi "Huyết trích tử", màn hình đang đỏ lòm máu me.
"Kìa, chẳng để tâm vào việc nghiêm chỉnh gì cả, lại chơi game rồi!" Tuy chỉ toàn là "máu giả" nhưng Tư Dao vẫn cảm thấy hơi chóng mặt.
"Không nghiêm chỉnh à? Đây là việc chính của tôi! Mầy mò để giải mật mã cho bạn thì mới là chuyện giời ơi!" Điền Xuyên chẳng buồn ngoái đầu lại. "Hai vị chờ một lát, nhân vật nữ sắp ra, tôi sẽ cho hai vị phải trầm trồ kinh ngạc!"
Hai người nhẫn nại đứng chờ, nhưng nhân vật nam của Điền Xuyên vẫn liên tiếp bị thất bại nên nhân vật nữ vẫn chưa lộ diện. Không nén được nữa, Trương Sinh nói: "Nhân vật nữ đáng kinh ngạc đợi đã lâu, anh không thể quay trở về thực tế được à?"
Cuối cùng Điền Xuyên cũng ngừng chơi, quay lại nguýt Tư Dao: "Từ ngày Trương Sinh cặp kè với cô, anh ta trở nên rất 'thực tế', chút lãng mạn ít ỏi của anh ta đã bị 'Huyết Trích Tử' vô hình của cô thu hết cả rồi!"
Tư Dao hơi đỏ mặt: "Kìa, anh nói gì thế…"
Trương Sinh vội nói luôn: "Sao cậu rườm rà quá thể? Mau nói đi, phát hiện quan trọng của cậu là gì?"
Điền Xuyên gõ bàn phím, thoát ra khỏi trò chơi, rồi mở một chương

trình, tựa như một trang văn bản rỗng. Anh nhấp rê chuột vài lần, trên màn hình hiện ra một số đường kẻ ngang dọc…
“Đây là kiệt tác hội họa của tôi”. Điền Xuyên nhấn nút save, rồi cất văn bản đi. “Có lẽ hai người chỉ mải nhìn tôi vẽ, mà không chú ý đến tên file ở trên đỉnh màn hình Tôi cho các vị nhìn tên của nó vậy”.
Anh mở kho văn bản, chỉ vào một file ở trên cùng: “Đây là văn bản vừa rồi”.
“Ôi!” Tư Dao và Trương Sinh cùng kêu lên.
Tên file đó là LW73686456200E, giống hệt chuỗi mã số mà Viên Thuyên viết trên chiếc phong bì. Đuôi của file là blp.
Điền Xuyên lấy ra một tờ giấy: “Đây là mã số của bạn đưa cho tôi, thử so sánh xem!”
Trên tờ giấy đó viết là LW586136697400C.
“Này, cậu có thể nói luôn một mạch không?” Trương Sinh có phần sốt ruột.
Điền Xuyên vẫn rất nhẩn nha: “Thông tin trước đây bạn cho tôi rất hữu ích, nói là những ký tự này có thể liên quan đến nhà cửa. Điều này đã gợi ý tôi đi đúng hướng suy nghĩ. Tôi vốn tưởng các ký tự này liên quan đến một loại văn bản nào đó, vì các chữ số tự sinh rất hay tự động xuất hiện ở các tên văn bản của một số phần mềm trước đây. Mấy năm nay hiện tượng kỳ cục tự động phát sinh hoặc mặc định ở tên văn bản lại phục hồi, là vì xuất phát từ yêu cầu an toàn và bảo mật. Tôi men theo khái niệm ‘nhà cửa’ để suy nghĩ, và đã thử qua vài chục phần mềm, có những phần mềm chuyên ngành rất khó tìm thấy ở thị trường chợ đen, kể cả kẻ ‘thủ phạm chính’ mà chúng ta xác định, tôi cũng đã cố công mà kiếm chẳng ra. Nào ngờ ‘Chợt ngoảnh lại nhìn, nàng vẫn còn đây, nơi đèn sắp tàn…’(2), chính một anh bạn cùng ‘cư xá’ chúng tôi, thường bán các phần mềm… sáng nay… cũng tức là trưa nay chúng tôi ngồi tán gẫu, anh ta lại kiếm được cho tôi cái phần mềm ấy. Vậy mà phải đi tìm mòn vẹt cả giày! Cái mà hai vị nhìn thấy lúc này chính là phần mềm chuyên ngành đã sinh ra các mã số đó - ‘Nhà máy Louvre Work’!
****

(2). Trích tên một chương trong truyện võ hiệp (trên mạng) “Phù Thế Phương” của Lạc Lạc.
****

Louvre Work là phầm mềm đồ họa và thiết kế xây dựng mà một số công ty xây dựng hàng đầu trên thế giới đang sử dụng. Bảo tàng Louvre(3) là thánh địa của nghệ thuật và kiến trúc nên họ đặt tên phần mềm ‘Louvre Work’ vì cái ý này. Các phần mềm thiết kế xây

dựng Autodest hoặc Archi CAD đang thông dụng, so với nó chỉ là hàng con cháu. Hệ thống văn bản của phần mềm này sẽ tự động đặt tên các file mặc định bao gồm cả chữ số tự sinh. Hai vị nên chú ý, các ký tự ở tên file mà tôi vừa save và chuỗi ký tự mà các vị đã đưa cho tôi cùng có hai chữ cái mở đầu LW; chính là viết tắt từ tiếng Anh 'Louvre Work', nghĩa là 'Nhà máy Louvre'; cái đuôi blp là do 'Nhà máy Louvre' sinh ra cho các file của nó, viết tắt của từ 'blueprint' nghĩa là bức tranh tương lai.
****
(3). Louvre: Bảo tàng nổi tiếng ở Pari - Pháp.
****
Điều quan trọng hơn cả là, tên các file mà phần mềm này đặt cho, phù hợp với chi tiết mà hai vị nói là 'liên quan đến nhà cửa', đúng chưa?"
Vậy thì, thông tin mà Viên Thuyên để lại cho mình là một bản vẽ kiến trúc, liên hệ với căn nhà tý hon trong quả cầu pha lê kia… Khỏi phải bàn nữa, rõ ràng là chỉ thị cho mình đi tìm bản thiết kế của ngôi biệt thự.
Viên Thuyên đã tìm giúp mình căn phòng cho thuê, và ngôi nhà này chính là then chốt của điều bí mật. Nó là bí mật gì? "Đau thương đến chết"? Hay là cái chết của Viên Thuyên? Hay thậm chí như Lịch Thu nói - là cái chết của cả nhà Lý Bá Thụy?
Khoản tiền khổng lồ của Viên Thuyên ở đâu ra? Khi đã có được nó, rồi di chuyển nó, dường như là khoảng thời gian cô ấy giúp mình tìm nhà; liệu có phải bí mật về khoản tiền sẽ không tan biến sau khi cô ấy ra đi, cô ấy cũng muốn nói cho mình biết?
Nhiều giả thiết đan xen, nghĩ ngợi quá căng khiến đầu Tư Dao nặng trịch, ong ong quay cuồng.
"Bạn đang nghĩ gì, sao im lặng mãi thế?" Lời nói của Trương Sinh cứ như từ chốn xa xôi vọng đến. Nói rất chậm, có vẻ rất vất vả. Khuôn mặt anh trông là lạ, cứ như buồn ngủ, đôi mắt lờ đờ.
Còn Điền Xuyên thì đang ngủ gà ngủ gật trước màn hình máy tính từ lúc nào.
Không bình thường, rất không bình thường!
Nhưng Tư Dao cũng không hiểu tại sao không bình thường. Cô định nói gì đó nhưng cứ nghẹn cổ… không còn sức để nói thành lời, vì cô thấy khó thở.
Một cảm giác như đang đứng trên đỉnh núi cao, không khí rất loãng.
Đây vốn là căn hầm phòng không, ở bên cạnh cầu thang đặt một bếp than khá to để sưởi ấm cho mọi người.

Trúng độc khí than!
Ý nghĩ này chợt lóe lên, cô cố gắng há miệng gọi to “trúng độc khí than”. Không ngờ cô lại còn đủ sức để kéo Điền Xuyên đứng lên nữa.
Trương Sinh cũng đã choàng tỉnh, anh gắng cất bước cùng Tư Dao dìu Điền Xuyên. Cả ba cố lê bước nặng nhọc đi ra phía ngoài, gần như dò dẫm từng tấc…
Ở lối rẽ vào đã có vài người nằm gục bất động. Tư Dao thấy mình đang dần dần không thể nhận biết điều gì, chật vật lê bước. Cô nghĩ chắc mình sẽ kiệt sức mà ngã gục… Và ra đi.
Liệu có ai dựng cho mình một tấm bia trơn không chữ?
Sao mình lại có ý nghĩ này? Chắc là dấu hiệu đã cận kề cái chết. Nhưng cô vẫn mím môi bước lên phía trước, không thể bỏ qua một tia hi vọng sinh tồn.
Cầu thang đã ở ngay trước mặt. Lên khỏi cầu thang, gần mặt đất chắc chắn có nhiều ô-xy hơn.
Vừa may có người bước đến, có lẽ vừa xuống khỏi cầu thang. Người ấy cúi đầu, chắc là đang nghĩ ngợi. Tư Dao mừng rỡ định gọi người ấy mau lại giúp đỡ ba người bước lên nhưng anh ta vẫn cúi mặt, rút ra một điếu thuốc lá và chiếc bật lửa.
Một không gian đậm đặc khí than, nhưng cô bất lực. Cô chỉ có thể trơ mắt nhìn người ấy bật lửa.
Đốm lửa lóe lên.
Một tiếng nổ khủng khiếp rung chuyển một góc thành phố Giang Kinh.

Đau thương đến chết

Chương 21
SAU LÀN KHÓI ĐEN, DƯỚI ĐÁM HOANG TÀN

Tốp cảnh sát hình sự Sở công an Giang Kinh đã đến hiện trường “Cư xá Thông Giang”. Đội phó đội hình sự Đồng Thụ cũng có mặt. Một đám đổ nát tan hoang, khói bay khét lẹt; vẫn đang nghe thấy những tiếng khóc thảm thiết, tiếng kêu cứu. Khắp căn hầm phòng không, trên mặt đất đều hỗn loạn cùng cục. Đồng Thụ biết lúc này cấp cứu là việc cần kíp hơn cả khám nghiệm hiện trường. Trong hoàn cảnh đặc biệt này ảnh chỉ nên như một nhân viên cấp cứ.

Anh và một số cảnh sát trực ban cùng các đội viên cứu hỏa và nhân viên y tế tổ chức cấp cứu cho những người bị thương ở phía trên căn hầm. Phần lớn các phòng khách của cư xá đều ở độ sâu 20 mét dưới kia. Một bác sĩ thuộc trung tâm cấp cứu lo lắng nói: Tuy mọi người chạy đến rất nhanh nhưng do thời gian rò rỉ khí gas đã lâu, chỉ e những người ở tầng sâu sẽ gặp lành ít dữ nhiều, nhất là khi vụ nổ đã làm sụt lở, bịt mất cầu thang lên xuống hầm.
Chưa có thời gian để điều động xe cộ thiết bị đào bới, mọi người tự động đứng thành dây, lần lượt chuyền tay nhau đưa đất đá từ dưới hầm lên mặt đất.
Hiệu quả thì có, nhưng vẫn cứ là mất nhiều thời gian; nếu đúng như tình hình đã báo cáo là khí than bị rò rỉ, thì e khi đón được những người ở tầng đáy hầm lên, đều chỉ còn là những cái xác không hồn mà thôi.
Tất cả mọi người cùng nỗ lực đã khơi thông được lối xuống cầu thang.
Trên lối đi ở dưới đáy hầm cũng có rất nhiều gạch đá rơi. Quả nhiên người ta đã phát hiện thấy nạn nhân đầu tiên hoàn toàn không còn sức sống gì nữa. Đồng Thụ đã từng chứng kiến những cảnh tàn khốc, nhưng nhìn những nạn nhân không rõ số phận sẽ ra sao, anh thấy lòng quặn đau. Anh và các nhân viên cấp cứu đều không nói nhiều, chỉ mải miết nhanh chóng làm hô hấp nhân tạo cho các nạn nhân và chuyển họ lên mặt đất. Vì có thể ở dưới hầm vẫn còn rò rỉ khí than, nên bác sĩ của trung tâm cấp cứu nhắc nhở mọi người phải duy trì thông gió và vận động, không dừng ở dưới đó quá lâu.
Trong quá trình làm các thao tác, Đồng Thụ vẫn tranh thủ quan sát cấu tạo của cái hầm phòng không này. Chiếc bếp than to được vây bọc khá kỹ nằm bên cầu thang khiến anh chú ý. Chắc chắn nó là thủ phạm hàng đầu. Nó có ống khói vươn lên đến tận mặt đất nhưng thành ống có thể bị hở, hoặc đầu ống không được đặt đúng vị trí, không thông ra ngoài… đều có thể dẫn tới trúng độc. Sau vụ nổ mà bếp vẫn nguyên vẹn không sứt mẻ, chắc là nhờ được bao bọc bằng vách tôn khá chắc chắn.
“Anh Thụ nhìn cái này có thấy quen quen không?” Một anh cảnh sát thường ngày vốn tỉ mỉ, đưa cho anh chiếc ví đầm mà các cô gái thường đeo.
Vào cái đêm cách đây không lâu, anh đã nhìn thấy Mạnh Tư Dao đeo chiếc ví đầm rất giống thế này.
Mở ví ra, thấy bên trong có ví tiền, cùng chứng minh thư và vài tấm thẻ ngân hàng.

Cô ta thật! Hoặc nên nói lại là đúng cô ta!
Chắc cô ta đã ở dưới hầm rất lâu. Đồng Thụ thấy đầu anh như bị căng ra từng hồi. Nhưng anh vẫn gắng nghĩ thấu đáo về khả năng mà cái ví đầm này đã gợi ra: trước hết là ở núi Vũ Di, sau đó là vụ chôn sống, rồi đến cái bi kịch ngày hôm nay… nhân vật chính vẫn là cô gái đơn độc nhưng rất cứng cỏi này.
Có lẽ chỉ lát nữa sẽ nhìn thấy thi thể cô ấy. Chẳng lẽ hôm nay lại là ngày cáo chung?
Tại sao cô ta lại đến đây? Kẻ nào cứ dai dẳng quyết ý giết hại cô ta? Đây nhất định không phải là sự cố ngẫu nhiên.
Anh cần có thêm nhiều thông tin: số người mỗi ngày ra vào cư xá, nồng độ khí ô-xít các-bon lúc xảy ra sự cố, cần bao lâu mới đạt được nồng độ đó, có nguồn khí gas nào khác không, và cả hành trình cùng hoàn cảnh cụ thể của Mạnh Tư Dao nữa.
Nhưng phải tìm ra cô ta hoặc thi thể của cô ta đã.
Anh cảnh sát vừa rồi lại gọi: “Anh ơi, nhìn cái này!”
Đồng Thụ bước đến, thấy trên nền lối đi lồi lõm do bị nóc sập xuống, có một đoạn ống dẫn đen đen. Ống dẫn gas!
Quách Tử Phóng về đến nhà, thấy Lịch Thu vẫn như lúc anh đi cách đây hai giờ - ngồi trên sa lông với tư thế cũ, mắt không rời ti vi. Cô mong sẽ nhìn thấy Tư Dao được an toàn cáng ra hoặc có lẽ lúc vụ nổ xảy ra Tư Dao không có mặt ở cư xá cũng nên, nhưng taạisao cô ấy lại không nghe di động?
Tử Phóng cho Lịch Thu biết, Tư Dao nói rằng đã có được bước đột phá quan trọng, phải đến cư xá “địa đạo” ấy gặp người bạn của Trương Sinh. LẼ nào lại trùng hợp, cô ấy vừa đến thì ở đó xảy ra ra tai nạn khủng khiếp?
Lịch Thu bất giác nghĩ đến số phận của những người bạn của Tư Dao, rồi lại nghĩ đến cái chết của cô em và gia đình bà dì, đều là sự cố bất ngờ. Những người ấy đều đã từng đến hang quan tài treo “Đau thương đến chết”. Hay là Tư Dao rốt cuộc cũng không thể thoát cái đại hạn do lời nguyền ấy đem lại?
Vừa vào đến nơi, Tử Phóng hỏi ngay: “Đã liên lạc được với Thường Uyển chưa?”
Lịch Thu gật đầu: “Cô ấy đang đi công tác ở Tây An và cũng đã xem bản tin trên ti vi, qua điện thoại cứ nức nở khóc. Tôi đã an ủi cô ấy hồi lâu. Cô ấy nói ngày mai sẽ về Giang Kinh trước dự định. Không hiểu sao tôi lại đang nghĩ rằng, nếu cô ấy cứ ở xa thì sẽ an toàn hơn”.
“Thì có gì khác nhau đáng kể? Cô nên nhớ cho: Viên Thuyên và Tiểu

Mạn gặp nạn đều là ở bên ngoài… Và, chúng ta không hề nhận được tin xấu về Dao Dao kia mà!"
"Cô ấy đến cư xá gặp người ta, rồi chính nơi ấy bị nổ, tin này chẳng phải tin xấu là gì? Lú anh vừa đi khỏi nhà thì công an gọi điện đến hỏi Dao Dao có nhà không, tại sao họ lại hỏi điều này nhỉ? Chắc là họ cũng biết Dao Dao đã đi đến cư xá".
"Tôi cho rằng đây có thể là tin tốt, ít ra cũng chứng tỏ rằng khi họ gọi điện đến thì vẫn chưa xác định được Dao Dao có ở trong cái hầm đó không, đúng chưa? Nếu đã thấy xác rồi thì việc gì phải hỏi nữa?"
"Này, anh nói năng ý tứ một chút được không? Anh không biết hay sao: cái hầm đó bị sập khá nghiêm trọng, nhiều người đang bị vùi bị đè bên dưới. Anh đã đi đâu suốt hai tiếng đồng hồ? Có nghe ngóng được gì k?"
Lúc này Lịch Thu mới nhận ra Tử Phóng trông bơ phờ mệt mỏi, hoang mang và ủ rũ nữa.
Tử Phóng thở dài: "Còn làm nổi việc gì nữa? Tôi túc trực ở hiện trường, nhìn từng người từng người được khiêng lên nhưng không có Tư Dao. Về sau càng có thêm nhiều người nghe nói về vụ này, họ kéo đến xem rất đông, công an buộc phải phong tỏa hiện trường, thế là tôi không thể quan sát được gì nữa. Tôi lại nghe nói đưa nạn nhân về bệnh viện Kim Đài cấp cứu, tôi bèn bám theo, nhưng Dao Dao cũng không có trong số người được cấp cứu."
Lịch Thu bùi ngùi, Tử Phóng đã thật sự hết lòng với Tư Dao. Cô dịu dàng khuyên: "Anh đừng quá lo, nên nghĩ cách, nghe ngóng từ nhiều nguồn. Tôi vừa nghĩ mãi, ở đaâ có nhiều vấn đề rất phức tạp chẳng thế làm rõ trong đôi ba hôm được. Tôi ngày càng cảm thấy chúng có liên quan đến cái chết của cô em và gia đình bà dì tôi. Mấy hôm trước Tư Dao đã bảo anh điều tra về ngôi nhà mới, nên kẻ định giết hại cô ấy mới ngày càng điên cuồng như thế".
Tử Phóng thẫn thờ ngồi trên đi văng: "Cô nói rất có lý. Vừa nãy suýt nữa tôi suy sụp thật sự vì nếu Tư Dao có chuyện gì thì việc điều tra còn có ý nghĩa gì nữa không?"
"Vẫn có ý nghĩa chứ. Chúng ta không thể cứ sống tù mù cho qua, đúng không?"
"Cô nói rất đúng". Tử Phóng đã thấy phấn chấn. "Có nên gọi điện cho Lâm Nhuận không nhỉ?"
Lịch Thu thở than: "Anh ấy là người rất nhạy cảm, lại còn đang tĩnh dưỡng. Ở xa, anh ấy cũng chẳng thể giúp được gì. Cứ nên chờ, nếu có tin tức cụ thể thì hãy cho anh ấy biết".
Sáng sớm hôm sau, Tử Phóng đến thẳng tòa báo. Dọc đường không

ngớt gọi điện, ghi âm… thu lượm thông tin của báo giới và các đồng nghiệp về vụ việc nổ khí gas hôm qua. Lượng thông tin rất phong phú nhưng thực hư thì chưa rõ, rất khó mà sàng lọc. Ví dụ, về số người thiệt mạng, cơ quan hữu trách còn chưa thống kê, con số dồn đại thì chênh nhau quá lớn, có tin nói là hàng trăm, có tin nói là hơn hai chục, và vẫn đang tiếp tục đào bới, con số vẫn đang tăng dần. Về nguyên nhân cũng vậy, có người nói vì cái bếp than thải ra quá nhiều khí độc hại, có người nói là ống dẫn gas dưới đáy hầm bị rò rỉ.
Nhưng mọi thông tin đều không nhắc đến Mạnh Tư Dao. Lành ít dữ nhiều mất rồi! Tử Phóng nghĩ ngợi, anh thấy đau xót. Nếu Tư Dao bình an, hoặc chỉ bị thương nhẹ thì chắc đã gọi điện cho mình hoặc Lịch Thu.
Trung tâm cấp cứu từ chối các cuộc điện thoại hỏi về con số thương vong. Tử Phóng đến tòa báo trình diện, rồi anh báo cáo là đi lấy tin, lại vòng đến trung tâm cấp cứu.
Đúng như anh dự đoán, ở đây đang bận tíu tít và "cảnh giới rất nghiêm ngặt". Vừa đi đến cửa tòa nhà anh đã thấy rất nhiều phóng viên ngực đeo thẻ, tay xách vai đeo máy quay phim máy ảnh… . đang bị mấy cảnh sát và các nhân viên chặn lại. Các phóng viên đang phàn nàn nhưng vẫn không ăn thua.
Tử Phóng thấy lo lo, anh đi đi lại lại… rồi chợt nghĩ ra một cách. Chỉ vài phút sau, thấy từ xa có một xe cấp cứu đang hú còi chạy đến, anh vôộichạy ra, áp sát cái cáng vừa chuyển khỏi xe, và biết ngay đó là một nạn nhân bị tai nạn giao thông. Không thấy có người nhà đi theo xe, Tử Phóng nhận ra nạn nhân là một thanh niên ngoài hai mươi tuổi, anh bèn gọi luôn miệng: "Chú Sáu, chú Sáu ơi, anh đây, anh của em đây mà!"
Nhân viên y tế hỏi: "Anh là người nhà à?"
"Tôi là anh của chú ấy!" Tử Phóng bám theo cái cáng, lọt được vào trung tâm cấp cứu.

Vừa vào thoát, anh đã quên luôn "chú em", bắt đầu sục sạo các buồng bệnh nhân cho đến lúc có một y tá ngờ ngợ bèn báo cho bảo vệ. Họ lùa anh ra khỏi khu cấp cứu, anh còn chưa kịp nhìn thấy bóng Tư Dao.
Có lẽ… khu nhà kia là nhà xác.

Đau thương đến chết

Chương 22
SUV(1) ĐI TỚI THIÊN ĐƯỜNG

Đã hai ngày trời bặt tin Mạnh Tư Dao. Lâm Nhuận đã gọi điện về muốn gặp Tư Dao; cuối cùng Tử Phóng không kìm được nữa, kể cho Lâm Nhuận biết toàn bộ thông tin Tư Dao đến "Cư xá Thông Giang", vụ nổ ở đó và Tư Dao mất tích.
"Có lẽ anh ấy đã khóc. Chưa biết chừng lại đang trên đường về Giang Kinh cũng nên". Tử Phóng nói với Lịch Thu. Tử Phóng cũng đang chìm trong nỗi đau xót chưa từng có. Với trực giác của mình, cùng là đàn ông với nhau cả, anh có thể cảm nhận được tình yêu sâu nặng của Lâm Nhuận đối với Tư Dao, anh không biết mình nên khóc... hay là hãy kìm nén nỗi buồn, tiếp tục đi nghe ngóng tin tức.
"Có tin gì về Trương Sinh chưa?"
"Chưa. Ở đại học Giang Kinh cũng đang bề bộn. Cha mẹ cậu ấy sống ở Giang Kinh lâu năm, đã nhờ nhiều người quen dò hỏi, nhưng bên công an nói là chưa có manh mối gì". Cuối cùng, Tử Phóng quyết định phải hành động dù lúc này lòng anh khó bề chịu đựng nổi bất cứ chuyện nào về việc Tư Dao mất tích. "Tôi thấy Lịch Thu nói rất có lý, khi chúng ta vẫn chưa có manh mối gì khả quan, chưa hề có tin về Tư Dao, thì nên tiếp tục điều tra về ngôi nhà này, về sự bất bình hạnh của gia đình chú rể của cô, chắc chắn vẫn còn nhiều ẩn số. Mấy hôm nay tôi đã nhờ các bạn tìm cách hỏi về cuộc điều tra của công an về sự việc của em cô, sự cố đắm thuyền của gia đình bà dì của cô. Họ kết luận, chỉ là một tai nạn giao thông. Khi vớt xác lên, khám nghiệm cho thấy nồng độ cồn trong máu vị thuyền trưởng rất cao, tức là ông ta lái trong lúc say bí tỉ, tất nhiên sẽ gây ra tai nạn".
"Nhưng công an không thấy lạ à: ngay từ sớm, thuyền trưởng đã biết nhiệm vụ của mình là lái tàu, sao ông ta có thể say khướt được? Ở Mỹ, nếu dự tiệc tối uống rượu, thì không dám lái xe về nhà ngay, lái xe sau khi uống rượu thì rất nguy. Cách duy nhất để giảm độ cồn trong máu là phải uống nhiều nước, và chờ đợi... Thông thường, hàm lượng cồn sẽ giảm nhiều sau một tiếng đồng hồ. Vị thuyền trưởng say bí tỉ như thế, chứng tỏ ông ta đã uống rượu đến lúc sát giờ chuẩn bị cầm lái."
Bên công an cũng có người nêu ra vấn đề này, anh ta luôn cho rằng vụ đó là có âm mưu giết người".
"Thế à? Vậy là không chỉ có mình tôi điên rồ nghĩ theo hướng kỳ cục

đó hả? Anh ta là ai thế?"
"Là đội phó đội hình sự, họ Đồng. Anh ta đã từng làm vụ án Lưu Dục Chu và Lâm Mang. Hồi nọ Tư Dao gặp nguy hiểm, rồi bị ngất ở cái hố chôn người, anh ta cũng đến hiện trường thì phải".
"Đã nghi ngờ như thế, sao anh ta không tiếp tục điều tra nhỉ? Tôi vẫn nghĩ rằng chắc chắn sẽ có kết quả". Lịch Thu bỗng thấy có hy vọng.
"Một là, vụ việc xảy ra trên sông nước, chẳng có chứng cứ gì rõ rệt, các manh mối sẽ "trôi ra biển cả"; hai là tôi đoán rằng việc trị an ở Giang Kinh đang ngày càng phức tạp, chắc là sếp họ Đồng đang mệt đứt hơi để đối phó với các vụ việc đột xuất hoặc các vụ án nghiêm trọng, cho nên chẳng còn sức để điều tra một nghi án mà vốn đã bị coi là "sự cố bất ngờ" nữa!"
"Tuy nhiên, có những việc chính chúng ta cũng có thể tự làm. Ví dụ, chưa ai biết tại sao trong đêm trước khi xảy ra tai nạn đắm tàu cô lại nhận được bức ảnh kỳ lạ do Sở Sở gửi đến? Có phải cô ấy muốn nói rằng quanh cô ấy đang có mối nguy? Và tại sao phim do camera giám sát vẫn thể hiện họ bình an vô sự? Tôi đã nhờ người kiểm tra giúp những đoạn phim của hệ thống camera phòng trộm của nhà ông chú cô trước và sau khi xảy ra vụ tai nạn".
Lịch Thu quá mừng: "Anh tài quá, rất cảm ơn anh!"
"Nói thật, đây là do Tư Dao dặn tôi. Sau khi nghe nói về việc của em cô, Tư Dao đã nhờ tôi sưu tầm, nói là chưa chắc đã liên quan tới "Đau thương đến chết" nhưng đúng là rất đáng nghi; nếu có thể tra rõ sự thật thì ít ra cũng để cho Lịch Thu yên tâm. Tôi vốn nghĩ là rất khó, hình như có vẻ "phạm kỷ luật" nhưng sau khi Tư Dao xảy ra chuyện, tôi cho rằng không thể bỏ qua bất cứ đầu mối nào, huống chi cô cũng là một trong các chủ nhân của ngôi nhà này, cô xem phim cũng rất danh chính ngôn thuận"
"Dao Dao thật tốt bụng, đang ngổn ngang trăm mối, gặp bao nguy hiểm mà vẫn nghĩ rất chu đáo; gian khó đã tôi luyện nên con người, đúng thế. Ít hôm trước tôi vẫn rất nghi ngờ về cái chết của cô em và gia đình bà dì, tôi cứ lo Tư Dao sẽ không hài lòng, cho rằng tôi chuyển hướng chú ý điều tra của chúng ta; nay mới thấy tôi đã nghĩ nhầm".
Tử Phóng cầm ra ba cái đĩa DVD, nói: "Tất cả đều ở trong đây. Tôi đã cho in từ băng sang đĩa, chúng ta sẽ xem thật kỹ xem có điểm nào đáng ngờ không. Toàn bộ đĩa kéo dài 50 giờ, phải xem dần. Cô cũng nên nén xúc động đừng quá đau buồn".
Lịch Thu nghĩ ngợi rồi nói: "Chúng ta xem sáng sớm ngày 11 tháng 12 trước"

"Là khi cô nhận được bức ảnh mà Sở Sở gửi cho à?"
"Tôi muốn biết tại sao cô ấy lại mặc áo mưa chạy ra ngoài? Sau khi tôi báo công an, tại sao họ không đặt dấu hỏi? Nếu tôi nhớ nhà bà dì có mắc camera thì tôi đã nhắc họ chú ý".
"Có lẽ công an đã xem, họ không thấy có ai ra vào". Tử Phóng đặt một đĩa DVD vào máy, tua đến đoạn 11 giờ đêm ngày 10. "Tôi nhớ là cô kể rằng, cô em gửi ảnh đến vào hồi 0 giờ 30 phút theo giờ Bắc Kinh, xem đi!"
Góc phải của màn hình hiện chỉ số thời gian là 23h 10-12 với lối đi lát đá trước cửa nhà. Lịch Thu ngồi xem liền hai giờ, hình ảnh vẫn "bất động". Điều này có nghĩa là trong khoảng thời gian ấy Lịch Sở không hề ra vào khu nhà.
"Có lẽ cô ấy vẫn ở bên ngoài, chứ không về nhà".
Tử Phóng nhấn nút "FF" và dừng lại ở thời điểm 6h30 sáng. Từ trong menu anh lựa chọn nội dung "nhà để xe". Thì ra hệ thống camera này có cả thảy 8 đầu ghi hình, nghe nói góc quét của chúng có thể đạt trên 95% các khu vực của toàn khu nhà. Hình ảnh ở nhà để xe cho thấy có một chiếc Toyota "Land Cruise" từ từ chạy ra. Lần lượt sau đó là vài người, đầu tiên là một nam một nữ thanh niên, sau đó là một cô gái dong dỏng cao, làn da trắng nõn nà, trời chưa sáng hẳn mà đã đeo kính râm. Cuối cùng là một phụ nữ trung niên. Người đàn ông trung niên rời khỏi vị trí cầm lái, xuống xe, chuyển vài thứ hành lý khá nặng lên xe.
Đó là gia đình Lý Bá Thụy và Lịch Sở - em gái Lịch Thu.
Nhìn thấy những hình ảnh người thân, Lịch Thu gỡ cặp kính, lau khóe mắt rơm rớm lệ.
Thế là họ ra đi, một sớm mai rất bình thường, chiếc SUV của họ đi về hướng thiên đường.
"Thì ra anh đã xem cả rồi?" Lúc này Lịch Thu mới hiểu Tử Phóng đã biết rõ mọi nỗi nghi hoặc của cô. Anh chàng phóng viên mà cô vẫn cho là tương đối hời hợt này lại rất có thiện chí. Ai dám nói con người là không thể thay đổi?
Cô rất cảm động: "Cám ơn anh đã giúp đỡ rất nhiều. Tôi muốn copy lại, được không?"
Tử Phóng gật đầu: "Tôi vẫn muốn nói lại câu này: Lịch Thu đừng quá đau buồn"
Đúng lúc này chuông điện thoại reo vang.
Tử Phóng cầm máy lên, chỉ thấy im lặng... nhưng hình như anh nghe thấy tiếng thở khe khẽ.
"Vị nào đấy?"

Họ đã cúp máy.
"Tâm thần à?" Tử Phóng làu bàu. Tiếng chuông lại reo.
"Cần gì thì nói đi!" Anh gắt lên.
"Tiếp theo, sẽ là ngươi!" Một giọng lạnh lùng rót tới.
"Ngươi là ai? Tên mặc áo mưa hả?"
"Ta cho ngươi mặc áo quan! Kẻ tiếp theo sẽ là ngươi, trừ phi ngươi khâu cái mồm, trói tay, và bịt mắt của ngươi lại!" Nói xong ngần ấy câu, đối phương cúp máy luôn.
Lịch Thu cảm thấy bất ổn, đứng lên hỏi: "Ai thế? Có sự việc gì à?"
Tử Phóng định chửi bới một chập nhưng lại sợ sẽ làm cho Lịch Thu hoang mang, anh bèn nói: "Có một gã rách việc, cố ý trêu ngươi... Không vấn đề gì! Dịp này cô cũng phải thận trọng, chúng ta nên cùng đi xe của Thường Uyển".
Lịch Thu cười cười: "Thế thì phiền cô ấy nhiều quá! Không cần đâu, tôi sẽ cẩn thận..."
Điện thoại lại reo chuông.
Hai người cùng nhìn nhau. Có nên nghe không nhỉ?
Tử Phóng vẫn cầm máy lên: "Mày nghe đây, tao là hạng nhát gan, tao sợ cả con mèo đực, nhưng tao tuyệt đối không sợ thằng nào dọa dẫm đâu!" Anh quát vào máy.
Đối phương im lặng vài giây, rồi nói: "Anh là Quách Tử Phóng phải không?" Một giọng khác với lúc trước, hình như nghe quen quen...
"Phải! Anh là..."
"Tôi là Đồng Thụ, ở đội cảnh sát hình sự Sở công an. Chúng tôi nhận được tin tương đối chính xác, có thể hiện nay anh không được an toàn"
"Tôi thực sự rất kính nể đấy. Sao các anh lại biết được?"
"Chúng tôi cần nói chuyện tỉ mỉ với anh. Sau 20 phút nữa sẽ có một ô tô cảnh sát đỗ trước cửa nhà anh. Gặp tôi, anh sẽ hiểu".

Chú thích

(1) SUV: Ô tô thể thao đa chức năng

Chương 23
ÁNH SÁNG NIẾT BÀN

Chờ mãi mới có được các tư liệu về sơ đồ cấu tạo căn hầm phòng không "Cư xá Thông Giang" đó, nhưng Đồng Thụ cũng hiểu, Sở xây dựng thành phố đã làm việc với hiệu suất rất cao rồi vì mỗi năm đều có vô số dự án xây dựng mới, mấy ai bận tâm lưu trữ cái bản vẽ trải bao năm tháng phôi pha của căn hầm phòng không cách đây nửa thế kỷ? Bản vẽ vẫn còn đã là quá tài tình; và chỉ sau đôi ba hôm người ta đã "tìm" được nó.
Lại còn anh chàng phóng viên giải trí của tờ "Thanh Giang buổi chiều" nữa, chắc anh ta đã bị mình dọa khiếp quá, nên mới độc mồm độc miệng quát mắng trên điện thoại như thế. Có lẽ anh ta đã bị bọn tội phạm uy hiếp thật cũng nên? Nếu đúng là thế thì bước đi này của mình coi như khá chuẩn xác.
"Chắc bây giờ anh Thụ có thể nói, tại sao anh biết tôi bị chúng đe dọa? Ngay trước lúc anh gọi điện cho tôi, có kẻ đã gọi điện hăm dọa tôi". Tử Phóng không úp mở gì hết, hỏi luôn.
"Tôi sẽ cử người tìm hiểu ngay về cuộc gọi điện đến máy của anh, nhưng tôi đoán rằng hắn dùng điện thoại công cộng hoặc dùng điện thoại IP"
"Kìa, anh còn chưa trả lời tôi, tôi có bị nguy hiểm thật không?"
"Có. Trừ phi anh dừng lại, đừng điều tra gì nữa..."
"Hừ! Anh nói hệt cái giọng thằng cha ấy!"
"Tôi nghe nói anh đã nhờ người kiếm hộ những thước phim liên quan đến vụ đắm tàu của ông bà Lý Bá Thụy, anh thật tài ba!"
"Anh cũng biết, tôi là phóng viên mà!"
"Yên tâm đi, chuyện về cuốn phim, tôi cũng chỉ nghe tin "vỉa hè" thôi, chứ không biết chắc". Đồng Thụ nháy nháy mắt với Tử Phóng. "Anh có muốn biết tại sao tôi lại nhạy tin thế không?"
Tử Phóng đành lắc đầu "chào thua": "May mà tôi không bị cử đến phỏng vấn anh, nếu không tôi sẽ vã mồ hôi giữa ngày giá lạnh cũng nên!"
"Anh xem này!" Đồng Thụ giải trên bàn một bản vẽ kỹ thuật. "Đây là sơ đồ khu hầm phòng không, trụ sở của "cư xá Thông Giang", nơi xảy ra vụ nổ. Khi bọn tôi đến cấp cứu ở hiện trường, hoàn toàn không ngờ cái hầm này không tồn tại độc lập mà nó thông đến khắp các hầm ở quanh nó. Ví dụ, chỗ này... ngay trên các gian dành cho khách, có một cái cửa khóa im ỉm quanh năm"
Tử Phóng chưa hiểu ra sao cả: "Anh nói với tôi chuyện này..."
"Anh Tử Phóng!" Phía sau vang lên một giọng nói êm ái, cũng rất quen thuộc.

Tư Dao vẫn còn sống!
Tử Phóng quay ngay lại, thấy Tư Dao và hai thanh niên nữa đang bước vào phòng, đó là Trương Sinh và anh chàng trọc đầu, người vạm vỡ, chắc là vị cao thủ máy tính - bạn Trương Sinh. Tử phóng vội bước lên quan sát kỹ, thấy Tư Dao chỉ bị xây xước nhẹ trên mặt, dường như không vấn đề gì.
"Ôi, mấy hôm nay tôi và Lịch Thu sốt ruột sắp phát ốm! Cô vẫn ổn cả, thật quá mừng!"
Ánh mắt Tư Dao chứa chan hạnh phúc và niềm vui vì được quan tâm, nhưng cũng lại thương cảm bùi ngùi: "Cám ơn các anh chị, tôi vẫn khỏe, nhưng... vì tôi, mà không ít người đã ra đi, đã bị thương..."
"Kìa sao cô cứ phải gán tội cho mình... Sao cô phải chịu gánh nặng gì chứ?"
Điền Xuyên nhíu mày, khẽ hỏi Trương Sinh: "Anh ấy là bạn trai của nữ nhân vật chính à?"
Trương Sinh lắc đầu: "Không! Nếu phải, thì tôi sẽ rất thất vọng!"
Tử Phóng cảm thấy ngượng nghịu, anh chào Trương Sinh và chìa tay về phía Điền Xuyên: "Chào anh, tôi là Quách Tử Phóng"
Điền Xuyên lại nhíu mày: "Khổ thân tôi quá (1), ba năm trời cặm cụi chữa đi chữa lại trò chơi "Huyết trích tử", bị đám gạch đá sập hầm táng cho tan tành mất rồi! Tôi sống còn đau hơn chết!"
Tư Dao nói: ‘Máy tính của Điền Xuyên bị bẹp rúm, trong đó có phần mềm trò chơi của anh ấy…"
"Anh là dân máy tính kia mà, không biết copy dự phòng à?" Cái tật cũ của Tử Phóng lại trỗi dậy!
"Ông thì hiểu gì! Tôi cóp ra ổ cứng ngoài và một lô đĩa CD nữa đặt ở căn phòng đó, tất cả đều bị dập nát, rúm ró như đồ đồng nát rồi! Tôi quá ân hận vì không cóp ra rồi cất nhờ ở ký túc xá của Trương Sinh…" Điền Xuyên bị đụng đến ‘chỗ đau’ suýt phát khóc.
Tử Phòng không "đôi co" với anh ta nữa, quay sang hỏi Tư Dao: "Này, tại sao các vị …các vị đã đi ra theo lối của mà anh Đồng Thụ vừa nói à?"
"Khi xảy ra vụ nổ, tôi đã mê man không nhớ được gì nữa, tỉnh lại thì đã là buổi chiều ngày hôm sau; tôi thấy mình cùng hai anh ấy đều đang nằm trong một cái lán dành cho công nhân, khá sơ sài nhưng rất ấm cúng. Tôi hỏi bà con ai đã cứu tôi, họ nói không biết, chỉ thấy có một người trẻ tuổi đã lái xe chở chúng tôi đến, lại đưa cho họ ít tiền, nói là muốn để chúng tôi được ngủ một giấc".
"Chỉ thế thôi à"? Tử Phòng ngỡ là sẽ được nghe câu chuyện kinh khủng và ly kỳ đủ vẻ! Anh có vẻ thất vọng.

"Chỉ thế thôi. Sau đó tôi gọi điện cho anh Đồng Thụ, anh Thụ ngờ rằng có ai đó đã bám sát chúng tôi từ trước, nên mới kịp thời đến cứu chúng tôi đưa ra ngoài. a ná như cái lần tôi suýt bị chôn sống nọ. Nhưng ai đã cứu chúng tôi, thì chắc không thể tra được, vì rõ ràng người ấy đã sớm thu xếp tất cả, cuối cùng thì dùng xe chở chúng tôi đến cái lán dân công. Rất có thể các 'con buôn' đã được chuyền qua 'ba bốn cầu', bố trí riêng biệt từng 'cầu' như thế thì không thể tìm ra ai là 'người xuất hàng' ban đầu".
Đồng Thụ nói : "Ở trong hầm phòng không đổ nát, thoạt đầu chúng tôi nhận ra cái ví đầm của Tư Dao, nhưng không thấy người đâu. Tôi đã cho tìm khắp trong ngoài, rồi phát hiện ra cái cửa ấy. Thì ra phía sau nó là một cái ngách địa đạo. Thấy có vết máu, vết kéo lê…ở trên lối đi. Tôi và một đồng chí nữa theo đó tiến lên, suýt nữa còn bị lạc ở địa đạo. Tôi biết ngay, đột phá khẩu là ở nơi này.
"Hôm sau, tôi nhờ Sở xây dựng cung cấp cho sơ đồ, đồng thời dặn dò cảnh sát tuần tra ở các ngả phải theo dõi tìm kiếm tung tích về Tư Dao. Đến trưa thì tôi nhận được điện thoại của Tư Dao, bèn lập tức đến đón cả ba người về Sở công an. Trước đó chúng tôi không báo cho anh Phóng, vì cần phải bảo đảm an toàn cho Tư Dao đã; để cho kẻ định hại cô ấy yên trú rằng chúng đã ra tay xong rồi. Vào thời điểm đó, cần 'bịt mắt' bọn chúng đã".
Tử Phóng nghĩ ngợi, rồi bỗng hiểu ra:" Tôi là người duy nhất biết Tư Dao đến 'cư xá Thông Giang', thì ra mấy hôm nay các anh đề phòng tôi, sợ tôi chính là kẻ định hại cô ấy nên mới không cho tôi biết tin! Sau khi các anh điều tra, biết tôi là một công dân lương thiện nên mới liên lạc với tôi chứ gì? Này, chắc đây không phải là ý tưởng của Tư Dao chứ hả?" Tử Phóng càng nói càng cáu kỉnh, giọng anh vốn hơi the thé, lại càng thêm chói tai.
Đồng Thụ điềm đạm nói:" Chính tôi đã sắp đặt như thế, khiến Tư Dao đã giận tôi đấy! Nhưng anh Phóng đừng ấm ức làm gì, tôi nói thật, đến giờ người yêu của cô ấy còn chưa biết được thông tin gì hết! Tôi để anh biết rõ tất cả vì chúng tôi đã phân tích phán đoán , rất có thể anh cũng trở thành mục tiêu tấn công của chúng. Chúng tôi cho rằng, có một bọn người không muốn các vị tìm hiểu rõ sự thật, cho dù chính các vị cũng chưa biết phương hướng điều tra!"
Tư Dao nói: "Tôi cảm thấy có vấn đề liên quan tới ngôi nhà tôi đang ở. Cả hai lần tôi bị tấn công, đều là khi tôi bắt đầu quyết định tập trung điều tra ngôi nhà đó!"
Tử Phóng nói luôn:" Thế thì cô sai rồi, tại sao cô không nói rõ với tôi cớ gì mà cô nghi ngờ ngôi nhà ấy? Chẳng lẽ vì cô em của Lịch Thu

và gia đình bà dì cũng đã từng đến Tân Thường Cốc? Vì họ bị chết nên cô càng quan tâm tới bốn chữ 'Đau thương đến chết', quan tâm đến những người mặc áo mưa và việc tập bản đồ bị đoạt mất hay sao?"
Đồng Thụ nhướng mày:" Những cái gì mà rối mù cả lên như thế? Tập bản đồ nào bị đoạt? Tư Dao! Cô đã gặp nguy hiểm bao nhiêu lần?"
"Chuyện dài lắm, để lúc khác tôi sẽ báo cáo với anh!"
Đồng Thụ 'hừ' một tiếng, nghĩ bụng " Chưa chắc đâu, cô đã ở chỗ bọn tôi hai ngày mà có nói gì đâu!"
Tư Dao tiếp tục:" Anh Tử Phóng ạ, tôi có cảm giác rất có thể "Đau thương đến chết" và người mặc áo mưa có hàng trăm mối liên quan tới ngôi nhà ấy. Anh nhớ chứ: Viên Thuyên trước khi chết cũng đang cố gắng điều tra "Đau thương đến chết", cũng chính cô ấy giúp tôi tìm nhà- chưa biết chừng cô ấy đã biết được những điều đó liên quan tới ngôi nhà, nên mới bảo tôi đến ở, để tiện ra vào thường xuyên mà nghiên cứu". Tư Dao vẫn không nhắc đến quả cầu pha lê. Nói như Đồng Thụ lúc nãy - chính người yêu của cô còn chưa được biết nữa là!
"Nói thế, quả là có trí tưởng tượng phong phú, nhưng lại không mấy thực tế!"
"Thôi nào, ở cùng một số nhà, hai người còn khối thời gian để tranh luận!" Đồng Thụ cắt ngang. "Việc cấp bách lúc này là làm thế nào để bảo vệ hai người, nhất là Tư Dao đã hai lần hút chết! Một biện pháp đơn giản là, tôi sẽ xin với cấp trên cho phép bố trí bảo vệ người bị hại bằng chế độ riêng. Như vậy, sẽ có từ một đến hai chiến sĩ công an luôn ở bên cạnh làm vệ sỹ cho Tư Dao; ngôi nhà các vị ở cũng được giám sát suốt ngày đêm, bảo đảm cho hai vị ngủ được yên giấc".
"Chẳng lẽ từ nay tôi sẽ phải sống kiểu ấy ư? Suốt ngày có vệ sỹ, kể cũng oai ra trò nhưng sống như thế còn ý nghĩa gì nữa?" Tư Dao buồn nẫu ruột nẫu gan, tại sao cô lại phải chịu cảnh này?
"Tất nhiên không phải là cứ thế mãi. Trong khi đó chúng tôi sẽ tập trung lực lượng hình sự để tìm ra hung thủ".
"Nếu không tìm ra thì sao? Các anh cứ "bảo vệ" tôi như thế mãi à? Sẽ quá tốn kém nguồn nhân lực!"
"Kìa, sao cô cứ hay cả nghĩ quá thế? Phải tin tưởng ở công an chúng tôi chứ! Có cần tôi thống kê cho cô biết, một sỹ quan mèng như tôi đã phá nổi bao nhiêu vụ trọng án rồi không?"
Điền Xuyên bỗng hỏi: "Còn hai vai phụ, hai nam nhi chúng tôi thì

sao?"
"Yên tâm đi! Cô ấy còn chưa vấn đề gì thì hai anh làm sao có chuyện gì được?"
Ngày hôm sau khi trời vừa tối, Tư Dao và Lịch Thu đã tái ngộ, trò chuyện rất lâu cho đến khi Lịch Thu nói phải đi chuẩn bị giáo án. Thường Uyển cuộn tròn trên đi văng xem hết đĩa này đến đĩa khác. Tư Dao cũng lên gác cùng Lịch Thu, về phòng của mình gọi điện cho Lâm Nhuận.
Lạ thật, không có ai nhấc máy.
Tử Phóng kể sau khi chuyện xảy ra với cô, Lâm Nhuận đã gọi điện về, nghe nói anh ấy đã khóc, và hình như sẽ quay về Giang Kinh ngay...
Một tấm lòng sâu nặng, mình sống trên cõi đời này thực không uổng. Nhưng tại sao không có ai nghe máy? Hay là Lâm Nhuận đang trên đường về Giang Kinh? Nếu thế thì cha mẹ anh ấy đâu?
Trời ạ, hay là bọn xấu điên cuồng táng tận lương tâm kia, ngay cha mẹ anh ấy chúng cũng không tha?
Tư Dao lại thấy có lẽ mình đã lo nghĩ quá xa. Ngày mai cô sẽ gọi lại xem sao. Biết đâu ngày mai sẽ được gặp anh thì sao? Ánh mắt cô dừng lại ở quả cầu pha lê.
Viên Thuyên, mình đã hiểu được ngụ ý của cậu. Điều cậu muốn nói với mình, có liên quan đến ngôi nhà này. Nhưng trong ngôi nhà này chứa đựng điều bí mật gì? Mình biết tìm nó ở đâu?
Tư Dao bất chợt cảm thấy mình đã đứng bên bờ Ánh Sáng, đúng thế, ngôi nhà này chứa đựng bí mật gì?
Hoặc có thể nói, căn nhà bé xíu trong quả cầu pha lê này chứa đựng bí mật gì?

Chú thích:
(1) Câu chào Nihao của tiếng Trung Quốc (hiểu theo mặt chữ, nghĩa là anh tốt), đôi khi được đáp lại một cách hài hước là Wobuhao – tôi không tốt. Câu đáp của nguyên văn được viết theo ý này.

Chương 24
KHÔNG GIAN KHÔNG TỒN TẠI

Kỹ thuật điêu khắc tinh vi, cùng màu sơn y như thật là hai yếu tố rất thích hợp để tạo nên những mô hình siêu nhỏ bằng gỗ khéo léo tuyệt vời. Một người thợ chuyên về đồ thủy tinh đã giúp Tư Dao nhấc ngôi nhà bé xíu ra khỏi quả cầu pha lê. Cho đến giờ, cô vẫn còn nhớ ánh mắt cực kỳ thán phục gần như sùng bái của anh ta. Đặt trong quả cầu pha lê, giữa những "bông tuyết" và "cây cối" thì ngôi nhà này chẳng thấy bắt mắt; nhưng lúc này đặt trên lòng bàn tay cô, nó nghiễm nhiên trở thành một báu vật hiếm có nhất trên đời. Ít ra là người thợ trẻ tuổi ấy đã nói thế! Anh ta còn nói đùa rằng, nếu không vì bản tính nhát gan thì anh ta đã nảy ra ý định "gian tà"!
"Không phải "có ý gian tà" với cô, mà là "có ý" với ngôi nhà bé xíu này!"
"Anh nói hơi quá thì phải? Anh làm về đồ mỹ nghệ, những thứ như thế này anh còn lạ gì?"
"Tôi đã nhìn thấy rất nhiều thứ hay, nhưng cái này lại có chỗ độc đáo của nó. Một bàn tay vàng chế tác cực điêu luyện, lại rất có ý thức về chọn vật liệu nữa. Các đồ mỹ nghệ đặt trong quả cầu pha lê, thường không dùng nguyên liệu bằng gỗ, chủ yếu là vì phải tính đến độ bền. Nhưng nghệ nhân đặt ngôi nhà trong quả cầu này lại dám dùng gỗ để chạm trổ. Gỗ này thuộc nhóm gỗ hồng đàn chỉ ở châu Phi mới có, chất gỗ cực mịn và chắc. Cô thử ngửi mà xem, sẽ thấy mùi đàn hương, đúng chưa? Nước sơn của nó cũng rất đặc biệt, là thứ sơn tổng hợp có thể tồn tại trong bất cứ môi trường nào; nghe nói nó là sản phẩm do một phòng thí nghiệm của một trường đại học ở Mỹ chế tạo, vì quy trình rất phức tạp nên mỗi năm chỉ sản xuất được vài thùng. Tại sao tôi lại biết? Cô có nhìn thấy hai chữ RS bé bằng con kiến ở đáy ngôi nhà không? Dân nhà nghề chúng tôi thoáng nhìn là nhận ra nó là tên một phòng thí nghiệm được viết tắt".
Tư Dao thầm nghĩ Viên Thuyên tài tình đến thế, thật không sao tưởng tượng nổi. Nhưng màu của mái nhà, tường nhà thì lại khác với thực tế. Theo Tử Phóng suy đoán thì sau khi gia đình ông Lý Bá Thụy gặp nạn, công ty địa ốc đã cho làm lại màu của mái nhà, tường nhà, nhằm "tránh tà". Các màu sắc của mô hình này giống hệt màu sắc ngôi nhà của Lý Bá Thụy ngày trước, trong bức ảnh đăng trên trang web của công ty địa ốc. Lý Bá Thụy là một kiến trúc sư danh tiếng trên thế giới, tất nhiên có thể mời các cao thủ làm giúp cái mô hình này.
Nhưng ông ta đã chết từ một năm nay, mình cũng chưa từng nghe nói Viên Thuyên có quen ông ấy. Vậy Viên Thuyên kiếm đâu ra quả

cầu pha lê này? Và tại sao lại "của người phúc ta" đem tặng lại cho mình?
Cách giải thích duy nhất vẫn là, Viên Thuyên đang nói với mình rằng tất cả đều liên quan đến ngôi nhà này.
Sự thật về chuỗi ký tự mà Điền Xuyên cho biết – là tên của một văn bản đồ họa kiến trúc, dường như cũng có liên quan đến ngôi nhà này.
Tư Dao lại ngắm nhìn mô hình từ khắp các phía, cô cũng chẳng rõ mình định làm cái gì. Đầu mối thật sự đang nằm trong ngôi nhà bé xíu này cũng nên.
Toàn bộ mô hình là một chỉnh thể, có cửa ra vào và cửa sổ có thể đóng mở, tuy không thể biết bên trong chứa có gì không, trừ phi phải dỡ hẳn nó ra. Cũng có thể không có gì cả, thì tức là phí hoài một thứ đồ mỹ nghệ rất đặc sắc.
Vậy mình nên thế nào? Lại thử gọi điện cho Lâm Nhuận, may ra anh ấy có nhà và sẽ cho mình một vài gợi ý.
Đã qua một ngày gọi điện nhiều lần mà không thấy ai nhấc máy, đã gửi hàng chục bức email mà cũng không thấy hồi âm, Tư Dao cầm điện thoại lên, chẳng hy vọng gì liên lạc được với Lâm Nhuận nhưng thật bất ngờ, người nghe lại là bà mẹ Lâm Nhuận.
"Tạ ơn trời đất, Dao Dao vẫn khỏe! Sao cháu không gọi sớm về đây?"
Tư Dao nghĩ, cháu đã gọi hai ngày rồi mà chẳng thấy ai nhấc máy!
"Thưa bác, vì lo cháu bị hãm hại nên công an đã giữ cháu lại để bảo vệ, cháu đang lo anh Lâm Nhuận và hai bác sốt ruột..."
"Lâm Nhuận biết tin cháu gặp nạn, cứ đùng đùng đòi về Giang Kinh tìm cháu nhưng chân thì vẫn chưa khỏi hẳn...Chúng tôi phải cố ngăn, suýt nữa thì phải trói nó lại! Nhưng nó ương quá thể, cho đến ba hôm nay nó đều chống nạng lẻn khỏi nhà, chuẩn bị đi Giang Kinh. Hai lần đi tàu hỏa, một lần đi ô tô, đã đi vài trăm cây số rồi, chúng tôi vẫn quyết đuổi theo bắt quay lại. Cháu thông cảm nhé, hai bác chỉ có mình Lâm Nhuận..."
Tư Dao thấy ấm lòng nhưng cũng băn khoăn, anh ấy nặng tình nhường ấy, liệu mình có phúc để được hưởng không? Mắt cô rơm rớm, đã bao năm nay cô chưa từng có cảm giác hạnh phúc sâu sắc thế này.
"Dạ, cháu rất hiểu tấm lòng của hai bác là bậc cha mẹ. Lúc này anh ấy đang ngủ phải không ạ?"
"Chúng tôi vừa phải đưa Lâm Nhuận đến nhà ông chú rồi. Đó là một vùng quê khó mà chạy xa được, lại có vài người anh em họ canh giữ

Lâm Nhuận nữa..."
Mường tượng cái cảnh Lâm Nhuận bị giam lỏng, Tư Dao thấy thương thương nhưng cũng thấy buồn cười. Cô thực lòng không muốn anh trở lại cái chốn Giang Kinh đầy rắc rối này; anh ấy đang bị thương nặng, không thể chịu đựng thêm bất cứ nguy hiểm nào nữa.
Nghe Tư Dao nói rõ mục đích, Trương Sinh nghĩ ngợi rồi nói: "Điều này không phải là quá khó. Khoa của bọn tôi có một thiết bị quét ba chiều, một vị đàn anh chuyên về đồ họa vi tính đã cải tiến, bổ sung một số linh kiện, chắc có thể quét tất cả các chi tiết từ ngoài vào trong, rồi nhập vào máy tính. Bạn cần nó để làm gì?"
Tư Dao mở cái hộp đang cầm trên tay, khéo léo nhấc mô hình ngôi nhà ra: "Anh có nhận ra cái này không?"
Trương Sinh ngẩn người, chăm chú quan sát, rồi kinh ngạc đưa tay chỉnh lại cặp kính: "Nó… nó chính là ngôi nhà mà mấy người đang ở! Nhưng hình như có điểm hơi khác".
"Màu sắc của mái nhà, của bức tường thì khác nhưng nó lại giống như bức ảnh đăng trên mạng. Anh còn nhớ quả cầu pha lê đặt trên bàn của tôi, bên trong có những bông tuyết không?"
"Hôm đó đến nhà bạn, tôi chỉ mải ngắm bạn, nên đâu có nhìn thấy thứ gì khác". Thấy Tư Dao giơ nắm đấm, Tư Dao vội trở lại nghiêm chỉnh: "Đừng, đừng... kẻo rơi hỏng mất! Tôi có nhớ... nó là ngôi nhà trong quả cầu đó à? Sao bạn lại nhấc được ra? Đập vỡ quả cầu à?"
"Làm thế thì vứt! Tôi đã nhờ một cao thủ nhấc được nó ra. Quả cầu đó, trước khi Viên Thuyên gửi EMS cho tôi, gọi là quà mừng nhân dịp dọn về nhà mới; đến nay mới biết nó và chuỗi mã số viết trên phong bì chính là đầu mối cô ấy để lại cho tôi"
"Những ký tự ấy là tên của văn bản đồ họa kiến trúc, còn đây là mô hình căn nhà... thì rõ ràng đầu mối ấy chính là nhà cửa. Tôi đã nói thừa thì phải?"
"Anh đã biết cái bí mật này rồi, thì mối nguy hiểm của anh sẽ càng tăng! Đã thấy hối hận vì quen tôi chưa?"
Trương Sinh cười cười: "Bao giờ tôi bị bắt, rồi bị gái đẹp và tiền bạc cám dỗ, trở thành tên phản bội, tôi sẽ cung khai bạn ra!"
Sau khoảng nửa giờ, Trương Sinh dùng máy quét đa chiều soi xét toàn bộ ngôi nhà từ ngoài vào trong. Máy quét này được kết nối với một "con rệp" nhỏ bằng nửa hạt đỗ – đó là sáng kiến của vị sư huynh của Trương Sinh. Nó là một thứ "mắt đọc" có thể chui vào cửa mô hình, đi dạo khắp ngõ ngách, rọi tia thám sát và tín hiệu về máy quét, rồi nhập vào máy tính.
Tư Dao trầm trồ thán phục cái máy quét tài tình này. Trương Sinh

nói: "Vị sư huynh của tôi được gợi ý từ loại máy ảnh siêu mini, đã sáng tạo ra "con rệp" này, anh ấy đang chuẩn bị đăng ký phát minh độc quyền". Trương Sinh ngồi lại trước màn hình, ghép các bản vẽ vừa quét được, mô hình đa chiều của ngôi nhà nhỏ hiện lên trên màn hình.
"Ngôi nhà bé tẹo mà lại có kết cấu phức tạp đến thế này!" Tư Dao nhìn vô số các đường nét đan xen trên màn hình, tán thưởng.
"Để tôi thử nói nhé: đây là cửa vào, đây là phòng khách nhỏ ở sát nó, tiến vào trong là gặp cầu thang, tiếp theo, bên trái là bếp, bên phải là phòng khách lớn. Đi lên hết cầu thang, thì bên trái là phòng khách, đi quá về bên phải là nhà tắm. Đi tiếp nữa, bước lên ba bậc thềm thì là căn phòng kiểu như gác xép mà bạn đang ở".
Trương Sinh di chuyển mũi tên của con chuột, nhích nhích cái bản vẽ đa chiều. "Lạ lùng, quá lạ lùng!"
Tư Dao ngạc nhiên: "Có chuyện gì mà anh sửng sốt khiếp thế?"
"Bạn nhìn đây, theo kết quả mà "Con rệp" thu thập được, thì bức tường ở căn phòng của bạn có một lỗ hổng lớn, hoặc là bị rỗng!"
"Thế sao được? Cho đến sáng nay tường vách ở phòng tôi chưa hề bị tróc một tẹo sơn nào, sao lại có lỗ hổng gì được?"
"Để tôi nhìn lại xem sao... Đúng thế, phía sau bức tường này là rỗng. Thảo nào mà giữa bức tường này và bức tường gian tắm có một khoảng trống khá lớn, dài đến hai mét. Tôi chưa hề học về kiến trúc bao giờ nhưng vẫn cho rằng điều này là không thể chấp nhận! Quá kém cỏi! Một kiến trúc sư được đào tạo hẳn hoi, rất giàu kinh nghiệm như ông Lý Bá Thụy không thể mắc sai lầm sơ đẳng này".
"Ý anh là..."
"Khoảng trống này do ông Thụy thiết kế có dụng ý!"
"Khoảng trống... ý anh nói là giữa phòng tôi và nhà tắm là bức tường kép?"
"Đúng thế! Tường kép. Tôi định nói cái từ này! Giữa phòng bạn ở và nhà tắm là bức tường kép. Căn cứ vào bản vẽ này thì lối vào cái khoảng trống đó ở ngay trên bức tường trong căn phòng của bạn".

Đau thương đến chết

Chương 25
ĐÊM MAN RỢ

Một ngày trôi qua, việc khám phá vụ nổ ở “cư xá Thông Giang vẫn chưa có bước tiến nào dáng kể. Vụ nổ này được gọi là “sự cố”, các phương tiện truyền thông đều nói thế. Đồng Thụ cũng không muốn đánh động kẻ xấu còn giấu mặt. Anh đã bắt đầu tổ chức điều tra hết sức kín đáo. Phân tích hiện trường cho thấy, có kẻ dã làm nghẽn ống dẫn gas của bếp gas, và dỡ khớp nối ống khói thoát lên cao, khiến cho phần lớn hơi gas bị khuếch tán; mặt khác, đường ống dẫn khí than của hầm phòng không đã lâu năm không được tu sửa, cũng bị chúng phá hỏng, khiến cho nồng độ khí CO đột ngột tăng mạnh, đó là nguyên nhân chủ yếu dẫn đến vụ nổ. Tuy cả hai nguyên nhân này đều có thể dẫn đến sự cố thật sự, nhưng trực giác và phán đoán tổng hợp từ các vụ việc trước đó đã mách bảo Đồng Thụ, đây là vụ cố ý giết người nhằm vào Tư Dao. Bọn tội phạm rất kiên nhẫn, bố trí chặt chẽ, phân công nhau hợp lý, nắm rất rõ mọi tình hình của cư xá Thông Giang, chúng muốn gây án đạt hiệu quả cao.

Một điều kích thích ý chí chiến đấu của anh là, thủ đoạn gây án của chúng cực kỳ tàn nhẫn, coi rẻ mạng người.

Nhưng tại sao lại là Mạnh Tư Dao?

Một viên chức bình thường, một cô gái đơn độc, cuộc sống không có những tình tiết đặc biệt lạ lùng, không có các quan hệ xã hội phức tạp; nếu coi vụ côốý sát hại cách đây hơn một tháng chỉ là “bệnh xã hội thông thường do dục vọng tranh đoạt tình ái” giữa đám bạn bè, thì hai vụ mưu đồ giết hại gần đây dường như lại chứa đựng động cơ phức tạp hơn.

Thực rất khó khăn khi bọn hung thủ xảo quyệt không hề để lại một dấu vết; chỉ còn cách bắt đầu từ những thông tin có thể nắm được, ví dụ những người gần gũi với Mạnh Tư Dao.

Qua trao dổi với cô, Đồng Thụ đã căn bản loại trừ Quách Tử Phóng và Lịch Thu. Anh chàng tiến sĩ Trương Sinh ngồ ngộ kia cũng không “có chất” tội phạm. Anh chàng người yêu của Tư Dao, vì giúp đỡ cô mà bị kẻ xấu đâm xe gãy xương sườn xương đùi, đang phải chữa trị, là một luật sư rất có uy tín của Văn phòng luật sư Thiên Hoa. Nghe nói, khi văn phòng ấy tuyển nhân viên thì yêu cầu tiên quyết là nhân thân phải tuyệt đối trong sạch. Anh ta đã từng cùng Tư Dao nhìn thấy đám tiền khổng lồ, nếu định tham thì có quá nhiều cơ hội. Anh ta đã trải qua thử thách, hiện lại đang ở xa tít tắp, càng không có động cơ gây án.

“Tại sao cô không sớm cho tôi biết cô còn có một bà bác ở Giang Kinh” Sau khi đọc rất nhiều tư liệu liên quan đến Tư Dao, Đồng Thụ

chú ý đến chi tiết này. Sáng nay anh đã gọi điện hỏi cô.
“Bà ấy cứ như là có thù oán gì cha mẹ tôi. Xưa nay hai nhà chúng tôi rất ít quan hệ với nhau. Khi cha mẹ tôi chết, bà ấy cũng không đến viếng, thật là quá đáng”. Tư Dao vội vã kết thúc cuộc nói chuyện, hình như không muốn nhắc đến người này.
Cũng không có gì lạ, họ hàng mà đã khúc mắc thì chẳng bằng người qua đường.
Có những người thân hòa thuận thì vẫn là tốt; miễn là đừng có ngẫu nhiên gặp bất hạnh như cô cháu gái bên ngoại của Lý Bá Thụy.
Liệu vụ Tư Dao gặp nguy hiểm có liên quan đến vụ đắm tàu của cả nhà Lý Bá Thụy không? Nếu cả hai vụ đều là cố ý giết người thì thủ đoạn đều tàn độc như nhau, tức là lạm sát người vô tội, bố trí hết sức chặt chẽ và tạo dựng hiện trường giả.
Nếu đúng là chúng định hại Tư Dao thì một khi biết tin là cô đã thoát hiểm, chắc chắn chúng sẽ không chịu bỏ qua. Hiện giờ đã bố trí hai cảnh sát bảo vệ cô ta nhưng việc này không thể duy trì mãi.
Phải khẩn trương phá án.
Nhưng, tình hình trị an ở Giang Kinh đang đứng trước nhiều thử thác ngày càng gay gắt. Đồng Thụ là một nòng cốt của đội cảnh sát hình sự, phải tham gia vào đủ các loại vụ án, không ít phen anh cảm thấy rất khó mà phân thân để làm việc được.
Anh bật máy bộ đàm, gọi một chàng “vệ sĩ” của Tư Dao đang ngôồitrên xe cảnh sát đỗ ở ngoài ngôi nhà: “Cậu Kim! Tình hình ở đó thế nào?”
“Báo cáo anh Thụ, cho đến giờ tất cả vẫn bình yên, ngay cả một con ‘gâu gâu’ cũng không thấy lai vãng”.
“Hai cậu nên thay phiên nhau mà chợp mắt. Hãy chịu khó nhé!” Đồng Thụ biết, việc làm “vệ sĩ” thực là tẻ nhạt nhưng trách nhiệm lại lớn, bèn dặn dò: “Này, nếu thấy gì khả nghi phải báo cho tôi ngay!”
Chính vào lúc này chuông điện thoại ở bàn bên cạnh vang lên. Nhân viên trực máy đã tiếp nhận điện thoại báo cảnh sát, nghe xong liền nói: “Báo cáo anh Thụ, có tin báo về vụ Dolantin.” (1)
Vụ thất thoát Dolantin hiện đang là vụ án lớn, hội đủ các tội buôn lậu có vũ khí, trộm cắp, cướp của, giết người. Bọn tội phạm đã nắm được một lượng lớn thuốc giảm đau Dolantin có chất gây nghiện để tuồn ra thị trường chợ đen, trục lợi bất chính.
“Đầu mối là gì?”
“Một kho hàng”.
“Kho chứa Dolantin? Ghi lại địa chỉ và tra xem ai đã gọi điện. Trừ những người đang có nhiệm vụ, tất cả xuất phát!”

“Còn hai vệ sĩ thì sao ạ?” Câu hỏi vui vui, chỉ hai cảnh sát đêm nay phải canh gác ngôi nhà Tư Dao ở.
“Hai cậu ấy là ngoại lệ, cứ ở nguyên vị trí”.
Ở bên ngoài ngôi nhà, cảnh sát Kim phụ trách bảo vệ lại nhận được tin của Đồng Thụ gọi bằng máy bộ đàm: “Cậu Kim có nghe rõ không?”
Cảnh sát Kim ngáp dài: “Có!”
“Các cậu vẫn không có vấn đề gì chứ?”
Cảnh sát Dương bước tới trả lời: “Đã có tiến triển, hai con mèo hoang vừa đi qua!”
“Thôi nào, các cậu nghe tôi nói đây…”
Nhưng một tiếng nổ lớn truyền ra từ máy bộ đàm, tưởng như có thể vỡ cả máy.
Hai người kinh ngạc nhìn nhau, không dám tin ở tai mình nữa.
“Một vụ nổ!”
Trước đó, qua điện thoại riêng của cảnh sát, họ đã biết có một lực lượng lớn cảnh sát đi đến cảng sông Thanh An để vây bắt Dolantin, chẳng lẽ có kẻ dám liều lĩnh tấn công cả cảnh sát?
Hay là có chuyện gì khác?
Âm thanh trong máy bộ đàm quá hỗn loạn. Lát sau, có người gọi trong maá vô tuyến: “Số 306 xảy ra vụ nổ, có thương vong. Sơ bộ nhận định có kẻ gây nổ; chú ý phong tỏa ba ngả đường ra vào cảng Thanh An, rất cần chi viện”.
Xe 306 là xe cảnh sát mà Đồng Thụ thường dùng!
“Anh Đồng thế nào rồi?” Hai người đồng thanh gọi vào máy bộ đàm, hi vọng có người nghe thấy.
“Cậu Kim đấy à? Anh Đồng… không còn nữa. Có kẻ giả danh báo tin ‘vụ Dolantin’, đã dụ anh ấy vào một nhà kho bỏ hoang…”
Sống mũi cay cay, nước mắt trào ra, họ cùng nhìn nhau, cùng một tâm tư: khỏi cần bàn nữa, phải đến ngay cảng Thanh An tham gia phong tỏa vây bắt đối tượng.
Chiếc xe phóng ra khỏi khu “ốc đảo quý tộc” yên tĩnh. Màn đêm ngày càng thêm tăm tối.

Chú thích

(1). Pethidine Hydrôclorua - Một loại chất gây nghiện, được dùng làm thuốc giảm đau trong y tế

Đau thương đến chết

Chương 26
GIẾT NHẦM

Tư Dao nhè nhẹ gõ vào tường. Trong đêm thanh vắng, tiếng cộp cộp vang lên khiến cô hơi rờn rợn.
Đã rất lâu không bị như hôm nay, rất khuya rồi mà không sao ngủ được. Tất nhiên, "rất lâu" chỉ là tương đối, thực ra mới chỉ vài tuần lễ gần đây.
Việc cô tìm khoảng trống trong tường, chỉ có Trương Sinh biết, ngoài ra cô không nói với bất cứ ai. Cô biết, vì mình mà bạn bè xung quanh đã phải gánh chịu rất nhiều. Lâm Nhuận bị xe đâm, nhà Diêu Tố Vân bị đột nhập, gần đây Trương Sinh và Điền Xuyên suýt nữa gặp nạn, Điền Xuyên còn bị mất cả "gia sản" quý báu vốn đã rất lèo tòe. Thật giống như lời thoại của một số bộ phim truyền hình: "đôi khi, biết quá nhiều lại là không hay", hoặc là: "ngươi biết quá nhiều rồi đấy"!
Tư Dao rất mong được họ giúp đỡ, nhưng không thể để họ trở thành mục tiêu của kẻ ác.
Đồng thời cô có một linh cảm, nếu bức tường kép là có thật, thì dù trong đó cất giấu cái gì, vẫn là rất quan trọng, có thể nó sẽ là mấu chốt để đưa những điều bí hiểm ra ánh sáng. Mọi người xung quanh đều rất đáng tin cậy nhưng liệu có nên cho họ biết hay không?
Tư Dao viện lý do bảo Thường Uyển xuống tầng dưới ngủ ở căn phòng của Lâm Nhuận, như vậy, cô mới có thể tập trung nghiên cứu bức tường.
Cô gần như đã gõ hết mọi điểm, quan sát kỹ từng tấc một trên bề mặt bức tường nhưng vẫn chưa cảm thấy cỗ nào có thể là điểm đột phá. Một điều rất khó hiểu là, dù gõ ở điểm nào tiếng "cộp cộp" nghe cũng như nhau. Lẽ ra, nếu trong tường có khoảng trống thì âm thanh sẽ khác, nó sẽ kêu "bồm bộp" gì đó… tức là cảm giác rỗng.
Cô cúi xuống nhìn kỹ nơi tiếp giáp giữa tường và sàn nhà.
Cô còn nhớ, cấu tạo mô hình kia cho biết khoảng rỗng đó nằm giữa bức tường này và tường nhà tắm, hay là "lối vào" của nó nằm ở mặt tường nhà tắm? Sợ sẽ làm ảnh hưởng đến giấc ngủ của Thường Uyển, Tư Dao chỉ gõ nhẹ trên mặt tường của gian nhà tắm. Cô lại bóc cả lớp giấy dán tường nhà tắm nhưng vẫn không phát hiện thấy một điểm nào khả nghi.
Nếu ngay mai Thường Uyển hỏi đến chuyện này, thì đành nói là con mèo Linda dã cào rách, đành phải bóc hẳn đi, mai kia sẽ dán lại.

Vài giờ trôi qua, những điều cô nghĩ đến đều đã làm thử. Cô thấy toàn thân mệt mỏi rã rời, đành thất vọng lên giường nằm.
Có lẽ mai phải nghỉ làm sớm, rồi đến tổ sửa chữa nội bộ công ty hỏi mượn cây khoan bê tông đem về thử khoan vài mũi xem sao.
Điện thoại di động bỗng reo chuông.
Tư Dao ngồi dậy, thấy tim bỗng đập nhanh. Ai mà lại gọi cho mình vào lúc khuya khoắt thế này?
Màn hình hiển thị số máy trông hơi quen quen…
"A lô…"
Người gọi đã nói rất nhanh, cắt ngang lời cô: "Cô Tư Dao, tôi… Cố Trân đây mà!"
"Chào bác Trân, bác đang ở đâu thế ạ?"
"Tôi không có nhiều thời gia, ta nói nhanh…" Ông Trân nói không kịp thở. "Tôi đang ở thị trấn Hoa Tây núi Vũ Di… Lẽ ra tôi không nên đến Thôn quía dị, không nên nhìn những thứ đó… Tôi đang nguy hiểm, không rõ có thể đi khỏi đây hay không…"
Bỗng nhiên, hình như ông bị bịt miệng, chỉ còn nghe thấy tiếng ú ớ, chứ không có một lời nào nữa.
"Bác Trân, bác Trân?" Tư Dao gọi to, nhưng điện thoại đã bị ngắt.
Gió lạnh lọt vào khe cửa sổ khép hờ khiến chân tay cô lạnh buốt.
Mình phải làm gì đây?
Cô lập tức gọi điện đến số máy khẩn cấp của công an thành phố Vũ Di báo cáo ở thị trấn Hoa Tây có thể xảy ra án mạng. Đây là điều duy nhất cô có thể làm lúc này. Hồi âm duy nhất mà cô nhận được là đội cảnh sát hình sự sẽ xuất phát ngay.
Thế là lại thêm một người đang giúp mình phải giãy giụa trong cạm bẫy hiểm nguy.
Một đêm dài khủng khiếp.
Sáng sớm, chuông đồng hồ báo thức khiêế Tư Dao tỉnh giấc. Tim cô còn đập gấp hơn cả nhịp chuông reo vang.
Ông Cố Trân giờ ra sao rồi?
Cô lại gọi điện đến công an Vũ Di. Chờ một hồi mới gặp được anh công an trực đêm qua. Anh nói, sau cú phôn gọi đêm qua, cảnh sát đã đến ngay thị trấn Hoa Tây nhưng không thấy có hiện tượng gì khác thường. Ở đó có hai khách sạn nhỏ, nhưng đều không thấy đăng ký tên Cố Trân. Thuê bao gọi cho Tư Dao đúng là số máy của ông Trân. Nếu cần điều tra tiếp thì cô phải liên hệ với công an Phúc Châu.
Đặt điện thoại xuống, Tư Dao thẫn thờ. Cô ngơ ngác không biết sau đây mình nên làm gì.

Tiếng gõ cửa ‘không ngán gì ai’ vang lên, sau đó là tiếng gọi cũng ‘không ngán gì ai’ của Tử Phóng: “Này này, hai bà ngủ tài quá nhỉ, dậy để còn đi làm chứ!”
Anh ta nói cũng đúng.
Tư Dao “vâng”, rồi đánh răng rửa mặt. Tử Phóng vừa xuống cầu thang vừa nói: “Hôm nay chúng ta phải hết sức cẩn thận, có lẽ hai vệ sĩ đã phải nhận nhiệm vụ mới, đã rút từ nửa đêm rồi. Chúng ta nên tự lo cho nhau.”
Tư Dao ngẩn người, lờ mờ cảm thấy có điều gì đó bất ổn.
Lại thấy giọng nói thanh mảnh của anh gọi một chập trước cửa phòng Lâm Nhuận, đánh thức ‘tài xế Thường Uyển’. Chỉ lát sau anh lại lên gác nói: “Dao Dao! Tôi không thấy Thường Uyển trả lời gì cả, chắc là cô ấy giận tôi, cô xuống gọi cô ấy đi vậy!”
Tư Dao đáp: “Có cần gấp vội như thế không?” và rảo bước đi xuống, đến trước cửa phòng Lâm Nhuận gọi to: “Thường Uyển ơi, đêm qua có ngủ ngon giấc không?”
Vẫn im lặng. Con mèo Linda giơ móng, miệng kêu “meo meo” như muốn giúp cô gọi cửa.
Tử Phóng nói: “Hơi kỳ lạ đấy, tôi dậy từ sớm đã thấy con Linda cứ quanh quẩn ở cửa phòng Lâm Nhuận, meo meo mãi…”
Tư Dao đập cửa thật mạnh, gọi to: “Uyển ơi, cậu có sao không thế? Cậu mở cửa đi!”
Bên trong vẫn không động tĩnh gì.
Tử Phóng như chợt nghĩ ra điều gì, anh chạy vội ra cửa phòng khách, thét toáng lên: “Gay rồi!” Anh lại chạy đến bên Tư Dao lớn tiếng: “Thường Uyển… Hệ thống ca-mê-ra đã bị ai đó phá hỏng!”
Lòng Tư Dao bỗng nặng trĩu: “Chúng ta phải phá cửa!”
Máu, lênh láng khắp sàn.
Cô gái đang độ tuổi xanh rạng rỡ, hình như vẫn đang say giấc mộng đẹp, nhưng một con dao găm đang cắm nơi ngực cô.
Tư Dao những tưởng mình đã cứng rắn lên sau bao tai nạn hãi hùng, nhưng đứng trước sàn nhà loang máu và cái thi thể bất động cô không ghìm được bật khóc nức nở, người rũ xuống… Lịch Thu nghe thấy tiếng động đã chạy vào kịp đỡ Tư Dao, hai người ôm nhau mà khóc.
Tử Phóng cũng như người đang thiền định, đầu hơi ngẩng lên, miệng hờ hờ há…
Tư Dao lấy hết can đảm, ngừng khóc, đôi mắt mở to, nhìn theo hướng mắt của Tử Phóng, rồi vô cùng đau khổ nhắm nghiền mắt lại.
Chắc là mình lại gặp ác mộng?

Tất cả chỉ có thể xuất hiện trong cơn ác mộng!
Trên bức tường vốn sáng trơn, có bốn chữ lớn, đỏ sẫm.
Đau thương đến chết
Hình như là viết bằng máu.
Có lẽ, nó được viết bằng máu thật.
Máu của người chết. Máu của Thường Uyển.
Rồi Tử Phóng cũng định thần trấn tĩnh trở lại. Anh định cầm điện thoại ở phòng Lâm Nhuận, nhưng chợt nhớ ra là cần bảo vệ hiện trường… anh bèn quay người chạy vào phòng khách. Nước mắt Tư Dao vẫn tuôn trào nhưng cô vẫn nhớ ra một điều, bèn gọi: "Đừng gọi cho 110. Tôi có số điện của anh Đồng Thụ, gọi thẳng cho anh ấy sẽ nhanh hơn".
Tư Dao run run lấy di động ra, chọn số của Đồng Thụ.
Không thấy nghe máy.
Phần ghi âm nhắn rằng có thể gọi cho các cảnh sát trực ban.
Tuy chỉ quen với Đồng Thụ nhưng cô tin rằng các chiến sĩ khác cũng biết mình là đối tượng được bảo vệ. Điện thoại đã được kết nối, một giọng nam trả lời: "Đây là tổ 2 đội cảnh sát hình sự!"
"Tôi là Mạnh Tư Dao, muốn gặp đội phó Đồng Thụ để trình báo ạ!"
"Trình báo? Cô là Tư Dao à? Kể từ nay… cô…" Giọng anh nghẹn ngào. "Cô không thể có dịp nói chuyện với anh Thụ nữa. Anh ấy… tối qua đã bị bọn tội phạm ám hại, xe cảnh sát bị nổ, anh Thụ bị thương nặng, cấp cứu không có kết quả… anh ấy đã hi sinh".
Tư Dao choáng váng, chóng mặt dữ dội.
Tất cả xảy ra sao mà bất ngờ, trùng hợp và thảm khốc thế này…
Tại sao?
"Cô có cần báo việc gì khẩn cấp không? Toàn đội chúng tôi đang khẩn trương dốc sức truy lùng hung thủ… Vì sự việc liên quan đến một vụ án lớn, gần đây báo chí cũng hay nhắc tới, là vụ Dolantin; đã phải huy động cả hai đồng chí được phân công bảo vệ cô, cùng trinh sát phá án cho nên…"
"Tôi không có ý thắc mắc điều đó, mà là… ở chỗ tôi cũng có án mạng…" Tư Dao tắt di động, suy sụp, gục xuống.
ại hiện trường, pháp y sơ bộ nhận định con dao găm đã đâm vào tim, mũi dao thọc đúng vào động mạch chủ cho nên máu chảy khắp sàn nhà. Bốn chữ "Đau thương đến chết" trên tường được viết bằng máu; xem xét nhóm máu, rất có thể đó chính là máu của Thường Uyển.
Nhân viên kỹ thuật của công ty cung cấp hệ thống cảnh báo an ninh và hệ thống ghi hình giám sát cũng bị triệu tập đến, anh ta kinh ngạc

phát hiện ra rằng, toàn bộ hệ thống đã bị thao túng: kẻ đột nhập, trước hết đã gắn một thiết bị đặc biệt để chuyển các tín hiệu hình ảnh tĩnh về hệ thống máy tính kiểm soát của công ty an ninh, vì vậy công ty an ninh vẫn yên chí rằng các hình ảnh này là hình ảnh thực tế an ninh của khu nhà; sau đó hắn cắt toàn bộ hệ thống cảnh báo của khu nhà. Vào nhà rồi, hắn cài đặt lại các trình của hệ thống. Vậy là trước khi đi ngủ, Quách Tử Phóng vẫn "khóa trái" cửa vào nhà bằng mật mã mọi ngày, nhưng thực tế hệ thống đã bị vô hiệu hóa. Về hệ thống ca-mê-ra giám sát, thì trước khi đột nhập, kẻ đó đã xịt 'khói sương mù' làm mờ ống kinh, sau đó hắn gỡ bỏ ống kinh đang khuất ở chỗ kín, vì thế, hắn không để lại bất cứ dấu vết gì trên băng ghi hình. Tên giết người là kẻ rất lọc lõi, ngay mở khóa cũng không để lại dấu vết phá dỡ, vẫn là dùng các công cụ mở khóa mà các cảnh sát giàu kinh nghiệm đã biết. Hắn vào bằng cửa chính, sau khi giết Thường Uyển, hắn lại ra theo cửa đó, không để lại bất cứ dấu giày và vân tay nào.

"Trước đây nạn nhân có mâu thuẫn với ai không?"

Tư Dao thẫn thờ, nói: "Ý anh là, liệu ai là kẻ có động cơ giết hại Thường Uyển? Tôi biết rằng, động cơ ấy… chúng vốn chỉ định giết tôi."

"Sao cô lại nói vậy?"

"Những ngày vừa rồi, tôi đều ngủ ở căn phòng này… cho nên… tôi đã làm liên lụy đến Thường Uyển". Tư Dao không thể nén mình được nữa, cô khóc thảm thiết, suýt nữa thì ngất lịm.

Hắn muốn mình "đau thương đến chết" thật? Thì hắn hoàn toàn có thể đạt được mục đích.

"Năm tráng sĩ núi Lang Nha" thì bốn người đã chết. Họ đều là các bạn rất thân thiết từ hồi đại học, người nọ theo người kia ra đi. Tại sao còn một mình mình? Dù là kẻ nào đã ra tay tàn nhẫn, đã sắp đặt cái lời nguyền "Đau thương đến chết", có phải mục đích thật sự của hắn là muốn mình phải chết không?

Mình chuyên đem lại điều gở.

Ý nghĩ này bỗng trỗi dậy, quẩn quanh mãi trong đầu cô.

Hầu như mọi người xung quanh đều phải khổ vì mình, có những người đã trực tiếp hoặc gián tiếp vì mình mà phải xuống địa ngục. Có lẽ sự tồn tại của mình là một sai lầm quá lớn.

Phải, mình không nên sống trên đời này nữa.

Bỗng nhiên những tiếng ồn ào vọng vào, hình như cảnh sát đang ngăn cản ai đó. Một giọng nam hiền hậu đang lớn tiếng: "Tôi là người ở trong căn nhà này, sao lại không cho tôi vào?"

Giọng nói mà cô vẫn ngày đêm mong nhớ.
Cửa đột ngột bị đẩy ra, một người vóc cao lớn xộc vào, hai cảnh sát đi phía sau có vẻ như sẵn sàng tóm ngay người ấy.
“Lâm Nhuận!” Tư Dao vẫn giàn giụa nước mắt, lao đến ôm chầm lấy anh. Cả hai đều lặng im hồi lâu, dường như mọi người xung quanh đều đã câm lặng, không còn tồn tại nữa. Nước mắt Tư Dao càng tuôn trào. Sợ hãi, xót thương, xen lẫn nhớ nhung và cả thỏa mãn vì tình yêu nữa.
“Anh nói đi, có phải em là một hung tinh, là kẻ chuyên đem lại điều gở, khiến người khác bị vạ lây không? Đây là câu hỏi rất thiểu năng, nhưng quả là em không thể trả lời nổi!”
“Em đừng nghĩ ngợi lan man”. Lâm Nhuận chỉ trả lời được như thế, khiến Tư Dao thấy hơi bất ngờ. Anh âấ xưa nay luôn có thể an ủi cô với một sức thuyết phục mạnh mẽ, mấy chữ này không thể gỡ nổi gánh nặng tâm tư trong cô. Điều khiến cô càng ngạc nhieê hơn, là đôi vai và toàn thân anh cũng đang run run. Giọng nói anh cũng có chút bất lực.
Lâm Nhuận thân thiết của cô không thể nào khiếp sợ và bất lực trước khung cảnh này mới đúng.
“Gần như tất cả các bạn và những người giúp đỡ em đều bị đe dọa với mức độ khác nhau… Hiện giờ còn một nhà phong tục học, ông ấy đang đi tìm hiểu giúp em, nhưng đã bị mất tích ở vùng núi Vũ Di”.
“Có lẽ thoạt đầu chúng ta nên chấp nhận mọi sự an bài của ông trời thì hơn. Cứ cố điều tra mãi, nhưng rồi cũng không thoát nổi số phận ác nghiệt. Có lẽ anh cũng nên dặn dò cha mẹ chuẩn bị lo liệu hậu sự cho anh…” Lâm Nhuận thở dài thườn thượt.
Anh như đã biến thành một người khác, một người xa lạ, không bao giờ có thể khích lệ trái tim yếu mềm nhưng cũng rất can trường của cô.
“Chân anh…” Dù nói gì đi nữa thì anh ấy cũng đã vì mình mà trở thành một mục tiêu của “Đau thương đến chết” và cách đây hơn tháng cũng suýt nữa bỏ mạng.
“Đã khá hơn nhiều rồi, nhưng đi lại vẫn hơi bị tập tễnh”.
“Thế thì anh chẳng nên đi cùng em!” Tư Dao có phần thất vọng.
“Đi đâu?”
“Đi núi Vũ Di, đi tìm nhà phong tục học. Bác ấy đã mất tích rất kỳ lạ, công an không biết đâu mà lần nữa. Em cũng không biết thêm điều gì, nhưng không thể cứ im lặng như thế này. Em phải đi tìm bác ấy. Em đã quyết định phải liều, dù có bị đe dọa đến đâu cũng phải tìm ra cậu thiếu niên tên là Trần Kỳ lân, phải hỏi dân ở Thôn quái dị xem

thực ra “Đau thương đến chết” là chuyện gì, người mặc áo mưa ấy là ai? Hoặc hỏi xem có nguồn cơn sâu xa gì đối với họ không? Đi chuyến này, có lẽ những kẻ định hại em sẽ thấy nhẹ nhõm, vì chúng có thể đồng hành với em, và giết em dọc đường”. Tư Dao nhìn Lâm Nhuận, cô hiểu rằng nếu muốn anh ấy đi cùng với mình thì đúng là một yêu cầu rất quá đáng, nhưng cô muốn nghe anh đòi đi với cô, dù chỉ là thể hiện một ý nguyện.
“Em điên à? Ngay cái lúc này… lại đi vào chốn nguy hiểm… chân anh thì đang… chắc cũng không thể đi cùng em được.” Lâm Nhuận kinh ngạc nhìn chằm chằm vào mắt Tư Dao.
Tư Dao càng thêm thất vọng. Một người đàn ông từng đem lại cho cô mùa xuân, từng khiến cô ngưỡng vọng, giờ đây lại như một con nai bị thương, dễ giật mình và khiếp nhược.
Có phải tại mình đòi hỏi quá cao? Là người yêu của mình thật, nhưng anh ấy không có nghĩa vụ phải theo mình nhảy vào chốn nước sôi lửa bỏng. Vả lại, hai tháng qua anh ấy cũng đã mất mát rất nhiều vì mình, như thế còn chưa đủ mãnh liệt hay sao? Bất cứ ai cũng thế thôi, sau khi bị tổn hại và đau đớn nặng nề, ai mà chẳng gìn giữ cho mình kín kẽ hơn?
Tư Dao bèn dịu dàng nói: “Kìa, anh! Dù anh muốn, thì em cũng không nỡ để anh đi đâu!”
“Anh mong em cũng đừng đi, anh cảm thấy sẽ là công công, sẽ chỉ chuốc lấy rủi ro!”
“Nhưng em thật sự không thể ngồi yên chờ chết, không thể để cho vị chuyên gia phong tục học ấy lặng lẽ biến mất… Đôi lúc em đã nghĩ tại sao… tại sao em không đột ngột ra đi thì có lẽ rất nhiều người sẽ không gặp nạn nữa. Cho nên em cũng không muốn bất cứ ai lại đi với mình. Có lẽ nếu em gặp bất hạnh thì mọi điều khốn khổ sẽ không đến với những người xung quanh em nữa”.

Chương 27
THÔN CHẾT

Ở thị trấn Hoa Tây có đến vài chục cửa hàng cửa hiệu, cũng như mọi ngày, buổi sáng hầu như không có hoạt động mua bán gì. Vào giữa trưa, khung cảnh mới bắt đầu hơi nhộn nhịp.

Tư Dao lần lượt vào từng cư xá, khách sạn và cả các hiệu tạp hóa, chìa ra bức ảnh ông Cố Trân mà cô in ra từ trên mạng, hi vọng họ nhớ ra những động tĩnh kỳ lạ gì đó vào nửa đêm hôm kia chăng. Người ở đơn vị du lịch nói, hôm qua công an cũng đến hỏi, họ cũng chỉ trả lời như lúc này khi nói với cô rằng không biết gì hết.
Sau khi đã đi khắp thị trấn, Tư Dao mệt nhoài, đành đi vào khách sạn nghỉ ngơi, định sớm ngày mai sẽ đi đến Thôn quái dị. Khi cô đang làm thủ tục đăng ký thì một thanh niên nom ngái ngủ từ trong bước ra. Chị nhân viên đứng sau quầy tiếp tân cười đon đả: "Đã ngủ đẫy chưa? Lại sắp đi à?"
Tư Dao chợt nghĩ ngợi. Khi anh ta trở vào, cô bèn hỏi chị: "Thợ ngủ ngày cày đêm à?"
"Mấy chú này hay tạm trú ở khách sạn, thường vận chuyển hàng địa phương đến khu du lịch, nhưng dịp này vắng khách du lịch nên họ chỉ mải cờ bạc suốt đêm. Tôi không để cho họ làm ồn, ảnh hưởng đến khách ở đây, nên bắt họ ra cái lều ngoài kia mà hò hét, ban ngày thì họ lại ngủ".
Tư Dao vội chạy theo hỏi ngay: "Anh ơi cho tôi hỏi mấy câu, các anh… khi chơi bài đêm qua có thấy động tĩnh gì, hoặc có nghe thấy ai đánh nhau gì đó không?"
"Đánh nhau à? Bọn tôi đánh bạc thì ngày nào chẳng đánh nhau!" Anh ta nhìn Tư Dao từ đầu đến chân, trong đầu nghĩ ngợi đủ thứ. "Nhưng tôi thì rất nghiêm chỉnh, rất ôn hòa".
Tư Dao chìa bức ảnh ông Cố Trân ra nghiêm nghị hỏi: "Đêm qua ông này đã gọi điện cho tôi, nói là gặp nguy hiểm, sau đó không thấy tin gì nữa. Nếu anh có thể giúp tôi, tức là đã cứu một mạng người…"
Anh ta thở dài: "Có lẽ tôi sẽ làm cho cô phát hoảng. Tôi vốn rất sợ nói chuyện nghiêm túc… để tôi nghĩ đã… Nếu cô không sợ, thì tôi sẽ dẫn cô đến gặp một… thằng bé 14 tuổi, mồ côi cha mẹ, sống lang thang ở vùng này, cũng thường đến đánh bài ở chỗ bọn tôi. Tờ mờ sáng hôm nay, nó run như cầy sấy mò đến cái lán của bọn tôi, rồi nằm vật ra ngủ, người vẫn run rẩy và toàn ngủ mê nói vớ vẩn và hú hét… Bọn tôi hỏi tại sao, nhưng nó cứ ngậm miệng".
"Này, em đã nhìn thấy những gì? Nói cho chị biết đi, được không?" Tư Dao hỏi thằng bé gầy ngắng như que củi.
Có vẻ như nó không tin Tư Dao, cứ lắc đầu quầy quậy.
"Có phải người ấy giống ông này không?" Tư Dao chìa bức ảnh ra. Thằng bé chợt giật mình, gật đầu: "Không chắc lắm, nhưng cũng hơi hơi giống". Tư Dao định hỏi tiếp, thì nó nói: "Chị phải cho em tiền". Tư Dao đưa ra tờ 100 đồng, rồi bảo: "Chị cần cứu người này, em hãy

giúp chị với!”
Thằng bé cầm tờ tiền lên soi, thấy đúng là tiền thật, liền lắp bắp nói bằng tiếng phổ thông: “Em bám theo một ông, định cướp của ông ta cái túi khi ông ta đang gọi di động; Cũng may mà em chưa xốc tới, vì bỗng có một tốp người không nói không rằng bủa vây rồi quật ông ta ngã lăn ra và trói lại. Chúng không đánh đập, chỉ trói bỏ đấy rồi lùi lại…” Thằng bé lại run bắn người. Chắc câu chuyện sau đó rất là kinh khủng.
Người thanh niên dẫn Tư Dao đến lên tiếng: “Mày nên kể ra đi, thế có lẽ còn dễ chịu hơn!”
Sau một lúc lâu thằng bé mới nói tiếp: “Vì trời tối nên em không nhìn rõ, chỉ thấy ông ta lăn lộn trên mặt đất, hình như trên người có một thứ gì đó. Nhưng đáng sợ nhất là tiếng kêu của ông ta. Ông ấy bị nhét giẻ vào mồm, nhưng chắc là vì người đau khiếp quá nên mới rú lên, tiếng rú rất đau đớn phát ra từ cổ họng… Vì ban đêm yên tĩnh nên em nghe thấy rất rõ, nó là tiếng rú cực kỳ đau đớn khốn khổ, muốn chết không xong muốn sống chẳng được, em nghe thấy cũng suýt chết ngất! Em không dám động đậy vì sợ bọn kia nghe thấy, đành ngồi co rúm sau thân cây, hai tay bịt tai lại mà vẫn nghe thấy tiếng rú ấy”. Thằng bé ngừng lại, thở hổn hển.
“Rồi sao nữa, ông ấy còn sống không? Hiện đang ở đâu?”
“Ông ta cứ lăn lộn rất lâu, rồi bất động. Em cũng không biết ông ấy sống hay chết. Bọn người kia vác đến một tấm ván, đặt ông ấy lên đó, phủ mảnh vải lên rồi khiêng đi. Bọn chúng đi rất lâu rồi em mới dám lò dò ra, bước đến chỗ lúc nãy người ấy lăn lộn xem sao. Em ngửi thấy mùi máu tanh nồng nặc, hình như mặt đất có rất nhiều máu chảy. Nhưng sáng nay em lại đến chỗ đó xem thì không hề thấy gì. Hình như chỗ đó đã bị xới lên, xúc đi rất nhiều đất.”
Không để lại dấu vết, để công an hết cách điều tra. Tư Dao thầm nghĩ.
Mình đã đến muộn, lại thêm một người bỏ mạng vì mình.
“Em có nhìn rõ bọn ấy trông thế nào không?”
“Trông đều rất bình thường, trời tối, nhìn không rõ, nhưng… họ đều mặc áo mưa lùng thùng, đầu đội mũ mưa nhòn nhọn”.
Tư Dao mới đi được nửa đường, trời lại sắ tối và cô bắt đầu nghi ngờ sự lựa chọn của mình. Cách đây hơn một tháng cô đã thề không bao giờ đặt chân lên đây nữa, thế mà giờ đây cô lại đang dấn bước về phía bóng tối đang trải ra vô tận. Đã đặt phòng ở khách sạn, tại sao mình lại vội vã đi ngay trong tối nay? Có lẽ vì vẫn còn một tia hy vọng ông Cố Trân chưa chết, mình sẽ đến kịp thời để cứu ông ta.

Cứu thế nào đây? Chỉ bằng sức trói gà không chặt của mình liệu có thể đối phó được với sự hung hãn mà những kẻ quái dị kia dã thể hiện ra không? Nếu bọn người áy không phải là dân Thôn quái dị, thì mình sẽ đi đâu để tìm đây?
Tư Dao cố gắng không để ý đến những bộ hài cốt và những tấm bia ở bên đường, cô chiếu đèn pin dấn bước.
Có lẽ tương lai của cô sẽ giống như con đường giữa rừng cây này, chẳng rõ bao giờ mới thấy ánh sáng.
Khác với lần trước đi đến Thôn quái dị, lần này cô có cảm giác cô độc chưa từng thấy. Không chỉ vì "Năm tráng sĩ núi Lang Nha" nay còn sót lại một mình Tư Dao, người bạn thân cuối cùng Thường Uyển vừa chết thê thảm trong ngôi nhà cô đang ở, mà còn vì Lâm Nhuận, sau khi điều trị trở về gần như đã biến thành một con người khác.
Có lẽ, từ trong tiềm thức, cô đã thật sự "vượt ra ngoài sự sống chết" hay nói đúng hơn là… không còn thiết sống nữa.
Đôi chân bắt đầu rã rời, ý nghĩ này của cô còn đáng sợ hơn cả những bộ xương khô nằm hai bên đường. Khi con người ta đã cạn hết khát vọng sống thì đất trời biến thành lao tù.
Chống đỡ vật lộn là vì cái gì? Vì bản thân chăng? Những ai đã vào hang quan tài, như hẹn nhau đều đã ra đi, tại sao cô vẫn may mắn còn sống? Là vì người khác chăng? Cha mẹ đã qua đời, các bạn thân đã ra đi, người yêu thì đang suy sụp.
Tư Dao dừng lại, khóc nấc lên.
Rất lâu, mãi cô mới hơi bình tĩnh trở lại nhưng vẫn chưa thoát ra khỏi nỗi tuyệt vọng. Cô chỉ rõ một điều, đến Thôn quái dị rồi, dù ông Cố Trân có còn sống hay không, thì coi như cô cũng dứt khoát được một mối băn khoăn. Rồi cô sẽ không cần phải nhọc lòng tất bật, hao tâm tổn trí để lo thân nữa. Cô sẽ bình thản đón nhận cái chết. Như thế sẽ là tốt cho mọi người.
Khi cô đến Thôn quái dị thì đêm đã rất khuya. Trong màn đêm dày đặc, Tư Dao không còn thấy e sợ gì nữa. Hẳn là ông Cố Trân lành ít dữ nhiều, còn cô chẳng còn ngại ngần gì, cùng lắm là bọn chúng sẽ hại ta như hại ông ấy, bắt cô sống chẳng được, chết không xong! Cảm nhận của cô lúc này là như vậy!
Cô gần như không suy nghĩ gì nữa, đưa tay lên đập mạnh vào cánh cổng của ngôi nhà đầu thôn. Cô nhớ rõ cô bé ở ngôi nhà này là bạn của Trần Kỳ Lân, còn mẹ cô ta đã từng rất hằn học với mình.
Thật là kỳ lạ, cô đập cửa ầm ầm mà bên trong không hề có ai lên tiếng.

Hay là cả nhà đã đi vắng? Dịp này sắp Tết, họ đi thăm họ hàng bạn bè chăng?
Cô lại đi đến gõ cửa một ngôi nhà cách đó không xa. Cánh cửa nhà này treo hai cái vòng đồng, cô mạnh tay đập chúng vào miếng đồng gắn ở cửa. Trong đêm thanh vắng, kim loại va đập phát ra những tiếng inh tai nhưng cũng không có chút hồi âm.
Cô gõ cửa năm nhà, đều không thấy động tĩnh gì. Kể cả một tiếng chó sủa cũng không?
Nỗi sợ hãi lại đến với Tư Dao. Sao lại thế này? Cô đẩy mạnh, cánh cổng mở ngay ra.
Thì ra là cổng không khóa. Chắc đây là miền đất thái bình "đêm ngủ không phải cài cửa" còn sót lại cũng nên (1)!
(1) Trích một câu cổ văn "Đêm ngủ không cần cài cửa, thấy của rơi trên đường cũng không ai thèm nhặt", tả cảnh thái bình sung túc, con người rất có nhân cách
Liệu còn có nguyên nhân gì khác không?
"Có ai ở nhà không?" Tư Dao bước vào sân, gọi to.
Đêm lặng ngắt, chỉ có tiếng của cô vang lên.
Sao tiếng của cô mà cũng đáng sợ thế này, nhất là khi không hề có ai đáp lại.
Cô lia đèn pin soi khắp quanh sân. Đây là một ngôi nhà rất bình thường ở thôn quê. Đi hết sân, cô lại gõ vào cửa nhà. Vẫn không một tiếng trả lời.
Cửa cũng vậy, đẩy là cửa mở ngay.
Vào rồi cô lại thấy hối hận.
Trong nhà nồng nặc mùi thum thủm, không hiểu sao tim cô bắt đầu đập thình thịch, tay cầm đèn pin cũng run run.
Ngay sau cửa bếp là gian bếp, một nồi cháo còn mở hé vung. Trên bàn ăn gần đó là các thức ăn còn thừa, Có lẽ mùi om om thối bốc ra từ đây.
Họ ra khỏi nhà mà cũng không thu dọn bát đĩa!
Trên một cái bàn khác có một tờ giấy, vẽ một con chó; nét bút non nớt, còn đang vẽ dở dang, cây bút chì đặt trên tờ giấy. Hình như đứa trẻ này cũng vội vã đi khỏi nhà
Có vẻ như cả gia đình này vì một việc gấp nào đó đã hấp tấp ra đi.
Càng bước vào sâu, mùi khó chịu càng thêm nồng nặc.
Cuối cùng, trong gian có vẻ như phòng ngủ, Tư Dao thấy một xác chết.
Đèn pin rơi ngay xuống đất, cô kinh hãi hét lên.
Không vì tiếng hét ấy mà cô hết sợ, huống chi, cô biết sẽ chẳng ai

nghe mình kêu
Cả cái thôn này đã chết.
Nhưng có lẽ không phải xác chết. Cô soi kỹ không thấy máu me, không thương tích... có lẽ người ấy đang ngủ say, đang nằm trên nền đất lạnh.
Cô lấy hết can đảm, nhặt chiếc đèn pin lên. Đó là xác của một thiếu niên, mắt vẫn đang mở trừng trừng, nhưng mặt đã bắt đầu rữa nát, những con ròi đang ngọ ngoạy trên đó
Anh ta chính là Trần Kỳ Lân – chàng trai "phản nghịch" lần trước cứu Tư Dao!
Anh ta đã chết như thế nào?
Đau thương đến chết?
Người nhà anh ta đâu? Dù các người cho rằng đây là đứa con "lạc loài", nhưng khi anh ta từ giã cõi đời thì các người cũng không thể phủi tay bỏ mặc như thế này! Cũng rất có thể vì anh ta chết nên các người đã vội bỏ đi.
Các người sẽ đi đâu?
Tư Dao nghĩ ngay đến những cái xác không chôn cất, phơi ở hai bên đường.
Hệt như thế.
Cô rùng mình, chạy vội ra ngoài sân, rồi quay lại ngôi nhà cô bạn gái của Trần Kỳ Lân ở đầu thôn. Cổng cũng không khóa, cô đẩy cánh cửa, rồi chạy thẳng vào trong nhà.
Chỉ trong vài phút ngắn ngủi, cô luôn hy vọng giả thiết của mình sai, không đúng logic. Nhưng cô vẫn nhìn thấy xác cô gái đó, tuổi hoa mơn mởn đã ra đi.
Nơi này đã xảy ra chuyện gì vậy?
Tư Dao lại vào mấy nhà khác, nhà nào cũng vườn không nhà trống với những dấu hiệu ra đi rất vội vã. Không phải nhà nào cũng có xác chết, nhưng cô đã nhìn thấy cả thảy năm xác chết. Mỗi lần nhìn thấy một sinh mạng héo tàn, lòng cô càng thêm trĩu nặng.
Cô đã sai lầm quá lớn. Đến lúc này vẫn chưa thấy bóng ông Cố Trân. Chuyến đi của cô thật vô ích. Cái mà cô nhận được chỉ là một nỗi ân hận tại sao cô không sớm tỉnh ngộ?
Đây là một cái thôn chết thật sự, chỉ toàn người chết, kể cả bản thân cô.
Giá mà cô cũng nằm trên nền đất giá lạnh kia, thì mọi nỗi ưu phiền sẽ hết, những người yêu mến cô, những kẻ đang tìm mọi cách để hại cô... đều không phải vướng bận gì nữa
Kẻ định giết cô đâu rồi? Ở đây không có vệ sỹ, không có ngả nào

thần kỳ để chạy trốn, cô quyết sẽ không chạy trốn.
Tư Dao đến gần xác Trần Kỳ Lân, cầm chiếc chăn trên giường đắp lên cho anh ta. Nhớ đến nét cười ngô ngộ của anh ta, cô lại khóc rấm rứt.
Cô đứng khóc rất lâu. Rồi nảy ra ý nghĩ muốn tìm người để thổ lộ. Có lẽ cô nên tìm gặp Du Thư Lượng. Ít hôm trước vì trăm mối ngổn ngang nên cô đã lỡ hẹn một lần.
Bỗng có một tiếng động rất khẽ bên ngoài cửa sổ.
Tim cô như ngừng đập.
Thôn quái dị đang im lặng đến phát sợ như cõi chết, nhưng cô vẫn chỉ mong thà chỉ có một mình mình đang ở đây.
Cô bước đến bên cửa sổ, ngoài kia vẫn chỉ là tĩnh mịch.
Có lẽ mình nên rời khỏi đây
Cô đang bước ra ngoài thì trước mặt bỗng lóe sáng.
Ánh lửa. Trong khoảnh khắc, một đám lửa dữ dội bao trùm lên ngôi nhà nhỏ.
Khói ngạt thở, có lẫn mùi xăng. Có kẻ đã chủ tâm giúp cô thực hiện nguyện vọng chấm dứt cuộc đời. Tất cả, rất giống như một bản sao cơn ác mộng mà cô vẫn gặp phải, trơ trọi trong một căn nhà nhỏ, đám lửa thiêu đốt... có lẽ đây chính là số phận dành cho cô.
Nhưng cô biết mình vẫn chưa chống trả lần cuối cùng.
Nếu chạy ra cửa trước thì phải vượt qua biển lửa, không thể được. Vả lại, sau biển lửa ấy chắc chắn có mối nguy hiểm rình rập. Cô lập tức chạy vào căn phòng có cái xác của Trần Kỳ Lân, định nhảy qua cửa sổ.
Nhưng ngoài đó cũng là lửa cháy.
Và cả bóng người nữa!
Cô kêu lên, nhìn thấy bóng người đó lao qua đám lửa, bám lên cửa sổ, nhảy xuống ngã xoài xuống đất.
Cô định giơ đèn pin đập hắn thì bỗng nghe thấy tiếng gọi quen thuộc và thân thiết: "Dao Dao, anh đây!"
Không thể là sự thật!
Nhưng đúng là Lâm Nhuận, người mà cô ngỡ ngàng là đã đầu hàng trước số phận.
Cô cảm nhận sâu sắc, đối với cô, anh quan trọng biết nhường nào!
"Sao anh lại đến đây?"
"Để lát nữa hãy nói, chúng ta chạy ra đã!" Anh kêu lên, nhổm dậy dìu Tư Dao: "Chân anh vẫn bất ổn, đành nhờ em vậy, nhà này có ống nước không?"
"Để em vào bếp xem sao!" Tư Dao lớn tiếng.

"Mau nhúng ướt áo ngoài của em, rồi mở vòi, mở hết cỡ. Chúng ta sẽ vượt tường phía sau, góc tường ấy có một rãnh thoát nước, sẽ đỡ hơn".
Tư Dao vội chạy vào bếp mở vòi nước hết cỡ, nghiêng người vào cho ướt, tiện thể hứng luôn một chậu nước hắt vào người Lâm Nhuận.
Hai người trèo qua cửa sổ, chạy qua đám lửa, rồi trèo qua bức tường sân sau. Vượt qua bức tường đất họ lăn xuống rãnh nước, coi như đã giập được lửa bám trên mình.
Lâm Nhuận luôn miệng nhắc Tư Dao phải đi ngay. Hai người dìu nhau loạng choạng tiến ra phía đầu thôn. Lúc này Tư Dao mới nhìn lại. Tất cả mọi căn nhà trong thôn đều chìm trong biển lửa.
Cô bám chặt Lâm Nhuận, nước mắt tuôn trào, dường như muốn giập tắt tất cả cái biển lửa này.
Dù sao, cũng đã được an toàn, cô đã có thêm sức mạnh, không thấy sợ sệt gì nữa. Cô lại có thể chờ đợi những điều tốt đẹp, đó là tình yêu.
"Em biết, anh sẽ không để cho em phải một mình chịu khổ".
"Vẫn cố nói cứng nhỉ? Anh biết, em đã rất thất vọng về anh, đã thầm mắng nhiếc anh không ít đâu!"
"Em đâu có thể nghiệt ngã như thế? Anh bị đau còn chưa khỏi hẳn đã về ngay Giang Kinh, em thật sự hết sức cảm động rồi!"
"Hãy hứa với anh, đừng nên đơn độc lặn lội như thế, anh vô cùng lo lắng băn khoăn"
"Vâng, em xin nghe. Bài học lần này... chỉ là sợ hãi, xác chết, chứ không có gì khác!"

Đau thương đến chết

Chương 28
LỐI QUANH CO DẪN ĐẾN CHỖ TỐI TĂM

Lặng lẽ ngồi nghe Tư Dao kể, Du Thư Lượng lim dim mắt ngẫm nghĩ: Những chuyện mà cô gái này trải qua, thực không ai tưởng tượng nổi, nhất là vụ nổ ở "cư xá Thông Giang", vụ chôn sống ở ven hồ Chiêu Dương và vụ giết hại ở khu "ốc đảo quý tộc" Lục Ô – đều là các vụ án chấn động Giang Kinh mà các phương tiện truyền thông không ngớt nhấn mạnh. Nếu không được nghe chính cô kể lại thì

anh không thể tin, một cô gái ẻo lả ngồi đây lại là nhân vật chính – người trong cuộc, là người bị hại của ngần ấy vụ án lớn.
"Em rất mong được bác sỹ Lượng giúp đỡ. Em luôn cảm thấy mình là người đem đến nỗi bất hạnh cho những người xung quanh, và thường có ý nghĩ không thiết sống nữa. Nếu không vì em còn có bao nhiêu điều khúc mắc chưa được giải đáp, nếu không em còn có người thương yêu mình, thì em đã suy sụp từ lâu. Em biết, đây là những ý nghĩ không lành mạnh. Anh nói đi, em nên làm gì?"
Thư Lượng giật mình. Xem ra, vấn đề tâm lý của Tư Dao phức tạp hơn anh tưởng rất nhiều, cũng may cô ấy là người thông minh và có lý trí, có thể chủ động nhận thức vấn đề của bản thân. Kể từ khi bắt đầu điều trị cho Tư Dao, anh đã lập một đề cương về mọi sự kiện mà cô trải qua, đưa hồ sơ vào bệnh án. Anh cảm thấy các sự kiện này thực mơ hồ khó hiểu, rất có thể chúng là nguyên nhân chủ yếu gây ra các vấn đề tâm lý và thần kinh của cô. Muốn giúp cô giải quyết vấn đề tâm lý, có lẽ phải bắt đầu từ việc hỗ trợ cô giải tỏa những mối nghi hoặc này.
Cô mang theo các dụng cụ, tháo tấm ván ở lưng cái hộp sắt ra rồi lại chui vào khoảng trống sau tường. Cô soi đèn pin quan sát một lượt, tuy thấy rất khác với các bản vẽ đã thể hiện trong cuốn "Tường giả bản vẽ kiến trúc" nhưng cô vẫn không nhận biết được gì thêm.
Cô chán ngán định bò trở ra. Cô soi đèn nhìn kỹ phần nền, tuy biết rằng sẽ chỉ là vô ích, vì lần trước cô quan sát kỹ rồi.
Trên nền xi-măng có một vùng lõm hình chữ nhật, rộng chừng một mét, dài chừng hai mét, rất nông, không thể làm cho người ta bị vấp; nếu không nhìn kỹ thì chẳng thể nhận ra.
Chắc là khi thi công đã láng xi-măng không kỹ.
Nhưng có lẽ không đúng. Hồi trước đến xem nhà để thuê mình đã ưng ngay. Một trong những nguyên nhân là vì cả ngôi nhà này được làm rất chi nuột nà, khắp trong ngoài không có chi tiết nào cẩu thả. Về sau Tư Dao mới rõ, chính vị kiến trúc sư đã giám sát thi công nên mới có được ngôi nhà mỹ mãn như thế.
Cho nên, cô thấy thật khó tin chỗ nền này lại là một sơ suất ngẫu nhiên. Và dù do láng xi-măng cẩu thả, thì tại sao lại trở thành một vùng lõm hình chữ nhật nghiêm chỉnh? Có cảm giác như, khi láng xi-măng chưa thật khô, người ta đã dùng một khối chữ nhật ấn xuống nền
Vết lõm này là cố ý để lại, nhằm...
Cô chiếu đèn pin lên cao, quả nhiên nhận ra một miếng gỗ chính giữa có kích thước na ná như vùng lõm dưới nền.

Hai chi tiết này hẳn phải có mối liên quan.
Rất nhiều ý nghĩ lướt nhanh trong đầu cô. Tư Dao gắng tĩnh trí suy nghĩ một lượt: giả sử rằng mảng tường ở phòng của cô là "tường kép" như sơ đồ mô hình đã thể hiện; miếng gỗ bịt trên kia, nếu là một khối gỗ dựng đứng kéo dài lên tận tầng hai, thì nó vừa đủ lấp đầy khoảng trống giữa bức tường của phòng cô và tường nhà tắm.
Nói cách khác, mảng tường đó không có khoảng trống là vì mọi ngày đã bị "một khối gỗ" lùa vào lấp kín, cho nên cô "gõ thăm dò" mà không nhận ra. Chắc phải có một thứ thiết bị gì đó "kéo" nó xuống, thì mới thể hiện rõ khoảng trống.
Ý nghĩ này liệu có quá xa vời không?
Kể từ khi vào hang Thập Tịch nhận biết về quan tài treo có thể lên xuống, lại biết về quả cầu pha lê chứa mô hình ngôi nhà tinh vi... Tư Dao cho rằng cái gọi là "tài tình như chuyện thần thoại" có thể xuất hiện ở bất cứ thời đại nào.
Huống chi, chuyện ở đây dường như chẳng khó làm. Chỉ cần một cái công tắc gì đó để điều khiển lên xuống.
Cô lại chiếu đèn pin lên. Đa số các loại dây điện đều luồn qua khe hẹp giữa vách và các tấm ván, trong đó có ba sợi khá to ròng xuống đấu vào hộp sắt trung tâm, gần cái bảng tinh thể lỏng.
Cái "màn hình" này dùng để làm gì nhỉ?
Trước đó mình nghĩ là nó liên quan đến hệ thống an ninh, nhưng xưa nay chưa thấy Quách Tử Phóng "đảm trách an ninh" xuống tầng hầm điều khiển cái này bao giờ.
Các chữ số và chữ cái này để làm gì?
Cô lại nhìn vào cái bảng tinh thể lỏng, thử ấn vào nút ON (mở), cũng như máy tính cầm tay, nó hiện lên số 0 nhấp nháy.
Cô nhấn thêm vài ký tự khác, rồi nhấn nút "trở lại". Màn hình hiện lên hàng chữ ERROR (sai). Cứ bấm mò kiểu này thì khó mà có kết quả.
Cô nhìn thật kỹ, thấy ở sát màn hình có chữ ACTON.
Cô trở lên nhà, mở máy tính tra cứu ACTON, thì ra nó là một nhãn hiệu Mỹ chuyên chế tạo các công cụ bảng điều khiển máy móc. Người sử dụng có thể tùy ý cài đặt mật mã thao tác, sau đó có thể điều khiển thiết bị.
Chẳng lẽ đây là một thứ máy vận hành bí mật?
Cô lại chạy xuống tầng hầm, ngây ra nhìn cái bảng tinh thể lỏng.
Mật mã thao tác là gì?
Cô nảy ra một ý, rồi bấm chuỗi ký tự mà Viên Thuyên viết trên chiếc phong bì LW5861366974O0C.
Dx đã phân tích rằng rất có thể nó là tên tự sinh của một file văn bản

thiết kế xây dựng "nhà máy Louvre"
Tư Dao và Trương Sinh đã bàn, chưa biết chừng nó chính là tên văn bản của bản thiết kế ngôi nhà này.
Không hòng gì đưa vào chuỗi ký tự đó để tìm thấy bản vẽ máy tính ấy, nhưng có lẽ trực tiếp ứng dụng nó vào đây mới là thiết thực
Đây là một cách thử nghiệm mạnh dạn, sau khi cô đã cân nhắc.
Tư Dao nghe thấy một âm thanh "vo vo" nhè nhẹ tựa như tiếng đàn ong rời tổ phát ra. Cô chui tọt vào khoảng tường rỗng, quả nhiên nhìn thấy khối gỗ lớn đang từ từ hạ xuống.
Dường như cô có thể khẳng định, nếu bây giờ cô lên gác gõ gõ vào tường, thì sẽ có cảm giác "rỗng"
"Bộp bộp" là âm thanh đang phát ra lúc này. "Tường kép ở sát ngay đây. Nhưng vào trong đó bằng lối nào?
Bức tường trắng tinh không một vết lạ.
Cô đẩy bức tường, biết đâu sẽ xuất hiện một cái cửa thì sao?
Không thể! Sao lại không có cửa? Chẳng lẽ máy quét ba chiều đã cho kết quả sai?
Cô lại nhìn vào bản vẽ tổng hợp mà Trương Sinh đã cho cô. Bức tường này rõ ràng là có hốc thủng. Trong bản vẽ, không chỉ có cửa, mà còn có nhiều đường ngang dọc đan nhau, thế là gì vậy? Cô lại nhìn bản vẽ căn phòng mà Lịch Thu đang ở rồi chợt "à" một tiếng. Cùng là các đường thẳng ngang dọc, nhưng lại thể hiện sàn nhà. Điều này dễ hiểu; các đường dựng đứng, thể hiện vết ghép giữa các mảnh ván.
Khi "con rệp" bò vào quét trong lòng mô hình, phản hồi vào máy quét ba chiều, thì nó luôn quét theo mặt bằng; khớp các hình ảnh để "dựng" thành căn phòng ra sao, cần phải căn cứ vào cấu tạo bên ngoài của "căn phòng" mà suy luận, sắp đặt. Trương Sinh đã mắc một sai lầm nho nhỏ, anh coi sàn là tường, và coi tường là sàn. Vì diện tích của sàn và tường xấp xỉ nhau, vì thế lâu nay cô không nhận ra chỗ sai sót này.
Vậy thì trên sàn phải có cửa hoặc chỗ lõm.
Nói cách khác, lối vào sẽ nằm ở sàn.
Dựa vào bản vẽ cô thấy nó sẽ nằm dưới cái giường. Tư Dao chui xuống gầm giường, chiếu đèn pin xem sao. Giữa các mảnh ván lát sàn thường được dán keo. Cô lấy dao thử nạy ván ra.
Tất cả hệt như bản vẽ đang nằm trong máy tính.
Một mảnh, hai mảnh, ba mảnh ván... rất dễ dàng bị nạy lên. Chúng không được dán keo, điều này là không bình thường. Dưới các mảnh ván là một tấm gỗ to.

Nhấc các mảnh ván lát sàn ra, cô thấy tấm gỗ này được khớp vào một cái khuôn bằng gỗ. Tư Dao mạnh tay nạy tấm gỗ này lên.
Phía dưới là một khoảng trống đủ cho một người khom lưng ngồi xuống.
Thì ra đây là lối thông đến bức tường kép!
Tim cô đập nhanh. Chưa rõ điều gì đang chờ đợi cô.
"Hẳn là những người gần gũi em đã gặp bất hạnh thật, nhưng em đã biết trước rằng kẻ gây ra nỗi bất hạnh cho họ ban đầu không phải là em, đối tượng bị nhằm vào cũng không phải là em, đúng không?"
"Đây là điều mà em sợ nhất. Em luôn cảm thấy tất cả đều là nhằm vào mình em, cái chết của mọi người, là vì em làm liên lụy đến họ. Ví dụ, người bạn thân đã ở sát bên em gần đây, bị giết khi đang ngủ – lại vừa khéo trùng hợp với chuyện đêm hôm đó chúng em đổi phòng ngủ cho nhau. Tức là bạn ấy đã chết thay cho em". Tư Dao lại thút thít khóc.
"Vậy ư? Đó rõ ràng là một vụ giết người. Tại sao cảnh sát không kết luận, có thể cô bạn ấy đã bị kẻ thù của mình sát hại? Nói cách khác, mục tiêu của chúng không phải là em".
Hung thủ đã rắp tâm tính toán, chúng phá hỏng hệ thống giám sát an ninh. Đồng thời, ngay đêm hôm đó, anh sĩ quan cảnh sát phụ trách các vụ án liên quan đến em lại bị ám sát. Hai cảnh sát được cử đến bảo vệ em cũng bị điều đi. Liên hệ với các lần em gặp nguy hiểm trước đó, bên cảnh sát kết luận bọn xấu đã nhằm vào em. Chỉ có một điều lạ là, ý kiến của cán bộ pháp y của họ không thống nhất. Có người cho rằng cô bạn em bị đâm chết. Có người lại kết luận rất kỳ cục rằng, có lẽ cô ấy đã chết trước khi bị hại, bị đột tử vì một chứng bệnh nào đó. Tiếc rằng em không hiểu những lý lẽ thuộc chuyên môn pháp y của họ".
Lại còn thế nữa kia? Thư Lượng đã sắp xếp lại một lượt các sự kiện Tư Dao đã kể, về các bạn, về tai nạn giao thong, về hiện tượng “chợt giở chứng rồ dại” dẫn đến vụ lật xe buýt ở Đại Lý, vụ giết người - hoặc đột tử vì bệnh lý, vụ cảnh sát đi làm nhiệm vụ lại lỡ sa bẫy…
Nếu “đặt tên” lại cho toàn bộ các sự việc này, thì liệu có phải chúng đều là “đột tử” không?
Có lẽ tất cả đều không đơn giản như những biểu hiện bên ngoài, hoặc có thể dùng bốn chữ "Đau thương đến chết" để mà khái quát.
Cách tốt nhất để giúp cô gái này, có lẽ không phải là ngồi đây để nói chuyện suông. Cô ấy rất thông minh, rất hiểu mọi lý lẽ thông thường và tất nhiên không phải là người không có chủ kiến thì cách thiết thực hơn cả là giúp cô ấy gỡ bỏ những gánh nặng tâm lý.

Thư Lượng rất tin tưởng ý tưởng này, óc anh hiện lên tên của một người.
"Tôi nghĩ thế này... t ôi sẽ liên hệ với một người bạn thân, anh ấy là giáo sư giải phẫu bệnh lý học ở Giang Kinh. Gần đây anh ấy vẫn đang giảng chuyên đề về đột tử... Chúng tôi sẽ tìm cách thuyết phục bên công an để giải phẫu tử thi của Thường Uyển. Tôi còn đoán rằng bên công an cũng đang liên hệ với anh ấy cũng nê. Anh ấy là chuyên gia về lĩnh vực này, rất có thể sẽ làm rõ nguyên nhân tử vong của cô ấy".
Ra khỏi bệnh viện, Tư Dao không đến công ty nữa. Cô đã xin nghỉ cả ngày hôm nay. Trở về nhà, cô không thấy Lâm Nhuận đâu. Anh chàng say mê công việc, chân chưa khỏi hẳn đã lại đi làm rồi. Cũng vì căn phòng vừa mới xảy ra vụ án mạng nên anh không muốn ngủ ở đó, đến ở nhà một đồng nghiệp để có thể đi bộ đến văn phòng luật sư Thiên Hoa. Tuy anh đã đột ngột xuất hiện ở Thôn quái dị cùng cô xông pha chốn hiểm nguy, song trở về Giang Kinh rồi cô vẫn cảm thấy giữa hai người có một khoảng trống, có lẽ chưa phải là khoảng trống không thể vượt qua nhưng nó vẫn là một sự xa cách. Nguyên nhân cụ thể là gì thì cô không thể diễn tả được; có thể là do thái độ của hai bên, có thể là do những trải nghiệm của cô ngày càng kỳ dị mà cô không muốn chia sẻ cùng anh đã lấn át tất cả, rồi nảy sinh nỗi nghi kỵ không đâu.
Chẳng hạn, chuyện về bức tường kép, đến giờ vẫn chỉ có cô và Trương Sinh biết.
Mình thật đần độn, mãi vẫn không tìm ra lối vào của cái khoảng trống ấy.
Tử Phóng và Lịch Thu đều đang đi làm. Tư Dao lại thử gõ gõ bức tường, vẫn là công cốc. Cô đành ra khỏi phòng, đi đi lại lại trong ngôi nhà trống vắng.
Con mèo Linda quẩn quanh bên chân cô.
Linda! Cả nhà chỉ có ta và mi!
Cô chơi đùa với con mèo... rồi chợt nghĩ, giống mèo có khả năng bẩm sinh thăm dò các lỗ hổng kia mà? Linda, nếu mi hiểu lời ta nói thì hay biết mấy! Ngươi có thể tìm giúp ta bức tường kép không? Mi là "cô mèo" chỉ ham chơi, hay mò ra ngoài đánh bạn với các "công tử mèo", lúc ở nhà, mi cũng chẳng chịu ngồi yên trong phòng. Nghe Lịch Thu nói, mi rất ham lần mò ở dưới tầng hầm...
Cô chợt nghĩ, tại sao nó lại hay xuống tầng hầm? Dưới đó chẳng có gì ăn được, cũng chưa từng thấy có chuột. Chị Lịch Thu xuống đó để ngắm các bức tranh của Lịch Sở, còn nó, nó xuống đó làm gì?

Có lẽ mình nên xuống đó xem xem có thứ gì mà hấp dẫn con Linda đến thế.
Tư Dao đi xuống tầng hầm. Con Linda có vẻ như hiểu được ý chủ nhân, nó nhắng nhít đi tiên phong, rất nhanh nhẹn chạy tót ngay vào tầng hầm.
Tư Dao bật đèn, rồi quan sát cái nơi mà cô rất ít khi đặt chân vào. Vì cô vốn mắc chứng sợ hãi không gian khép kín, nên từ ngày dọn đến nhà này đương nhiên cô cố gắng tối đa để không đi vào cái chốn rất ức chế này. Mọi thứ đều không có gì thay đổi. Những bức tranh sơn dầu của Lịch Sở vẫn bày ở đây, không hề vương bụi, chắc Lịch Thu thường xuyên xuống lau chùi. Nền nhà cũng rất sạch sẽ, không có dấu vết của thức ăn mèo hoặc các đồ chơi gì cả.
Dưới này không có gì hết, thì nó xuống đây làm gì?" Tư Dao ngẩn ngơ hỏi, hình như mong nó sẽ cho câu trả lời ưng ý.
Con mèo không để ý, chỉ chạy đến bên một cái hộp sắt khá to hơi nhô ra ở một bức tường, kêu lên "meo meo". Tư Dao có lần nghe Quách Tử Phóng nói chiếc hộp có đủ các loại công tắc, nhìn mà hoa cả mắt.
"Đồ ngớ ngẩn ạ, nào có gì đâu? Mi định ăn dây điện à?" Cô mở nắp hộp, nhìn đám công tắc rối tinh rối mù, lắc đầu. Cô chỉ nhìn thấy đáng chú ý là một cái bảng tinh thể lỏng dài, bên cạnh có những chữ số nhỏ xíu và nút nhấn, na ná như một cái máy tính bỏ túi.
Điều kỳ lạ là khi cô vừa mở nắp hộp ra, con mèo Linda cứ nhảy cẫng lên, rất hăng hái.
Tại sao nhỉ?
Tư Dao nghĩ ngợi, rồi thử gõ gõ vào chỗ tường bên dưới cái hộp và lắng nghe. Không phải tiếng "cộp cộp" nhàm chán mà là tiếng "bộp bộp"!
Phía sau cái hộp này là khoảng trống!
Nhưng cô tự cười mình. Vì rất nhiều đầu dây dẫn của ngôi nhà sẽ tập trung ở dưới cái hộp này rồi luồn lên, thì đương nhiên trong đó phải có khoảng trống nhất định cho nên trong này bị rỗng là đương nhiên, không có gì lạ.
Nhưng cô lại nghĩ, phía sau cái hộp là khoảng trống. Nếu khoảng trống này kéo dài lên trên, thì gặp đúng bức tường giữa căn phòng của cô và nhà tắm tầng hai có nghĩa là nơi đó chính là "bức tường kép".
Mình phải tìm cách khám phá xem sao!
Khi xây dựng ngôi nhà và lắp đặt, tất nhiên người ta phải lôi các đầu dây dẫn ra đã, rồi mới đấu nối vào hộp. Nhìn kỹ, cô thấy đúng là có

các đinh vít bắt cái hộp vào tường.
Mình có thể xem phía sau cái hộp ra sao...
Cô đi lấy các dụng cụ và đèn pin, cầm tuốc nơ vít vặn các đinh vít. Đúng thế, có thể gỡ cái hộp ra. Thấy một khoảng trống cao bằng nửa người, đủ để một người khom lưng chui lọt. Tư Dao lách vào. Con mèo Linda đang mong như thế, cũng nhảy tót vào "tường kép".
Thì ra đây là "thế giới đào nguyên (1)" mà Linda khát vọng bấy lâu!
---
(1) Chốn tươi đẹp, thoát tục. Ở đây ý nói "miền đất xa lạ"

Soi đèn pin, Tư Dao thấy chẳng có gì khác với mình hình dung: vài chục sợi dây điện các loại đấu vào cái hộp, men theo tường bò lên trên rồi rẽ ra các ngả. Cô chỉ ngạc nhiên rằng khoảng trống này rất rộng. Không thấy có thứ gì bất thường, chỉ có một số thanh gỗ để đỡ. Khoảng trống này không ngừng thông suốt lên trên. Ở chỗ gần với sàn tầng 1 đã bị bịt kín bởi các tấm ván gỗ.
Con mèo Linda lại hào hứng kêu lên.
Nó tìm thấy cái gì chăng?
Tư Dao chiếu đèn về hướng nó kêu, cô ngẩn người.
Con Linda đang ngoạm một cái túi, nhìn kỹ, thì ra đó là cái túi đựng cá khô. Thảo nào nó cứ đắm đuối với nơi này.
Nhưng tại sao ở đây lại có cá khô?
Lẽ nào... là dấu hiệu con người có mặt ở đây?
Càng nghĩ cô càng thấy sợ, nỗi sợ hãi đến mỗi lúc một nhiều, cô đã thấy hơi khó thở, tim đập loạn lên.
Phải rời khỏi đây!
Cô biết cái tật cũ của mình: Nỗi sợ hãi không gian khép kín lại "tái phát".
Cô chật vật bò trở lại tầng hầm, lúc này mới thấy dễ chịu hơn.
Cá khô ở đâu ra?
Không thể dừng ở đây. Cô hít thở thật sâu, rồi lại bò vào. Soi đèn nhìn thật kỹ bên trong, cô vẫn không thấy có gì lạ.
Cuốn sách "Tường giải các bản vẽ kiến trúc – phần biệt thự" in cuối năm ngoái là tài liệu lưu hành nội bộ, chưa phát hành nhưng đã có Diêu Tố Vân là "tay trong" nên Tư Dao lúc này đang ngồi trong thư viện giở ra xem, càng xem cô càng cảm thấy lạ.
Các bản vẽ thể hiện, khoảng trống sau hộp đấu dây dẫn của hầu hết các khu nhà đều rất hẹp, và chúng phải thông suốt lên tận nóc nhà, tiện cho việc đấu dây vào các phòng, hầu như không có ai đặt ván bịt kín giữa chừng tuyến chạy dây này.

Đương nhiên là các thiết kế xây dựng có thể rất đa dạng, có thể, đây là phong cách riêng của ông Lý Bá Thụy. Nhưng cũng có thể đây là một cách che giấu "bức tường kép". Tuy nhiên, mô hình ngôi nhà trong quả cầu pha lê đã cho thấy ở tầng hai có "tường kép",mình đã thử gõ và nghe, thấy vẫn rất "chắc", cũng không tìm thấy lối vào ở tường trong phòng và tường nhà tắm. Hay là lối vào không nằm ở tầng hai?
Thế thì nó nằm ở đâu?
Liệu có phải câu trả lời nằm ở chỗ khác, tức là một bản vẽ xây dựng mà các mã số viết trên chiếc phong bì không? Viên Thuyên cũng thật là... cậu làm thế này thì mình biết đi đâu mà tìm cái bản vẽ ấy?
Đêm đến đoán chừng mọi người cùng nhà đã đi ngủ, Tư Dao lại xuống tầng hầm.

Chương 29
TAN NÁT TRÁI TIM

Tư Dao không hẹn trước, đột ngột đến khiến bác sĩ Thư Lượng hơi hoảng, nhất là thấy sắc mặt của cô u ám khác thường.
“Tư Dao sao thế? Thể lực cô không có vấn đề gì chứ?”
Cũng may, Tư Dao đến sau bữa ăn trưa, nên anh có thể nói chuyện được với cô.
“Vẫn tạm ổn ạ, mấy hôm nay em ít nghỉ ngơi…”
“Lại ngủ mê à?”
”Còn khiếp hơn cả ngủ mê... ý em là… bị mất ngủ. Cái chính là nghĩ đến cái chết của mấy người bạn, em vẫn không yên tâm…Liệu người bạn ở Giang Kinh của em có được tiến hành giải phẫu tử thi không? Hôm nọ cha mẹ của bạn ấy gọi điện hỏi em xem, có nên đồng ý để vị giáo sư ấy giải phẫu không. Xem ra, hình như là đã có chút tiến triển phải không?”
“Đúng thế. Tôi nghe nói công an và người nhà nạn nhân đều đã đồng ý đến Giang Kinh để tổ chức khám nghiệm tử thi tỉ mỉ hơn. Bạn tôi, phó giáo sư Chương Vân Côn chắc đã sơ bộ kiểm tra tử thi. Bây giờ tôi sẽ gọi điện cho anh ấy.” Anh nhấc máy điện thoại.
Tư Dao đã nghe nói về người bạn của bác sĩ Lượng, Chương Vân Côn –phó giáo sư giải phẫu học của đại học Y số 2 Giang Kinh - là một trí thức tuổi trung niên rất yêu nghề.
“Chào anh Lượng, tôi đang định gọi cho anh. Bệnh nhân đó của anh đâu? Tức là cô Mạnh Tư Dao - bạn của nạn nhân đã tử vong… liệu có thể nhanh chóng liên lạc với cô ấy không?” Vân Côn nói luôn, không đợi Thư Lượng lên tiếng.
“Thật khéo quá, Tư Dao đang ở chỗ tôi. Cô ấy đang muốn hỏi anh về kết quả kiểm tra giải phẫu”.
“Được! Thế thì phải mời cô ấy đến đây, càng sớm càng tốt!”
Văn phòng của khoa Nghiên cứu giảng dạy giải phẫu học nằm trong một toà nhà kiểu châu Âu, xây cất từ rất lâu đời. Tuy đã được tu sửa và xây dựng lại một phần nhưng nó vẫn giữ được những nét đặc sắc của kiến trúc từ đầu thế kỷ trước. Tư Dao bước đến trước khu nhà giải phẫu, cảm thấy gai gai lạnh. Cô thầm nghĩ, các sinh viên y khoa làm sao qua được cái cửa ải giải phẫu cơ thể người này? Các giảng

viên suốt ngày làm bạn với các tiêu bản thi thể,thì lại càng khó mà tưởng tượng hơn nữa!
”Chào thày Vân Côn”.
Một người đàn ông trung niên bước ra, mái tóc đẹp chải rất phẳng phiu, đeo cặp kính hơi to, mỉm cười nói: “Cô Tư Dao phải không?”
“Bác sĩ Lượng còn phải tiếp bệnh nhân, nên có lẽ sẽ đến hơi muộn”.
“Không sao.Chủ yếu là tôi muốn nói chuyện với cô… Cô đừng trách tôi nhiều lời, sắc mặt cô không tốt lắm, gần đây có đi khám sức khỏe không?”
”Bác sĩ Lượng cũng nhắc em như thế. Em gần đây ít nghỉ ngơi…”
“Cô có thấy khó chịu gì không… ví dụ, thở đứt quãng, hay ra mồ hôi trộm, hồi hộp, hoặc đau ngực gì đó?”
Tư Dao nghĩ ngợi, rồi nói: “ Có lẽ bác sĩ Lượng đã nói với thày về tình hình của em. Gần đây em hay sợ hãi, suốt ngày cứ nơm nớp lo lắng, tim đập lúc nhanh lúc chậm, liệu có phải là vấn đề không ạ?”
”Cô nên đi khám, kiểm tra xem sao. Tôi không đủ tư cách để phát ngôn. Bác sĩ Lượng không hề nói gì với tôi cả, anh ấy là người kín đáo, rất kín đáo với ông bạn là tôi. Tất nhiên, đây là đức tính của một chuyên gia thần kinh học, phải giữ ví mật mọi thông tin về bệnh nhân. Tôi mời cô đến vì muốn hỏi một vài vấn đề, muốn cô giúp tôi trong việc kết luận về nguyên nhân cái chết của người bạn cô”
“Xin thày cứ hỏi ạ… Hiện giờ thầy đã phát hiện ra điều gì chưa?” Tư Dao hỏi
“Lẽ ra, tôi chỉ có thể nói với bên công an và cha mẹ nạn nhân về kết quả giải phẫu, nhưng anh Lượng cho biết chuyện này có liên quan đến sự an toàn của cô,cho nên tôi cũng không né tránh trả lời. Các bác sĩ pháp y của công an thì đang có kết luận khác nhau, tức là chết do dao đâm hay chết do bệnh tim”.
"Vậy thì, tim cô ấy có vấn đề thật à?"
"Không chỉ là có vấn đề... mà là bệnh tim cấp tính cực nghiêm trọng. Qua giải phẫu, tôi đã xác nhận chẩn đoán của pháp y. Tim cô ấy bị phình to, trọng lượng nặng hơn tim người bình thường rất nhiều, sờ vào thấy mềm, đàn hồi kém... Chứng tỏ tim cô ấy bị viêm rất nặng, bị tích nước và xơ hóa, nhất là tâm thất trái. Cho nên, từ góc độ giải phẫu học, tôi phân tích rằng rất có thể cô ấy đã bị viêm cơ tim nặng, dẫn đến đột tử. Hiện tượng đột tử này có thể do viêm cơ tim nặng hoặc mạn tính, dẫn đến suy thoái chức năng của tim. Có nhiều khả năng là do việc lưu thông máu giữa các ngăn bị nghẽn, trực tiếp dẫn đến đột tử. Nói cách khác, rất có thể là nhịp tim đột ngột không đều, dẫn đến đột tử.

Giải phẫu cục bộ thì chưa thể khẳng định kết luận, cho nên tôi đã lấy mẫu tế bào ở các vùng tim để tiếp tục kiểm tra bệnh lý. Ngoài ra, tôi còn tìm được hồ sơ bệnh án của cô ấy trong khoảng thời gian gần đây. Cô ấy đã có lần điện não đồ ,thể hiện rõ hiện tượng ngoại tâm thu(1). Lúc đó các bác sĩ chẩn đoán có thể cô ấy viêm cơ tim".
****
(1) Hiện tượng đôi khi máu bơm từ tim hơi sớm
"Có thể đoán biết tại sao cô ấy bị viêm cơ tim không ạ?" Tư Dao căn bản đã hiểu được kết luận Thường Uyển bị viêm cơ tim, nên nhịp tim không đều, dẫn đến đột tử.
"Điều này cần được kiểm tra thêm, vì mới ở giai đoạn phân tích sơ bộ. Còn phải qua nhiều bước thí nghiệm khác mới giúp chúng tôi nhận rõ nguyên nhân gây bệnh viêm cơ tim, ví dụ, do vi rút, hay do phong thấp, thậm chí có thể là do nhiễm độc. Nguyên nhân chủ yếu để mời cô đến đây hôm nay là cho cô xem bức vẽ này... Đây là tim của cô ấy. Tôi có bức ảnh thật, nhưng chỉ lo cô nhìn thấy máu me sẽ không chịu nổi cho nên chỉ phác họa như thế này. Cô nhận thấy điều gì không ?"
Tư Dao nhìn bức vẽ tròn tròn bằng bút chì... lòng cô thắt lại.
Một quả tim, đã rạn nứt thành nhiều mảnh!
"Sao lại ...chẳng lẽ ..."
"Vì muốn để cô nhận ra,có thể tôi đã vẽ hơi cường điệu, nhưng đúng là quả tim của cô ấy đã rạn nứt !"
"Sao lại thế được?"
"Vì cơ tim bị thương tổn. Cơ tim là phần chủ yếu của quả tim, cũng là nguồn động lực chính để tim đập. Viêm cơ tim, thường dẫn đến thương tổn cơ tim ,nhưng nếu ở mức độ nhẹ thì tình hình lại ngược lại,tức là sau một thời gian nghỉ ngơi và điều trị, nó lại bình phục. Nhưng trong thời gian ngắn mà bị thương tổn thành ra thế này, thì rất hiếm xảy ra".
Tư Dao sửng sốt, chân tay gai lạnh: " Sao giáo sư biết là thời gian ngắn ?"
"Không thể nhìn mà thấy, nhưng tôi suy luận là thế. Nếu cô bạn ấy đã bị tổn hại cơ tim mạn tính trong thời gian dài, thì phải sớm có những triệu chứng chứ không thể là trước đây vài tuần mới thấy khang khác, rồi đi làm điện tâm đồ. Tôi cảm nhận rằng ,dù là nguyên nhân gì dẫn đến viêm cơ tim, thì đây vẫn là căn bệnh rất hiếm gặp, cũng tức là, khi phát bệnh, chỉ trong một thời gian ngắn quả tim sẽ bị tổn thương nghiêm trọng. Vì thế hiện tượng rối loạn nhịp tim hoặc suy tim xảy ra là điều không lấy gì làm lạ!"

"Em biết ý thày định hỏi là gì. Mùa hè năm ngoái bọn em đã đến một vùng rất tồi tệ... "
"Khu phong cảnh còn nguyên sơ ở núi Vũ Di ?"
"Thì ra là thày cũng biết rồi, chắc bác sĩ Lượng đã kể với thày một số chuyện về em?"
Vân Côn thầm nghĩ : Cô này rất nhạy cảm. Ông nói : "Không phải thế. Bác sĩ Lượng là người hết sức kín đáo... Thế này vậy : tôi sẽ nói những suy luận của tôi cho cô nghe trước, sau đó sẽ hỏi cô vài vấn đề, cô sẽ bổ sung. Không rõ cô có nghe nói về vụ án mưu sát 405 mới không?"
Tư Dao gật đầu : "Em biết. Có vài sinh viên đã đến khu du lịch còn nguyên sơ ấy, họ đều đã chết".
"Nguyên nhân những cái chết đó, nhìn bề ngoài thì đều như là các sự cố bất ngờ tuy có hơi ly kỳ một chút nhưng vẫn không khiến cho ai phải nghi hoặc điều gì: bị ô tô đâm, sự cố y tế, sự cố khi di bơi... Nhưng, chỉ trong hai ba tháng mà liên tiếp xảy ra các sự cố ấy thì bên công an vẫn cứ để mắt tới. Tôi đã giải phẫu tử thi nạn nhân cuối cùng trong số đó, lần đầu tiên phát hiện ra tim vỡ. Rất tiếc, các nạn nhân trước dó đều đã hỏa táng, nên tôi không thể chứng minh điều gì. Xác nạn nhân cuối cùng đã được để lại tương đối lâu, vốn định dùng kỹ thuật phân ly vi rút và huỳnh quang kiểm tra kháng thể để kiểm chứng căn bệnh cơ tim do vi rút, nhưng đã không thành công. Có chuyên gia cho rằng đó là hậu quả của việc lưu giữ tử thi quá lâu, tạm coi như vấn đề tồn nghi. Hiện nay đã có thi thể của người bạn của cô, chắc sẽ giúp tôi giải đáp được nghi vấn này .
Khi khám nghiệm tử thi cô sinh viên kia, tôi còn phát hiện ra một đặc trưng - nay thì đã là lần hai - đặc trưng này cũng xuất hiện trên thi thể người bạn cô... đây là nguyên nhân chính để tôi mời cô đến ".
"Là gì ạ?" Tư Dao nghĩ bụng, tại sao giáo sư không nói luôn một mạch nhỉ?
Lồng ngực Vân Côn khẽ phập phồng, thở mạnh như là đã mệt. Vẻ khác thường của giáo sư càng khiến Tư Dao cảm thấy lạ lùng.
"Liệu cô có thể... cởi giày, tất ra không ?"
Yêu cầu này thì lại càng lạ, thậm chí là quá trớn !
Con người với mái tóc chải mượt này, liệu có phải một con yêu râu xanh không?
"Thày Côn ..."
"Tôi biết, điều này là rất quá đáng ,nhưng cô hãy tin tôi. Tôi là bạn của bác sĩ Du Thư Lượng. Các việc tôi làm là vì say mê nghiên cứu và cũng là vì muốn giúp cô ". Vân Côn thành thật nói .

Tư Dao vẫn lưỡng lự.Cô nhìn về phía cửa ra vào. Cửa đang rộng mở, thỉnh thoảng vẫn có một nhân viên đi qua... Nếu là người có ý đồ xấu thì chắc sẽ không dám công nhiên thế này.
Cô cởi giày tất, lộ ra đôi bàn chân trắng trẻo .
Chẳng biết Vân Côn đã cầm chiếc kính lúp từ lúc nào, lom khom ngồi xuống: "Tôi muốn quan sát, cô không ngại chứ ?"
Tuy rất ngượng nghịu nhưng Tư Dao vẫn gật đầu chấp thuận .
Chỉ giây lát sau, Vân Côn kinh ngạc kêu lên, giọng nói đượm vẻ nuối tiếc xen lẫn buồn rầu. Thất vọng chắc là vì không soi thấy một cái gì đó.
"Tôi...không biết nên nói thế nào với cô Tư Dao... Thế này vậy, cô nhìn đi !" Vân Côn đưa ra hai tấm ảnh. "Tấm này chụp vùng gần mắt cá chân của thi thể cô sinh viên kia, còn tấm này là của cô bạn cô, chụp cùng một vùng".
Ở cùng một vùng ,trên da thấy có một dấu ấn mờ mờ.
Hình trái tim, hình trái tim vỡ nát!
Đau thương đến chết!
"Còn ở chân em..."
"Chân cô cũng có cái dấu này ".

Đau thương đến chết

Chương 30
KHAI QUẬT KHO BÁU

Mùa đông năm nay đến sớm, nhưng lại có vẻ không sớm trôi đi. Trên đường phố của đô thị phồn hoa, gió lạnh như có cánh lượn qua khu rừng bê tông cốt thép tạt vào mặt người đi đường, khiến đôi mắt trong trẻo long lanh bị khô nhanh, khiến làn da mịn màng bị nứt nẻ, khiến con tim nồng nhiệt phải tái tê.
Tư Dao đang cất bước, nhưng không biết mình đang đi về hướng nào.
Có lẽ đi về hướng cái chết.
Cô vẫn không thể hoàn toàn tin những thông tin mà Chương Vân Côn cho biết, ngoài điều duy nhất và rõ ràng: đó là một tin xấu.
Thường Uyển và cô sinh viên kia đều đột tử vì bệnh viêm cơ tim, họ đều đã từng đến hang Thập Tịch, ở mắt cá chân đều có hình quả tim vỡ.

Mắt cá chân của Tư Dao cũng có hình quả tim vỡ.
Chẳng khác nào cô đã bị tuyên án tử hình.
Theo Chương Vân Côn suy đoán, dấu vết đó có thể là vết răng của một loài động vật nhỏ nào đó. Khi mọi người lội nước trong hang, đều mãi xem những cỗ quan tài treo kỳ lạ nên không chú ý. Răng loài vật ấy có thể có chất gây tê nên người ta bị cắn mà vẫn không biết. Thực ra vết ấy rất nhỏ, không soi kính lúp thì rất khó nhìn ra.
Rất có thể con vật hoặc côn trùng kia khi cắn đã truyền một loại virút nào đó cho du khách vào hang quan tài treo.
Tư Dao cố nhớ lại trước khi chết, Thương Tiểu Mạn đã có một thời gian không được khoẻ; Thường Uyển cũng mệt nhọc, kéo cô đi cùng để khám bệnh, được kết luận là "nghi viêm cơ tim"; còn Viên Thuyên thì sao? Tư Dao nhớ Viên Thuyên đã viết trên blog rằng gần đây người rất khó chịu.
Mình cũng từng có cảm giác đó, tức ngực, hụt hơi, tim đập không đều… vẫn cho rằng đó là do sợ hãi. Rất có thể là viêm cơ tim cũng nên.
Mình nên làm gì đây?
Chương Vân Côn góp ý cô nên đi khám các vấn đề liên quan đến tim. Sẽ khá tốn kém đấy, nhưng không thể coi thường.
Nếu xác định rằng mình bị viêm cơ tim. Rồi sao nữa?
Vân Côn nói, hiện nay chưa có cách điều trị trực tiếp hữu hiệu đối với căn bệnh viêm cơ tim, chủ yếu vẫn là nghỉ ngơi điều dưỡng. Tuyệt đại đa số các ca viêm cơ tim đều sẽ dần dần tự khỏi. Nhưng Tư Dao có cảm giác rằng mắc bệnh viêm cơ tim do đã vào hang Thập Tịch, điều này cũng quái dị như chính cái hang đó – không dễ gì tự khỏi được! Nếu không, thì các bạn cô đã không lần lượt ra đi!
Mình sẽ chết như thế nào?
Đột tử.
Đột tử dường như là tất nhiên. Trong cuộc nói chuyện với Vân Côn, hai người cùng phân tích rằng, trong số những người từng vào hang Thập Tịch đã chết, chỉ trừ có Kiều Kiều là do Lâm Mang giết hại, còn lại đều có thể giải thích là đột tử. Anh sinh viên Trương Thông sau khi "chấm hết" tình yêu, đã bị chiếc xe tải đâm chết. Có người đã chứng kiến anh ta đứng im ở giữa đường, rất có thể là do tâm trạng bị xáo trộn, tim bị nghẽn đột ngột không bơm máu, tim bị liệt vì thế anh ta không kịp tránh chiếc xe tải đang lao tới. Trước cái chết bất ngờ của anh, cô người yêu trước đó tên là Phó Sương Khiết, hối hận tự trách mình; khi đi bơi, lặn xuống đáy hồ, đã đột tử; mà người ta chỉ coi là một tai nạn chết đuối. Lại còn một sinh viên chết ngạt do khí

gas, xác nằm vật ra ở nhà bếp, trên bếp gas còn một soong mỳ đã bị đun cạn, rất có thể là do nấu mỳ bị trào nước, làm tắt bếp gas, định khoá gas lại nhưng đã chết đột ngột. Một sinh viên đang làm vệ sinh lau cửa kính ở ký túc xá bị rớt xuống tầng một, rất có thể là do đột nhiên nhịp tim rối loạn, nên mất thăng bằng rồI ngã xuống. Còn cô sinh viên đang thực tập trong một ca mổ, bất chợt ngã dúi về phía trước, bị con dao mổ đâm trúng cổ chết ngay lập tức, có thể nói là rất kỳ cục, nhưng nếu cô ấy cũng bị rối loạn nhịp tim hoặc đã đột tử rồi, thì mọi chuyện đều có thể giải thích.

Trong số các bạn của mình, Viên Thuyên chết vì tai nạn lái xe trên đường cao tốc. Liệu cô ấy có cảm thấy bị rối loạn nhịp tim, bị hụt hơi hoặc đau ngực, vì thế mà không điều khiển nổi xe nữa. Vì đường đông xe, cô ấy không thể đỗ vào lề đường, cuối cùng đã gây ra tai nạn? Tại sao cô ấy còn dùng đèn cảnh báo để đánh tín hiệu "Đau thương đến chết" bằng mã số điện báo? Có lẽ cô ấy đã cảm thấy cái chết là tất yếu, hay là đã nhìn thấy ông già mặc áo mưa?

Thương Tiểu Mạn trước lúc chết thì như hoá điên, liệu có phải cảm thấy tim mình rất không bình thường không? Hay là cũng nhìn thấy ông già mặc áo mưa? Tiểu Mạn là người rất mê tín, liệu có cho rằng ông già ấy là thần chết thật, nên mới muốn đỗ xe lại để nhìn cho rõ, nhưng hậu quả lại gây nên một bi kịch khủng khiếp? Có phải rối loạn nhịp tim sẽ dẫn tới rối loạn thần kinh, rồi sinh ra hành vi bất thường? Chương Vân Côn nói không thể là như vậy.

Cái chết của Lâm Mang thì xảy ra ngay trước mắt mình; anh ta bất chợt nổi xung, tay đang bị còng nhưng vẫn lao vào mình, Đồng Thụ và một cảnh sát nữa chạy vào ngăn chặn. Trong lúc giằng co thì chiếc còng tay đập vào đầu anh ta. Liệu có phải anh ta đã đột tử khi đang vật lộn nên mới không kiểm soát được bản thân không?

Ai có thể cho mình biết, mình sẽ chết như thế nào?

Còn về Lâm Nhuận, anh ấy cũng đã vào hang Thập Tịch, chắc là ở mắt cá chân cũng có hình quả tim vỡ.

Anh ấy đang đi làm, có lẽ đang họp nên không nghe điện thoại, không nghe di động. Tư Dao nhắn vào máy, dặn anh khẩn trương đi viện khám tim mạch.

Cô đã có suy nghĩ mới về bốn chữ "Đau thương đến chết".

Thật kỳ lạ, ông già mặc áo mưa ấy đang sắm vai gì trong câu chuyện này? Ông ta tung ra E-mail, để cho mình và mọi người trở thành vật hi sinh cho một trò độc ác? Hay là ông ta có ý bảo vệ mình và mọi người? Trước tiên là khuyên can đừng vào hang, về sau thì rất đau xót thương cảm có mặt ở các hiện trường?

Cũng chính ông ta đã vài lần cứu mình. Không phải ông ta thì có thể là ai?
Lại còn gia đình ông Lý Bá Thụy, cô em của Lịch Thu nữa. Họ cũng từng vào hang Thập Tịch, liệu có phải họ cũng đột tử vì viêm cơ tim không? Không thể. Vì trong cả hai nhóm người năm ngoái vào hang Thập Tịch, không có ai chết trùng ngày với người khác. Trừ phi, họ thuê tàu đi chơi, và cũng có hành vi bất thường – bệnh tim đột biến – như là Thương Tiểu Mạn.
Nghĩ đến đây Tư Dao thấy ớn lạnh.
Cô không đi bệnh viện mà ngồi xe điện ngầm trở về nhà.
Đi khám, nhận được kết quả "nghi viêm cơ tim", để làm gì? Để rồi sợ hãi suốt ngày đêm ư?
Nếu là cách đây vài tháng thì cô sẽ cực kỳ lo lắng, nhưng sau khi trải qua bao xáo trộn, đau buồn vì các bạn phải bỏ mạng, tận mắt chứng kiến những người vô tội bị sát hại, thần kinh của cô đã có phần tê liệt. Thực ra đó là một sự phản kháng lặng lẽ âm thầm.
Giữa ban ngày, cả ngôi nhà vắng lặng. Cô quyết định khám phá bức tường kép kia.
Mấy hôm nay cô như người bị bỏ bùa mê, toàn giam mình trong cái ngăn tường kép này.
Ngăn tường rộng một mét, sâu hai mét. Bò qua lối vào bí mật dưới sàn căn phòng của cô là vào được. Bên trong tối đen như mực, chỉ có thể dùng đèn pin chiếu sáng. Đáy của khoảng trống này là đỉnh của khối gỗ đã thả chạm xuống mặt sàn tầng hầm còn hai bên "tường" là những khung gỗ chất đủ các thứ.
Đập vào mắt cô là hai dãy các quả cầu pha lê, cả thảy gồm 20 quả. Trong mỗi quả cầu pha lê đều có một mô hình xinh xắn thể hiện các kiến trúc khác nhau, hoặc là ngôi nhà ở hoặc là cao ốc đồ sộ… nóc nhà đều phủ một lớp bông tuyết.
Kích cỡ của các quả cầu này y hệt quả cầu mà Viên Thuyên đã cho cô. Thì ra chúng đều là của ông Lý Bá Thụy, chứng tỏ vị kiến trúc sư này rất có tình cảm với các tác phẩm của mình, đã mời thợ làm các mô hình rồi đặt vào quả cầu pha lê để kỷ niệm. Nếu đúng là thế thì mọi thứ đặt ở đây đều là đồ quý của ông Lý Bá Thụy.
Rõ ràng trước kia Viên Thuyên đã từng vào đây. Chưa biết chừng đám tiền khổng lồ kia cũng là chuyển từ đây ra!
Ông Bá Thụy là một kiến trúc sư tương đối thành đạt, làm ăn ở cả Âu Mỹ lẫn khu vực Châu Á – Thái Bình Dương. Ông ta giàu có thì chẳng phải là điều lạ. Viên Thuyên đã phải chuyển tiền từ đây đi, vì chỉ có thể lợi dụng một khoảng thời gian ngắn khi đến xem nhà; rồi sẽ xử lý

sau.
Vậy thì Viên Thuyên là hạng người tối mắt vì tiền, đã làm cái hành vi rất nên sám hối. Đồng thời, rất có thể Viên Thuyên đã phát hiện ra đầu mối quan trọng nào đó, rất có thể là liên quan đến "Đau thương đến chết", nên mới gửi cho mình quả cầu pha lê, gợi ý mình tìm ra bức tường kép này.
Kể từ đêm hôm nọ Tư Dao đã quyết tâm sẽ lần xem các thứ đặt trên hai cái giá này.
Nhưng ban ngày thì phải đi làm, buổi tối thì thời gian chỉ có hạn.
Mỗi lần vào bức tường kép này, cảm giác sợ hãi không gian khép kín lại tăng lên. Thậm chí đã vài lần cô thấy kinh hoàng, bủn rủn. Tuy nhiên cô vẫn giữ kín cái thông tin có tính đột phá này, không nói với bất cứ ai. Cô ngày càng nhận ra rằng, trong việc này càng nhiều người biết thì mình càng thêm mệt mỏi.
Kể cả Chung Lâm Nhuận cũng không được biết.
Cô luôn cảm thấy mình đã làm liên lụy đến anh, khiến anh bị giày vò cả thể xác lẫn tinh thần mà chưa biết phải làm gì để có thể bù đắp cho anh.
Mình phải gánh vác mọi chuyện ở đây.
Ngoài các quả cầu pha lê ra, còn có một số túi đồ ăn và chai nước khoáng. Tại sao ông Lý Bá Thụy lại dùng cái không gian quý giá để chứa mấy thứ rẻ tiền này?
Hay là ông có ý đề phòng chuyện bất trắc? Nếu gặp nguy hiểm, cả nhà ông sẽ tạm trốn vào đây, đã có đủ đồ ăn thức uống trong một thời gian nhất định?
Tư Dao chợt thất rùng mình.
Tại sao, tại sao phải lo xa dự phòng trước như vậy?
Chuyện này có nói lên điều gì về cái chết của cả nhà ông không, nếu nó là vụ giết người – như Lịch Thu đã phỏng đoán?
Chưa biết chừng, nếu lật giở toàn bộ cái không gian này thì sẽ tìm ra sự thật cũng nên?
Trên giá gỗ còn có một chùm chìa khóa và một giá chất giấy tờ với rất nhiều các kẹp văn bản. Cô nghĩ, chắc trong này phải có đầu mối quan trọng.
Cô lần giở các kẹp văn bản. Hôm qua cô đã xem một loạt các bản gốc thiết kế xây dựng và nhiều bản hợp đồng với các công ty, các cơ quan chính phủ ở khắp các châu lục. Đọc các hợp đồng, đủ thấy ông Lý Bá Thụy có thu nhập rất lớn. Tuy nhiên, cô không thấy bản hợp đồng nào ký với một đơn vị trong nước. Cô nghe nói chính ông đã thiết kế ngôi nhà này, đương nhiên đây chỉ là "chuyện vặt" nên không

có lưu trữ ở đây. Cô lại giở xem vài kẹp văn bản khác, chứa các tài liệu về tài khoản, cổ phiếu, ngoại tệ… Ông ta toàn giữ ngoại tệ, có nhiều tài khoản ở ngân hàng liên doanh Trung Quốc với nước ngoài, có cả tài khoản cao cấp ở ngân hàng Thụy Sĩ.
Điều này chứng tỏ, ông ta không chỉ là nhân vật thuộc nhóm trung lưu tích lũy tài sản. Có lẽ Viên Thuyên đã nẫng tiền bạc của ông ta cất ở đây thật!
Ở giữa giá gỗ là vài khoang trống, đủ để chất bốn chiếc vali to vừa. Có lẽ đây vốn là chỗ để tiền.
Tư Dao định dùng thời gian ban ngày còn lại của hôm nay để xem nốt ba phần tư số tài liệu còn lại. Mai hoặc ngày kia cô sẽ đi viện xin khám tim mạch. Nếu đúng là cô khó mà thoát chết, thì dù biết kết luận ấy sớm hay muộn đôi ba ngày với cô cũng như vậy mà thôi.
Trong một kẹp giấy tờ khá nặng, Tư Dao được biết ông Lý Bá Thụy còn có một danh phận khác.
Ở đây toàn là các tài liệu liên quan đến một cái tên "Tập đoàn Đắc Quảng", gồm hợp đồng, xác nhận tiền gửI; còn có cả một số biên bản hội nghị, trong đó có tài liệu về ngôi nhà này. Thoạt xem qua Tư Dao tưởng ông Thụy đã thiết kế, đầu tư và thuê một đơn vị của công ty xây dựng khai thác địa ốc thuộc "Tập đoàn Đắc Quản" xây ngôi nhà này; nhưng đọc thêm một vài văn bản khác, Tư Dao dần dần hiểu ra rằng ông Thụy là một ủy viên của Hội đồng quản trị tập đoàn Đắc Quảng, tức là tương đương với một cổ đông lớn.
Ông Thụy có nhiều hoạt động kinh tế phức tạp như thế, thì phải chăng không thể nhìn nhận cái chết của ông ta một cách đơn giản?
Cô xem tiếp, thì thấy có hai kẹp chứa văn bản liên quan đến tập đoàn Đắc Quảng: hợp đồng, hợp đồng bổ sung, bản sao các E-mail giữa các bên. Những đám giấy tờ vốn rất vô vị, cô không định đọc bằng hết làm gì.
Do quanh năm làm việc với các loại văn bản chương trình đã tạo cho cô khả năng đọc lướt rất nhanh, nên cô bỗng thành tài, có thể đọc đồng thờI hai văn bản. Vậy là cô đọc mải miết.
Có một bản tiếng Anh, chắc là chính ông Thụy viết, ông đã học tập và làm việc ở Mỹ, nên quen dùng tiếng Anh, điều này cũng dễ hiểu nhưng giữa trang trước và trang sau ý không khớp nhau, rõ ràng là bị mất một trang. Có thể đây chỉ là ngẫu nhiên, nhưng ở một văn bản bổ sung khác cũng mất ít nhất một trang. Một điều đáng ngờ nhất là, có một bản phô-tô ghi chép về thu chi chỉ còn trang đầu và cuối. Tổng số tiền của các khoản ghi trong hai trang này chênh lệch rất xa so vớI tổng số kim ngạch ghi ở cuối cùng.

Tại sao lại mất mấy trang giữa này? Ngoài việc cất nhầm chỗ, liệu có uẩn khúc gì chăng? Ví dụ, đã bị cố ý đưa đi chỗ khác?
Tóm lại, văn bản bị mất liên quan đến "tập đoàn Đắc Quảng".
Tư Dao ra khỏi bức tường kép, lập tức mở máy tính lên mạng tìm trang web và thông tin về tập đoàn Đắc Quảng.Trụ sở tập đoàn này đặt tại một công ty khai thác địa ốc ở đảo Hải Nam. Khác với đầy rẫy các công ty địa ốc "ma", Đắc Quảng là một doanh nghiệp thật sự, đã khai thác và sở hữu hàng trăm toà nhà và khu dân cư. Công ty này thành lập năm 1998, năm 2002 có mặt ở Thâm Quyến; họ có thành tựu vượt trội, là một trong những ngôi sao của ngành địa ốc.
Những điều này càng dễ suy luận rằng nguồn gốc khoản tiền của Viên Thuyên phải có liên quan đến ông Lý Bá Thụy. Ông là một trong những cổ đông lớn của công ty địa ốc tầm cỡ, chỉ riêng lãi được chia hàng năm đã là con số kếch xù.
Liệu một công ty địa ốc nổi danh và đầy tiềm lực có liên quan gì tới cái chết của ông Lý Bá Thụy và "Đau thương đến chết" không? Khi Tư Dao cảm thấy hơi khô khan vô vị, định tự giải thoát, thì một ý nghĩ mạnh mẽ bỗng trỗi dậy. Ông Thụy là cổ đông của Đắc Quảng. Nếu công ty này liên quan đến cái chết của ông, thì có nhiều khả năng bắt nguồn từ sự bất hòa trong nội bộ lãnh đạo công ty. Ban lãnh đạo Đắc Quảng là những người như thế nào?
Trong phần tự giới thiệu tập đoàn Đắc Quảng có nêu vị chủ tịch hội đồng quản trị tên là Ưng Chí Hoành.
Tư Dao tiếp tục tìm kiếm thông tin về "Ưng Chí Hoành". Hàng nghìn trang viết hiện ra. Cô xem lướt, thấy phần lớn nói về quá trình "tay trắng làm nên" của Chí Hoành, bà đã viết nên "thần thoại Đắc Quảng". Chí Hoành không chỉ là một phụ nữ mạnh mẽ mà còn là một người vợ hiền và người mẹ đáng kính. Điều này tràn ngập trên các trang viết. Có vài bài còn xếp Chí Hoành vào nhóm "Mỹ nhân triệu phú".
Một nhân vật siêu hạng trên đời! Thật thế không?
Tính tò mò của Tư Dao càng tăng, cô nhấp vào một vài bài có liên quan đến Chí Hoành. Không thấy đăng ảnh. Cô lục tìm chức năng "ảnh", hàng loạt ảnh liên quan đến Ưng Chí Hoành hiện ra.
Một phụ nữ trung niên vẫn còn xuân sắc.
Trong khoảnh khắc, hình như óc Tư Dao đã bị rút hết toàn bộ huyết dịch, chỉ còn là một khoảng trống rỗng. Trước mắt cô một màu tối đen.
Không sao hiểu nổi, tại sao… trời lại sập vào cái lúc rất không nên sập thế này?

Tất cả là vì… cô đã có lần gặp người phụ nữ trong ảnh.
Tại ngay ngôi nhà này.
Ưng Chí Hoành chính là bà mẹ của Chung Lâm Nhuận.

Chương 31
YÊU LẦM

Không rõ Tư Dao đã nằm trên giường bao lâu, lòng rối bời nhưng cô vẫn gắng gỏi hòng tìm kiếm một câu trả lời.
Kết quả, chỉ là những nỗi xót xa càng nhiều hơn.
Ưng Chỉ Hoành, người đàn bà hoàn mỹ đủ bề, mẹ của Chung Lâm Nhuận, là chủ tịch hội đồng quản trị công ty địa ốc giàu sụ, tại sao Lâm Nhuận phải đi thuê nhà ở một mình? Công ty Đắc Quảng có vô số mối liên quan đến ông Lý Bá Thụy, tại sao ông Thụy vừa chết thì Lâm Nhuận đến đây ở? Anh ta đang tìm kiếm cái gì? Hoặc nói cách khác, anh ta đang chờ đợi cái gì? Có liên quan gì đến bức tường kép không? Tập đoàn Đắc Quảng có liên quan đến cái chết của cả nhà ông Lý Bá Thụy không?
Điều đáng sợ nhất là Lâm Nhuận giấu nhẹm nguồn gốc của mình.
Anh ta yêu cô là thật hay giả vờ?
Thảo nào anh ta dửng dưng trước đám tiền khổng lồ của Viên Thuyên, vì gia sản của cha mẹ anh ta chắc phải vượt xa bốn cái vali ấy!
Thực chất anh ta đang muốn gì?
Rất dễ hiểu, anh ta tiếp cận cô là phải có ý đồ riêng.
Tư Dao cố nhớ lại xem có điều gì đặc biệt không?
Sau khi anh ta được cha mẹ đón về để nghỉ chữa bệnh, thì các vụ giết hại liên tiếp xảy ra với cô. Như vậy mục tiêu là cô chứ không phải ai khác. Hôm cô sắp đi thư viện, anh ta còn dặn dò “em hãy cẩn thận”, thế rồi xảy ra vụ việc đáng sợ, tên đi mô tô dịnh chôn sống cô. Điều này chứng tỏ anh ta chắc chắn đã biết cô sẽ gặp nguy hiểm.
Sau khi cô kể với anh ta về chuyện Trương Sinh và Điền Xuyên đang giúp cô giải mã chuỗi ký tự mà Viên Thuyên để lại, thế là có kẻ theo dõi “cư xá Thông Giang”, rồi xảy ra vụ rò rỉ khí gas và nổ tung căn hầm.
Sau khi Thường Uyển chuyển đến ở cùng với cô, anh ta biết cô vẫn

ngủ ở phòng anh ta, nên đêm hôm nọ một con dao găm đã cắm vào bộ ngực tươi trẻ của Thường Uyển. Cũng chính cô nói cho anh ta biết Đồng Thụ rất quan tâm đến các vụ án liên quan đến cô, cử vệ sĩ bảo vệ cô... Thế là người sĩ quan cảnh sát trẻ tuổi hào hùng và quả cảm ấy trở thành hàng rào ngăn chặn ý đồ sát hại của bọn chúng nên Đồng Thụ đã bị chúng ám hại.
Toàn thân Tư Dao lạnh run từng hồi, lòng cô hết sức đớn đau: thì ra cõi đời là thế, toàn những thứ ghê tởm.
Tại sao sau khi những mối nguy hiểm mà Lâm Mang và Lưu Dục Chu đe doạ cô đã hết, thì nguy cơ chết chóc lại liên tục ập đến? Cô là một cô gái bình thường, không có vấn đề gì phức tạp, không chức vụ địa vị cao…Khả năng duy nhất chỉ có thể là vì cô đã biết những điều không nên biết!
Chẳng hạn, bức tường kép ở đây.
Tư Dao chợt tỉnh ngộ. Tất cả mọi chuyện đều xảy ra khi cô nghi ngờ Lịch Thu có liên quan tới "Đau thương đến chết", và bắt đầu tiến hành điều tra nhưữg bí mật về ngôi nhà này. Điều đó chứng tỏ,có kẻ không muốn cô biết những bí mật về ngôi nhà hay nói cách khác, kẻ muốn giết cô cho rằng cô đã biết những bí mật có thể gây nguy hại đến quyền lợi sát sườn của chúng.
Nhưng kẻ nào định giết cô?
Nếu không có được những phát hiện vừa rồi về Chung Lâm Nhuận thì cô vẫn như đang ở trong thiên la địa võng. Lúc này, phán đoán duy nhất của cô chỉ có thể là "tập đoàn Đắc Quảng", còn Chung Lâm Nhuận là tay chân, đồng lõa để sát hại cô. Thảo nào gần đây đối với cô anh ta cứ mập mờ khó hiểu, quan hệ nửa vời ỡm ờ.
Nhưng, nếu anh ta thật sự có ác ý thì tại sao lại nói qua điện thoại nhắc nhở cô sắp gặp nạn? Tại sao lại mạo hiểm xông qua đám lửa ở Thôn quái dị để cứu cô? Có lẽ ở đây cẫn còn có nhiều uẩn khúc.
Nhưng dù sao đi nữa, anh ta đến đây ở vẫn là có ý đồ riêng. Anh ta chưa từng kể với cô về hoàn cảnh bản thân và mối quan hệ kinh doanh giữa tập đoàn Đắc Quảng và ông Lý Bá Thụy. Khi đi cùng cô vào hang quan tài, phát hiện ra đám tiền của Viên Thuyên, anh ta cũng không nói có khả năng đấy là tiền của ông Lý Bá Thụy. Giả sử không gay gắt coi việc giấu biệt về bản thân là sự trí trá, thì việc anh ta nói bà mẹ mình chỉ là một viên chức bình thường, rành rành là sự lừa dối ghê gớm.
Một con người có thể bọc lót bản thân rất kín,có thể chôn giấu bí mật sâu đến vậy, có đáng để cô đối xử tử tế không? Nếu không thể, thì còn nghĩ gì đến tình yêu chân thành?

Trực giác của cô trước kia đều không sai, trên đời không thể có sự hoàn mỹ, tình yêu tuyệt đẹp chẳng thể bỗng dưng trên trời rơi xuống.Cô đấu có thể gặp may mắn đến thế? Từ khi cha mẹ qua đời thì sự vui vẻ cũng bỏ cô mà đi.Tư Dao nhớ lại những ngày yêu đương với Lâm Nhuận,thực chẳng khác gì ngọn đèn tàn vụt sáng lần cuối, bởi vì,chắc chắn rằng cô sẽ phải đau thương đến chết!
Tư Dao nhẹ nhàng khép đôi hàng mi,nước mắt theo khóe mắt lăn xuống gối. Có lẽ thứ mà cô bị mất là tình yêu mà không bao giờ cô có được, thứ sắp bị mất, có lẽ là sự sinh tồn mà cô không nên có.
Qua đôi mắt nhạt nhòa cô bỗng nhận ra một bóng người áp đến bên cô.
Cô kinh hãi kêu lên, mở to mắt.Thì ra là Lâm Nhuận, hai tay đang bưng một cái chăn len.
“Dao Dao, anh đây mà! Thấy em đang ngủ, anh sợ em bị lạnh”.Lâm Nhuận hiền hậu nói.
Cô thầm nghĩ “Đồ giả dối!”
”Em chưa ngủ mà, cám ơn anh,nhưng em giật cả mình!” Tư Dao lạnh lùng nói “Vào phòng em sao anh không gõ cửa?”
Lâm Nhuận ngẩn người: “Anh cũng cần gõ cửa à… Anh có gõ cửa,nhưng chẳng thấy em lên tiếng.Anh thấy cửa khép hờ, thế là vào, hỏi thăm em. Đã mấy ngày không thấy em…” Kể từ ngày hai người yêu nhau, Lâm Nhuận rất nhiều lần bước vào như thế, nhưng chưa lần nào bị lạnh nhạt như lần này.
“Em rất mệt, em muốn nghỉ một lát”
”Anh đã nhận được tin nhắn của em, bảo anh đi khám tim mạch.A nh thấy hơi là lạ nên muốn hỏi em cho rõ.Tại sao em lại bảo anh phải đi khám ngay? Anh không hề thấy người khó chịu.Có phải em đã có thông tin gì mới không?”
Dù tôi biết,lúc này cũng không thể nói với anh.
Tư Dao lại chợt nghĩ : anh ta cũng đã vì sự an toàn của mình, cùng mình đi vào hang Thập Tịch, rồi trở thành một nạn nhân mới của “Đau thương đến chết”…
Nhưng cũng chẳng phải anh ta hy sinh vì cô mà có lẽ anh ta rất muốn biết Viên Thuyên đã giấu cái gì trong hang đó,có phải những thứ của ông Lý Bá Thụy, hoặc những thứ mà tập đoàn Đắc Quảng không muốn cho anh ta biết không?
”Không có gì. Anh cũng biết rồi, pháp y nói là khi Thường Uyển chết, quả tim có vấn đề. Cho nên em nghĩ liệu điều ấy có liên quan tới lời nguyền ‘Đau thương đến chết’ không,tức là hễ ai vào đó đều sẽ mắc bệnh tim?Anh …anh rất cần đi khám bệnh, xem tim có tốt hay

không”.
Có lẽ chẳng có câu nào giàu ẩn ý như câu này (1)!
****
(1) Trong tiếng Trung Quốc, tâm nghĩa đen là quả tim, nghĩa bóng là tấm lòng, lòng dạ.
“Được,anh sẽ đi khám. Cảm ơn em…vừa nãy em khóc à? Có điều gì không như ý? Có thể cho anh biết không? Hay là… em tức vì mấy hôm nay anh không ở nhà với em?” Lâm Nhuận rất thông minh nhưng cũng không nhận ra Tư Dao nói bóng gió xa xôi,vẫn hỏi han ôn tồn,tỏ ra nồng ấm đến nỗi cô phát sợ!
“Em đâu phải đứa trẻ con mà cần phải có người ở bên! Anh cũng không phải là chồng em, đâu cần ngày nào cũng cặp kè?” Giọng Tư Dao càng lạnh tanh.
Người thộn đến mấy cũng nhận ra tâm trạng của Tư Dao, Lâm Nhuận là người hay tự cao,mặt hơi biến sắc, anh bước ra cửa nói :
“Được, anh để cho em được yên. Em nên nhớ, lúc em khó khăn nhất anh nhất định sẽ ở bên em”.
Tôi tin rằng anh sẽ đẩy tôi đến chỗ chết thì có!
Lúc Lâm Nhuận đưa tay ra đàng sau đóng cửa, Tư Dao vùi đầu vào gối khóc nức nở.
Có vẻ như “chứng cứ đã rành rành”, nhưng liệu có phải cô trách nhầm anh ta không?
Chẳng hạn, cô cứ tưởng người trong tấm ảnh là Lịch Thu, rốt cuộc là tại cô đã “xem lướt” cộng với “mắt nhập nhèm” nữa. Đó là ảnh của Sở Sở, cô em cực giống Lịch Thu. Vậy thì bà Ưng Chỉ Hoành kia có phải chỉ là rất giống bà mẹ của Lâm Nhuận không? Công ty Đắc Quảng của Ưng Chỉ Hoành ở tận Hải Nam mà cha mẹ của Lâm Nhuận thì ở Tứ Xuyên, xa nhau như hai địa cực.
Tư Dao cầm máy di động, nghĩ ngợi một lát rồi gọi cho Trương Sinh.
Khoảng 15’ sau Trương Sinh trả lời “Cơ bản có thể khẳng định người phụ nữ tên là Ưng Chỉ Hoành có liên quan đến số điện thoại mà bạn cho tôi. Tôi đã gọi, một phụ nữ đã nghe máy, giọng nói rất nặng. Tôi hỏi bà Ưng Chỉ Hoành có nhà không, bà ta nói là đi vắng, giọng nói có vẻ rất cảnh giác và hỏi lại rằng tôi gọi từ đâu đến, tại sao lai có số máy này.”
“Anh dùng điện thoại gì?”
“Máy điện thoại công cộng trong trường, sẽ không để lại dấu vết gì hết.”
“Cảm ơn anh, anh đã giúp tôi rất nhiều”. Tuy đã đoán trước kết quả là thế, nhưng Tư Dao vẫn rất ảo não.

“Tôi biết, bạn có ý tốt với tôi, đã để cho tôi được ‘quấy rối’ phú bà! Tôi sẽ có cơ hội cũng nên!”
“Anh nói vớ vẩn gì thế? Chỉ duy nhất một lần này thôi, anh sẽ không còn cơ hội ‘quấy rối’ nữa đâu! Anh Điền Xuyên vẫn ổn chứ?”
“Rất khá, cậu ấy đã quyết định phá tan màn đêm, đi làm ở 1 công ty rồi. Nhưng vẫn còn ấm ức không vui, chắc là vì nhớ ‘Huyết trích tử’! Đôi lúc tôi rất muốn lấy được một nữ triệu phú, để có được ít tiền đưa cho cậu ấy làm vốn mà thực hiện ước nguyện”
“Anh thật là…!” Tư Dao cảm động, đúng là một tình bạn chân chính.
“Thôi nào, không làm ra được ‘Huyết trích tử’ lại càng hay, bọn học trò sẽ bớt vùi đầu vào trò chơi điện tử. Này, nếu anh rỗi rãi, tôi lại muốn nhờ anh giúp một việc… tuy tôi chẳng phải là phú bà…”
Ở máy bên kia Trương Sinh đang cười hềnh hệch “Tôi phục bạn đấy, một cô gái mảnh khảnh, đã trải bao phen khiếp hãi mà vẫn có thể lạc quan như thế”
Tư Dao thầm nghĩ, anh đâu có biết được nỗi khổ của tôi. Cô cũng cười cười: “Tôi chỉ là điếc không sợ súng đó thôi”
Trương Sinh im lặng trong giây lát “Xin lỗi nhé, vừa nãy tôi phát huy trí tưởng tượng quá mức, khiến mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành là bạn phải tự ví với… người điếc, kết quả chẳng hay ho gì!”
“Thôi nào, ta nói chuyện nghiêm chỉnh nhé. Vị sư huynh của anh có cái máy quét ba chiều, anh còn nói anh ấy là một cao thủ về đồ họa vi tính, liệu anh ấy có thể phân tích hình ảnh quay phim được không? Anh Tử Phóng có 1 đĩa DVD copy từ băng hình, tôi sẽ mượn và nhờ vị sư huynh ấy phân tích xem trong đó có trò ma mãnh gì không, ví dụ bị cắt xén, chắp vá gì đó…” Vừa nãy Tư Dao đã nghĩ, muốn điều tra xem công ty Đắc Quảng có liên quan đến cái chết của gia đình ông Lý Bá Thụy không, thì trước hết phải chứng minh được rằng, họ chết không phải do tai nạn giao thông đường thủy bình thường.
Trương Sinh nói “Để tôi hỏi đã, rồi sẽ gọi lại”
Tư Dao đặt điện thoại xuống. Đã 9h tối. Cô tạm quên cái đói, đến gõ cửa phòng Quách Tử Phóng. Anh ra mở cửa, nhìn Tư Dao một lượt từ đầu đến chân, nhận ra cô rất ảo não và chán nản nên thật sự quan tâm hỏi “Tôi vừa thấy Lâm Nhuận đi từ trên gác xuống, trông rất thiểu não.Hai người cãi nhau phải không?”
”Thôi nào, không có chuyện gì quan trọng đâu”.Tư Dao cố gạt đi.
“Dù hai người có vấn đề gì,thì tôi vẫn mong cô hãy tin ở trực giác của bậc đàn anh là tôi. Cậu ấy đã yêu cô rất sâu nặng”.Tử Phóng nhớ đến hồi xảy ra vụ nổ ở “Cư xá Thông Giang”, một ngày đằng đẵng tựa ba thu,và tiếng nức nở của Lâm Nhuận trong điện thoại.

“Nam giới các anh mà cũng có trực giác sao?” Tư Dao lẩm bẩm.
“Vâng,t ôi tin anh.Tôi đang định nói chuyện với anh về anh Nhuận.Tôi còn nhớ khi tôi mới dọn đến đây, có lần anh đã nói hồi nhỏ anh Nhuận tuừn giật giải cờ tướng và cờ vây của thành phố nơi anh ấy đã sống. Sau đó anh ấy cũng nói thế.Tại sao anh lại biết thông tin này?”
Tử Phóng nhíu mày : “Sao cô lại nhớ đến chuyện này?”
”Kìa,sao lại ngờ nghệch thế?”
“Quá đơn giản, khi tôi mới dọn đến…”
”Khi anh dọn đến thì Lâm Nhuận đã vào đây ở rồi đúng không?”
” Đúng. Anh ấy đến đầu tiên,sau đó là Lịch Thu, tôi là thứ ba.Có lần sang phòng anh ấy ngồi trò chuyện,thấy anh ấy có vài cuốn sách cờ tướng cờ vây, tôi vốn mê món này, thế là cả hai bên đọ sức. Chỉ trong một giờ tôi thua liền ba ván. bèn hỏi tại sao anh ấy thắng tôi dễ dàng như vậy,anh ấy chỉ im lặng. Tôi ngờ ngợ, bèn vào thư viện tra cứu, tờ báo địa phương hơn chục năm trước đăng tên anh ấy đã từng đoạt giải quán quân”.
“Anh cũng rỗi rãi nhỉ?”
”Tôi chỉ tò mò, tố chất của phóng viên mà! Cũng vì rỗi quá.Hồi đó cô đã dọn đến để giao cho tôi lắm việc thú vị như sau này đâu!”
”Anh vẫn nói là liên hệ với bên công an, vụ án Đồng Thụ bị ám hại, tiến triển đến đâu rồi? Nói thực lòng, hàng ngày nghĩ đến anh ấy bị hại chỉ vì điều tra các vụ án liên quan đến tôi, tôi rất khổ tâm”.
“Tôi cũng thế, nhưng cô đừng tự dằn vặt mình vì sự việc này đâu có đơn giản. Gần đây tôi càng hay nghĩ rằng, chưa biết chừng cái chết của Đồng Thụ lại liên quan đến cái chết của gia đình ông Lý Bá Thụy. Cô nên nhớ, anh ấy rất nghi gia đình đó bị giết hại nên đã sơ bộ điều tra nhưng sau đó lên làm đội phó, bị phân tán tinh lực vào nhiều vụ án khác. Hơn nữa cũng vì các đầu mối điều tra rất mờ nhạt, nên anh ấy mới tạm gác lại vụ này. Sau khi anh ấy hy sinh, anh em cảnh sát đều sững sờ và rất phẫn nộ. Có điều, ý kiến trong nội bộ lại khác nhau. Những người vốn là cấp dưới của Đồng Thụ cho rằng cái chết của anh ấy có liên quan chặt chẽ với cái chết của Thường Uyển, hung thủ đã vạch kế điệu hổ ly sơn. Những người khác thì cho rằng hai vụ án chỉ là sự trùng hợp ngẫu nhiên. Đúng là cô liên tiếp gặp nguy hiểm,nhưng động cơ sát hại Thường Uyển - hoặc nói là sát hại cô –không mấy rõ ràng. Hồi đó cô được bảo vệ, nhưng nếu đối phương đủ kiên nhẫn mai phục thì vẫn có thể tìm được cơ hội để ra tay, chứ không cần thiết phải khiêu khích cảnh sát làm gì. Đây rõ ràng là hành vi của một bọn người ngông cuồng bất chấp tất cả, cho

nên, khả năng lớn nhất vẫn là bọn tội phạm trong vụ Dolantin. Mọi người nhất trí nhận dịnh vụ Dolantin là một tập đoàn tội phạm có tổ chức, vì thế chúng mới ngông cuồng như vậy".
"Tức là, đa số cho rằng việc Đồng Thụ chết liên quan đến vụ án Dolantin nên vụ án liên quan đến tôi đã bị gác lại?"
"Tất nhiên vẫn có người chuyên trách song trọng điểm vẫn là vụ Dolantin, vì mức độ nguy hiểm của nó đối với xã hội rộng lớn hơn,và hệ quả nguy hại mà vụ đó tiếp tục phát sinh…" Khi hăng lên,Tử Phóng khó tránh khỏi dùng từ không chuẩn. nói xong lập tức cảm thấy ân hận.
"Tức là, tôi thuộc 'thời quá khứ' nên phải tự lo thân chứ gì?"
"Tôi luôn luôn có cảm giác chúng ta đang chạy đua về thời gian,nhưng kết quả thu được chỉ là các đầu mối mong manh; và ngay trong chúng ta cũng còn tồn tại vấn đề tín nhiệm."
"Không phải vấn đề tín nhiệm. Là bạn, các anh đã bỏ nhiều công sức để giúp tôi.Các sự việc xảy ra gần đây đã nhắc nhở tôi phải gắng hạn chế, đừng để các anh bị lôi cuốn vào. Nếu vì thế mà các anh cảm thấy có phần xa cách, thì mong các anh bỏ quá cho".
"Nhưng tôi luôn nghĩ, chúng tôi phải có trách nhiệm đối với sự an toàn và tính mạng của cô.Là phóng viên, tôi thường rất nhạy cảm với các sự việc chưa được biết,tuy nhiên tôi tôn trọng sự lựa chọn của cô. Khi nào cần giúp đỡ, cô đừng e ngại gì."
"Không phải thế. Tôi lại muốn anh giúp đây này. Anh có thể cho tôi xem lại mấy cái đĩa ghi hình của hệ thống giám sát trước và sau khi gia đình ông Lý Bá Thụy gặp nạn không?"
rương Sinh vào phòng Tư Dao, bước thẳng đến trước máy tính, tra đĩa DVD vào ổ chạy đĩa.
"Sư huynh của anh đã phân tích xong rồi à? Nhanh thật đấy!" Tư Dao mừng rỡ reo lên.
"Tôi đã nghĩ lại rồi, chỉ khi nào thật cần thì mới nhờ đến anh ấy, để tiết kiệm thời gian".Trương Sinh nói ."Trước khi xem các hình ảnh này, tôi thử nhắc bạn, bạn còn nhớ Điền Xuyên có khả năng đặc biệt gì không?"
"Nhớ chứ! Vì bộ óc không chất nhiều chuyện,cho nên anh ấy có trí nhớ rất tốt".Tư Dao nghĩ, thì ra lại là công lao của Điền Xuyên.
Trên màn hình là hình ảnh sáng sớm hôm gia đình ông Lý Bá Thụy gặp nạn. Ông lái xe ra cửa, mọi người lần lượt lên xe,không có dấu hiệu bị cắt xén gì cả.Tức là,các hình ảnh này đều đúng.Từ đầu đến cuối, hình ảnh vẫn được ghi thời gian, không thấy có vấn đề gì. Bây giờ tôi tua nhanh. Bạn xem xem có nhận ra điều gì không".

Toàn là các hình ảnh xe chạy ra, phóng đi. Sau đó là tĩnh tại.
“Tôi không nhận ra có vấn đề gì”.
Trương Sinh cho lùi lại một đoạn ngắn : “Nào, nhìn kỹ xem!”
”Anh nói đi vậy, tôi xin chào thua!”
” Ôi cái cô học trò này… tôi gợi ý vậy : hãy nhìn các bóng cây trên mặt đất”.A nh lại tua nhanh.
Khi xe chạy đi thì trời chưa sáng rõ, đèn đường vẫn còn,bóng cây trước cửa nhà hắt xuống mặt đất. Sau đó trời sáng dần, đèn đường tắt, dần dần hiện ra bóng cây do ánh mặt trời tạo nên.Trương Sinh nhấn nút “dừng” rồi cho chạy với tốc độ bình thường.
“À...”Tư Dao khẽ kêu lên vì thấy bóng cây trên mặt đất chợt biến mất.
“Dù mặt trời bị mây trôi che khuất, thì bóng cây vẫn phải từ từ mờ đi,nhưng ở chỗ này bóng cây đột nhiên biến mất, cho đến ba giờ sau đó mới lại có bóng”.
“Tức là, kể từ lúc bóng cây biến mất trở đi là đoạn phim bị cắt bỏ rồi làm lại”.
” Đúng thế. Nhà ông Thụy dùng thiết bị quay phim giám sát khá tiên tiến, dùng băng kỹ thuật số -lưu trữ, thay đổi,chỉnh trang, hoặc cắt xén lắp ghép đều thuận tiện. Và đương nhiên là phân tích nó cũng dễ. Điền Xuyên nhận ra chỗ lắp ghép, rồi tôi phát hiện ra vấn đề bóng cây. Sau đó tôi đưa cho sư huynh phân tích. Chỉ vài phút sau sư huynh đã kết luận chính xác là đã bị lắp ghép. Tôi bèn hỏi tại sao chỉ số thời gian trên phim vẫn liên tục,anh ấy nói ghi hình kỹ thuật số, đã có thể cắt xóa lắp ghép thì cũng có thể ‘bắn’ thời gian vào. Anh ấy còn cho rằng, người ‘thao tác’ thậm chí có thể làm xong nội dung trên máy tính,ghi cả thời gian,sau đó in sang băng hình,căn cứ vào thời gian đã gán cho mà đặt vào máy để tiếp tục quay thời gian còn lại của ngày hôm đó”.
Kết luận thật đơn giản : băng hình đó đã bị làm giả. Nếu không có Điền Xuyên phát hiện, thì mấy ai đã nhận ra nổi?
”Tất cả nói lên rằng, đoạn phim ghi cảnh cả nhà ông Thụy chuyển hành lý lên xe, không xảy ra vào sáng hôm xảy ra tai nạn!” Tư Dao chợt hiểu ra.
“Tôi cũng nghi là thế.Tôi cho rằng những đoạn phim này làm ra để nhằm ứng phó với hệ thống giám sát của nhà ông Thụy, nói cách khác,là ứng phó với những người cần xem nó”.
Mục đích là gì? Để che mắt cảnh sát? Khiến cho cảnh sát tin chắc gia đình ông Thụy chết chỉ là do tai nạn giao thông đường thủy.
Kẻ đã “thao tác” cái băng hình ấy, chắc chắn đã sử dụng các băng cũ,chọn được cảnh gia đình ông xuất hành vào sáng sớm.

Máy ghi băng luôn đặt trong nhà, thì kẻ kia phải lần vào nhà…hoặc trước đó đã có được các băng cũ của gia đình ông Thụy. Điều này chứng tỏ ngôi nhà của ông và gia đình ông đã bị theo dõi.
Có lẽ gia đình ông đã bị giết hại. Vụ đắm tàu trên sông Thanh An chỉ là thủ đoạn để che đậy hành vi giết người. Sau khi giết xong,hung thủ chỉ cần thay quần áo của họ cho khớp với trang phục đã xuất hiện trong băng ghi hình rởm đó, là sẽ không gây nghi ngờ gì nữa.
Mọi cách làm đều nhằm không để chó phía cảnh sát phải chú ý.
Đúng là cảnh sát đã không chú ý, cho đến khi cô nhận được tấm ảnh của Sở Sở và gia đình ông Thụy. Từ đó cô bắt đàu quan tấm đến bí mật về ngôi nhà này.
Có kẻ đang mong cô biến khỏi mặt đất, để không còn ai nghĩ đến những bí mật của ông Thụy và ngôi nhà này nữa.
Rất có thể, Viên Thuyên cũng biết ít nhiều bí mật (ít ra,cô ấy cũng đã vào “tường kép”,và xách đi một đám tiền lớn). Liệu có phải kẻ đã hại gia đình ông Thụy chính là kẻ đã gây ra cái chết của Viên Thuyên không? Nếu không, tại sao cô ấy phải sớm sắp đặt “hậu sự” và “di chúc”? Rõ ràng là cô ấy đã cảm thấy mối nguy. Cũng như cô hiện nay, chưa biết lúc nào sát thủ sẽ bất ngờ ra tay.
Nếu những suy đoán này là đúng,thì kẻ nào đã vạch ra mọi kế hoạch?
Sau khi Trương Sinh ra về, Tư Dao cứ băn khoăn mãi. Cô lại chui vào bức tường kép, dự định sẽ nhanh chóng đọc nốt các tài liệu mà ông Thuỵ đã cất giữ, xem xem có điểm nào gợi mở chăng.
Đám giấy tờ còn lại, ngoài một số thư từ qua lại giữa ông Thụy và các bạn cũ mới, phần lớn là các văn bản liên quan đến tập đoàn đắc Quảng trong đó có một số sổ sách ghi tỉ mỉ thu chi kế toán,khiến Tư Dao rất ngạc nhiên. Ông Thụy là kiến trúc sư, nhưng ở tập đoàn Đắc Quảng thì chỉ là một cổ đông. Công việc ở đây không liên quan gì với sở trường của ông, tại sao ông ta phải ghi chép chi tiết như thế này?
Ông Thụy có những điểm khác thường, Lâm Nhuận thì ‘mai danh ẩn tích’ đến ‘nằm vùng’ trong ngôi nhà này, tất cả nói lên một điều : tập đoàn Đắc Quảng có thể là kẻ đầu sỏ gây nên mọi mối nguy hiểm và tội ác.
Tư Dao lục tìm kỹ khắp nơi, xem xét đủ các thứ bày trên giá gỗ.
Trong một kẹp giấy tờ cuối cũng, cô thấy một đĩa CD. Ngoài vỏ có in chuỗi ký tự LW586136697400C.

Đau thương đến chết

Chương 32
ĐỒNG BỆNH MÀ CHẲNG THƯƠNG NHAU

Cả ngày hôm nay nhất là từ sau khi ngồi ăn trưa với Tư Dao, Lâm Nhuận không biết bao lần định nhấc điện thoại lên gọi đến phòng khám chuyên gia của bệnh viện thần kinh để hẹn nói chuyện với bác sỹ Du Thư Lượng, nhưng rồi lại thôi. Anh biết hiện giờ là một thời kỳ hết sức chơi vơi, không rõ gặp Thư Lượng rồi, sợi dây đang căng liệu có đứt luôn, rồi anh sẽ nói ra điều anh không nên nói? Mà anh thì còn phải giải quyết những việc còn quan trọng hơn…
Dù những việc trước mắt quan trọng đến đâu thì cũng chỉ vì người con gái đã chịu bao khổ sở khốn đốn, hết sức đáng thương kia!
Nhưng tại sao cô ấy bỗng nhiên lại xa lánh anh?
Sự bất ngờ xa lánh ấy khiến cho kế hoạch của anh có nguy cơ đổ bể.
Điều đáng buồn hơn là anh sẽ lại phải nhìn thấy bóng đen chết chóc.
Sau khi tan tầm, Lâm Nhuận không nán lại cần mẫn làm thêm như mọi ngày nữa, anh về nhà từ sớm, rồi lên tầng 2 gõ cửa phòng Tư Dao.
Không thấy trả lời. chắc cô ấy vẫn chưa về.
Lịch Thu đã về từ lâu, nghe thấy tiếng gõ cửa, cô từ trong phòng mình bước ra. Thấy Lâm Nhuận ấm ức bước xuống cầu thang, cô cũng xuống theo. Khi bước đến gần cửa phòng Lâm Nhuận, cô mới gọi tên anh. Lâm Nhuận chầm chậm xoay người lại, Lịch Thu cảm thấy vô cùng ngạc nhiên.
Lâm Nhuận nhìn vẻ mặt Lịch Thu, anh cũng ngạc nhiên không kém:
“Chị Thu sao thế?”
“Tôi..thấy anh rất ủ rũ…anh chưa bao giờ như thế này cả. Kể cả khi bị thương đang nằm liệt giường, anh cũng vẫn mạnh mẽ lắm kia mà?”
Lâm Nhuận cảm thấy bùi ngùi. Vậy là vẫn còn có người quan tâm và nghĩ đến tâm lý, tâm trạng cùa mình.
“Cảm ơn chị đã quan tâm, tôi không sao cả. “ Lâm Nhuận được giáo dục từ bé, không được thể hiện sự yếu đuối và dựa dẫm về tinh thần và tình cảm. sự giáo dục ấy này lại chiếm ưu thế.
Chỉ bản thân anh hoặc thêm bác sỹ Thư Lượng nữa là biết rõ khía cạnh nhạy cảm và mềm yếu của anh.
“ Tôi thấy anh chàng Tử Phóng lắm mồm đã nói là, giữa anh và Tư

Dao có một số chỗ hiểu lầm. anh đừng nén mãi trong lòng những điều không vui. Nên nói chuyện với cô ấy. Dù sao…hai người thực sự rất đẹp đôi, nếu phải chia tay thì thật đáng tiếc".
"Vâng, tôi sẽ làm thế". Anh thầm nghĩ, cô đâu có biết tôi và cô ấy chắc chắn không thể đến với nhau.
Kết cục của chúng tôi sẽ là "Đau thương đến chết"!
Thời gian thì không còn nhiều, có thể gặp cô ấy mấy lần nữa?
Nghĩ đến đây Lâm Nhuận không sao kìm nổi, hai hàng lệ trào ra từ khóe mắt.
Lịch Thu nhận ra ngay,
"Anh Nhuận nói xem, chuyện là thế nào vậy?" Lịch Thu cảm thấy giữa Lâm Nhuận và Tư Dao không đơn giản là tranh luận cãi nhau… Cô ấy là một người dịu hiền, có lẽ…cái tính cách căn bản là yếu mềm của mình luôn rất cần sự quan tâm của một người chị gái như thế này.
"Có lẽ chị Thu sẽ không thể tin rằng, xưa nay rôi là một người chẳng vui vẻ gì". Tôi có thể mở ngăn kéo cho chị thấy, hàng chục lọ thuốc chống bệnh trầm cảm.
Lịch Thu càng thêm kinh ngạc, lẽ nào đây là sức tàn phá không gì mạnh hơn của tình yêu…
"Anh đừng nói thế này. Anh vẫn rất ổn, mọi phương diện đều rất đặc sắc. Dao Dao cũng là cô gái cực kỳ đáng mến, xinh đẹp, rất hiểu biết. Hai người sẽ có tương lai rất tốt đẹp, anh hãy kiên định vững tin!"
Lịch Thu càng nói, Lâm Nhuận càng cảm thấy tương lai mịt mờ .
Những sự giấu giếm, lừa dối, cứng cỏi giả tạo, che đậy sự yếu ớt, nén chặt sự giằng xé nội tâm...đều xối xả tuôn trào theo làn nước mắt. Đã bao ngày tháng qua anh khát khao được sà vào một cõi lòng để mà thỏa thuê nức nở như một đứa trẻ con.
Nếu vẫn như trước cố gồng mình một cách bất lực thì chắc anh sẽ gần như tự đào mồ chôn mình.
Mình đâu phải là thiên thần bảo vệ mà Tư Dao rất cần, chính mình vốn là một con người đang chìm đắm, ai sẽ cứu vớt mình đây?
Liệu mình có thể sống cho mình một lần, quên đi nghĩa vụ, sự kiêu hãnh, vẻ vang, chính nghĩa, tình thân, tình yêu... để chỉ còn có cái tôi bé nhỏ ích kỷ, để nói với cô gái xinh đẹp cao sang này rằng, cô rất thấu hiểu lòng người, cô như làn nước suối mát trong, cô đã quan tâm giúp đỡ tôi với đôi bàn tay và bờ vai đáng tin cậy, tôi không còn sự lựa chọn nào khác, tôi nguyện xin làm một đứa trẻ con bơ vơ...
Nhưng anh vẫn không thể nói ra. Sự kiêu hãnh, chính nghĩa, tình yêu mà anh không thể quên đã ngăn cản anh lại. Anh chỉ nói: "Chị Thu à,

tôi cảm thấy mình sống rất mệt mỏi, rất khổ sở". Nói rồi, anh ngồi ngay lại bên cửa ôm mặt khóc.
Lịch Thu chưa từng thấy một người đàn ông cao to mạnh mẽ nhường ấy lại òa khóc như thế này. Từ nơi mong manh nhất nơi đáy lòng cô thấy nao nao. Ngay từ ngày đầu dọn về đây ở cô đã rất có cảm tình với chàng trai tuấn tú này. Tuy nhiên, cái chết của người em gái vẫn như một bóng đen ám ảnh khiến Lịch Thu chưa từng thấy xúc động yêu đương
Tình yêu giữa Tư Dao và Lâm Nhuận đến nhanh như làn chớp, đâu phải không khiến cô thấy bùi ngùi?
Lịch Thu cúi xuống, giọng đầy thương yêu trìu mến: "Khóc đi, khóc cũng là tốt, anh sẽ thấy dễ chịu hơn... tôi có thể ngồi bên anh. Nào, vào nhà đi!"
Cô kéo Lâm Nhuận quay trở vào, đỡ anh ngồi xuống đi văng, rồi lặng lẽ đừng trước anh, nghe anh kể về nỗi lòng, về những mâu thuẫn trong cuộc sống, về sự tuyệt vọng đối với tương lai.
"Tôi thật sự không biết con đường tương lai sẽ đi về đâu". Lâm Nhuận bỗng đứng lên, như muốn thể hiện rằng rất khó bước đi. Phải, vì chân anh vẫn chưa khỏi hẳn.
Anh là con người rất có tình cảm, vì Tư Dao, anh đã bị thương nặng. Động tác quá mạnh khiến anh loạng choạng suýt ngã.
Lịch Thu vội đỡ anh.
Lâm Nhuận sững sờ, khẽ nói "cảm ơn". Anh bỗng ôm chặt Lịch Thu, rồi lại bật khóc nức nở.
Ngay bên mình là một con người thân thiết có thể nương náu, mình là kẻ rất yếu đuối, chứ không phải là một con người mạnh mẽ gì.
Lịch Thu thấy lúng túng, nhưng cô hiểu ngay ra, người đàn ông này cần được tựa vào một bờ vai để khóc than; chính cô lại đang rất thông cảm với anh.
Và thế là cô để cho Lâm Nhuận ôm choàng lấy mình, cô chỉ khẽ khuyên nhủ anh vài câu..
Đúng thế, tiếng nức nở của Lâm Nhuận đã nhỏ dần, hai người lặng lẽ ôm nhau, cùng cảm nhận những giây phút tĩnh lặng.

Đau thương đến chết

Chương 33
ĐẮC QUẢNG

Bác sĩ Tạ Tốn đọc kết quả siêm âm B, thở phào nhẹ mhõm: “Vẫn còn may, cũng chưa coi là muộn, cô đã bị viêm cơ tim: điện tâm đồ thể hiện khá rõ hiện tượng ngoại tâm thu, sóng T(1) thấp. Khi nghe tim, tôi không thấy hiện tượng tim phình to, kết quả siêu âm cũng xác nhận điều này chứng tỏ cô mới bị viêm cơ tim ở giai đoạn đầu, ở thể nhẹ. Vừa nãy bảo cô đi thử máy, là nhằm xác định xem có phải đang viêm cơ tim do virút không. Các kết quả lâm sàng cho thấy, nói chung viêm cơ tim ở thể nhẹ đều không tiên lượng những hậu quả nghiêm trọng. Chỉ cần chú ý nghỉ ngơi giữ gìn thì sẽ tự khỏi nhưng tối kỵ làm việc quá sức”.
“Vâng. Xin cảm ơn bác sĩ. Tôi xin chú ý ạ”. Tư Dao rất mừng vì bác sĩ Tạ Tốn đã chuyển sang phòng khám.
“Cô phải luôn tự theo dõi tình trạng của mình, hễ cảm thấy nhịp tim không đều, có cảm giác hoang mang, tức ngực… thì đến gặp tôi ngay. Bác sĩ Lượng đã cho tôi biết hình như sinh hoạt của cô có phần bất ổn, nếu có thể tìm một nơi ở yên tĩnh thì tốt nhất”.
“Vâng, tôi sẽ nghĩ cách ạ”. Tư Dao cảm thấy rầu lòng: một người cô đơn khổ sở như mình, biết đi đâu bây giờ? Ngay con người đã từng nói là yêu mình, cũng đã phải gục vào vai người khác mà khóc lóc.
Ra khỏi phòng khám, Tư Dao kinh ngạc nhận ra một người quen đang đứng chờ cô ở hành lang.
“Sao bác cũng đến đây? Bác bị mệt à?” Tư Dao bình thản hỏi.
Đó là một phụ nữ thấp nhỏ, tuổi ngoài sáu mươi, vẫn còn nhanh nhẹn, mái tóc hoa râm chải mượt, trang phục không loè loẹt thể hiện rõ một vẻ sành sỏi.
“Trông cháu kia, còn trẻ thế này mà có vẻ như còn ẻo lả hơn cả bà già như tôi? Cháu sắp thành Lâm Đại Ngọc rồi?” Bà ta vẫn ăn nói thế, riết róng cay nghiệt. Chính bà là Lâm Đại Ngọc đang sung sức thì có!
Tư Dao hơi nhíu mày, chẳng muốn bắt chuyện với bà ta: “Bác có việc gì cứ nói đi? Sao bác lại tìm ra cháu?”
“Ơ kìa, cháu chán thật… Thôi được”. Bà ta tỏ ra cố nén nhịn. “Bác là chị của mẹ cháu, thử xòe tay đếm xem, bác là người thân duy nhất của cháu đúng không? Cùng ở Giang Kinh cả, cháu chẳng để tâm đến bác cũng không sao, nhưng nếu có việc, lẽ nào lại không tìm đến bác?”
“Bác đừng nên tự… Nào có ai tìm đến bác? Bác thì giúp nổi cháu chuyện gì!”
“Thì cháu đã bảo công an đến gặp bác, đúng chưa? Cách đây nửa

tháng, có anh công an gọi điện cho bác hỏi xem có phải chúng ta là hai bác cháu không. Bác nói là bác luôn coi Tư Dao là cháu, nhưng Tư Dao thì không nhận bác. Anh ta nhắc bác hãy quan tâm đến cháu, và cho bác số điện thoại của cháu ở nhà và cơ quan. Và còn nói là sẽ liên hệ lại, xem bác đã bảo vệ săn sóc cháu ra sao. Nhưng rồi, mãi chẳng thấy anh ta gọi điện lại. Bác cũng không hiểu cháu có chuyện gì mà cần phải bảo vệ, chăm lo… Thế rồi chẳng chờ đợi được nữa, bác phải đi tìm cháu. Gọi điện đến công ty, họ nói là cháu đi khám bệnh và cho biết mọi người đăng ký bảo hiểm y tế ở bệnh viện này"
"Lại có chuyện đó… anh công an nào đã liên hệ với bác?"
"Hình như là họ Đồng… bác nhớ là anh ta đã nói thế".
"Đồng Thụ!" Tư Dao thấy xót xa. Cô nhớ Đồng Thụ đã từng nhắc cô nên giữ liên lạc với bà bác. Cũng còn may bà bác mà cô vốn không ưa vẫn quan tâm đến chuyện này, khiến cô thấy mình cũng nên nhìn nhận lại về bà. Cô dịu giọng: "Anh cảnh sát ấy đã hy sinh… Thôi không nhắc đến nữa vậy. Gần đây cháu có gặp vài chuyện rắc rốI, nhưng thực lòng cũng không muốn làm phiền đến bác, cảm ơn bác đã quan tâm. Thôi, bác cứ để cháu tự giải quyết!"
Bà Đỗ Dung rất biết về cô cháu gái, có vẻ như nhẹ nhõm yếu mềm nhưng lại có cá tính mạnh mẽ. Chắc nó rất giận mình không có mặt ở đám tang cha mẹ nó, nên mới lạnh nhạt với mình thế này. Rõ thật là khổ… bà mẹ nó là Đỗ Nhược – cô em gái duy nhất, chị em thân thiết là thế, ai ngờ…
Kể từ khi đã biết nhận xét, Tư Dao hiểu rằng bà bác không ưa cha mẹ cô, kể cả cô nữa. Cô không hiểu tại sao, cô không vui; nhưng rồi lớn lên, cô chẳng bận tâm nữa. Thậm chí có lần gặp mặt, cô đã nổi giận với bà: "Bác không ưa gia đình cháu thì bác đừng nên gặp làm gì nữa! Xưa nay cháu chưa từng làm gì sai trái với bác, sao cháu nhất định phải nể bác làm gì? Chỉ vì bác hơn bố mẹ cháu mấy tuổi hay sao?" Bà Dung giận lắm, mắng nhiếc Tư Dao một trận. Bà không những không tự xét mình, trái lại, càng không thiết gặp gia đình Tư Dao nữa.
Thấy Tư Dao hờ hững, bà Dung dần dần "bốc hỏa": "Được. Cháu đã thờ ơ, thì bà già sốt sắng này cũng chẳng muốn xoắn lấy cái mặt… lạnh tanh của cháu làm gì! Cháu hãy chú ý sức khỏe… À, cháu có thể cho bác biết cháu đã gặp phải những rắc rối gì không?"
"Cũng không có gì đáng kể. Chỉ có kẻ rủa cháu hãy chết đi!" Tư Dao cố ý "đơn giản hoá vấn đề".
Bà Dung hơi sửng sốt: "Kẻ nào?"

“Nếu cháu biết, thì mọi sự đã yên! Thôi, bác cũng khỏi phải mệt óc, cháu sẽ tự giải quyết được.”
Bà Dung lại hỏi: “Cháu không biết nó là ai thật à? Nói là “rủa cháu chết đi”, thì có bằng chứng gì không?”
“Bác có nghe nói “vụ nổ ở cư xá Thông Giang” không?”
“Có chứ! Chuyện gì ở thành phố Giang Kinh này mà bác chẳng biết?”
“Cháu là một trong những người may mắn sống sót”.
Bà Dung kinh ngạc ngây người hồi lâu, rồi lẩm bẩm: “Không phải là…”
“Không phải… làm sao ạ?”
“Ý bác là… không phải là vì nhằm vào cháu chứ?”
“Ai mà biết được? Nhưng công an nói là chúng nhằm vào cháu. Cháu cũng có hàng trăm lý do để tin vào điều này. Nhưng bác đừng lo, cái mạng của cháu vốn chẳng đáng gì.”
“Chỉ nói vớ vẩn! Cháu có thể chuyển đến nhà bác, tạm lánh ít lâu được không?”
Tư Dao bùi ngùi cảm động. Bà bác vốn không ưa gia đình cô, nhưng bà vẫn rất tình cảm.
“Không cần ạ. Cháu sợ sẽ làm liên lụy đến bác, cháu đã làm liên lụy đến rất nhiều người rồi.”
“Được, bác không ép. Cháu cứ suy nghĩ thêm đi, nếu muốn đến ở, cháu cứ gọi điện cho bác bất cứ lúc nào.”
Tư Dao ra khỏi cổng bệnh viện, cô mở máy di động, thấy có khá nhiều lời nhắn, đều là của Quách Tử Phóng, chủ yếu là hỏi thăm bệnh tình của cô.
Hôm qua chứng kiến cái màn Lâm Nhuận và Lịch Thu ôm nhau, cô lặng lẽ lui ra. Cô hiểu tình yêu giữa cô và Lâm Nhuận đã đánh một dấu chấm hết, đồng thời cũng có thêm một “mũi kéo” to tướng”. Trở về phòng, cô rấm rứt khóc rất lâu, không khóc thành tiếng nhưng thật sự đau đớn đến xé lòng đứt ruột.
Vào lúc cô rất cần đến tình cảm thì tình yêu lại tiêu tan.
Khóc mãi… rồi cô lại thấy con tim đang đau, đau âm thầm… và nhịp đập rất rối loạn. Chính điều này đã hối thúc cô hôm nay đi khám bệnh. Quả nhiên là viêm cơ tim, cũng như Thường Uyển và cô sinh viên đại học Giang Kinh kia, chắc kết cục đều sẽ rất giống nhau.
“Chưa rõ Tư Dao đi khám kết quả ra sao, chúng tôi đều rất quan tâm. Nếu xong rồi thì gọi điện cho tôi. Tôi và Trương Sinh mời cô đi ăn, ở nơi mọi ngày “Nhà hàng Tùy Viên”. Mới có phát hiện quan trọng”.
Vẫn còn người nhớ đến mình.
Lâm Nhuận thì sao? Không thấy anh nhắn nhe gì. Chắc anh ta quyết

ý quên hẳn mình rồi.
Còn Lịch Thu thì vẫn chưa hề biết, có lẽ chúng ta sẽ càng "không đội trời chung"!
Như thế cũng tốt, chúng ta sẽ càng bình tĩnh đứng hẳn sang vị trí đối lập để… quyết đấu? Hay là chờ chết?
Tư Dao lạI thấy cay cay mũi.
"Ăn cơm bình dân mà cũng phải thuê phòng riêng?" Tư Dao lấy làm lạ, khi nhân viên phục vụ dẫn cô vào một gian của "Tùy Viên".
Trương Sinh nói nhỏ: "Tôi đã kiểm tra rồi, ở đây không bố trí ca-mê-ra hoặc máy ghi âm".
"Đừng doạ nhau thế nữa đi!" Tư Dao biết hai anh chàng này cố ý ra vẻ bí hiểm. Họ đang liên kết, định bày trò gì thế?
Tử Phóng cười nhạt: "Bọn tôi không hù doạ, nhưng chỉ lo kết quả điều tra của bọn tôi làm cho cô sợ ngã dúi dụi mả thôi!"
"Tôi đã ngã dúi dụi từ lâu, các anh không bồi thêm mấy cú đá, tôi phải rất biết ơn trời rồi! Nào, nói đi!"
"Bọn tôi đã tra ra, bè trầm giữa Chung Lâm Nhuận và tập đoàn Đắc Quảng…"
Tư Dao vừa ngồi xuống, nghe thấy thế lập tức đứng bật dậy: "Gì thế, các anh điều tra Chung Lâm Nhuận? Ai bảo các anh làm thế? Tôi chưa từng nghe nói gì về anh ấy và Đắc Quảng…"
"Tôi biết, bạn muốn bảo vệ chúng tôi khỏi bị vướng vào mọi rắc rối, nhưng vì bạn là bạn bè – dù rằng cóc không được ăn thịt thiên nga – thì chúng tôi cũng phải có trách nhiệm bảo vệ và giúp đỡ bạn chứ!"
Lần đầu tiên Tư Dao thấy Trương Sinh thật sự nghiêm túc, chân thành như thế này.
Tử Phóng thì tiếp tục cười nhạt: "Thấy không: còn chưa nói vào việc chính mà cô đã giật mình, đúng chưa? Thực ra hôm nọ cô hỏi tại sao tôi biết Lâm Nhuận từng là quán quân cờ tướng vây, đã khiến tôi nghi ngờ. Tại sao bỗng dưng cô lại hỏi chuyện này? Và sau đó thì đôi chim bay hai ngả, rất khó hiểu. Tôi bèn nghĩ ngợi, chắc Dao Dao đã biết chuyện hệ trọng gì đó mà chúng tôi còn chưa biết. Tôi bèn bắt tay điều tra về Chung Lâm Nhuận. Tay này gớm thật, bọc lót rất kín, ngay Văn phòng luật sư ấy cũng không có ai biết về bức tường dày ở phía sau Chung Lâm Nhuận. Nhưng dù che đậy kiểu gì thì cũng không thể chắn được sự công phá của đội trinh sát cực thính mũi, đúng chưa? Tôi đã tra cứu quan hệ giao du của Lâm Nhuận hồi đại học,tra cứu cả sư phụ dạy cờ tướng hồi trung học,cuối cùng phát hiện ra anh ta là cành vàng lá ngọc của tập đoàn Đắc Quảng".
Tư Dao ôm ngực ,ngồi xuống: "Hai anh đừng nghĩ là tôi nhõng

nhẽo.Kể từ nay,nếu phát hiện gì quan trọng thì cứ nói ra; đừng nên nhớn nha nhớn nhác,tim tôi khó mà chịu đựng nổi".
Tử Phóng gật đầu: "Được,tôi sẽ cố gắng không làm ra vẻ quan trọng ,nhưng xin cảnh cáo cô: kết quả này thực là kinh hồn choáng váng!Chắc cô đã biết bà mẹ Lâm Nhuận –Ưng Chỉ Hoành làm ở công ty địa ốc Đắc Quảng nổi tiếng, đúng không?"
Tư Dao gật đầu.
"Các thông tin báo chí về Đắc Quảng,khá là dễ tìm,nhưng những bài phân tích kỹ về nó thì không nhiều.Nguyên nhân cũng rất dễ hiểu: công ty này tuy có cơ ngơi đồ sộ nhưng lại rất 'ít lời' ; trung tâm đóng ở đảo Hải Nam,nghiệp vụ thì phủ khắp toàn quốc,nhưng bà Chỉ Hoành thì quanh năm chỉ cư trú ở thành phố nhỏ Tứ Xuyên-chúng ta đều đã biết rồi.Công ty này làm việc tương đối cẩn thận,các cấp các địa phương hình như rất bể họ,cũng không thấy rõ có sự bè cánh…Có vẻ như xông ty này cũng không tham lam,thỉnh thoảng Ưng Chỉ Hoành cũng làm từ thiện với mức độ vừa phải.
Duy có một điều khiến tôi phải cảnh giác là tiền thân của công ty này.Cô biết là gì không?"
"Kìa,anh vừa nói là sẽ không dờn dứ kia mà?"
"Vào những năm 90,khi chưa đặt chân vào 'kho vàng' địa ốc,thì nó mới chỉ là một Công ty bảo vệ tầm tầm,nhưng rất được khen ngợi.Họ cung cấp cho thị trường các nhân viên bảo vệ và cả các thiết bị giám sát an ninh,thiết bị phòng chống trộm,hệ thống ca-mê-ra giám sát".Tử Phóng chăm chú quan sát phản ứng của Tư Dao.
Đúng,vẻ mặt cô lúc này càng trở nên căng thẳng.
Thực ra là cô đang run rẩy.
"Anh Sinh đã nói cả với anh Tử Phóng rồi chứ?" Tư Dao nhìn Trương Sinh,cô nhớ đến đoạn phim ghi lại các cảnh ở nhà ông Lý Bá Thuỵ.
"Ông anh này đã 'rắp tâm' đến dỗ dành tôi hãy vì chính nghĩa…thế là tôi đành bán rẻ bạn!" Trương Sinh 'cung khai' rất nhẹ nhõm dí dỏm.
"Anh là hạng …trọng sắc coi rẻ chiến hữu…à không,anh là con cóc phải gío!"
Trương Sinh nói một mạch : "Dù là trọng cái gỉ cái gì,thì cũng đều là vì bạn.Anh Phóng đã tra ra: hệ thống giám sát an ninh,hệ thống cảnh báo mà nhà ông Thụy dùng, đều do một công ty trực thuộc Đắc Quảng cung cấp".
"Nói chính xác hơn,nó là một công ty con ít ai biết đến của tập đoàn Đắc Quảng. Đắc Quảng không chỉ kinh doanh địa ốc mà còn làm ăn về các lĩnh vực liên quan đến dân dụng,từ công ty xây dựng cho đến

công ty tư vấn quảng cáo,từ cửa hiệu nội thất cho đến công ty bảo vệ…Họ có vốn lớn,thừa sức trải trên diện rộng.Công ty con phụ trách an ninh,thực ra là nghiệp vụ lâu năm của công ty Đắc Quảng.Tôi nghe Trương Sinh nói rằng băng hình của nhà ông Thuỵ bị lắp ghép,nên tôi đã liên hệ hai đơn vị này với nhau".
Chân tay Tư Dao lạnh toát: "Thế thì công ty Đắc Quảng đã sát hại cả nhà ông Thụy! Chắc chắn không sai!"
Lúc này, đến lượt Tử Phóng kinh ngạc: "Sao cô lại nói thế?"
Tư Dao kể một lượt những phát hiện của mình,chỉ chưa đề cập đến bức tường kép: "Sau khi tập đoàn Đắc Quảng tiến quân vào ngành địa ốc, ông Lý Bá Thụy đã từng là một trong những cổ đông ở đó".
Mắt Tử Phóng trợn tròn,có lẽ đôi mắt kính to rộng của anh cũng không chắn nổi sự kinh ngạc.Anh im lặng một hồi,chờ người phục vụ bưng cơm canh đã đi ra,mới nói: "Thế thì,tất cả đã gắn với nhau!Nếu cả nhà ông Thuỵ bị Đắc Quảng giết hại,chắc chắn là vì ông Thụy đã biết những chuyện không nên biết".
"Cũng giống như tôi hiện nay và Viên Thuyên hồi trước".Tư Dao nghĩ ngợi,rồi buột miệng.
"Viên Thuyên?"
"Tôi đoán rằng khoản tiền lớn mà Viên Thuyên nắm được,có liên quan lớn đến vụ việc này".
"Khi cô chưa cho tôi biết chuyện này,tôi đã từng ép Trương Sinh làm 'hacker'"
Trương Sinh hậm hực : "Và ông Tử Phóng lại còn mượn danh nghĩa của Tư Dao! Nếu tôi là một con chuột thì hai chữ Tư Dao chính là con mèo;nếu tôi là A-sin thì hai chữ Tư Dao là cái gót chân của tôi…"
Tư Dao dở khóc dở cười,cô đá mạnh vào chân Trương Sinh dưới gầm bàn.Trương Sinh nói tiếp: "Trung tâm tài vụ của Đắc Quảng nằm ở Hải Nam,hệ thống an ninh mạng của họ có vẻ tương đối rắn-tất nhiên chỉ là tương đối thôi-phần lớn hệ thống mạng của các doanh nghiệp đều khá an toàn,nhưng còn xa mới đến trình độ bức tường thép bất khả xâm phạm. Tôi đã lọt vào 'cửa sau' của họ, đọc được một số tài liệu về thuế…"
"Khoan đã. Tôi chẳng hiểu gì cả. Tại sao anh lại muốn đọc sổ sách tài vụ của họ?"
Tử Phóng nói: "Chuyện là thế này : tuy tôi không biết về chuyện ông Lý Bá Thụy,nhưng khi nhìn vào một công ty lớn đáng ngờ,thì đương nhiên tôi nghĩ ngay đến vấn đề kinh tế trước đã.Tôi đã đặc biệt chủ ý và phát hiện ra rằng,năm ngoái Đắc Quảng đã thuê một đơn vị kế toán có tiếng tăm đến giúp họ làm kiểm toán.Thử đoán xem,là đơn vị

nào?”
”Anh lại thế rồi! Chẳng lẽ là…Viên Thuyên…”
”Cho cô điểm 10! Đúng thế,chính Viên Thuyên đã giúp họ làm kiểm toán.Trên thực tế,dường như Viên Thuyên đã chủ động liên hệ thoả thuận được vụ này.Tôi lại nghĩ ngợi,tại sao lại khéo thế,Viên Thuyên lại chủ động liên hệ với Đắc Quảng?Cô ấy định tra cái gì? Thế là tôi gọi điện đến tập đoàn Đắc Quảng, phịa rằng tôi là nhân viên mới kế nhiệm vị trí của Viên Thuyên, muốn hỏi năm nay các vị có cần trợ giúp không? Người của họ nhìn các ghi chép cũ, nói là Viên Thuyên đã từng đến Nam Hải để xem các tài liệu về kiểm toán và thuế vụ. Tôi nghĩ, nếu xem tài liệu kiểm toán thì khác nào mò kim đáy biển, chi bằng hãy xem tài liệu về thuế..."
Trương Sinh nói: "Thế là tôi điều luôn tài liệu thuế vụ về xem, nhìn vào mù tịt; tôi bèn đưa cho anh Tử Phóng"
"Tôi cầm nó đến cho một cao thủ xem, anh ấy kết luận rằng công ty này đã trốn lậu thuế. Tuy nhiên phải thỉnh giáo luật sư chuyên ngành đã thì mới khẳng định được". Tử Phóng căn bản đã nói hết, anh bắt đầu ăn.
Tư Dao vừa ăn cơm vừa nghĩ ngợi, liên kết câu chuyện mà hai người cùng nói, với các thứ giấy tờ mà cô đã nhìn thấy trong bức tường kép. Cô thở dài: "Xem chừng, các thông tin này đều củng cố những điều chúng ta phỏng đoán: tập đoàn Đắc Quảng chẳng sạch sẽ gì. Có lẽ ông Lý Bá Thụy đã biết "những chuyện không nên biết", lại không chịu ngậm miệng nên mới bị diệt khẩu. Chắc chắn ông ấy đã để lại những manh mối gì đó, rồi Viên Thuyên lại biết được, nên bắt tay vào điều tra. Hoặc có thể là, khi làm kiểm toán cho Đắc Quảng, Viên Thuyên đã vì tò mò mà biết được những chứng cứ sai phạm kinh tế của họ, nên đã bị họ bám theo. Cô ấy sợ hãi trước những nguy hiểm rình rập, nên trước khi chết đã để lại cho tôi các đầu mối – tuy mơ hồ khó hiểu nhưng đều nhằm vạch trần tập đoàn Đắc Quảng. Và có lẽ Đắc Quảng thông qua Chung Lâm Nhuận nên đã biết tôi đang lần ra các đầu mối mà Viên Thuyên để lại, nên cũng tìm cách trừ khử tôi, vẫn là nhằm diệt khẩu".
"Và cũng có thể giải thích tại sao đầu mối mà Viên Thuyên để lại cho Tư Dao lại mơ hồ khó hiểu, cứ như là còn đắn đo. Vì cô ấy muốn bảo vệ Tư Dao, đồng thời vẫn muốn nói ra sự thật. Nếu cô ấy nói cho cô biết ngay tất cả, thì e rằng cách đây mấy tháng cô đã mất mạng rồi".
Tử Phóng cũng có kết luận tương tự.
Trương Sinh hỏi: "Nhưng tại sao cô ấy không báo thẳng cho công an, mà phải vòng vo tam quốc nói với Dao Dao, để Dao Dao rơi vào

tình cảnh như thế này?"
Tử Phóng nói: "Dễ hiểu thôi mà: cô ấy không có đủ chứng cứ xác đáng, hoặc là, cô ấy chưa điều tra xong, nếu báo công an thì khác nào đánh động cho bọn kia? Bọn người ở Đắc Quảng lọc lõi có đủ thời gian để đối phó với cuộc điều tra chính thức của công an. Chúng có thể chỉ bị xước da hoặc đành thí xe để giữ tướng, nhưng nếu chúng há mõm cắn, thì e mạng còm của những người như chúng ta đều sẽ bị chúng bóp nát ngay. Cho nên, nều muốn đề cao chính nghĩa mà vẫn giữ được mình thì phải làm như Viên Thuyên, như chúng ta hiện nay – tập hợp được các tài liệu quan trọng, những chứng cứ cốt yếu đã rồi hãy tố giác phanh phui. Còn về Viên Thuyên tại sao lại nói với Tư Dao, cũng đơn giản thôi: cô ấy rất hiểu, rất tin tưởng Tư Dao; hiểu rằng ngoài Tư Dao ra,chắc không còn ai có thể giải ra được các đầu mối mờ nhạt ấy để đi đến kết quả.Và,nếu Tư Dao không thể hiểu ra các ý đồ của Viên Thuyên,thì sự việc đành chìm trong bóng tối,Dao Dao cũng không bị nguy đến tính mạng".
Tư Dao ăn mà không chút cảm giác.Cô ngẫm nghĩ từng lời của Tử Phóng.
Cô hiểu rằng,muốn phanh phui đưa ra trước ánh sáng, điều hệ trọng nhất hiện nay là phải tìm ra những chứng cứ cốt lõi nhất.

Chú thích
(1) Một trong các loại sóng khảo sát sự co giãn của tâm thất

Chương 34
MẶT TRÁI VÀ MẶT PHẢI

Lại xuống tầng hầm, mở hộp sắt, nhập mật mã, hạ khối gỗ chèn tường kép xuống đất.
Trở về phòng mình, chui xuống gầm giường, nhấc các mảnh ván sàn ra, chui xuống "hốc", kéo các mảnh ván lại như cũ, bò vào khoang tường kép.
Lục lọi, kiếm tìm các chứng cứ.
Tìm thế nào đây? Mình đã lật giở bằng hết các thứ có ở đây rồi.

Lúc ăn cơm trưa nay, mọi người phân tích rằng tập đoàn Đắc Quảng có vấn đề kinh tế nghiêm trọng; nếu thế thì những tờ ghi chép bị thất lạc kia là đáng ngờ nhất – hầu như chúng đều liên quan đến các hành vi kinh tế của Đắc Quảng. Nếu ông Lý Bá Thụy đã nắm được các tài liệu có thể khiến Đắc Quảng sập tiệm, thì cái chết của ông đúng là khớp với động cơ diệt khẩu. Những trang quan giấy thất lạc này – có thể nói là chứng cứ quan trọng – nếu vẫn còn, thì nó được giấu ở đâu? Trong cái tường kép bí mật này còn không thấy nữa là! Nó được khóa kín ở đâu cũng nên.
Tư Dao rọi đèn pin. Thấy trên cái giá gỗ treo một chùm chìa khóa. Hay là, một trong những cái chìa khóa này có thể giải đáp mối nghi hoặc?
Cô lấy xuống xem. Có khoảng hai chục cái chìa khóa, kiểu dáng kích cỡ đều khác nhau. Cô xem từng cái một và chú ý đến một chìa bằng đồng trông dáng rất cổ kính. Phía đầu có vài cái răng nhô ra, chuôi nó hình tròn, cầm trên tay thấy nặng và chắc. Thật khó tưởng tượng, trong nhà vị kiến trúc sư có phong cách tương đối hiện đại như ông Lý Bá Thụy lại có một cái hòm đựng đồ gia bảo gì đó phải dùng đến cái chìa khóa cổ lỗ này để đóng mở.
Cô chợt cảm thấy cái hình dáng này trông quen quen...
Cô rọi đèn pin thẳng vào nó, giở xoay nhìn thật kỹ, rồi dừng lại, khẽ lẩm bẩm: "Thì ra là thế"
Ở bên cạnh cái chuôi chìa khóa có khắc một ký hiệu rất nhỏ hầu như không thể nhìn ra. Ký hiệu này hình vòng tròn, bên trong vòng tròn là hình ảnh ba chiếc chìa khóa đan lên nhau, trông y hệt cái chìa khóa này! Lượn theo vòng tròn là một hàng chữ nhỏ, tuy không có kính lúp nhưng Tư Dao có thể vừa nhìn vừa đoán ra. Nó là SWISS BANK CORPORATION (Ngân hàng Thụy Sỹ)!
Vòng tròn chứa ba chiếc chìa khóa giao nhau chính là logo của ngân hàng Thụy Sỹ.
Ông Lý Bá Thụy có tài khoản hoặc két bảo hiểm ở Ngân hàng Thụy Sỹ là chuyện đương nhiên. Chỉ không ngờ Ngân hàng Thụy Sỹ lại vẫn còn dùng cái thứ chìa khóa cổ xưa này.
Nếu đúng đây là chìa khóa một két bảo hiểm thì liệu thứ lưu giữ trong đó có liên quan đến những bí mật đen tối của công ty Đắc Quảng không?
Cô lại quan sát thấy các vấu răng ở đầu chìa khóa hầu như đều to nhỏ như nhau. Ngân hàng Thụy Sỹ luôn luôn nổi tiếng về tín nhiệm và sáng tạo, không thể đến giờ vẫn dùng thứ chìa khóa quá cổ lỗ này.

Trừ phi đây chỉ là cái dáng tượng trưng của chìa khóa.
Quả nhiên, cô nhận ra dọc bên thân chìa khóa có một khe nhỏ.
Cô dùng móng tay khéo léo lách vào cái khe. Thì ra nó chỉ là một cái hộp hình dáng chìa khóa, làm bằng một thứ vật liệu giống như màu đồng, bên trong mới là chìa khóa thật.
Đó là một mảnh thẻ la-de mỏng và dài.
Có lẽ, đây là đầu mối để giải tỏa mọi điều hồ nghi.
Tư Dao thở phào nhẹ nhõm. Một ý nghĩ nảy ra: cô sẽ đưa cái này cho Trương Sinh và Điền Xuyên phân tích xem, mảnh la-de này có chứa số liệu gì, có thể giải mã được không. Tư Dao đang định quay ra khỏi tường kép thì bỗng nghe thấy tiếng gõ cửa phòng cô.
Có tiếng gọi: "Dao Dao, mở cửa! Anh đây mà!"
Coi như tôi không quen anh!
Chung Lâm Nhuận đang gõ cửa. Anh ta định làm gì? Xin lỗi, giảng hòa chắc? Theo tôi, hai bên hãy bình tĩnh ít lâu, chờ tôi điều tra rõ bí mật về Đắc Quảng, chờ anh tự giác cung khai danh phận, nghĩ xem anh yêu ai đã... rồi nói chuyện sau!
Nếu lúc đó chúng ta đều vẫn còn sống.
Mình cứ đứng lại đây, mặc xác anh ta chưng hửng!
Lại một chập tiếng gõ cửa
Tư Dao lắng nghe, thấy im ắng, cô chuẩn bị ra khỏi tường kép thì lại nghe thấy ổ khóa cửa rung lên, rồi "xoạch", cửa đã mở!
Trước khi vào đây, rõ ràng mình đã đóng cửa. Tuy không dùng chìa nhưng cửa đã tự động đóng lại.Ai tự tiện vào phòng mình? Dùng chìa khóa nào?
Tư Dao bỗng thấy phẫn nộ. Chắc là trong thời gian trước đây mình và Lâm Nhuận thân mật, anh ta đã lén cầm chìa khóa của mình đi đánh thêm. Đồ hèn hạ vô liêm sỉ.
"Dao Dao, em có nhà không?" Lâm Nhuận gọi.
Nếu mình đang ở ngoài đó, thấy anh ta vào, mình điên tiết hét lên, hẳn sẽ cho anh ta cái tát cũng nên!
"Đã nói mãi rồi, cô ấy không có nhà!" Lâm Nhuận đang nói với ai nhỉ? Không thấy có người thứ hai lên tiếng. Chắc anh ta đang trả lời vào máy di động. Có kẻ đang sai anh ta làm chuyện xấu xa.
"Không thể! Người của Đắc Quảng đã thấy cô ta, Quách Tử Phóng và Trương Sinh đi ăn ở Tùy Viên, sau đó đã về thẳng nhà. Băng hình cũng đã ghi nhận. Chắc cô ta đã nấp ở đâu đó". Giọng nói này nghe quen quen.
Tư Dao bỗng thấy khoảng tường kép này biến thành cái hốc băng, cô lạnh run người. Câu ấy vẫn là Chung Lâm Nhuận nói. Anh ta đang

tự nói với mình, anh ta sắm hai vai khác nhau! Cô chợt nhớ Du Thư Lượng nói, nguyên nhân khiến Lâm Nhuận mắc bệnh có phần tại anh ta "sắm vai" nào đó.
"Nếu cô ta đang nấp thật, thì ta biết tìm ở đâu?" Đây lại là Lâm Nhuận bình thường, nhưng hơi ủ rũ, không còn vẻ sắc sảo kiêu ngạo, chỉ giống như một kẻ chấp nhận để cho người ta sai khiến.
"Chắc là cô ta đã phát hiện ra bí mật của ngôi nhà, nên đã ẩn nấp". Đây lạ là một Lâm Nhuận xa lạ, giọng nói lộ vẻ hung ác.
Nhận ra cái khía cạnh quái dị của con người mà mình từng thân quen, có tình cảm vấn vít, Tư Dao thấy cực kỳ kinh hãi.
"Ngươi muốn tôi phải làm gì?"
"Chờ cho nó ra, để lấy được thứ mà chúng ta cần"
"Ai là chúng ta? Tôi không cần cái thứ "chúng ta" ấy! Tôi chỉ muốn sống cho chính tôi, được không?"
"Ý nghĩ này của mày hay nhỉ? Lần trước mày nghĩ thế, rồi kết quả là gì? Mày ôm Lịch Thu mà khóc, có giải quyết được gì không? Cô ta cho rằng mày chuyển tình yêu từ Tư Dao sang cô ta, mày chỉ là kẻ phô bày sự yếu ớt, giãi bày thương cảm, mày coi cô ta như bà mẹ, như người chị, mày đã lãnh đủ đòn rồi!" Một Lâm Nhuận xa lạ, dường như càng thao thao bất tuyệt,
"Ngươi đừng kích động ta, ta sẽ không mắc lừa ngươi đâu, ta biết ta yêu ai!"
Tư Dao sững người, anh ta yêu ai?
Nhưng hiện giờ thì điều đó có còn quan trọng nữa không?
"Mày yêu ai, không quan trọng, điều quan trọng là mày nên làm gì. Lý trí phải điều khiển được hành vi, gia đình vẫn giáo dục mày như thế, đúng không? Ngay kiến thức chuyên môn của mày cũng chỉ dẫn thế kia mà!" Một Lâm Nhuận rất tỉnh táo.
"Ngươi đừng dồn ép ta!"
"Ta không ép buộc gì, vừa nãy chính ngươi mở cửa chứ không phải ta. Giống như lần trước ở tòa án, mày là bên khởi tố, ta là luật sư biện hộ cho bị cáo, thậm chí mày là chánh án có thể quyết định số phận, có thể phán quyết bất cứ điều gì, ta chỉ giúp mày lựa chọn cho đúng mà thôi"
"Tại sao ta không thể đuổi ngươi cút đi?" Lâm Nhuận gào lên.
"Vì mày cần ta, ngoài tình yêu ra, mày còn cần tình ruột thịt, cần có tiền đồ; tập đoàn Đắc Quảng là tâm huyết của cha mày, là vương quốc tương lai của mày".
Lạ nhỉ, chủ tịch hội đồng quản trị của Đắc Quảng là bà Ưng Chí Hoành kia mà?

"Ta có thể không cần gì hết!"
"Quá muộn rồi, mày đã làm tổn thương Tư Dao, mày đã gián tiếp cung cấp thông tin cho sát thủ của Đắc Quảng; Tư Dao không thể tha thứ cho mày đâu! Mày và cô ấy đã là đối lập, và cũng không nên đứng cạnh nhau!"
"Không! Lòng chân thành sẽ bù lại được tất cả, ta sẽ nói với cô ấy rằng ta chưa từng làm hại cô ấy, ta vẫn nghĩ cách bảo vệ cô ấy, yêu cô ấy, ta luôn luôn yêu, yêu rất sâu nặng!
Tư Dao nước mắt chứa chan, khoảnh khắc này cô cảm thấy mình là người hạnh phúc nhất trên đời; nhưng ngay lập tức cô lại thấy tự mâu thuẫn. Cũng như Lâm Nhuận đang ở ngoài kia.
Mình có nên tin Lâm Nhuận không?
Mặt nào là mặt chân thực trong con người anh ta?
Cô thậm chí muốn ra ngay ngoài đó để nói rằng, liệu có thể đừng bắt tôi phải suy đoán mãi thế này không?
Máy di động bỗng reo chuông.
Vài hồi chuông đã vang lên, Lâm Nhuận đang do dự... có nên nghe hay không?
Rốt cuộc anh ta vẫn lên tiếng: "Tôi nghe đây".
Không rõ đối phương nói gì, chỉ thấy Lâm Nhuận lại nói: "Cô ấy không có ở đây, đừng hỏi nữa... cũng không cần đến đây làm gì".
"Muộn rồi, ta đã đến rồi đây"
Có tiếng đẩy cửa, những tiếng bước chân vang lên. Hình như không chỉ có một người bước vào phòng
"Này Lâm Nhuận, anh là chàng trai thông minh, nhưng cũng đừng nên coi chúng ta như trẻ con để bỡn cợt. Chắc chắn Tư Dao đang ở trong nhà này. Các nhân viên của chúng ta đã nhìn thấy nó bước ra khỏi Tùy Viên rồi đi thẳng về đây. Vừa nãy chúng ta xem lại băng hình, rõ ràng nó đã vào nhà. Nói đi, nó đâu?"
Tim Tư Dao bỗng như bị bóp nghẹn, cô nhận ra giọng nói đó là của người cha Lâm Nhuận.

Chương 35
QUÂN ĐỊCH ĐÃ ÁP SÁT

Chung Thục Minh là nhân vật dám mạo hiểm, nếu không Đắc Quảng

đã chẳng có được quy mô như ngày nay. Ông ta đã trực tiếp chỉ đạo mọi việc, nếu không đã chẳng bố trí con trai duy nhất đến ở ngôi nhà này, nhằm nghe ngóng các bí mật mà Lý Bá Thụy còn để lại.
Ông Minh quá hiểu rõ về ông Lý Bá Thụy. Ông Thụy tuy đã chết nhưng chắc chắn không để những bí mật kia tiêu biến, ông ta sẽ tìm cách để cho nó đến được tay người khác, ông ta cũng rất nhẫn nại. Có lẽ một hai năm nữa, chưa biết chừng những bí mật ông ta đã dày công chôn giấu kỹ sẽ bị phơi bày, tập đoàn Đắc Quảng sẽ không kịp trở tay. Vương quốc mà Clm không dễ gì gây dựng được này phải bền vững muôn đời chứ không thể chỉ là vài ba năm. Cho nên phải làm cho những bí mật ấy tan biến thì mới có thể ăn ngon ngủ yên. Nhưng Chung Lâm Nhuận đã làm cho ông ta thất vọng.
Có lẽ Lâm Nhuận giống mẹ nhiều hơn. Anh có vẻ ngoài tuấn tú, có bộ óc thông minh, nhưng lại không có cá tính kiên nhẫn vững vàng, anh quá thiên về tình cảm, không thể nhanh nhạy trong mọi việc. Kể ra thì, khi Tư Dao bị Viên Thuyên lôi cuốn vào câu chuyện đầy rắc rối này, Lâm Nhuận cũng đã giành được niềm tin của cô, tất cả đã như trong tầm tay Chung Thục Minh, nhưng Lâm Nhuận lại vướng vào tình ái nên đã không ăn ý với ông nữa.
Xem ra, cảm giác trong hai năm qua của ông không sai: người có thể đảm nhận trọng trách không phải là Lâm Nhuận mà là Dương Tín Chí – người ngoài, không hề có quan hệ huyết thống. Tín Chí biết cách xử lý đúng hướng, chính xác các loại công việc. Còn Lâm Nhuận, tuy có thể chen vào làm ở Văn phòng luật sư đầy cạnh tranh ác liệt, nhưng vẫn chỉ là cậu công tử quý phái ham chơi "mê người đẹp chứ không màng giang sơn".
Nhưng thật tức cười, còn lâu nó mới đáng gọi là công tử quý phái! Chung Thục Minh này vẫn còn đang ở giai đoạn dựng nghiệp.
Tinh lực của ta vơi dần theo năm tháng, cần phải xác định người thừa kế, có lẽ người ấy phải là Dương Tín Chí. Chỉ Hoành vợ ta sẽ không thể hiểu, sẽ không ngớt kêu ca, nhưng vì tương lai của Đắc Quảng, ta không còn lựa chọn nào khác.
Có lẽ việc này sẽ do ta và Chỉ Hoành – bà ấy đứng danh nghĩa, thực tế là ta quyết định. Ta và bà ấy là vợ chồng với nhau, thì không vấn đề gì; chỉ lo nếu làm như thế thì Lâm Nhuận và Tín Chí sẽ đều không vui.
Ta già rồi, nên cứ hay băn khoăn về chuyện nhỏ này.
Phải quyết định, hậu quả ta phải gánh chịu thôi.
Tất nhiên vẫn có thể thay đổi quyết định. Vấn đề là phải xem lập trường của Lâm Nhuận có vững vàng không, có bị bê bối vì tình cảm

nhi nữ không.
Lâm Nhuận hoàn toàn không ngờ ông bố gọi điện cho mình chỉ đứng cách cửa gian vòng vài mét. Anh trố mắt nhìn ông và Dương Tín Chí bước vào: "Thì ra hai người đã đến đây từ trước?"
"Tôi và bọn thằng Long đã tìm kỹ, không thấy Tư Dao ở phòng nào khác. Thật kỳ lạ, người của chúng ta đã nhìn thấy cô ta mở cửa bước vào nhà, băng hình cũng thấy cô ta". Tín Chí đảo mắt nhìn khắp căn phòng thể hiện nữ tính rất rõ, trên giường có con chó bông mượt mà, gầm giường có đôi dép lê bằng dạ màu hồng. "Nhất định là cô ta đã về, cởi giày da đặt chỗ kia nhưng tại sao lại không đi dép lê?"
Lâm Nhuận cười nhạt: "Tôi mách anh một chi tiết này: Tư Dao không chỉ có một đôi giày da, một đôi dép lê. Cô ấy có vài chục đôi giày dép các kiểu!"
Ông Thục Minh nhận ra Tín Chí hơi nhăn mặt trước câu nói châm biếm, bèn nói: "Sao con lại nói năng với anh Chí kiểu ấy? Đây là chuyện rất nghiêm túc, chứng tỏ Tư Dao vẫn đang ở trong nhà này. Chắc chắn cô ta đã phát hiện ra chỗ nấp kín đáo nào đó!"
Lâm Nhuận nói: "Con ở nhà này hơn một năm nay, đã đi khắp trong ngoài mà chưa thấy chỗ nào đáng ngờ có thể ẩn náu. Cô ấy có khả năng đặc biệt gì mà có thể tìm ra?"
Ông Minh cười nhạt: "Nên nhớ rằng Viên Thuyên đã để lại cho cô ta rất nhiều thông tin"
"Vâng, con biết. Nhưng đó chỉ là một mớ bòng bong.
"Con cho rằng cô ta vẫn tin con thật à?" Thục Minh "xuất chiêu độc", ông biết sẽ làm cho Lâm Nhuận nhói tim nhưng thà đau nặng một lần còn hơn cứ âm ỉ mãi. "Nếu nó vẫn tin con thì sao nó lại lén đi ăn với hai tên kia? Nếu vẫn tin con thì tại sao con không tìm ra hành tung của nó?"
Lâm Nhuận mím chặt môi, không nói gì.
Ông Minh nói tiếp: "Con đừng ngây thơ thế nữa! Chắc chắn Viên Thuyên đã biết bí mật của Lý Bá Thụy, và cũng đã nói lại với Tư Dao. Việc xuất hiện khoản tiền kia của Lý Bá Thụy chứng tỏ điều này. Nghe nói Viên Thuyên mượn cớ xem nhà, đã ra vào nhà này mấy lần, chắc nó đã chuyển được tiền ra. Điều quan trọng hơn là, bí mật vẫn còn nằm trong ngôi nhà này. Con bé Viên Thuyên tham lam nhưng cẩn thận, chắc nó chỉ định nẫng tiền chứ không muốn rước họa vào thân còn Tư Dao thì chưa chắc đã thông minh như thế".
"Nhưng xưa nay bố vẫn chưa làm rõ, tại sao Viên Thuyên lại biết được cái gọi là "bí mật" kia? Chẳng lẽ bố tưởng tượng ra à?" Vấn đề

này, Lâm Nhuận đã tranh luận với người cha không biết bao nhiêu lần.
"Có rất nhiều khả năng, ví dụ Bá Thụy đã để lại đầu mối gì đó, ngẫu nhiên rơi vào tay Viên Thuyên... Nhưng những chuyện này không phải là quan trọng nhất. Việc bức thiết lúc này là phải nhanh chóng tìm ra Tư Dao, xem nó đã biết đến đâu. Tốt nhất là đoạt ngay lấy "bí mật" đó!"
"Ông Thụy đã chết từ lâu, chẳng còn ai biết ông ta đã cất giấu bí mật gì. Có lẽ chỉ còn mình bố cứ khăng khăng mãi như thế!"
Chà, nó dám công nhiên độp lại mình, không thèm tôn trọng gì nữa, tao có còn là bố mày nữa không? Chung Thục Minh nắm chặt tay, ông ta còn nhìn Dương Tín Chí. Nếu ông hô một tiếng thì Tín Chí sẽ như con chó dại nhảy xổ vào Lâm Nhuận ngay.
Sao mình lại có thể có cái ý nghĩ bệnh hoạn này, bảo một người ngoài đánh đập cốt nhục của mình?
"Những bí mật đó liên quan đến vận mệnh tồn vong của tập đoàn Đắc Quảng và cuộc sống hạnh phúc của hàng vạn nhân viên. Tại lão Lý Bá Thụy quá tham lam, chẳng kém gì hạng người dám làm mọi việc độc ác. Hắn là cổ đông của Đắc Quảng, có thu nhập rất cao rồi mà còn dám dùng những bí mật ấy để uy hiếp bố, hòng trở thành cổ đông lớn hơn nữa. Con cũng biết, bố vốn hay mủi lòng, vì thế mới để cho mẹ con đứng ra làm ít việc từ thiện. Hay mủi lòng không có nghĩa là yếu bóng vía. Bố rất ghét bị kẻ khác bắt chẹt. Những điều này đâu phải con không biết, lẽ nào con không thể nào thông cảm cho bố?"
"Dù ông Thụy tham lam, thì cũng không đến nỗi phải chết. Lại còn đám người nhà... những con người hoàn toàn vô tội..."
"Mày toàn nói vớ vẩn thôi!" Thục Minh gầm lên. Ông ta chỉ biết nổi giận nhưng Lâm Nhuận thì biết cha mình đã bị xoáy vào chỗ đau, thẹn quá đâm khùng.
"Con xin lỗi. Bố nghe hẳn là khó chịu, nhưng con bị nén mãi trong lòng cũng chẳng dễ chịu gì. Bố cũng biết rồi, mặc dù cô em Lịch Thu chết đã một năm trời, chị ấy vẫn bị ám ảnh rất nặng nề, chân trần chạy trên tuyết, bắt chước bộ dạng cô em lúc sắp chết ngày nào thể hiện nỗi nhớ thương..."
Chung Thục Minh khẽ rùng mình. Cái đêm hôm ấy... tên sát thủ mà Tín Chí thuê thoạt đầu không biết còn cô Lịch Sở, hắn chỉ cốt giết gia đình ông Thụy gồm bốn người. Lịch Sở đang ở trên gác, ngay trong ngôi nhà này, tắt đèn đeo tai nghe nhạc nên không biết các động tĩnh ở dưới nhà. Có lẽ cô có linh tính... nên không ngủ. Nghe nhạc xong,

cô thấy có tiếng bước chân rất lạ ở tầng dưới tức là mấy kẻ đang xử lý, thay quần áo cho thi thể, giở băng hình ra cải tạo lại. Lịch Sở không hề phòng bị đã chạm mặt ngay tên sát thủ.
Cô chạy bổ ra ngoài, chỉ mặc bộ váy ngủ màu trắng giữa trời tuyết đêm mưa. Nhưng cô chạy chưa được bao xa thì đã bị đuổi kịp. Một đóa hồng đang xuân thì lập tức héo tàn.
Ta đã già nên hay mủi lòng. Tại sao ta lại nhớ đến cái chuyện này? Lâm Nhuận rất thông minh, nó đang đánh vào lòng ta, xoáy vào chỗ yếu mềm nhất. Nói cho cùng, nó vẫn muốn bảo vệ Tư Dao. "Lâm Nhuận, hình như con không hề thấy thẹn đối với tập đoàn Đắc Quảng của nhà ta, cũng không nhận ra mình đã phụ lòng mong mỏi của bố mẹ hay sao? Con cho rằng, nếu tiếp diễn thì con cùng chúng ta và Tư Dao có thể chung sống hòa bình à? Tình cảm của hai đứa sẽ có lối thoát hay sao?"
"Con không bận tâm có lối thoát hay không, con chỉ biết mình thật sự yêu cô ấy, con không thể làm điều gì không phải với cô ấy".
Đây là Chung Lâm Nhuận thật sự, đúng là anh ấy, anh ấy yêu mình. Đứng ở bên kia bức tường, cõi lòng Tư Dao chơi vơi chao đảo.
Thật là khó. Lâm Nhuận khó xử, mình cũng thật là khó xử.
Cha Lâm Nhuận nói đúng. Tình cảm của chúng ta không thể có lối thoát.
Nhưng, lúc này đang trong cảnh hiểm nguy nhất, mình phải tìm lối thoát cái đã! Nhất là khi cô nghe thấy tên Dương Tín Chí gọi di động: "Các anh làm đúng như đã bố trí, phải canh gác các phòng, kể cả tầng hầm và nhà để xe. Cho ba người canh cửa. Lát nữa mấy đứa kia đi làm về thì trói luôn!"
Có lẽ bọn chúng cố "đợi" mình lò dò ra. Chúng biết mình trốn trong tường kép thì không thể cầm cự được lâu.
Lâm Nhuận sợ hãi hỏi: "Mọi người định làm gì?"
"Đơn giản thôi: cần nhanh chóng trực tiếp đối thoại với Tư Dao, yêu cầu cô ta nói ra sự thật. Rất có thể hai anh chị vẫn còn cơ hội đấy". Tín Chí nói, giọng vô cảm.
"Bố ạ, thế sao được? Hồi đầu bố đã nói là mọi người phải tha cho Tư Dao, để cho con tìm cách khai thác thông tin kia mà?" Lâm Nhuận vội la lên
"Anh Tín Chí của con nói không sai. Thời gian chẳng chờ đợi ai. Tuy đã trừ được Đồng Thụ,chúng ta có được chút thời gian, nhưng bọn công an vẫn rất có nghề, sau ít hôm mù mờ, chúng đã lại tìm được điều gì đó. Ta đã nhận được tin báo, họ sắp cho điều tra lại vụ nổ ở "cư xá Thông Giang", thậm chí sẽ lục lại vụ Lý Bá Thụy nữa. Gã Tử

Phóng và Tư Dao đều rất có công, cả hai vẫn duy trì liên lạc với bọn công an". Chung Thục Minh đứng mãi tê chân, bèn ngồi xuống cái ghế xích đu trong phòng Tư Dao.
Chiếc ghế đè lên sàn gỗ kêu cọt kẹt, khiến Tư Dao thót tim
Gã Tín Chí lại nói mấy câu, càng khiến Tư Dao sởn gai ốc: "Chú ạ, ở đây có rất nhiều đồ dùng của Tư Dao, chi bằng cháu điều ngay hai con chó đến đánh hơi, chắc sẽ tìm ra chỗ cô ta trốn, hoặc ít ra cũng biết hướng đi..."
Nếu chó đánh hơi thì bức tường kép này bị lộ ngay.
Mình phải thoát ra!
Bất chợt nỗi sợ hãi không gian khép kín lại tràn đến.
Nó đến thật không đúng lúc!
Biết làm gì đây vì lối ra duy nhất lại đang ở ngay dưới chân kẻ ác.
âm Nhuận vẫn phản đối: "Có lẽ bố và anh Chí đừng khăng khăng mãi nữa... Hai người ngày càng đi quá xa rồi... Chẳng lẽ bố đã quên hồi đầu thành lập công ty Đắc Quảng, bố có tấm lòng rất thiện của một người trí thức, mong sẽ "An đắc quảng hạ thiên vạn gian, Đại lý thiên hạ hàn sĩ câu hoan nhan" hay sao (1)... Hai chữ Đắc Quảng từ đó mà ra? Nhưng tại sao mới chỉ sau vài năm ngắn ngủi đã trượt xuống vực thẳm sâu thế này? Có phải tham vọng của con người là không bến bờ không?"
Những câu này lại như găm vào đúng tim Chung Thục Minh, ông ta lại đau đớn kêu lên: "Mày... mày không phải thánh nhân, làm gì có tư cách để dạy bảo tao? Tín Chí! Lâm Nhuận cũng chỉ là một tên thuê nhà ở đây, hãy cùng trói lại... Đem chó đến sục tìm Tư Dao!"
Nỗi khiếp sợ như nước thủy triều xô tới, Tư Dao như người đang chìm nghỉm cố quẫy ngoi lên, cô nghẹt thở.
Mình không thể cứ mãi ở trong cái hốc này, chờ lũ chó đến gầm gừ, đánh hơi ra mình.
Nhưng đâu là lối thoát?
Tư Dao, hãy bình tĩnh. Nghĩ xem
Cô chợt nhớ con mèo ld từng tha được một túi cá khô ở khoang trống sau cái hộp sắt dưới tầng hầm, lúc đó cô băn khoăn cá khô ở đâu ra. Sau đó cô đã biết trên giá gỗ trong tường kép này có chất một số thực phẩm gồm quả khô, thịt khô đựng trong túi chân không, cá khô... để ông Lý Bá Thụy dùng trong tình huống khẩn cấp. Nếu cá khô mà con mèo vớ được là do bị rơi từ trên này xuống, thì chứng tỏ từ đây có lối thông xuống khoảng trống phía sau tầng hầm của ngôi nhà. Khi ông Thụy hoặc Viên Thuyên ra vào lối đó đã làm rớt túi cá khô xuống khoảng trống đó.

Cô cúi xuống quan sát kỹ lớp gỗ đang là nền dưới chân. Rất có thể, một người thận trọng như ông Thụy, khi thiết kế bức tường kép phòng thân này sẽ bố trí hai lối ra, khi một lối bị nghẽn thì thoát ra bằng lối kia. Xét cấu trúc tài tình ở đây, chứng tỏ ông Thụy sẽ vẫn bố trí thiết bị cơ điện hoạt động? Vậy nó nằm ở đâu?
Trên mặt nền gỗ không thấy dấu hiệu gì đáng nghi
Ở đây các giá gỗ cũng không có gì.
May sao Tư Dao đã tinh mắt nhận ra bên mép đáy giá gỗ có một cái lỗ chìa khóa, rất khó nhận ra.
Một ý nghĩ chợt lóe lên, cô cầm cả chùm chìa khóa treo trên giá gỗ, lần lượt thử từng cái một. Rất lâu. Thế rồi một thanh gỗ ở dưới chân từ từ nhích sang một bên tường, lộ ra một khoảng trống.
Rọi đèn pin xuống cô thấy khoảng không gian phía sau tầng hầm. Ngẩng lên quan sát cô nhận thấy nếu một gói bánh từ trên giá gỗ rơi xuống đúng vào cái hốc này, thì nó sẽ lăn ra khoảng không gian kia. Đây chính là lối ra, có thể cứ lần xuống, tỳ chân và bám tay vào các lỗ hòm đã được đục sẵn.
Tư Dao cầm mảnh thẻ la-de của Ngân hàng Thụy Sỹ nhét vào trong bít tất, rồi thận trọng tụt xuống.
Mình đã tạm thời được tự do, thoát khỏi "gót giầy" của cha Lâm Nhuận.
Nhưng nếu mình vẫn còn nán lại ngôi nhà này thì lũ chó giỏi đánh hơi kia sẽ không tha cho mình, kể cả mình nấp trong khoảng không gian bên cạnh tầng hầm.
Khoảng trống trong khối gỗ sâu đến tận sát đất. Tư Dao đặt chân xuống nền rồi bắt đầu tìm lối ra. Ông Lý Bá Thụy sẽ không thiết kế chỉ một lối xuống đến nền, chắc chắn phải có một lối ra thì chủ nhân mới có thể thoát hiểm một khi cả khu nhà đã bị kẻ xấu chiếm mất. Lối ra này chắc không cần phải ngụy trang quá bí hiểm, thì chủ nhân mới có thể nhanh chóng tìm ra hoặc phá bung ra để mà thoát thân.
Tư Dao trấn tĩnh để xác định phương hướng. Ở vị trí cô đang đứng thì chỉ có hướng tây là có thể ra khỏi ngôi nhà, ba mặt còn lại đều vướng phải các kiến trúc nằm ngay trong nhà. Bốn mặt tường ở đây đều sơn màu xám, không thấy dấu hiệu gì đặc biệt; chỉ riêng mặt tường phía tây có một mảng hơi sẫm hơn. Hình như khi trát tường người ta đã cố ý làm thế. Nếu không nhờ ánh đèn pin khá mạnh rọi vào thì không dễ gì phân biệt được. Nhưng cả mặt tường đều phẳng phiu không một khe hở, thì lối ra ở đâu?
Cô tiến sát tới, áp hai tay vào mảng tường màu sẫm đẩy mạnh. Đẩy mạnh nữa, mảng tường mỗi bề chừng ba gang tay đã lui về phía

sau, hiện ra một cái lỗ tối om. Thò đầu vào quan sát cô thấy hình như như nó là một tuyến dốc chếch lên.
Không nghĩ ngợi nhiều, Tư Dao bò vào.
Đoạn chót của nó là cửa ra, có một tấm bê tông na ná như nắp cống đậy lên. Chật vật lắm cô mới đẩy được nó ra, gió mát ẩm ướt ùa vào ngay.
Cô thận trọng thò đầu lên và nhận ra đang ở giữa bãi cỏ sau nhà, có một lối đi lát bê tông, cái nắp này là một trong những tấm lát đó.
Cô nhanh chóng nhảy lên và biết rằng mình đã thoát nạn. Nhưng còn Lâm Nhuận đang ở trong nhà cùng Tử Phóng và Lịch Thu sắp đi làm về, sẽ ra sao
Phải báo công an ngay!
Máy di động thì để ở trong phòng, lúc này nên sang nhà hàng xóm gọi nhờ điện thoại là nhanh nhất. Hàng xóm là một bà già đã về hưu cách đây không lâu, trong có vẻ rất trí thức, rất hiền hòa thân thiện, sẽ không gây rắc rối gì. Bà ấy cũng rất hay cảnh giác, thường đi bách bộ trên con đường nhỏ ngoài nhà, chú ý quan sát những người lạ qua lại.
Mình không thể ra theo cửa chính để sang nhà bà, chắc chắn người của Đắc Quảng đang chặn cửa. Sân sau của nhà bà già kề với sân này, chỉ cách một hàng rào gỗ cao hơn đầu người.
Tư Dao trèo qua hàng rào, chân không đi giày nên bị đầu gỗ nhọn đâm nhói, cô cũng mặc kệ. Cô tập tễnh bước đến gõ cửa sau nhà bà già. Gõ vừa phải. Nếu nhẹ quá, e bà ta không nghe thấy; nếu mạnh tay, e người của Đắc Quảng phát hiện ra.
May sao, chưa đầy một phút sau, đã thấy bà già đi ra. Nhìn qua cửa kính, nhận thấy Tư Dao bà rất kinh ngạc, vội mở ngay ba lần khóa cho cô gái hàng xóm đang rất nhếch nhác xộc xệch này vào nhà: "Tư Dao, cô làm sao thế?"
"À... nhà cháu... nhà cháu bị cướp, cháu trốn thoát ra, phải báo công an ngay! Bà cho cháu gọi nhờ điện thoại với!"
"Ôi... thì ra thế! Tôi vẫn nói ngày nay đang rất rối loạn, chẳng có nơi nào yên cả. Thằng con tôi lại bảo tình hình trị an ở tiểu khu này là tốt nhất Giang Kinh. Thế này thì còn biết làm gì nữa!"
"Cháu muốn gọi nhờ điện thoại của bác để báo công an!" Tư Dao nhắc lại, cô nhìn quanh phòng, không thấy máy điện thoại.
"Ừ nhỉ, tôi cuống lên, thế là quên béng! Cái điện thoại đầu rời của tôi hình như để trên gác, cô chờ tôi lên lấy xuống!" Bà bước vội lên cầu thang, khiến Tư Dao thấy lo bà sẽ bị trượt chân thì gay.
Lát sau bà cầm điện thoại xuống đưa cho Tư Dao.

Tạ ơn trời đất! Lúc này Tư Dao mới thật sự thấy yên tâm.
Cô ấn số đã đủ ba số mà ống nghe vẫn im lặng.
"Bác ơi, sao máy của bác chẳng thấy tín hiệu gì cả?" Tư Dao lại ấn lại. Điện thoại không hề được kết nối. Cô đờ người, liệu có phải bọn người Đắc Quảng đã chuẩn bị quá kỹ, cắt cả dây điện thoại của khu vực này không?
"Thế sao được? Sáng nay tôi vừa gọi điện kia mà?"
"Bác có máy di động không?"
"Người già như tôi, dùng cái của nợ ấy làm gì!"
Đúng lúc này tiếng chuông gọi cửa vang lên.
"lại ai nữa thế nhỉ? Được, dù là ai, tôi cũng mượn máy của họ!"
"Đừng, đừng mở cửa!" Gọi cửa vào lúc này, là người tử tế sao được?
Nhưng thật bất ngờ, bà già chẳng hề lo ngại, lại còn đon đả: "Cửa không khóa, các vị cứ vào đi"
Tư Dao không dám tin ở tai mình nữa. "Sao bà lại.."
Cửa đã mở, Tư Dao bỗng thấy choáng váng. Bà già với nét cười hiền hòa nhưng lại rất gớm ghiếc đang cùng mọi thứ xung quanh cô quay tít chao đảo dữ dội.
Trước lúc ngất xỉu, cô chỉ kịp nhận ra hai con chó săn to tướng đang lao đến mình.

Chú thích:
(1) "Ước gì có nhà rộng ngàn vạn gian, che khắp kẻ sỹ nghèo trong thiên hạ đều hân hoan". Hai câu thơ trong "Bài ca nhà tranh bị gió thu tốc mái" của Đỗ Phủ

Chương 36
GIƯƠNG CỜ TRẮNG

Một túi nước đá chà qua mặt,Tư Dao đã tỉnh lại.Cô đang nằm ngửa, đã bắt đầu có cảm nhận. Cô lại trở về ngôi nhà, đang ở ngay phòng của mình.
“Tốt rồi,nữ diễn viên chính đã tỉnh. Hiện nay tính mạng của mọi người đều nằm trong tay cô”.Dương Tín Chí bình thản nói.

“Bố và anh Chí ạ, tính mạng con người là trên hết, Tư Dao bị bệnh tim, mọi người nên đưa cô ấy đi viện”.Lâm Nhuận dường như nài nỉ.
“Vớ vẩn! Ai cần con phải nhắc ? Nhưng phải chờ nó nói xong đã”. Vẻ mặt Chung Thục Minh cũng đượm vẻ ái ngại.
Tư Dao định nhổm dậy, Tín Chí biết giờ đây cô gái này đã như chim trong lồng, nên đưa mắt ra hiệu cho bọn thuộc hạ năng nổ khỏi cần lo ngại gì.
Cảnh tượng mà cô rất sợ phải nhìn thấy đã ở ngay trước mắt: Lịch Thu và Tử Phóng đã bị trói đánh đai hai tay ngoặt ra đằng sau thít lên cổ.
“Hôm nay các người đã nhìn thấy cái chuyện rất không nên nhìn, chắc các người hiểu ý tôi chứ?” Tín Chí nói với Tử Phóng và Lịch Thu.” Đương nhiên bọn tôi rất tự tin, nếu để cho các người được sống thì mọi người rất có thể đều được bình an, nhưng cái điều ‘có thể’ này lại nằm trong tay cô Tư Dao của các người”.
Hắn chợt xoay người: “Cô Dao hãy nói cho bọn tôi biết mọi chuyện, nhất là bí mật về Lý Bá Thuỵ mà Viên Thuyên để lại cho cô. Cô nói ra rồi,thì mọi ân oán ở đây sẽ xí xóa ,cô cũng khỏi phải bị ám ảnh nặng nề gì nữa. Đời người con gái trẻ hãy còn dài,cô phải mang gánh nặng ấy thực là rất không công bằng!”
”Tôi không biết bí mật gì hết,nếu biết,thì sao tôi lại không kể với Lâm Nhuận, hoặc báo cho công an?”
”Nguyên nhân thì có nhiều, ví dụ Lý Bá Thụy thì tham lam, Viên Thuyên thì rón rén cẩn thận… Cô hãy nói đi,thực ra bọn tôi thừa biết cô đã tìm ra sự thật”.
Lúc này bà già hàng xóm bước vào nói nhỏ: “Các vị nên mau mau lên,gần đây không chỉ có các vị,mà hình như còn có ai đó vẫn lén theo dõi ngôi nhà này, tôi chỉ sợ sẽ rách việc mất thôi!”
Tư Dao hằn học nhìn bà ta: “Mụ đã…”
Lâm Nhuận cười nhạt : “Cả nhà chúng ta thật là… Bà ấy là cô của anh. Bố anh đã mua ngôi nhà hàng xóm, để tiện canh chừng em, không ngờ cũng có lúc được việc. Khi em vừa gõ cửa bên đó,thì cô anh đã gọi điện cho bố anh ngay”,
Bọn người Đắc Quảng –cha của Chung Lâm Nhuận- hành động đều luôn dày công tính toán.Tư Dao đã hiểu, tại sao bọn sát thủ của Đắc Quảng biết rõ mình ngủ ở phòng của Lâm Nhuận, thì ra là nhờ bà cô của Lâm Nhuận chỉ điểm. Sau khi Thường Uyển về ở với cô,bà ta đã từng hỏi thăm, cô nói là Thường Uyển ngủ trên gác,cô ngủ dưới nhà.
Tín Chí gắt gỏng: “Này,cậu Lâm Nhuận chớ ăn cây táo rào cây sung nhé!”

”Ai là táo,ai là sung?Bố có lú lẫn không thế?” Lâm Nhuận nhìn cha.
“Hỏi câu này khá đấy, con hãy trả lời trước zem?” Ông Chung Thục Minh không hề né tránh ánh mắt của Lâm Nhuận.
“Nếu là làm điều ác, là giết người ,tham ô,phạm pháp,thì con không thể chấp nhận! Nếu ‘cây sung’ là Dao Dao-người con yêu mến,một cô gái vô tội, cứng cỏi-thì dứt khoát con sẽ rào!” Câu nói của Lâm Nhuận khiến Tư Dao rưng rưng nước mắt.
Mắt ông Chung Thục Minh cũng ươn ướt.
Ta đã không biết cách dạy con?
Hay là con đường này ta đã đi quá xa,chính ta cũng mất phương hướng rồi?
”Con đã làm cho bố và mẹ rất thất vọng”.
“Bố đừng ngoặc mẹ con vào chuyện này. Mẹ con chỉ là bù nhìn,bà ấy không biết mọi chuyện bố và anh Tín Chí làm”.
“Câm đi!” Ông Thục Minh vung tay, mép Lâm Nhuận đã rỉ máu.
Tín Chí biết bây giờ hắn phải điều hoà tình thế,nên sẵng giọng: “Tôi cho cô Tư Dao một phút suy nghĩ,sau một phút nếu cô không nói ra chỗ Lý Bá Thụy cất giấu bí mật,thì nhà báo Tử Phóng sẽ được chờ đồng nghiệp đăng cáo phó cho. Sau một phút nữa, nếu cô vẫn im lặng thì cô Lịch Thu sẽ được lên thiên đường hội ngộ với em gái và ba phút sau cô sẽ phải “Đau thương đến chết”, để thực hiện nốt lời nguyền!”
Tư Dao lắc đầu. Tín Chí giơ tay chăm chú nhìn đồng hồ.
Mình còn có thể làm gì nữa?
Sau khi chúng đã biết về bức tường kép, thì ai có thể tin lời hứa “sẽ được bình an vô sự” của chúng? Lời chó sói hứa với cừu, đều là khúc dạo đầu của bữa ăn tối mà thôi.
Nhưng nếu không nói, thì lời hăm dọa của chúng đâu phải trò đùa?
Một phút trôi đi còn nhanh hơn cả một giây.
Khi Tín Chí nói “hết giờ” thì Tư Dao mở miệng: “Nếu tôi nói ra các người phải giữ lời hứa”.
“Đúng là cô có biết thật!” Tất cả đều ngạc nhiên nhìn Tư Dao.
“Khoan đã!” Lâm Nhuận bỗng cắt ngang. “Tôi hỏi lại : nếu Tư Dao nói ra thì các người có thực hiện lời hứa không?”
Tín Chí nói: “Khỏi cần băn khoăn những thứ “nếu” làm gì. Đắc Quảng xưa này luôn nhớ giữ chữ tín để giành thắng lợi. Trước khi chú Nhuận về Giang Kinh,chúng ta đã giao hẹn phải tìm cách lấy bằng được ‘bí mật’, đồng thời bọn tôi sẽ tha cho Tư Dao. Điều này đương nhiên làm được. Chỉ cần cô ta khai ra,thì chúng tôi sẽ dừng lại,không làm to chuyện nữa!”

Tư Dao thở dài tuyệt vọng, nói nhỏ: “Nó ở trong cái áo lông của tôi…các người rạch cái mền ra là thấy ngay”.
Ở vạt áo bên trái có một đường chỉ khâu tay.Rạch nó ra,bên trong có một mảnh giấy gấp vuông vức.
“Lẽ nào đây là…” Chung Thục Minh đứng dậy.
“Đúng,chú ạ! Đây là sơ đồ cấu trúc ngôi nhà!” Dù đang lúc rất hưng phấn thì giọng nói của Tín Chí cũng không mảy may xúc động.
Chung Thục Minh thật sự thở phào nhẹ nhõm. Không hiểu tại sao ông ta luôn tin rằng Lý Bá Thụy nhất định cất giấu bí mật trong ngôi nhà này. Ông ta rất hiểu Lý Bá Thụy: một kiến trúc sư tài ba,không chỉ giỏi thiết kế bên ngoài bên trong,thậm chí kể cả trang trí nội thất của một công trình,mà còn rất giỏi chế tác các thiết bị cơ học tinh vi nữa.Chính vì có tài cao,nên ông Thụy không tin bất cứ ai,và cũng không nhẹ dạ đặt chân vào một nơi nào đó. Ông Thụy tham lam một cách ‘cẩn thận’. Vì sở hữu một số của cải đáng kể,nên ông Thụy luôn sống trong nỗi sợ hãi - sợ mất của.
Thực ra chính ta cũng chẳng hay ho gì, có điều,ta không thu mình trong ‘hang động’ của bí mật một cách tiêu cực,ta luôn tích cực xuất kích,phải nắm trong tay số phận của mình.
“Đây là bức tường kép,chú ạ! Cháu đọc các bản vẽ kiến trúc khá thạo. Vị kiến trúc sư cao tay như Lý Bá Thụy không thể để chừa lại một khoảng không gian vô ích…có lẽ xung quanh là vật liệu cách âm,không thể nhầm được…À,trong này còn gợi ý cách mở nó,có lẽ phải xuống dưới tầng hầm”. Mắt Tín Chí loé lên một nét kỳ dị.
Tử Phóng, Lịch Thu và Tư Dao đều hiểu ,tất cả mọi điều đều không thể cứu vãn được nữa.
Nơi ẩn nấp, lối đi bí mật ..mà ông Lý Bá Thụy dày công thiết kế sắp bị lộ hoàn toàn.
Khi chúng thật sự đoạt được bí mật rồi, liệu có ai trong số họ sống sót không?
Điều đáng buồn của loài người là có thể đoán trước kết cục của mình.
“Được, vậy thì khẩn trương lên, chúng ta xuống tham quan!” Chung Thục Minh vừa nói vừa bước ra khỏi căn phòng.
“Xin lỗi, vì tôi không còn lựa chọn nào khác”. Tư Dao khe khẽ sám hối.
Mọi người đều hiểu chẳng mấy chốc bọn người kia sẽ bới tung bức tường kép,rồi lại quay lên đây.

Đau thương đến chết

Chương 37
TỘI ÁC VÀ TRỪNG PHẠT

Thật kỳ lạ, đã rất lâu mà không thấy Chung Thục Minh và Dương Tín Chí quay trở lại.
Cũng thật hết sức khó hiểu, nếu không tìm thấy thứ mà họ cần,thì chắc chắn họ sẽ trở lại tiếp tục đe dọa Tư Dao, chứ không thể cứ tìm mãi, cố đấm ăn xôi, chỉ tổ phí thì giờ. Họ là những người sành sỏi kỹ thuật uy hiếp dụ dỗ kia mà!
Ở dưới tầng hầm, Tín Chí mở cái hộp sắt. “Chú ạ, đây là điểm tập trung toàn bộ đầu mối hệ thống điện, điện thoại, ca-mê-ra, hệ thống cảnh báo…Theo bản vẽ này thì công tắc điều khiển để mở tường kép cũng nằm trong này,chắc chắn dây điện sẽ từ đây đấu vào cửa tường kép” . Nói rồi, hắn ấn công tắc.
Màn hình tinh thể lỏng nhấp nháy, đòi nạp mật mã.
Tín Chí cười cười : “Chú xem, Lý Bá Thuỵ cực kỳ tỉ mẩn cẩn thận, mỗi bước thao tác không dễ gì mà qua được. Thiết kế này khiến cho ai đó dù cố ấn bừa công tắc cầu may, cũng vô ích.”.
Chung Thục Minh mỉm cười : “Chúng ta có biết mật mã không?”
”Chú vẫn thích thử cháu như hồi còn nhỏ à?”
”Lấy được nó, thì chú cháu ta có thể tiếp tục duy trì mọi lạc thú. Cháu hãy thử nhập tên văn bản máy tính của bản vẽ này xem? Cột màn hình này khá dài rộng, có thể chứa được bao nhiêu ký tự?” Chung Thục Minh thầm thở than, tại sao chàng trai luôn luôn rất ăn ý với mình này lại không phải là Lâm Nhuận?
Sau khi đã nhập tên văn bản in trên đầu bản vẽ, màn hình hiện ra dòng tiếng Anh xác nhận mật mã đã chuẩn xác.
Cửa vào tường kép đã mở ra thật.
Không gian bên trong không lớn, rộng hơn một mét, sâu hai mét,cao hơn đầu người; hai bên “tường” là hai hàng giá gỗ,trên đó xếp các chồng kẹp văn bản.
“Chắc phải ở đây!” Chung Thục Minh bước vào, bật đèn pin và bắt đầu lật giở các kẹp giấy tờ. Ông ta thấy Tín Chí vẫn đứng ngoài canh gác. “Này, các bí mật liên quan đến Đắc Quảng cũng là liên quan đến cháu,cháu cũng vào tìm giúp chú đi!”
”Vâng, cảm ơn chú đã tin cháu”. Tín Chí bước vào, cũng bắt đầu lục lọi.
Cánh cửa vào tường kép đã tự động đóng lại.

Lật giở một hồi, Tín Chí cau mày: “Chú ạ, hình như đám giấy này chẳng có liên quan gì, phần lớn là các mẩu báo cũ cắt ra, cả báo tiếng nước ngoài nữa. Vô lý thật, trong các kẹp này thì toàn là giấy trắng. Chú ơi, hay là cứ bảo các anh em khuân về bằng hết, rồi chúng ra lục tìm sau?”
Chung Thục Minh nghĩ ngợi rồi nói : “Cũng được, nhưng phải đưa con bé Tư Dao đi theo,còn hai đứa kia thì xử lý ngay tại chỗ!”
Tín Chí giơ tay đẩy cánh cửa. Cánh cửa bất động.
Hắn đấm mạnh vài cái, nhận ra rằng cánh cửa này bằng thép thật sự, không nhúc nhích trước những cú đấm đá thô bạo.
Hắn mở di động, dưới ánh đèn pin mờ mờ,thấy máy không hề có sóng vì tường kép này vừa cách âm lại vừa bưng chắn rất kín.
Tín Chí vã mồ hôi trán : cửa tự động đóng, không tìm được mẩu giấy tờ nào có giá trị,chứng tỏ tường kép này có thể là một cái bẫy!
Chung Thục Minh cũng nhanh chóng nhận ra tình thế nghiêm trọng: “Bọn ta trúng kế hay sao?” Tâm trạng ông ta từ kinh ngạc dần chuyển sang phẫn nộ: cho đến chết, Lý Bá Thụy vẫn chơi khăm người ta!
”Có ai ngoài kia không? Chúng tôi ở đây!” Thục Minh gào to. Ông ta nhớ lúc nãy Tín Chí đọc bản vẽ,nói rằng bốn bề tường kép này ốp vật liệu cách âm.
“Chú đừng lo,cái khoang này chủ yếu làm bằng gỗ, ta có thể phá mà chui ra. Để cháu dỡ bỏ cái giá gỗ này đã…” Tín Chí quả là con người tài ba, cực kỳ tinh nhanh, và có cả sức mạnh nữa.
Tín Chí rút cái giũa được chế tạo đặc biệt thường xuyên mang bên mình,sau vài phút đã dỡ được một mảng vách của cái giá gỗ, nhưng hy vọng cũng tắt ngấm luôn: sau cái giá là vách tường thép.
Mình đang ở trong một buồng giam bằng thép.
Nó hoàn toàn kín gió, chẳng mấy chốc cả hai sẽ hết không khí, ngạt thở mà chết.
Tín Chí mất hết bình tĩnh, ném cái giũa xuống, nậy một thanh gỗ ở cái giá, đập mạnh vào bức vách và lớn tiếng kêu cứu.
Hình như ở ngoài kia lại tuyệt đối yên tĩnh, không một chút hồi âm.
“Tín Chí, im đi! Ta phải nghĩ cách xem sao”. Chung Thục Minh cố tỏ ra bình tĩnh, nhưng giọng nói run run không che giấu nổi nỗi khiếp sợ. “Có lẽ, đây chính là nhân quả luân hồi?”
Lão đang nhẩm tính, trong những năm phát triển Đắc Quảng, lão đã hãm hại bao nhiêu người, đã bố trí giết bao nhiêu người.
Nhưng trong đầu lão,tất cả chỉ là một đám mờ mờ.
Chẳng lẽ chóng hết ô-xy như thế này? Chắc không đến nỗi thế.

Tín Chí bỗng cảm thấy thì ra bề trên mà từ nhỏ hắn đã sùng bái,lại là một kẻ thật yếu ớt. Y nhớ, năm xưa y cũng là một thiếu niên hiền hậu và hay mềm lòng, chính nhờ đi theo Chung Thục Minh lăn lộn chốn thương trường với hai ngả thiện ác đồng hành, y mới rèn luyện được tính cách lỳ lợm,thậm chí tàn nhẫn.
Tất cả là tại ông chú Thục Minh này.
Đến lúc này mà lão vẫn còn từng giây từng giây cạnh tranh với mình chút không khí đang cạn dần.
Mình cần phải tồn tại lâu một chút, biết đâu lại có thể tìm được lối ra.
Trong bóng tối, y bất chợt đưa hai tay bóp cổ Chung Thục Minh. Y thở hổn hển: “Xin lỗi, khi họp hội đồng quản trị chú thường bảo hãy tạo thêm nhiều cơ hội cho lớp trẻ…”
Thục Minh thầm than “Mình đã đoán không sai, Lâm Nhuận sẽ không bao giờ làm chuyện này…” Chầm chậm,lão đưa tay đang cầm cái giữa của Tín Chí lên.
Nhưng tay lão đưa lên rất khó khăn…
Có lẽ vì đôi bàn tay như cái kìm sắt của Tín Chí đang siết chặt khiến lão gần như nghẹt thở.
Không. Tay Tín Chí đã dần lỏng ra,hắn đã không thể uy hiếp mình được nữa.
Lão không nhìn thấy ở một góc tường kép, sau tấm ván thép, có một cái vòi to bằng đầu ngón tay. Qua một ô dây thép gai đặt ở “tường thép” ,nó đã phun vào dây một thứ hơi không màu mà mọi nhà thường dùng để đun bếp. Lúc này, luồng hơi bỗng tự động ngừng phun, vì thiết bị cảm ứng ghi nhận đã đạt tới nồng độ ô-xít các-bon để thực hiện “cái chết tức thì”.
Ở phòng của Tư Dao, đám thuộc hạ của tập đoàn Đắc Quảng phụ trách canh gác cũng bắt đầu cảm thấy bất an. Thời gian trôi qua đã lâu mà không hề thấy cấp trên có lệnh gì, gọi di động cũng không ai nhận. Bà cô của Lâm Nhuận càng như ngồi trên đống lửa, rất lo sẽ xảy ra chuyện gì, luôn ra ngóng mãi ở cửa sổ.
Sắc mặt bà ta bỗng trở nên trắng bệch. Bà ta đã “ngóng” thấy một đoàn xe cảnh sát đang hú còi chạy đến khiến bà ta sợ mất mật.
Rất nhanh, bọn người của Đắc Quảng lủi sạch khỏi căn phòng của Tư Dao. Tư Dao thở phào, sợi dây rất căng đã chùng lại. Cô cảm thấy lồng ngực đau ghê gớm, tim đập như tiếng trống làng.
Cô định kêu lên nhưng không thể làm nổi. Cô không còn biết gì nữa.

Đau thương đến chết

Chương 38
TIÊN LƯỢNG (1)

Ánh lửa, ngôi nhà nhỏ, trái tim bị lèn chặt cứng, nỗi kinh hãi bám riết; Lại là ngủ mê, chứng tỏ cô vẫn còn sống trên đời, chỉ hiềm đang bị hành hạ đủ bề. May sao cô đã tỉnh lại.
Không phải, cô vẫn chưa tỉnh cơn ác mộng. Người kia là ai mà đứng ở đầu giường cô? Dáng người rất quen, khuôn mặt đã trải qua mọi nỗi bể dâu, bộ râu nhuốm bạc. Người mặc áo mưa?
Ông ta định làm gì?
Tư Dao thấy nhoi nhói đau, nhưng vẫn chưa thật sự tỉnh hẳn, muốn kêu mà không thành tiếng.
Nhưng cô vẫn cố gắng.
Trong buồng chăm sóc bệnh nhân nặng vang lên một tiếng kêu "Ối…"
Người y tá chạy vào. Người hộ lý thu dọn ga đệm… và các vật phẩm trên giường đặt vào chiếc xe đẩy, nói với người y tá: "Giường số 3 đang gọi". Người y tá nhìn thấy Tư Dao khẽ mở mắt, rất mừng rỡ "Số 3 tỉnh rồi". Bác sĩ trực cũng chạy đến, cùng y tá ghi lại các chỉ số thiết bị đo đặt ở đầu giường.
Bệnh nhân này đã tỉnh lại sau 2 ngày hôn mê, bác sĩ và y tá đều thở phào. Người y tá liền đi gọi bác sĩ điều trị Tạ Tốn.
Bác sĩ Tạ Tốn bàn với lãnh đạo khoa nội, cấp trên đã chấp thuận thực hiện chăm sóc đặc biệt đối với Tư Dao. Anh rảo bước vào phòng chăm sóc bệnh nhân nặng, thấy bạn trai Tư Dao và một người nữa đứng ở đầu giường cô. Bác sĩ Tốn nói "Các vị phải hết sức hạn chế, hiện giờ không được để cô ấy bị hưng phấn hoặc mất sức"
Tư Dao nghe Lâm Nhuận và Tử Phóng kể lại diễn biến hôm đó. Thì ra có 1 phụ nữ đã báo công an rằng có vụ cướp nghiêm trọng xảy ra ở khu "ốc đảo quí tộc" Lục Ô. Cảnh sát đã bố trí cả đội chống bạo lực, thế là máy tên lâu la đang tháo chạy ngay lập tức bị bắt. Người phụ nữ đã báo công an chính là bà Đỗ Dung- bác của Tư Dao. Bà Dung nói mình nhận được một cú phôn nặc danh, bảo bà hãy báo công an ngay lập tức. Bà liền gọi cho cảnh sát 110. Đến giờ vẫn không biết người gọi điện cho bà là ai.
Qua lời kể của Lâm Nhuận và mọi người, cảnh sát đã xuống tầng hầm, nhìn thấy cái hộp sắc trung tâm đang mở, nhưng không biết phải làm gì để vào được bức tường kép. Họ bèn tìm Trương Sinh,

Điền Xuyên, rồi mở máy tính của Tư Dao, nhận ra bản vẽ "Nhà máy Louvre" mới nạp vào máy, có tên là LW5865136697400P. Đó là một bản vẽ kết cấu ngôi nhà, còn ghi rõ cả cách mở "tường kép".
Tường kép này nằm giữa tầng một và hai, ở bên cạnh cầu thang, phải điều khiển bằng hệ thống điện ở cái hộp sắt dưới tầng hầm để mở. Họ kinh ngạc phát hiện ra xác của Chung Thục Minh và Dương Chí Tín.
Trong khoang tường kép này nồng nặc mùi khí gas.
Trong quá trình điều tra vụ việc, Trương Sinh báo với cảnh sát về một bức tường kép khác. Họ đã thấy trong đó một số vật dụng của ông Lý Bá Thụy. Thì ra ngôi nhà này có hai ô "tường kép", một ô là cái bẫy chết chóc, một ô là đường tắt thoát thân.
"Đúng thế. Trong ô tường kép thật sự kia, tôi đã phát hiện ra một đĩa cứng, bên trong chứa 2 file bản vẽ, một bản thuyết minh- nói rõ sự khác nhau của 2 bản vẽ- một bản vẽ An toàn, có đánh dấu 'mật thất' của ông Lý Bá Thụy, một bản vẽ Nguy hiểm, có đánh dấu một ô khác, là ô chết chóc. Bản vẽ còn ghi rõ: nếu gặp tình trạng khẩn cấp, thì giao bản vẽ Nguy hiểm này cho bọn tội phạm, chúng vào đó chẳng bao lâu sẽ phải chết. Cho nên tôi đã phải chi món tiền kha khá để mua phần mềm "Nhà máy Louvre", rồi in bản vẽ Nguy hiểm ra, luôn mang theo người. Ở bảng điều khiển dưới tầng hầm, nếu nhập tên file bản vẽ An toàn- cũng tức là chuỗi kú tự mà Viên Thuyên viết cho tôi trên chiếc phong bì- thì có thể mở 'mật thất' của ông Lý Bá Thụy; nếu nhập tên file bản vẽ Nguy hiểm- tức là chuỗi kí tự cơ bản giống nhau, chỉ khác chữ cuối cùng là P chứ không phải là C- thì sẽ mở ra tầng hầm chết chóc". Tư Dao nghĩ đến Lâm Nhuận đã bị mất cha, tâm trang cô rối bời bao ý nghĩ chồng chéo.
"Nhưng tôi vẫn không hiểu tại sao Viên Thuyên lại biết được những chuyện phức tạp như thế?" Tử Phóng hỏi.
"Cũng có thể, chỉ đơn giản là Viên Thuyên đã quen với Lý Bá Thụy. Cho nên, cô ấy biết ngôi nhà của ông Thụy, rồi mách tôi đến thuyê mặc dù ở Giang Kinh này có rất nhiều nơi cho thuê nhà".
Lịch Thu cũng đã biết Tư Dao đã tỉnh laik. Lúc cô vào đến nơi, thấy Tư Dao đang chuyện trò thoải mái, cô rất mừng. Tử Phóng không muốn Lịch Thu hàn huyên với Tư Dao, bèn hỏi luôn "Lịch Thu! Các vật dụng mà bà dì và ông chú rể để lại, hiện nay đâu rồi?"
Lịch Thu nghĩ ngợi rồi nói "Sauk hi cả nhà bị tai nạn, tôi và mẹ tôi cũng thu dọn; các thứ cồng kềnh đều đã bán đi, một số đồ có tính chất riêng tư, mẹ tôi xếp vào hòm để chuyển đường biển về Mỹ. Cho nên, chắc là chúng vẫn cất ở môt căn phòng chứa đồ tại nhà mẹ tôi.

Anh hỏi để làm gì?”
“Liệu có thể phiền mẹ cô xem xem trong anbum ảnh của họ có ảnh chụp chung với Viên Thuyên không?”
Lịch Thu lạnh lùng đáp “Tôi không cho rằng mẹ tôi sẽ chấp nhận vì cho đến giờ, hễ nhắc đến gia đình bác tôi là mẹ tôi lại khóc, giờ mà lại giở ảnh ra xem?Anh thấy có khác nào tra tấn bà không?”
Tư Dao lắc đầu: “Sao anh Tử Phóng sốt ruột khiếp thế? Đâu có phải là chuyện cấp bách gì?”
Lịch Thu nói “Nhưng tôi sẽ nói, để mẹ tôi gửi cả tập ảnh đến đây, để ngài phóng viên duyệt xem”
Tử Phóng ấm ức “Thôi nào, tôi đã sai, được chưa? Làm cho hai bà phải liên kết để trấn tôi”
Lúc này bác sĩ Tạ Tốn đã đọc xong kết quả điện tâm đồ mới nhất của Tư Dao, anh nhắc nhở mọi người vào thăm “Để cho đông đảo quí vị vào thăm, tôi đã rất linh động rồi, các vị phải để cô ấy nghỉ ngơi và nhất là phải tránh mọi kích thích tâm lý”
Anh lại nhắc bác sĩ trực ban mấy câu, rồi về văn phòng ghi chép diễn biến bệnh lý.
Lâm Nhuận chạy ra khỏi phòng đuổi kịp bác sĩ Tạ Tốn hỏi “Bệnh tình của Tư Dao là thế nào ạ? Hai hôm trước, anh nói là cần quan sát thêm, chưa kết luận được, nay cô ấy đã tỉnh, chứng tỏ chuyển biến tốt phải không?”
Tạ Tốn nghĩ ngợi, rồi nói “Bây giờ anh cùng tôi về văn phòng, tôi sẽ nói cụ thể”
Khi 2 người về đến văn phòng, thì Tử Phóng cũng kịp chạy đến nơi.
“Tôi còn đang suy nghĩ xem nên nói với Tư Dao thế nào… Cách đây không lâu, cô ấy đến chỗ tôi khám về mạch máu cơ tim, lúc đó toi đã phát hiện ra cô ấy bị viêm cơ tim mức độ nhẹ, đây là chứng bệnh gần đây khá phổ biến trong nhóm người trẻ tuổi. Viêm cơ tim thể nhẹ, thường chỉ cần nghỉ ngơi bồi dưỡng là sẽ tự khỏi. Thực tế hiện nay, cũng bệnh này y học cũng chưa có thuốc đặc trị. Sau lần bị ngất vừa rồi, tôi kiểm tra thấy hiện tượng viêm cơ tim của cô ấy đang tiến triển rất xấu, nhất là hiện tượng rối loạn nhịp tim rất nặng, có tần suất cao, thậm chí màng tim đã ứ trệ huyết dịch…”
“Xin anh cho chúng tôi biết, tiên lượng căn bệnh của cô ấy thế nào?”
Lâm Nhuận thấy hơi chóng mặt.
“Rất tiếc, tôi chưa thể dự đoán chắc chắn. Chúng tôi sẽ giữ cô ấy nằm viện để tiếp tục kiểm tra. Hy vọng có thể khống chế không cho căn bệnh phát triển diễn biến ác tính”
“Chắc anh đã biết một cô bạn của Tư Dao, trước kia cũng đi vào cái

hang núi bí hiểm đó… rồi bị viêm cơ tim dẫn đến đột tử…”
“Tôi biết. Tình trạng của Tư Dao tuy chưa phát triển đến mức ấy, nhưng chiều hướng này thì không cho phép lạc quan. Cho nên chúng ta cần đặc biệt chú ý không được để cho tâm trạng cô ấy bị xáo trộn mạnh. Tuy không vì thế mà bảo đảm 100% sẽ ngăn cản được khuynh hướng phát triển xấu đi, nhưng ít ra cũng giảm thiểu hiện tượng rối loạn nhịp tim. Khi giải phẫu thi thể bạn của Tư Dao, chugns tôi đã phát hiện ra một loại virut. Thực không may, virut ấy cũng có trong máu Tư Dao…”
Nghe bác sĩ Tạ Tốn nói xong về bệnh tình và xác nhận sự tồn tại của virut, Du Thư Lượng im lặng hồi lâu cho đến khi Tạ Tốn lại hỏi anh quan điện thoại “Bác sĩ Lượng vẫn đang nghe đấy chứ?”
“Vâng, vâng. Tôi còn nhớ anh nói rằng chủng loại virut này cực hiểm thấy. Tôi được biết, việc ngăn chặn virut này lây nhiễm hiện nay là bị động, chủ yếu vẫn trông chờ vào sức miễn dịch của bệnh nhân. Liệu cô Tư Dao… có vượt qua được không?”
Tạ Tốn buồn rầu “Cũng như anh, tôi rất nghi ngờ. Cảm giác này thực không dễ chịu gì nhưng đành cứ chờ xem sao. Phó giáo sư Chương Văn Côn cũng rất quan tâm tới vấn đề này; tuy virut học là lĩnh vực rất xa với chuyên môn của mình nhưng anh ấy thường hay tiếp xúc với các chuyên gia y học cơ sở, cho nên thời gian tới đây anh ấy sẽ tăng cường liên hệ với họ để nghiên cứu điều tra căn nguyên và tìm tòi phương pháp điều trị… Tôi cũng thấy ái ngại, vì việc này thuộc về trách nhiệm của bác sĩ điều trị là tôi; tất nhiên tôi cũng sẽ nghiên cứu nghiêm túc, sẽ cùng các chuyên gia của khoa tìm kiếm phương pháp điều trị”
Du Thư Lượng biết Tạ Tốn rất chân thành, nhưng chỉ e sự việc chẳng hề đơn giản. Hiện giờ chỉ mong sao loại virut dẫn đến viêm cơ tim này sẽ yếu đi vì bệnh nhân có thể lực tốt, sẽ khong đến nỗi dẫn đến tử vong. Nhưng, hầu như những người trẻ tuổi từng vào hang quan tài treo đều đã ra đi, nếu họ đều bị đột tử do viêm cơ tim virut thì sao? Tư Dao có thể đặc cách miễn dịch không?
“Anh đã nói chuyện với cô ấy chưa, thái độ cô ấy ra sao?”
“Tôi đã nói chuyên, vì thế tôi muốn anh giúp cho… Tôi thấy cô ấy bình tĩnh một cách không ngờ, dường như đã chấp nhận số phận… Đây là điều tôi rất lo lắng. Thông thường, các bệnh nhân viêm cơ tim đều sẽ bình phục tốt, nhiều bệnh nhân cơ tim nặng cũng có thể tiếp tục sống bình an”
“Vậy anh có giải pháp gì chăng?”
“Anh là chuyên gia, tôi đâu có thể có đề nghị gì khả quan được!

Huống chi, chính Tư Dao đề nghị muốn gặp anh”
Chú thích
1. Danh từ y học dự báo khả năng bình phục

Chương 39
KHỬ ĐỘC

Ánh mắt Tư Dao đọng lại trên cây liễu khô ngẳng bên ngoài cửa sổ. Gần đây nhiệt độ ngoài trời giảm mạnh, cây liễu ấy đã sớm xác xơ từ những ngày đầu mùa đông, lúc này trông nó lại càng run rẩy, hắt hiu. Nhưng thật bất ngờ, hôm qua có một chú chim đến đậu trên cây liễu đến nửa giờ đồng hồ, đã đem lại cho cái khung cửa sổ này một chút sức sống.
Liệu hôm nay nó có đến nữa không?
Sinh mệnh héo tàn của mình có thể bay đến với chú chim có thể đem lại hi vọng và sức sống đó không?
Hiện thực đã bộc lộ cho cô nhìn rõ khía cạnh tàn khốc của nó, cô sẽ thoát khỏi “Đau thương đến chết”.
Điều đáng buồn hơn là, khi sắp phải ra đi, cô không có gì hết.
Cha mẹ đã ra đi trước mình, điều ấy không hẳn là rất đáng buồn; người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh mới là đau xót cùng cực. Các bạn thân thiết bao năm, dù ít hay nhiều cũng đã vì cô mà phải ra đi; tình yêu cô đã từng nâng niu thì tan nát, Lâm Nhuận đối với cô như một người yêu, một người thân, nhưng những biến cố đã xảy ra khiến cô cảm thấy bất ổn, cô cần có thời gian để nguôi ngoai.
“Dao Dao!”. Một giọng nói thân quen vang lên. Diêu Tố Vân đã đứng trước cửa buồng bệnh nhân.
Tư Dao có phần ngạc nhiên lo sẽ làm liên lụy đến bạn. Cô và Tố Vân đã lâu ngày không liên lạc với nhau. Sao Tố Vân lại tìm đến đây được?
“Các vị cùng thuê nhà của cậu đã cho biết, nên mình đến thăm cậu.”. Tố Vân đặt một túi quà lên trên mặt tủ nhỏ kê ở đầu giường, rồi ngồi xuống bên cô. “Mình muốn biết sức khỏe cậu thế nào”.
“Vẫn rất ổn. Mình mắc một chứng bệnh chưa xác định rõ, nghe nói những người từng mắc phải nó đều có tiên lượng khả quan”. Tư Dao không muốn làm cho bạn phải lo lắng, và cũng không muốn tiếp nhận

sự thương hại.
“Nghe nói hiện giờ cậu không thể chịu nổi những xáo trộn mạnh về tâm trạng, đúng không?”
“Ấy là nói vậy thôi! Mình vốn đâu phải người hơi một tý là giật mình nhớn nhác? Họ nói thế, không thật đáng tin đâu. Này, cậu định đem đến cho mình một tin vui gì đặc biệt chăng? Mình đã sẵn lòng đón nhận, cậu nói đi?”. Tư Dao nhận thấy mình vẫn rất hiếu kỳ như trước. Chắc cũng là dấu hiệu của sức sống ngoan cường!
Tố Vân quan sát kỹ Tư Dao: “Cậu không vấn đề gì thật chứ?”
“Mình đâu có mềm yếu như vậy! Nào, cứ hù dọa mình xem sao?”
Tố Vân gật đầu, ngoảnh ra phía cửa gọi: “Xin mời vào!”.
Một người đàn ông dáng tầm thước bước vào. Tư Dao chưa từng biết ông ta nhưng cô cũng hơi kinh ngạc: ông ta rất giống một thổ dân trên hòn đảo nào đó ở Thái Bình Dương! Mái tóc không chải, bù xù như đám rễ tre, râu ria lấp kín mồm, che gần hết khuôn mặt. Quần áo thì như lâu ngày không thay, và rách bươm. Tuy nhiên trông vẫn có vẻ hiền hoà tử tế.
“Ông là…”
“Cô Tư Dao! Chúng ta đã từng gặp nhau qua điện thoại…”
Dù đã chuẩn bị tâm lý nhưng Tư Dao vẫn kinh ngạc bật dậy khỏi giường, quên cả mình đang truyền dịch, người cô vẫn đang vướng các dây nhợ.
Cô đã nhận ra giọng nói này. Đây là ông Cố Trân – nhà phong tục học đã mất tích bấy lâu.
Tố Vân vội đỡ Tư Dao trở về giường. Người y tá nhìn qua cửa kính thấy thế vội chạy vào hỏi han và cũng rất ngạc nhiên nhìn ông Cố Trân.
Tư Dao vội nói: “Hai vị này đều là bạn vào thăm tôi”.
“Bác sĩ Tạ Tốn đã nhiều lần dặn dò không được để cô ấy bị xúc động…”
“Không sao đâu, tôi không hề xúc động gì cả”. Tư Dao nói ngay.
Người y tá lại nhìn Cố Trân, rồi mới đi ra. Tư Dao nói: “Tạ ơn trời đất, bác Trân vẫn ổn cả!”
Ông Trân thở dài: “Cô xem, tôi đã thành ra nhếch nhác thế này, chưa thể nói là tốt đẹp gì. Tôi nghe nói cô đã đến thị trấn Hoa Tây để tìm tôi, rõ thật là khổ!”
“Không ạ! Lẽ nào tôi không nên làm như thế?”
“Tôi đã trốn khỏi núi Vũ Di, rồi về thẳng đây tìm cô, nghĩ rằng những điều tôi đã trải qua và phát hiện được sẽ giúp cô giải toả một số nghi hoặc”.

“Tôi có nghe một cậu thanh niên ở Thôn quái dị kể rằng, bác đã bị dân thôn hành hạ rất kinh khủng, tôi nghĩ đến mà phát sợ”.
“Tôi đang định kể với cô chuyện đó. Tôi nói ngắn gọn nhé, tôi chuyên nghiên cứu phong tục học và có tính tò mò rất mạnh. Sau khi nghe các vị kể về Tân Thường Cốc kỳ dị, về hang quan tài, về chuyện hãi hùng phơi thây ngoài đồng, về Thôn quái dị… tôi không nén được nữa, quyết định phải đi Hoa Tây một phen. Trước đó, tôi đã vào hang quan tài treo”.
“Thế thì không hay rồi! Những người vào đó đều đã lần lượt qua đời, chỉ còn sót mình tôi. Tôi cũng chẳng còn sống được bao lâu nữa. Lẽ ra hồi đầu tôi không nên truyền bức E-mail đó cho bác”.
“Tôi không nghĩ nhiều đến thế đâu, bởi vì câu chuyện nghe quá huyền bí, tôi không tin tà ma gì hết. Nào ngờ lúc tôi đi ra rồi đến thôn quái dị, tôi mới thấy hối hận vì mình đã vào cái thôn ấy!”
“Tôi đến nơi lúc nhá nhem tối. Tôi vào thôn, cảm thấy ở đây có một bầu không khí hết sức kỳ dị. Thật thế, nếu hai cô nhìn thấy… một cái thôn không lớn, đang có khoảng một trăm người đủ các lứa tuổi đi trên đường, họ đều mặc áo mưa với cái mũ nhòn nhọn đội trên đầu – mà lúc đó trời không hề mưa! Hình như trong thôn xảy ra việc gì đó hết sức đáng sợ. Người nào cũng lo lắng nghiêm sắc mặt, bước đi vội vã không nói một lời, lầm lũi đi ra khỏi thôn về một địa điểm mới ở trong núi. Hình như dân thôn đều từ bỏ cái chốn yên tĩnh, đã đủ để cách biệt thế giới này để chạy đến một chốn còn cách biệt thế giới hơn nữa. Điều kỳ cục là ngay cả những đứa trẻ đi trong đoàn người cũng câm như thóc.
“Có vẻ như hàng ngũ đang nghiêm chỉnh của họ đã bị sự có mặt của tôi làm cho đứt đoạn. Đang đi ra khỏi thôn, họ bèn lục tục quay lại. Tôi đang kinh ngạc hãi hùng, liền bị họ vây kín. Cả bầy người mặc áo mưa xám xịt. Tôi vốn nghĩ mình đã đi khắp bốn phương, học rộng biết nhiều… nhưng lúc đó thấy phát hoảng, bèn kêu lên “Tôi là nhà phong tục học, chỉ ngẫu nhiên đi qua đây thôi!”. Một người trung niên bước ra, có lẽ là “ông trùm” của thôn, nhìn tôi chằm chằm và hỏi: “Tôi không cần biết ông là nhà gỉ nhà gì, chỉ muốn hỏi ông có vào hang quan tài treo – có ba cỗ quan tài, hai to một nhỏ - hay không?” Tôi nhớ Tư Dao đã dặn, nên cứ một mực phủ nhận. Nào ngờ ông ta lại nói: “Những ai đã vào hang quan tài, họ đều công nhận cả; tiếc rằng ông lại hèn nhát cãi phăng!” Tôi lớn tiếng phản bác cái logic của ông ta nhưng không ăn thua. Ông ta nói: “Tôi sẽ cho ông biết một thứ logic tốt hơn: đã đến đây rồi thì ông là khách của chúng tôi, khách chiều ý chủ, cho nên ông phải theo chúng tôi vào núi.”

“Tôi hết sức tò mò muốn biết rốt cuộc họ định làm gì, đi đâu nhưng lúc này nỗi sợ hãi đã lấn át, tôi chỉ mong thoát khỏi đám người ấy. Tôi đành trả lời quấy quả là tôi đồng ý đi cùng. Đám người bèn giãn ra, tôi bị kẹp vào giữa rồi tôi đi theo họ. Tôi hỏi mấy người bên cạnh, trong thôn đã xảy ra chuyện gì, nhưng không ai trả lời.

“Đi vào một con đường núi, tôi cố để ý các dấu vết dọc đường, các chỗ rẽ ngoặt, chỗ lèn dốc… đồng thời giả vờ đau chân, tôi dần tụt xuống cuối đoàn người, thế rồi rình được cơ hội tôi quay đầu bỏ chạy. Tôi vốn quanh năm đi thăm thú các địa phương nên có “đôi chân thép” thứ thiệt; mọi ngày dù không xuống địa phương nhưng tôi vẫn là dân đam mê Ma-ra-tông, nên tôi rất tin mình sẽ bỏ xa đám dân thôn ấy. Họ tuy mạnh khỏe, quen đi bộ nhưng chưa chắc đã đuổi kịp một vận động viên nghiệp dư giàu kinh nghiệm và thường xuyên luyện tập nghiêm chỉnh như tôi.

“Tôi cắm đầu chạy. Tiếng chân bước, tiếng hô phía sau dần im ắng. Tôi không dám chủ qua, vẫn ra sức chạy – chạy một lèo đến thôn Quái dị vắng tanh vắng ngắt, rồi lại chạy một hơi đến Thị Trấn Hoa Tây đã là nửa đêm, cả thị trấn đều đang trong giấc ngủ. Tôi nhìn xung quanh không một bóng người, bèn lấy di động ra, thấy vẫn có sóng, tôi bèn gọi cho cô. Tôi không muốn làm phiền cô nhưng vì lúc đó tôi cảm nhận rằng đám người kia sẽ không dễ gì buông tha cho tôi, lỡ tôi gặp bất trắc gì thì cô có thể báo công an.

“Nào ngờ, khi tôi đang nói thì một bàn tay từ phía sau bịt mồm tôi rồi giật luôn di động. Những người mặc áo mưa đã đuổi kịp, trói nghiến tôi lại, ném xuống đất. Tôi có thể thấy rõ ánh mắt căm tức và tàn bạo của họ. “Ông trùm” tuổi trung niên nói khẽ: “Rời chúng tôi, ông chỉ có chết!”. Tôi nghĩ, thế là hết, họ sẽ giết mình.

“Tôi nằm trên mặt đất, bọn họ thì đứng im không nhúc nhích, sau đó từ từ lùi lại, bước đi. Tôi dần dần thấy người ngứa ngáy như bị loài sâu bọ gì đó đang bò khắp người. Các cô khó mà tưởng tượng nổi tôi cảm thấy cực kỳ khó chịu thế nào. Lúc đó tôi nghĩ nếu bị đày xuống địa ngục thì cũng chỉ khổ đến thế này là cùng. Nhưng tiếp đó còn kinh khủng hơn: bị ngứa đã đành, tôi còn thấy toàn thân như bị kim châm, chứng tỏ đúng là đã có đàn bọ trên người, chúng đang cắn tôi. Khốn đốn hơn nữa là tôi cảm thấy máu của mình hình như đang bị rút mất, thì ra là lũ bọ đang hút máu! Tôi luôn coi mình là người can trường, thế mà lúc đó cũng phải kêu lên nhưng tôi lập tức bị nhét khăn mặt vào mồm. Giờ đây nhớ lại cái cảm giác bức bối đau khổ ấy, tôi lại sởn gai ốc”.

Tư Dao cũng rùng mình, cô nói: “Sau đó tôi đã đến thị trấn Hoa Tây

tìm bác, rồi lại báo công an nữa. Có một cậu bé nhìn thấy cảnh bác bị hành hạ, đã kể lại với tôi. Tôi ngỡ là bác đã bị sát hại".
Ông Cố Trân kêu lên "Ôi chao…", ông cảm ơn, rồi lại kể tiếp: "Lúc đó tôi thấy mình sống thế này thì còn khổ hơn chết, chỉ mong có ai đó đấm cho tôi ngất xỉu thì tốt. Nhưng rồi, bị khốn khổ như thế rất lâu, tôi đã chết ngất thật. Khi tỉnh lại, tôi thấy mình bị nhốt trong một căn buồng. Kể cũng lạ, căn buồng toàn làm bằng sắt: cửa sắt, cửa sổ chấn song sắt, tường sắt, giường sắt…"
Tư Dao khẽ kêu lên: "Nhà bằng sắt… tôi đã nhìn thấy ở phía dưới hang Thập Tịch".
Ông Trân gật đầu: "Đúng là nó bằng sắt, nhưng sau này tôi biết nó ở rất xa hang Thập Tịch. Chắc là trong núi không chỉ có một căn nhà bằng sắt. Lúc đó tôi bị trói chặt, có người vào bón cơm và cho uống nước nhưng không hề nói với tôi một câu. Cứ thế liền mấy ngày, tôi gần như sắp phát điên. Bị nhốt, không thể thoát thân, cảm giác này cũng khốn đốn chẳng kém bị bọ đốt!"
Tư Dao gai người, cô thấy những cảnh ngộ mà ông Trân trải qua lại đụng chạm đến một cảm giác nào đó từ nơi sâu thẳm trong đáy lòng cô… nỗi sợ hãi đối với không gian khép kín! Tại sao mình lại mắc chứng sợ hãi không gian khép kín? Tại sao mình cứ có cảm giác như đã từng nhìn thấy Tân Thường Cốc và căn nhà bằng sắt ở đâu rồi?
Ông Trân nói tiếp: "Rồi một đêm… thực ra là đêm hôm kia, tôi thấy nhức nhối đến cùng cực. Tôi đang ngủ chập chờn thì choàng tỉnh dậy vì những luồng hơi nóng kinh người. Tôi ngồi lên, nhìn thấy ngoài cửa sổ rực đỏ, căn nhà sắt bị nung trong biển lửa ngùn ngụt!"
Chuyện này sao lại trùng hợp… giấc mơ ấy của mình… đây chính là tái hiện cơn ác mộng ấy! Tư Dao ngây người, lòng như sóng cuộn, hình như cô là người đang ở trong ngôi nhà bằng sắt đó, đang bị những làn khí nóng bỏng đó hành xác.
Tất cả là thực hay ảo?
"Lúc đó tôi nghĩ thế là mình đi đời rồi. Bọn họ vẫn muốn giết mình, sao cái đêm hôm đó không để mình chết luôn cho sướng, lại bắt mình phải chịu đau khổ thế này? Và tôi thấy mình cực ghét phải chết như thế này: chỉ ít phút nữa, căn nhà sẽ hết ô-xy, chết ngạt; hoặc là lửa nung nóng căn nhà, mình ở trên giường hay dưới đất thì cũng bị nướng chết! Tôi vừa ức vừa tuyệt vọng, tôi sắp phát điên, tôi lớn tiếng chửi mắng, nguyền rủa trời đất, nguyền rủa đám thôn dân quái dị kia.
"Căn nhà sắt mỗi lúc một nóng, không khí cũng loãng dần, toàn thân tôi đẫm mồ hôi, tôi sắp héo khô gục xuống đến nơi. Khi tôi mím

miệng chuẩn bị chấp nhận cái chết thì một điều hết sức bất ngờ xảy ra: trận mưa rào cực to, trút nước liền hai giờ, đã dập tắt đám cháy ghê gớm kia.
“Sắp chết rồi lại thoát, tôi bàng hoàng nghĩ nhưng không rõ sẽ còn những thử thách gì đang chờ đợi tôi? Cánh cửa sắt bỗng bật mở, người đàn ông có vẻ là “ông trùm” của dân thôn bước vào cởi trói cho tôi, rồi nói: “Ông hãy tạ ơn ông trời, và cảm ơn cả chúng tôi nữa, kể từ nay ông lại là một người sạch sẽ. Hãy đi về. Không được kể với bất cứ ai về những chuyện ông đã trải qua, cấm ông không được viết sách về chúng tôi. Nếu không, ông sẽ phải hối hận đấy!” Tôi lấy làm lạ bèn hỏi: “Sao ông biết tôi viết sách?” Người đó nói: “Ông là Cố Trân – nhà phong tục học nổi tiếng của tỉnh này, đúng không? Vì tiền, máy di động, giấy tờ của ông đây… Chúng tôi không muốn bị quấy nhiễu, nhưng không có nghĩa là chúng tôi mù tịt mọi chuyện ở bên ngoài” Tôi đang định hỏi, tìm hiểu về Thôn quái dị, thì người đó lại nói: “Ông không sợ tôi đổi ý à?” Nghe nói thế, tôi lập tức nhận các thứ của mình rồi bước ra. Ra khỏi cửa, tôi vẫn không nén được phải hỏi một câu: “Tôi có gì mà không sạch sẽ? Không sạch sẽ thì sao?” Người đó lạnh lùng trả lời tôi bằng bốn chữ: “Đau thương đến chết!”.
Nói xong, ông Trân chăm chú nhìn Tư Dao. Cô như đang “nhập thiền”, vẫn đang suy ngẫm về những cảnh ngộ ly kỳ mà ông Trân đã trải qua. Sau một hồi lâu cô mới hỏi: “Bác vừa trải qua những nỗi gian nan, cũng đã trở về an toàn, chưa kịp ổn định mọi việc bác đã đến Giang Kinh kể cho tôi biết mọi chuyện, thực hết sức cảm ơn bác Trân”.
“Sau khi ra khỏi núi, tôi đã gọi điện cho cô ngay. Bạn cô nói cô đang nằm viện, tôi bèn liên lạc với cô Tố Vân, thế là tìm đến đây. Mục đích của tôi là mong cô suy nghĩ kỹ xem, biết đâu sẽ có được gợi mở gì chăng…”
“Gợi mở? Chẳng lẽ ý bác là…”
“Mấy hôm nay tôi cứ nghĩ ngợi, dân Thôn quái dị bắt tôi chịu những cực hình, lại nói là để tôi được “sạch sẽ”, liệu có phải họ giúp tôi trừ bỏ những thứ “không sạch sẽ” mà tôi bị dính ở hang quan tài không? Nói thế thì không có vẻ khoa học gì cả, nhưng còn có thể có cách giải thích nào khác?”. Vẻ mặt ông Trân rất nghiêm túc.
Nghe nói thế Tố Vân cũng ngớ ra, cô không nén được hỏi luôn: “Chẳng lẽ lại là dùng các con bọ ấy để chữa bệnh cho bác?”.
“Trong quá trình khảo sát phong tục dân gian, tôi đã ghi chép được những cách chữa bệnh lạ lùng trong dân, có cả cách dùng đỉa hoặc sâu độc để hút các chất độc ở các vùng trên cơ thể người bệnh. Rất

có thể, cho các con bọ hút máu tôi, là một cách giải độc cũng nên".
"Nếu thế tức là dân ở Thôn quái dị cho rằng bác bị nhiễm độc ở hang Thập Tịch, nên họ đã dùng sâu bọ hút bỏ chất độc cho bác?" Tố Vân hỏi.
"Đúng. Làm thế thì tôi đã được "sạch sẽ", sau đó họ đốt lửa quanh ngôi nhà bằng sắt, liệu đó có phải là cách "khử độc bằng nhiệt độ cao" không? Còn về trận "cập thời vũ" (1) đó – tôi nhớ rằng Tư Dao đã từng nhắc đến ông già mặc áo mưa có thể dự báo chính xác thời tiết – thì có thể là dân ở Thôn quái dị cũng giỏi dự báo thời tiết? Họ đợi ngần ấy hôm, là để chờ một trận mưa; vì tôi nhớ rằng những ngày bị nhốt trong căn nhà bằng sắt thì trời không hề mưa một giọt, mãi cho đến cái đêm cuối cùng ấy…"
Tư Dao gật đầu nói "có lý". Cô càng thêm cảm kích trước sự nhiệt tình của ông Cố Trân nhưng cô nghĩ thầm, suy đoán của ông quá ư hão huyền; nếu làm như đề nghị của ông Trân thì sẽ giải thích với các bác sĩ ra sao? Chẳng lẽ lại đến núi Vũ Di tìm những người dân ở Thôn quái dị để họ "xử lý" mình như ông Trân – cho bọ hút máu, rồi nhốt vào nhà bằng sắt… Mình vốn đã mắc chứng sợ hãi không gian khép kín!
Tại sao mình lại mắc chứng đó? Tại sao mình lại có cảm giác đã nhìn thấy Tân Thường Cốc?
Cô nghĩ đến bác sĩ Du Thư Lượng.

Chú thích

(1) Cập thời vũ: mưa kịp thời (nghĩa đen); biệt hiệu của Tống Giang – Cập thời vũ Tống Công Minh trong truyện Thủy hử: chỉ người chu đáo, biết giúp người rất đúng lúc (nghĩa bóng).

Chương 40
THÔI MIÊN

Khi bác sĩ Du Thư Lượng đến bệnh viện số 7 Giang Kinh thì Tư Dao đang ngầm ngay ngắn trên giường bệnh, nhìn lên trần nhà nghĩ ngợi. Thấy bác sĩ Lượng vào, cô ngồi dậy: Chào bác sĩ Lượng, em phiền anh đến để xin anh giúp tìm ra căn nguyên của chứng bệnh sợ hãi không gian khép kín. Em cảm thấy lần trước anh nói rất đúng: nguyên nhân của nó có lẽ liên quan đến những cơn ác mộng mà em

gặp, liệu anh có thể bắt đầu từ chi tiết này không?
-Em nên biết là… trước đây tôi có ý định áp dụng phương pháp thôi miên với em. Trong điều trị, tôi thường gắng hạn chế dùng cách thôi miên, đây hoàn toàn chỉ là phong cách cá nhân. Nhưng tình hình của Tư Dao khá đặc biệt, tôi cảm nhận rằng trong ý thức của em tiềm ẩn một ký ức về sự sợ hãi không gian khép kín nên chứng bệnh này hình thành và phát triển; do đó dùng phương pháp thôi miên là thích hợp. Liệu em có ghét việc thôi miên không? Bác sĩ Lượng luôn tin ở chân lý thẳng thắn công khai đối với mọi bệnh nhân, đây cũng là một tyếu tố để anh thành công.
Tư Dao nói: Dù anh dùng phương pháp gì, chỉ cần có thể tìm ra căn nguyên rồi chữa khỏi bệnh cho em là được.
Thư Lượng khẽ thở dài: Dù tìm được căn nguyên thì tôi cũng chỉ dám nói là sẽ cố gắng giúp em bình phục, còn khỏi hoàn toàn hay không, vẫn cần cả hai phía chúng ta cũng nỗ lực. Tôi sẽ nói với bác sĩ Tạ Tốn, mượn một gian phòng để chúng ta bắt đầu.
Thao tác thôi miên kết thúc, bác sĩ Lượng cầm chiếc khăn giấy lau mồ hôi trên trán.
-Thưa anh, thế nào rồi ạ? Tư Dao vẫn chưa hoàn toàn ra khỏi trạng thái lơ mơ nhưng cô thấy vệt nước mắt trên mặt mnhf vẫn chưa khô hết.
-Cũng hơi khó nói. Chứng sợ hãi không gian khép kín của em có liên quan đến một sự kiện thời niên thiếu, đương nhiên đó là một sự kiện không vui.
-Sao lại nói thế ạ?
-Vì khi hỏi đến sự kiện lần đó thì em khóc và gọi “mẹ ơi”
-Gọi mẹ?
-Vậy đã xảy ra chuyện gì, tại sao em bông nghĩ đến việc điều trị bằng thôi miên? Em nên nhớ hiện nay em rất cần chú ý giữ sức khỏe…
-Có lẽ em đã hơi biết tại sao em hay ngủ mê như thế, tại sao em mắc chứng sợ hãi không gian khép kín. Nhưng mới chỉ là cảm giác, vẫn cần có ít thời gian nữa ..

Đau thương đến chết

Chương 41
Khử độc 2

Chương Vân Côn bước ra khỏi thư viện trường đại học Y số 2 Giang Kinh. Vì đọc quá nhiều, anh thấy mặt hơi cộm..nhưng thu hoạch thì chưa được là bao. Trong hai giờ liền, anh đã đọc các tài liệu về virut học, dịch tễ học, bệnh lý học..nhưng vẫn chưa tìm được gì khả quan. Virut tìm thấy ở Tư Dao và thi thể Thường Uyển thuộc nhóm virut Ke-sa-ji B. Nhóm virut này gồm sáu biến thể, nhưng các chuyên gia của khoa Bệnh lý học và Vi sinh vật học sau khi nghiên cứu phân tích, đã đưa ra kết luận hết sức kinh ngạc: virut có trong cơ thể Tư Dao và Thường Uyển không thuộc sáu loại hình này. Bệnh nhân nhiễm virut Ke-sa-ji thường chỉ bị cảm cấp tính, chứ không có các triệu chứng lâm sàng, nhưng loại virut mới này còn có đặc điểm là thời kỳ ủ bệnh dài ngắn khác nhau. Những người đã vào hang Thập Tịch đều trải qua ít nhất hai tháng mới phát bệnh rồi tử vong.
Sau các kiểm tra tỉ mỉ, đọc hàng trăm bài nghiên cứu và luận án y học và thú y (vi rút Ke-sa-ji vốn bắt nguồn từ động vật), Chương Vân Côn không thấy có ghi nhận nào về loại hình Ka-se-ji mới và đương nhiên càng không nói đến tình hình dịch bệnh. Thật hết sức kỳ lạ, chẳng lẽ từ các ca này sẽ phát hiện ra một biến thể mới của Ke-sa-ji? Các chuyên gia vi sinh vật y học đều rất xúc động, nhưng Vân Côn cho rằng vẫn nên thận trọng, cần nghiên cứu thêm đã.
Vân Côn về đến nhà thì đã quá giờ ăn bữa tối. Vợ anh- chị Âu Dương Sảnh đang có bầu, ngồi nghỉ ở đi văng, thấy anh chậm chạp lê bước vào, bèn hỏi công việc đã tiến triển đến đâu. Âu Dương Sảnh là con người luôn sẵn nhhững câu hỏi trong đầu, bất cứ việc gì chị cũng đều muốn biết tận cùng mới yên; Vân Con cũng thường hay bàn luận với vợ. Anh biết, mình luôn dốc sức vào lĩnh vực giảng dạy và nghiên cứu y học cơ sở, còn Âu Dương Sảnh là bác sĩ giàu kinh nghiệm lâm sàng hơn hẳn anh. Vân Côn nói: Về mặt cấu trúc, thì gần như có thể khẳng định nó là loại virtu đã từng được biết đến.
-Thế thì cũng không đến nỗi khiến anh phải đăm chiêu thế này!Bắt đầu từ thế kỷ trước gới y học đã thật sự biết đến virut. Một thời gian dài vì thiếu thiết bị nên người ta đã phải chật vật mầy mò, rất bí. Ngày nay người ta liên tiếp nhận diện ra các virut mới. Dù là các virut đã bị nhận diện, thì chúng không ngừng biến đổi, và các anh vừa khéo phát hiện ra, có khác gì các bậc tiền bối đã phát hiện ra hàng ngạn vạn chủng loại virut?
-Anh suy nghĩ, không lo ngại, phá hiện mới này có mối liên hệ với vụ việc kia- sao có thể trùng hợp như vậy- Các cô cậu thanh niên đi vào vùng thung lũng ấy thì nhiễm luôn loại virut mới chư từng được biết

đến này? Nghe nói. Lại còn có một người bí hiểm mặc áo mưa, đã cảnh báo họ…Nói cách khác, anh lo ngại rằng loại virut này sinh sôi và lây nhiễm là do có yếu tố con người cố tình gây nên.
Âu Dương Sảnh hơi sững sờ, đây đúng là một "khả năng" đáng sợ. chị nghĩ ngợi, rồi nói: Anh có nghĩ rằng, nó làthứ virút nhân tạo không?
-Virut nhân tạo? Anh chư từng nghe nói bao giờ. Chắc không phải em nói về virut máy tính đấy chứ? Vân Côn biết, chỉ Âu Dương Sảnh mới có những ý nghĩ bất ngờ như thế này.
- Ở trong nước và nước ngoài, kỹ thuật sắp xếp lại gen ngày càng tiến bộ, lĩnh vực nghiên cứu virut tuy vẫn còn rất nhiều chằng đường phải đi, nhưng ở trình độ phân tử thì đã có không ít các bước đột phá. Gọi là 'tạo ra' virut đương nhiên chỉ là em giải thiết vậy thôi; người ta đã có thể tác động vào gen thì tại sao lại không thể xử lý virut? Các biến thể của một loại virut chính là những khác biệt rất nhỏ của chuỗi gen, nhưng tác dụng bệnh lý của virut thì lại có thể khác nhau rất xa.
- Hơi có lý đấy.
-Anh có muốn nghe thêm nữa không nào? Mọi ngày em làm về lâm sàng, ít ca không thể chẩn đoán chắc chắn, nhưng những trường hợp đó cũng không phải là quá hiếm hoi. Làm về dịch tễ học cũng vậy, có những căn bệnh bùng phát nhưng không thể tìm ra nguyên nhân. Em nghĩ anh cứ tìm các tài liệu về dịch tễ học hoặc hỏi thêm các chuyên gia dịch tễ học, xem có đợt bệnh tật nào bùng phát đáng nghi hay không, biết đâu lại có thể lần ra manh mối.
- Nhưng, nước ta từ những năm 50 này sinh nhiều trận dịch, đất rộng người đông, tài liệu suốt nửa thế kỷ quá nhiều, sao có thể nhanh chóng tìm ra các ca điển hình tương ứng?
Âu Dương Sảnh thường rất hay suy luận, chị nghĩ ngợi rồi nói: chúng ta thử phân tích: nếu căn cứ vào kết quả kiểm tra của các anh để suy đoán, thì các sinh viên chẳng may qua đời là vì đã vào thung lũng và hang quan tài nên bị nhiễm virut; nếu loại trừ khả năng do con người gây nên, thì khả năng lớn nhất có thể xay ra bệnh dịch tương tự là ở vùng nào?
-Tất nhiên là quanh vùng núi đó.
-Vậy anh đã rõ rồi chứ gì? Anh chỉ cần tìm các tài liệu về dịch bệnh ở khu vực núi Vũ Di.
Vân Côn kêu lên : Ý kiến quá sáng suốt! Anh đứng lên quên cả ăn, rảo bước đến bàn đặt máy tính.
-Thì anh cũng phải ăn đã chứ? Âu Dương Sảnh cười cười nhìn anh.

Lúc này Vân Côn mới cảm thấy đói bụng, anh rẽ vào phòng ăn. Nhung một cú phôn đã khiến anh không thể nào ăn bữa tối.
Lại một sinh viên Giang Kinh qua đời!
Vân Côn miệng nahi bánh bisquy, bước đến cửa khu nhà giải phẫu. Anh gặp trưởng phòng bảo bệ đại học Y Giang Kinh Vu Tự Dũng đã đứng chờ sẵn ở đó với vẻ mặt nặng nề. Nếu nói rằng " Vụ mưu sát 405 mới" của năm ngoái là làn sóng đầu tiên dấy lên sau 10 năm "Vụ mưu sát 405" trôi đi thì kể từ đầu năm nay, cái chết này lại khiến cho các vị lãnh đạo nhà trường phải đau đầu.
-Lần này thì càng không giống như một vụ giết hại. Nạn nhân là Tôn Yến, đang ngòi trong phòng làm bài thi cuối học kỳ thì ngất xỉu, được đưa vào bệnh viện trực thuộc số 1 cấp cứu, nhưng không kết quả" Vu Tự Dũng đi theo phó giáo sư Chương Vân Côn vào phòng giải phẫu.
-Bệnh viện chẩn đoán là gì?
-Là đột tử do tim bị tắc mạch máu dẫn truyền. Nguyên nhân cụ thể thì chưa rõ, họ đang lấy các mẫu bệnh phẩm để xét nghiệm. Nhà trường rất quan tâm, đã cùng bàn bạc với bệnh viện và gia đình Tôn Yến, để thống nhất cho giải phẫu bệnh lý. Vì lần trước khám nghiệm tử thi, thầy đã có phát hiện quan trọng nên lần này nhà trường cử tôi đến mời thầy tối nay sẽ mổ, lấy mẫu bệnh phẩm thì mọi người sẽ đều yên tâm.
Các nghiên cứu sinh đã giúp Vân Côn mặc áo choàng chỉnh tề. Trước hết, anh cầm theo chiếc kính lúp để quan sát mắt cá chân của thi thể. Vu Tự Dũng nói: Tôi đã nhìn rồi, không thấy có dấu hiệu gì cả. Tôi đã hỏi các bạn học và phụ huynh của cô ta, họ nói nghỉ hè vừa qua cô ta không hề đi du lịch núi Vũ Di. Nhưng có một chi tiết này tôi cho là quan trọng: thấy còn nhớ một trong 5 sinh viên chết năm ngoái- trong đó có cậu Hoắc Chí Hùng thuê nhà bên ngoài trường, rồi trúng đọc khí gas? Tôn Yến chính là người yêu của cậu Hùng.
-Thế ư? Anh có dò hỏi các bạn sinh viên khác xem, hai người có quan hệ tình dục với nhau không?
-Tôn Yến đã từng đến ở với Chí Hùng ở gian nhà thuê ấy.
Bản báo cáo vắn tắt tình hình dịch bệnh mà tỉnh Phúc Kiến nêu ra năm 1980, đã tổng hợp về bệnh trong toàn tỉnh, có một đoạn như sau:
-Kể từ mùa xuân, một thôn vô danh thuộc thị trấn Hoa Tây huyện Sùng Anh đã có nhiều người và súc vật bị chết. Theo kết quả điều tra, người và động vật đều đột tử, không rõ nguyên nhân. Có nhiều

nạn nhân là vợ chồng, hoặc cả nhà lần lượt tử vong. Các quan chức bộ phận phòng chống dịch bệnh đã sơ bộ nhận định đay là một loại dịch truyền nhiễm cấp tính. Việc điều tra dịch bệnh bùng phát gặp nhiều khó khăn, Khi các nhân viên phòng dịch đến thôn có dịch thì không gặp một ai, hình như dân thôn đã đột ngột bỏ đi. Các nhân viên vệ sinh dịch tễ đã phát hiện thấy xác chết bỏ lại ở một số gia đình dân thôn, định đưa về xét nghiệm nhưng không thành công.
-Huyện Sùng An chính là thành phố Vũ Di Sơn ngày nay.
Người viết bản cáo cáo này là Đường Lễ Trung.
Cái tên nghe rất quen.
Vân Côn nghĩ ngợi một hồi, không nhớ ra dã nghe thấy cái tên này ở đâu. Anh lên mạng lục tìm.
Đường Lễ Trung là người phụ trách trung tâm phòng chống dịch bệnh của tỉnh Phúc Kiến, là một chuyên gia về dịch tễ học.
-Chào anh Trung, tôi là Chương Vân Côn, phó giáo sư công tác tại khoa giải phẫu đại học Y số 2 Giang Kinh. Tôi đã đọc bản báo cáo dịch tễ năm 1980 do anh viết, nói về trận dịch kỳ lạ ở huyện Sùng An…" Vân Côn gọi điện thoại, nói về mục đích của mình.
-Anh ở Giang Kinh à?
-Vâng. Vân Côn thấy câu hỏi này có phần kỳ cục.
Ông Trung im lặng một lát, hình như đang cố moi lại ký ức xa xưa, cuối cùng ông chậm rãi nói: Tôi đã làm công tác phòng chống dịch bệnh 30 năm, dã viết rất nhiều bóa cáo dịch tễ, anh nói về bản báo cáo xa xưa ấy, tôi nhớ sao được?
Vân Côn chẳng biết nói sao, nhưng anh cảm thấy ông Trung đang có ý lảng tránh. Tại sao? Vân Côn đang nhớ đến cảnh ngộ ông Cố Trân gặp phải mà hôm nọ anh được nghe kể.
-Sở dĩ tôi làm phiên anh, là vì có những việc liên quan đến tính mạng con người. Tôi tin anh chưa quên trận dịch đáng sợ mà năm đó chưa kết luận được. Anh vẫn theo dõi tình hình dịch bệnh ở các địa phương, và không muốn ổ dịch tương tự lại tái phát. Chắc lâu anh đã yên tâm vì đúng là không có hiện tượng gì, nhưng có lẽ anh chưa biết cách đây không lâu, gần như bệnh dịch y hệt lần đó lại bùng phát ở chính cái thôn ngày trước. Lần này hơn chục thanh niên ở cách xa nơi ấy hàng nghìn cây số đã bị tử vong bởi cùng một căn bệnh.
-Sao? Xảy ran gay ở tỉnh tôi mà tôi lại không nhận được thông tin gì cả?
-Có lẽ… vì cái thôn ấy quá cách biệt với xã hội cũng nên.
Ông Trung lại im lặng, nhưng rồi nói luôn: Đúng là tôi đã viết bản vắn

tắt đó. Tôi còn nhớ lần đi điều tra ấy tôi suýt nữa thì mất mạng!
-Anh có thể nói cụ thể được không? Bản báo cáo đó quá ngắn gọn, rất hay, nhưng có điểm này tôi không hiểu: anh nói là các nhân viện định mang các thi thể trong thôn về, nhưng không thành công là vì sao?
-Các nhân viên đó, thực ra là tôi và một anh nữa. Chúng tôi đi trên chiếc xe lam chạy điện, xuất phát từ thị trấn Hoa Tây, còn phải đi qua đoạn đường xuyên bãi tha ma kia, tất nhiên điểm khác biệt duy nhất với các nghĩa địa khác là sự kinh khủng, đặc biệt là khi xe chúng tôi đang chở một xác chết. Ông bạn đồng hành với tôi đã từng nghe rất nhiều chuyện ma, nhưng ngồi trên xe ông chỉ nhắm tịt mắt, hình như đang thẩm cầu khẩn. Tôi thì hoàn toàn không tin chuyện quỷ thần, nhưng khắp người vẫn nổi gai óc.
-Bỗng chiếc xe ba bánh vấp phải vật gì đó, nên lắc lư dữ dội. Chúng tôi bị xô tới xô lui trong cái thùng xe có mui che nửa vời. Cuối cùng xe chết máy. Anh lái xe lầu bẩu, nhả xuống xem xét, định sửa máy. Tôi ngồn trên xe, càng nghĩa càng thấy an. Bốn bề rất tĩnh mịch, chỉ nghe thấy tiếng gió vi vu cho nên khi anh lái xe kêu “ôi…” thì chung tôi nghỡ chắc anh ta đã gặp ma. Ngay tôi cũng nghĩ thế.
Chúng tôi nó ra ngoài xe và phát hoản vì thấy một đám đông đã vây kín chiếc xe ba bánh. Họ đều mặc áo mưa màu xám, đầu đội mũ mưa nên không nhìn rõ mặt.Họ đều im lặng, cứ như là ma quỷ vừa chui từ dưới đất lên. Chắc anh Vân Côn cho rằng đó là cảnh đáng sợ nhất mà tôi gặp tối hôm đó. Không, cái đáng sợ nhất còn ở phía sau…
Vân Côn nảy ra một ý: Xin lỗi, tôi ngắt lời Trung. Anh cho phép tôi tóm tắt các tình tiết sau đó các anh gặp phải- nếu tôi nói đúng, thì khỏi cần anh mất thì giờ nhiều nữa,vi anh là lãnh đạo, rất bận công tác…Thế rồi Vân Côn kể lại một lượt những điều mà ông Cố Trân đã nếm trải.
Ở đâu dây bên kia, ông Trung thở nặng nhọc gấp áp, giọng run run: Đúng thế. Gần như không sai tý nào! Bọ hút máu, nhà bằng sắt, lửa cháy…hiện nay tôi vẫn thường ngủ mê thấy những cảnh này…
-Sao anh nói là ‘gần như không sai tý nào?” Sống bên Âu Dương Sảnh đã lâu, Vân Côn ngày cảng cẩn thận kỹ càng hơn xưa.
Ông Trung ngập ngừng rồi nói : Khi chúng tôi bị hành hạ, thì trong đám dân thôn ấy luôn có một tiếng nói phản bác, nói là làm thế không ăn thua gì đâu. Người ấy nói tiếng phổ thông rất chuẩn, rất ít màu sắc phương ngôn, tôi cảm nhận người ấy có học vấn rất khá nhưng ý kiện của anh ta không lọt vào tai ai. Trận mưa sau đó đã dập tắt đám

lửa. Người trẻ tuổi ấy vào cởi trói và thả chúng tôi ra khỏi núi. Khi trò chuyện anh ta không nói một câu về cái thôn đó, nhhưng tôi nhận ra rằng anh ta đã được học Y khá sâu, bèn hỏi thực ra anh là ai. Cảm thấy khó có thể giấu giếm, anh ta bèn nói thật, mình là một giảng viên trẻ ở đại học Y số 2 Giang Kinh. Ba chục năm trôi qua, tôi ngỡ mình đã quên họ tên người ấy, nhưng vì câu chuyện đó để lại ấn tượng quá mạnh…anh ta tên là Đậu Hoán Chi.
-Điều mà tôi nhớ như in là anh ta nói rằng, mình đang vùi đầu nghiên cứu phương pháp điều trị căn bệnh quái ác này và đã có bước tiến mang tính đột phá.

Đau thương đến chết

Chương 42
NGUỒN CƠN

"Anh Quách Tử Phóng phải không?"
"Cứ nói đi!" Mấy hôm nay Tử Phóng đang bận tíu tít với các "bông hoa" ở trong và ngoài Dạ hội Mùa xuân, đồng thời vẫn băn khoăn cho bệnh tình của Tư Dao, tâm trạng lo lắng của anh thể hiện ngay trên cả máy điện thoại.
Chương Vân Côn nhíu mày những vẫn nhẫn nại: "Tôi là Chương Vân Côn, phó giáo sư ở đại học y Giang Kinh".
"À... giáo sư Vân Côn. Tôi đã nghe Dao Dao nhắc đến anh, rất ca ngợi anh". Tử Phóng thầm mắng mình đã quá bỗ bã.
"Bác sỹ Tạ Tốn cho tôi số điện thoại của anh, anh có thể liên hệ với gia đình Tư Dao nhưng tôi không định trao đổi với anh về chuyện cô ấy, mà muốn nhờ anh tìm hiểu về một hai người..."
"Việc của anh cũng là việc của tôi, tôi sẽ điều tra. Dao Dao còn có hai cậu bạn nữa hay ghiền máy tính, cũng là cao thủ về tìm người".
"Chuyện này thực ra vẫn là liên quan đến Tư Dao... Gần đây tôi đã hỏi thăm, biết được một người rất có thể đã biết phương pháp chữa khỏi bệnh cho Tư Dao."
"Thế thì quá tốt rồi! Dù tôi có bị mất việc cũng phải tìm bằng được người ấy!"
"Người ấy vốn cũng là một giảng viên của đại học y Giang Kinh, nhưng hơi kỳ lạ - không tìm thấy tên ông ta trong kho lưu trữ hồ sơ nhân sự. Tôi đã đến hỏi ở Trung tâm nghiên cứu đông tây y kết hợp

thì được biết trước kia ông ta làm ở đó, vào đầu những năm 80, vì có những biến động lớn trong cuộc sống nên ông ta đã đi khỏi trường. Hộ khẩu thì vẫn còn ở Giang Kinh, nhưng người thì bặt tin. Các đồng nghiệp cũ của ông ta phần lớn đều là thầy thuốc đông y, hầu hết đã qua đời; nhưng dù còn sống thì cũng không nhớ nổi đã xảy ra chuyện gì đối với ông ta, ông ta đã đi đâu. Cũng may có một bác kỹ thuật viên cao tuổi, đã giở tìm trong đam giấy tờ lưu cữu mấy chục năm thấy một tấm thiệp cưới - tức là ông ta đã kết hôn, tên người vợ còn ghi trên đó. Ông ta tên là Đậu Hoán Chi, vợ tên là Đỗ Nhược".
Tử Phóng ghi lại tên hai người, anh nói: "Được. Dù có bỏ cả việc phỏng vấn dhmx thì tôi cũng phải tìm ra hai vị này giúp anh Côn!"
Năng nổ bắt tay vào làm, là sẽ được việc; nhất là làm phóng viên. Có những việc bế tắc điều tra mãi cũng không ra, nhưng ở thời đại thông tin này Tử Phóng nghĩ chỉ tìm hai người thì không đến nỗi quá khó. Nhưng ngày hôm sau Tử Phóng lại nghĩ, lẽ ra mình không nên tìm tung tích hai nhân vật này.
Theo công an nơi đăng ký hộ khẩu năm 1980, Đậu Hoán Chi đã bị coi là mất tích.
Đỗ Nhược, năm 2004 bị ốm, qua đời ở tuổi 51, có một người con gái tên Mạnh Tư Dao.
Điện thoại giữa ba người, Tử Phóng báo kết quả cho Chương Vân Côn và Du Thư Lượng cùng biết. Cả ba đều không nói gì nữa.
Cuối cùng, Du Thư Lượng phá tan sự im lặng: "Anh Tử Phóng biết chứ, Tư Dao có một bà bác đang ở Giang Kinh, hình như quan hệ với Tư Dao không thân mấy; nhưng rất có thể bà ta biết rõ sự tình"
"Tôi sẽ đối phó bà ta" . Tử Phóng xung phong ngay.
"Tôi có cảm giác rằng, bên trong còn nhiều vấn đề đan xen rất phức tạp. Hay là anh Phóng để tôi thử xem sao?" Du Thư Lượng nói
"Ôi, tôi chỉ mải thỏa chí tò mò mà quên rằng anh là chuyên gia về phương diện này. Vâng, anh làm vậy! Tôi sẽ nhờ hai chuyên gia máy tính giúp tìm xem người mất tích kia đâu"
"Tôi cũng sẽ chú ý, tạm thời không để cho Tư Dao biết các thông tin này. Bác sỹ Tạ Tốn không mấy lạc quan về bệnh tình của Tư Dao, vì thuốc ổn định nhịp tim chỉ có hiệu quả lúc đầu, mấy hôm nay hiệu quả đang kém dần. Chính Tư Dao cũng cảm thấy sức khỏe rất không ổn; hiện cô ấy đang rất khó khống chế hiện tượng viêm cơ tim do virus gây ra. Ở giai đoạn này, các bác sỹ thường chỉ là "tọa sơn quan hổ đấu", hi vọng khả năng miễn dịch của Tư Dao sẽ chiếm ưu thế. Lúc này, mọi sự xáo trộn tình cảm tâm lý đều có hại cho cả chứng rồi loạn tim lẫn khả năng miễn dịch".

"Em tưởng anh sẽ không bao giờ đến gặp em nữa: Tư Dao lạnh nhạt nói.
"Sao thế? Em vẫn thấy ghét anh à?" Sự kiêu hãnh của Lâm Nhuận không hề suy giảm, nhưng đứng trước Tư Dao anh bằng lòng cầu xin tình yêu của cô.
"Đâu dám! Em không ghét, cũng không yêu. Tất cả chỉ có thế thôi!"
"Sao lại thế?"
"Em đang rất cố gắng giữ bình tĩnh để không bị xáo trộn tình cảm". Tư Dao nhìn Lâm Nhuận đang ngơ ngác không hiểu ra sao, cô suýt nữa phì cười.
"Anh biết mình không có cái phúc đó, cũng không đáng để em phải xúc động. Tại anh, anh đã không có can đảm đối mặt với hiện thực, sống mãi trong sự dối trá. Nếu anh ở địa vị em, anh cũng không thể tin được nên anh mong em sẽ lượng thứ cho anh". Lâm Nhuận cúi đầu.
Thực ra lâu nay Tư Dao cũng đã nhìn nhận thấu đáo việc này. Lâm Nhuận thật sự yêu cô, anh đã nhất quyết đối lập với người cha đen tối kia. Nhưng anh đã giấu giếm bản thân quá lâu, anh không thể lựa chọn môi trường xuất thân nên đã dẫn đến tình thế đầy khó khăn hiện nay. Chắc chắn anh bị giày vò rất nặng nề nên mới năng đến khám chuyên gia thần kinh như thế. Mặt khác, đúng là anh đã mạo hiểm liều mình bất chấp sống chết để cứu cô vì thế anh chắc chắn sẽ là nạn nhân của "Đau thương đến chết" bất cứ lúc nào. Tình cảm sâu sắc của anh thực khó bề đền đáp.
"Anh đã đến khám bác sỹ chưa?" Tư Dao dịu dàng hỏi.
"Đến rồi, tất cả đều bình thường. Bác sỹ còn dặn dò kỹ, nếu anh tuân thủ nghiêm ngặt thì chắc chắn sẽ ổn cả".
"Thế ư, thế thì hay quá! Cách dự phòng là như thế nào?"
"Là, ngày nào cũng vào thăm em".

Chương 43
CHẾT ĐAU THƯƠNG

Ông đã sớm biết mình không được cái thành phố này dung thứ hoặc nói cách khác, ông sẽ không được cái "thế giới bên ngoài" ấy chấp nhận.

Vốn là một đứa con của núi rừng nhưng mọi thứ ông đã trải qua không phải như cách nói cũ rích "trẻ con nhà quê chỉ là hạt bụi của thành phố". Với ông, thành phố hay nông thôn hoàn toàn không phải là điểm mấu chốt mà vấn đề nhân tính - bản tính con người kể từ thời Bàn Cổ Nữ Oa, Adam Eva đến nay là phức tạp và quanh co nên đã dẫn đến bao nhiêu bi kịch. Ông chỉ đóng một vai rất nhỏ trong các tấn bi kịch đó.
Tiếc thay khi ông nhận rõ điều này thì đã quá muộn. Sai lầm lớn nhất đã xảy ra, bát nước đánh đổ khó bề vét lại.
Ông là con người không biết đến hai chữ hối hận, đã quyết định làm việc gì, dù sai cũng dám nhận, nếu có cả trăm cơ hội làm lại, cũng vẫn chỉ lựa chọn như cũ. Tuy các bô lão trong thôn kể đã trăm lần về câu chuyện lưu truyền trong cái vùng khuất nẻo của họ: những thanh niên nào bỏ thôn mà đi xông pha bên ngoài, ai cũng đau thương đến chết nhưng ông bỏ ngoài tai câu chuyện ấy.
Cả thôn vài trăm người, ai cũng tin điều đó nhất là sau khi xảy ra rất nhiều câu chuyện đau thương đến chết. Hồi đó ông là đứa trẻ thông minh nhất thôn, không tin chuyện này đã dám phạm cái sai lầm ấy.
Hồi ấy ông 14 tuổi cực kỳ ham học và cho rằng đã học hết y thuật của các bô lão trong thôn. Sau khi cha mẹ qua đời, ông sống với chị gái. Ông lén ra khỏi thôn, đi học nghề của một thầy thuốc đông y nổi tiếng khắp huyện Sùng An. Ngoài 20 tuổi, ông đã nổi tiếng gần xa. Lòng ham hiểu biết ngày một mạnh, ông trở nên uyên bác về đông y dược, nhưng cũng hiểu những điểm kỳ diệu của tây y dược. nhân cơ hội "công nông binh được đi học cử tuyển đại học", ông đã vào đại học Y số 2 Giang Kinh nổi tiếng cả nước, tốt nghiệp với kết quả cao, được ở lại dạy học và trở thành một nghiên cứu viên trẻ nhất của phòng nghiên cứu đông tây y kết hợp. Ít lâu sau ông lập gia đình với một cô gái xinh đẹp tuyệt vời.
Cho đến khi ấy ông vẫn ngoan cố cho rằng, cách nói "hễ ra ngoài núi thì phải bị đau thương đến chết" chỉ là tập hợp của những câu chuyện đau khổ hoàn toàn không có căn cứ khoa học, nói khó nghe một chút thì đó là sự mê tín rồ dại vào số phận.
Nhưng rồi "đau thương đến chết" đã xuất hiện, nó còn ngoan cố hơn cả ông.
Ấy là một điều bí mật được giữ rất kín. Hết đời này sang đời khác, cứ sau hơn chục năm thì thôn của ông lại xảy ra một trận dịch kỳ quái, khiến hàng loạt người và gia súc bị đột tử. Không ai có thể nói rõ tại sao lại xảy ra trận dịch như thế, và lại có cái quy luật ấy, kể cả nguyên nhân tử vong. Nghe nói, thường là một người trong nhà chết

trước, vợ hoặc chồng đau buồn, ít lâu sau cũng đột tử. cứ như thế mãi, dân thôn bèn gọi trận dịch ấy là "chết đau thương". Mỗi khi có dịch, bắt đầu có người chết thì dân thôn nhẫn nại quan sát ít lâu, không đụng vào thi thể, thậm chí không chôn cất. Họ chỉ đưa những ai đã tiếp xúc với nạn nhân đi xa, đến ở tại các gian nhà tạm đã cất sẵn, và dùng cách đặc biệt để "khử độc" cho họ. Nếu trong vòng một tháng có 5 cái chết tương tự xảy ra, thì cả thôn sẽ mặc áo mưa - tức là áo tang mà từ nhiều đời nay họ thường dùng – sau đó di dời vào sâu hơn trong núi, tránh xa cái nơi đã bị ô nhiễm. Địa điểm cũ sẽ bị đốt trụi. Sau khi trận dịch qua đi, họ sẽ lập cho người chết một tấm bia không chữ. Họ cũng rất gàn dở cho rằng, những người chết không rõ nguyên nhân như thế, tức là chết khốn khổ, là bị trời trừng phạt.
Thôn này cứ sau hơn 20 năm lại di rời một lần là vì thế.
Các bô lão của thôn cứ khăng khăng phải chuyển vào sâu trong núi, vì họ cho rằng cả thôn đã bị nguyền rủa, phải chịu tai họa dịch bệnh lặp đi lặp lại mãi. Càng tránh xa người đời sẽ càng đỡ mắc dịch bệnh.
Tại sao lại là một lời nguyền? Ông nghĩ, nếu có thật thì chẳng qua chỉ là một thứ tập tục kéo dài hàng trăm ngàn năm ở trong thôn. Dân thôn già trẻ gái trai mỗi năm phải một lần "thay máu" tức là, để cho các loại côn trùng độc như rết, đỉa, bọ cạp... hút máu, nếu người lạ chợt nhìn thấy sẽ ngỡ là "chọn độc", thực ra nó hoàn toàn khác hẳn "chọn độc". "Chọn độc" là lợi dụng chất độc của chính con bọ để chế thuốc độc, còn "thay máu" là dùng côn trùng hút các chất độc đang có trong máu người. Dân thôn hiểu về sinh lý người là thế này: đời người ta lao động, ăn uống nghỉ ngơi... luôn bị chất cặn đọng trong người, vì thế mà cần có hệ bài tiết. Tại sao con người thường mắc các chứng bệnh và về già thì ốm đau mà chết? Vì "chất độc" trong máu chưa thải hết, nếu không bị đọng các "chất độc" thì con người có thể thọ đến ngàn năm, như các bậc thánh nhân mà sử sách cổ vẫn chép. Có vị bô lão trong thôn còn dẫn ra ví dụ trong "kinh thánh" rằng tổ tiên của người phương tây đã sống đến ngàn tuổi. Sau khi "thay máu", nếu có ai bị trúng độc do côn trùng cắn, thì dân thôn lại có các loại thảo dược và cao dán để giải độc. Cái lối "thay máu" kỳ cục này thường bị người bên ngoài cho là quái gở độc ác.
Vì mọi người đều tin thôn này bị một lời nguyền, cho nên vào thời Minh, nhân một lần có bệnh dịch, quan phủ đã đem binh mã đến hủy diệt cả thôn, chỉ có hai hộ sống sót vì đang đi săn chưa về, nên đã giữ được "nòi giống" và truyền thống. Có lẽ vì chuyện này mà các bô

lão kiên quyết xa lánh chốn phồn hoa.
Đồng thời cũng có một truyền thuyết còn lâu đời hơn nữa, liên quan đến hang quan tài treo ở núi ngoài xa hơn chục cây số. Nghe nói ở hang đó có một lời nguyền, cấm vào, ai đã vào thì sau không đầy nửa năm sẽ phải chết. Một thầy giáo trong thôn đã từng dạy ông không nghe lời khuyên, đi vào đó một lần, sau ba tháng thì chết trong lúc ngủ. Người vợ mới cưới khóc than thảm thiết, chẳng bao lâu cũng chết, lúc chết, mặt vẫn đầy nước mắt.
Các bô lão trong thôn cho rằng lời nguyền ở hang quan tài và chất độc ngầm ở gần đó liền với thôn này, là nguyên nhân dẫn đến dịch bệnh.
Ông không thể quên năm 1980, nhận được bức thư của chị gái gửi từ thị trấn Hoa Tây kể, trong thôn có hai con gà và một con lợn bị chết, chết rất lạ lùng – không bị thương, không có dịch lợn ốm gà rù mà bỗng dưng lăn đùng ra chết. Các bô lão nói "chết đau thương" lại bắt đầu rồi đấy! Cuối thư, người chị còn nói là rất sợ, sợ ít lâu nữa mình cũng "chết đau thương"
Người anh rể của ông bị tính tò mò thôi thúc, nên trước đó hai tháng đã vào hang quan tài.
Ông và người chị gái hết sức yêu thương nhau. Cha mẹ qua đời trong trận dịch bệnh "đau thương đến chết" hồi trước. Người chị đã rất chịu khó lao động, dè xẻn thu vén để nuôi ông trưởng thành, rồi có thể sống độc lập. Ông còn nhớ, chị đang tuổi xuân nhưng quanh năm chỉ mặc áo vá chằng vá đụp. Ngày chị đi lấy chồng, cũng là lần đầu tiên được mặc áo mới.
Nếu những chuyện đồn đại kia là thật, thì ông sẽ bất chấp tất cả để cứu chị gái mình.
Ông trở về thôn, trong thôn đã có một người chết. Đêm hôm đó ông bí mật vào căn nhà có người chết, giải phẫu cái tử thi bị vứt nằm đó. Sau bao năm học y và trải qua thực tế, ông không thể lại tin cái tập tục cổ hủ của thôn. Ông biết, đã là bệnh dịch thì phải có virus hoặc vi khuẩn hoành hành, cần điều tra nguyên nhân tử vong, tìm căn nguyên bệnh tật – đó là con đường duy nhất để chữa và phòng bệnh
Quả tim của người ấy đã chết bị to lên rõ rệt, cơ tim có nhiều vết rạn nứt.
Ông lấy mẫu máu, mẫu các chất dịch khác, và lấy các mẫu tổ chức cơ tim, rồi trở về đại học Y Giang Kinh. Qua nghiên cứu, trưng cầu ý kiến, thực nghiệm... Ông có thể khẳng định, đó là đột tử do bệnh viêm cơ tim. Ít hôm sau, ông cũng đã nhận diện được virus Ke-sa-ji.
Bằng tri thức và trực giác, ông cho rằng loại virus này lây nhiễm qua

đường huyết dịch, cho nên mới xảy ra hiện tượng vợ chồng lần lượt tử vong. Còn tập quán hủ lậu "thay máu" chỉ tổ khiến virus càng dễ phát tán trong thôn mà thôi.
Nhìn từ góc độ dịch tễ học, việc bùng phát dịch do nhiễm virus thường có tính chu kỳ và theo mùa. Có lẽ mới có hiện tượng cứ sau 20 năm lại xảy ra một lần.
Ông lại trở về thôn, nhiều lần dặn dò nhấn mạnh người dân phải chú ý giữ vệ sinh, còn định sẽ báo cáo với cơ quan chuyên trách về phòng chống bệnh dịch. Cũng vì thế mà nảy ra xung khắc căng thẳng giữa ông với các vị cao niên trong thôn. Các vị bô lão cho rằng, nếu các cơ quan phòng chống dịch vào cuộc thì truyền thống "thay máu" sẽ bị chỉ trích, thậm chí sẽ tái diễn nạn cả thôn bị "tàn sát". Ông ra sức thuyết phục họ nhưng đều vô ích. Ông than thở, đầu óc con người ta, thậm chí cả những nét văn hóa hủ bại, tồn tại sao mà dai dẳng đến thế!
Cuối cùng, vì tôn trọng các vị cao tuổi và truyền thống địa phương, ông hứa sẽ không đi báo cáo, nhưng vẫn dặn bà con không nên làm cái trò "thay máu" nữa. Khi ông sắp lên đường, thì người anh rể đã từng vào hang quan tài bị đột tử.
Đó là ca tử vong thứ hai.
Chị gái ông trở nên góa bụa, bỗng dưng bị coi là đồ "quái vật" đáng sợ, dân thôn đều biết người chết tiếp theo phải là chị ấy. Người chị gái ông chỉ còn biết khóc than.
Ông bèn thay đổi ý định: ông viết thư nặc danh cho Trung tâm vệ sinh dịch tễ của tỉnh. Nào ngờ vị bác sỹ được trung tâm cử xuống, dân thôn viện cớ vì ông ta đã tiếp xúc với tử thi, nên bị cưỡng ép "khử độc", ông bị tổn thương tinh thần rất nặng nề. Sau sự kiện này ông cảm thấy mình không thể dính dáng đến cái nôi mà mình đã trưởng thành nữa, ông kiên quyết đưa chị gái trở về Giang Kinh.
Sau khi về Giang Kinh, ông miệt mài trong cuộc tìm kiếm phương pháp điều trị. Ông cảm thấy mình thực chẳng khác châu chấu đá xe – vì xưa nay chưa từng có được phương án hữu hiệu để điều trị virus truyền nhiễm, nhất là đối với các loại virus lạ còn chưa rõ về mặt bệnh lý. Chẳng bao lâu sau, ông nhận thức rằng có lẽ con đường thật sự là đông tây y kết hợp – đây cũng là sở trường của ông.
Đông y có một số cách điều trị không khác biệt nhiều so với tây y, coi nâng cao thể lực là chính, điều trị trực tiếp vào bệnh trạng, nhưng đã không thể chặn đứng tiến triển của bệnh tật. Người chị của ông đang đau buồn vì người chồng ra đi, sau đó cũng mắc chứng rối loạn nhịp

tim rõ rệt, có thể bất chợt ngã gục và vĩnh viễn bỏ ông mà đi, điều này thường xuyên nhắc nhở ông không được quên: Ông còn chưa kịp báo đáp công ơn dưỡng dục của người chị. Bởi thế miệt mài đêm ngày với các thí nghiệm dược lý đối với động vật và thực may mắn, ông cảm thấy đang dần tiến đến mục tiêu.
Chính vào lúc này thì tai họa lại nảy sinh.
Ông đã không thể nhớ rõ, kể từ khi ông nhận được thư của chị gái, đã bao lâu rồi không liên lạc với vợ. Phần lớn thời gian của ông đều trôi đi trong phòng nghiên cứu và bệnh viện. Hầu như ông đã quên mình đang có một cô vợ xinh đẹp như hoa, rất cần ông âu yếm.
Người vợ lại rất nhạy cảm và đa nghi nữa. Sau vài lần thăm dò, nàng cho rằng trái tim của người đàn ông rất tài ba đã không còn ở bên nàng nữa, Nàng tôn trọng tình cảm chị em và tình nghĩa của ông, nhưng nàng là một cô gái luôn cần đến rất nhiều tình yêu. Hơn nữa một người đàn ông rất khao khát tri thức, rất yêu nghề, có thể quên cả sinh hoạt đời thường để nghiên cứu khoa học – thì chẳng thể là một người chồng tốt. Điều duy nhất mà nàng cần, lại là một người chồng tốt, có thể cùng nàng đi xem phim, luận bàn tiểu thuyết, trao đổi với nhau những điều tâm đắc, có thể khoác tay nhau đi dạo trên đại lộ thoáng mát...
Và, ngay gần bên nàng lại đang có một chàng trai cũng rất tài hoa, luôn mong mỏi được chiều chuộng nàng đủ bề và làm một người chồng tốt của nàng. Người chị gái của nàng - người rất hay xen vào cuộc sống của cô em – đã khuyên nàng rất nhiều, nhưng đều vô ích.
Vợ chồng ông đi đến hai quỹ đạo khác nhau và ngày càng cách xa nhau.
Xa thêm nữa, rồi vĩnh viễn chia tay.
Ông hoàn toàn không ngờ vợ mình lại thay lòng đổi dạ vào lúc này.
Và cũng chỉ đến lúc này ông mới nhận ra mình rất yêu vợ nên không sao chịu đựng nổi đớn đau đến cùng cực.
Có lẽ tình yêu của ông chỉ có ngần ấy, chỉ có thể dành cho một người.
Ông cố gắng níu giữ, nhưng ý người vợ đã quyết
Rồi, họa vô đơn chí, chị gái ông lại đột ngột ra đi. Chứng rối loạn nhịp tim dẫn đến đột tử.
Ông thật sự suy sụp!

Đau thương đến chết

Chương 44
TẤM ẢNH NGÀY XƯA

"Những chuyện tôi biết, chỉ có thế". Bà Đỗ Dung nói rất lâu, vẫn có vẻ cảnh giác nhìn Du Thư Lượng.
Bác sỹ Lượng mỉm cười: "Bác đừng ngại gì, bác cứ làm như cháu đang hỏi cung bác vậy hay sao?"
Bà Dung bật cười, nhưng rồi lại căng thẳng ngay: "Dao Dao có biết những tin tức mà các anh nghe ngóng được không?"
"Hiện giờ chưa biết, nhưng có lẽ trước sau gì cũng nên nói với cô ấy... Về sau, bác không biết tin gì về Đậu Hoán Chi à? Bác không tiếp xúc với ông ta, nhưng chắc rằng, ông ta là một người yêu ghét phân minh, chắc rất hiểu ngày đó bác đã có lòng cứu vãn cuộc hôn nhân của họ, ông ta sẽ rất kính trọng bác, sẽ thể hiện ra bằng một hình thức nào đó mới đúng..."
Bà Dung há miệng, lại mím lại, rồi nói: "Không, tuyệt đối không. Hiện nay chú ấy sống chết ra sao tôi không hề biết. Những người quen chs ấy hồi đó, đều cho rằng chú ấy đã chết. Chú ấy rất giỏi mọi bề nhưng về tinh thần thì có lẽ hơi yếu mềm; nếu cứ kiên trì để trở thành một chuyên gia thần kinh như anh thì tốt quá, chú ấy sẽ không đến nỗi tự hủy cả tương lai của mình".
"Cho nên, cũng vì chuyện kia, vì bất bình thay cho ông ta, nên bác mới... ít qua lại với bà em gái Đỗ Nhược. Và cuối cùng không mấy thân mật với Tư Dao?
"Dao Dao rất tốt, nhưng nó quá nặng lòng với cha mẹ, ngày trước ông bố rất chiều nó.. hồi ấy có thể coi đó là một gia đình hạnh phúc. Đến nay đôi lúc nghĩ lại tôi cũng thấy mình hơi quá đáng – ý tôi nói về việc tôi không đến đưa đám tang cha mẹ Tư Dao. Nó rất hận tôi về chuyện này. Nhưng tính tôi là thế thì biết làm sao được? Tôi có tuổi rồi, đâu dễ gì mà thay đổi được?"
Du Thư Lượng ngẫm nghĩ câu chuyện về Đậu Hoán Chi, anh bỗng gai người: nếu người mặc áo mưa chính là nhân vật ban đầu tung ra bức thư điện tử để dụ Tư Dao và các bạn vào hang Thập Tịch, thì liệu ông ta có phải Đậu Hoán Chi không? Có khá nhiều chi tiết phù hợp: người già, mặc áo mưa, nói chuẩn tiếng phổ thông, có oán thù với người nhà cô. Nếu đúng là thế, thì nhân vật mặc áo mưa là người đang trả thù, tước đoạt hạnh phúc của cô. Bà Đỗ Nhược và chồng đã qua đời, thì ông ta nhằm vào cô con gái của họ.

"Cháu muốn hỏi bác câu cuối cùng: bác có nhớ bà Đỗ Nhược kết hôn lần thứ hai là vào tháng nào không?"
Bà Dung ngớ ra, nhưng lập tức cười cười: "Anh khéo nói vòng vo nhỉ? Sao không hỏi thẳng luôn? Hai người lấy nhau sau một năm thì mới sinh Dao Dao. Nó là người họ Mạnh, không thể sai đâu!"
Bà này cũng sắc sảo đấy, Thư Lượng ngẫm nghĩ, rồi đứng lên chào ra về. Anh đưa tấm danh thiếp cho bà Dung, nói bằng một giọng trầm ngâm: "Hiện giờ, tìm được ông Đậu Hoán Chi là cơ hội duy nhất để chữa khỏi cho Tư Dao, vì ông ta đã từng dày công nghiên cứu cách điều trị bệnh truyền nhiễm quái ác này bằng phương thức đông tây y kết hợp. Ai cũng mong Tư Dao sẽ bình phục, cả bác và cháu sẽ cùng nỗ lực; hy vọng ông Hoán Chi vẫn còn sống, để ra tay cứu chữa cho Dao Dao"/
Bà Đỗ Dung lại sững sờ, câu nói này rất đúng với tâm trạng của bà: tại sao mình không sớm nghĩ ra nhỉ? Xem chừng, đôi khi lòng cảm thông lại làm hỏng việc.
"Không có chút tiến triển nào". Ba người đang nói qua điện thoại, giọng Tử Phóng xem ra có phần chán nản. "Chúng ta đều đã tra cứu chương trình tìm kiếm Bách Độ, chương trình Google và các mục các kho dữ liệu liên quan đến y học, nhưng không tìm thấy Đậu Hoán Chi"
Thư Lượng nói: "Nhưng dù ông ta còn sống, thì em cũng đã chuyển nghề rồi". Anh thuật lại câu chuyện do bà Đỗ Dung kể rồi nói: "Tôi đã phân tích tỷ mỷ, nhận ra mấy điều thế này: một là, ông Đậu Hoán Chi vốn là người Thôn quái dị, nhưng tư tưởng và hành động đều khác với dân thôn đó, hoàn toàn phù hợp với đặc điểm của ông già mặc áo mưa. Tôi còn nhớ Tư Dao kể cô ấy đã gặp một thanh niên ở Thôn quái dị, nói là ông già đó có quan hệ sâu xa với thôn ấy nhưng lại rất khác với những người dân bình thường. Đậu Hoán Chi chính là nhân vật như thế. Hai là ông ta có cá tính rất rõ rệt, có tình yêu mãnh liệt. Ba là, một con người như thế rất dễ có oán hận sâu sắc, dễ trở nên cực đoan. Bốn là, chắc ông ta rất hận Đỗ Nhược, cho rằng nếu bà ấy không làm cho ông ta bị phân tâm, chưa biết chừng ông đã đủ thời gian nghiên cứu ra thuốc đặc trị "đau thương đến chết". Tóm lại, rất đáng ngờ Đậu Hoán Chi chính là ông già mặc áo mưa.
Chương Vân Côn nói: "Ý anh là sau cú sốc kia, ông ta suy sụp tinh thần, rồi sau nhiều năm bèn quay lại trả thù! Nếu thế thì tại sao không sớm ra tay nhằm ngay vào đối tượng mà ông ta căm ghét - tức là cha mẹ của Tư Dao, mà phải chờ sau khi họ chết mới nhằm vào Tư Dao?"

Thư Lượng nói: "Tôi không rõ, tôi chỉ đoán thế thôi. Nếu đúng là ông ta, thì ông ta phải biết cha mẹ Tư Dao sẽ đau đớn nhất, dù chết cũng không yên tâm – là cô con gái yêu quý của họ gặp bất hạnh. Tôi cho rằng ông ta đã theo dõi Tư Dao, nắm vững các tình hình cụ thể, sau đó gửi thư điện tử cho cô ấy và các bạn, dụ họ đi vào hang quan tài treo.
"Trong hang đó, ông ta đã bố trí virus và côn trùng hút máu, du khách đã vào đó đều không thể thoát. Loại virus đó rất đặc biệt, có thời gian ngủ yên tương đối dài, và còn tùy vào thể lực của từng người nữa. Khi nó phát tác, thì cơ tim bị tổn thương rất nhanh, cuối cùng sẽ đột tử vì chứng rối loạn nhịp tim".
"Vậy tiếp theo đây chúng ta nên làm gì?" Tử Phóng có phần hoang mang.
"Vì hiện giờ chưa có được nhiều đầu mối, nên rất khó tra cứu về người ấy; nhưng tôi cảm giác chẳng bao lâu nữa sẽ có thêm tin tức về ông ta... Tôi ngờ rằng ông Hoán Chi và bà Đỗ Dung - chị gái của bà mẹ Tư Dao - vẫn còn chút liên hệ, bởi vì ngày trước bà Dung tỏ ra rất thông cảm với ông Chi, cho rằng cô em gái mình đã làm những chuyện đáng hổ thẹn và ích kỷ. Bởi vậy Hoán Chi sẽ không hại bà Dung, trái lại, sẽ kính trọng bà.Chắc hai anh còn nhớ cái vụ hút chết khi bọn Đắc Quảng chiếm khu nhà, bà Dung nói mình nhận được một cú điện thoại nặc danh... Người lạ nào có thể biết số điện của bà Dung? Tất nhiên là người mặc áo mưa – ông Đậu Hoán Chi! Rất có thể ông ta đã bỏ nhiều thời gian để quan sát từng hành động của Tư Dao, nên mới nhiều lần kịp thời ra tay cứu cô thoát hiểm"
"Nhưng vấn đề là nếu ông ta rắp tâm giết hại Tư Dao thì những lần Đắc Quảng sắp hại được Tư Dao, tại sao ông ta còn bí mật ra tay cứu cô?" Vân Côn hỏi.
Tử Phóng nói luôn: "Vấn đề này chúng ta cũng đã phân tích từ lâu: vì ông ta muốn hưởng thụ cái khoái cảm tự tay giết hại Tư Dao!"
"Đó cũng là một khả năng. Còn một khả năng nữa: có lẽ chính ông ta cũng tự mâu thuẫn, hiểu rõ mình làm thế là sai, nhưng vẫn không đổi ý, vẫn quyết làm bằng được; đồng thời, từ trong tiềm thức ông ta cũng mong tất cả sẽ được hóa giải. Tôi cho rằng điều này sẽ giải thích: tại sao khi các du khách sắp tìm ra hang quan tài, thì người mặc áo mưa lại khuyên họ hãy quay về; kể cả khi soạn bức thư điện tử, ghi chú rõ các điểm thắng cảnh trên bản đồ nhưng lại cố ý ghi nhầm vị trí của hang quan tài. Thực ra cũng là vì ông ta thực chất vẫn không muốn mọi người sẽ tìm thấy cái hang đó". Du Thư Lượng vừa nói vừa thầm cảm khái: chẳng rõ có đúng là các hành vi của Đậu

Hoán Chi hay không, nhưng nếu năm xưa ông ta được bác sỹ tâm lý trợ giúp đến nơi, thì có lẽ cuộc đời ông ấy đã sáng sủa hơn rất nhiều.
Cuộc điện thoại ba bên kết thúc, Tử Phóng lại lên mạng. Anh ngồi nghệt ra trước màn hình. Mình có thể lục tìm thế nào nữa đây? Hai con mọt Ts và Điền Xuyên còn bó tay nữa là! Cũng đã tra cứu tư liệu về núi Vũ Di, các đồng nghiệp báo giới ở đó cũng đã tận tâm, còn lại chỉ là mình đích thân đến đó.
"Anh Tử Phóng sướng thật đấy!" Một đồng nghiệp bước lại khẽ nói.
"Chú mày lại còn trêu tức đại ca này hả? Chỉ vớ vẩn!" Tử Phóng lừ mắt, nhưng anh nhận ra ngay ông bạn có ý nói gì. Lịch Thu mặc chiếc áo gió màu đen, được cô thư ký chỉ dẫn, đang bước đến gần bàn làm việc của anh, khiến bao người phải trầm trồ nhớn nhác.
"Ôi, cơn gió nào...album ảnh à?" Tử Phóng nhìn thấy mấy quyển album trên tay Lịch Thu.
"Chẳng phải anh đang cần nó à?" Cô đẩy chúng đến trước mặt Tử Phóng. "Hãy tạ ơn bà mẹ tôi đi! Mẹ tôi đã gửi chuyển phát nhanh đến đây".
"Vâng, cảm ơn, cảm ơn". Tử Phóng vội lật giở, để tìm ảnh chụp chung của ông Lý Bá Thụy và Viên Thuyên. "Cô thông cảm nhé vì đây là nút thắt cuối cùng liên quan đến tập đoàn Đắc Quảng – cũng tức là, tại sao Viên Thuyên lại biết những bí mật kia?"
"Bí mật của Đắc Quảng thực chất là gì? Ông nhà báo tầm cỡ có tin tức gì mới không, sao lâu nay không tổ chức cuộc họp?"
"Gần đây anh quá bận về Dạ hội mùa Xuân, em xem, anh không về nhà được nữa... Đúng là quên béng, cả nhà chúng ta đi vắng, chỉ còn em "phòng không, một mình một bóng"..."
Lịch Thu cảm thấy những ánh mắt chĩ về mình càng nhiều hơn, cô phát cáu: "Này, ông Tử Phóng..."
"Thôi được, thôi được. Tại tôi nói năng bỗ bã..." Anh hạ thấp giọng. "Sở công an giữ bí mật khiếp quá. Vụ việc liên quan đến phạm vi rộng hơn chúng ta tưởng tượng. Theo tin tôi được biết đến giờ, thì chiếc chìa khóa mà Tư Dao tìm thấy đúng là chìa khóa mở két bảo hiểm đặt trong Ngân hàng Thụy Sỹ, công an đã bố trí người đi lấy. Bên trong chứa rất nhiều tài liệu liên quan đến chứng cứ phạm tội của tập đoàn Đắc Quảng. Nghe nói có cả băng hình, băng ghi âm, có cả sổ sách tài vụ... có thể đó là những tài liệu bị thiếu, đặt trong "mật thất". Có khả năng một số quan tham cũng dính vào vụ này, vì thế họ cần điều tra sâu hơn, trước mắt cần bảo mật đã. Tôi tin rằng chỉ ít lâu nữa họ sẽ cho điều tra lại vụ việc của cô em gái cô và gia đình bà chị cô. Đến lúc đó, trong nội bộ Đắc Quảng chắc sẽ có vị "tuấn kiệt thức

thời" (1) đứng ra khai báo sự thật".
Tử Phóng vừa nói vừa giở các tấm ảnh, giở nhanh như máy. Lịch Thu thấy chối quá: "Này, từ từ thôi được không? Kẻo hỏng hết bây giờ!"
"Bệnh nghề nghiệp mà! Có biết một phóng viên siêu hạng như tôi mỗi ngày phải đọc bao nhiêu thứ không? Nếu cứ tỉ mẩn gọt giũa thì còn làm nổi việc gì nữa?" Anh giở vèo vèo, xong cả ba tập album, nghĩ ngợi giây lát rồi nói: "Trường của cô đã nghỉ hè chưa? nếu rỗi rãi thì cô đi với tôi vào thăm Dao Dao. Tôi đã gặp Viên Thuyên hai lần, nhưng bây giờ chỉ nhớ thấp thoáng, e nhận không ra, nhưng Dao Dao thì phải nhận ra".
Lâm Nhuận vừa ra về, khuôn mặt Tư Dao vẫn còn đọng lại nụ cười ngọt ngào. Thấy Tử Phóng và Lịch Thu bước vào, cô tươi cười đứng dậy: "Ôi quý hóa quá, đang giờ đi làm mà anh chị lại đến thăm tôi".
Lịch Thu nói: "Trường bọn tôi bắt đầu nghỉ hè từ hôm nay, từ giờ tôi có thể thường xuyên vào thăm cô được rồi".
Tư Dao than thở: "Ở trong này buồn ơi là buồn, cảm thấy mình đã rất khỏe rồi nhưng bác sỹ Tạ Tốn cứ không cho ra viện. Anh và chị như người nhà, hãy xin giúp tôi với?"
Tử Phóng biết, trong một thời gian ngắn Tư Dao chưa thể ra viện, nhất là khi chưa tìm thấy ông Đậu Hoán Chi. Anh nói: "Em nên nhớ, anh là người nhà trực hệ, còn Lịch Thu nhiều nhất cũng chỉ là chi nhánh mà thôi. Hôm nay bọn tôi có việc phân công em đây: em hãy xem mấy tập ảnh này, có ảnh Viên Thuyên không? Nếu có, tức là sẽ có ngay đáp án - chắc chắn ông Lý Bá Thụy khi còn sống đã cho Viên Thuyên biết bí mật"
Tư Dao ngồi xuống giở xem từng tấm ảnh, khác hẳn với cách xem của Tử Phóng. Lịch Thu lặng lẽ nhìn cô. một cô gái đáng mến, và mạnh mẽ nhường này, sự sống lại sắp xa rời cô, thì thật bất công. Giống như em gái mình... Mắt cô rơm rớm...Cũng may, cô đang đeo kính râm.
"Đúng rồi". Tư Dao kêu lên.
Tử Phóng đắc ý nói: "Tôi đã bảo mà, Viên Thuyên nhất định quen ông Lý Bá Thụy"
"Không phải Viên Thuyên, mà là ông ta – ông ta quen ông Thụy"
Lịch Thu và Tử Phóng nhìn vào, thấy một tấm ảnh hơi lạ: hai người đàn ông ngồi trên chiếc ghế dài như kiểu ghế ở công viên, một người là Lý Bá Thụy, còn ngườ kia có khuôn mặt đầy các vết nhăn ngang dọc với bộ râu nhuốm bạc.
Tuy mới chỉ nhìn thấy một phần khuôn mặt, còn phần nhiều chỉ nhìn

thấy bóng ông ta thấp thoáng, nhưng Tư Dao vẫn nhận ra: người ngồi bên cạnh Lý Bá Thụy chính là ông già mặc áo mưa.
Chú thích:
(1) Nói theo ý của câu châm ngôn "Người thức thời, ấy là bậc tuấn kiệt."

Đau thương đến chết

Chương 45
BƯỚC CHÂN PHỤC THÙ

“Chắc chắn các vị không thể tưởng tượng nổi, sau khi chúng ta thu hẹp phạm vi tìm kiếm thì hai cao thủ máy tính phát hiện ra đối tượng đầy nghi vấn có thể là Đậu Hoán Chi, khi Dao Dao xem tập an-bum của ông Thụy đã nhận ra bức ảnh ông già và ông Thụy chụp chung.
"Có lẽ tôi nên điểm qua về quan hệ giữa Lý Bá Thụy và hai người mặc áo mưa: Dao Dao biết gia đình ông Thụy đã từng đến du ngoạn Tân Thường Cốc, điều này cho thấy quan hệ giữa ông Thụy và ông già kia thực không bình thường, rất có thể ông già kia biết bí mật của ông Thụy. Nếu bức email mà Hội du lịch đại học Giang Kinh nhận được là do ông già đó gửi đến, thì cũng có thể ông ta đã bằng một cách nào đó, cho Viên Thuyên biết một số bí mật. Vì ông ta có âm mưu, nên mới không xuất đầu lộ diện, và coi Viên Thuyên là cái loa phát thanh – vạch trần tập đoàn Đắc Quảng, chỉ rõ nguyên nhân thật sự khiến cả nhà ông Thụy bị chết. Nhưng khi Viên Thuyên vào được tường kép, thì máu tham đã nổi lên dữ dội. Sau khi căn bản đã hiểu về Đắc Quảng, cô quyết định cứ gác lại đã. Điều này giải thích tại sao Tư Dao lại phát hiện ra tấm ảnh kia trong bụng con sóc – rất có thể là đó là do người mặc áo mưa đã làm, mục đích là làm cho chúng ta phải chú ý đến cả nhà ông Thụy mà làm tiếp cái việc Viên Thuyên chưa hoàn thành. Chúng ta lại càng có lý do để tin rằng, ông Thụy – với biệt tài thiết kế lắp đặt – chính là người đã thiết kế và tạo nên ‘cỗ máy’ quan tài treo.
"Thế rồi chúng tôi đặt trọng tâm tìm kiếm ở Philadelphia bang Pennsylvania (Mỹ), cũng là nơi ở của ông Thụy. Lịch Thu cũng nhận ra địa điểm chụp bức ảnh đó là ở một công viên gần trường đại học Pennsylvania ở bang Philadelphia.
“Trường đại học đó có một trung tâm nghiên cứu nhiễm sắc thể gen,

chúng tôi nhận ra tên của một nhà khoa học: Wiliam Doe; có vẻ như tên Tây, nhưng có lẽ Doe là phiên âm của chữ 'Đậu'? Trang web về ông ta chỉ giới thiệu một số nghiên cứu đơn giản, không đăng ảnh. Chúng tôi bèn gọi điện sang trung tâm đó hỏi, thì quả nhiên vị giáo sư ấy là người Trung Quốc, đang xin nghỉ phép nửa năm, hình như là về Trung Quốc giảng bài, đến mùa xuân, lúc khai giảng mới trở lại.
"Họ lại tìm kiếm và thấy từ năm 1987, đại ca này đã đăng các bài nghiên cứu rất sâu, phần lớn là về phân tử gien, anbumin gì gì đó. Năm 2000, một sản phẩm gien của ông ta được đăng ký phát minh độc quyền, được ứng dụng rộng rãi trong giới y học; nói cách khác, ông ta là triệu phú thứ thiệt!" Tử Phóng nói một lèo trong cuộc điện thoại tay ba, rất hăng.
Vân Côn nói: "Vậy thì rất có thể virút ấy là một biến thể của virút Ke-sa-ji, vợ tôi đánh bạo suy luận rằng, việc tác động vào tổ chức gien để tạo ra chủng loại virút mới, chẳng phải là chuyện viễn tưởng. Chưa biết chừng ông Wiliam Doe này đã có cái biệt tài ấy!"
Du Thư Lượng nói: "Thế thì gần như có thể khẳng định Wiliam Doe chính là người mặc áo mưa, người mặc áo mưa chính là Đậu Hoán Chi. Theo giả thiết của Âu Dương Sảnh thì rất có thể Đậu Hoán Chi sống trong môi trường nghiên cứu thuận lợi ở Mỹ, đã làm rõ kết cấu của virút gây hại cho dân Thôn quái dị, đồng thời đã tổng hợp được độc tố, thông qua lũ côn trùng cắn người để truyền cho du khách vào hang quan tài treo…Thật kinh khủng! Mong sao ông ta vẫn còn chút lương tâm, mong sao bà Đỗ Dung có thể liên lạc được với ông ta, khuyên ông ta giải cứu cho Tư Dao…Nhưng vấn đề là nếu ông ta có cách giải cứu."
Bà Đỗ Dung biết, chính người ấy là Đậu Hoán Chi. Ông ta đã đến đây vài lần nhưng chỉ một thoáng ở ngoài cửa.
Bà hiểu ông ấy không muốn nói chuyện với bà. Ông ấy đã khác xưa. Nếu bác sĩ Du Thư Lượng suy đoán không nhầm, thì ông ấy đúng là đã đổi khác một cách đáng sợ. Bà không hề lấy làm lạ, từ lâu bà đã nhận ra trong tính cách của ông ta có yếu tố rất điên cuồng. Đồng thời bà cũng biết con người này, ngày xưa bà đã thông cảm với ông ta, nhắc nhở em gái… ông ta vẫn ghi nhận, vì thế mới xuất hiện ở cửa nhà bà, tuy chỉ là giây lát.
Hai chai sữa tươi đã đặt ngay ngắn trên tấm thảm chùi chân đặt nơi cửa.
Người đưa sữa mặc áo đồng phục của công ty quay người bước nhanh xuống cầu thang. Nhưng đã muộn, cửa bật mở.
"Hoán Chi, sao chú lại tránh mặt tôi? Tránh mặt tất cả mọi người?"

Giọng của bà Dung vẫn uy nghiêm như ngày nào.
Người nhân viên ấy dừng bước. Ông ta biết mình đã bị lộ, nhưng không vội vàng tháo chạy. Lưng vẫn quay về phía bà Dung, ông ta bình thản nói: “Chị ạ, em không có nghĩa vụ phải gặp bất cứ ai, em vài lần đưa sữa cho chị, nhằm tỏ ý biết ơn chị suốt bao năm qua. Ngày ấy chỉ có chị luôn luôn thông cảm với em, nghe em giãi bày, và động viên em hãy can đảm tiếp tục sống, nếu không có chị động viên, em đã thành nắm xương khô từ lâu rồi!”
Có thể nhận thấy ông ta rất bình tĩnh, không điên rồ chút nào.
“Chú vẫn ổn là tốt rồi, coi như chị cũng có lần tích đức. Này chú nói thật đi, có phải con bé đang ốm, virút viêm cơ tim…là do chú làm không?”
“Đám người thông minh ấy đã có kết luận rồi, thì khỏi cần em phải ký tên đóng dấu làm gì!”
“Vậy chú định làm gì? Trả thù à? Đỗ Nhược và người chồng họ Mạnh đã chết, sao chú lại trút giận lên đầu người vô tội…Trời ạ, chẳng lẽ…vợ chồng Đỗ Nhược cũng là do chú hại ư?”
“Có rất nhiều ngả đề truyền virút, chứ không nhất thiết phải vào hang Thập Tịch”. Ông ta lạnh lùng nói.
“Thật quá quắt! Sao chú lại không tha cho Tư Dao?” Bà Dung đã có phần phẫn nộ, thậm chí bà đã nghĩ phải báo công an.
“Em đã sai lầm…lẽ ra nên cho con gái họ chết trước, sau đó để cho họ đau thương đến chết mới phải! Nhưng nói cho cùng, em vẫn là một nhà khoa học mặc dù 25 năm trước đã là một nhà khoa học hóa điên. Em vẫn muốn làm thí nghiệm, xem xem virus mà mình mới khai thác được nguy hại đối với con người ra sao, diễn biến bệnh tình thế nào. Chị cũng biết rồi, em hận cái thế giới này, em hận cái nhược điểm thâm căn cố đế của bản tính con người: tham lam, đầy dục vọng, trụy lạc, cạn tình; em muốn thứ virus này sẽ khiến cho mọi người ý thức được thế nào là đau thương đến chết! Hoặc nói cách khác, cái chết của mỗi con người đều là sự chịu trách nhiệm về hành vi của bản thân bởi vì, sống trên đời ai cũng có những lựa chọn khiến người khác phải đau lòng, đây là trò ác của thượng đế khi tạo ra loài người.”
“Tôi lại hỏi, vậy Dao Dao có tội tình gì mà nó phải chịu trách nhiệm về hành vi của mình?”
“Nó là báu vật của bố mẹ nó, là nguồn vui của bố mẹ nó. Nhiều năm trước em đã đứng xa quan sát họ, họ đúng là một gia đình hạnh phúc, không thể hạnh phúc hơn nữa… nhưng lẽ ra cái gia đình hạnh phúc ấy phải thuộc về em! Em đã mất người chị ruột, em đã mất đi

mối tình đầu, cũng là tình yêu duy nhất, em đã mất gia đình!”
“Bây giờ nói vậy thì cũng chẳng ích gì, chú đã hại sinh mạng của cả đám thanh niên để được hả giận, chú quá ích kỷ và thật sự đáng sợ. Ngày ấy tôi khuyên chú hãy can đảm mà sống, chứ không muốn chú lại biến thành thế này!” Bà Đỗ Dung vốn quen chửi mắng thẳng thừng, bà nói thế này với Hoán Chi đã là rất lựa lời rồi.
“Một kẻ đã chết một lần như em, thì còn có thể thay đổi gì nữa đây? Em biết, chị định khuyên em hãy cứu con bé ấy. Chị đừng khuyên làm gì, sẽ vô ích thôi. Cũng giống như ngày trước dù chị khuyên Đỗ Nhược thế nào, cô ấy vẫn không đổi ý; thậm chí đến chết cô ấy vẫn không thoáng chút cắn rứt”. Hoán Chi lớn tiếng.
Bà Dung cảm thấy có phần tuyệt vọng, trái tim của con người này đã chết, người đã không còn trái tim, thì sẽ không bị cảm hóa.
Nhưng mà Tư Dao thật đáng thương! Không thể để nó phải đau thương mà chết!
Bà cố hồi tưởng … và bỗng nhớ đến một chuyện xa xưa. Đây có lẽ là cơ hội cuối cùng, nếu không được thì sẽ báo công an, hoặc bà sẽ bị kẻ điên rồ này giết chết.
“Kìa, ai bảo là Đỗ Nhược không hối hận, không cắn rứt? Tôi còn nhớ… hồi Dao Dao lên ba tuổi, cô Nhược đã đưa nó đến Vũ Di, cô ấy không nói với tôi nhưng vì chị em tôi đều đang ở Giang Kinh nên tôi biết rõ về cô ấy. Chũ nghĩ mà xem, nó đi Vũ Di để làm gì? Lẽ nào để ngắm cảnh non xanh nước biếc? Tôi đoán rằng cô ấy muốn gặp chú để xin lỗi, vì đã có lần cô ấy hỏi tôi rằng, sau khi chú mất tích, chú có liên lạc gì với tôi không”.
Đậu Hoán Chi lần đầu tiên quay người lại, cả hai nhìn thẳng vào nhau: “Chị nói…có thật không đấy? Hay là chị đang bịa ra, vì muốn em cứu con bé kia?”
“Tôi không có thói quen nói dối. Chú biết rõ còn gì!” Bà Dung cảm thấy hình như Hoán Chi đã bị lay động. Nhưng chưa lấy gì làm chắc. Liệu con người này còn có thể bị lay động hay không?
“Chẳng lẽ lại như thế thật…” Giọng nói gai gai thô nháp của ông ta hơi run run. “Em biết, chị vẫn đang cố thuyết phục em cứu con bé ấy. Nhưng dù em muốn cứu thật, thì cũng bất lực mà thôi…Hễ nhiễm phải virút ấy thì hết đường cứu!”

Đau thương đến chết

Chương 46
SINH TỬ BÊN NHAU

“Em muốn làm thế lần nữa thật à?” Bác sĩ Du Thư Lượng nhìn Tư Dao đang nằm trên giường bệnh. Sắc mặt của cô trông vẫn khá. Cách đây năm phút, bác sĩ Tạ Tốn vừa cho cô biết bệnh tình của cô vẫn chưa chuyển biến.
“Bác sĩ Lượng biết không, mấy hôm nay em rất buồn, nằm nghĩ ngợi lan man, em thấy sau hai lần thôi miên hôm nọ, em đã thấp thoáng nhớ ra vài điều. Em nhớ rằng hồi nhỏ chắc chắn mình đã từng đến Tân Thường Cốc. Cho nên em mới có cảm giác vùng ấy quen quen…”
Thư Lượng ngẫm nghĩ, nếu Đậu Hoán Chi đúng là chồng cũ của Đỗ Nhược, thì chắc bà ấy phải biết Tân Thường Cốc. Hay là Đỗ Nhược từng đưa Tư Dao đến Tân Thường Cốc? Bà ấy và Hoán Chi đã ly hôn, Tư Dao và Hoán Chi không liên quan gì về huyết thống, thì bà Đỗ Nhược đến Tân Thường Cốc để làm gì?
“Nếu anh Lượng thấy khó xử… thì thôi cũng được ạ! Thực ra cũng chẳng có gì gấp. Em chỉ muốn sớm bye-bye với cái chứng sợ hãi không gian khép kín mà thôi”.
Thư Lượng vội nói: “Không phải thế, anh rất muốn giúp em, để em sớm từ biệt nó. Để anh chuẩn bị một chút, chúng ta sẽ bắt đầu ngay”.
Thung lũng tuyệt đẹp, thác nước đổ, hang quan tài treo âm u.
Con đường núi quanh co uốn lượn, đi đến những nơi chưa từng biết đến.
Tê ngứa, đau buốt, rất nhiều rất nhiều con bọ đang đốt làn da mịn. Nức nở, kêu khóc. Mẹ ơi, mẹ ơi….
Mẹ cũng đang bị hành hạ như thế.
Căn nhà nhỏ, kín mít, mẹ không có ở bên. Mẹ ơi, con sợ lắm, mẹ đang ở đâu? Con sẽ ra như thế nào? Con có ra nổi không? Không thể, vì căn nhà này toàn bằng sắt.
Tôi nóng quá, nóng đến nỗi nghẹt thở. Lửa cháy, tôi nhìn thấy ánh lửa ở ngoài cửa sổ chấn song sắt.
Du Thư Lượng đã đi rồi, Tư Dao vẫn còn chìm trong hồi ức rất lâu. Tại sao mình lại có mặt ở Tân Thường Cốc? Tại sao mình lại trải qua những cực hình y hệt như ông Cố Trân? Hồi đó cô còn quá nhỏ, nên không có lời giải đáp. Mẹ thì sao, liệu mẹ có trả lời được không? Khi mình trưởng thành rồi, tại sao mẹ không bao giờ nhắc đến điều đó

với mình?
Một bóng người mà cô luôn khắc khoải nhớ nhung, xuất hiện ở cửa buồng.
Lâm Nhuận bước đến bên giường Tư Dao, nhè nhẹ đặt tay lên má cô: “Sao trông em cứ như là vừa mới tập chạy trở về, lắm mồ hôi thế này? Em phải giữ sức chứ?”
“Bác sĩ Lượng vừa nãy đã thôi miên cho em, em chủ động đề nghị. Em đã nhớ ra rồi, mẹ em đã từng đưa em đến chơi Tân Thường Cốc, hồi đó em còn rất bé. Thảo nào cứ thấy phong cảnh ở đó quen quen. Em còn nhớ ra các cảnh bị hành xác y hệt ông Cố Trân đã từng trải qua: bị sâu bọ hút máu, bị nhốt trong căn nhà bằng sắt mấy ngày, rồi bị lửa nung, sau đó thì mưa…Chắc mẹ em cũng bị nhốt ở một căn nhà khác”.
“Đó là căn nguyên của chứng sợ bị khép kín à?”
“Chẳng còn cách giải thích nào có lý hơn thế. Hình như lần đó bị sốc quá mạnh, tiềm thức của em đã chôn vùi nó, cho nên lại mắc chứng sợ bị khép kín”.
“Thực ra người dân Thôn quái dị đã làm việc gì?”
“Em đã nói chuyện với ông Trân, ông ấy cho rằng có lẽ đó là cách để họ ngăn chặn những người khác khỏi bị ‘đau thương đến chết’ !”
“Nhưng chẳng có chút căn cứ khoa học gì cả! Những việc làm của họ quá là khác thường, nếu không thể khống chế được lửa cháy, thì sẽ chết người à?”
“Em vẫn nhớ là ông già mặc áo mưa đó có thể dự báo thời tiết, ông ta vốn có gốc rễ sâu xa với Thôn quái dị, thì dân thôn ấy cũng biết dự báo thời tiết cũng nên! Vì thế họ chọn ngày có mưa để mà nổi lửa, chắc chắn sẽ khống chế được đám cháy”.
Lâm Nhuận tỏ ra rất quan tâm: “Chắc mấy hôm nay em vẫn chẳng nghỉ ngơi, vẫn nghĩ ngợi nhiều quá, nên giữ gìn thì hơn, nghĩ nhiều cũng rất mệt”.
“Mệt hay không cũng thế thôi, sớm muộn gì thì em cũng chết…” Tư Dao nói thản nhiên, dường như chẳng mấy bận tâm.
“Em muốn anh lấy mảnh vải đỏ (1) băng miệng em lại chắc? Toàn nói vớ vẩn thôi!”
****
(1) Tượng trưng "lệnh cấm".
“Các anh hùa vào với nhau để giấu em, giấu tình trạng bệnh tật, nhưng em thì chẳng thể tự dối mình dối người!”
“Nào có ai giấu gì em? Chưa có kết luận chắc chắn kia mà!”
“Kết luận? Cần bao nhiêu người nữa ra đi, thì mới có thể kết luận?”

“Em khác với họ, em đã được chăm sóc sớm, viêm cơ tim chủ yếu là nghỉ ngơi thì sẽ tự khỏi. Những người trước kia đều không được kịp thời điều trị và chăm sóc”
“Anh đang an ủi em, em biết. Nhưng anh có nhớ rằng các việc mà người mặc áo mưa ấy định làm, có việc gì là không làm nổi? Ông ta muốn giết muốn hành hạ em, lẽ nào lại không thành công?”
“Em lại nói linh tinh rồi! Tại sao ông ta phải nhằm vào em?”
“Ông ta dụ mọi người đến Tân Thường Cốc, hang Thập Tịch – đều là những nơi hồi nhỏ em đã từng đến. Tại sao? Ông ta bám riết em không biết mệt mỏi, cứ như mèo vờn chuột. Tại sao? Em tin chắc mình không làm điều gì phật ý ông ta, vậy thì ông ta có thù oán gì đó với bố mẹ em; giờ đây em thấy thắc mắc, tại sao bố mẹ em mới ngoài 50 mà năm ngoái đã phải lần lượt qua đời vì bệnh tim?”
“Thì em đã kể với anh, mẹ em đã mắc bệnh tim từ hồi còn trẻ!”
“Nhưng bố em thì sao? Ông ấy rất ham thể dục thể thao…”
“Em ạ, những chuyện này hãy để bên công an họ xử lý. Nghe nói họ đã bắt đầu truy nã ông già mặc áo mưa, họ dùng ngay tấm ảnh có được trong an-bum ảnh của ông Lý Bá Thụy. Nếu ông ta còn ở Giang Kinh, thì vẫn có cơ hội tìm ra ông ta!”
“Tìm ra à? Ông ta định làm việc gì, cũng đều thực hiện được. Ông ta sẽ chịu giao cho linh đan thần dược chắc?”
“Kìa, Dao Dao! Sao em lại trở nên bi quan thế này?” Đôi mắt Lâm Nhuận rực sáng, sưởi ấm lòng cô. “Em có nhớ anh từng nói thế này: ngay từ dầu em đã rất hấp dẫn anh, vì em luôn hết sức lạc quan, có lòng ham sống mãnh liệt, em rất mạnh mẽ - mặc dù em luôn bị ác mộng đeo bám, các bạn thân thì lần lượt ra đi. Còn anh, thì em biết rồi: thực chất anh là một người yếu đuối! Anh có thể tưởng tượng rằng, nếu em là người khác – một người yếu đuối như anh – sau bao phen khiếp hãi như thế, chắc đã gục ngã, đã đầu hàng số phận, đã ‘đau thương đến chết’ từ lâu rồi! Chỉ có em mới dám gan góc đi bóc vở từng màn tối che khuất sự thật, mới vĩnh viễn tin ở ngày mai…”
“Kìa, đừng nói nữa…” Tư Dao bỗng xúc động ôm chầm lấy Lâm Nhuận, trào hai hàng lệ vui sướng pha lẫn buồn tủi. “Anh lại diễn thuyết hùng hồn cứ như là bí thư chi đoàn…Em đâu có mạnh mẽ đến thế, thực ra em là đứa con gái rất hay khóc, nếu không có anh, và các anh chị thì em không sống nổi đến hôm nay”.
“Em lại thế rồi! Chính em đã quyết định vận mệnh của mình…nhưng, đúng là em cũng hay khóc thật!” Lâm Nhuận lau nước mắt cho nàng.
“Tại sao anh vẫn còn giấu em…” Nước mắt nàng lại tuôn trào nhiều hơn nữa.

“Anh nào có giấu gì em…”
“Anh bắt đầu có hiện tượng rối loạn nhịp tim, đúng không? Trong máu anh cũng bắt đầu phát hiện ra virút ấy, đúng không?”
“Sao…sao em biết?”
“Anh quan tâm đến em từng giờ từng phút, em cũng từng giờ từng phút nhớ anh. Em đã lén ra khỏi bệnh viện, gặp bác sĩ Phàn thường khám bệnh cho anh. Ông ấy đã cho em biết. Anh đừng quên, em vẫn là bạn gái chính thức của anh!”
“Em phải là người vợ thật sự của anh mới đúng!” Anh hôn nàng.
“Tại em làm anh bị vạ lây…” Tư Dao khóc nức nở. Nếu anh cũng sẽ ‘đau thương đến chết’, thì đúng là tại nguyên nhân này.
“Nào, băng đỏ! Anh sẽ bưng miệng em lại!” Anh hôn lên môi nàng.
“Anh có chân, thì anh tự đi! Chứ đâu phải tại em? Anh đã suy nghĩ rồi, hôm đó ở ngoài hang Thập Tịch nghe thấy em đang vùng vẫy…nếu lại cho anh một vạn cơ hội như thế thì anh vẫn sẽ chạy vào cả một vạn lần!”
“Em biết, mọi người đều rất thương hại em, nhưng họ đâu có biết thực ra em lại hết sức may mắn!”
“Anh luôn có cảm giác rằng ông trời hay chiều ý người, chúng ta cùng nâng đỡ nhau, nhất định sẽ vượt người, chúng ta cùng nâng đỡ nhau, nhất định sẽ vượt qua bước gian nan này. Anh và em phải thật vững vàng. Tâm trạng lạc quan có thể giúp chúng ta bình phục!”
“Được! Anh chớ có hối hận đấy nhé!” Tư Dao cũng rất biết, điều ấy đâu có dễ! Chết rồi, lại sống lại – là có thật, nhưng chỉ có trong truyện cổ tích, trong truyền thuyết mà thôi. Có lẽ, tất cả chỉ là truyền thuyết dân gian; một đôi trai gái yêu nhau thắm thiết, rồi họ được ở bên nhau mãi mãi, vì họ đã chết cùng một lúc!
Chung Lâm Nhuận rời buồng bệnh của Tư Dao, anh đi sang một buồng bệnh khác ở cùng tầng này. Anh lái xe của gia đình họ Chung đã đặt các vật dụng sinh hoạt trên nóc tủ nơi đầu giường và chiếc tủ bếp gắn tường – Lâm Nhuận đã chủ động xin được chuyển đến bệnh viện số 7 của thành phố, để được chính thức điều trị và chăm sóc.

Đau thương đến chết

Chương 47
DEATH FROM A BROKEN HEART(1)

Công ty khai thác các chế phẩm sinh học “Trầm Luân” đặt tại nơi sầm uất thực ra chỉ là một cửa hàng nhỏ, trong các quầy tủ bày làm phép một số thuốc bổ. Đậu Hoán Chi mở cửa, rảo bước vào rồi đóng ngay cửa lại. Sau quầy hàng còn có một cửa nhỏ, lão mở khóa bước vào, rồi cũng đóng lại luôn.
Lão bật đèn lên. Đây là một phòng thí nghiệm rộng rãi và rất sạch sẽ, đặt các thiết bị tiên tiến của nước ngoài, máy ly tâm siêu tốc, máy đo sắc phổ chất lỏng, máy phân tích men đa chức năng, máy tổng hợp DNA… đều là thiết bị mới nhất trong mấy năm gần đây.
Lão mở két sắt lấy ra chiếc máy tính xách tay, đọc các ghi chép mấy hôm vừa rồi, chợt cảm thấy gai lạnh.
Một cảm giác mà nhiều năm qua không thấy có.
Tay run run mở tủ lạnh lão lấy ra một ống nghiệm nho nhỏ.
Trong đó là máu.
Cách đây không lâu, lão đã cải trang thành y tá trong viện lén đến lấy mẫu máu của Tư Dao lúc đang hôn mê.
Tư Dao là vật thí nghiệm. Đây là một phần trong toàn bộ kế hoạch của lão. Cho đến giờ, kế hoạch đang thực hiện rất suôn sẻ.
Năm xưa thế giới này đã không chứa ta, thì nay ta trở lại làm chúa tể cái thế giới này.
Bản thân lão cũng không nhớ rõ mình có cảm giác ngông cuồng cao ngạo từ khi nào, cảm giác này không ngừng củng cố lòng tin của lão; mọi hành vi của mình tuy điên rồ thật nhưng vẫn rất hợp tình hợp lý.
Người chị thì chết, Đỗ Nhược thì bạc tình khiến Đậu Hoán Chi cảm nhận sâu sắc câu nói cửa miệng của các vị cao niên trong thôn: ngươi không thuộc về thế giới bên ngoài, ra đó ngươi chỉ có thể ‘đau thương đến chết’. Nếu nỗi đau có thể đo được chiều sau, thì ‘đến chết’ cũng không phải là nói quá. Khi người chị qua đời, Hoán Chi đã ý thức được sự thất bại của mình; giữa cõi đất trời mình chỉ là hạt bụi bất lực, đành nhìn người chị thân yêu duy nhất ra đi, rồi người yêu thân thiết bỏ đi. Một mình một bóng, Hoán Chi đã khóc đến nghẹn thở tức ngực, Hoán Chi thậm chí không muốn nhìn thấy những ánh mắt thông cảm của mọi người, vì đó là sự thương hại dành cho kẻ yếu – chẳng khác gì đối với con mèo con chó lạc đường về, hoặc con chim gãy cánh. Thông cảm đấy, nhưng không giúp được gì. Cái cảm giác đó như một mũi dao dần cắm sâu vào trái tim vốn đã sắp nát tan của Hoán Chi.
Chỉ Hoán Chi mới biết trái tim này kiêu ngạo nhường nào, và cũng tràn ngập yêu thương nhường nào.

Chỉ anh mới biết Đỗ Nhược là quan trọng với anh đến đâu; sau khi mất nàng, anh lại nhìn càng rõ hơn, càng thật hơn nữa.
Yêu càng nặng lòng, nỗi hận càng sâu. Từ khi Đỗ Nhược rời xa anh, anh luôn theo dõi nàng, phá rối các cuộc hẹn hò với kẻ chen ngang kia, thậm chí định đến đập phá đám cưới của họ. Lãnh đạo nhà trường và công an đã can thiệp, anh trở thành đối tượng bị giám sát. Nếu không có người chị vợ là Đỗ Dung luôn luôn thông cảm với anh, động viên anh hãy cứng rắn đứng lên đi tìm cuộc sống mới, thì chắc anh đã trở thành kẻ bỏ đi trong xã hội.
Đương nhiên, với một con người mà trái tim đã chết, thì "cuộc sống mới" thực ra chỉ là một cách nói dễ nghe hơn "kiếp sống vật vờ" mà thôi. Anh cần có sự thăng bằng để cho lòng tự trọng đã bị phá hủy, lòng yêu thương đã bị tàn phá bị ruồng bỏ có được sự thăng bằng. Con thuyền mất bánh lái đã trôi vào dòng chảy xiết của sự phục thù. Khi mà gần như không thể nào tồn tại ở Giang Kinh nữa, anh nhớ đến câu nói của một vị cao niên trong thôn: nếu cháu gặp trắc trở, thì hãy trở về, nơi này mãi mãi là nhà của cháu.
Nhưng lúc này lùi về thì còn khó hơn cả bước về phía trước.
Xin nghỉ công tác ở Giang Kinh, trở về với non xanh nước biếc ở quê nhà đương nhiên là một niềm an ủi cho tâm hồn, tránh xa đô thị ồn ã tất nhiên là một sự nghỉ ngơi dành cho tinh thần. Nhưng, ngần ấy năm mải miết vươn lên không cho phép anh lại chìm xuống, cuộc sống nơi thôn dã không đủ thỏa mãn tham vọng của anh, và càng không thể cho phép anh thực hiện kế hoạch trả thù.
Vì anh đã giấu tên để báo cáo tình hình dịch bệnh với Trung tâm phòng chống dịch bệnh của tỉnh, nên anh đã có một khoảng cách đối với thôn của mình; những kiến thức y học chính thống mà anh được trang bị khiến anh không thể thỏa hiệp với tập quán hủ lậu "thay máu" trong lịch sử và văn hóa của thôn. Trở về thôn, anh như vừa quen vừa lạ. Mọi thứ ở quê hương là nơi gửi gắm tình cảm tốt đẹp, giúp anh có được sự thăng bằng, nhưng không thể trở thành khởi đầu của một cuộc sống mới.
Anh sống đơn độc trong vùng thung lũng bí hiểm kia và từ đó cái thung lũng vô danh đã có tên mới: Tân Thường Cốc – cái thung lũng khiến anh đau đớn, hang Thập Tịch khiến anh vỡ mộng, vách Niết Bàn – là sự tuyệt vọng của anh đối với cuộc sống mới.
Hai năm trôi qua ở núi Vũ Di non xanh nước biếc, nhưng anh không nhàn rỗi một phút nào.
Ngày nào anh cũng mặc chiếc áo mưa lùng thùng – theo tục lệ của thôn cũ, áo mưa chính là áo tang, sau khi chị gái qua đời, anh

nguyện sẽ mãi mãi để tang chị.
Nỗi hận không bao giờ nguôi. Càng cô độc anh càng hận sâu. Hận Đỗ Nhược, hận kẻ chen ngang kia, hận cái thói yếu đuối và tham lam của bản tính con người.
Anh dần hiểu rõ nỗi sợ hãi của các bô lão trong thôn đối với bên ngoài và xu thế khép kín của văn hóa nội bộ thôn.
Một sự khép kín đáng tôn trọng, nó là một cách tự vệ sau bao phen khốn đốn, đương nhiên là thế.
Cho nên, sau khi một tài liệu quan trọng – tức là tập bản đồ do các bậc cao niên vẽ tay – bị chuyển ra Giang Kinh thì Hoán Chi đã vạch kế hoạch tỉ mỉ, để "không cần gươm đao" cũng lấy được nó từ két sắt của Diêu Tố Vân.
Diêu Tố Vân chân chất, cùng người chồng ham chơi bời kia hình như vẫn đang tập dượt cho một tấn bi kịch 'đau thương đến chết' khác, đã cho Hoán chi biết thêm một tài liệu để cười nhạo bản tính con người. Vợ chồng họ đã minh chứng thêm rằng, chương trình hành động lần này mà Hoán chi đã trù tính từ nhiều năm, thực ra là nhằm cứu vớt loài người.
Nhiều năm về trước, khi đi khỏi Giang Kinh, Hoán Chi đã bán đi tất cả mọi thứ mình có, gần như dùng toàn bộ số tiền ấy để mua sách chuyên môn, nhất là các tác phẩm trong và ngoài nước viết về vi sinh vật học phân tử. Trong sách không chỉ có hoàng kim và mỹ nhân (2), mà còn có cả những gợi mở về phục thù nữa. Hoán Chi dần hình thành một kế hoạch khá rõ ràng, bèn "hạ sơn" bắt tay vào thực hiện.
Hoán Chi trốn sang Mỹ, dựa vào các thủ đoạn gian lận để có được danh nghĩa hợp pháp. Sau đó thi đỗ nghiên cứu sinh với thành tích cao, trở thành tiến sĩ, làm trợ giảng, phó giáo sư, giáo sư, rồi đứng vững trong lĩnh vực vi sinh vật phân tử, có phòng thí nghiệm riêng và nhân viên của mình, có sáng chế độc quyền, thành đạt cả về sự nghiệp lẫn tiền bạc.
Nhưng Hoán Chi không bao giờ quên ý nghĩa thật sự của việc mình tiếp tục sống.
Chí phục thù là động lực khiến Hoán Chi phát triển nhanh, vì thế anh đã thức trắng bao đêm dài, các đồng nghiệp đều không sao hiểu nổi anh lấy đâu ra tinh lực và sự kiên nhẫn để luôn luôn tiến lên đỉnh cao trong học tập và công việc.
Khoa học đã tiến mạnh, có thể tác động vào tận nhiễm sắc thể của con người, nhưng vẫn không thể làm thay đổi những nét thấp kém trong bản tính con người. Mọi nét thấp kém trong bản tính con người đều gây nguy hại cho người khác, chúng cần phải chịu hậu quả, hậu

quả nặng nề; có thế mới bảo đảm để không tái phạm sai lầm và gây tổn thương.
Đỗ Nhược và thằng cha họ Mạnh kia phải gánh chịu hậu quả, họ phải mất hết mọi thứ kể cả đứa con gái yêu quí Mạnh Tư Dao – đang độ thanh xuân và cũng xinh đẹp như Đỗ Nhược ngày nào.
Cái thế giới này cần phải nghe thấy tiếng nói của ta, nó là lời tuyên bố vang dội mạnh như sấm sét: bất cứ ai, nếu buông thả bản tính thấp hèn thì sẽ phải hứng chịu hủy diệt.
Đây là trái đất trước khi có con thuyền cứu vớt của Nô-ê, là đế quốc La Mã trước thời kỳ thiên tai chiến loạn, bản tính thối nát sa đọa, tất cả lật nhào.
Đó là nguyên nhân chủ yếu để Hoán Chi "chế tạo" ra loại virút kia. Phục thù, nếu chỉ vì nhằm vào cả nhà Đỗ Nhược thì không cần Hoán Chi phải dùng đến kỹ thuật vi sinh vật phân tử. Hoán Chi "chế tạo" virút là vì muốn cứu vớt nhân loại. Chúa cứu thế và Người kết liễu luôn luôn là một thể thống nhất của một mâu thuẫn rất hoàn hảo.
Trước khi rời Giang Kinh, Hoán Chi đã chiết suất được độc tố của virút dịch bệnh tại Thôn quái dị, cất giữ trong hầm lạnh đặc biệt của nhà trường. Hoán Chi biết rõ, việc quản lý nghiên cứu khoa học của nhà trường rất luộm thuộm, nếu không biết rõ nó là độc tố của một loại virút nào đó thì người ta cũng không tùy tiện vứt đi, vẫn cứ bảo quản lâu dài làm tư liệu, để khỏi bị "rách việc".
Mười năm sau Hoán Chi về nước, vào đại học Giang Kinh lấy lại cái chất độc ấy. Sau ngần ấy năm, việc quản lý phòng thí nghiệm lại còn có nhiều lỗ hổng hơn xưa. Dùng độc tố ấy làm nền, sử dụng những virút Ke-sa-ji bình thường rất sẵn có, Hoán Chi dồn tâm huyết nghiên cứu suốt chục năm, cuối cùng đã sản xuất ra loại virus được "cải tạo", đặt tên là virus DBH – viết tắt từ "Death from a broken heart" (Chết vỡ tim; Đau thương đến chết). Những con chuột thí nghiệm bị nhiễm virút này, sau ít lâu có một số phát điên, số còn lại đều chết vì rối loạn nhịp tim.
Đây đúng là một bức tranh minh họa rất chuẩn cho cho "Cái chết đau thương".
Rối loạn thần kinh cộng với rối loạn nhịp tim, hai tầng đau khổ tâm lý và sinh lý, là đỉnh điểm của sự tàn phá con người. Hoán Chi đã trải qua cảm giác này, khi người chị qua đời, tình cảm và sự nghiệp – hai bề đều tổn thất; mọi thứ đã có bất chợt mất trắng, rơi xuống tận đáy sâu. Hoán Chi đã phải chịu nỗi đau khổ như thế. Mình không làm điều gì sai trái. Cái thế giới này đã đảo điên rồi, đam mê và khát vọng khám phá bị coi là xấu, buông thả và ích kỷ thì lại được người đời

khoan dung.
Tuy không thể chứng minh bằng thí nghiệm ở động vật, nhưng Hoán Chi tin chắc rằng, trước khi chết cá thể đã phát điên thì hẳn là phải nhìn thấy một cái gì đó rất đáng sợ. Những người ở Thôn quái dị trước khi chết đã nhìn thấy gì? Người thì lặng lẽ gục xuống chết luôn, người thì đang khóc than bất chợt tắt thở…sẽ vĩnh viễn không có một công trình nghiên cứu nào có thể cho kết luận trước khi chết họ đã nhìn thấy những gì.
Những virút tồn tại ở Thôn quái dị và hang quan tài treo, không có mấy sức sống, chu kỳ hoạt động lại quá xa nhau, hàng chục năm mới phát tác một lần. Trong các loại côn trùng để "thay máu", cá biệt có loại mang rất nhiều virút này, vì thế mới lây nhiễm trong dân thôn. Còn thứ virút mà Hoán Chi "phục chế" được trong phòng thí nghiệm, thì có thể tung ra tràn lan bất cứ lúc nào.
Khi tung loại virút này ra trên quy mô lớn, cũng sẽ là Hoán Chi thật sự đồng thời sắm hai vai Chúa cứu thế và Người kết liễu.
Đương nhiên, trước khi phát tán virút này trên diện rộng, Hoán Chi còn rất nhiều việc phải làm, ví dụ, cần nắm được quy mô dịch bệnh do virút "Đau thương đến chết" lây lan trong cộng đồng… Ở cái thôn nhỏ quê hương, virus này tồn tại dai dẳng đã lâu, nhưng triệu chứng nhiễm bệnh ra sao, lây lan ở môi trường đông người ra sao, có tác dụng thần kỳ 100% "Đau thương đến chết" thật không…đều chưa rõ. Phải nắm được các vấn đề này đã mới có thể phát tán một cách chắc chắn và nhịp nhàng để hoàn thành kế hoạch của mình.
Quá trình nghiên cứu này còn là một cuộc chơi đầy ngụ ý sâu xa; thiên hạ vẫn nói là "trò chơi cuộc đời" đấy thôi? Cái lối nhận thức méo mó về cuộc sống đã gây ra bao nhiêu bi kịch? Đã dẫn đến bao nhiêu chuyện suy đồi cho bầu không khí xã hội? Bây giờ ta phải đứng ra chấn chỉnh và kiểm soát trò chơi này, những kẻ mải miết ăn chơi ở chốn đời thường bụi bặm các ngươi phải sắm vai! Cuối cùng chỉ có ta mới biết kết cục của trò chơi – không có người thắng, chỉ có đau thương đến chết mà thôi.
Mạnh Tư Dao là mục tiêu hết sức lý tưởng. Có lẽ vì Hoán Chi rất "quan tâm" đến Đỗ Nhược, nên từ 5 năm trước đã bắt đầu tìm hiểu Tư Dao. Bằng sự cẩn trọng của một nhà khoa học, lão đã kiên nhẫn theo dõi và điều tra, tìm hiểu toàn bộ cuộc sống của cô. Cô có những người bạn tràn trề nhựa sống, họ sống giữa đô thị đông đúc, mỗi người đều có điểm yếu của mình; ngoài tình bạn ra, họ cũng có nghi ngờ, đố kỵ, và phản trắc. May sao, cô gái này lại đam mê du lịch, lão sẽ cho cô ta lĩnh hội một chút cái chốn đau thương ấy. Hồi lão cùng

Đỗ Nhược yêu nhau hai người đã từng đắm mình giữa cảnh sắc trải ra vô tận này. Những tiếng cười vui, những nụ hôn say đắm như vẫn còn đọng lại giữa cây cỏ hoa lá khắp vùng núi.
Địa điểm bắt đầu trò chơi là "hang Thập Tịch" do lão đặt tên. Tuy hang này là một ổ virút đã nhiều lần phát bệnh "chết đau thương", nhưng lão đã quan sát và phán đoán, không phải quanh năm đều có virus tồn tại. Lão đã đem virút DBH "đau thương đến chết" mình sản xuất cấy vào một giống đỉa Nam Mỹ, thả chúng sinh sống trong vũng nước ở hang Thập Tịch. Sở dĩ lão chọn đỉa, vì đỉa hút máu sẽ là con đường lý tưởng để lây truyền virút, và đặc biệt là vết cắn của chúng luôn để lại một hình trái tim vỡ.
Lão đã làm thí nghiệm trên chuột. Sau khi bị cấy virút DBH này, chúng đột tử vì rối loạn nhịp tim; giải phẫu khám nghiệm, thấy rõ cơ tim bị thương tổn nặng, có nhiều vết rạn.
Đây cũng là 'biểu tượng' lão đã thiết kế cho trò chơi này, để kỷ niệm sự kiện "vỡ tim" của lão; tan nát cõi lòng, là một trạng thái tình cảm mà loài người thường rất hay gặp.
Biết rõ Tư Dao và đám bạn kia sau khi tốt nghiệp vẫn thường liên lạc với Hội du lịch của đại học Giang Kinh, lão bèn truyền cho Hội này một tờ quảng cáo du lịch Tân Thường Cốc. Quả nhiên, Tư Dao và đám bạn đã rủ nhau đi luôn. Nhóm "Thất kiếm" của đại học Y Giang Kinh kéo đến, khiến lão thấy hơi bất ngờ, nhưng vẫn "vui vẻ tiếp nhận". Cũng hay, lão sẽ có thêm vật thí nghiệm nhưng cũng lúng túng, vì lão cần quan sát thật kỹ diễn biến bệnh tật sau khi nhiễm virút, nếu đông "đối tượng" thì khó mà làm được đầy đủ. Cũng may, phần lớn "Thất kiếm" đều ở Giang Kinh.
Các sinh viên trẻ tuổi tinh lực dồi dào, phát bệnh tương đối sớm, có lẽ là vì phản ứng miễn dịch mất thăng bằng. Lão đã bỏ rất nhiều công sức để sưu tầm hồ sơ bệnh án của những người đã miễn bệnh. Hễ thấy ai đi khám bệnh kêu ca mệt mỏi hoặc bị ngoại tâm thu, lão đều rất lưu ý, vì lão biết rằng một khi đã phát bệnh thì người đó sẽ nhanh chóng đột tử. Thế rồi, lão đã chứng kiến Trương Thông và Phó Sương Khiết đột tử, trước đó cả hai đều đã từng đến phòng y tết của trường để kiểm tra vì rối loạn nhịp tim.
Trương Thông thực đáng thương, sau khi bị người yêu Phó Sương Khiết "cho ra rìa", chắc đã đau xót đến cùng cực, dẫn đến rối loạn nhịp tim rồi đột tử. Còn Sương Khiết, chắc cũng vì xúc động sau cái chết của Trương Thông nên tâm trạng rất bất ổn, dẫn đến rối loạn nhịp tim. Nếu sớm biết thế này thì lúc trước lão làm bừa! Trò chơi "Đau thương đến chết" đã tóm được hai người phải đau thương mà

chết, đáng buồn và cũng đáng cười!
Trong quá trình quan sát đám bạn bè của Tư Dao, Viên Thuyên khiến lão thấy rất hào hứng. Một cô gái cực kỳ thông minh, nhưng cũng hơi có tham vọng. Sao khi phát hiện ra đặc trưng tính cách của cô, lão bèn thiết kế ra một trò chơi nằm trong trò chơi.
Hồi ở Philadelphia, lão từng quen với Lý Bá Thụy là một kiến trúc sư Hoa kiều. Chơi với ông Thụy, là vì muốn nhờ ông "cải tạo" lại hang quan tài treo – một nơi không ai dám vào. Lão biết, thực ra hang đó chẳng có gì đáng sợ, cũng không hề có "lời nguyền" nào cả; chỉ có đặc điểm cách một số năm, hang này lại xuất hiện một số sâu bọ côn trùng hút máu, có mang virút. Cải tạo hang, là vì lão muốn treo quan tài của người chị ruột lên tận đỉnh hang, quan tài treo càng cao thì người chết càng gần thiên đường hơn. Lão cũng chẳng rõ mình tin cái quan niệm có từ lâu đời này khi nào. Lão chỉ biết, mình đã nắm được, thậm chí đã kiểm soát thao túng được cõi đời hiện tại, còn sau khi chết thì lão vẫn mơ hồ; lão chỉ nghĩ rằng chị gái mình sau khi chết phải được hưởng đãi ngộ cao nhất.
Ông Lý Bá Thụy đã giúp Đậu Hoán Chi thiết kế "cỗ máy" treo quan tài và hai người trở thành bạn thân. Ông Thụy thì quanh năm thấp thỏm, luôn cảm thấy có kẻ định hại mình, ông đã kể với lão sự việc mà mình lo lắng nhất trong đời. Sau khi trở thành một cổ đông của tập đoàn Đắc Quảng, ông phát hiện thấy Đắc Quảng đã dùng rất nhiều thủ đoạn phi pháp để không ngừng phất lên trong thị trường địa ốc. Ông đã để tâm thu thập các chứng cứ phạm tội của Đắc Quảng, nhưng rồi ông chợt nảy tham vọng – dùng nó để uy hiếp lãnh đạo tập đoàn Đắc Quảng, hòng trở thành cổ đông lớn hơn nữa. Chung Thục Minh tuy bề ngoài vẫn hiền hòa nhưng đã có ý định khử ông Thụy. Ông Thụy, sau khi bộc lộ tham vọng, thấy hối hận nhưng đã muộn, ông vội nói cho bạn thân Đậu Hoán Chi biết một số bí mật kể cả bí mật về bức "tường kép". Ông Thụy rất tin tưởng Hoán Chi, trước tiên vì ông biết Hoán Chi còn giàu hơn mình; ông cũng không biết rõ mọi phương diện của Hoán Chi ở Mỹ, và cũng đã nói với luật sư của mình rằng không lo Hoán Chi sẽ bán đứng ông.
Sau khi cả nhà ông Thụy bị hại, Hoán Chi đoán ngay rằng Đắc Quảng là thủ phạm. Vậy thì kế hoạch của lão càng nên tăng tốc, trên đời này đang có lắm chúng sinh đáng chết, có lắm chúng sinh mang đủ loại dục vọng rồi trượt xuống vực sâu, và có vô số chúng sinh chịu khốn khổ đủ cả đường! Ta phải trừng phạt, dẫn dắt và giải cứu! Vì đang có kế hoạch của riêng mình nên lão chưa muốn hành động sớm – phanh phui tập đoàn Đăc Quảng. Lão chịu khó chờ thời cơ;

cần phải mượn sức của người khác để chơi một trò chơi thật đặc sắc!
Viên Thuyên là một ứng viên quá hay nhất là khi lão biết cô có một vị hôn phu lắt léo đầy dã tâm.
Lão giấu tên, khéo léo cung cấp cho Viên Thuyên vài thông tin về Lý Bá Thụy, kể cả về số tiền kia. Đúng là một thiết kế hoàn hảo, để cho bản tính tham lam, đớn hèn, cạn tình của con người hiện ra đầy đủ. Lão đã không phải thất vọng. Quả nhiên Viên Thuyên đã "ngắm" vào số tiền ấy. Có điều, lão không ngờ, cô gái rất khôn ngoan cẩn thận Viên Thuyên khi vào "tường kép" lại đồng thời phát hiện ra bản vẽ thiết kế hang quan tài. Thế là cỗ quan tài treo của bà chị lão đã biến thành nơi cất giấu tiền bạc của Viên Thuyên. Tiếp đó, sự bộc lộ càng kích thích lão; những điều này thật quan trọng đối với "sự nghiệp" mà lão đang làm: bản tính con người, "cái ác" mãi mãi chiếm ưu thế. Những điều này càng củng cố tín điều của lão: trong một số hoàn cảnh nào đó, những người trông có vẻ như vô tội, thực ra, chết là đáng đời!
Lão vẫn không ngừng quan sát những thanh niên đã nhiễm virút. Viên Thuyên đi khám bệnh, được kết luận "nghi viêm cơ tim". Lão biết cô ta chẳng thọ được mấy ngày nữa, lão cũng theo cô đi Thượng Hải, định ghi chép chính xác về hiện tượng bệnh lý và khung cảnh tử vong, cũng muốn biết cô ta có đến Thượng Hải gặp Lâm Mang để 'vui thú' hay không – bởi lẽ, trong khi quan sát diễn biến bệnh tật, lão đặc biệt chú ý cái diễn biến của con người khi bị cám dỗ. Nhưng bất ngờ, ở Thượng Hải, Viên Thuyên chỉ cùng ăn trưa với Lâm Mang rồi vội vã phóng xe đi Nam Kinh. Lão cũng thuê tắc-xi bám theo. Quả nhiên, trên đường cao tốc Thượng Hải – Nam Kinh, Viên Thuyên bất chợt rối loạn nhịp tim, chiếc xe chạy ngoằn ngoèo hồi lâu. Chắc là cô ta đã xuất hiện ảo giác gì đó, hoặc trước đó đã nhìn thấy lão ngồi trong xe, nên mới dùng đèn cảnh bảo của xe để đánh tín hiệu mã số điện báo "Đau thương đến chết".
Lão còn cho rằng, khi bị rối loạn nhịp tim, rất có thể Viên Thuyên đã trông thấy bốn chữ "Đau thương đến chết"; vì trong tiềm thức cô ta đã sẵn lo âu về số phận của mình, lo rằng lời nguyền kia sẽ thành sự thật.
Sau khi Viên Thuyên chết không lâu, lão lại phát hiện ra Thương Tiểu Mạn ở Vũ Hán cũng bắt đầu trục trặc. Nhưng vấn đề tim mạch của cô đã bị chìm đi bởi chuyện có thai và sảy thai. Nhân thấy Tiểu Mạn đi công tác Giang Kinh và Đại Lý, lão cũng bám theo. Ở Đại Lý, Tiểu Mạn ngồi trên xe buýt đã nhìn thấy lão đang ở trong một chiếc tắc-xi,

cô ta bỗng bị rối loạn nhịp tim kém theo chứng rối loạn tâm thần, chạy lên giằng vô-lăng của tài xế, dẫn đến tai nạn lật xe. Điều này chứng minh rằng rối loạn nhịp tim bất chợt cũng sẽ kèm theo rối loạn tâm thần. Tiểu Mạn đã nhìn thấy gì? Lão không biết nhưng chắc chắn phải là một cái gì đó rất đáng sợ. Lúc đó cô ta sợ cái gì nhất? Hồn ma của Kiều Kiều? hay "đau thương đến chết"? Hoặc có lẽ, sợ vì "thần chết" là mình cũng nên!

Thương Tiểu Mạn là con bé có tội. Trước tiên nó đã nẫng bạn trai của bạn thân là Kiều Kiều, rồi lại "tham gia" vụ án kinh tế có thể đẩy bố nó vào tù.

Tuy bản chất cô ta có lẽ vẫn là lương thiện, nhưng dục vọng và sự ích kỷ đã điều khiển hành vi, khẳng định sự hủy diệt của cô ta. Đâu có thể nói cô ta hoàn toàn vô tội? Lúc cô ta sắp chết đã xuất hiện ảo giác khiến cô ta kinh hãi, nhưng cô ta vẫn không chịu chấp nhận sự phán xét của số phận, còn định cướp vô-lăng của tài xế hòng xoay chuyển định mệnh! Rốt cuộc, đã khiến bao người phải chết theo!

Có bao nhiêu nạn nhân đã phải đau thương đến chết vì chuyện đó? Nhưng cũng phải nói thêm rằng, có phải số nạn nhân ấy đều trong sạch hay không? Phải chăng trong đời bọn họ cũng từng khiến người khác phải đau thương đến chết?

Lại còn hai gã Lâm Mang và Lưu Dục Chu trong nhóm người đến Tân Thường Cốc, đều có cái mẽ khôi ngô đường hoàng nhưng ẩn trong đó là tâm hồn cực kỳ bẩn thỉu. Chính cái trò chơi này đã khiến chúng phải lộ ra bản chất xấu xa, cả hai chết đều đáng đời.

Sau khi Lâm Mang, Dục Chu chết, các đối tượng quan sát đã thu hẹp vào ba người Tư Dao, Thường Uyển và Lâm Nhuận. Trò chơi đang tiếp diễn, khi Tư Dao mơ hồ không rõ đầu mối nữa thì lão đã cài tấm ảnh cả nhà Lý Bá Thụy vào trong bụng con sóc, "chuyển phát nhanh" cho Tư Dao. Tấm ảnh đó do chính tay lão chụp cho họ.

Quả nhiên Tư Dao thấy ngờ ngợ. Cô gái trong sáng này bắt đầu theo dõi Lịch Thu đang suy sụp tinh thần vì thương nhớ người em gái đã chết. Lịch Thu là cô gái yếu mềm, yếu mềm cũng là một nhược điểm của con người. Còn Thường Uyển, cô ta mang quá nhiều nhược điểm của các cô gái: nhút nhát, ủy mị, chuộng hư vinh, lúc nào cũng muốn "yêu rất nhiều", thậm chí đã quá lớ ngớ rồi trở thành kẻ tiếp tay cho Lâm Mang! Có lẽ đến chết cô ta cũng không hiểu: không thể cầu mà được, cũng không phải cứ yêu là cho lắm rồi sẽ lần mò ra tình yêu.

Rất nhiều khi, yêu chỉ là một chữ duy nhất trên tấm bia mộ.

Thường Uyển đang ngủ thì bị giết, lão cảm thấy có phần kì lạ. Tại

sao Tư Dao lại có thể sống đến lúc này? Tại sao quá trình diễn biến bệnh tật của cô ta lại dài như thế? Nào là chôn sống, nào là nổ trong hầm phòng không, rồi thì bọn Đắc Quảng vào chiếm ngôi nhà… mấy lần lão đều đến cứu Tư Dao và lúc gay cấn nhất, chỉ vì lão muốn xem xem bao giờ thì cô ta tự chết? Có phải chết vì bệnh tim không? Tư Dao là con chuột thí nghiệm mà lão tâm đắc nhất, lão cần quan sát đến cùng. Sau đó lão thấy Tư Dao bắt đầu đi viện. Đúng là cô ta mắc chứng viêm cơ tim; đau thương đến chết chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi, cô ta đâu phải siêu nhân? Lão vẫn rất hào hứng nên đã trà trộn vào bệnh viện rút một ít máu của Tư Dao đem về phân tích.

Đúng thế, máu của cô ta có virút, và cũng đã bị viêm cơ tim. Việc lão phải làm tiếp theo là khoái trá ngắm xem đoạn kết của đời cô ta diễn biến ra sao.

Nhưng lão phải thẳng thắn công nhận rằng mình có phần thán phục cô gái có vẻ như mảnh mai yếu mềm này. Cô ta cũng nhạy cảm và cứng cỏi như mẹ. Không rõ từ đâu ra, cô ta còn có lòng can đảm ham sống mãnh liệt, thậm chí có thể gan góc ráng chịu. Người bình thường, sau mấy lần kinh sợ như thế thì đã giương cờ trắng đầu hàng từ lâu, nhưng cô ta thì lại coi như mình đã hoàn thành sứ mệnh – có lẽ với cô ta thì sự sinh tồn chính là sứ mệnh!

Nhưng sự chấm dứt của sứ mệnh này là bất khả kháng.

Điều khiến lão cảm tháy kinh ngạc là Chung Lâm Nhuận. Anh ta thừa biết cái lời nguyền "Đau thương đến chết" của hang Thập Tịch mà vẫn cứ vào để cứu Tư Dao. Và, đáng kinh ngạc hơn nữa: anh ta là "thái tử" của tập đoàn Đắc Quảng – có thể sở hữu đủ thứ trên đời – mà lại xung phong làm một vật thí nghiệm của lão.

Có lẽ, tình yêu còn phức tạp bộn bề hơn cả kỹ thuật vi sinh vật phân tử.

Có lẽ, lão chưa nhìn nhận thấu đáo như lão vẫn tưởng.

Khi mọi việc đang tiến hành suôn sẻ thì lại xuất hiện một tình thế bất ngờ. Nếu chuyện bà Đỗ Dung nói là đúng, thì Đỗ Nhược dẫn đứa con nhỏ đi Tân Thường Cốc để làm gì?

Muốn gặp ta chăng? Hôn nhân ngày ấy đã đổ vỡ, vì cả hai bên đều không bình tĩnh nên đã coi nhau như kẻ thù, oán hận rất sâu; cô ta dù sau đó có hối hận thì cũng không có lý do gì để dẫn Mạnh Tư Dao không hề là huyết thống của ta, đến gặp ta.

Lão hơi lo sợ, sợ một giả thiết…nếu nó đứng vững.

Lão rút vài cc máu trong ống nghiệm đựng máu của Tư Dao. Lại lấy một sơ-ranh cắm kim tiêm, chọc vào tĩnh mạch ở cẳng tay lão.

Đêm đã rất khuya, lão ngồi trong phòng thí nghiệm trống trải, ngây như khúc gỗ, bất động liền hai giờ đồng hồ.
Kết quả nhiều lần xét nghiệm DNA, Mạnh Tư Dao là con đẻ của lão.

Chú thích

(1) Chết vì vỡ tim

(2) Mượn ý câu cổ văn đời Tống: "Trong sách có lầu son gác tía, có mỹ nhân..." hàm ý cổ vũ việc học.

Chương 48
LUÂN HỒI

Nó là con gái mình?
Chẳng lẽ đúng là cái lần đó…
Thảo nào mà Đỗ Nhược đã dẫn con đến Tân Thường Cốc để tìm mình, muốn để con gái được gặp bố, bố được con. Tiếc thay, đã lỡ hết cả.
Đây lại là trò ác của ông trời?
Hay là sự trừng phạt đối với ta?
Lão chợt nhận ra trái tim mình vẫn chưa chết. Khi biết Tư Dao là con gái mình, lão hối hận chỉ muốn chết cho xong.
Đây là điều tàn khốc nhất, cũng là sự báo ứng sát nhát và đích đáng nhất.
Có lẽ mình cũng nên lấy làm mừng, vì đã nhiều lần cứu được Tư Dao thoát khỏi bọn Đắt Quảng, thoát khỏi tay Lưu Dục Chu, nên cho đến nay nó vẫn còn sống.
Nhưng đây chẳng phải lại là càng tàn nhẫn gấp bội hay sao?
Mình đã tự tay giết chết con mình?
Mình đã thiết kế trò chơi, cho rằng trong toàn bộ câu chuyện, mình chỉ là một người ngoài cuộc, một người điều khiển, không thể nào ngờ mình lại trở thành một vai cực kỳ đáng buồn trong đó.
Kết cục của mình sẽ là gì?

Liệu có phải là luân hồi đau thương đến chết không?
Lão rống lên một tiếng thật dài, như một con thú bị thương. Năm xưa ở Tân Thường Cốc, mỗi khi nghĩ đến nỗi khổ đau, lão vẫn thường rống lên như thế.
Lão vẫn ngồi đó. Tắt đèn, ngồi trong bóng tối. Cũng như xưa, lão vẫn sợ ánh sáng, vì con tim lão tối đen.
Có lẽ, mình cần có một lần lột xác.
Trên đời không có nỗi đau nào lớn hơn thế này.
Cô chỉ còn có thể thở rất yếu ớt.
“Anh hãy hứa với em, nếu em đi trước anh, thì anh đừng đau xót”.
Tư Dao thấy mình nói ra mỗi tiếng sao mà khó nhọc thế này.
“Anh không đau xót, vì anh sẽ đi với em trong cùng một ngày”. Lâm Nhuận ngồi bên giường cô, cả hai đều mặc quần áo bệnh nhân. Sao vậy? Vì anh cũng nằm viện ư? Bảo hiểm y tế của đơn vị anh ở bệnh viện trực thuộc số 1 của đại học Y Giang Kinh, sao anh lại đến nằm viện này?
“Em đừng nói dại mồm dại miệng, phải có hy vọng chứ! Chưa biết chừng, chuyện thần kỳ sẽ đến!”
Nhưng Tư Dao biết, chuyện thần kỳ sẽ không thể đến với cô.
Ánh mắt Lâm Nhuận vẫn rực sáng ngọn lửa tình yêu: “Em đừng nói vớ vẩn, chúng ta đều không sao cả, em chỉ đang mệt mà thôi!”
“Em cảm thấy nếu em nhắm mắt lại thì rất khó mà mở ra được. Hãy để em được ngắm anh nhiều hơn…”
Lâm Nhuận òa khóc, nước mắt lã chã rơi ướt cả bàn tay Tư Dao.
Tư Dao cũng nước mắt đầm đìa, cô nhìn lên, chỉ thấy bóng Lâm Nhuận nhạt nhòa. Dần dần bóng ấy biến mất. Ôi, chính là ông ta, ông già mặc áo mưa!
Đúng thế, đúng là ông già mặc áo mưa đang khóc, chỉ khác là ông ta mặc bộ quần áo của hộ lý.
Tư Dao bừng tỉnh khỏi giấc mơ. Thấy cô tỉnh lại, ông già vọi chạy nhanh ra ngoài.
“Ông đứng lại! Ông nói đi, tại sao ông lại làm như thế? Tôi có oán thù gì với ông?”
Nhưng ông ta đã chạy xa.
“Mong anh đừng báo công an”, Đậu Hoán Chi bước thẳng vào phòng làm việc của Chương Vân Côn. “Tôi biết anh là ai, anh cũng biết tôi là ai. Hiện giờ mục tiêu của chúng ta là một, tức là cứu sống Mạnh Tư Dao”.
“Thì ra ông đúng là Đậu Hoán chi, đúng là người mặc áo mưa! Nếu chúng tôi đoán không nhầm, thì ông đã tìm cách giết hại cô Tư Dao

và các bạn của cô ấy, đúng không? Điều gì đã khiến ông thay đổi ý định?" Vân Côn bỗng nôn nóng muốn sỉ nhục Đậu Hoán Chi, may mà lý trí vẫn luôn trợ lực cho anh.
"Nó là con gái tôi…"
"Không thể! Cô ấy sinh vào tháng bảy…"
"Tôi biết, mẹ của Tư Dao kết hôn sau một năm mới sinh con. Sau khi mẹ nó lấy chồng, tôi chính thức bắt đầu các chuyện trả thù. Hành động đầu tiên rất điên cuồng, rất hèn hạ mông muội, rất động vật… chắc anh đã hiểu ý tôi."
"Ông đã phạm tội, tội xâm hại mẹ cô ấy!"
"Anh đừng quên, bà ấy đã từng là vợ tôi".
"Vâng, tôi quên rằng nói chuyện pháp luật với ông, tức là đàn gảy tai trâu! Ông đã giết hại bao nhiêu người vô tội rồi?"
Phải, có lẽ mình đã điên thật rồi. Nhưng mình đâu có làm gì sai? Trong bọn người đã nhiễm virút DBH, có kẻ tham lam, có kẻ đầy thú tính, có kẻ ác độc, thậm chí rồ dại; riêng mấy kẻ đó đã đủ phản ánh những cái xấu xa của bản tính con người dù mẽ ngoài hào nhoáng, dù vô tình hay hữu ý đều đã làm hại người khác mà hầu như không chút cắn rứt!
"Không có ai vô tội cả, chúng ta đều có tội!...Nếu cứ tranh luận suông thế này thì sẽ lỡ mất việc cứu chữa cho Tư Dao!"
"Nếu ông có thuốc đặc hiệu gì thì đưa ra đi, sao phải gặp tôi làm gì?"
"Vì tôi dám chắc ông muốn giúp nó. Ông cũng thừa biết, không thể có thuốc đặc hiệu với virút, nhất là đối với virút thế hệ mới. Không có cách gì diệt trừ, ngăn chặn bệnh tật. Không bao giờ có thuốc đặc hiệu!"
"Cho nên ông muốn tiếp tục nghiên cứu cách điều trị cho bà chị ông ngày trước chứ gì?"
"Đúng! Phải phối hợp đông tây y. Năm xưa tôi đang thử điều chế một loại thuốc hỗn hợp đông dược và tây dược, tiếc rằng chưa thành công thì chị tôi đã qua đời, gia đình tôi tan vỡ, tất cả trở thành công cốc".
"Vậy ông muốn tôi giúp ông điều gì…ngoại trừ việc báo công an?"
"Chủ yếu là hai vấn đề. Năm xưa khi tôi nghiên cứu cách chữa, đã ghi chép rất nhiều và cất trong một cái hòm, đặt trong phòng thí nghiệm của đại học Y Giang Kinh nhưng lần này trở về lại không tìm thấy nó. Nếu đã bị vứt đi thì gay. Nhưng tôi được biết, các thứ tư liệu cũ – chẳng rõ có ích hay không – đều được cất vào gian hồ sơ ở tầng hầm khu nhà hành chính cũ. Bà già trông nom ở đó rất nghiêm. Không phải tôi không có cách để lọt vào nhưng vì đang mải nghiên

cứu nên không muốn sinh sự lôi thôi. Vậy tôi muốn mời anh kèm tôi vào đó để lục tìm."
"Ngoài ra, tôi mong anh tìm giúp vài sinh viên y biết làm các thí nghiệm – tốt nhất là biết cách tổng hợp dược liệu và thí nghiệm trên động vật – tôi xin trả lương cao, nhờ họ giúp trong kỳ nghỉ đông này. Mọi thiết bị máy móc, phòng ốc tôi đã có đầy đủ".
Vân Côn gật đầu: "Hai vấn đề này không quá khó. Bây giờ có thể đi ngay đến phòng lưu trữ hồ sơ!"
Tư Dao thấy mình tuyệt đối không nhìn nhầm, ông già đó chính là người mặc áo mưa. Tại sao ông ta vào thăm cô? Lại còn khóc nữa? Phải chăng ông ta thực là người tốt, thoạt đầu đã khuyên mọi người đừng vào hang, sau này lại thường ngầm bảo vệ mình?
Nhưng tại sao ông ta phải lén lút như thế?
Lâm Nhuận bước vào. Tư Dao thấy anh mặc quần áo như thường ngày, thì có phần yên tâm, định kể với anh về giấc mơ lúc nãy hai người đều mặc quần áo bệnh nhân, nhưng lại thôi, nghĩ rằng sẽ chẳng lành.
"Bác sĩ cho rằng anh không cần nằm viện à?"
"Không cần. Ông bấy bảo vì mới ở giai đoạn đầu, chỉ cần chú ý nghỉ ngơi thỏa đáng thì sẽ ổn thôi. Cho nên anh mới sẵn thì giờ để ngày nào cũng vào với em". Lâm Nhuận không cho cô biết buồng anh nằm chỉ cách buồng cô không đầy trăm mét.
"Em mong anh hãy vào nằm viện, có bác sĩ theo dõi thì vẫn hơn là ở ngoài một mình".
"Nhưng nếu thế thì anh mất tự do quá, chẳng thể hàng ngày vào với em".
Tư Dao mỉm cười nắm chặt tay anh, tạm quên cả chuyện người mặc áo mưa vừa vào lúc nãy.
Để làm gì chứ? Nếu ông ta định giết mình thì dễ như trở bàn tay, nhưng nếu định cứu mình thì quá khó.
Hãy tận hưởng những giây phút ở bên người mình yêu.
Từ sau khi đến Giang Kinh, Đậu Hoán Chi đã sắp đặt các thiết bị ổn định, lão chưa từng cho ai vào phòng thí nghiệm này. Cho nên bất chợt có thêm cả chục nghiên cứu sinh và sinh viên, lão thấy là lạ, mặc dù phòng thí nghiệm của lão ở Mỹ thường xuyên có đến hai chục nghiên cứu sinh và kỹ thuật viên làm việc cho lão.
Lão nhanh chóng gạt các mối lo ngại vẩn vơ sang một bên, mải miết chỉnh lý các tư liệu ngày xưa.
Bao hồi ức về 25 năm trước như những cơn ác mộng lại tràn về như dòng thác lũ.

Những hy vọng mong manh, nỗi lo sợ thất bại, nỗi khiếp hãi vì sợ bị mất…như muôn vàn mũi tên đang găm vào tim lão.
Ở đây không có chuyện thất bại, ta chưa bao giờ thất bại.
Những kẻ đã làm cho ta thất bại, ví dụ gã đàn ông của Đỗ Nhược, đã bị ta đánh bại bằng một phương thức khác.
Ta cực ghét bị mất, ta không thể bị mất, không thể đánh mất người thân duy nhất trên đời này.
Ngày trước chị gái là người thân duy nhất, nhưng ta đã phụ chị ấy, không cứu nổi chị ấy khỏi bàn tay tử thần, từ đó ta trở thành tông đồ của tử thần.
Số phận thật trớ trêu, lại nảy ra một vòng luân hồi trái khoáy? Sau 25 năm, cô gái xinh đẹp nằm trên giường bệnh ấy lại là người thân duy nhất của ta! Ta dã đạo diễn một vở bi kịch mà chính mình sắm vai, và ta lại phải đàm phán với tử thần.
Mấy nạn nhân đã nhiễm virút DBH hồi trước, từ sau khi bị rối loạn nhịp tim đến lúc đột tử, người sớm nhất là ba ngày, lâu nhất cũng chỉ ba tuần.
Thời gian biến thành kẻ tiếp tay cho tử thần.
Chính ta đã đặt mình vào tình thế tuyệt đường lui, phải quyết chiến với một kẻ địch quá mạnh.
Kết quả của cuộc chiến này không phải là kẻ anh dũng thì sẽ thắng, 25 năm trước ta chính là tên tù binh.
Đã gần nửa đêm, chỉ còn mình lão ngồi trong phòng thí nghiệm. Lão đã làm việc liên tục 24 giờ, chịu áp lực tinh thần nặng nề, dồn hết tâm trí và sức lực, những sợi tóc nhám bạc của lão rụng lả tả.

Đau thương đến chết

Chương 49
ĐI MÃI

Chiếc đệm trải giường trắng tinh, người y tá mặc bộ đồ trắng tinh đứng bên giường, mọi người đều cúi đầu.
Một linh cảm đáng sợ.
“Lâm Nhuận đâu?”
Người y tá khẽ lắc đầu. Một phụ nữ kiều diễm đang đứng đó, khuôn mặt đẫm lệ - bà Ưng Chỉ Hoành, mẹ của Chung Lâm Nhuận,
Không! Chắc mình đang ngủ mê. Căn buồng bệnh này sao lại giống

bệnh viện số 7 được?
“Anh Nhuận hãy tỉnh lại, anh chờ em với, chúng ta đã hẹn là…”
“Kìa em, em lại nằm mơ à?” Khuôn mặt tươi cười của Lâm Nhuận kề ngay bên nàng.
Tư Dao bỗng giật mình tỉnh lại, đúng là nằm mơ, giấc mơ rất gở, cô không muốn kể cho Lâm Nhuận biết.
“Khó mà tránh được, cả ngày rãnh rỗi toàn đọc tiểu thuyết, không ngủ mê mới là lạ!” Tư Dao ngắm nhìn Lâm Nhuận, sắc mặt anh nom vẫn khá. Anh mặc âu phục chỉnh tề, chắc vừa mới hết giờ làm việc. Trông anh đầy vẻ tự tin và phấn chấn. Cô cũng thấy vui lây.
“Nào, chúng ta xuống dưới kia đi dạo” Lâm Nhuận kéo tay Tư Dao.
“Lâm Nhuận lạ thật, sao cứ không chịu nghe lời bác sĩ?” Bác sĩ vừa đi khỏi, bà Ưng Chỉ Hoành đã xót xa trách móc: “Con đang ốm đau thế này, không nên đi lại nhiều, đã dùng thuốc mãi đến giờ mà nhịp tim vẫn chưa ổn định…”
“Mẹ cứ yên tâm, con không sao đâu mà!” Vừa nãy vì sợ bị bác sĩ mắng, Lâm Nhuận không kịp thay quần áo, cứ thế chui vào chăn nằm. Anh gượng tỏ ra phấn chấn, ở bên Tư Dao rất lâu, lúc này mồ hôi mới túa ra.
“Mẹ đã mất cha con rồi, mẹ không muốn lại mất con”. Bà nhìn con trai mỗi ngày càng tiều tụy, nước mắt tuôn trào.
“Mẹ đừng bi quan như thế, con đã kịp thời đi khám, nên tiên lượng sẽ rất khá”. Lâm Nhuận hít sâu một hơi, anh thấy ngực đau ghê gớm.
“Tại sao con lạ cứ đóng bộ chỉnh tề để đi gặp Tư Dao? Chẳng lẽ cô bé không biết con đang nằm ở buồng cùng một tầng à?”
“Vẫn chưa biết ạ. Con muốn động viên Tư dao, không muốn cô ấy phải xót xa cho con, cho nên con giấu cô ấy. Tư Dao cũng như con, cần phải lạc quan; nếu cô ấy biết con cũng đang ốm dở thì chắc sẽ rầu rĩ, ảnh hưởng đến quá trình bình phục”.
“Con thật là…con đã bị cô ấy bắt mất hồn vía rồi! Con phải giữ gìn nghỉ ngơi chứ! Chú con chắc cũng đã đến Giang Kinh, rồi sẽ vào thăm con”.
“Cả con trai chú ấy cũng đến chứ?”
“Tất nhiên rồi”.
“Hay quá. Con đang có việc muốn nhờ nó”.
“Bác sĩ Phàn phải không ạ? Em là Tư Dao – bạn gái của anh Lâm Nhuận”.
Bác sĩ Phàn cầm ống nghe, ông hơi ngần ngừ, vẫn cảm thấy ân hận vì lần trước đã cho Tư Dao biết về bệnh tình của Lâm Nhuận. “A lô, Lâm Nhuận không có ở chỗ tôi!”

“Vâng, em biết ạ. Em mong bác sĩ sẽ viết cho anh ấy một giấy chứng nhận gì đó, để công ty đừng cử anh ấy đi công tác nữa… Là vì thấy anh ấy nói là đang có một vụ án rất quan trọng, sẽ phải đi công tác bất cứ lúc nào”.
“…chẳng lẽ anh ấy đã đi rồi à?”
“Chưa đi! Nhưng anh ấy đã nhắc trước với em, nếu hôm nào anh ấy đi không vào được, tức là đã đi công tác”.
“Anh ấy… tình trạng vẫn rất nhẹ, tuy có rối loạn nhịp tim nhưng chỉ cần đừng để bị quá sức, làm việc nhẹ nhàng thôi, thì vẫn được”.
“Nhưng em, bác sĩ bảo phải nằm viện để theo dõi…”
“Tình hình của cô, tôi biết, cô đã từng bị ngất”.
“Nhưng chẳng lẽ phải chờ anh ấy bị ngất đã, thì mới là đáng kể à? E rằng sẽ quá muộn!” Tư Dao thầm trách: ông thật là vô cảm! Cô biết, muốn thuyết phục được vị bác sĩ danh tiếng này thì phải báo Lâm Nhuận đến thuyết phục.
Chắc chắn ông ta sẽ chịu nghe.
Nhưng, tại sao anh ấy chưa đến nhỉ?
Máy di động reo chuông, Lâm Nhuận nhắn tin: “Anh đang đi trên đường, vài hôm nữa sẽ về”.
Ôi, cái anh chàng này dám coi sức khỏe như trò đùa!
Tư Dao vội gọi điện ngay cho anh, nhưng bên kia đã tắt máy.
Chắc là đang ở trên máy bay.
Một ngày sau đó, Tư Dao lại gọi điện mấy lần đều không gặp được Lâm Nhuận. Cho đến sâm sẩm tối, lại nhận được tin nhắn của anh phát lúc khá muộn, nói là đang ở Thanh Đảo, yên ổn cả, phải tiếp khách rất nhiều. Anh cho cô biết tên khách sạn và số phòng.
Cô bèn gọi ngay đến khách sạn, đúng là tối qua Lâm Nhuận đã đến, và đặt một phòng ở đó.
Thôi đành chờ anh ấy về, mình sẽ xạc cho một trận.
Cô cảm thấy không khí có vẻ hơi khác thường.
Có lẽ vì Lâm Nhuận không gọi điện, mà chỉ nhắn tin.
Có vẻ không giống với tác phong của anh. Anh thường nói chỉ mong từng giờ từng phút được nghe giọng nói của cô kia mà.
Cô cố tìm lý do giúp anh… có lẽ vụ án đó rất nhạy cảm, từng câu nói của anh đều bị giám sát cũng nên. (Tại bọn người đáng ghét Đắc Quảng đã làm cho cô cứ phải nghĩ ngợi lan man!)
Quách Tử Phóng và Lịch Thu vào thăm, khiến cô càng thêm nghi ngờ. Họ vẫn cười nói như mọi lần nhưng vẻ mặt thì rất không tự nhiên. Có lẽ, vị “người nhà” Tử Phóng này đã biết thêm nhiều thông tin xấu về bệnh trạng của cô.

“Trước khi đi công tác, anh Nhuận có nói với người sẽ đi bao lâu không?”
Tử Phóng lắc đầu: “Tôi có hỏi, anh ấy bảo là tình hình phức tạp, khách hàng thì đông, khó mà nói trước hôm nào sẽ về”.
“Chắc anh phải biết Lâm Nhuận đi đến vùng nào chứ?”
“Tất nhiên. Thanh Đảo!”
Tư Dao đã thấy hơi yên tâm: “Gọi hết cả hơi mà chẳng gặp được. Vụ việc quá bề bộn như thế, lẽ ra nên từ chối phăng mới phải! Anh ấy chẳng lo giữ sức gì cả!”
Lịch Thu lại đeo kính lên, ánh mắt ẩn sau cặp kính, nhưng Tư Dao cảm thấy có phần là lạ, nhưng không nhận ra được là thế nào.
Sau khi hai người đi ra, Tư Dao vẫn ngờ ngợ ánh mắt của Lịch Thu, không nhìn thấy nên chẳng rõ có điều gì lạ lùng. Hay là giác quan thứ sáu của mình…cô ngần ngừ, rồi bước ra theo, khẽ nói với y tá rằng chỉ xuống dưới đi dạo.
Nhìn xa xa, ngoài cửa bệnh viện, thấy hai người đang đi. Lịch Thu bỗng dừng lại, cúi đầu, lấy ra một mảnh khăn giấy, lau mặt.
Lich Thu khóc hay sao?
Tử Phóng nhè nhẹ vỗ vai Lịch Thu, nói mấy câu an ủi gì đó.
Tư Dao chợt có một linh cảm chẳng lành.
“Đây là Văn phòng luật sư Thiên Hoa, xin hỏi, chị muốn được luật sư nào tư vấn ạ?” Giọng cô nhân viên thường trực.
“Luật sư Chung Lâm Nhuận. Tôi là khách cũ của anh ấy”. Tư Dao đứng ở gian nhà chính của bệnh viện, gọi di động.
“Xin chờ một chút…rất xin lỗi chị, anh ấy đã không làm ở đây nữa”.
“Thế ư? Anh ấy đã đi đâu? Tôi muốn liên lạc với anh ấy…”
“Rất xin lỗi, anh ấy…đã mất…cách đây hai ngày”.
Mọi vật trước mắt Tư Dao đều nhạt nhòa, mọi người đang vội vã ra vào cổng bệnh viện…hội tụ lại thành bốn chữ lớn đỏ tươi.
Đau thương đến chết
Cô chỉ nhìn rõ bóng một người đang mặc áo mưa lùng thùng.
“Mau lên, bệnh nhân bị ngất! Cấp cứu…” Một y tá đi ngang qua nhìn thấy Tư Dao ngã gục, lập tức kêu lên. Các nhân viên cấp cứu chạy đến. Người y tá ấy chết lặng.
Tim của Tư Dao đã ngừng đập.

Đau thương đến chết

Chương 50
ĐAU THƯƠNG ĐẾN CHẾT

Năm ngày liền, lão chỉ ngủ chừng bảy tám tiếng đồng hồ, đều là ngủ gật những khi không thể nào gượng được nữa.
Hệt như tình cảnh 25 năm về trước.
May mà lão cũng không xa lạ với cung cách làm việc cường độ cao. Hồi làm ở Trung tâm nghiên cứu, Hoán Chi đã từng nổi tiếng là người ham công việc, thành tựu vượt trội đâu phải bỗng dưng mà có được! Nhưng làm việc gian khổ kéo dài nhiều năm cũng đã gặm nhấm sức khỏe của lão, trông lão già nua hơn những người cùng tầm tuổi. Lão mắc chứng tiểu đường và huyết áp cao, và cả bệnh trầm cảm nữa. Lão dùng thuốc suốt ngày.
Nhưng bao năm qua lão vẫn không bận tâm, là người đã chết một lần rồi, lão đã mất cảm giác đau.
Sống, tuy đau khổ đấy nhưng lão còn có mục đích.
Cho đến hôm nay lão nhận ra rằng, mục đích của lão, kế hoạch của lão chỉ làm cho lão càng thêm đau khổ; và đúng và lúc này thì lão lại khôi phục cảm giác đau.
Lão mệt rũ người, đôi mắt nhòa lệ.
Lão đã hủy hoại sự sống của đứa con gái. Những hành vi ngu xuẩn và cực đoan. Lão cũng nhớ mình còn hủy hoại sự sống của con cái người khác – các bạn của con gái lão, các sinh viên đại học Y Giang Kinh.
Lão dường như tuyệt vọng. Nếu vị chúa tể cai quản vũ trụ xử công bằng, thì cũng sẽ không cho con gái lão có được cơ hội.
Có lẽ đã đến lúc mình nên nhìn vào mặt con gái.
Mấy hôm nay, nghĩ đến Tư Dao lão mới nhận ra rằng đứa con gái rất giống lão, nhạy cảm, có trí tuệ, và nhất là nét cá tính cứng cỏi đến mức gần như cố chấp.
Phải vào thăm con, dù là nhìn lén cũng được. Nửa năm qua đã bao phen lão bí mật theo dõi Tư Dao, nhưng đều mang tâm trạng ai oán, với ý định giết chóc. Đây đúng là sự bỡn cợt của Đấng sáng tạo khi tạo ra loài người: vào lúc này lão chỉ cầu được trìu mến nhìn đứa con gái chưa bao giờ nhận lão là cha.
Như một kẻ mất hết tri giác, lão ra khỏi phòng thí nghiệm, đi về hướng bệnh viện.
Lão đi giữa đường đông nghẹt xe cộ, như đang đi giữa chốn không

người; các tài xế bấm còi nguyền rủa, lão cũng hoàn toàn không nhận ra.
Lão đã suy kiệt toàn thân. Chỉ còn ý niệm mạnh mẽ muốn gặp con gái, đang nâng đôi chân lão bước đi.
Bước đến cửa chính của khu buồng bệnh, lão nhìn thấy con gái như một bông hoa héo khô, đổ sụp xuống đất.
Lão kinh hãi đờ đẫn, rồi nghe thấy người y ta gọi to. Lão bước lại, đặt bàn tay run run lên ngực con gái.
Trái tim non trẻ ấy đã ngừng đập.
Tất cả đều giống như 25 năm về trước.
Đây là vòng luân hồi lạnh lùng mà lão đã tạo ra.
Lão cảm thấy dường như máu ở não đã rút đi hết, ngực lão bỗng đau dữ dội.
Trong túi lão đang có thuốc.
Nhưng lão không lấy ra.
Trong đời, đây là lần đầu tiên lão chấp nhận số phận.

Đau thương đến chết

Chương Kết
VĨ THANH

“Có thể tạm giải thích… có lẽ nên khẳng định cách giải thích này: những điều Tư Dao đã trải qua hồi thơ ấu đã cứu sống cô ấy”. Chương Vân Côn đang giải thích với Quách Tử Phóng, Lịch Thu, Trương Sinh và Điền Xuyên – họ đã như trút được gánh nặng. “Thôn quái dị vốn có tập quán “thay máu”, tức là dùng các côn trùng để hút máu bệnh nhân, họ cho rằng làm thế có thể hút hết các chất độc trong máu. Virút ‘Đau thương đến chết này’ đã tồn tại lâu dài trong thiên nhiên, các loại trùng bọ là vật trung gian truyền nhiễm. Tôi suy đoán rằng trong cơ thể lũ trùng bọ dùng để “thay máu” ấy luôn mang virút này, với số lượng cực ít. Khi người ta bị những con bọ mang ít virút ấy đốt, thì người sẽ bị nhiễm một số virút, vì thế mà sinh ra kháng thể; có lẽ đã có tác dụng tương tự như vắc-xin phòng chống dịch bệnh. Khi thật sự bị nhiễm virút dịch bệnh từ bên ngoài, kháng thể sẵn có sẽ chống lại sự xâm nhập ngoại lai. Người dân Thôn quái dị thường dùng biện pháp cho bọ đốt để phòng dịch bệnh, chắc là vì họ cũng đã quan sát thấy hiện tượng này. Hồi nhỏ Tư Dao từng bị

dân thôn đó thực hiện ‘thay máu’ – có vẻ như hành hạ con người, nhưng chính cái việc làm bừa thô bạo ấy đã bảo vệ được tính mạng Tư Dao ngày nay ”.
“Ý anh là Tư Dao không bị virút hoành hành? Cô ấy đã được chẩn đoán là viêm cơ tim kia mà?”
“Đúng là cô ấy có bị viêm cơ tim, nhưng rõ ràng là không do virút gây ra. Nên coi đó là viêm cơ tim cấp tính, chứ không phải viêm do virút. Nguyên nhân của chứng bệnh thuộc thể này còn chưa rõ mấy, riêng với Tư Dao, có thể là do bị sợ hãi, mệt nhọc kéo dài, nên sức đề kháng giảm sút, rối loạn chức năng tim mạch, rồi dẫn đến cơ tim có phản ứng viêm. Hiện giờ cô ấy tạm thời qua cơn nguy hiểm, nhưng cơ tim bị viêm rất nặng, đã có hiện tượng sốc, ngừng đập, các bác sĩ cấp cứu đã nghĩ cô ấy khó mà qua được, may nhờ tiêm thuốc trợ tim và nhiều đợt xung điện, đã cứu vãn kịp thời”.
Tử Phóng nghĩ ngợi, rồi nói : “Nhưng mà…. Thôn quái dị đã có cách ‘miễn dịch’ thô bạo kiểu ấy, sao dân thôn vẫn bị chết nhỉ?”
“Chỉ dựa vào ‘vắc-xin dân dã’ thì hệ số rủi ro sẽ rất cao. Chắc gì các con bọ ấy đã mang một ít virút? Và, nếu có mang virút thì chưa chắc đã ‘cấy’ thành công và cơ thể người; và dù có ‘cấy’ được, thì mức độ tiếp nhận của từng người sẽ rất khác nhau. Điều này giải thích tại sao bà mẹ Tư Dao cũng được dân quái thôn bắt buộc ‘khử độc’, đã bị bọ đốt, mà vẫn không được ‘cấy thành công’, cho nên sau này đã bị Đậu Hoán Chi hại”.
Mọi người đều thấy ngậm ngùi. Tử Phóng nói: “Nếu sớm biết thế này, thì nên bảo cô ấy cứ phớt lờ, khỏi phải chịu giày vò oan như vậy!”
Vẻ mặt Vân Côn vẫn nghiêm túc: “Mấy hôm nay tôi và vài nhà khoa học trò chuyện với nhau, mọi người đều thấy hú vía: rất may, Tư Dao và các anh chị đã miệt mài tìm hiểu điều tra, không những đã làm sáng tỏ các sự việc bí ẩn mà còn ngăn chặn được một đại dịch bùng phát. Đậu Hoán Chi đã dùng virút ‘Chết đau thương’ vài chục năm mới gây bệnh một lần trên quy mô nhỏ ở quê, cải tạo tổng hợp được số lượng lớn virút; y dự định, sau khi theo dõi điều tra số ít nạn nhân kia, nắm được quy luật gây bệnh, thì sẽ phát tán tràn lan vào cộng đồng người, tức là gây ra đại dịch. Loại virút mới này có khả năng tồn tại, sinh sôi thành số lượng lớn trong cơ thể. Ngoài Tư Dao coi như đã sẵn ‘vắc-xin’ trong người, thì các nạn nhân kia – gồm hai nhóm thanh niên mùa hè năm ngoái đi chơi Tân Thường Cốc, và một thanh niên Thôn quái dị từng vào hang quan tài – đều không ai thoát chết. Trong các nạn nhân, có một nam sinh viên đại học Y Giang

Kinh, cô người yêu của cậu ta gần đây cũng đột tử; một nạn nhân – nữ sinh viên khác, người yêu hồi cô ta còn sống là một tiến sĩ – học tại chức, công tác tại bệnh viện trực thuộc số 1, cách đây hai hôm cũng đột tử trong giờ làm việc. Đủ thấy, nếu loại virút này bị phát tán ở một thành phố lớn như Giang Kinh, thì hậu quả sẽ là không thể tưởng tượng nổi".
Trương Sinh hỏi: "Thì ra, vô tình, bọn tôi cũng đã làm 'người tốt việc tốt'. Liệu bao giờ cô ấy sẽ hồi tỉnh?"
Bác sĩ Tạ Tốn ngồi bên cạnh lắc đầu: "Các chỉ số chức năng đều tương đối ổn định, tôi cho rằng trạng thái hôn mê lúc này của cô ấy chỉ là sự tự điều chỉnh của cơ thể mà thôi. Cũng chưa rõ tình trạng sẽ kéo dài bao lâu".
Mọi người lao xao bàn tán. Lịch Thu vẫn nặng trĩu lo âu, bước đến bên giường, đưa tay nhẹ vuốt lên khôn mặt võ vàng của Tư Dao, khẽ nói: "Dao Dao hãy tỉnh lại đi! Rồi về nhà, chị sẽ nấu cho em các món tẩm bổ".
Bất chợt, một hồi chuông điện thoại di động reo vang. Tạ Tốn cau mày: "Ơ kìa, lúc nãy tôi đã dặn các vị, phòng theo dõi bệnh nhân nặng có rất nhiều thiết bị y tế, phải tắt di động kẻo sóng sẽ làm sai lệch các thông số!"
Mọi người ngó nghiêng, xem máy của mình. Thực ra ai cũng rất nghiêm chỉnh chấp hành, máy của họ đều tắt.
Tiếng chuông lại reo, phát ra từ trong cái tủ con ở đầu giường.
Máy của Tư Dao.
Tử Phóng bước đến cầm máy ra, nhìn xem. Hơi ngỡ ngàng.
Anh khẽ đọc: "Dao Dao! Uống nước suối dưới chân vách Niết Bàn, ước một điều, thì nhất định sẽ được thỏa nguyện. Em đoán xem anh đã ước điều gì? Bây giờ thì không quan trọng nữa, vì anh đã được thỏa lòng rồi!"
Đó là tin nhắn gửi từ máy của Chung Lâm Nhuận.
Lịch Thu gỡ cặp kính ra, lau nước mắt giàn giụa.
Mạnh Tư Dao vẫn đang hôn mê trên giường bệnh. Mọi người đều chưa nhận ra một giọt lệ đã từ khóe mắt của cô lăn xuống, đọng lại nơi tóc mai.

HẾT

Nguồn: TTVNONLINE
Người đăng: Ct.Ly
Thời gian: 04/10/2008 10:48:24 CH